

จดหมายฝากของอัครทูตเปาโล

ถึง

ชาวฮีบรู

โดย

โอลิเวอร์ บี กรีน

คำนำ

อรรถาธิบายเหล่านี้เกี่ยวกับจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู ซึ่งถูกกล่าวออกอากาศทางวิทยุเป็นครั้งแรกผ่านทางการถ่ายทอดประจำวันของเดอะกอสเปล ออว์ร ถูกนำเสนอในที่นี้ในรูปแบบที่ถูกตีพิมพ์ ผมขอขอบคุณเหล่าเพื่อนร่วมงานของผมและมิตรสหายหลายพันคนของกอสเปล ออว์ร ซึ่งหากปราศจากพวกเขาแล้ว หนังสือเล่มนี้คงไม่มีทางเกิดขึ้นได้

ในคำสอนทางวิทยุเหล่านั้น ผมได้พูดทุกวันเป็นเวลาแปดเดือน-คิดเป็นเวลาถ่ายทอดทั้งสิ้นสองร้อยสี่สิบนาทีก่อนที่เราจะได้รับคำพยานมากมายจากเหล่าผู้ฟังที่ได้รับความรอดผ่านทางเราได้ยินการถ่ายทอดเหล่านี้ และคำพยานอื่น ๆ อีกหลายพันได้มาถึงเราโดยบอกเล่าเกี่ยวกับพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งหลายและคำหนุนใจที่เหล่าผู้เชื่อได้รับผ่านทางคำเทศนาเหล่านี้ เราขอสรรเสริญพระเจ้าสำหรับคำพยานเหล่านี้

เพื่อที่จะตีพิมพ์คำเทศนาเหล่านี้ จำเป็นที่ผมต้องใช้เวลาหลายชั่วโมงในการให้เขียนตามคำบอก โดยเลขานุการที่สัตย์ซื่อของผมใช้เวลาหลายร้อยชั่วโมงในการถอดเทป จากนั้นต้นฉบับที่เสร็จสมบูรณ์จึงไปถึงภรรยาของผมเพื่อให้ตรวจสอบอย่างระมัดระวังว่ามีการตกหล่นหรือข้อผิดพลาดใด ๆ หรือไม่ คงจะเป็นเรื่องที่ประมาทการณ์ได้ยากจริง ๆ ว่าเธอใช้เวลาที่ชั่วโมงตลอดหลายเดือนนั้น โดยตั้งใจตรวจสอบทุกรายละเอียดของการนำเสนอข้อพระคัมภีร์และหลักคำสอน

ดังนั้น คำเทศนาเหล่านี้ที่มีอยู่ในหนังสือเล่มนี้จึงไม่ใช่ความคิดเห็นแบบผ่าน ๆ เรื่องที่ “อยู่ดี ๆ ก็โผล่ขึ้นมา” เพื่อเติมพื้นที่ว่างให้เต็ม พวกมันเป็นผลลัพธ์ของการศึกษาค้นคว้าด้วยใจอธิษฐานนานหลายปี พร้อมกับการทำงานหนักแบบตั้งใจตลอดหลายเดือน หากไม่มีความช่วยเหลือของเลขานุการของผมและการทำงานหนักด้วยความรักของภรรยาของผมผู้ซึ่งมีความเข้าใจอันถ่องแท้เกี่ยวกับสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า มันก็คงเป็นไปได้เลยที่จะตีพิมพ์คำเทศนาเหล่านี้ ผมจะไม่มีวันหยุดขอบคุณพระเจ้าเลยสำหรับเหล่าเพื่อนร่วมงานที่สัตย์ซื่อของผมและมิตรสหายหลายพันคนที่เป็นผู้ฟังทางวิทยุผู้ซึ่งช่วยเหลือเพื่อทำให้พันธกิจที่ถูกตีพิมพ์นี้เกิดขึ้นจริงได้

คำอธิษฐานของผมก็คือ ขอให้ผ่านทาง การอ่านคำเทศนาเหล่านี้ ใจหลายดวงจะได้รับพรและจิตวิญญาณหลายดวงจะได้พบพระคริสต์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด

ผู้ประกาศข่าวประเสริฐของคุณ

โอลิเวอร์ บี กรีน

บทนำ

จดหมายฝากถึงชาวฮีบรูเป็นหนึ่งในหนังสือที่สำคัญที่สุดในภาคพันธสัญญาใหม่และบรรจุหลักคำสอนบางเรื่องที่สำคัญที่สุดแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน มันยังเป็นหนังสือแห่งตรรกะอันไม่มีที่สิ้นสุดด้วย หนังสือเล่มหนึ่งที่มีความงดงามยิ่งนักแบบที่จะมาได้จากปากกาที่ได้รับแรงบันดาลใจจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เท่านั้น

คริสเตียนที่อ่านและศึกษาค้นคว้าหนังสือฮีบรูที่กำลังหายใจรับบรรยากาศของพระเจ้าเข้าไป ออบกายในแสงแดดแห่งสวรรค์ คนเหล่านั้นที่ขอศึกษาค้นคว้าจดหมายฝากฉบับนี้คือ เหล่าผู้เชื่อที่ได้เติบโตจนถึงจุดนั้นในชีวิตฝ่ายวิญญาณของพวกเขาที่พวกเขาไม่เพียงพร้อมแล้วสำหรับอาหารแข็งฝ่ายวิญญาณ แต่ชอบที่จะรับประทานมัน โดยได้ผ่านพ้นความต้องการที่จะถูกป้อนนมแล้ว ดู 1 โครินธ์ 3:2

ผู้เชื่อที่ศึกษาค้นคว้าจดหมายฝากฉบับนี้และเข้าสนิทอยู่ในคำสอนต่าง ๆ ที่ถูกนำเสนอในนั้น ก็ถูกนำกล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ-จากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ และความรู้ของเขาเกี่ยวกับความจริงแบบคริสเตียนและเกี่ยวกับพระคริสต์เองก็ถูกขยายใหญ่อย่างมหาศาล ผู้เชื่อที่เข้าสนิทอยู่ในหนังสือฮีบรูที่กำลังก้าวต่อไปสู่ “ความครบบริบูรณ์” แห่งความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ

ใจความหลักของหนังสือฮีบรูคือ ตำแหน่งมหาปุโรหิตและสง่าราศีชั้นสูงสุดของพระเยซูคริสต์-พระบุตรของพระเจ้าผู้ได้ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์เพื่อที่มนุษย์ทั้งหลายจะได้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ในที่นี้ “เราเห็นพระเยซู” ประทับนั่งอยู่ในที่นั่งสูงที่สุดในสวรรค์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า โดยทำการทูลวิงวอนเพื่อเราอยู่ “เราเห็นพระเยซู” ผู้ทรงถูกยกชูขึ้น ถูกยกชูขึ้นเหนือสิ่งสารพัดในสวรรค์และในแผ่นดินโลก แต่ก็อยู่ใกล้ลูกแต่ละคนของพระเจ้ามาก ๆ

จดหมายฝากถึงชาวฮีบรูไม่ใช่การอ่านแบบง่าย ๆ สบาย ๆ ตรงกันข้าม มันลึกซึ้งสุดขีดในความจริงฝ่ายวิญญาณ และผู้เชื่อที่อยากเข้าใจจดหมายฝากฉบับนี้ต้องไม่เพียงอ่านมัน แต่ต้องอ่านมันซ้ำแล้วซ้ำอีก โดยศึกษาค้นคว้าอย่างแข็งขันและหมายพึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะเปิดคลังทรัพย์เหล่านั้นและเปิดเผยความจริงอันล้ำลึกเหล่านั้นที่ถูกบรรจุอยู่ในถ้อยคำของจดหมายฝากที่พิเศษเหนือธรรมดาฉบับนี้ ไม่มีหนังสือเล่มใดที่เหมือนมันแล้วในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่ม

การออกแบบของหนังสือฮีบรูพิสูจน์ว่าจดหมายฝากฉบับนี้เป็นการเปิดเผยจากพระเจ้าอย่างแน่นอน โดยให้เราเห็นน้ำพระทัยของพระเจ้าซึ่งถูกกล่าวแก่ชาวฮีบรูอย่างเฉพาะเจาะจง แต่ในความหมายที่กว้างกว่า ชาวสวรรค์ก็มาถึงคริสตจักรโดยรวม เพื่อที่คริสตจักรจะถูกยกขึ้นในความเชื่อที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นและยืนหยัดสัตย์จริงต่อความเชื่อที่ครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว

ในจดหมายฝากฉบับนี้คริสเตียนถูกเตือนสติให้บากบั่นมุ่งไปสู่ความครบบริบูรณ์แห่งการเติบโตเต็มที่ในสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในความรู้และฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงช่วยเราให้รอด ทรงนำพาเรา และทรงทูลวิงวอนเพื่อเรา

ในวิธีหนึ่งที่มหัศจรรย์และพิเศษเหนือธรรมดามากที่สุด หนังสือฮีบรูเติมเต็มช่องว่างนั้นที่เชื่อมโยงระบบระเบียบของภาคพันธสัญญาเดิมและใหม่เข้าด้วยกัน และหากจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเอาออกไปจากพระคัมภีร์ การเอามันออกไปก็คงทำให้เกิดช่องว่างอันหนึ่งที่ไม่มีหนังสือเล่มอื่นใดในพระคัมภีร์จะเติมเต็มได้

“พระคัมภีร์ทุกตอนถูกประทานให้โดยการตั้งใจของพระเจ้า และเป็นประโยชน์สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น สำหรับการสอนในความชอบธรรม เพื่อคนของพระเจ้าจะได้พร้อม ถูกเตรียมอย่างครบถ้วนสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่าง” (2 ทธ. 3:16,17)

“ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาได้รับการตั้งใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (2 เปโตร 1:21)

ไม่ต้องสงสัยเลยเกี่ยวกับการได้รับการตั้งใจของหนังสือฮีบรู และพระคัมภีร์ของเราคงจะไม่สมบูรณ์หากไม่มีหนังสือเล่มนี้

ข่าวสารที่ถูกบรรจุอยู่ในหนังสือฮีบรูเกี่ยวข้องกับคนกลุ่มหนึ่งโดยเฉพาะ-พวกคริสเตียนยิว (จดหมายฝากของยากอบและจดหมายฝากสองฉบับนั้นของเปโตรก็ถูกให้อย่างเจาะจงเช่นกันเพื่อให้ความสว่างแก่คนเหล่านั้นที่ได้ออกมาจากศาสนายิวเพื่อเปิดรับความเชื่อแบบคริสเตียน คนเหล่านั้นที่ได้ประกาศความเชื่อในพระเยซูว่าเป็นพระเมสสิยาห์ พระบุตรของพระเจ้า) แต่มันเป็นคำสอนผิดที่แก้ตัวไม่ได้เลยที่จะประกาศว่าจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูนี้ถูกให้แก่เหล่าผู้เชื่อยิวเท่านั้น หนังสือทุกเล่มในพระคัมภีร์ ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์มีข่าวสารหนึ่งที่พิเศษเฉพาะ ไม่ว่าจะถึงประชาชาติหนึ่งหรือชนชาติหนึ่ง หรือสำหรับบางระยะของความจริงตามยุคสมัย แต่พระคัมภีร์ทุกตอนถูกให้แก่ผู้เชื่อทุกคนตั้งแต่ต้นจนจบ และเป็นประโยชน์สำหรับเรา “สำหรับหลักคำสอน สำหรับการตักเตือน สำหรับการปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น” และสำหรับสิ่งอื่น ๆ ทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณและกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในส่วนของผู้เชื่อทั้งหลาย

หากเราจะกล่าวว่าจดหมายฝากฉบับนี้มาถึงเหล่าผู้เชื่อยิวเท่านั้น เช่นนั้นแล้วในทำนองเดียวกันเราก็ต้องกล่าวว่าจดหมายฝากถึงชาวโรมก็มาถึงเหล่าผู้เชื่อชาวโรมเท่านั้น เพราะว่ามันถูกเขียนถึง “บรรดาผู้ที่อยู่ในกรุงโรม” แต่เราทราบข่าวสารในจดหมายฝากทุกฉบับ ถึงแม้ว่าถูกส่งถึงบุคคล กลุ่ม หรือคริสตจักรหนึ่งที่เฉพาะเจาะจง เป็นประโยชน์แก่สมาชิกทุกคนของคริสตจักรนั้นไปจนกว่าจะสิ้นสุดการแจกจ่ายแห่งพระคุณนี้-ยุคคริสตจักร

มันเป็นความจริงที่ว่าหนังสือฮีบรูมีข่าวสารหนึ่งที่พิเศษเฉพาะไปถึงผู้เชื่อยิวเหล่านั้นที่เผชิญกับปัญหาต่าง ๆ ที่เราไม่เผชิญวันนี้ พวกเขากำลังมีชีวิตอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้นระหว่างพระบัญญัติกับพระคุณ-การเปลี่ยนผ่านจากพระราชบัญญัติของโมเสสและพิธีการต่าง ๆ ของมัน ไปสู่เสรีภาพแห่งพระคุณ การเปลี่ยนผ่านจากการตกเป็นทาสของการถือบัญญัติไปสู่พระคุณและความจริงที่ทำให้เราเป็นไท ดังนั้นหนังสือฮีบรูจึงถือข่าวสารหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงไปยังคนกลุ่มนั้นโดยเฉพาะ แต่มันไปไกลมากกว่านั้นเยอะ มันมีข่าวสารหนึ่งซึ่งเป็นที่ต้องการอย่างมหาศาลสำหรับคริสตจักรในยุคสมัยนี้ และคำสอนของมันก็เป็นที่ต้องการอย่างมากวันนี้พอ ๆ กับที่ความจริงของมันเป็นที่ต้องการในสมัยของอัครทูตเปาโล

ขณะที่เราศึกษาค้นคว้าหนังสือฮีบรูทีละข้อ เราควรหมายเหตุความแตกต่างที่เปาโลชี้ให้เห็นอยู่ตลอดระหว่างพระราชบัญญัติกับ “สิ่งที่ดีกว่า” เหล่านั้นซึ่งถูกพบในพระคริสต์- “ความหวังนั้นที่ดีกว่า” (บทที่ 7 ข้อ 19-22); “พันธสัญญานั้นที่ดีกว่า, คำสัญญาเหล่านั้นที่ดีกว่า” (บทที่ 8 ข้อ 6); “เครื่องบูชาเหล่านั้นที่ดีกว่า” (บทที่ 9 ข้อ 23); “ทรัพย์สมบัติที่ดีกว่า” (บทที่ 10 ข้อ 34)

ความจริงอันยิ่งใหญ่เหล่านี้ไม่ถูกยอมรับอย่างเต็มใจโดยเหล่าผู้เชื่อชาวยิวเพราะว่าพวกเขาได้รับการฝึกฝนอย่างเข้มแข็งให้สัสต์ยเชื่อต่อศาสนานั่นของบรรพบุรุษของพวกเขา แต่ความจริงเดียวกันเหล่านั้นก็ถูกยอมรับอย่างรวดเร็วโดยคริสตจักรต่างชาติเหล่านั้น-คนทั้งหลายที่เคย “ปราศจากความหวัง เป็นคนต่างด้าว จากประโยชน์สุขร่วมกันของชนชาติอิสราเอล” จนกระทั่งพระเยซูได้เสด็จมาและโดยทางความมรณา การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ได้ทรงนำพระคุณที่ช่วยให้รอดจนถึงที่สุดมาให้ พระเยซูได้ทรงพึงำแพงที่กั้นกลางนั้นที่เคยแบ่งแยกเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ และทรงใส่ไว้ในกายเดียวยิว ต่างชาติ ทาส ไท ด้วยว่าในพระเยซู “ไม่มีพวกกรีกหรือพวกยิว ผู้ที่เข้าสู่หนัดหรือผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด พวกคนเถื่อน ชาวลิเบีย ทาสหรือไท แต่พระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด” (คส. 3:11)

ผู้รู้ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่าจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูถูกเขียนในระหว่างปี ค.ศ. 62 และ 65 เราทราบว่ามันไม่ได้ถูกเขียนขึ้นทันทีหลังจากการตรึงกางเขนและการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า ด้วยว่าในฮีบรู 2:3,4 เราอ่านว่า “พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น ซึ่งในตอนแรกได้เริ่มถูกกล่าวถึงโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ถูกยืนยันแก่พวกเราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นเช่นกัน ทั้งด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยการอัศจรรย์อันหลากหลาย และบรรดาของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง”

แต่มันปรากฏชัดเช่นกันว่าจดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นก่อนการทำลายกรุงเยรูซาเล็มโดยยิวที่ดัสชาวโรมันในปี ค.ศ. 70 เพราะว่า ณ เวลาที่เขียน พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มยังคงตั้งอยู่ (บทที่ 13 ข้อ 11 และ 12) ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่โมเสสได้ตั้งไว้ยังถูกถือปฏิบัติอยู่ และพวกปุโรหิตยงถวายของถวายต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติของโมเสสอยู่ (บทที่ 8 ข้อ 3 ถึง 5)

ไม่มีข้อสงสัยในหัวของผมเลยว่าพระเจ้าทรงบอกอัครทูตเปาโลให้เขียนจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูตามคำบอก ในบทที่ 13 ข้อ 23 และ 24 เราพบการอ้างอิงถึงที่โมธีผู้ซึ่งเป็น “บุตรชายแท้ในความเชื่อนั้น” ของเปาโล เราทราบว่าเปาโลรักชายหนุ่มผู้นี้มากขนาดไหน และจากทั้งหนังสือฟิลิปปีและหนังสือโคโลสีเราทราบว่าที่โมธีอยู่กับเปาโลในกรุงโรมในระหว่างการติดคุกของอัครทูตท่านนี้ที่นั่น ในฟิลิปปี 2:19 เราอ่านว่าเปาโลกำลังส่งที่โมธีจากกรุงโรมไปยังเมืองฟิลิปปีเพื่อไปเยี่ยมคริสตจักรและหนุนใจพวกคริสเตียนที่นั่น และในฮีบรู 13:23 เราเรียนรู้ว่าผู้แต่งของจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูกำลังคาดหวังการกลับมาในไม่ช้าของที่โมธี

มันเป็นไปได้อย่างยิ่งที่ว่าเปาโลติดคุกอยู่ในกรุงโรม ณ เวลานั้น โดยคาดหวังว่าที่โมธีจะมาเยี่ยมเขา ถึงแม้ผู้รู้บางท่านเชื่อว่าเปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ไม่นานหลังจากที่เขาถูกปล่อยตัวจากคุก แน่แน่นอนว่า “พวกพี่น้องแห่งประเทศอิตาลี” (บทที่ 13 ข้อ 24) กล่าวถึงกรุงโรม แน่แน่นอนว่าจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูถูกเขียนในประเทศอิตาลี และมีเหตุผลอันดีที่จะเชื่อว่ามันถูกเขียนในกรุงโรม

มันเป็นกงการของพระเจ้าเองว่าทำไมพระองค์ถึงไม่ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าเปาโลเป็นผู้แต่งหนังสือฮีบรู พระองค์ทรงทำเช่นนั้นในสติปัญญาของพระองค์เองและเราไม่มีเหตุผลที่จะตั้งคำถามว่าทำไมพระองค์ถึงไม่เอ่ยชื่อชายผู้นั้นอย่างเจาะจงซึ่งพระองค์ทรงบอกเขาให้เขียนส่วนที่ยิ่งใหญ่ของพระคัมภีร์

สถานะฝ่ายวิญญาณของบุคคลเหล่านั้นที่จดหมายฝากฉบับนี้ถูกส่งถึงไม่เป็นที่น่าพอใจมากนัก พวกเขาอยู่ภายใต้พันธสัญญาใหม่นั้น “พันธสัญญาที่ดีกว่า” นั้นซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นโดยทางการถวายบูชาของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า แต่พวกเขาเชื่อซึ่งจะทำให้วางพระราชบัญญัติของโมเสสและเงื่อนไขเหล่านั้นของพันธสัญญาเดิมนั้นไว้ต่างหาก

อย่างไรก็ตาม คนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าก็ไม่อาจพบสันติสุขและความสุขในรูปแบบเดิม ๆ เหล่านั้นของการนมัสการ พวกเขากำลังยึดมั่นต่อคำประกาศตัวของพวกเขาในความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกวิสุทธิชนแล้ว แต่พวกเขากำลังเริ่มท้อใจ พวกเขาถูกวิจารณ์อยู่ตลอดโดยพวกถือศาสนาอื่น พวกเขาถูกหวาดระแวงอยู่เสมอ และบ่อยครั้งถูกข่มเหงกระทั่งโดยครอบครัวของพวกเขาเอง การล่องใจและความทุกข์ลำบากต่าง ๆ ของพวกเขานั้นใหญ่ยิ่งและภายใต้ภาระเช่นนั้นพวกเขาบางคนก็เริ่มหดหู่และท้อแท้สุดขีดแล้ว แต่เปาโลเตือนสติพวกเขาว่า “ให้เราเดินหน้าต่อไป!” และหนทางเดียวที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะรอดพ้นและเติบโตคือ ให้สายตาของพวกเขาจับจ้องอยู่ที่พระเยซูคริสต์เจ้า โดยรู้ว่าในพระองค์เราครบบริบูรณ์และในพระองค์เราพบความเพียงพอของเรา มันเป็นจุดประสงค์ของเปาโลในจดหมายฝากฉบับนี้ที่จะนำคริสเตียนที่ยังไม่โตทั้งหลายไปสู่ชีวิตคริสเตียนที่ล้ำลึกมากขึ้นเต็มเปี่ยมมากขึ้น “เหตุฉะนั้น โดยละบรรดาหลักการแห่งหลักคำสอนของพระคริสต์ ขอให้พวกเราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์...” (ฮบ. 6:1)

เปาโลเตือนสติคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นให้สลัดทิ้ง “สิ่งดี ๆ” เหล่านั้นของศาสนาอื่นเพื่อแลกกับ “สิ่งที่ดีกว่า” เหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน ให้สลัดทิ้งสถานบริสุทธิฝ่ายโลกเพื่อแลกกับสิ่งปลูกสร้างแห่งสวรรค์ซึ่งไม่ได้ถูกทำขึ้นโดยมือมนุษย์ สิ่งฝ่ายสวรรค์ย่อมดีกว่าสิ่งฝ่ายโลก และผู้เชื่อเหล่านั้นที่ได้มารู้แล้วว่าพวกเขาถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อก็จะต้องดำเนินชีวิตโดยความเชื่อเช่นกัน พวกเขาจะต้องเรียนรู้ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าไม่เพียงเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อของเราเท่านั้น แต่ทรงเป็นผู้ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จเช่นกัน พระองค์ทรงเป็นการเริ่มต้นและการสิ้นสุดแห่งความเชื่อของเรา แต่พระองค์ยังทรงเป็นสารพัดที่เราต้องการด้วยระหว่างการเริ่มต้นและการสิ้นสุดนั้น

ผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นไม่ได้เรียนรู้เรื่องนี้มาก่อน และเปาโลกำลังพยายามทำให้พวกเขาเข้าใจความจริงข้อนี้ (ผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นไม่ใช่พวกสุดท้ายที่ต้องการคำเตือนสติเช่นนั้น มีคนมากมายวันนี้ที่วางใจพระเยซูให้ช่วยพวกเขาให้รอด-แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ พวกเขาเชื่อว่าคนบาปทั้งหลายรับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ-แต่พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมรับ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ...ความเชื่อคือชัยชนะที่มีชัยต่อโลก...และสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้มาจากความเชื่อก็เป็นบาป”

จดหมายฝากถึงชาวฮีบรูถูกแบ่งออกเป็นสองส่วนหลัก ๆ:

1. ส่วนที่เป็นหลักคำสอน-บทที่ 1 ข้อ 1 ไปจนถึงบทที่ 10 ข้อ 18
2. ส่วนที่เป็นการปฏิบัติ ความจริงที่ติดดินและคำสอนที่ผู้เชื่อจำเป็นต้องรู้-บทที่ 10 ข้อ 19 ไปจนถึงบทที่ 13 ข้อ 25

ข่าวสารที่เป็นหลักคำสอนซึ่งถูกเกริ่นนำในพระคำข้อแรก ๆ ของบทแรกนำเสนอความแตกต่างชัดเจน

ระหว่างการเปิดเผยเหล่านั้นในอดีตและในปัจจุบันของพระเจ้าแก่มนุษย์:

“พระเจ้า ผู้ได้ตรัสในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์ ในวันสุดท้ายเหล่านี้ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นทายาทผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก ซึ่งโดยพระบุตรนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างกาลจักรวาลด้วย ผู้ทรงเป็นความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า และทรงเป็นพระฉายที่ปรากฏชัดแห่งตัวตนของพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปทั้งหลายของพวกเราโดยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” (ฮบ. 1:1-3)

ในสมัยโบราณพระเจ้าได้ตรัสแก่มนุษย์ผ่านทางเหล่าศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ แต่ในสมัยที่มหัศจรรย์นี้ พระองค์ตรัสแล้วโดยพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์:

“ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:18)

ของใหม่นี้ย่อมดีกว่า เปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นกว่าและวิเศษมากกว่าของเก่าที่นั่นสักเพียงใด! ช่างเปี่ยมสง่าราศีที่ได้รู้ว่าพระเจ้าทรงรักเรายิ่งนักจนพระองค์ได้ส่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์มาเปิดเผยทางแห่งความรอด และเติมพระทัยสละวางชีวิตของพระองค์เองเพื่อที่เราจะได้รับความรอดโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ช่างมหัศจรรย์ที่ได้รู้ว่าพระองค์ไม่เพียงช่วยให้รอด แต่ทรงรักษาเราไว้ และรู้ว่าบัดนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเพื่อทำการทูลวิงวอนเพื่อเรา

ส่วนที่สองของจดหมายฝากฉบับนี้ขึ้นต้นด้วยคำว่า “เหตุฉะนั้น...” (บทที่ 10 ข้อ 19) “เหตุฉะนั้น” มีความหมายว่า “เพราะสิ่งที่มาก่อนหน้า สิ่งก็ตามมาจึงเป็น-หรือควรเป็นความจริง” ในที่นี้คำ ๆ นี้บ่งบอกถึงความรับผิดชอบของผู้เชื่อแต่ละคนที่มีต่อพระเยซูคริสต์เจ้าเพราะสิ่งที่พระองค์ทรงทำเพื่อเราแล้วในแบบที่มหัศจรรย์เช่นนั้น

อย่างไรก็ตาม คำเตือนสติส่วนตัวและเชิงปฏิบัติจะถูกพบเช่นกันในส่วนแรกของจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู ตลอดทั้งจดหมายฝากฉบับนี้เราอ่านคำเตือนต่าง ๆ เกี่ยวกับการละเลย คำเตือนต่าง ๆ ว่าผู้เชื่อจะต้องไม่เกียจคร้านและเฉื่อยช้า คำเตือนให้ระวังการจงใจทำบาป และคำเตือนสติให้บากบั่นไปสู่ความบริบูรณ์

กฎขั้นพื้นฐานอย่างหนึ่งของการสอนที่สัมฤทธิ์ผลคือ การทวนซ้ำ และคำสำคัญต่าง ๆ ถูกทวนซ้ำบ่อย ๆ ในหนังสือฮีบรู นี่เป็นจริงเช่นกันในข่าวประเสริฐของยอห์น ที่คำว่า “เชื่อ” หรือ “ความเชื่อ” ในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่งถูกใช้มากกว่าหนึ่งร้อยครั้ง ในหนังสือฮีบรู คำสำคัญต่าง ๆ ได้แก่ “ผู้เข้าร่วม...ดีกว่า...ความบริบูรณ์...ฟ้าสวรรค์...สวรรค์...นิรันดร์”

ผมขอทวนซ้ำ-จดหมายฝากถึงชาวฮีบรูไม่ได้ถูกให้แก่พวกคริสเตียนชาวฮีบรูในสมัยของเปาโลเท่านั้น มันมีไว้สำหรับผู้เชื่อวันนี้-สำหรับคุณและผม และถ้าผู้เชื่อทั้งหลายในโมงนี้จะยอมอ่านข่าวสารของมันด้วยใจที่เปิดรับ พวกเขาจะได้รับความสดชื่นในวิญญาณและจิตใจ พวกเขาจะได้รับการมองเห็นแบบใหม่และการเปิดเผยใหม่เกี่ยวกับพระราชกิจอันสมบูรณ์แบบและสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ ขณะที่เราศึกษาค้นคว้า เราจะเห็นพระองค์ในความสมบูรณ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ในสง่าราศีและ

ความงดงามทั้งสิ้นของพระองค์-และขณะที่เราเห็นพระองค์ เราก็จะเห็นตัวเองว่าสิ้นหวัง ไร้ค่า ไร้ทางสู้และมุ่ง
สู่รกรากไม่มีพระเยซูคริสต์เจ้า!

เพราะรู้ว่าโดยพระคุณของพระเจ้า เราจึงได้รับความรอดโดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้น
แล้วของพระเยซู เพราะรู้ว่าเราถูกรักษาไว้โดยความรักของพระองค์ เพราะรู้ว่าพระคริสต์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้จะ
เสด็จมาในไม่ช้าของเรา และว่าแม้กระทั่งตอนนี้พระองค์ก็ทรงเป็นมหาปุโรหิตของเรา คนกลางของเรา ผู้ทูล
วิงวอนของเรา “เหตุฉะนั้น โดยทางพระองค์นั้น ให้พวกเราถวายเครื่องบูชาแห่งคำสรรเสริญแด่พระเจ้าอย่าง
สม่ำเสมอ นั่นคือ ผลแห่งริมฝีปากของพวกเราที่ถวายคำขอบพระคุณแด่พระนามของพระองค์” (ฮบ. 13:15)

ผู้คนเหล่านั้นที่จดหมายฝากฉบับนี้ถูกส่งถึงเป็นหลักได้ถูกนำมาอยู่ภายใต้ฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐ
แห่งพระคุณของพระเจ้าแล้ว พวกเขาได้ยอมรับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแล้ว แต่พวกเขายังเป็น
ทารกในพระคริสต์อยู่เหมือนเดิมและพวกเขาต้องถูกโหมกระพือสู่ความรู้อันเต็มเปี่ยมเกี่ยวกับความจริงต่าง ๆ
ของข่าวประเสริฐ และเกี่ยวกับความเหนือกว่าของพระคุณเมื่อเทียบกับพระบัญญัติ ความเชื่อแบบคริสเตียนซึ่ง
เหนือกว่าศาสนายิว

ในตอนนั้นคนฮีบรูอื่น ๆ อีกเป็นจำนวนมากได้ถูกดึงดูดแล้วโดยข่าวสารแห่งพระคุณเช่นกัน พวกเขา
พบว่าความเชื่อแบบคริสเตียนน่าลึกลับ แต่พวกเขาไม่เคยต้อนรับพระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดโดย
ความเชื่ออย่างเต็มที่ พวกเขาได้เจอกับความสว่างนั้นแล้ว (พวกเขาถูกส่องสว่างแล้ว) แต่พวกเขายังไม่ได้รับเอา
พระคริสต์ให้เป็นความสว่างของพวกเขา พวกเขาไม่รู้เกี่ยวกับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์-แต่พวกเขายังไม่
ได้ถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในฐานะผู้เชื่อ พวกเขาได้ชิมแล้ว แต่พวกเขายังไม่ได้กินขนมปัง
แห่งชีวิตเข้าไปจริง ๆ-และพระเยซูตรัสว่า “ยกเว้นท่านทั้งหลายกินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และดื่มโลหิตของ
ท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่มีชีวิตในตัวพวกท่านเลย”

คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นเผชิญหน้ากับภัยอันตรายสองเท่า: พวกเขากำลังถูกล่อลวงโดยพวกถือ
ศาสนายิวให้กลับไปหาศาสนายิว และพวกเขากำลังพยายามที่จะหนีการข่มเหงโดยพวกพี่น้องของพวกเขาเอง
บทที่ 6 และ 10 ให้คำเตือนที่พิเศษและจริงจังเกี่ยวกับการทดลองสองเท่าเหล่านี้ และข่าวสารของจดหมาย
ฝากทั้งฉบับนี้ได้ถูกเขียนเพื่อให้ยาแก้พิษของพระเจ้า-สำหรับทั้งผู้เชื่อแท้เหล่านั้นและสำหรับคนเหล่านั้นที่
กำลังจะกลายเป็นผู้ที่ออกไปจากความเชื่อนั้น มันเป็นคำเตือนหนึ่งเช่นกันในวันนี้และโม่งนี้แก่ทุกคนที่อาจมา
ไม่ถึงความเชื่อนั้นซึ่งครั้งหนึ่งถูกมอบไว้กับพวกวิสุทธิชนแล้ว-การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืน
พระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:1-4)

ยาแก้พิษของพระเจ้าคือ การที่พระวิญญาณทรงนำเสนอพระเยซูคริสต์เจ้าว่าเป็นพระบุตรของ
พระเจ้า-สง่าราศีแบบพระเจ้าของพระองค์ การถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว
และตำแหน่งปัจจุบันของพระองค์ที่นั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบนในฐานะมหา
ปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา

ในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกนำเสนอว่าเป็นการสำเร็จจริงของภาพเล็งเหล่านี้นั้นทั้งหมด พระองค์ทรงเป็นผู้ปรนนิบัติแห่งพันธสัญญาใหม่ที่ใหม่และ “ดีกว่า” พระองค์ทรงถูกนำเสนอว่าเป็น

ผู้ที่ได้เสด็จมาเพื่อกระทำ (และทำแล้ว) ตามน้ำพระทัยของพระบิดา และหลังจากเสร็จสิ้นพระราชกิจนั้นที่
ประทานให้พระองค์กระทำแล้ว พระองค์ได้สละวางชีวิตของพระองค์-แต่ความมรณาไม่อาจจับพระองค์ไว้ได้!
พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้น พระองค์ทรงถูกพบเห็นโดยผู้คน พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปสู่สง่าราศีและบัดนี้พระองค์
ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พระองค์จะเสด็จมาอีกที ในสง่าราศีและฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่ง เพื่อจะ
นั่งบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย

“ดังนั้นพระคริสต์จึงได้ทรงถูกถวายหนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาบาปทั้งหลายของคนเป็นอันมาก และ
แก้บรรดาคนที่คอยทำพระองค์นั้น พระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองโดยปราศจากบาปเพื่อนำไปสู่การช่วยให้
รอดฉันนั้น” (ฮบ. 9:28)

คนเหล่านั้นที่จดหมายฝากถึงชาวฮีบรูนี้ถูกเขียนถึงคุ้นเคยกับบันทึกและความจริงเหล่านั้นของภาค
พันธสัญญาเดิม พวกเขาคุ้นเคยกับพระราชบัญญัติของโมเสสพร้อมกับเทศกาลเลี้ยงและพิธีกรรมต่าง ๆ ของ
มัน พวกเขาได้คั่นดูพระคัมภีร์แล้วแต่กลับมองไม่เห็นพระคริสต์ของพระเจ้าผู้ซึ่งจะกลายเป็นพระเยซูพระผู้ช่วย
ให้รอดของคนบาปทั้งหลาย ผู้ซึ่ง หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจของพระองค์บนโลกในการประทานชีวิตของพระองค์
เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมากแล้ว ได้เสด็จกลับไปหาพระบิดาในฐานะคนกลางของเรา เพื่อทำการทูลวิงวอน
เมื่อเรา พวกเขาได้คั่นดูพระคัมภีร์แล้ว-แต่พวกเขากลับไม่ได้ซาบซึ้งพระเดชานุภาพและสง่าราศีของพระเมสสิ
ยาห์ที่แท้จริงนั้น

ในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู เปาโลชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนถึงความเหนือกว่าสิ่งสารพัดของพระคริสต์
พระองค์ทรงเหนือกว่าพวกศาสดาพยากรณ์ พระองค์ทรงเหนือกว่าเหล่าทูตสวรรค์ พระองค์ทรงเหนือกว่า
โมเสส ผู้ซึ่งพระเจ้าประทานพระราชบัญญัติให้ พระองค์ทรงเหนือกว่าโยชูวา ผู้นำที่ยิ่งใหญ่แห่งชนชาติของ
พระเจ้า พระองค์ทรงเหนือกว่าพวกมหาปุโรหิต-ใช่แล้วครับ พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตนั้นผู้ได้ถวายเครื่อง
บูชาเดียนั้นเพื่อไถ่บาปทั้งหลายตลอดไปเป็นนิรันดร์ เครื่องบูชาเดียนั้นที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างสมบูรณ์

ในบทที่ 8 ข้อ 1 ถึง 5 และบทที่ 9 ข้อ 1 ถึง 11 เราพบความเหนือกว่าของพระคริสต์ในสถานบริสุทธิ
ของพระองค์ พระองค์ทรงเหนือกว่าในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพันธสัญญาของพระเจ้า เครื่องบูชาที่พระองค์ได้ทรง
ถวายนั้นเหนือกว่าเครื่องสัตวบูชาอื่น ๆ ทั้งหมดตั้งแต่เอเดนจนถึงกลโกธา

ในบทที่ 12 ข้อ 1 และ 2 เราจะพบความเหนือกว่าของพระคริสต์ในส่วนที่กล่าวถึงความเชื่อที่ช่วยให้
รอด และในบทที่ 13 ข้อ 20 และ 21 เราจะเห็นว่าพระคริสต์ทรงเหนือกว่าในฐานะพระผู้เลี้ยงใหญ่นั้นของฝูง
แกะ

ผมขอทวนซ้ำ-พระคัมภีร์ของเราคงไม่สมบูรณ์หากปราศจากจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู มันให้การหนุน
ใจ ความอดทน และความหวังแก่ผู้เชื่อ

มีหลายสิ่งที่ผมไม่รู้ หลายสิ่งที่ผมไม่เข้าใจ-แต่ผมรู้ว่าผมบังเกิดใหม่แล้ว ผมกล่าวได้กับเปาโลว่า
“ข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้า
ได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น” (2 ทธ. 1:12) และถึงกระนั้น-มีหลายครั้งที่ผมขอสารภาพว่าผมเริ่มท้อใจ
และผิดหวัง ในตัวเอง ในการทำหน้าที่คนต้นเรือนของผม และในสิ่งที่ผมสามารถทำได้เพื่อพระเยซูผู้ได้ทรง

กระทำมากมายเหลือเกินเพื่อผม!

ในเวลาเช่นนั้นผมหันไปหาหนังสือฮีบรูและอ่านส่วนหนึ่งของพระวจนะของพระเจ้าที่ให้ทัศนคติที่ถูกยกชูมากที่สุดแก่ผมและการนำเสนอที่เปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดเกี่ยวกับผู้ทรงริเริ่มชีวิตนิรันดร์ เมื่อผมแสวงหาที่จะวางเท้าของผมบนพื้นดินที่สูงกว่าเดิม มองไปที่พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และเห็นเครื่องบูชาอันอย่างชัดเจนมากขึ้นที่พระเยซูได้ทรงถวายเพื่อไถ่บาปและราคาที่พระองค์ได้ทรงจ่ายเพื่อเป็นค่าไถ่ของผม เมื่อผมมองหาข้อพระคัมภีร์ต่าง ๆ ที่สัมฤทธิ์ผลมากที่สุดในการเหนี่ยวรั้งจิตวิญญาณของผมจากความผ่ายผอมและการออกไปจากความเชื่อนั้น และเมื่อผมค้นหาความจริงทั้งหลายที่จะช่วยให้ผมสามารถแบกรับการลงใจ ความปวดร้าวใจ และความผิดหวังต่าง ๆ ที่มาสู่ผม (และแบกรับพวกมันอย่างที่คริสเตียนคนหนึ่งควรกระทำด้วยความอดทนและด้วยความหวัง) ผมก็หันไปหาหนังสือฮีบรู

ผมเข้าหาหนังสือเล่มนี้ด้วยความเกรงกลัวและความตัวสั่นเสมอ หลังจากศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระเจ้ามามากกว่า 29 ปี ผมก็ยังเข้าหาความจริงที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ด้วยความรู้สึกแบบเดียวกับที่โมเสสคงมีเวลาที่เขายืนอยู่ต่อหน้าพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้น ผมรู้สึกว่าคุณควรถอดรองเท้าออกจากเท้าของผมขณะที่เราอ่านถ้อยคำของหนังสือฮีบรู เพราะแท้จริงแล้ว เราขึ้นอยู่กับพื้นดินศักดิ์สิทธิ์!

ความรอดอันยิ่งใหญ่

บทที่ 1

1:1 พระเจ้า ผู้ได้ตรัสในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์

1:2 ในวันสุดท้ายเหล่านี้ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นทายาทผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก ซึ่งโดยพระบุตรนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างกาลจักรวาลด้วย

1:3 ผู้ทรงเป็นความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า และทรงเป็นพระฉายที่ปรากฏชัดแห่งตัวตนของพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปทั้งหลายของพวกเราโดยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน

1:4 โดยทรงถูกทำให้ดีกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ตามที่พระองค์ทรงได้รับพระนามที่ประเสริฐกว่าเหล่าทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก

1:5 เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว’ และอีกครั้งว่า ‘เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา’

1:6 และอีกครั้ง เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า ‘และให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน’

1:7 และเกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า ‘พระองค์ผู้ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นเหล่าวิญญาณ และทรงบันดาลบรรดาผู้ใช้ของพระองค์ให้เป็นเปลวเพลิง’

1:8 แต่แก่พระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า ‘พระที่นั่งของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ธารพระกรแห่งความชอบธรรมเป็นธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์’

1:9 พระองค์ได้ทรงรักความชอบธรรม และได้ทรงเกลียดชังความชั่วช้า เพราะฉะนั้นพระเจ้าคือ พระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์’

1:10 และ ‘พระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า ในเริ่มแรกนั้นได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์ทั้งหลายเป็นบรรดาพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์’

1:11 สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ และสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นจะผ่านไปเหมือนอย่างเครื่องนุ่งห่ม

1:12 และเหมือนอย่างเสื้อคลุมพระองค์จะทรงพบสิ่งเหล่านี้ไว้ และสิ่งเหล่านั้นก็จะถูกเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นเหมือนเดิม และปีเดือนทั้งหลายของพระองค์จะไม่สิ้นสุด’

1:13 แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’

1:14 ทูตสวรรค์ทั้งสิ้นนั้นเป็นบรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่ถูกส่งไปให้ปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทายาททั้งหลายแห่งความรอดมิใช่หรือ

ในบทเปิดนี้ มีการกล่าวชัดเจนว่าเป้าหมายหลักของเปาโลในการเขียนจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูคือ

เพื่อแสดงให้เห็นความสำคัญของความเชื่อแบบคริสเตียนนั้น ว่ามันคือความเชื่อที่ครั้งหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวก
วิสุทธิชนแล้ว และเพื่อป้องกันมิให้ผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นหันกลับไปหาศาสนาอื่นหรือพยายามปนพระบัญญัติ
กับพระคุณเข้าด้วยกัน

ในตอนต้นของจดหมายฝากฉบับนี้เปาโลประกาศพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าว่าทรงเป็นผู้เดียว
ที่พระเจ้าได้ตรัสผ่านในวันสุดท้ายเหล่านี้ โดยชี้ให้เห็นว่าคำพยานของพระคริสต์นั้นดีกว่าคำพยานผ่านทางพวก
ศาสตาศาพยากรรมในสมัยก่อน ๆ

นี่ไม่ได้หมายความว่าภาคพันธสัญญาเดิมเป็นพระวจนะของพระเจ้าน้อยกว่าภาคพันธสัญญาใหม่ แต่
แค่ว่าข่าวสารแห่งพันธสัญญาใหม่นั้นของพระเจ้าได้มา-มิใช่ผ่านทางมนุษย์ แต่โดยพระบุตรนั้นผู้ทรงทำให้
พระเจ้าพระบิดาพอพระทัยในทุกรายละเอียดปลีกย่อยและบัดนี้ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
ที่นั่งสูงที่สุดที่สวรรค์จะมีให้

เปาโลแสดงให้เห็นว่ามีคำพยานของพระเจ้าที่ต่อเนื่องซึ่งพระเจ้าประทานให้ผ่านทางภาคพันธสัญญา
เดิม และได้ต่อเนื่องในภาคพันธสัญญาใหม่ผ่านทางพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวนั้น-พระบุตรนั้นที่ได้ทรง
กลายเป็นการแสดงออกและการเปิดเผยแบบส่วนตัวของพระองค์เอง-ในยุคแห่งพระคุณนี้และไปตลอดหลาย
ยุคที่จะมานั้น

ในตอนต้นของจดหมายฝากฉบับนี้เปาโลกล่าวชัดเจนมาก ๆ ว่าเขากำลังเขียนถึงผู้คนที่คุ้นเคยกับการ
เปิดเผยที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่บรรพบุรุษผ่านทางพวกศาสตาศาพยากรรม เขาประกาศสง่าราศีที่ไม่มีต้น
กำเนิดของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวนั้นของพระบิดา โดยชี้ให้เห็นว่าพระบุตรทรงเทียบเท่ากับพระบิดาใน
อุปนิสัยและในตัวตน ตั้งแต่เริ่มแรกนั้นเลยด้วยซ้ำ

ในพระคำสามข้อแรกของบทที่ 1 เปาโลนำเสนอรายละเอียดที่เด่นชัดสิบประการของสง่าราศีเหล่านั้น
ของพระบุตร และจึงนำผู้เชื่อขึ้นไปสู่คำประกาศของพระบุตรเกี่ยวกับความเหนือกว่าของพระองค์เมื่อเทียบกับ
เหล่าทูตสวรรค์และสิ่งทรงสร้างอื่น ๆ ทั้งปวงของทุกยุคสมัย:

1. พระบุตรทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา
2. พระเจ้าได้ตรัสโดยพระบุตรนั้น
3. พระองค์ทรงเป็นผู้รับสั่งสารพัดเป็นมรดก
4. พระองค์ทรงสร้างโลกทั้งหลาย
5. พระองค์ทรงเป็นความสว่างจ้าแห่งสง่าราศีของพระบิดา
6. พระองค์ทรงเป็นพระฉายแห่งตัวตนของพระเจ้า
7. สิ่งสารพัดถูกธำรงไว้โดยพระวจนะแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์
8. พระองค์ทรงชำระล้างบาปทั้งหลายของเราแล้ว
9. พระองค์ได้ทรงนั่งลง-ซึ่งบ่งบอกถึงพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นของพระองค์แล้ว
10. ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ-ที่นั่งสูงที่สุดในสวรรค์

พระองค์ พระบุตรนั้น ทรงเป็นผู้เนรมิตสร้างสิ่งสารพัดในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก และด้วยเหตุนี้จึง

ทรงเหนือกว่าทูตสวรรค์เหล่านั้น พวกเขาบ่มการพระองค์ พวกเขาเป็นเหล่าวิญญาณผู้ปรนนิบัติบรรดาผู้รับ
ความรอดเป็นมรดก

ตัวกลางในการติดต่อสื่อสารของพระเจ้า

ข้อ 1-3: “พระเจ้า ผู้ได้ตรัสในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดย
พงศาวดารพยากรณ์ ในวันสุดท้ายเหล่านี้ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรง
ตั้งให้เป็นทายาทผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก ซึ่งโดยพระบุตรนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลด้วย ผู้ทรง
เป็นความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า และทรงเป็นพระฉายที่ปรากฏชัดแห่งตัวตนของพระองค์ และทรง
ผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระคำรัสแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปทั้งหลายของพวกเรา
โดยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน”

ข้อ 1 และ 2 ประกาศวิธีการติดต่อสื่อสารของพระเจ้า ในอดีตและปัจจุบัน เราประทับใจกับข้อเท็จ
จริงที่ว่าเปาโลคิดว่าตนไม่จำเป็นต้องพิสูจน์เลยว่ามีพระเจ้าอยู่องค์หนึ่งจริง ๆ หรือว่าพระเยซูฮิวาห์พระเจ้าได้
ตรัสแก่มนุษย์แล้ว หรือว่าคนเหล่านั้นที่พระเจ้าตรัสด้วยนั้นตระหนักถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการ
การดลใจจากพระเจ้า ผู้เขียนท่านนี้ไม่สิ้นเปลืองเวลาเลยในการพยายามพิสูจน์ว่าพระเจ้าทรงมีอยู่จริง ว่า
พระองค์ตรัสแล้ว และว่าคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ตรัสด้วยล้วนทราบว่าคุณกำลังได้ยินพระวจนะของพระเจ้า

จดหมายฝากถึงชาวฮีบรูถูกส่งถึงเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรูเป็นหลัก และไม่มีคำแนะนำอย่างแน่นอนที่จะ
ต้องพิสูจน์ให้พวกเขาเห็นการมีอยู่จริงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พวกเขาทราบอยู่แล้วว่าพระเจ้าของ
บรรพบุรุษของพวกเขานั้นทรงมีอยู่จริง ไม่มีชนชาติใดที่เคยมีชีวิตอยู่ที่มีข้อพิสูจน์มากกว่าพระเจ้าของอับรา
ฮัม อิสอัค และยาโคบทรงพระชนม์อยู่จริง และการกระทำกิจของพระเจ้ากับพวกบรรพบุรุษนั้นเป็นข้อพิสูจน์ที่
แน่ชัดว่าพระองค์ได้ทรงเป็นและยังทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียวนั้น

พระวิหารในกรุงเยรูซาเล็มเป็นคำพยานถึงความเชื่อของชาวฮีบรูเหล่านั้นว่าบรรพบุรุษของพวกเข
เคยเกี่ยวข้องกับพระเจ้าผู้ทรงเป็นบุคคล-พระเจ้าองค์นั้นผู้ได้ทรงอวยพรเมื่อพวกเขาเชื่อฟัง และทรงพิพากษา
เมื่อพวกเขาไม่เชื่อฟัง

ชาวฮีบรูเหล่านั้นทราบดีว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่โมเสสออกมาจากพุ่มไม้ที่ลุกเป็นไฟนั้น พวกเขาทราบว่า
พระองค์ได้ทรงนำทางโยชูวาในการพิชิตแผ่นดินคานาอันที่ยิ่งใหญ่นั้น พวกเขาทราบว่าพระองค์ได้ทรงปรากฏ
กับซัดรัก เมซาค และอาเบดเนโกในเตาไฟที่ลุกโพลงนั้น คนฮีบรูคนใดเล่าจะอยากสืบเรื่องราวอันยิ่งใหญ่
ของดานีเอล ชายผู้ยิ่งใหญ่คนนั้นของพระเจ้าผู้ซึ่ง “ตั้งใจไว้ในใจของตน”-และดำเนินชีวิตตามนั้น? แน่แน่นอนว่า
พวกเขารู้ว่าพระเยซูฮิวาห์ทรงพระชนม์อยู่และว่าคำตรัสของพระองค์แก่พงศาวดารพยากรณ์ได้ถูกบันทึกไว้ใน
พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมของพวกเขา

ไม่เคยมีชนชาติใดที่อุทิศตัวต่อพระเจ้าอย่างยำเกรงมากไปกว่าชาวฮีบรู เมื่อพวกเขาอ่านม้วนหนังสือ
ของอิสยาห์ เยเรมีย์ และพงศาวดารพยากรณ์คนอื่น ๆ พวกเขาก็รู้ว่าพวกเขากำลังอ่าน “พระเยซูฮิวาห์ตรัสดังนี้”
พวกเขารู้จักนิมิตนั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่อิสยาห์เมื่อพงศาวดารพยากรณ์ท่านนี้ร้องประกาศว่า “จงฟังเถิด โอ
สวรรค์ทั้งหลายเอ๋ย และจงเงี่ยหู โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย เพราะพระเยซูฮิวาห์ได้ตรัส...” (อสย. 1:2)

พวกเขาทราบว่าอิสยาห์ได้กล่าวภายใต้การดลใจของพระเจ้าเมื่อเขาประกาศว่า “เพราะว่าฝนลงมา และหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับไปที่นั้น แต่รดน้ำแผ่นดินโลก และทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ เพื่อมันจะอำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กินฉันใด คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเรา คำนั้นจะไม่กลับมาสู่เราอย่างไร้ประโยชน์ แต่คำนั้นจะทำสิ่งซึ่งเรามุ่งหมายไว้ให้สำเร็จ และคำนั้นจะจำเริญในสิ่งซึ่งเราได้ส่งคำนั้นให้กระทำฉันนั้น” (อสย. 55:10,11)

ผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นเชื่อมั่นว่าพระคัมภีร์ไม่ได้แค่ “บรรจุ” พระวจนะของพระเจ้า: พวกเขารู้ว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้า—ที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า ที่พระเจ้าตรัสให้เขียนตามคำบอก พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกเขาได้ตรัสแล้ว พวกเขาเห็นว่าพระสุรเสียงของพระองค์ถูกได้ยินแล้วและถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์บริสุทธิ ดังนั้นมันจึงไม่จำเป็นเลยที่เปาโลต้องเตือนความจำพวกเขาว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่และว่าพระองค์ได้ตรัสแล้ว

ได้รับการดลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลเอ่ยถึงความมั่นใจของตัวเองก่อนว่าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมได้ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้พระคัมภีร์นั้นจึงจะไม่ถูกทำลายหรือถูกทิ้งขว้างเลย แต่ในวันเปี่ยมสง่าราศีนี้พระเจ้าตรัสแล้ว มิใช่ผ่านทางพจนานุกรมศาสตร์ แต่ผ่านทางพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์—พระบุตรนั้นที่ได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดามาสู่ครรภ์ของหญิงพรหมจารีนั้น เพื่อที่จะบังเกิดในกายหนึ่งและประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์ (ยอห์น 1:18; 5:24; 15:3; 1 ปต. 1:23)

อัครทูตท่านนี้ยากให้เป็นที่เข้าใจชัดเจนว่าเขาไม่ได้หาเรื่องทะเลาะหรือจ้องจับผิดการเปิดเผยของภาคพันธสัญญาเดิม ตรงกันข้าม เขากำลังเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าองค์เดิมนั้นที่ได้ตรัสในภาคพันธสัญญาเดิมบัดนี้ตรัสในภาคพันธสัญญาใหม่ และว่าพระเจ้าแห่งพันธสัญญาเดิมนั้นก็ทรงเป็นพระเจ้าแห่งพันธสัญญาใหม่ (หรือที่ดีกว่า) นั้นเช่นกัน

พระเจ้าทรงฤทธิ์สิทธิ์ขาด พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดสิ่งสรรพ และไม่เคยมีคราใดเลยที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นอยู่ พระองค์ทรงเป็นอยู่เสมอมา พระองค์จะทรงเป็นอยู่เสมอไป และในสติปัญญาของพระองค์เอง พระองค์ได้ทรงสงวนการเปิดเผยพระองค์เองแบบครบถ้วนและสมบูรณ์ไว้จนกว่าจะถึงการครบกำหนดบริบูรณ์ของเวลานั้น เมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อเปิดเผยพระเจ้าอย่างเต็มที่และอย่างเป็นทางการ—ในกายหนึ่ง กายแห่งความต่ำต้อยที่ตายได้ พระเจ้าทรงตายไม่ได้—ตั้งแต่นิรันดรกาลจนถึงนิรันดรกาล พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า (เพลงสดุดี 90:1,2) แต่พระเยซูได้ทรงนำพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์ในกายหนึ่งที่เป็นเนื้อหนัง—เนื้อหนังที่มีได้ทำบาปเลย แม้จะเป็นบาปเล็กน้อยที่สุดก็ตาม

เปาโลกำลังนำเสนออย่างชัดเจนถึงข้อเท็จจริงจากพระเจ้าที่ว่าพระคริสตองค์นั้นแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ทรงเป็นตัวตนที่แท้จริงของการเปิดเผยในภาคพันธสัญญาเดิม พระคริสตองค์นั้นแห่งภาคพันธสัญญาใหม่ ทรงถูกแสดงล่วงหน้าแล้วในภาคพันธสัญญาเดิมในภาพเล็งและเงาต่าง ๆ พระราชกิจของพระคริสตนั้นได้ถูกเผยให้ประจักษ์ล่วงหน้าแล้ว แต่มนุษย์ยังไม่ได้รู้จักการสถิตอยู่ด้วยของพระองค์จนกระทั่งความครบบริบูรณ์ของเวลานั้นได้มาถึงแล้ว (กท. 4:4)

พระเจ้า “ผู้ได้ตรัสในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพจนานุกรมศาสตร์

พยากรณ์” มิได้ประทานข่าวสารอันครบถ้วนแห่งภาคพันธสัญญาเดิมทั้งหมดในคราวเดียว: พระองค์ประทานมันเป็นส่วน ๆ ตลอดระยะเวลาประมาณหนึ่งพันทศวรรษ

เนื่องจากพระเจ้าทรงฤทธิ์สิทธิ์ขาด พระองค์จึงจะเปิดเผยทุกสิ่งเกี่ยวกับพระองค์เอง พระบุตรของพระองค์ บาป วิถีแก้บาป มนุษย์ และประวัติศาสตร์ของมนุษย์—ซึ่งรวมถึงการล้มลงของมนุษย์และแผนการแห่งการไถ่กู้ทำได้ พระองค์จะประทานทั้งหมดนี้แก่อาดัมและเอวาในสวนเอเดนนั้นก็ทำได้: แต่ในพระปัญญาอันสิทธิ์ขาดของพระองค์ พระองค์ทรงเห็นสมควรที่จะประทานพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมตลอดระยะเวลาหลายปี

ถ้อยคำในฮีบรู 1:1,2 บ่งบอกถึงกระบวนการหนึ่งซึ่งมาถึงจุดสุดยอด ยกตัวอย่างเช่น ในปฐมกาล 3:15 พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่อาดัมถึงลักษณะของการเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อปลดปล่อยหัวของซาตานและช่วยให้รอดพ้นจากบาปคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์:

“และพระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่งูนั้นว่า...เราจะให้ความเป็นศัตรูกันอยู่ระหว่างเจ้ากับหญิงนี้ และระหว่างเชื้อสายของเจ้ากับเชื้อสายของนาง เชื้อสายของนางจะทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ” (ปฐมก. 3:14,15 บางส่วน)

ต่อมา พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่อับราฮัมข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์จะเสด็จมาโดยทางประชาชาตินั้นซึ่งอับราฮัมจะเป็นหัวหน้า:

“บัดนี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับราฮัมก่อนหน้านั้นแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินหนึ่งที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น และเราจะทำให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ประชาชาติหนึ่ง และเราจะอวยพรเจ้า และทำให้ชื่อเสียงของเจ้าใหญ่โต และเจ้าจะเป็นพระพรหนึ่ง และเราจะอวยพรเขาทั้งหลายที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า และในเจ้าบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร” (ปฐมก. 12:1-3)

ต่อมาอีก พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่ยาโคบว่าพระคริสต์จะเสด็จมาผ่านทางเผ่าของยูดาห์—บังเกิดมาจากพวกยิว: “ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ และผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากระหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และประชาชนทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น” (ปฐมก. 49:10)

เมื่อเวลาผ่านไป มีการเปิดเผยแก่ดาวิดว่าพระคริสต์จะบังเกิดในวงศ์วานของเขา: “พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณในความจริงต่อดาวิดแล้ว พระองค์จะไม่ทรงหันกลับจากคำปฏิญาณนั้น “เราจะตั้งผลแห่งกายของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า” (เพลงสดุดี 132:11)

มีการเปิดเผยแก่มิคาห์ว่าพระคริสต์จะประสูติในหมู่บ้านเบธเลเฮมที่เล็กและไม่มีชื่อเสียง: “แต่เจ้าเบธเลเฮม เอฟราธาห์เอ๋ย ถึงแม้ว่าเจ้าเล็กน้อยในท่ามกลางหลายพันนั้นแห่งยูดาห์ แต่ออกจากเจ้า ท่านผู้นั้นจะออกมาสู่เรา ผู้ที่จะเป็นผู้นำปกครองในอิสราเอล ซึ่งการเสด็จออกไปทั้งหลายของท่านเป็นมาจากสมัยเก่า จากนิรันดร์กาล” (มีคาห์ 5:2)

ต่อมาพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่มาลาคีว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะมีผู้เบิกทางคนหนึ่งซึ่งควรประกาศการเสด็จมาของกษัตริย์องค์นั้น: “ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้นั้นจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้

เป็นเจ้าของ ผู้ซึ่งพวกเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์อย่างฉับพลัน คือทูตแห่งพันธสัญญานั้น ผู้ซึ่งพวกเจ้าพอใจ ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมา” พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส” (มลค. 3:1)

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่ดาเนียลถึงเวลานั้นเมื่อพระคริสต์จะถูก “ตัดออก” ในความมรณา เมื่อสิ้นสุด สัปดาห์ที่หกสิบเก้า นั้นของเจ็ดสิบสัปดาห์นั้นแห่งปีทั้งหลาย และเหล่านักเรียนผู้ศึกษาค้นคว้าคำพยากรณ์ก็ พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าพระเยซูได้ถูกตัดออกจริง ๆ ในปีนั้นที่ดาเนียลได้พยากรณ์ไว้:

“และหลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มีไขเพื่อตัวท่านเอง และ ประชากรของประมุขที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย และที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนถึงการสิ้นสุดของสงครามนั้น การรกร้างทั้งหลายก็ถูกกำหนดไว้” (ดนล. 9:26)

ต่อมาพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่เศคาริยาห์ว่าพระคริสต์จะถูกขายเป็นเงินสามสิบเหรียญ: “และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “จงโยนมันให้แก่ช่างปั้นหม้อ คือราคาก่อนงามที่เราได้ถูกตีราคาโดยพวกเขา” และ ข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบเหรียญนั้น และโยนพวกมันให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศน์ของพระเยโฮวาห์” (ศคย. 11:13)

มีการเปิดเผยอย่างชัดเจนแก่อิสยาห์ว่าพระคริสต์จะถูกทำให้บาดเจ็บเพราะการละเมิดทั้งหลายของเรา ถูกทำให้ฟกช้ำเพราะความชั่วช้าทั้งหลายของเรา และว่าพระเยโฮวาห์จะทรงวางบนพระองค์ความชั่วช้าของเราทุกคน (อสย. 53)

มีการเปิดเผยแก่ผู้แต่งเพลงสดุดีลักษณะของความมรณาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้น: “เพราะบรรดาสุขนั้น ได้ล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ กลุ่มคนชั่วได้ล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ เขาทั้งหลายแทงมือและเท้าของข้าพระองค์เสีย แล้ว” (เพลงสดุดี 22:16)

มีการเปิดเผยแก่ผู้แต่งเพลงสดุดีเช่นกันว่าพระคริสต์จะต้องเป็นขึ้นมาอีก: “เพราะพระองค์จะไม่ทรง ละทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งพระองค์จะไม่ทรงยอมให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เห็นความ เปี้ยมเน่า พระองค์จะทรงสำแดงหนทางแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่าง เปี้ยมแล่น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลือยเปลือยอยู่เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 16:10,11)

ในข้อพระคำเหล่านี้และอีกหลายตอนของพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงเปิดเผยพระ ประสงค์ของพระองค์เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ และการเสด็จมาของพระคริสต์ในกายหนึ่งที่เหมือน ร่างกายของมนุษย์ที่บาปหนา ยกเว้นเรื่องไม่มีบาป คือการสำเร็จจริงของการเปิดเผยเหล่านี้

พระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์ พระองค์ได้ตรัสแก่เราโดยพระบุตรของพระองค์ ดังนั้นพระวจนะของพระเจ้าจึงกล่าวทุกอย่างที่พระเจ้าจะต้องกล่าวแล้ว ทั้งหมดที่จะต้องถูกกล่าวเกี่ยวกับ ความรอด ชีวิตนิรันดร์ ทางของพระเจ้า ความชอบธรรม ชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และพญามาร ความตาย นรก และหลุมศพ เนื่องจากพระวจนะของพระเจ้าเปิดเผยทุกสิ่งที่ต้องถูกกล่าวเกี่ยวกับเรื่องนิรันดร์เหล่านี้ พระเจ้าจึงมิได้ตรัสเป็นเสียงที่ยินได้ตั้งแต่พระเยซูได้ประทานข้อปฏิบัติทั้งหลายแก่เหล่าสาวกของพระองค์และ ทรงถูกรับขึ้นไปในเมฆก่อนหนึ่งพันสายตาของพวกเขา

ยิ่งกว่านั้น หากเราปฏิเสธที่จะเชื่อ “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้” ในพระคัมภีร์บริสุทธิ์ของหนังสือหกสิบ

หกเล่มนั้นของพระคัมภีร์ของเรา เราก็คงจะไม่เชื่อหากพระเจ้าจะตรัสในเสียงที่ยินได้และประทานการเปิดเผย
อีกประการแก่เรา! พระเจ้าได้ตรัสทุกสิ่งที่จะต้องตรัสแล้ว และพระองค์จะไม่ตรัสอีกต่อไปจนกว่าจะสิ้นยุค
สมัยแห่งพระคุณนี้ ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นพระองค์จะทรงกระทำกิจในการพิพากษาอันทรงฤทธิ์ต่อผู้บาปและคน
บาปทั้งหลาย

พระเจ้าไม่เพียงตรัสแล้วในหลายวาระ แต่พระองค์ได้ตรัส “ในวิธีอันหลากหลาย” ยกตัวอย่างเช่น ที่
ภูเขาซีนาย พระองค์ได้ตรัสแก่มอเสในฟ้าร้องและฟ้าแลบ และในเสียงแตรนั้น

ที่ภูเขาโฮเรบ พระองค์ได้ตรัสแก่อีเลียห์-มิไซในฟ้าร้องและฟ้าแลบ แต่ “ในเสียงที่แผ่วเบา”

แก่ศาสดาพยากรณ์เอเสเคียล พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองผ่านทางนิมิตต่าง ๆ ที่เปี่ยมสง่าราศี
และทรงฤทธิ์

แก่ดานีเอล พระองค์ในตรัสในความฝันต่าง ๆ

พระเจ้าได้ทรงปรากฏแก่อับราฮัมในรูปกายมนุษย์ เหล่าผู้นำสารได้มาและส่งมอบการเปิดเผยนั้น
โดยตรงแก่อับราฮัม เกี่ยวกับพระสัญญาของพระเจ้าเรื่องอิสอัค (เชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้นั้น) และข้อเท็จจริง
จากพระเจ้าที่ว่าพระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญานั้น

แก่ยาโคบ พระเจ้าได้ตรัสผ่านทางผู้มาเยือนคนหนึ่งที่เป็นทูตสวรรค์

พระเจ้าไม่เพียงตรัสแก่พวกบรรพบุรุษในภาษาที่เป็นคำพยากรณ์ พระองค์ยังทรงเปิดเผยพระองค์เอง
โดยการประทานพระราชบัญญัติ และผ่านทางคำเตือนอันซึ่งเช่นเดียวกับโดยคำเตือนสติของพระเจ้า
พระองค์ทรงเตือนและเตือนสติในภาพเสียง ในคำอุปมา และในเงาต่าง ๆ แต่ไม่ว่าพระองค์ได้ทรงปรากฏอย่างไร
หรือแก่ผู้ใด มันก็เป็นพระวจนะเดิมเสมอ-พระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ถึงแม้ว่าพระวจนะนั้นได้มาถึง
ผู้คนที่หลากหลายในวิธีการอันหลากหลาย ไม่ว่าในเสียงแผ่วเบาหรือในเสียงฟ้าร้องสนั่นแห่งภูเขาซีนาย นั่นก็
เป็น “เราเป็น” ที่ยิ่งใหญ่องค์นั้นที่ได้ตรัส

เมื่อเปาโลพูดถึงศาสดาพยากรณ์คนหนึ่ง เขาก็กำลังหมายถึงคน ๆ หนึ่งที่ได้รับมอบภารกิจและได้รับการ
แต่งตั้งโดยตรงจากพระเจ้าให้เป็นผู้รับใช้และผู้นำสารคนหนึ่งของพระเจ้า-คนหนึ่งที่ถูกลงโทษโดยพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ในการกล่าวแต่ละถ้อยคำของพระเจ้า ไม่ว่าในการเขียนหรือโดยคำพูดจากปาก ไม่ว่าจะกล่าว
เป็นคำพูดหรือเขียนโดยใช้ปากกา พวกเขาที่กำลังประกาศถ้อยคำของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์:

“ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาด้วยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้
กล่าวตามที่พวกเขาได้รับการคลใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” (2 เปโตร 1:21)

“และพระองค์จะทรงส่งพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้ถูกประกาศไว้แก่พวกท่านแล้ว ผู้ซึ่งสวรรค์
จะต้องรับไว้จนถึงเวลาทั้งหลายแห่งการตั้งขึ้นใหม่ของสิ่งสารพัด ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากของศาสดา
พยากรณ์ผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ทุกคน ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก” (กิจการ 3:20,21)

พระเจ้าตรัสแก่เยเรมีย์ว่า “...ดูเถิด เราเอาบรรดาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้าแล้ว ดูซิ ในวันนี้เรา
ได้ตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติและเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย เพื่อให้ถอนออก และเพื่อให้พังลง และ
เพื่อให้ทำลาย และเพื่อให้คว่ำเสีย เพื่อให้สร้างและเพื่อให้ปลูก” (ยรม. 1:9,10)

ศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ข้อความที่พวกเขากล่าวหรือถ้อยคำที่พวกเขาบันทึกลงไป แต่พวกเขารู้ว่าตนกำลังพูดหรือเขียนถ้อยคำของพระเจ้า หลายสิ่งถูกปิดซ่อนไว้จากพวกเขา พวกเขาได้พยากรณ์เกี่ยวกับความรอดที่จะมานั้น-แต่พวกเขาไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ข่าวสารนั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขาเพื่อให้แก่มนุษย์ทั้งหลาย

ใน 1 เปโตร 1:10-12 เราอ่านว่า “เกี่ยวกับความรอดนั้นพวกศาสตาศาพยากรณ์ก็ได้ไต่ถามและสืบค้นอย่างขยันขันแข็ง ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เกี่ยวกับพระคุณซึ่งจะมายังพวกท่าน โดยสืบค้นสิ่งที่หรือลักษณะแห่งเวลาที่พระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในพวกเขา ได้ทรงสำแดงไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้ทรงเป็นพยานล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะตามมา ก็โปรดเปิดเผยแก่คนเหล่านั้นว่า ไม่ใช่สำหรับพวกเขาเอง แต่สำหรับพวกเรา พวกเขาจึงได้ปรนนิบัติในสิ่งเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ถูกรายงานแก่พวกท่านโดยคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่พวกท่านแล้ว ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่โปรดประทานจากสวรรค์ ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกทูตสวรรค์ปรารถนาที่จะพินิจดู”

ดานีเอลกล่าวว่า “และข้าพเจ้าได้ยิน แต่ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า “โอ นายของข้าพเจ้า เจ้าข้า อะไรจะเป็นอวสานของสิ่งเหล่านี้” และพระองค์ตรัสว่า “จงไปตามทางของเจ้าเถิด ดานีเอลเอ๋ย เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้ว และถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้ายนั้น” (ดนล. 12:8,9) ดานีเอลไม่ได้เข้าใจสิ่งที่ตนเขียน แต่เขาทราบว่าเขากำลังเขียนเพื่อผู้ใด และเขาก็เชื่อฟัง

พระเจ้าได้ตรัสในกาลอดีต “แก่บรรพบุรุษ” นี่หมายถึงผู้ใด? ใครเป็น “บรรพบุรุษ” ที่พระเจ้าตรัสด้วยโดยพวกศาสตาศาพยากรณ์? แน่แน่นอนว่าคำตอบคือ “อับราฮัม อิสอัค ยาโคบ”-และชาวฮีบรูรุ่นแล้วรุ่นเล่า

มีอยู่หลายคราวที่พวกยิวเหล่านั้นแสดงออกถึงความหยิ่งทะนงแบบที่ผิด แต่ในความหยิ่งทะนงชนิดที่ถูกต้องพวกเขาสามารถประกาศมรดกตกทอดที่พระเจ้าได้ประทานแก่พวกเขา-นั่นคือว่าพระคำรับสั่งของพระเจ้าได้ถูกมอบไว้แก่พวกเขา พระคัมภีร์ซึ่งเราเรียกว่าภาคพันธสัญญาเดิมเป็นถ้อยคำที่พระเยซูเจ้าได้ประทานแก่พวกเขา ในจดหมายฝากฉบับนี้ถึงชาวฮีบรู เปาโลวางตรงหน้าชาวฮีบรูความตรงข้ามกันระหว่างพันธสัญญาใหม่นั้นกับ “สิ่งเก่า ๆ” เขาพูดถึง “พันธสัญญานั้นที่ดึกกว่า” และพูดถึง “สิ่งเหล่านั้นที่ดึกกว่า” ซึ่งถูกประกาศโดยพระเยซูคริสต์เจ้า

มีกล่าวไว้ว่าภาคพันธสัญญาเดิมเป็นภาคพันธสัญญาใหม่ที่ถูกรับไว้ ขณะที่ภาคพันธสัญญาใหม่เป็นภาคพันธสัญญาเดิมที่ถูกปล่อยทิ้ง พระเจ้าองค์เดียวกันตรัสในทั้งสองภาคพันธสัญญานั้น หนังสือฮีบรูเปิดเผยว่าวาระเดิมเหล่านั้นและข่าวสารนั้นที่ประทานให้แก่พวกบรรพบุรุษโดยพวกศาสตาศาพยากรณ์เป็นเพียงการเตรียมการไปสู่สิ่งที่บัดนี้ถูกเปิดเผยแก่เราแล้วโดยพระบุตรของพระเจ้า

พระเจ้าได้ตรัสแก่เรา “ในวันสุดท้ายเหล่านี้” โดยพระบุตรของพระองค์ เรามีชีวิตอยู่ “ในวันสุดท้ายเหล่านี้” มาตั้งแต่พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลก ถูกปฏิเสธโดยมนุษย์ ถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว เราเป็นหมู่ชนเหล่านั้นที่ “บรรดาบุตรสุดท้ายของโลก” กำลังมาถึง (1 คร. 10:11)

ใน “วันสุดท้าย” เหล่านี้พระเจ้าตรัสแก่เราแล้ว “โดยพระบุตรของพระองค์” ผู้รู้อย่างท่านบอกเราว่า ลีนี้ควรอ่านว่า “โดยผู้หนึ่งซึ่งเป็นพระบุตร” ท่านอื่น ๆ ก็แปลมันว่า “ในพระบุตร” ในภาษากรีกไม่มีคำชี้

เฉพาะคำนามหรือคำสรรพนามที่ขยาย “พระบุตร” ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเปิดเผยว่าในสมัยก่อนพระเจ้าได้ตรัสโดยเหล่าผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ในที่สุดท้ายเหล่านี้พระองค์ตรัสแล้ว “ในพระบุตร”

มันไม่ใช่เรื่องใหม่เลยที่พระเจ้าจะตรัส คนเหล่านั้นที่เปาโลกำลังเขียนถึงทราบพระเจ้าได้ตรัสหลายครั้งแล้วและในหลายวิธี แต่สง่าราศีในที่นี้ก็คือว่า พระองค์กำลังตรัสต่อนั้นในวิธีใหม่- “ในพระบุตร” การเปิดเผยต่าง ๆ ของพระเจ้าแก่บรรพบุรุษชาวฮีบรูมีลักษณะเป็นเงื่อนไขและอยู่ชั่วคราว ขณะที่การเปิดเผยนั้นที่ถูกนำมา “ในพระบุตร” มีความครบสมบูรณ์และคงอยู่เป็นนิรันดร์

คำพยากรณ์เหล่านั้น คำประกาศเหล่านั้น ข่าวสารเหล่านั้นที่ถูกส่งตรงถึงบรรพบุรุษจากพระเจ้าผ่านทางพวกศาสดาพยากรณ์ได้ถึงความครบบริบูรณ์ในพระคริสต์-พระวาทนะผู้ทรงรับสภาพเนื้อหนัง (ยอห์น 1:1,14,18) โรม 10:4 ประกาศว่า “...พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” พระคริสต์ทรงเป็นการทำให้สำเร็จจริงของพระบัญญัติทุกข้อ เครื่องสัตว์บูชาทุกอย่าง พิธีกรรมและภาพเลื่องทั้งหมด เราครบบริบูรณ์ในพระองค์ (คส. 2:9,10)

ในร่างกายแห่งเนื้อหนัง พระคริสต์ได้ทรงสำแดงความสมบูรณ์แบบที่ชนชาติอิสราเอลโอดมาถึงแม้พระเจ้าได้ทรงกำหนดและประทานให้ บุคคลเหล่านั้น เครื่องบูชา ภาพเลื่อง สิ่งของ ตำแหน่งและการปฏิบัติเหล่านั้นซึ่งชนชาติอิสราเอลให้เกียรติอย่างสูงก็เป็นเพียงการจัดเตรียมไปสู่การเสด็จมาของพระคริสต์ของพระเจ้า ทั้งหมดนั้นล้วนกล่าวถึงพระองค์และชี้ไปยังพระองค์ พวกศาสดาพยากรณ์ประกาศว่า “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้” แต่พระคริสต์ตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา...” (ยอห์น 5:24)

ถ้อยคำเปิดของข้อ 2 ประกาศว่าความเป็นเอกของการเปิดเผยของพระเจ้า “ในพระบุตร” ดีกว่าและเปี่ยมสง่าราศีมากยิ่งขึ้นกว่าการเปิดเผยแต่ก่อนเหล่านั้นเกี่ยวกับน้ำพระทัยของพระเจ้าในความสัมพันธ์ต่อมนุษย์

ในพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองโดยตรงแก่มนุษย์ มันเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงเปิดเผยพระองค์ผ่านทางถ้อยคำเหล่านั้นที่ตรัสโดยพระเยซู แต่พระองค์ก็ทรงทำมากกว่านั้น พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระบุตรที่ทรงพระชนม์อยู่ของพระเจ้า-พระเจ้าแท้จริง ไข่แล้วครับ พระเจ้าในเนื้อหนังและมีอยู่มากกว่าหนึ่งหนที่พระองค์ทรงประกาศว่า “เรากับพระบิดาของเราเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน!” พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อเปิดเผยพระเจ้า เพื่อประกาศพระองค์ เพื่อนำพระองค์ลงมาสู่มนุษย์-และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ ดังนั้นพระเจ้าจึงไม่ทรงถูกปิดบังอีกต่อไป พระองค์ทรงถูกเปิดเผยแล้วและถูกแสดงออกในพระคริสต์

แน่นอนว่าการเปิดเผยใหม่นั้นมีความเหนือกว่าการเปิดเผยเก่า ไม่แปลกที่เปาโลพูดในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ เกี่ยวกับความไม่พอใจอันหาที่สุคติมิได้แห่งพระคุณของพระเจ้าในพระคริสต์!

เป็นความจริงที่ว่าผ่านทางเปาโลพระเจ้ากำลังตรัสอย่างเฉพาะเจาะจงแก่เหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรูเป็นหลัก แต่เราที่เชื่อวันนี้ก็ถูกรวมเข้าไว้ในถ้อยคำเหล่านี้จากข้อ 2 พระเจ้าตรัสแล้ว “ในพระบุตร” แก่เราแต่ละคน และเราควรตั้งใจฟังข่าวสารที่ถูกให้แก่เราในหนังสือฮีบรู-ไม่เพียงเพื่อที่จะรับความรอดพร้อมกับความรอดที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ แต่เพื่อที่เราจะถูกรักษาไว้ขณะที่เราเดินทางแบบผู้สัญจรบนโลกนี้ ถูกรักษาไว้ในฐานะ “พี่น้องผู้บริสุทธิ์ บรรดาผู้เข้าส่วนแห่งการทรงเรียกจากสวรรค์นั้น” (ฮบ. 3:1)

ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระเจ้าตรัสแก่เราแล้วโดยพระบุตรของพระองค์ “ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็น

ทายาทผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก” ในที่นี้เปาโลให้คำบรรยายที่ทะลุทะลวงเกี่ยวกับเกียรติยศศักดิ์ ความยิ่งใหญ่ และสง่าราศีแห่งพระคริสต์ของพระเจ้า-พระองค์ผู้ได้ทรงกลายเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระบุตรของพระเจ้าได้ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์เพื่อที่เราจะได้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ กระนั้นความยิ่งใหญ่ของพระบุตรก็เกินจินตนาการของเรา มันคงเป็นไปได้เลยที่ความคิดอันมีขีดจำกัดของมนุษย์จะคิดค้นถ้อยคำที่จะพรรณนาถึงสง่าราศีแห่งพระคริสต์ของพระเจ้าได้อย่างเหมาะสม!

เมื่อเราคิดถึงทายาทคนหนึ่ง เราก็คิดถึงผู้หนึ่งที่ เมื่ออีกคนหนึ่งเสียชีวิต กลายเป็นผู้รับมรดกทรัพย์สิน คำนี้มีความหมายด้วยว่า “ผู้หนึ่งที่มีสิทธิ์สืบทอดตำแหน่ง” ความหมายทั่วไปนี้พรรณนาถึงผู้หนึ่งที่เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ผู้มีอำนาจสูงสุด หรือเจ้านาย เหล่าผู้รู้เห็นพ้องตรงกันว่านั่นคือความหมายในที่นี้ พระบุตรของพระเจ้าทรงเป็นทายาทนั้น แต่ไม่เกี่ยวข้องกับความเป็นพระเจ้าของพระองค์หรือตำแหน่งของพระองค์ในตรีเอกานุภาพนั้น มันเกี่ยวข้องกับความเป็นมนุษย์ของพระองค์ สภาวะนิรันดร์ของพระองค์ในความสัมพันธ์กับความเป็มนุษย์

ในตำแหน่งอันเป็นนิรันดร์ของพระองค์ในตรีเอกานุภาพนั้น พระคริสต์ทรงเท่าเทียมในทุกด้านกับพระบิดาและพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่ตำแหน่งของพระองค์ในฐานะทายาทก็เกี่ยวข้องกับพระบุตรผู้ทรงรับสภาพเนื้อหนัง-พระเยซู บุตรมนุษย์ และในฐานะบุตรมนุษย์พระองค์ได้ทรงกลายเป็นทายาท (ผู้ถือกรรมสิทธิ์) “ผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก” ในฐานะอาดัมคนหลังพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นหัวหน้าของเผ่าพันธุ์ใหม่ (หรือมนุษย์ใหม่) เพราะว่าทุกคนที่เชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ก็กลายเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ (2 คร. 5:17)

นี่เป็นความจริงเพราะสิ่งที่พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงกระทำ: พระองค์ได้ทรงสละวางสง่าราศีที่พระองค์เคยมีกับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น (ยอห์น 17:5) และทรงรับสภาพของผู้รับใช้บนตัวพระองค์เอง ในสภาพนั้นพระองค์ได้ทรงเชื่อฟังจนถึงความมรณา-กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น-เพื่อที่พระเจ้าจะทรงชอบธรรมได้ และยังนับว่าคนบาปที่วางใจในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูเป็นคนชอบธรรมด้วย และเพราะพระเยซูทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่งและทรงเชื่อฟังจนถึงความมรณา “พระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงด้วย และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ และบรรดาสิ่งในแผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งใต้พื้นแผ่นดินโลก และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะกล่าวยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:9-11)

พระเจ้าทรงให้รางวัลตอบแทนความเชื่อฟังของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์โดยประทานอำนาจสิทธิ์ขาดอันสมบูรณ์เหนือสิ่งสารพัดแก่พระองค์ มีคนเหล่านั้นที่จะไม่ยอมโค้งคำนับให้พระองค์บนแผ่นดินโลกเด็ดขาด แต่เวลานั้นจะมาเมื่อทุกหัวเข้าจะคุกกราบลงและทุกล้นจะกล่าวยอมรับต่อพระเจ้า (รม. 14:11)

ในความหมายฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้ง มรดกของพระคริสต์อยู่ในวิสุทธิชนทั้งหลาย แต่อำนาจครอบครองของพระองค์และอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์มีอยู่เหนือสิ่งมีชีวิตทั้งปวงและสิ่งทรงสร้างทั้งปวง พระองค์

ทรงอยู่ก่อนสิ่งสารพัด-พระองค์ได้ทรงเป็นอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เป็นเอกนั้น ผู้ถือกรรมสิทธิ์แห่งสิ่งสารพัด ผู้ทรงอำนาจสิทธิ์ขาดแห่งเอกภพ-และสมควรแล้วที่จะเป็นเช่นนั้น เพราะว่าสิ่งสารพัดได้ถูกเนรมิตสร้างโดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ในฐานะผู้ทรงสร้างแห่งสิ่งสารพัด สิ่งสารพัดจึงเป็นของพระองค์โดยสิทธิโดยชอบของพระเจ้า

พระองค์ทรงเป็นพระผู้ไถ่ของเราเช่นกัน พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อไถ่ (เพื่อซื้อกลับไป) ทุกสิ่งที่อาดัมได้สูญเสียในสวนเอเดนนั้น และในฐานะพระผู้ไถ่สิ่งสารพัดจึงถูกทำให้เป็นของพระองค์แล้วโดยการแต่งตั้งของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ นี่เป็นรางวัลตอบแทนของพระเจ้าที่ประทานแก่พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์สำหรับความเชื่อฟังจนถึงความมรณาของพระองค์ “กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น” พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นพระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อเราจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก” (ยอห์น 10:17)

ในฐานะพระเมสสิยาห์ พระองค์ทรงเป็นทายาทผู้รับบรรดาประชาชาติเป็นมรดก (พระสัญญานี้ถูกพบในเพลงสดุดีบทที่สอง จงตั้งใจศึกษามัน) นอกจากนี้ในโรม 4:13 เราอ่านว่า “เพราะพระสัญญาที่ว่า ท่านจะได้เป็นทายาทของทั้งพิภพ มิได้มีแก่อับราฮัม หรือแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่าน โดยทางพระราชบัญญัติ แต่โดยทางความชอบธรรมแห่งความเชื่อ”

ผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นพบว่ามันเป็นเรื่องที่ยากมากที่จะยอมรับความจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นทายาทผู้รับ “สิ่งสารพัด” เป็นมรดก-เจ้าแห่งวันสะบาโต เจ้าแห่งพิธีกรรมเหล่านั้น เจ้าแห่งเครื่องเสด็จบูชาเหล่านั้น แต่พระองค์ทรงเป็นจอมเจ้านายแห่งสิ่งสารพัด ในพระองค์เราครบบริบูรณ์ ในพระองค์เป็นความเพียงพอของเรา

“...ซึ่งโดยพระบุตรนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างกลับจักรวาลด้วย” ยอห์น 1:3 บอกเราว่า “สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น” โคลโลสี 1:16 บอกเราว่า “...โดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งทั้งสิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์”

ใช่แล้วครับ พระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างองค์นั้น โดยพระองค์ยุคสมัยทั้งหลายได้ถูกก่อรูปและถูกนำมาต่อเข้าด้วยกันอย่างเหมาะสม พระคริสต์ พระวาทีนั้น ทรงเหนือกว่าและทรงสง่าราศีมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาพระดำรัสของพระเจ้าที่ประทานไว้ในสมัยก่อน ๆ แก่พวกศาสดาพยากรณ์! แท้จริงแล้วพระองค์ทรงดีกว่าเหล่าทูตสวรรค์ ดีกว่าโมเสส ดีกว่าโยชูวา ดีกว่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้นทุกคน-ใช่แล้วครับ ดีกว่าสิ่งสารพัดในสวรรค์และในแผ่นดินโลก

“...ผู้ทรงเป็นความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า และทรงเป็นพระฉายที่ปรากฏชัดแห่งตัวตนของพระองค์...” เป็นไปไม่ได้เลยที่จะเน้นย้ำเกินพอดีเกี่ยวกับความเป็นเลิศและความยิ่งใหญ่ของพระบุตรนั้น พระเยซูพระบุตรทรงเป็นความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็นความเจิดจ้ามีความหมายว่า “การส่องแสงออกไป” ดังนั้น พระเยซูในฐานะพระเจ้าผู้ทรงปรากฏในเนื้อหนังจึงทรงเป็น “การส่องแสงออกไป” ของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นความสว่างของโลกที่ไม่มีพระเยซู ที่นั่นก็มีความสว่าง ที่ใดที่ปฏิเสธพระเยซู ที่นั่นก็มีความมืด ความมืดแห่งการลงพระอาชญา หากไม่มีพระเยซู ก็ไม่มี ความสว่างเลย มีแต่ความดำมืดแห่งความมืดมืดตลอดไปเป็นนิตย์

ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้พักสงบอยู่ในหีบแห่งพันธสัญญานั้น และเมื่อหีบนั้นถูกขนย้าย สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็จากไป: “...สง่าราศีพราภไปจากอิสราเอลแล้ว เพราะหีบของพระเจ้าถูกยึดไป” (1 ซมอ. 4:22)

วันนี้พระเจ้าทรงส่องแสงออกมาถึงเราในทางหนึ่งใหม่ที่ใหม่และมีชีวิต- “ในพระบุตร” พระบุตรนั้นทรงเป็นความเจิดจ้าแห่งสง่าราศีของพระเจ้า พระฉายที่ปรากฏชัดแห่งตัวตนของพระเจ้า เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำกรีกที่แปลเป็นพระฉายตรงนี้ แปลได้เช่นกันว่า “การแกะสลัก หรือรูปแบบ” ดังนั้นพระเยซูจึงทรงอยู่ในสภาพของพระเจ้า (ฟป. 2:6) พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง (2 คร. 5:19) พระบุตรทรงเป็นการแสดงออกอันเด่นชัดและการประกาศถึงอุปนิสัยของพระเจ้าในความบริสุทธิ์ ความไร้มลทิน สติปัญญา ฤทธิ์เดช และความยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นของพระองค์

พระเยซูตรัสแก่ฟิลิปว่า “ถ้าท่านทั้งหลายได้รู้จักเราแล้ว ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย...ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดาแล้ว...” (ยอห์น 14:7,9) ท่านที่รัก หากคุณอยากรู้จักพระเจ้า จงรู้จักพระเยซู หากคุณอยากรู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นแบบไหน จงมองไปที่พระเยซู อุปนิสัยของพระเจ้าถูกเปิดเผยในพระองค์

พระเยซูทรงเป็นงานแกะสลักของพระเจ้าอย่างแท้จริง เมื่อพันธสัญญาเดิมนั้นยังมีผลอยู่ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าได้ถูกแสดงออกโดยการแกะสลักบนมาลาของมหาปุโรหิต บนแผ่นทองคำบริสุทธิ์มีสลักคำว่า “บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์” แต่บัดนี้ ในยุคแห่งพระคุณอันมหัศจรรย์นี้ สมัยนี้แห่งพันธสัญญาใหม่นั้น พระฉายของพระเจ้าในความเจิดจ้าและความบริสุทธิ์ของมโนภูมิมองเห็นในพระบุตรของพระองค์-พระองค์ผู้ทรงบริสุทธิ์อย่างเด็ดขาด ขอบธรรม ไร้มลทิน ปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อยใด ๆ

พระฉายอันเด่นชัดของพระบุตรที่แสดงถึงพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์เป็นข้อเท็จจริงนิรันดร์ประการหนึ่ง พระเยซูมิได้ทรงถูกสร้างขึ้นมาจาก-พระองค์ทรงถูกให้บังเกิด และด้วยเหตุนี้พระฉายของพระเจ้าจึงมิได้แค่ถูกประทับลงบนพระองค์ตอนที่พระองค์ประสูติ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระบุตรของพระบิดาและพระฉายที่แสดงออกแห่งตัวตนของพระองค์-งานแกะสลักของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงอยู่ใกล้เรามากขึ้น เป็นที่รักมากขึ้น และมีค่าประเสริฐแก่เรามากขึ้นสักเพียงใด เมื่อเราตระหนักว่าอุปนิสัยของพระองค์ ชีวิตของพระองค์ ฤทธิ์เดชของพระองค์ และพระฉายของพระองค์ถูกเปิดเผยแก่เราในพระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา!

“...และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์...”-ตรงตัวคือ “ผดุงสิ่งสรรพสิ่งไว้โดยพระวจนะอันทรงฤทธิ์ของพระองค์” ในโคโลสี 1:17 เราอ่านว่า “และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์”

ชาวพิภพต้องตระหนักว่าจักรวาลนี้และทุกสิ่งที่มีอยู่ในนั้น-บรรดาดาวเคราะห์ ดาวฤกษ์ หมู่ดาวต่าง ๆ

ฤดูกาล มหาสมุทร ต้นไม้ใบหญ้า กฎทั้งหลายของธรรมชาติ แม้กระทั่งมนุษย์-ไม่อาจคงอยู่ต่อไปได้หากไม่ใช่เพราะพระบุตร ผมขอยอมรับว่านี่เป็นข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ ผลผลิตของผู้ทรงไม่มีขีดจำกัด และความคิดที่มีขีดจำกัดอย่างเรา ๆ ไม่สามารถเข้าใจมันได้อย่างถ่องแท้ แต่ถึงแม้ว่าเราไม่สามารถเข้าใจมันได้ มันก็ยังเป็นความจริงอยู่ดี ส่วนหนึ่งของงานในการเป็นคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ก็คือ การปกครองและกำกับ “สิ่งสารพัด” พระองค์ได้ทรงสร้างพวกมัน พระองค์ทรงรับผิดชอบเรื่องพวกมัน และพระองค์ทรงมีสิทธิอำนาจที่จะแทนที่เงาและภาพเล็กลงนั้นด้วยตัวตนที่แท้จริงของพระองค์เอง ความจริงที่มีอำนาจครอบงำนี้มีอยู่ทั่วจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู

“เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปทั้งหลายของพวกเราโดยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” ในที่นี้เรามีกฎแจ่มชัดเปิดจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู ในที่นี้มีการระบุถึงจุดประสงค์ของการรับสภาพเนื้อหนังของพระบุตร และในที่นี้มีการให้เหตุผลสำหรับการยกชูพระองค์: พระองค์ พระบุตรนั้น โดยพระองค์เองได้ทรงชำระบาปทั้งหลายของเรา

มีความจริงอันยิ่งใหญ่ในที่นี้ซึ่งคริสเตียนจำนวนมากไม่ได้ตระหนักถึงและรับเอาไว้-นั่นคือ ที่ว่าเหตุผลสูงสุดที่ว่าทำไมพระบุตรถึงได้เสด็จไปที่กางเขนนั้นก็มิต่อพระเจ้า เพราะเห็นแก่พระบิดา พระบุตรโดยพระองค์เองได้ทรงชำระ (ทำการลบมลทินเพื่อ) บาปทั้งหลายของเราแล้ว การถวายบูชาที่พระองค์ได้ทรงกระทำบนกางเขนนั้นเป็นไปเพื่อการยกบาป (การขจัดบาปหรือการเอาบาปออกไป) บาปไม่ถูกนับว่าเป็นของคนเหล่านั้นที่วางใจในพระเยซู แต่มันเป็นเพราะการถวายบูชาของพระเมษโปดกของพระเจ้าเท่านั้น ผู้ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระบิดา ที่ความบริสุทธิ์และความยุติธรรมของพระเจ้าจะถูกสนองจนพอใจได้ หากไม่มีโลหิตหลังริน ก็ไม่มีการยกบาป และถ้าพระเยซูได้ปฏิเสธที่จะไปที่กางเขนนั้น เราก็คงถูกลิดไปสู่อารมณ์ของพระเจ้าแล้ว ไม่มีทางอื่นแล้วในตอนนั้น

ความจริงอันยิ่งใหญ่ซึ่งเราต้องเข้าใจตรงนี้ก็คือนี่คือว่าพระเยซูไม่ได้ถวายเครื่องบูชาที่เป็นสิ่งอื่น (หรือคนอื่น) พระองค์มิได้ถวายลูกแกะ นกเขา เหมือนอย่างที่เราพบในพิธีกรรมภายใต้พระราชบัญญัติได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ พระเยซูได้ถวายพระองค์เอง ในเอเฟซัส 4:32 เราอ่านว่าพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอด “เพราะเห็นแก่พระคริสต์” และในยุคเหล่านั้นที่จะมาพระองค์จะทรงจัดแสดงในสวรรค์สถานความไพบูลย์ยิ่งนักแห่งพระคุณและพระกรุณาของพระองค์ที่มีต่อเราโดยทางพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6,7)

ใช่แล้วครับ มันต้องเป็นพระเยซูเท่านั้น ไม่มีทางอื่นแล้วตอนนั้น ไม่มีคนอื่นแล้ว เว้นแต่พระบุตรของพระเจ้าและพระโลหิตของพระองค์ ที่สามารถทำการลบมลทินบาปทั้งหลายได้ เมื่ออาโรนและพวกปุโรหิตภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสสได้ถวายเลือดของพวกวัวผู้ แพะ ลูกแกะ และนกเขา เครื่องสัตวบูชาของพวกเขาก็เป็นเพียงภาพเล็กลง ซึ่งชี้ไปยังการถวายบูชาของพระเมษโปดกผู้ไร้ตำหนิของพระเจ้า

เลือดที่ถูกถวายภายใต้พันธสัญญาเดิมนั้นเป็นเพียงตัวสัญญาใช้เงินซึ่งในตัวมันเองไม่มีมูลค่าอะไรเลยเท่าที่เกี่ยวข้อกับการเอาบาปออกไปเสีย “เพราะเป็นไปไม่ได้ที่เลือดของบรรดาวัวตัวผู้และของแพะจะเอาบาปทั้งหลายไปเสียได้” (ฮบ. 10:4) เครื่องสัตวบูชาเหล่านี้เป็นเพียงเงา ภาพเล็กลง จนกว่าพระโลหิตของพระเมษโปดกแท้จริงนั้นจะถูกทำให้หลังริน หากพระเยซูมิได้สละวางชีวิตของพระองค์ หากพระองค์ไม่ได้แบกรับบาป

ของคนทั้งโลกไปในพระกายของพระองค์เองบนกางเขนนั่น โลหิตที่ถูกทำให้หลังรินตั้งแต่สวนเอเดนไปจนถึงกล
โกธา ก็คงไม่มีค่าอะไรเลย โลหิตที่ถูกทำให้หลังรินในเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิมเป็นเพียง
สินเชื่อแบบหนึ่ง ซึ่งมีค่าเพราะความมั่งคั่งของพระเจ้าพระบิดา ความมั่งคั่งซึ่งถูกแสดงออกในพระโลหิตของ
พระเยซูคริสต์พระบุตรนั้น

โดยพระองค์เอง-พระองค์เองทรงเป็นปุโรหิต เครื่องสัตวบูชา แทนบูชา ทุกสิ่งที่ต้องการสำหรับการ
ลบมลทินนั้น ทุกสิ่งที่ต้องการเพื่อสนองความพึงพอใจของความบริสุทธิ์ ความชอบธรรม ความไร้มลทิน
และพระราชบัญญัติของพระเยซูฮว่าห์พระเจ้า-พระองค์ได้ทรงชำระล้างบาปทั้งหลายของเรา ในพระเยซูบน
กางเขนนั่น ผู้ชอบธรรมได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ไม่ชอบธรรม ผู้ทรงไม่มีบาปได้ตายแทนคนบาป เราเห็นการ
ทำให้สำเร็จจริงของสิ่งที่เคยถูกแสดงเป็นภาพเปรียบเทียบในวันทำการลบมลทินในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม (ลนต.
16:30)

“ผู้ทรง...ได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน” พระเยซูทรงเป็นบุคคลที่
วิเศษที่สุดที่เคยมีชีวิตอยู่เลยอย่างไม่ต้องสงสัย พระองค์ทรงวิเศษในการประสูติของพระองค์ วิเศษตอนเป็นเด็ก
อายุสิบสอง วิเศษในการรับบัพติศมาของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้รักษาโรคที่วิเศษ อาจารย์ที่วิเศษ และผู้
กระทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่โลกนี้เคยรู้จัก พระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย ทรงเปิดตาของคน
ตาบอด ทรงทำให้แขนและขาที่ลีบไปเหยียดตรงได้ พระองค์ทรงรักษาคนเหล่านั้นที่เป็นอัมพาต พระองค์ทรง
เลี้ยงอาหารคนห้าพันคนด้วยขนมปังแค่ห้าก้อนกับปลาสองตัวเล็ก ๆ พระองค์ทรงทำให้ลาซารัสเป็นขึ้นจาก
ตายหลังจากที่เขาถูกฝังในอุโมงค์ไปสี่วันแล้ว แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น ยิ่งใหญ่หรือ? ถูกต้อง
ครับ เปี่ยมสง่าราศีหรือ? ใช่แล้วครับ วิเศษหรือ? วิเศษครับ แต่พระเยซูทรงเป็นมากกว่าบุคคลผู้หนึ่งที่วิเศษ
พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจุดประสงค์หลักในการชำระหนี้บาปของมนุษย์ที่ติดค้างต่อพระเจ้า-หนี้สินที่
มนุษย์จ่ายไม่ไหว พระองค์ได้เสด็จมา-มิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของ
พระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อซื้อการไถ่ด้วยราคาอันแสนแพงนั้นแห่งพระ
โลหิตของพระองค์ และนรกทั้งสິ้นก็หยุดพระองค์ไม่ได้จนกระทั่งพระองค์ทรงไปถึงจุดที่พระองค์ทรงร้อง
ประกาศได้ว่า “สำเร็จแล้ว!”

มันคือพระคุณของพระเจ้าเท่านั้นที่ยอมให้พระเยซู ความรักของพระเจ้าและพระเจ้าแท้จริงองค์นั้น
รับร่างกายหนึ่ง และในกายนั้นทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน (ฮบ. 2:9) พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อ
หนัง พระวาหะที่รับสภาพเนื้อหนัง “บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:14) “...พระราชบัญญัติได้
ถูกประทานให้โดยทางโมเสส แต่พระคุณและความจริงได้มาโดยทางพระเยซูคริสต์” (ยอห์น 1:17) พระองค์
ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ

พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา พระองค์ทรงทำงานที่พระบิดาทรงใช้พระองค์
มากระทำสำเร็จแล้ว และหลังจากเสร็จสิ้นพระราชกิจนั้น พระองค์ก็ทรงทำให้ความบริสุทธิ์และความชอบ
ธรรมของพระเจ้าสำเร็จจริงอย่างครบถ้วนยิ่งนักจนพระองค์ได้รับที่นั่งสูงสุดในสวรรค์ ที่เบื้องขวาพระหัตถ์
ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน

มันเป็นมาจากน้ำพระทัยของพระองค์เองและเพราะความรักของพระองค์ที่พระเยซูได้สละสง่าราศี และเดชะนาภาพที่พระองค์เคยมีกับพระบิดาก่อนโลกลี้ได้มีขึ้น เพราะพระคุณของพระเจ้า พระองค์จึงได้สละทุกสิ่งที่สวรรค์มีให้ได้และได้เสด็จมายังความทุกข์โศกและบาปของแผ่นดินโลก

พระองค์เคยมีชีวิตอยู่บนโลกนี้กว่าสามสิบสามปี ทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างที่เราถูกทดลอง แต่ก็ทรงไม่มีบาป ในกายหนึ่งที่เป็นเหมือนร่างกายของเราพระองค์ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง และพญามาร ความตาย นรก และหลุมศพ ไม่เพียงเป็นพระบุตรของพระเจ้า แต่บัดนี้ทรงเป็นบุตรมนุษย์เช่นกัน พระองค์ทรงได้รับการยกย่องแล้ว-ไม่เพียงเพราะสิทธิแบบพระเจ้าที่จะกระทำเช่นนั้น แต่เพราะพระองค์ทรงชนะมันแล้วเช่นกันโดยการมีชัยชนะเหนือทุกสิ่งที่นรกขว้างปาใส่พระองค์!

สิ่งใดก็ตามที่ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าร้องขอหรือเรียกร้องในการทนทุกข์ ความเจ็บปวด วิบัติ ความปวดร้าว ความทุกข์ระทม ความปวดร้าวใจและน้ำตา พระเยซูได้ทรงยอมจำนนต่อการทนทุกข์นั้น พระองค์ได้ทรงชำระหนี้บาปเต็มจำนวนแล้ว และข้อเท็จจริงที่ว่าตอนนี้พระองค์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชะนาภาพเบื้องบนก็เป็นพยานถึงสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชของพระองค์ โดยเท่าเทียมร่วมกันกับพระเจ้า พระบิดา

บัดนี้มีมนุษย์ผู้หนึ่งอยู่ในสวรรค์ ชายผู้หนึ่งที่ได้ขึ้นไปยังที่นั่น โดยมีเนื้อหนังและกระดูก ในลูกา 24:39 พระเยซูทรงเชิญชวนสาวกเหล่านั้นว่า “จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราและดูเถิด เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกทั้งหลาย เหมือนพวกท่านเห็นเรามีอยู่นั้น” พระองค์ทรงขออาหาร พวกเขาถวายปลาและรวงผึ้งแด่พระองค์และพระองค์ทรงรับประทานต่อหน้าพวกเขา โดยเป็นพยานว่าพระองค์ไม่ใช่วิญญาณตนหนึ่ง แต่เป็นกายหนึ่งซึ่งมีเนื้อหนังและกระดูก ในกายเดียวกันนั่นเองที่พวกเขาได้เห็นการเสด็จขึ้นไปของพระองค์ (กิจการ 1:8,9) และในกายนั้นเองบัดนี้พระองค์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเบื้องบน

ตอนเขียนถึงทิโมธีคนหนุ่ม เปาโลกล่าวว่า “...มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์” (1 ทธ. 2:5)

ผู้เชื่อกลุ่มแรกที่ได้อ่านจดหมายฝากฉบับนี้ (พวกคริสเตียนชาวฮีบรูแห่งสมัยอัครทูต) ถูกเตือนสติให้ละความจริงขั้นต้นเหล่านั้นแห่งความรอดและไปต่อสู่ความครบบริบูรณ์ โดยบากบั่นมุ่งหน้าต่อไปในฝ่ายวิญญาณ โดยมีประสบการณ์ในการรู้จักพระเยซูคริสต์ผู้เป็นมนุษย์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา-ที่ไม่ได้ตายอยู่บนกางเขนอันหนึ่ง แต่ทรงอยู่ในตำแหน่งอันเปี่ยมเดชะนาภาพ ณ เวลานี้ของพระองค์ซึ่งมีสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชที่จะทำการทูลวิงวอนเพื่อเรา ที่จะเป็นคนกลางระหว่างมนุษย์กับพระเจ้า

ผู้เชื่อทั้งหลายมีผู้แทนอยู่ในสวรรค์ คือ พระองค์ผู้ทรงทราบความต้องการทุกอย่างของเรา พระองค์เคยอยู่บนโลกนี้ที่เราอยู่-แต่พระองค์ไม่เคยทำบาปเลย พระองค์ทรงประสบความสำเร็จในส่วนที่เราล้มเหลว และบัดนี้พระองค์ทรงอยู่ในตำแหน่งที่ถูกยกชูเพื่อเสนอความแทนเราและทำให้ความต้องการต่าง ๆ ของเราเป็นที่ทราบต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์

ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมภายใต้พันธสัญญาอันเดิมนั้น ไม่เคยมีมหาปุโรหิตคนใดที่ได้นั่งบนบัลลังก์

แต่บัดนี้ “พวกเรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย” (ฮบ. 8:1) พระองค์ทรงอยู่ที่นั่น-ไม่เพียงเพื่อจะช่วยให้รอด แต่เพื่อรักษาคนเหล่านั้นไว้ซึ่งรับความรอดแล้ว เพื่อที่เราจะไม่ถูกเอาชนะโดยศัตรูนั้น และถูกกลาโหมโดยการทดลอง พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อป้องกันเราไม่ให้เริ่มละเหี่ยใจและท้อแท้ พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อเฝ้าดูเรา ปกป้องเรา และนำเราไปจนกว่าจะถึงเวลานั้นที่เราจะได้ไปอยู่กับพระองค์ ณ ที่ ๆ พระองค์ทรงอยู่ จนกว่าจะถึงวันนั้น มหาปุโรหิตที่ยิ่งใหญ่ของเราทรงนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อกระทำกิจกับเราตามพระคุณและสง่าราศีของพระเจ้า และเพื่อรับประกันว่าเราไปถึงสวรรค์อย่างปลอดภัย

พระคริสต์ทรงดีกว่าเหล่าทูตสวรรค์

ข้อ 4: “โดยทรงถูกทำให้ดีกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ตามที่พระองค์ทรงได้รับพระนามที่ประเสริฐกว่าเหล่าทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นตรงนั้นว่าพระคริสต์มีได้เสด็จขึ้นไปสูงกว่าตำแหน่งที่พระองค์เคยครอบครองก่อนที่พระองค์เสด็จมาจากพระทรงของพระบิดาเลยแม้แต่นิดเดียว “และถ้าท่านทั้งหลายจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ซึ่งท่านอยู่แต่ก่อนนั้น จะเป็นอย่างไร” (ยอห์น 6:62)

พระคริสต์ไม่อาจทูลขอสง่าราศีที่สูงส่งไปกว่าที่พระองค์ โดยการรับเป็นมรดก ทรงครอบครองอยู่ชั่ววันรันดรอยู่แล้วกับพระบิดา: “และบัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีกับพระองค์เอง ด้วยสง่าราศีซึ่งข้าพระองค์ได้มีกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้ได้บังเกิดขึ้นมา” (ยอห์น 17:5)

แต่ในอุปนิสัยใหม่ของพระองค์ในฐานะบุตรมนุษย์ ในฐานะผู้ทรงชำระบาปออกไป และในฐานะพระองค์ผู้ทรงทำการลบมลทินโดยพระองค์เอง บัดนี้พระองค์ทรงได้รับแล้ว-ไม่ใช่สง่าราศีที่สูงส่งกว่าเดิม แต่สง่าราศีแบบใหม่ และพระเจ้าพระบิดาได้ประทานตำแหน่งใหม่แก่พระองค์-นั่นคือ ตำแหน่งมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ซึ่งเป็นที่ ๆ พระองค์จะทรงกระทำกิจเพื่อเราไปจนกว่าสิ่งสารพัดถูกนำให้อยู่ภายใต้พระองค์แล้ว และเราถูกสถาปนาไปกับพระองค์ในนครขาวดุจมุกดานั้น ซึ่งเป็นที่ ๆ เราจะจัดแสดงความไพบลูย์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระเจ้าในพระกรุณาของพระองค์ที่มีต่อเราโดยทางพระเยซูคริสต์เจ้า

เปาโลชี้ให้เห็นไปแล้วถึงแง่มุมบางประการเกี่ยวกับอุปนิสัยอันทรงสง่าราศีของพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งโดยพระองค์พระเจ้าได้ตรัสแก่เราในวันปิดท้ายเหล่านี้ของกาลเวลา เขาได้หมายเหตุข้อเท็จจริงที่ว่าพระบุตรได้ทรงเป็นอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา ว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างสิ่งสารพัดและทายาที่ผู้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ได้วางแผนและประกบยุคทั้งหลายนั้นเข้าด้วยกัน ในพระองค์คือ “การส่องแสงออกมา” แห่งสง่าราศีของพระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงเป็นงานแกะสลักแห่งตัวตนของพระเจ้า พระบุตรทรงเป็นผู้ที่ผดุงสิ่งสารพัดไว้โดยพระดำรัสแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ได้ชำระล้างบาปทั้งหลายของเราแล้ว และเพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ บัดนี้พระองค์จึงประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

บัดนี้อัครทูตท่านนี้ชี้ให้เห็นว่าพระบุตรทรงอยู่เหนือกว่าเหล่าทูตสวรรค์ และบางคนอาจถามว่า “ทำไมเปาโลถึงยอมเสียเวลาชี้ให้เห็นถึงข้อเท็จจริงนี้? ดูเหมือนถูกตรรกะที่ว่าทุกคนคงจะรู้อยู่แล้วว่าพระบุตรนรันดร

ของพระเจ้าทรงเหนือกว่าพวกทูตสวรรค์ในตอนนี้และเสมอมา เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระผู้สร้างของสิ่งสารพัด พระองค์จึงได้ทรงสร้างพวกทูตสวรรค์ และเหตุผลย่อมมีอยู่ว่าพระองค์ก็ต้องเป็นใหญ่กว่าสิ่งนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง”

แต่เมื่อระลึกว่าข่าวสารในหนังสือฮีบรูถูกส่งตรงไปยังเหล่าผู้เชื่อยิว เราจึงถูกเตือนความจำว่าพวกเขา มองไปยังเหล่าทูตสวรรค์ในแบบที่แตกต่างจากที่เรามองเหล่าทูตสวรรค์ ซึ่งเรามีภาคพันธสัญญาใหม่แล้ว ในสายตาของพวกเขา เหล่าทูตสวรรค์มีบทบาทที่สำคัญยิ่งในการบริหารจัดการของพระเจ้า เพราะกิจกรรมของเหล่าทูตสวรรค์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเหล่าบรรพบุรุษชาวฮีบรู พวกทูตสวรรค์จึงได้รับความนับถืออย่างสูงจากชนชาติยิว จงศึกษาค้นคว้าอพยพ 3:2; กัณดารวิถี 22:22-35; 1 พงศาวดาร 21:16; กิจการ 7:53 และกาลาเทีย 3:19

เหล่าทูตสวรรค์มีบทบาทอันเด่นชัดในการประทานพระราชบัญญัติ หากเปาโลอยากได้รับความไว้วางใจจากเหล่าผู้อ่านของเขาและทำให้ชาวยิวที่กลับใจเชื่อแล้วเหล่านั้นมั่นใจว่าพระคริสต์ พระองค์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสผ่านแล้วตอนนี้ ทรงเหนือกว่าสิ่งสารพัด หากเขาอยากทำให้คนเหล่านั้นเชื่อว่าพระคริสต์ทรงถูกยกชูขึ้นเหนือเหล่าทูตสวรรค์มากยิ่งขึ้นนักตอนนี้ เขาก็ต้องนำเสนอความจริงที่เฉพาะเจาะจงเพื่อพิสูจน์ประเด็นของเขาเป็นอันดับแรก เขาให้ข้อพิสูจน์เช่นนั้นในพระคำข้อที่เหลือของบทนี้

“โดยทรงถูกทำให้ดีกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก” ไม่ได้ถูกกล่าวโดยเชื่อมโยงกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์ ความยิ่งใหญ่สูงสุดที่ถูกอ้างอิงถึงตรงนี้ไม่เกี่ยวข้องกับความเป็นพระบุตรนิรันดร์ของพระองค์ แต่เกี่ยวข้องกับพระราชกิจบนแผ่นดินโลกของพระองค์และงานรับใช้นั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำในพระกายอันต่ำต้อยของพระองค์-ไม่ใช่ในฐานะพระคริสต์ของพระเจ้า แต่ในฐานะพระเยซู พระผู้ช่วยให้รอดและบุตรมนุษย์ พระองค์ทรงได้รับพระนามหนึ่งที่เป็นเลิศกว่าเหล่าทูตสวรรค์ “โดยการรับเป็นมรดก”

บุตรมนุษย์ได้ทรงเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น และโดยทางความมรณาของพระองค์พระองค์ได้ทรงชำระบาปทั้งหลายของเราโดยพระองค์เอง เพราะการทำสำเร็จลุล่วงของพระองค์ในการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์จึงถูกยกชูโดยพระบิดาและได้รับที่นั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบนแล้ว เนื่องจากพระองค์ทรงถูกยกชูในฐานะบุตรมนุษย์และประทับนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในฐานะมนุษย์ผู้นั้นคือ พระเยซูคริสต์ พระองค์จึงทรงได้รับเป็นมรดกนามหนึ่งซึ่งเป็นเลิศยิ่งกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพราะว่าไม่มีทูตสวรรค์องค์ใดเคยครอบครองตำแหน่งที่ทรงเดชานุภาพเช่นนั้นมาก่อนเลย

คำพูดอ้างอิงถึง “พระนามที่ประเสริฐกว่าเหล่าทูตสวรรค์นั้น” หมายความว่าพระนาม “พระบุตรของพระเจ้า” เป็นเลิศมากกว่า “เหล่าทูตสวรรค์” หรือ “กาบรีเอล” หรือ “มีคาเอล” อย่างนั้นหรือ? แน่แน่นอนว่ามันหมายความว่าเช่นนี้-แต่มันก็หมายความว่ามากกว่านั้นเยอะ

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำที่แปลเป็น “นาม” มีความหมายโดยสากลว่าชื่อเฉพาะหรือชื่อเรียก มันมีความหมายครอบคลุมกว้างกว่าเยอะในภาษาของพระคัมภีร์ มันบ่งบอกถึงมากกว่าชื่อนั้นที่คน ๆ หนึ่งถูกเรียก มันบ่งบอกถึงทุกสิ่งซึ่งชื่อนั้นเปิดรับ-บรรดาศักดิ์ สิทธิอำนาจ ชื่อเสียง อุปนิสัย ความเป็นเลิศ

พระเยซูทรงสอนพวกสาวกให้อธิษฐานว่า “ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ” แน่ใจว่าพระองค์ไม่ได้กำลังเตือนสติพวกเขาให้เคารพสักการะพระนาม “พระบิดา” แต่ให้นมัสการ เทิดทูน รัก และเคารพสักการะบุคคลนั้น-พระเจ้าพระบิดา

ดาวิดกล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตามความชอบธรรมของพระองค์ และจะร้องเพลงสรรเสริญแด่พระนามของพระเยโฮวาห์ผู้สูงสุด” (เพลงสดุดี 7:17)

ในอิสยาห์ 55:13 เราอ่านว่า “แทนต้นหนามใหญ่ ต้นสนสามใบจะงอกขึ้น และแทนต้นหนามย่อย ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้น และสำหรับพระเยโฮวาห์มันจะเป็นเพื่อชื่อ เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ที่จะไม่ถูกตัดออกเลย”

“พระนามที่ประเสริฐกว่า” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้เกี่ยวข้องกับเกียรติยศและสง่าราศีที่พระคริสต์ทรงได้รับเป็นมรดกแล้วเพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ แน่ใจว่าตัวพระคริสต์เอง- (อุปนิสัยของพระองค์ ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ชื่อเสียงของพระองค์)-ยอมอยู่เหนือกว่าของทูตสวรรค์องค์ใด พระองค์ทรงอยู่เหนือเหล่าทูตสวรรค์ในทุกด้าน

เปาโลกล่าวต่อไปเพื่อพิสูจน์คำพูดของข้อ 4 และเขาใช้พระวาทะของพระเจ้าเพื่อทำเช่นนั้น คุณจะจำได้ว่าเมื่อพระเยซูทรงถูกขาดานทดลอง (มธ. 4:1-11) พระองค์ทรงตอบแต่ละการทดลองด้วยข้อพระคำจากภาคพันธสัญญาเดิม ถ้าพระเยซูทรงใช้พระวาทะของพระเจ้าเพื่อทำให้พญามารพ่ายแพ้ มันก็ยิ่งสำคัญมากกว่าที่เราควรใช้พระวาทะในการสู้รบของเรากับมัน!

เปาโลใช้ข้อพระคัมภีร์เพื่อพิสูจน์ว่าพระนามของพระบุตรของพระเจ้าเหนือกว่านามของเหล่าทูตสวรรค์ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ประกาศความมั่นใจเป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้ตรัสแก่พวกบรรพบุรุษโดยพวกเขา ศาสดาพยากรณ์ และเปาโลชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ตรัสแก่เราตอนนี้ “ในพระบุตร” เนื่องจากพระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ที่ประกาศแล้วว่าพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ทรงอยู่สูงกว่าทูตสวรรค์เหล่านั้น ข่าวสารซึ่งพระเจ้าทรงมี ในวันสุดท้ายเหล่านี้ ซึ่งพระองค์ตรัสแก่เราโดยพระบุตรของพระองค์ จึงเหนือกว่าและยิ่งใหญ่กว่าข่าวสารที่ถูกประกาศในกาลก่อน ข่าวสารซึ่งเหล่าทูตสวรรค์ได้มีส่วนอย่างชัดเจน

ในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มเราอ่านว่าพระเยซูเจ้าเองทรงใช้วลีอย่าง “โมเสสได้กล่าวว่า...ดาวิดได้กล่าวว่า...อิสยาห์ได้พยากรณ์ไว้ดีจริงว่า...สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งการรกร้างว่างเปล่า ที่ถูกกล่าวถึงโดยดาเนียล ศาสดาพยากรณ์นั้น” มันก็เป็นเช่นนั้นในฮีบรู 1 พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่กำลังเป็นพยานแก่เราในพระบุตรนั้น

ข้อ 5: “เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว’ และอีกครั้งว่า ‘เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา’”

เปาโลยกข้อความตรงนี้มาจากเพลงสดุดี 2:7 เขาชี้ให้เห็นก่อนอื่นเลยถึงความเหนือกว่าของพระบุตรในความสัมพันธ์ต่อพระบิดา: “เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว’” นี่เป็นคำพยานของพระเจ้าที่ว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระองค์ ถูกให้บังเกิดโดยพระองค์ อันเป็นการนำเสนอความเป็นพระเจ้าในการประสูติของพระองค์จากหญิง

พรหมจารี (พวกทูตสวรรค์ถูกสร้างขึ้น ไม่ได้ถูกให้กำเนิด)

“ผู้ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า ‘เหตุใดพวกคนต่างชาติจึงเดือดดาล และประชาชนคิดอ่านในสิ่งที่ไร้สาระ บรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกได้ตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองทั้งหลายได้ร่วมชุมนุมกัน ต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและต่อสู้อัครทูตของพระองค์’ ด้วยว่าเป็นความจริงที่ทั้งเฮโรด และปอนทือสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และคนอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้อัครทูตผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงเจิมไว้แล้ว เพื่อที่จะกระทำสิ่งใดก็ตามที่พระหัตถ์ของพระองค์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดไว้แต่ก่อนแล้วว่าจะให้กระทำ” (กิจการ 4:25-28)

ในโยบ 1:6 เหล่าทูตสวรรค์ ถูกกล่าวแบบเหมารวมว่าเป็น “บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้า” ในยอห์น 1:12 เราอ่านว่าผู้เชื่อทั้งหลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า แต่ไม่มีที่ใดเลยในทั้งภาคพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ที่พระเจ้าตรัสถึงมนุษย์หรือทูตสวรรค์ทั้งหลายในถ้อยคำเหล่านี้: “ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว” ถ้อยคำเหล่านั้นถูกกล่าวถึงแต่เฉพาะพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเท่านั้น

ชื่อเรียก “พระบุตรของพระเจ้า” ถูกใช้เป็นครั้งแรกตอนการประกาศข่าวเรื่องการประสูตินั้นเมื่อกาบริเอลบอกมารีย์ว่าเธอจะเป็นมารดาของพระผู้ช่วยให้รอดนั้น: “...เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ซึ่งจะบังเกิดมาจากเธอ ด้วยจะถูกเรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า” (ลูกา 1:35) ชื่อเรียกนี้ถูกประกาศโดยพระเจ้าเมื่อพระคริสต์ทรงรับบัพติศมาในตอนต้นของการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ (มธ. 3:17) และอีกครั้งบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น (มธ. 17:5)

ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นพยานรับรองเช่นกันว่า “และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า” (ยอห์น 1:34) พระคริสต์ทรงถูกเรียกว่า “พระบุตรของพระเจ้า” ข้าแล้วข้าอีกในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มซึ่งบันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์

“...เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” เป็นคำพูดที่ยกมาจาก 2 ซามูเอล 7:14 และ 1 พงศาวดาร 17:13

ใน 1 พงศาวดาร 17:11-14 พระเจ้าได้ตรัสแก่ดาวิดผ่านทางผู้พยากรณ์นาธาน เมื่อดาวิดแสดงความปรารถนาของตนที่จะสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ก็ตรัสแก่นาธานว่า:

“จงไปและบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า ‘พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าสร้างนิเวศน์ให้เราอาศัยอยู่... และต่อมา เมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบถ้วนแล้ว เพื่อเจ้าจะต้องไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะยกชูเชื้อสายของเจ้าไว้ต่อจากเจ้า ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเจ้า และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขาไว้ เขาจะสร้างนิเวศน์หลังหนึ่งให้เรา และเราจะสถาปนาพระที่นั่งของเขาให้อยู่เป็นนิรันดร์ เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรชายของเรา และเราจะไม่เอาความเมตตาของเราไปจากเขาเสีย เหมือนอย่างที่เราได้เอาความเมตตาอันนั้นไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้า แต่เราจะให้เขาดำรงอยู่ในนิเวศน์ของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิรันดร์ และพระที่นั่งของเขาจะได้รับการสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์’”

ถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ซึ่งเป็นคำพยากรณ์กล่าวถึงซาโลมอน บุตรของดาวิด ซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระวิหารที่ยิ่งใหญ่ในนครบริสุทธิ์นั้น คือกรุงเยรูซาเล็ม และพระเจ้าทรงอวยพรเขา

อย่างบริบูรณ์ แต่คำพยากรณ์นี้ก็ไปไกลเกินกว่าซาโลมอนไปถึงพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้ซึ่งจากจุดยืนแห่งเนื้อหนัง ทรงเป็นบุตรของดาวิด และพระองค์ผู้ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า บัดนี้ก็กำลังสร้างพระนิเวศหลังหนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าที่ซาโลมอนเคยสร้างตั้งเยอะ

พระนิเวศที่พระคริสต์กำลังก่อสร้างอยู่นั้นยิ่งใหญ่มากกว่า-ประการแรก เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นศิลา มุมเอกล้วน และประการที่สองเพราะว่ามันเป็นพระนิเวศที่ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของพวกศาสดาพยากรณ์และพวกอัครทูต นิเวศหลังหนึ่งซึ่งในนั้นผู้เชื่อแต่ละคนเป็นศิลาที่มีชีวิต!

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ พวกท่านจึงไม่ใช่บรรดาคนแปลกหน้าและคนต่างชาติอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับพวกวิสุทธิชน และเป็นของครอบครัวของพระเจ้า และได้ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของพวกอัครทูตและพวกผู้พยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างซึ่งถูกต่อกันสนิทจึงเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ในพระองค์นั้น พวกท่านก็กำลังถูกสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณด้วย” (อพ. 2:19-22)

“ถ้าหากว่าพวกท่านได้ชิมดูแล้วทราบว่าคุณพระผู้เป็นเจ้าของเจ้าทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา โดยมาหาพระองค์ เหมือนมาถึงศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งแท้จริงแล้วถูกปฏิเสธโดยมนุษย์ แต่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้ และทรงล้ำค่าพวกท่านเช่นกัน ดุจบรรดาศิลาที่มีชีวิตอยู่ ก็ถูกก่อสร้างขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นพวกบุโรหิตอันบริสุทธิ์ เพื่อถวายบรรดาเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นที่ขอบพระทัยต่อพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์ เพราะฉะนั้นจึงมีอยู่ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลามุมเอกก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นที่ทรงเลือกสรรไว้ และทรงล้ำค่า และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ไม่ได้รับความอับอาย’” (1 ปต. 2:3-6)

เราไม่อาจกล่าวได้ว่าซาโลมอนได้ลงหลักปักฐานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และอาณาจักรของเขา ก็ไม่ได้ถูกสถาปนาเป็นนิรันดร์ด้วย ถ้อยคำของ 1 พงศาวดาร 17:14 ไปไกลเกินกว่าซาโลมอน ไปถึงพระบุตรของพระเจ้า คือพระคริสต์นั้น เยเรมีย์เห็นพ้องตรงกันในถ้อยคำเหล่านี้:

“ในวันเหล่านั้นและเมื่อถึงเวลานั้น เราจะทำให้อังกูรชอบธรรมเติบโตขึ้นมาเพื่อดาวิด และท่านจะกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น ในวันเหล่านั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด และกรุงเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่เป็นชื่อซึ่งเธอจะถูกเรียกคือ ‘พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของพวกเรา’ เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดาวิดจะไม่ขัดสนบุรุษที่จะประทับบนพระที่นั่งของวงศ์วานแห่งอิสราเอล” (ยรม. 33:15-17)

เหมือนอย่างที่ยะเรมีย์ยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่าคำพยากรณ์ของนาธานไปไกลเกินกว่าซาโลมอนจนถึงพระบุตรของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงยืนยันเรื่องนี้ในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู

ข้อ 6: “และอีกครั้ง เมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรหัวปีที่ได้บังเกิดนั้นให้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า ‘และให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน’”

“และอีกครั้ง” บอกเป็นนัยถึงครั้งที่สอง ดังนั้นมันก็จะอ่านว่า “และเมื่ออีกครั้ง (พระเจ้า) ทรงนำพระบุตรหัวปีนั้นเข้ามา...” เมื่อพระเยซูเสด็จมาครั้งที่สองในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่เพื่อประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเพื่อที่จะครอบครอง บรรดาชาวพิภพและทูตสวรรค์ทั้งปวงของพระเจ้าก็จะนมัสการที่

พระบาทที่ถูกตะปูแทงของพระองค์! ในที่นี้เราเห็นอีกครั้งว่าพระบุตรนั้นทรงเหนือกว่าและดีกว่าเหล่าทูตสวรรค์เยอะมาก-จนถึงขนาดที่ว่าพระเจ้าพระบิดาทรงบัญชาเหล่าทูตสวรรค์ให้เทิดทูนและนมัสการพระองค์

ในโคโลสี 1:18 พระคริสต์ทรงถูกกล่าวถึงว่าเป็น “บุตรหัวปี” ที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย” ในโคโลสี 1:15 พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “บุตรหัวปีเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง” เหล่านี้เป็นชื่อเรียกที่แสดงถึงตำแหน่งมากกว่าที่จะเป็นลำดับก่อนหลัง พระคริสต์ทรงเป็นบุตรหัวปีของสิ่งทรงสร้างทุกอย่าง พระองค์ทรงเป็นผลแรกของคนทั้งหลายที่ล่วงลับไปแล้ว คนอื่น ๆ ได้ถูกให้กำเนิดก่อนพระองค์ คนอื่น ๆ ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นก่อนหน้าพระองค์ แต่ตำแหน่งของพระองค์นั้นอยู่สูงที่สุด เป็นเลิศที่สุด พระองค์ทรงเป็นศิระษะนั้น ไม่มีผู้ใดจะสูงกว่าได้

เหล่าทูตสวรรค์เป็นผู้ถูกสร้างขึ้นมาจากพระคริสต์ (คส. 1:16,17) เราไม่ทราบว่าเขาถูกสร้างขึ้นเมื่อไร แต่เราทราบว่าตลอดชั่ววันรันดร์กาลตั้งแต่พวกเขาได้ถูกสร้างขึ้นมา พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่พวกเขานมัสการมาโดยตลอด ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเหล่าทูตสวรรค์ได้นมัสการพระองค์มาตั้งแต่ทูตสวรรค์องค์แรกได้ถูกสร้างขึ้นมา

พวกเขาเคยนมัสการพระองค์ในสวรรค์ และเมื่อพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในเขตแดนของโลกนี้และทรงรับร่างกายหนึ่งซึ่งตายได้

พวกเขาเคยนมัสการพระองค์เมื่อการประสูติของพระองค์ถูกประกาศแก่พวกคนเลี้ยงแกะในคืนนั้นที่นานมาแล้วในแคว้นยูเดีย

พวกเขาเคยนมัสการพระองค์ในถิ่นทุรกันดารแห่งการทดลอง และปรนนิบัติพระองค์ทันทีหลังจากที่พระองค์ได้ทรงบัญชาซาตานให้ถอยไปจากพระองค์

พวกเขาเคยนมัสการพระองค์ในสวนเกทเสมนี และชุกำลังพระองค์เมื่อพระองค์ทรงชบพระพักตร์ลงในการอธิษฐานอันปวดร้าว เหนือของพระองค์แปดเปื้อนด้วยพระโลหิตของพระองค์ซึ่งเป็นโลหิตของพระเจ้า

พวกเขาเคยนมัสการพระองค์ในหลายวาระ และไม่มีข้อสงสัยในหัวของผมเลยว่าพวกเขาได้นมัสการพระองค์ขณะที่พระองค์เสด็จกลับขึ้นไปสู่สวรรค์และเมฆก้อนหนึ่งรับพระองค์ไป-พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น ซึ่งผ่านฟ้าสวรรค์เหล่านั้นขึ้นไปจนกระทั่งพระองค์ทรงไปถึงสถานที่นั้นแห่งเดซานุภาพที่ถูกยกชู อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ประทับอยู่ตอนนี้ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา ใช่แล้วครับ พระบุตรทรงเหนือกว่าเหล่าทูตสวรรค์

ข้อ 7-9: “และเกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า ‘พระองค์ผู้ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นเหล่าวิญญาณ และทรงบันดาลบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นเปลวเพลิง’ แต่แก่พระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า ‘พระที่นั่งของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ธารพระกรแห่งความชอบธรรมเป็นธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ พระองค์ได้ทรงรักความชอบธรรม และได้ทรงเกลียดชังความชั่วช้า เพราะฉะนั้นพระเจ้าคือ พระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์’”

ข้อ 7 เป็นการยกคำพูดโดยตรงมาจากเพลงสดุดี 104:4 ในข้อที่สิบสี่ของบทแรกนี้ของหนังสือฮีบรูเหล่าทูตสวรรค์ถูกกล่าวถึงว่าเป็นผู้รับใช้ “บรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ” งานปรนนิบัติของพวกเขาทั้งหลาย

พวกเขาเคยปรากฏแก่มนุษย์ เพื่อนำส่งข่าวสารจากพระเจ้าแก่พวกมนุษย์ พวกเขาเคยกระทำกิจในแบบเหนือธรรมชาติเพื่อช่วยให้พ้นและปกป้องประชากรของพระเจ้า เหล่าทูตสวรรค์เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า

“แต่แก่พระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า...” พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรเสมอ ในเริ่มแรกนั้น ตรีเอกานุภาพประกอบด้วยพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคริสต์ทรงเป็นอยู่เสมอมา และจะทรงเป็นอยู่เสมอไป เหนือกว่าเหล่าทูตสวรรค์ เป็นความจริงที่ว่าพระวาระของพระเจ้าบอกเราว่าพระองค์ได้ทรงถูกทำให้ “ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว” และพระองค์ได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้ แต่นี่เป็นการอาสารับสภาพอันต่ำต้อย พระองค์ได้ทรงอาสาที่จะรับเอาร่างกายหนึ่งซึ่งในกายนั้นพระองค์สามารถตายได้เพื่อรับบาปของคนทั้งโลกไป และในกายนั้น โดยความเชื่อฟังของพระองค์และพระราชกิจที่ยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสำเร็จสิ่งนั้นซึ่งยกชูพระองค์ขึ้นสูงกว่าเหล่าทูตสวรรค์ พระองค์ทรงอยู่เหนือเหล่าทูตสวรรค์เสมอมา แต่ตั้งแต่การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงได้รับความสูงสุดที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิมเสียอีก

“พระที่นั่งของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์...” ในพระคำข้อนี้ พระบิดาทรงประกาศความเป็นพระเจ้าของพระบุตร เพราะทรงเป็นพระเจ้า พระที่นั่งของพระองค์จึงมั่นคง ตั้งอยู่เป็นนิรันดร์และไม่เปลี่ยนแปลง “เรื่องการเพิ่มพูนแห่งการปกครองของท่านและสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุด บนพระที่นั่งของดาวิด และบนราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อจะเชิดชูราชอาณาจักรนั้นไว้ และเพื่อจะสถาปนาราชอาณาจักรนั้นไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำสิ่งนี้” (อิสยาห์ 9:7)

พระที่นั่งของพระคริสต์จะยั่งยืนไปไกลกว่ายุคพันปีนั้น และเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า เพราะลักษณะเฉพาะตัวและอุปนิสัยของพระองค์ หลักการเหล่านั้นแห่งความชอบธรรมจึงจะครอบครองไปตลอดทั้งอาณาจักรของพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ ความยุติธรรมจะมีแก่มนุษย์ทุกคน และทุกคนจะถูกปฏิบัติด้วยความชอบธรรม จอมกษัตริย์จะทรงทำน้อยกว่านี้ไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระเจ้าพระบิดาในลักษณะเฉพาะตัว ในอุปนิสัย ในฤทธิ์อำนาจ และในตรีเอกานุภาพนั้น

ข้อ 9 เป็นคำพูดที่ยกมาจากเพลงสดุดี 45 จะเป็นการดีหากจะศึกษาเพลงสดุดีบทที่สี่สิบห้าทั้งบทในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้ พระคำข้อนี้ระบุถึงอุปนิสัยและลักษณะเฉพาะตัวของพระคริสต์ในสมัยที่พระองค์ทรงรับสภาพเนื้อหนัง เมื่อพระองค์ทรงเดินอยู่กับมนุษย์บนแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ทรงเกลียดชังความชั่วช้า และทรงรักความชอบธรรม พระองค์จึงทรงมีคุณสมบัติเหล่านั้นที่จะเป็นกษัตริย์ผู้ชอบธรรมองค์นั้น-และหลักการเหล่านี้จะเป็นลักษณะเฉพาะตัวและบงการการปกครองของพระองค์

บรรดากษัตริย์ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิมถูกเจิมตั้งด้วยน้ำมัน (1 ซมอ. 10:1; 16:13) เพราะพระบุตรทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่วช้า เพราะพระบิดาทรงพอพระทัยยิ่งนักกับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตร พระองค์จึงได้ทรงเจิมตั้งพระบุตร “ด้วยน้ำมันแห่งความยินดี” ยิ่งกว่าผู้อื่นทั้งปวง

การเจิมนี้มีนัยสำคัญมากกว่าการเจิมตั้งบรรดากษัตริย์ในภาคพันธสัญญาเดิม มันไปไกลเกินกว่าการเจิมตั้งให้รับตำแหน่งกษัตริย์ “น้ำมันแห่งความยินดี” คือน้ำมันที่ใส่น้ำหอม และการเจิมตั้งพระคริสต์ของ

พระเจ้าให้เป็นจอมกษัตริย์และจอมเจ้านายก็เหนือกว่าการเจิมตั้งคนเหล่านั้นที่ถูกแต่งตั้งให้ครองราชบัลลังก์ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม “พระสหาย” แน่แน่นอนว่าหมายถึงคนเหล่านั้นที่ครองบัลลังก์ของดาวิด

ในเพลงสดุดี 45:6-8 เราอ่านว่า “โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรเที่ยงธรรม พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่ว ฉะนั้นพระเจ้าคือพระเจ้าของพระองค์ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์ บรรดาฉลองพระองค์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นมดยอบ กฤษณา และการบูรจากบรรดาพระราชวังข้าง โดยสิ่งเหล่านี้พวกมันจึงได้กระทำให้พระองค์ยินดี” ผู้แต่งเพลงสดุดีในที่นี้กล่าวถึงอาณาจักรในฐานะคนกลางของพระคริสต์ เช่นเดียวกับตำแหน่งของพระองค์ในตรีเอกานุภาพนั้น

ข้อ 10-12: “และ ‘พระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า ในเริ่มแรกนั้นได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์ทั้งหลายเป็นบรรดาพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ และสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นจะเก่าไปเหมือนอย่างเครื่องนุ่งห่ม และเหมือนอย่างเสื้อคลุมพระองค์จะทรงพับสิ่งเหล่านี้ไว้ และสิ่งเหล่านั้นก็จะถูกเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นเหมือนเดิม และปีเดือนทั้งหลายของพระองค์จะไม่สิ้นสุด’ ”

ในที่นี้เปาโลประกาศความเป็นนิรันดร์ของพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงเป็นอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระบิดา พระองค์มิได้เริ่มมีตัวตนหลังพระบิดา แต่ได้ทรงเป็นอยู่มาตั้งแต่ต้นนิรันดร์กาลจนถึงนิรันดร์กาลกับพระบิดา เปาโลกำลังยกคำพูดจากเพลงสดุดี 102:25-27:

“ตั้งแต่โบราณกาลพระองค์ได้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์ทั้งหลายเป็นพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ ไซ้แล้ว สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นจะเก่าไปเหมือนอย่างเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงเปลี่ยนพวกมันเหมือนอย่างเสื้อคลุม และพวกมันจะถูกเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นเหมือนเดิม และปีทั้งหลายของพระองค์จะไม่มีที่สิ้นสุด”

ในข้อพระคำเหล่านี้ความเป็นพระเจ้าของพระบุตรถูกนำเสนออย่างชัดเจนและถูกนำเสนออย่างเด่นชัด เพลงสดุดี 2:6 กล่าวถึงวันนั้นเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏบนเนินเขาศิโยนอันบริสุทธิ์เพื่อสถาปนาอาณาจักรของพระองค์ พระลักษณะเหล่านั้นของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ถูกยกให้เป็นของพระบุตร พระองค์ทรงถูกประกาศว่าเป็นพระผู้สร้างที่ไม่รู้แปรผันและไม่เปลี่ยนแปลง

พระบุตรทรงเป็นผู้ที่จะทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นในฟ้าสวรรค์ที่อยู่เหนือเรา และในจักรวาล-กระนั้นพระองค์เองก็ทรงไม่รู้เปลี่ยนแปลงและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ มันเป็นพระประสงค์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จะพิสูจน์ ผ่านทางปากกาของเปาโล ว่าพระเยซูทรงเป็นผู้ที่จริง ๆ ที่ผ่านทางพระองค์และโดยพระองค์ พระบิดาได้ตรัสแก่เราใน “วันสุดท้าย” เหล่านี้ ดังนั้นเราจึงต้องใส่ใจอย่างจริงจังมากขึ้นต่อสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ได้ตรัสแล้ว เราต้องฟังพระองค์มากยิ่งขึ้นกว่าพวกศาสดาพยากรณ์และเหล่าทูตสวรรค์เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงนั้น พระองค์ได้เนรมิตสร้างสิ่งสรรพในเริ่มแรกนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่จะทำการสร้างใหม่ (เปลี่ยนรูปใหม่) ต่อฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะทรงไม่รู้เปลี่ยนแปลงและทรงสภาพอยู่เป็นนิรันดร์ ทรงเหมือนเดิมวานนี้ วันนี้ และสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ แน่แน่นอนว่าพระองค์ทรงเหนือกว่าเหล่าทูต

สวรรค์ในฤทธิ์เดช ในสง่าราศี ในอุปนิสัย และในตัวตนของพระองค์

เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ก็ได้แค่ “จัดเรียง” วัตถุทั้งหลายที่ถูกสร้างขึ้นมาแล้ว พระองค์เป็นผู้ที่ทำการเนรมิตสร้างในตอนแรกนั้น พระองค์ได้ทรงทำให้เกิดสิ่งสารพัดโดยพระดำรัสแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นทั้งหมดนี้จะพินาศไป พวกมันจะเก่าไปเหมือนเสื้อผ้า และดุจเสื้อผ้าพวกมันจะถูกม้วนเก็บและถูกเปลี่ยน นี่ไม่ได้หมายความว่าพวกมันจะถูกขจัดออกไปและถูกทำลายทั้งหมด แต่พวกมันจะถูกเปลี่ยนแปลงและเราจะมีฟ้าใหม่ แผ่นดินโลกใหม่ และนครขาวดุมุกดานั้น แต่พระบุตรจะไม่มีวันเปลี่ยนแปลงและปีทั้งหลายของพระองค์จะไม่สิ้นสุดเลย

ทุกสิ่งอยู่ภายใต้การควบคุมของพระบุตร และพึงพาพระองค์ พระองค์ผู้เดียวทรงถือครองชีวิตที่อยู่ภายใน พระองค์ทรงเป็นหนึ่งเดียวกับพระบิดาในตรีเอกานุภาพนั้น ทรงเป็นอยู่ด้วยพระองค์เองในเริ่มแรกนั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง และพระองค์ทรงตายไม่ได้

พระบิดาในที่นี้ทรงเรียกพระบุตรว่าเป็นพระเจ้า และตรัสถึงพระที่นั่งของพระองค์ ธารพระกรของพระองค์ อาณาจักรของพระองค์ อุปนิสัยของพระองค์ การยกชูของพระองค์ ฤทธิ์เดชในการเนรมิตสร้างของพระองค์และความไม่รู้เปลี่ยนแปลงของพระองค์ ในที่นี้เราพบหนึ่งในคำสอนที่ชัดเจนที่สุด สั้นกระชับและเข้าใจได้มากที่สุด ในพระวาทะของพระเจ้าที่เล่มเกี่ยวกับความเป็นพระเจ้าของพระคริสต์-และคำพยานนี้ถูกให้โดยพระเยโฮวาห์ พระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์สูงสุดนั้น!

ข้อ 13: “แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า ‘จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน’”

เปาโลยกคำกล่าวนี้จากภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อแสดงถึงความทรงฤทธิ์สูงสุดของพระบุตรของพระเจ้า มันถูกพบในเพลงสดุดี 110:1: “พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน”

พระเยซูทรงอ้างอิงถึงเพลงสดุดีบทนี้ในการตรัสแก่พวกฟาริสีเมื่อพระองค์ทรงถามพวกเขาว่า “พวกท่านคิดอะไรเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด” (มธ. 22:41-46)

เปโตรก็ยกคำพูดจากพระคำตอนนี้เช่นกันในคำเทศนาอันยิ่งใหญ่ของเขาในวันเพ็นเทคอสต์นั้น โดยประกาศว่าพระเยซู เพราะการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ ทรงถูกพิสูจนแล้วว่าจริง ๆ ว่าเป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ (กิจการ 2:34,35)

ไม่มีบันทึกว่าทูตสวรรค์องค์ใดเคยถูกเรียกในถ้อยคำเช่นนั้น ไม่มีทูตสวรรค์องค์ใดเคยถูกยกชูขึ้นสู่ตำแหน่งที่พระเยซูประทับอยู่ตอนนี้ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และไม่มีบันทึกว่าพระเจ้าเคยสัญญาแก่เหล่าทูตสวรรค์ว่าพวกเขาจะครอบครองไปจนกว่าเหล่าศัตรูของพวกเขาจะกลายเป็นแท่นรองเท้าของพวกเขา

ถ้อยคำเหล่านี้พรรณนาถึงตำแหน่งของพระบุตรที่เปาโลเขียนถึงนั้น พระบุตรนั้นซึ่งโดยพระองค์ พระเจ้าได้ตรัสแก่เราแล้วในวันสุดท้ายเหล่านี้ พระองค์ไม่เพียงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าและพระเยซูของเรา-พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และพระองค์ทรงครอบครองที่นั่งแห่งฤทธิ์อำนาจที่วันหนึ่งจะโค่นล้มศัตรูทั้งปวงของพระองค์ จากนั้นพระองค์จะทรงครองราชย์ในความชอบธรรมและสันติสุข และความรู้เกี่ยวกับ

องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกด้วยน้ำปกคลุมทะเลตอนนั้น มนุษย์จะตีดาบของตนให้เป็นผลไม้ หอกของตนให้เป็นขอลิด และจะไม่มีสงครามอีกต่อไป-แต่ที่นี่จะไม่มีการเกิดขึ้นได้เลยจนกว่าพระบุตรของพระเจ้าประทับบนพระที่นั่งของดาวิจจริง ๆ ตามที่ทรงสัญญาไว้

ข้อ 14: “ทูตสวรรค์ทั้งสี่นั้นเป็นบรรดาวิญญาณผู้ปรณินิบัติ ที่ถูกส่งไปให้ปรณินิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทายาททั้งหลายแห่งความรอดมิใช่หรือ”

ตามที่ผมชี้ให้เห็นไปก่อนหน้านี้แล้ว เหล่าทูตสวรรค์ได้รับเกียรติและความเคารพอย่างสูงจากชนชาติฮีบรู-อย่างที่เราควรได้รับจากเราวันนี้ พวกเขาเป็นสิ่งทรงสร้างที่เปี่ยมสง่าราศีของพระเจ้า เหล่าวิญญาณที่เปี่ยมสง่าราศีของพระองค์แห่งฟ้าสวรรค์ ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าชั้นบรรยากาศคลาคล่ำไปด้วยเหล่าทูตสวรรค์ ผู้เชื่อทุกคนมีทูตสวรรค์อารักขาประจำตัว (เพลงสดุดี 34:7) และตามคำพยานของพระเยซู ทูตสวรรค์เหล่านั้นที่เฝ้าดูอยู่เหนือเด็กเล็ก ๆ ก็ปรากฏตัวต่อเบื้องพระพักตร์ของพระบิดาเพื่อพวกเขา (มธ. 18:10)

ในฐานะ “บรรดาวิญญาณผู้ปรณินิบัติ” ทูตสวรรค์เหล่านั้นเป็นผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า เราไม่ทราบพวกเขาได้รับใช้พระองค์ในด้านใดบ้าง แต่พวกเขาคอยรับใช้พระองค์มาตลอดตั้งแต่พวกเขาได้ถูกสร้างขึ้น พวกเขาได้รับใช้ในการประทานพระราชบัญญัตินั้น (กท. 3:19) แต่บัดนี้พระเจ้าได้ตรัสแล้ว-มิใช่โดยศาสนพยากรณ์คนหนึ่งหรือทูตสวรรค์องค์หนึ่ง แต่ “ในพระบุตร”-คนกลางผู้ขึ้นระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5) ผู้ทรงลบล้างพระอาชญาของเรา (1 ยอห์น 2:2)

พระเจ้าทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ออกไป “ให้ปรณินิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทายาททั้งหลายแห่งความรอด” นี่หมายถึงผู้เชื่อแท้ทุกคน เหล่าทูตสวรรค์ไม่เคยถูกกล่าวว่าเป็นทายาทของพระเจ้า แต่ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นทายาทของพระองค์ ทายาทร่วมกับพระคริสต์ (รม. 8:17) พระเจ้าทรงส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ออกไปในฐานะเหล่าวิญญาณผู้ปรณินิบัติเพื่อพวกวิสุทธิชนของพระองค์ ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วของพระองค์

เราควรหมายเหตุไว้ว่าพระนาม “เยซู” ไม่อยู่ในเนื้อหาของพระคำสืบสืบข้อแรกของจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูเลย พระนามประเสริฐนี้ไม่ปรากฏจนกระทั่งบทที่ 2 ข้อ 9 ที่เราอ่านว่า “แต่พวกเรา ก็เห็นพระเยซู...” ไซแล้วครับ พระเยซูทรงมีนามที่เป็นเลิศยิ่งกว่าโมเสส อาโรน โยชูวา ดาวิด ดานีเอล หรือเหล่าทูตสวรรค์ พระองค์ทรงมีนามที่เป็นเลิศมากกว่าสารพัดในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก

พระเจ้าทรงยกชูพระองค์ขึ้นอย่างสูงแล้ว “และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเขาทุกหัวเขาจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสิ่งในสวรรค์ และบรรดาสิ่งในแผ่นดินโลก และบรรดาสิ่งใต้พื้นแผ่นดินโลก และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะกล่าวยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า อันเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:9-11)

ถ้อยคำเหล่านี้กล่าวได้ถึงพระคริสต์ของพระเจ้าเพียงผู้เดียวเท่านั้น พระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ผู้ซึ่งบัดนี้ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบนเพื่อทำการวิงวอนเผื่อเรา

ไม่มีนามอื่นใดภายใต้ฟ้าที่ประทานให้ในท่ามกลางมนุษย์ ที่เราต้องรับความรอดโดยนามนั้น พระเยซูโดยพระองค์เองได้ทรงชำระล้างบาปทั้งหลายของเราแล้ว โดยทรงแบกรับพวกมันในพระกายของพระองค์เอง

บนกางเขนนั่น-และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นอย่างเต็มพระทัย พระองค์ผู้ซึ่งไม่รู้จักบาปเลยได้ทรงถูกทำให้เป็น
บาปเพื่อเรา เพื่อที่เราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์

เรามีพระสัญญาที่ทรงส่งราศีนี้: "...พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า "เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย"
เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่
กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า'" (ฮบ. 13:5,6)

บทเพลงไพเราะที่สุดที่ทูตสวรรค์จะขับขาน
พระนามไพเราะที่สุดที่มนุษย์จะเอื้อนเอ่ย
เพลงประสานเสียงที่ไพเราะที่สุดที่จะขับร้อง
คือพระนามพระเยซู!

คุณรู้จักพระเยซูในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของคุณแล้วหรือยัง? ถ้ายัง จงต้อนรับพระองค์เดี๋ยวนี้
พระองค์จะทรงช่วยให้คุณให้รอดเดี๋ยวนี้! วันนี้เป็นวันแห่งความรอด ตอนนี้เป็นเวลาอันชอบ

ความเหนือกว่าของพระคริสต์ในข่าวสารข่าวประเสริฐ

บทที่ 2

- 2:1 เหตุฉะนั้นพวกเราควรจะเอาใจใส่อย่างเอาจริงเอาจังต่อสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกเราได้ยินแล้ว เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดพวกเราอาจจะปล่อยสิ่งเหล่านั้นให้หลุดลอยไป
- 2:2 ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งถูกกล่าวไว้โดยพวกทูตสวรรค์นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับการตอบสนองอันยุติธรรมเป็นรางวัลแล้ว
- 2:3 พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น ซึ่งในตอนแรกได้เริ่มถูกกล่าวถึงโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ถูกยืนยันแก่พวกเราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์
- 2:4 พระเจ้าทรงเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นเช่นกัน ทั้งด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยการอัศจรรย์อันหลากหลาย และบรรดาของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง
- 2:5 เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกที่จะมานั้น ซึ่งพวกเรากล่าวถึงนั้น ให้อยู่ใต้อำนาจของเหล่าทูตสวรรค์
- 2:6 แต่ในที่แห่งหนึ่งมีคนหนึ่งเป็นพยาน โดยกล่าวว่า ‘มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงสนพระทัยในเขา หรือบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยียมเยียนเขา
- 2:7 พระองค์ได้ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว พระองค์ได้ประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์
- 2:8 พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขาแล้ว’ ด้วยว่าในการที่พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้อำนาจของเขานั้น พระองค์ไม่เหลืออะไรเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ พวกเรายังไม่เห็นว่าทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา
- 2:9 แต่พวกเราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว เนื่องด้วยความทุกข์ทรมานแห่งการสิ้นพระชนม์ ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพื่อพระองค์ โดยพระคุณของพระเจ้า จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน
- 2:10 ด้วยว่าการนั้นเหมาะสำหรับพระองค์ เพราะสิ่งสารพัดก็สำหรับพระองค์ และสิ่งสารพัดเป็นอยู่โดยพระองค์ ในการนำบุตรเป็นอันมากมาถึงสง่าราศี เพื่อให้ผู้ที่เป็คนายแห่งความรอดของพวกเขานั้นได้ถึงความสำเร็จโดยทางการทนทุกข์ทั้งหลาย
- 2:11 เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์นั้น ทั้งสิ้นเหล่านี้ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน
- 2:12 โดยตรัสว่า ‘เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา ในท่ามกลางคริสตจักรเราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์’
- 2:13 และอีกครั้งว่า ‘เราจะให้ความไว้วางใจของเราอยู่ในพระองค์’ และอีกครั้งว่า ‘ดูเถิด ตัวเรากับบุตรทั้งหลายซึ่งพระเจ้าประทานแก่เราแล้ว’
- 2:14 เนื่องด้วยว่าบุตรทั้งหลายเป็นผู้มีส่วนในเนื้อหนังและเลือดอยู่แล้ว พระองค์เองก็ได้ทรงมีส่วนในสิ่ง

เดียวกันนั้นเช่นกัน เพื่อโดยทางความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้นั้นที่เคยมีอำนาจแห่งความตาย นั่นคือ พญามาร

2:15 และทรงช่วยคนเหล่านั้นให้พ้น ผู้ซึ่งโดยความกลัวแห่งความตายจึงเคยอยู่ใต้อำนาจของการเป็นทาสตลอดชั่วชีวิตของตน

2:16 ด้วยว่าแท้จริงแล้ว พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของพวกทูตสวรรค์ แต่พระองค์ได้ทรงรับสภาพแห่งเชื้อสายของอับราฮัม

2:17 เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนอย่างพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุรุษโรหิตเปี่ยมด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อกระทำให้เกิดการคืนดีกันเพราะเหตุบาปทั้งหลายของประชาชน

2:18 ด้วยว่าในการที่พระองค์เองได้ทรงทนทุกข์ยากในการถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกทดลองได้

บทที่สองมีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับหัวข้อของบทที่หนึ่ง หลังจากแสดงให้เห็นสง่าราศีเหล่านั้นของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวนั้นและความเหนือกว่าของพระบุตรเมื่อเทียบกับเหล่าทูตสวรรค์และสิ่งทรงสร้างทั้งปวงแล้ว เปาโลประกาศคำเตือนอันจริงจังว่าคนที่ละเลยความรอดนั้นที่ถูกจัดหาให้ผ่านทางพระบุตร จะเผชิญหน้ากับผลที่ตามมาต่าง ๆ ซึ่งร้ายแรงหนักยิ่งกว่าคนเหล่านั้นที่ได้ละเมิดพระราชบัญญัตินั้นที่ประทานให้แก่เหล่าบรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์และผ่านทางเหล่าทูตสวรรค์ ความรอดนี้สำหรับ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ได้ถูกจัดหาให้แล้วโดยพระบุตรนั้นและถูกป่าวประกาศโดยคนเหล่านั้นที่ได้ติดตามพระองค์ และโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้นพวกเราควรจะเอาใจใส่อย่างเอาจริงเอาจังต่อสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกเราได้ยินแล้ว เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดพวกเราอาจจะปล่อยสิ่งเหล่านั้นให้หลุดลอยไป”

จดหมายฝากถึงชาวฮีบรูไม่ได้ถูกเขียนเพียงเพื่อจะสอนผู้อ่านเหล่านั้นเพื่อที่พวกเขาจะได้เข้าใจหลักคำสอนแบบคริสเตียน มันมีจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่นั่นแหละ จดหมายฝากฉบับนี้ได้ถูกให้ไม่เพียงเพื่อประกาศหลักคำสอนแบบคริสเตียน แต่เพื่อที่ทุกคนที่อ่านและศึกษาค้นคว้าข่าวสารของมันจะได้ถูกเสริมกำลังในความเชื่อนั้น ถูกก่อกำขึ้นในมนุษยภายใน และถูกทำให้หนักแน่นมั่นคงในความมั่นใจที่ว่าความจริงนั้นทำให้มนุษย์เป็นไทจริง ๆ และแม้กระทั่งในท่ามกลางความไม่แน่นอนทั้งหลาย ความกลัวต่าง ๆ และการทดลองต่าง ๆ ของชีวิต มีชัยชนะอันเด็ดขาดในพระบุตรนั้นผู้ได้ทรงพิชิตโลก เนื้อหนึ่ง พญามาร ความตาย นรก และหลุมฝังศพแล้ว-และได้ทรงทำให้พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ทรงพอพระทัยอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว

คนเหล่านั้นที่ได้อ่านถ้อยคำเหล่านี้เป็นพวกแรกก็ตกอยู่ในอันตรายใหญ่หลวง-อันตรายใหญ่หลวงจากจุดยืนฝ่ายวิญญาณมากกว่าจากจุดยืนฝ่ายร่างกาย ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ทนทุกข์การข่มเหงมากมายจริง ๆ ในสมัยนั้นก็ตาม คนเหล่านั้นที่อ่านถ้อยคำของจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูเป็นพวกแรกได้รู้จักและเชื่อในศาสนาแล้ว คือศาสนาของบรรพบุรุษของพวกเขา จนกระทั่งพวกเขาได้ใช้ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า แต่บางคนใน

ท่ามกลางคนเหล่านี้ที่ได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแล้วกลับไม่ยอมเชื่อ พวกเขาถูกทรมานด้วยความไม่แน่นอน พวกเขากำลังมองย้อนกลับไปแทนที่จะบากบั่นมุ่งไปข้างหน้า พวกเขากำลังเอนเอียงไปทางพิธีกรรมต่าง ๆ ของโมเสส เทศกาลเลี้ยง และเครื่องบูชาทั้งหลาย และมีอันตรายใหญ่หลวงของการที่พวกเขากลับไปหาสิ่งเหล่านั้นที่โมเสสได้สถาปนาไว้และศาสนาของบรรพบุรุษชาวฮีบรู

เราที่มีภาคพันธสัญญาใหม่ (พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบนั้น) ไม่ควรประณามคนเหล่านี้หนักเกินไปหรือวิพากษ์วิจารณ์พวกเขาเร็วเกินไป เราต้องจำไว้ว่าตั้งแต่วัยเด็กพวกเขาได้ถูกสอนให้คาดหวังเมืองบรมสุขเกษมบนแผ่นดินโลกเมื่อพระเมสสิยาห์จะเสด็จมา พวกเขาได้ถูกสอนให้ตั้งตาคอยบุคคลผู้ทรงฤทธิ์ ยิ่งใหญ่ และทรงสง่าราศีที่จะปกครองในความชอบธรรม โดยไม่มีความยากจนอีกต่อไป ไม่มีควมปวดร้าวใจและน้ำตาอีกต่อไป ไม่มีการล่องใจอีกต่อไป ไม่มีการทนทุกข์อีกต่อไป พวกเขาไม่ได้เห็นล่องหน้าถึงหนามเหล่านั้นที่จะเป็นมงกุฏสวมพระเศียรของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดก่อนมงกุฏนั้นที่พระองค์จะทรงสวมเมื่อพระองค์ทรงครอบครองจากพระที่นั่งของดาวিদ

พวกเขาน่าจะทราบอยู่แล้ว พวกเขาน่าจะจำพระองค์ได้ เพราะพระองค์ทรงถูกนำเสนออย่างชัดเจนแล้วในข้อพระคำเหล่านั้นที่ถูกเปิดเผยแก่พวกบรรพบุรุษ จากอิสยาห์บทที่ 53 และจากเพลงสดุดีเหล่านั้น พวกเขาน่าจะทราบได้ว่าพระเมสสิยาห์จะเป็นชายแห่งความเศร้าโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์ แต่พวกเขาได้ทนทุกข์มากมายเหลือเกิน พวกเขาถูกข่มเหงและถูกทรมานโดยเหล่าศัตรูของพระเจ้า พวกเขากำลังตั้งตาคอยพระเจ้าผู้ช่วยให้พ้นผู้หนึ่ง พระเมสสิยาห์ที่ทรงสง่าราศีผู้หนึ่ง และด้วยเหตุนี้กางเขนอันน่าละอายนั้นจึงเป็นหินสะดุดก้อนใหญ่แก่พวกเขา เป็นศิลาที่ทำให้ขัดเคืองใจ

มีอยู่คราวหนึ่งพวกเขาร้องบอกว่า “พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิรันดร์ และท่านกล่าวได้อย่างรวดเร็ว ‘บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น’ ผู้ใดเล่าเป็นบุตรมนุษย์นี้” (ยอห์น 12:34) พระองค์ผู้ซึ่งได้พยากรณ์ว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์ความมรณาที่น่ากลัวมากที่สุด น่าอัศจรรย์ที่สุดเท่าที่ผู้คนรู้จักในสมัยของพระองค์ ทรงไม่ใช่พระเมสสิยาห์ในสายตาของพวกเขาอย่างแน่นอน บุคคลเช่นนี้ไม่ใช่พระองค์ผู้หนึ่งที่พวกเขาได้เฝ้าคอยและถวิลหามานาน นี่ไม่ใช่พระองค์ผู้หนึ่งที่พวกเขาได้คาดหวังไว้ว่าจะเสด็จมาและช่วยพวกเขาให้พ้นจากอำนาจปกครองอันกดขี่ของพวกโรม

เปาโลเข้าใจเรื่องนี้ เพราะว่าเขาเองก็เป็นชาวฮีบรู ตามคำพยานของเขาต่อหน้าอากริปปา (กิจการ 26) เขาเคยเป็นผู้ถือศาสนายิวที่ยำเกรงพระเจ้า โดยดำเนินชีวิตตาม “นิกายที่เคร่งครัดที่สุดของพวกฟาริสี” เขาทราบดีถึงความเคารพยำเกรงและการให้เกียรติอย่างสุดซึ้งที่พวกยิวมีต่อบรรพบุรุษชาวฮีบรูเหล่านั้น นั่นเป็นเหตุว่าทำไม ในตอนต้นเลยของจดหมายฝากฉบับนี้ เขาประกาศว่าพระเยซูฮาวาห์พระเจ้าผู้ได้ตรัสในภาคพันธสัญญาเดิมผ่านทางพวกศาสนพยากรณ์ของพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดียวกับที่ตรัสในภาคพันธสัญญาใหม่ผ่านทางพระบุตรของพระองค์ เปาโลทราบว่าการที่พวกยิวเหล่านั้นจะยอมเชื่อว่าพระคริสต์ทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ก็คือ ที่พวกเขาจะเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่อัครทูตท่านนี้ได้เห็นพระองค์-พระบุตรของพระเจ้า พระฉายแห่งตัวตนของพระเจ้า เหนือกว่าโมเสส เหนือกว่าเอลียาห์ เหนือกว่าดาวิดหรือเหล่าทูตสวรรค์

เปาโลได้พบกับพระเยซูบนถนนไปเมืองดามัสกัส เขาได้ยินและได้เชื่อฟังพระคำรัสseauพิเศษนั้นแห่ง คำตรัสสั่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า-และเขาโลคนพาริสินั้นได้กลายเป็นเปาโลคริสเตียนนั้น ผู้รับใช้ไปยังพวกคน ต่างชาติ

บัดนี้เขากำลังเขียนไปถึงพวกพี่น้องชาวฮีบรูของเขา โดยพยายามแสดงให้พวกเขาเห็นว่าพระเมสสิ ยาห์ของพวกเขา พระเยซูคริสต์ ทรงยื่นพร้อม เต็มพระทัย และร้อนพระทัยที่จะช่วยพวกเขาให้รอด รักษาพวกเขาไว้ เสนอความต่อพระเยโฮวาห์เพื่อพวกเขา และนำเสนอพวกเขาแบบไร้ตำหนิต่อหน้าเดซาณูภาพของ พระเจ้า

เปาโลใช้พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงเหนือกว่าในทุกด้าน-เหนือ กว่าในอุปนิสัย ในสง่าราศี ในบรรดาพระราชกิจ ในฤทธานุภาพ ในการถวายบูชา ในความรัก-และจากนั้นเขาก็ เสนอคำขอร้องส่วนตัว:

“เหตุฉะนั้น”-นั่นคือ เพราะว่าในวันสุดท้ายเหล่านี้พระเจ้าได้ตรัสแก่เราแล้วโดยและผ่านทางพระบุตร ของพระองค์ เราจึงควรเอาใจใส่อย่างจริงจังมากขึ้นอีกต่อสิ่งที่พระองค์ตรัสแล้ว “เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใด พวกเราอาจจะปล่อยสิ่งเหล่านี้ให้หลุดลอยไป”

คำกรีกที่แปลเป็น “เอาใจใส่” มีความหมายว่าใช้ความคิด ดังนั้นพระเจ้าข้อนี้จึงอ่านได้ว่า “เหตุฉะนั้น เราที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ที่ประทานให้แก่เราแล้วในพระบุตรจึงควรใช้ความคิดของเราอย่างร้อนรนมากขึ้นอีก ต่อสิ่งเหล่านี้ซึ่งเราได้ยินแล้ว เกรงว่า ณ เวลาใดเราจะบินหนีไปจากพวกมัน”

ผู้รู้อีกท่านหนึ่งกล่าวมั่นในถ้อยคำเหล่านี้: “เกรงว่า เหมือนเรือลำหนึ่งที่แล่นอยู่เมื่อบางสิ่งถูกนำเข้ามา ไกล่ล้น เราอาจแล่นเรือผ่านไปหรือหลุดลอยไป โดยละเอียดที่จะฉวยมันไว้” “บางสิ่ง” ที่ว่านั่นคือ ความรอดอัน ยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ซึ่งพระวาทะเกี่ยวกับมันบัดนี้ถูกนำลงมาและถูกประกาศแก่เราแล้วในพระบุตร บัดนี้ในยุค สมัยนี้แห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า ซึ่งพร้อมทั้งสายตาที่จดจ้องไปที่พระคริสต์ โดยอีกเพียงก้าวเดียว เท่านั้น ความรอดก็เป็นของเราแล้ว แต่การไม่แยแสและละเอียดพระวาทะนั้นซึ่งถูกนำลงมาสู่เราแล้วในพระ บุตรของพระเจ้าก็เท่ากับเป็นการทำใจให้แข็งกระด้าง และในไม่ช้าบาปก็มาทวงเหยื่อของมันไป “ค่าจ้างของ บาปคือความตาย” (รม. 6:23)

การประยุกต์ใช้แรกของคำเตือนตรงนี้และในข้อ 3 (“พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเรา ละเลย...”) ไม่ใช่ใช้กับคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกไถ่แล้ว ไม่ใช่ใช้กับคนเหล่านั้นที่ถูกล้างชำระในพระ โโลหิตประเสริฐของพระคริสต์แล้ว คำเตือนสตินี้มีมาถึงคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐแต่ไม่ยอมเป็นเจ้าของ มันหรือรับมันไว้

พระเยซูทรงให้คำเตือนแบบเดียวกันในคำเทศนาของพระองค์บนภูเขานั้น ในมัทธิว 7:24-27 พระองค์ ตรัสถึงผู้ก่อสร้างสองคน คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวาทะของพระเจ้าและเชื่อฟังสิ่งที่ตนได้ยินก็ถูกเปรียบว่าเป็น เหมือนชายคนหนึ่งก่อสร้างบ้านของตนบนศิลา และเมื่อฝนมาและน้ำท่วมซัดสาดใส่มัน มันก็ยืนหยัดมั่นคง เพราะว่ามันถูกก่อสร้างบนศิลา-ศิลานั้น พระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นศิลานั้นซึ่งคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ ถูกก่อสร้างบนนั้น พระองค์ทรงเป็นศิลามุมเอกนั้น หินก้อนนั้นที่ถูกตัดออกมาจากภูเขาไมใช้ด้วยมือ ตามที่ลูก

พยากรณ์ล่วงหน้าโดยดาเนียล

คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวาทะแต่ปฏิเสธที่จะยอมรับสิ่งที่ตนได้ยินก็ถูกแสดงภาพโดยชายผู้นั้นที่สร้างบ้านของตนบนทราย และเมื่อฝนตกลงมาและน้ำท่วมมา บ้านนั้นก็ถูกทำลาย- “และการพังทลายลงของมันก็ใหญ่โต!”

การไม่เคยได้ยินพระวาทะของพระเจ้าเลยก็ดีกว่าการได้ยินมันและปฏิเสธที่จะเชื่อฟังมัน: “ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:48)

ตอนที่เขียนจดหมายฝากฉบับนี้ คนเหล่านั้นที่เคยปฏิบัติตามศาสนาอิวพบว่ามันเป็นเรื่องยากสุดขีดที่จะปล่อยมือจากความเชื่อนั้นและต้อนรับพระคุณของพระเจ้าอย่างเต็มที่ บางคนเคยเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ติดตามพระเยซูเพื่อขนมปังและปลา ข้าวสารแห่งพระคุณของพระเจ้าดูเหมือนจะดีในสายตาของพวกเขา-จนกระทั่งการข่มเหงและอันตรายตกมาสู่พวกเขา จากนั้นพวกเขาก็พร้อมแล้วที่จะหันกลับแทนที่จะบากบั่นมุ่งไป

ในความคิดของพวกเขา เหมือนกับบางคนสมัยนี้ ความรอดโดยพระคุณล้วน ๆ ผ่านทางความเชื่อ โดยไม่ฟังการประพฤติ เป็นเรื่องง่ายเกินไป พวกเขาชอบข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติมากกว่า พวกเขาไม่อาจทำใจยอมรับความเรียบง่ายแห่งคำเชิญนั้นที่ว่า “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อย และแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย จงเอาแอกของเราแบกไว้บนท่านทั้งหลาย และจงเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบการหยุดพักสำหรับจิตวิญญาณของพวกท่าน ด้วยว่าแอกของเราก็เบากว่า และภาระของเราก็เบา” (มธ. 11:28-30)

วันนี้ คนมากมายได้ยินพระวาทะของพระเจ้าด้วยหูของตน แต่ไม่เคยยอมให้พระวาทะนั้นเกาะกุมหัวใจของตน พวกเขาพูดว่าพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงเปี่ยมพระคุณและดีงาม-พวกเขาประกาศตัว แต่พวกเขาไม่ถือครอง พวกเขาปฏิเสธที่จะฟังถ้อยคำของเปาโลและซิลาส: “จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครัวเรือนของท่าน” (กิจการ 16:31)

การประยุกต์ใช้ทั้งสองของคำเตือนนี้ ใช้กับคริสเตียน ชีวิตคริสเตียนถูกเปรียบว่าเป็นเหมือนการวิ่งแข่งที่ถูกตั้งไว้ตรงหน้าเรา (1 คร. 9:24; ฮบ. 12:1; 2 ทธ. 4:7) การวิ่งแข่งเรียกร้องการมีวินัยในตนเอง การออกแรงด้วยตัวเอง และความพากเพียร เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ โดยไม่ฟังการประพฤติ แต่หลังจากที่เราได้รับความรอดแล้ว ความรอดย่อมก่อให้เกิดการประพฤติ เมื่อเห็นเช่นนี้แล้ว “การละเลย” ก็คงบ่งบอกถึงความล้มเหลวที่จะ “เอาใจใส่”, ความล้มเหลวที่จะบากบั่นมุ่งไปข้างหน้า, และวิ่งในการแข่งขัน ถ้าจากนั้นเราละเลยความรอดที่ยิ่งใหญ่ขนาดนั้น เราจะหนีพ้นไปได้อย่างไร?

หนีพ้นจากอะไร? อัครทูตท่านนี้มีได้บ่งบอกว่า “อะไร” เพราะว่ามันขึ้นอยู่กับคน ๆ นั้นเอง ถ้าเขาเป็นคนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ “คนที่ประกาศตัว” แต่ไม่ใช่ “คนที่ถือครอง” จากนั้นถ้าเขายังละเลยข่าวประเสริฐอยู่ต่อไป นรกก็จะเป็นส่วนแบ่งของเขา เขาไม่อาจหนีพ้นได้!

ในทางกลับกัน ถ้าเขาเป็นคนที่ได้รับความรอดแล้ว ถึงแม้จะเป็นคนที่สะเพร่าและรักโลก เช่นนั้นแล้วการขาดความมั่นใจ การขาดสันติสุขและความชื่นชมยินดี การขาดการเกิดผลมากและบำเหน็จก็จะเป็นส่วนแบ่ง

ของเขา-และเขื่อนั้นแล้วเขาจะหนีพ้นไม้เรียวที่ตีสอนของพระเจ้าไปได้อย่างไรเพราะชีวิตที่ไม่คงเส้นคงวาและเต็มไปด้วยการละเลยของเขา โดยละเลยความรอดที่ยิ่งใหญ่ขนาดนั้น?

“ด้วยว่าผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก พระองค์ก็ทรงตีสอน และทรงเขียนตึบบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้” ถ้าพวกท่านทนเอาการตีสอน พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติกับพวกท่านเหมือนอย่างกับบุตรทั้งหลาย ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง แต่ถ้าพวกท่านอยู่โดยปราศจากการตีสอน ซึ่งคนทั้งปวงเป็นผู้เข้าส่วน พวกท่านก็เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ และไม่ใช้บุตรทั้งหลาย” (ฮบ. 12:6-8)

ข้อ 2-4: “ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งถูกกล่าวไว้โดยพวกทูตสวรรค์นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับการตอบสนองอันยุติธรรมเป็นรางวัลแล้ว พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น ซึ่งในตอนแรกได้เริ่มถูกกล่าวถึงโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ถูกยืนยันแก่พวกเราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นเช่นกัน ทั้งด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยการอัศจรรย์อันหลากหลาย และบรรดาของประทานของพระวิญญูญาณ บริสุทธิ ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง”

“ถ้อยคำซึ่งถูกกล่าวไว้โดยพวกทูตสวรรค์” ซึ่งไปยังพระราชบัญญัตินั้นเป็นหลัก: “ผู้ซึ่งได้รับพระราชบัญญัติโดยการจัดการของเหล่าทูตสวรรค์ และไม่ได้รักษาพระราชบัญญัตินั้นไว้” (กิจการ 7:53) “ดังนั้นพระราชบัญญัติมีจุดประสงค์อะไรเล่า พระราชบัญญัติได้ถูกเพิ่มเข้ามาก็เพราะเหตุบรรดาการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญาจะมาถึง และพระราชบัญญัตินั้นได้รับการแต่งตั้งโดยพวกทูตสวรรค์ในมือของคนกลางคนหนึ่ง” (กท. 3:19) ทูตสวรรค์เหล่านั้นถูกใช้การโดยพระเจ้าเพื่อนำส่งข่าวสารอื่น ๆ เช่นกัน จงศึกษาค้นคว้าดาเนียล 9:20 เป็นต้นไป

ความตรงข้ามกันนั้นไม่ใช่ระหว่างพระราชบัญญัติกับข่าวประเสริฐ ความจริงที่เป็นรากฐานของข้อโต้แย้งของอัครทูตท่านนี้ก็คือว่าพระเจ้าได้ตรัสทั้งพระราชบัญญัติและข่าวประเสริฐ ทั้งสองอย่างมีที่มาจากพระเจ้า มันไม่ใช่เรื่องที่มาขึ้น แต่เป็นสื่อกลางนั้น ที่ถูกเทียบความตรงข้ามกันในที่นี้ พระราชบัญญัติถูกประทานให้ผ่านทางเหล่าทูตสวรรค์และพวกศาสนาดพยากรณ์ ข่าวประเสริฐโดยพระบุตรของพระเจ้า

ถ้อยคำที่ถูกกล่าวโดยเหล่าทูตสวรรค์เป็นพระวาทะของพระเจ้าและไม่อาจถูกทำลายได้ แม้กระทั่งภายใต้พระราชบัญญัติ ถ้อยคำที่ถูกกล่าวโดยเหล่าทูตสวรรค์ก็หนักแน่นมั่นคง บาบถูกพิพากษา และ “การละเมิดกับการไม่เชื่อฟัง” ทุกอย่างก็ถูกพิพากษาในความชอบธรรม

ในเอเฟซัส 2:1 เราอ่านว่า “และพระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ ผู้ซึ่งเคยตายในบรรดาการละเมิดและบาป” การตายในบาปทั้งหลายบ่งบอกถึงการขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า-ซึ่งเป็นเรื่องปกติธรรมดาเพราะธรรมชาติที่ล้มลงของเรา มันเป็นเรื่องธรรมดาที่คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่จะละเมิดและทำบาปต่อพระเจ้า โดยทางการอัศจรรย์แห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าเท่านั้น มันจึงจะเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่มนุษย์จะรักความชอบธรรมและเกลียดชังความชั่วช้า มนุษย์ธรรมดาถือกำเนิดในบาป ถูกก่อร่างในความชั่วช้า และโดยสันดานแล้วก็เป็นลูกแห่งพระพิโรธ เราเกิดมาเป็นคนบาป และในสภาพนั้นมันก็เป็นเรื่องธรรมดาที่เราจะละเมิดต่อพระเจ้า

อย่างไรก็ตาม “การละเมิด” เหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ก็ชี้ไปยังบาปต่าง ๆ ที่ถูกกระทำโดยเจตนา ทั้ง ๆ ที่รู้ และด้วยความตั้งใจ (“ขอทรงยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปทั้งหลายที่ทำด้วยความตั้งใจ ด้วยเถิด...” - เพลงสดุดี 19:13)

พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงติดป้าย “ห้ามรुकล้ำ” อยู่ทุกหนทุกแห่ง แต่ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงเตือนแล้ว มนุษย์ก็ตั้งใจไปตามทางของตน-จนกว่าพวกเขาได้ยินพระวาทะของพระเจ้า ยอมจำนนต่อการชักนำของพระวิญญาณ และโดยทางการอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า พวกเขาที่ถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า จากนั้นพวกเขาจึงจะสามารถถูกนำโดยพระวิญญาณเข้าสู่วิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรมได้

เปาโลกำลังพยายามทำให้เหล่าผู้อ่านของเขาเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่า การละเมิดและความไม่เชื่อฟังทุกอย่างที่กระทำต่อน้ำพระทัยที่ถูกเปิดเผยแล้วของพระเจ้าได้รับการพิพากษาอันชอบธรรมภายใต้พระราชบัญญัติในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม และเนื่องจากนี่เป็นความจริง เราจะหนีพ้นไปได้อย่างไรหากเราละเลยข่าวสารนั้นที่ถูกส่งมอบแก่เราแล้วโดยพระบุตรของพระเจ้าเอง?

ความยิ่งใหญ่แห่งความรอดของเรา

“...ความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น...” มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ความรอดเป็นของขวัญของพระเจ้า และเราถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าโดยการที่เรารับเอาพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรของพระองค์ ทั้งหมดที่คนบาปคนใดที่สมควรตกนรกและมุ่งหน้าสู่นรกต้องกระทำเพื่อที่จะได้บังเกิดใหม่ก็คือ ฟังและรับเอาพระวาทะนั้น:

“...แต่ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อบนพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งได้บังเกิดมา ไม่ใช่จากเลือด หรือจากความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่จากพระเจ้า” (ยอห์น 1:12,13)

ความรอดกลายเป็นของเราเมื่อเรารับเอาพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ เปาโลกับสิลาสกล่าวแก่นายคุกผู้ไม่มีพระเจ้าในเมืองฟิลิปปีว่า “จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้” เรียบง่ายขนาดนั้นเลย-แต่กระนั้น ท่านที่รัก ความรอดของเราก็น่าประหลาดใจเพราะว่ามันต้องอาศัยทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเยซูทรงทำสำเร็จแล้ว ตั้งแต่วินาทีนั้นที่พระองค์ทรงลี้มตาต่อโลกในรางหญ้าที่นั่นแห่งหมู่บ้านเบธเลเฮมจนกระทั่งพระองค์ทรงหลับตาในความมรณาที่กลโกธาบนกางเขนนั้น เพื่อให้ถ้อยคำประเสริฐเหล่านั้นเป็นจริงได้!

ความรอดเป็นของฟรี-ของขวัญของพระเจ้า แต่มันก็มีราคาแพงมากที่สุดเช่นกันเท่าที่พระเจ้าหรือมนุษย์เคยรู้จัก ในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลก มันทำให้พระองค์ต้องเสียพระบุตรองค์เดียวนั้นของพระองค์ มันทำให้สวรรค์ต้องเสียเพชรพลอยที่มีค่าที่สุดที่นั่น แน่แน่นอนว่าเหล่าทูตสวรรค์ก็สัมผัสระชะของพวกเขาในความโศกเศร้าเมื่อพระเยซูเสด็จจากพระทรวงของพระบิดาและในอย่างก้าวใหญ่ยักษ์เดียวนั้นทรงย้ายจากสง่าราศีแห่งสวรรค์ลงมาสู่ความทุกข์โศกและความผิดหวังของแผ่นดินโลก เพื่อรับเอากายหนึ่งที่เป็นเหมือนร่างกายของมนุษย์ที่บาปหนา ชำระหนี้บาปนั้นด้วยชีวิตของพระองค์ และซื้อการไถ่เพื่อคุณและเพื่อผม

มันทำให้พระองค์ต้องเผชิญกับความปวดร้าวพระทัย ความเศร้า ความเสียใจ น้ำตา และการทนทุกข์แบบที่มนุษย์ไม่เคยรู้จักเลย-ผู้ทรงเที่ยงธรรมที่ทนทุกข์เพื่อผู้ไม่เที่ยงธรรม ผู้ทรงชอบธรรมซึ่งทนทุกข์เพื่อผู้ไม่

ชอบธรรม ผู้ทรงไรร้มลทินที่ทนทุกข์เพื่อผู้มีมลทิน เพื่อที่จะซื้อความรอดของเรา พระบุตรผู้เปี่ยมสุขนั้นได้ทรงสู้ทนคำเย้ยหยัน คำล้อเลียน คำแข่งด่า น้ำลายที่ถูกถ่มรดพระพักตร์ของพระองค์ การถอนเคราของพระองค์จากแก้มของพระองค์ หนามแหลมที่ทิ่มแทงตัวของพระองค์ รอยเขี้ยวที่แทนรอยตีนั้น ความปวดร้าวขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั่น

มันทำให้พระองค์ต้องเสียพระโลหิตของพระองค์ ความรอดของเราเป็นการอัครจริยแห่งพระคุณของพระเจ้า ความรักของพระเจ้า สติปัญญาและฤทธิ์เดชของพระเจ้า-ยอดรวมทั้งหมดของความไพบูลย์ทั้งสิ้นแห่งสง่าราศี ไม่มีผู้ใดนอกจากพระเจ้าที่สามารถจัดหาความรอดให้เราได้ ไม่มีผู้ใดนอกจากพระเยซูที่สามารถจ่ายราคาของความรอดได้ พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเดียว-ซึ่งมีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์-และมันตอบสนองข้อเรียกร้องเหล่านั้นของพระเจ้าในการชำระค่าบาปเต็มจำนวนแล้ว

ความรอดของเรานั้นยิ่งใหญ่เพราะยศศักดิ์ของพระองค์ผู้ได้ทรงป่าวประกาศมัน-พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า มันยิ่งใหญ่เพราะข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าพระบิดา ในพระภาคของพระเจ้าพระบุตร ได้ทรงทนทุกข์เพราะบาปทั้งหลายของเรา พระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทำให้โลกคืนดีกันกับพระองค์เอง:

“...คือพระเจ้าได้ทรงอยู่ในพระคริสต์ โดยทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษบรรดาการละเมิดต่อพวกเขา และได้ทรงมอบพระวาระแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับพวกเรา” (2 คร. 5:19)

พระเจ้าทรงซื้อคริสตจักรแล้วด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง: “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดไว้ ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นบรรดาผู้ดูแล เพื่อที่จะบำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” (กิจการ 20:28)

ไม่มีสิ่งใดในพันธสัญญาเดิมนั้นจะแตะต้องสิ่งนี้ได้ ภายใต้พันธสัญญาเดิมนั้น บาปของมนุษย์ได้ถูกปกปิดผ่านทางเลือดของพวกสัตว์ที่ถูกฆ่าถวายบูชา แต่เครื่องสัตวบูชาทั้งหลายที่ถูกถวายโดยปุโรหิตที่ถูกแต่งตั้งของพระเจ้าในพระวิหารขึ้นไปยังพระเมฆโปกดที่ปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อย-พระองค์ผู้เดียวที่สามารถชำระโทษบาปได้

ตั้งแต่เอเดนจนถึงกลโกธา คนเหล่านั้นที่ได้รับความรอดก็ได้รับความรอดแบบสินเชื่อ! หากพระเยซูมิได้ชำระหนี้เต็มจำนวนแล้ว พวกเขาก็คงไม่มีโอกาสได้เข้าในการหยุดพักของพระเจ้า เมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า เลือดทุกหยดที่ถูกถวายตั้งแต่สวนเอเดนจนถึงกลโกธาซึ่งมายังพระโลหิตนั้นที่ถูกทำให้หลังรินโดยพระเมฆโปกดที่ไร้ตำหนิ โดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ หนี้บาปถูกชำระแล้ว การลงโทษของบาปได้ถูกระงับแล้ว และบัดนี้ “โดยถุณนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านมาพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม” (รม. 3:24-26)

ความรอดของเราไม่เพียงยิ่งใหญ่ในราคาค่าของมันเท่านั้น แต่มันยิ่งใหญ่ในขอบเขตของมันเช่นกัน มันรวมทุกคนเข้าไว้และไม่ตัดผู้ใดออกไปเลย เพราะพระเจ้าได้ทรงรักโลกยิ่งนัก-ไม่ใช่แค่ส่วนหนึ่งของโลก แต่

คนทั้งโลก ไม่ใช่เผ่าพันธุ์เดียว แต่ทุกเผ่าพันธุ์ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ก็ให้ผู้นั้นดื่มจากน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียค่า ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะได้รับความรอด

พระเยซูทรงสัญญาไว้ว่า “ผู้ที่มาหาเรา เราจะไม่ขับไล่ออกไปเลย” ความรอดมีไว้สำหรับทุกคน และท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณใช้เวลาชั่ววินาทีแบบไม่รู้สิ้นสุดในนรก มันก็ไม่ใช่หน้าที่ของพระเจ้า มันจะไม่เป็นเพราะว่าคุณไม่ได้ “ถูกเลือก” หรือถูกคัดสรร มันจะเป็นเพราะว่าคุณได้ปฏิเสธที่จะรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคุณ

พระเยซูตรัสแก่ชนชาติของพระองค์เองว่า “จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านทั้งหลายคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นท่านทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นข้อความซึ่งเป็นพยานถึงเรา และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:39,40)

พระองค์ทรงมองออกไปเหนือนครบรูสที่นั่นซึ่งพระองค์ทรงรักยิ่งนัก และทรงร้องให้ขณะที่พระองค์ตรัสว่า “โอ เยรูซาเล็ม ๆ ซึ่งฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายที่ถูกส่งมายังเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย คุณเกิด ‘บ้านเรือนของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า’ และเรากล่าวความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นเรา จนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อพวกเจ้าจะกล่าวว่า ‘ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับพระพร’” (ลูกา 13:34,35)

พวกยิวเหล่านั้นที่ถูกทรมาณในนรกอยู่ตอนนี้ก็อยู่ที่นั่นเพราะว่าพวกเขาได้ปฏิเสธที่จะมาหาพระเยซู เหตุผลเดียวกันนี้ก็ใช้ได้กับวันนี้เช่นกัน คนเหล่านั้นที่ตกนรกเมื่อพวกเขาจากชีวิตนี้ไปก็จะทำเช่นนั้นเพราะว่าพวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อบนพระเยซูคริสต์และรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วยให้รอด:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

ความรอดของเรายิ่งใหญ่ในความสุดยอดของมัน พระเยซูคริสต์เจ้าไม่เพียงได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราให้รอดจากโทษของบาปเท่านั้น แต่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ในเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของบาปและทรงนำทางเราทุกวันหลบลู่มพรางต่าง ๆ ของบาป เราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ (รม. 8:31-39)

เราเป็นผู้มีชัยเพราะว่าพระองค์ผู้ทรงสถิตอยู่ในเราทรงเป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก (1 ยอห์น 4:4) ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจาก็เอาชนะโลก “และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของพวกเรานั้นเอง” (1 ยอห์น 5:4) ผมขอทวนซ้ำ: พระเยซูไม่เพียงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยเราให้รอดจากโทษของบาป แต่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อรักษาเราไว้จากอำนาจของบาป และพระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อช่วยเราให้รอดพ้นจากการมีอยู่ของบาป เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ เราจึงมีชีวิตอยู่เช่นกัน และพระวิญญาณผู้ได้ทรงทำให้พระคริสต์เป็นขึ้นจากพวกคนตายก็จะทำให้ร่างกายที่ตายได้ของเรากลับมีชีวิตเช่นกัน แม้ทีเดียวกความรอดของเรานั้นยิ่งใหญ!

“...ความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น ซึ่งในตอนแรกได้เริ่มถูกกล่าวถึงโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า...” พระ

เยซูทรงเป็นผู้ที่ได้ตรัสว่า “เราได้มามีเชื้อเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และมอบชีวิตของเราเป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก...ผู้ที่มาหาเราเราจะไม่ขับไล่ออกไปเลย...จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย” แน่ทีเดียว ความรอดได้ถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกโดยพระเยซูคริสต์เจ้า-และพระองค์ได้ตรัสในแบบที่ไม่เหมือนกับมนุษย์คนอื่นใด มีแต่พระบุตรของพระเจ้าเท่านั้นที่กล้ากล่าวถ้อยคำเช่นนั้นหรือให้คำสัญญาเช่นนั้น

มีอยู่คราวหนึ่งพวกฟาริสีคิดว่าถึงเวลาแล้วที่จะยับยั้งคำสอนเหล่านั้นของพระเยซูและพวกเขาส่งพวกเจ้าหน้าที่ไปเพื่อจับกุมพระองค์ เมื่อพวกเจ้าหน้าที่กลับมาโดยไม่นำตัวพระองค์มาด้วย พวกฟาริสีและพวกปุโรหิตใหญ่เหล่านั้นจึงถามว่า “ทำไมพวกเจ้าไม่ได้นำเขามา” และเจ้าหน้าที่เหล่านั้นตอบว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนี้เลย!” (ยอห์น 7:45,46)

พระเยซูตรัสว่า “บรรดาถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” และในฮีบรู 4:12 เปาโลให้คำพยานว่าทำไมเจ้าหน้าที่เหล่านั้นจึงกล่าวว่า “ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนี้เลย”:

“เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงฤทธิ์านุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ โดยแทงทะลุจนกระทั่งผ่าจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก แยกออกจากกัน และเป็นผู้วินิจฉัย บรรดาความคิดและความมุ่งหมายแห่งใจ”

พระเยซูตรัสในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยพูดเลย-ในคำพูดหรือในการกระทำ คำประกาศที่ลึกซึ้งที่สุดสูงส่งที่สุด ดิงามที่สุดของความรักได้ถูกกล่าวโดยพระองค์ในโมงยามที่มีดมิตที่สุดของพระองค์ เมื่อในความปวดร้าวที่ทมิฬแห่งพระองค์ทรงร้องออกมาจากกางเขนนั่นว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์! พระเจ้าของข้าพระองค์! ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว?” แต่ตอนนั้นพระองค์ทรงทราบว่าจะทำไม พระองค์ทรงทราบว่า ณ ช่วงขณะนั้นพระองค์กำลังแบกรับบาปทั้งหลายของคนทั้งโลก กำลังจ่ายหนี้บาปที่ใหญ่โตจนไม่มีผู้อื่นใดสามารถจ่ายมันได้ แน่ทีเดียว “การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยซูฮาว์” (โยนาห์ 2:9)

“...ซึ่งในตอนแรกได้เริ่มถูกกล่าวถึงโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ถูกยืนยันแก่พวกเราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์” ความจริงที่ถูกพบตรงนี้ก็คือนั่นว่า คนเหล่านั้นที่ได้ติดตามพระคริสต์-เหล่าสาวกและพวกอัครทูต-ยืนยันถ้อยคำเหล่านั้นที่พระองค์ตรัสอยู่ตลอด มันไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเพิ่มเข้ากับสิ่งที่พระองค์ได้ตรัสแล้ว เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่จะต้องถูกเพิ่มเข้าไปแล้ว ในพระคริสต์ “มันสำเร็จแล้ว!”

พระคริสต์ทรงเป็นอัครทูตผู้แรกนั้น: “เหตุฉะนั้น พี่น้องผู้บริสุทธิ์ บรรดาผู้เข้าร่วมแห่งการทรงเรียกจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอัครทูตและมหาปุโรหิตแห่งการยอมรับของพวกเรานั้นคือ พระเยซูคริสต์” (ฮบ. 3:1)

พวกอัครทูตผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกและที่ได้เดินทางกับพระองค์เป็นประจักษ์พยานถึงการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระองค์ พวกเขาอยู่ด้วยในการตรึงกางเขนนั่นและพวกเขาได้เห็นพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว พระองค์ได้ประทานคำบัญชาแก่พวกเขาให้รอคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มจนกว่าจะถึงวันเพ็นเทคอสต์นั้น เมื่อพวกเขาจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช-ฤทธิ์เดชที่จะเป็นพยานในกรุงเยรูซาเล็ม ใน

แคว้นยูเดีย ในแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายของแผ่นดินโลก

พวกเขาได้รอคอยตามที่พระองค์ทรงบัญชา พวกเขาได้รับพระราชทานฤทธิ์เดชตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และพวกเขาได้เผยแพร่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า:

“...และในเวลานั้นมีการข่มเหงครั้งใหญ่ต่อคริสตจักรซึ่งอยู่ที่กรุงเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายถูกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย ยกเว้นพวกอัครทูต... เหตุฉะนั้นพวกสาวกทั้งหลายที่ถูกกระจัดกระจายไปนั้น ก็ไปทุกแห่งหนโดยประกาศพระวจนะนั้น” (กิจการ 8:1,4 บางส่วน)

และพระเจ้าทรงประทับตรารับรองของพระองค์บนพวกเขา พระองค์ทรงรับรู้่ว่าพวกเขากำลังกล่าวพระวจนะของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพยานรับรองพวกเขา “ทั้งด้วยบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์...” พระเจ้าไม่ทรงใช้ถ้อยคำสิ้นเปลือง พระองค์ไม่ทรงใช้ถ้อยคำที่ไร้สาระ และพระองค์ไม่ได้ใส่ถ้อยคำในพระคัมภีร์ของเราเพียงเพื่อเติมที่ว่างให้เต็ม เหตุฉะนั้นเราจึงทราบว่บรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน

เพ็นเทคอสต์เป็นวันแห่งหมายสำคัญทั้งหลาย มีผู้คนอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มตอนนั้นจากทุกส่วนของโลกที่มนุษย์รู้จักในสมัยนั้น: “และเมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสต์มาถึงแล้ว พวกสาวกทุกคนได้มีน้ำหนึ่งใจเดียวกันอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกัน และในทันใดนั้น มีเสียงหนึ่งมาจากฟ้าสวรรค์เหมือนอย่างเสียงลมแรงกล้า และเสียงนั้นก้องสนั่นทั่วบ้านหลังที่พวกเขากำลังนั่งอยู่นั้น และมีบรรดาลิ้นหลายแฉกเหมือนอย่างเปลวไฟปรากฏแก่พวกเขา และเปลวไฟนั้นมาอยู่บนพวกเขาแต่ละคน และพวกเขาทุกคนก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และตั้งต้นพูดด้วยภาษาต่าง ๆ ตามที่พระวิญญาณโปรดให้พวกเขาพูด” (กิจการ 2:1-4)

ทุกคนที่อยู่ที่นั่นวันนั้นได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าในภาษาของตนเอง พวกเขาถูกโหมกระพือ ถูกฟ่องใจ ถูกทำให้เชื่อ และมีการฟื้นฟูครั้งใหญ่ พระเจ้าประทับตรารับรองของพระองค์บนข่าวสารนั้นวันนั้นด้วยหมายสำคัญอย่างหนึ่ง: คนเหล่านั้นพูดในหลายภาษา และผู้คนจากทั่วโลกได้ยินข่าวสารนั้นในภาษาของพวกเขาเอง-กระนั้นทุกคนที่พูดก็เป็นพวกยิว!

การมหัศจรรย์ทั้งหลายในที่นี้หมายถึงผลลัพธ์อันน่าทึ่งของหมายสำคัญเหล่านั้น ยกตัวอย่างเช่น แค่เพียงช่วงสั้น ๆ ก่อนเพ็นเทคอสต์ ซีโมนเปโตรเคยเป็นคนที่ขลาดกลัวขณะที่ยอห์นผู้เป็นที่ยึดเข้าไปในห้องโถงพิพากษาและนั่งกับพระเยซู เปโตรก็อยู่ข้างนอกต่อไปกับพวกศัตรูขององค์พระผู้เป็นเจ้าและให้คำพยานอันลบหลู่ว่าเขาไม่เคยรู้จักพระองค์เลย

แต่ดูเขาหลังจากเพ็นเทคอสต์สิครับ-ชายคนเดิมเมื่อดูจากภายนอก แต่แตกต่างเหลือเกินภายใน! ขณะยืนอยู่ต่อหน้าฝูงชนกลุ่มเดิมนั้นที่เขาเคยหวาดกลัวยิ่งนัก เขาประกาศพระวจนะของพระเจ้าด้วยใจกล้า พร้อมกับความกล้าหาญยิ่งใหญ่และในฤทธิ์เดช โดยพูดในพระวิญญาณ จิตวิญญาณหลายพันดวงได้รับความรอดอันเป็นผลมาจากคำเทศนาของเปโตรวันนั้น-คำเทศนาหนึ่งที่ใช้เวลาอ่านแค่ห้านาทีก็จบ และเขาน่าจะใช้เวลาแค่ไม่กี่นาทีในการเทศนา กระนั้นเขาก็มีผลลัพธ์ในไม่กีนาทีนั้นมากกว่านักเทศน์ส่วนใหญ่วันนี้มีในชั่วชีวิต:

“แล้วคนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีแล้วก็รับบัพติศมา และในวันเดียวกันนั้นมีคนเพิ่มเข้ากับพวกเขาประมาณสามพันคน” (กิจการ 2:41) ใช่แล้วครับ เพ็นเทคอสต์ได้ก่อให้เกิดการมหัศจรรย์หลาย

ประการ/ มันก่อให้เกิดการมหัศจรรย์หลายอย่างในชีวิตของเปโตร และในชีวิตของอัครทูตคนอื่น ๆ เหล่านั้น และผู้กลับใจรับเชื่อหลายคน

“พระเจ้าทรงเป็นพยานแก่คนเหล่านั้นเช่นกัน...ด้วยการอัศจรรย์อันหลากหลาย...” หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูได้ “ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนขณะที่พวกเขาเอนกายลงรับประทานอยู่ และทรงติเตียนพวกเขาเพราะความไม่เชื่อและความแข็งกระด้างแห่งใจของพวกเขา เพราะพวกเขาไม่ได้เชื่อคนเหล่านั้นซึ่งได้เห็นพระองค์หลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว” (มาระโก 16:14) นี่ก็ก่อนฟื้นเทคอสต์แต่ลองฟังพระสัญญาของพระองค์สิครับว่ามันจะแตกต่างไปจากเดิมอย่างไรหลังฟื้นเทคอสต์:

“และพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า “ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก และประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกลงพระอาชญา และบรรดาหมายสำคัญเหล่านี้จะติดตามคนเหล่านั้นที่เชื่อ คือในนามของเรา พวกเขาจะขับผีออกหลายตน พวกเขาจะพูดด้วยภาษาใหม่หลายภาษา พวกเขาจะจับงูหลายตัวได้ และถ้าพวกเขาตีสิ่งใดที่มีพิษ สิ่งนั้นจะไม่ทำอันตรายแก่พวกเขา พวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บป่วย และคนเหล่านั้นจะหายเป็นปกติ”

“ดังนั้นหลังจากองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับพวกเขาแล้ว พระองค์ก็ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ และประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และพวกเขาได้ออกไป และประกาศทุกแห่งทุกหน องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับพวกเขา และทรงสนับสนุนพระคำนั้นด้วยบรรดาหมายสำคัญที่ตามมา” (มาระโก 16:15-20)

เปาโลกล่าวชัดเจนแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นว่าหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ และการอัศจรรย์อันหลากหลายเหล่านี้และ “บรรดาของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์” ถูกประทานให้ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง

เปาโลเป็นผู้ที่กล่าวว่า “...แต่เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว เวลานั้นสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะสูญไป” (1 คร. 13:10)

เปาโลเป็นผู้ที่กล่าวว่า “...ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ แก่พวกยิวก่อน และแก่พวกกรีกด้วย เพราะว่าในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้างี้ถูกเปิดเผยจากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (รม. 1:16,17)

เปาโลเป็นผู้ที่กล่าวว่า “ผู้ที่ยังสงสัยอยู่นั้น ก็ถูกลงพระอาชญา... ด้วยว่าสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23)

คนเหล่านั้นที่อ่านจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูเป็นพวกแรกก็มีชีวิตอยู่ในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น เมื่อพระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองด้วยบรรดาหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ การอัศจรรย์ และของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ “ตามพระประสงค์ของพระองค์เอง” โดยทรงยืนยันสิ่งที่พวกอัครทูตกำลังเทศนา-ถ้อยคำเหล่านั้นที่พวกเขาได้ยินพระเยซูตรัสแล้วและถ้อยคำเหล่านั้นที่ประทานให้แก่พวกเขาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และถูกบันทึกไว้เพื่อเราในภาคพันธสัญญาใหม่ แต่เมื่อภาคพันธสัญญาใหม่ถูกประทานให้อย่างครบถ้วนแล้วและพระคัมภีร์ทุกตอนซึ่งได้รับการดลใจจากพระเจ้าถูกเขียนลงไปแล้ว เมื่อนั้น “สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบ” (พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ, พระวาระของพระเจ้า) ก็มาถึงแล้วและเราไม่ต้องการบรรดาหมายสำคัญ

และการมหัศจรรย์อีกต่อไป

เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ เรามีชัยโดยความเชื่อ เรามีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ-และสิ่งใดก็ตามที่ไม่เป็นโดยความเชื่อก็เป็นบาป! พระคริสต์ทรงเป็นผู้ริเริ่มและผู้ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เราครบบริบูรณ์ในพระองค์ และเราไม่ต้องการส่วนผสมเพิ่มอย่างหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลาย แค่ความเชื่อที่เรียบง่ายเหมือนเด็กในพระเยซูคริสต์เจ้าคือทั้งหมดที่เราต้องการ พระองค์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา

ผมกำลังกล่าวว่าวันแห่งบรรดาการอัศจรรย์สิ้นสุดลงแล้วหรือ? แน่แน่นอนว่าผมไม่ได้กำลังกล่าวเช่นนั้น!! การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่สวรรค์และแผ่นดินโลกเคยรู้จักคือ ความรอดของคนบาปคนหนึ่งโดยทางความเชื่ออันเรียบง่ายในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า

มีการอัศจรรย์อื่น ๆ อยู่ พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำอย่างบริบูรณ์ได้มากกว่าสิ่งใดที่เราจะคิดหรือทูลขอได้ พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาคนป่วยให้หาย เปิดตาของคนตาบอด และทำให้คนตายเป็นขึ้น-แต่เราไม่ควรบงการพระเจ้าเด็ดขาด เราควรอธิษฐานอยู่เสมอว่า “ขอให้ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จ” เราจะต้องดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ เราจะต้องอธิษฐานในความเชื่อ และเราควรอธิษฐานตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่เสมอเพื่อที่จะถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ พระเจ้าสามารถ-และจะทรง-ตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของเรา เราควรไว้วางใจพระองค์สำหรับสิ่งเหล่านั้นที่เราต้องการ แต่เราควรระวังให้ดูว่าสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

1 โครินธ์ 12 ให้โครงร่างเกี่ยวกับของประทานเหล่านั้นของพระวิญญาณ- “ของประทานนั้นมีอยู่หลากหลาย แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน” แต่คุณจะสังเกตเห็นว่าของประทานเหล่านั้นถูกกล่าวว่าเป็นตามพระประสงค์ของพระเจ้า พระองค์ทรงทราบของประทานเหล่านั้นที่เราสามารถใช้งานได้ที่ดีที่สุดและพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ตัดสินชี้ขาดว่าจะประทานของประทานใดบ้างให้แก่ผู้เชื่อแต่ละคน พระองค์ทรงทราบว่าของประทานเหล่านี้ควรถูกให้เมื่อไรและที่ไหน และพวกมันจะถูกใช้การที่ไหนตามพระประสงค์ของพระองค์และเพื่อถวายเกียรติแด่พระนามของพระองค์

ตอนที่เปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ถึงชาวฮีบรู ของประทานที่เป็นหมายสำคัญเหล่านั้นก็มีอยู่แพร่หลาย ภาคพันธสัญญาใหม่ยังไม่ได้เสร็จสมบูรณ์และพระเจ้าทรงยืนยันคำพยานของพวกอัครทูตด้วยบรรดาหมายสำคัญอันโดดเด่น เปาโลถูกใช้การโดยพระวิญญาณเพื่อทำให้คนตายเป็นขึ้นและเพื่อรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างให้หาย ตัวเขาเองก็ได้รับการช่วยให้พ้นอย่างอัศจรรย์จากความตายหลายครั้งในระหว่างงานรับใช้ของเขา

เปาโลเป็นอัครทูตคนสุดท้าย ชายเหล่านี้เป็นผู้ปรนนิบัติและผู้รับใช้ที่พิเศษเฉพาะของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์ประทานของประทานต่าง ๆ ที่เฉพาะเจาะจงและพิเศษเฉพาะแก่พวกเขา และทรงให้เกียรติพวกเขาในของประทานเหล่านั้นเพราะว่าพวกเขาถวายเกียรติพระองค์ในสิ่งสารพัด

ก่อนสิ้นสุดงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ไม่นาน พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายยังไม่สามารถรับสิ่งเหล่านั้นได้ แต่เมื่อพระองค์พระวิญญาณแห่งความจริง เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์

จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่สิ่งใดก็ตามที่พระองค์จะทรงได้ยิน พระองค์จะตรัสสิ่งนั้น และพระองค์จะทรง แสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะมา พระองค์จะทรงให้เราได้รับสง่าราศี เพราะว่าพระองค์จะทรง รับสิ่งที่เป็นของเรา และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย สิ่งสารพัดที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้น เราจึงได้กล่าวว่า พระวิญญาณจะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรานั้น และจะแสดงสิ่งนั้นแก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 16:12-15)

มันไม่ใช่เรื่องยากเลยที่จะทราบว่าเมื่อใดคน ๆ หนึ่งกำลังพูดหรือกระทำกิจในพระวิญญาณ ถ้าผู้รับใช้ คนใดหรือบุคคลอื่นใดตั้งความสนใจมาที่ตัวเขาเอง โดยสำแดงฤทธิ์เดชของเขา ความบริสุทธิ์ของเขา ประสบการณ์ต่าง ๆ ของเขา แทนที่จะถวายเป็นเกียรติ คำสรรเสริญ และการนมัสการทั้งสิ้นแด่พระเยซูคริสต์ คุณ ก็เชื่อใจได้เลยว่าคน ๆ นั้นกำลังกระทำกิจในเนื้อหนัง ไม่ใช่ในพระวิญญาณ ผู้ใดที่รับใช้ในพระวิญญาณจะถวาย เกียรติทั้งสิ้นแด่พระเยซูคริสต์เจ้าเสมอ ไม่ใช่แก่ตัวเองและความสำเร็จต่าง ๆ ของเขาเอง

มีไฟที่แท้จริง (ที่จะถูกพบในเขตแดนฝ่ายวิญญาณ) แต่มีไฟป่าเช่นกัน มีเหล่าผู้รับใช้ที่แท้จริงของ พระเจ้า และมีเหล่าผู้รับใช้ของซาตาน:

“เพราะคนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคนงานที่หลอกลวง ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัคร ทูตของพระคริสต์ และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะซาตานเองก็ยิ่งแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความ สว่าง เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้รับใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้รับใช้แห่งความ ชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายทางของพวกเขาจะเป็นไปตามบรรดาการงานของพวกเขา” (2 คร. 11:13-15)

การอัศจรรย์เหล่านั้นที่ถูกกระทำโดยพวกอัครทูตเป็นพยานรับรองถึงการทรงเรียกและฤทธิ์เดชของ พวกเขา ซึ่งถูกประทานให้แก่พวกเขาโดยพระเจ้า ความรอดอันยิ่งใหญ่ซึ่งถูกประกาศในพระคริสต์ได้ถูก กล่าวและถูกทำให้สำเร็จโดยพระเจ้าพระบิดาในพระเจ้าพระบุตร ความรอดอันยิ่งใหญ่ซึ่งได้ถูกยืนยันโดย พระเจ้าพระบิดาผ่านทางบรรดาหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ และผ่านทาง การอัศจรรย์อันหลากหลายซึ่งถูก กระทำโดยเหล่าอัครทูตที่พระองค์ทรงแต่งตั้ง วันนี้ ความรอดอันยิ่งใหญ่ซึ่งได้ถูกรับรองซ้ำโดยพระเจ้าพระบิดา ผ่านทางพระเจ้าพระวิญญาณ และโดยทางบรรดาของประทานของพระเจ้าซึ่งประทานให้แก่มนุษย์ตามน้ำ พระทัยอันบริสุทธิ์ของพระองค์

ไม่มีถ้อยคำใดที่เชื่อเชื่อกำสาตรเสริญมาสู่ตัวพวกเขาเองเคยถูกกล่าวโดยพวกอัครทูต พวกเขาไม่เคยตั้ง ความสนใจมาที่ความสามารถ ฤทธิ์เดช หรือพรสวรรค์ของพวกเขาเอง เมื่อชายง่อยคนหนึ่งที่นั่งอยู่ที่ประตูพระ วิหารขอทานจากเปโตรและยอห์น เปโตรก็กล่าวแก่เขาว่า “เงินและทองคำข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ ข้าพเจ้าจะให้ท่าน ในพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นและเดินไปเถิด” จากนั้นเปโตรก็จับมือ ของเขาและพยุงเขาขึ้นและในทันใดนั้นเขาก็ได้รับการรักษาให้หาย

“และเขากระโดดขึ้นยืนและเดิน และเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับท่านทั้งสอง โดยเดิน และเต้นโลด และสรรเสริญพระเจ้า...และขณะที่คนง่อยซึ่งได้รับการรักษาให้หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ประชาชนทุก คนก็วิ่งพร้อมกันมายังพวกเขาในเฉลียงพระวิหารที่เรียกว่า เฉลียงของซาโลมอน ต่างมีความอัศจรรย์ใจยิ่ง นัก” (กิจการ 3:1-11 บางส่วน)

เปโตรและยอห์นกล่าวอะไรแก่ผู้คนเหล่านั้น? พวกเขาถามหรือไม่ว่า “จงมองดูพวกเราเถิด! พวกเราไปร่วมเทศกาลเพ็นเทคอสต์มา พวกเรามีของประทานอย่างหนึ่ง พวกเรามีฤทธิ์เดชหนึ่ง พวกท่านต้องการสิ่งที่พวกเรามี”? แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้กล่าวเช่นนั้นเลย! เมื่อเปโตรเห็นความอัศจรรย์ใจของผู้คนนั้น เขาก็กล่าวว่า:

“พวกท่าน คนอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนพวกท่านประหลาดใจในสิ่งนี้ หรือไฉนพวกท่านจึงมองพวกเราอย่างจริงจังเล่า เหมือนกับว่าโดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของพวกเราเอง พวกเราได้ทำให้คนนี้ได้เดินได้ พระเจ้าของอับราฮัม และของอิสอัค และของยาโคบ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเรา ได้โปรดประทานสง่าราศีแก่พระเยซูบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพวกท่านได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป แต่พวกท่านได้ปฏิเสธองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และปรารถนาให้ฆาตกรคนหนึ่งถูกมอบไว้แก่พวกท่าน และได้ฆ่าผู้ทรงเป็นเจ้าแห่งชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้โปรดให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้ว พวกเราเป็นพยานในเรื่องนี้ และพระนามของพระองค์โดยทางความเชื่อในพระนามของพระองค์นั้น ได้กระทำให้ชายผู้นี้มีกำลังขึ้น ผู้ซึ่งพวกท่านเห็นและรู้จัก ไซแล้ว ความเชื่อนั้นซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้ประทานให้คนนี้หายปกติอย่างสมบูรณ์แบบต่อหน้าพวกท่านทุกคน” (กิจการ 3:12-16)

เปโตรจะก้าวออกไปข้างหน้าและโอ้อวดฤทธิ์เดชในการทำการอัศจรรย์ของเขาก็ได้ แต่เพราะเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์ เขาจึงถวายเกียรติแด่ผู้ที่ทรงสมควรได้รับเกียรติ-แต่พระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรของพระเจ้า คนทั้งหลายที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานและได้รับฤทธิ์เดชจากพระเจ้าจะถวายเกียรติและสง่าราศีแก่พระองค์ เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นโดยพระคุณของพระเจ้า” ไม่มีสิ่งดีเลยเกี่ยวกับมนุษย์เพียงข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูประทับอยู่ในใจในพระภาคของพระวิญญานบริสุทธิ์ก็ทำให้เราเหมาะสมสำหรับอาณาจักรแห่งสวรรค์ หรือประทานพระคุณและฤทธิ์เดชแก่เราเพื่อจะป่าวประกาศความรอดอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า และคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธความรอดอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ก็ไม่อาจคาดหวังสิ่งใดได้นอกจากการพิพากษา

ในความสว่างของข้อพระคำเหล่านี้ เราควรเอาใจใส่อย่างจริงจังจริงๆ ต่อถ้อยคำที่ถูกกล่าวโดยพระเยซูและถูกยืนยันแก่เราโดยคนเหล่านั้นที่ได้ยินพระองค์ เราควรระวังจริงๆ “เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดพวกเราอาจจะปล่อยสิ่งเหล่านั้นให้หลุดลอยไป” เราต้องฟังพระวจนะ รับเอาพระวจนะ ช้อนพระวจนะไว้ในใจของเราและรับอาหารจากพระวจนะ

แผ่นดินโลกจะถูกนำให้อยู่ภายใต้การปกครอง ของพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น

ข้อ 5-8: “เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกที่จะมานั้น ซึ่งพวกเรากล่าวถึงนั้น ให้อยู่ใต้อำนาจของเหล่าทูตสวรรค์ แต่ในที่แห่งหนึ่งมีคนหนึ่งเป็นพยาน โดยกล่าวว่า ‘มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงสนพระทัยในเขา หรือบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา พระองค์ได้ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว พระองค์ได้ประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดา

ผลงานแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ที่ฝ่าเท้าของเขาล้วนแล้ว’ ด้วยว่าในการที่พระองค์ ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ที่อำนาจของเขานั้น พระองค์ไม่เหลืออะไรเลยที่ไม่อยู่ที่อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ พวกเรายังไม่เห็นว่่าทุกสิ่งอยู่ที่อำนาจของเขา”

ในพระคำตอนนี้เปาโลชี้ให้เห็นเพิ่มเติมถึงการจัดเตรียมของพระเจ้าเกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์ ผู้ซึ่ง ตามที่ ถูกกล่าวถึงไปก่อนหน้านี้แล้ว มีส่วนสำคัญในการแจกจ่ายพระราชบัญญัติ แต่ยุคของโมเสสได้ถูกแทนที่แล้วโดย การแจกจ่ายพระคุณ ซึ่งในนั้นเหล่าทูตสวรรค์ถูกส่งออกไปเพื่อทำงานรับใช้และเพื่อปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่จะ ได้รับความรอดเป็นมรดก

“โลกที่จะมานั้น” จะไม่ถูกทำให้อยู่ที่อำนาจ (ถูกมอบไว้ในอำนาจ) ของเหล่าทูตสวรรค์ แต่ของพระ บุตรของพระเจ้า ในฐานะบุตรมนุษย์ พระเยซูทรงทำให้พระราชบัญญัติและคำของพวกศาสดาพยากรณ์สำเร็จ จริงแล้วและทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างสมบูรณ์แบบ และในฐานะบุตรมนุษย์พระองค์จะทรงมีอำนาจ ครอบครองเด็่ดขาดเหนือพระราชกิจทั้งปวงแห่งพระหัตถ์ของพระเจ้า ในท้ายที่สุด เมื่อสิ่งสารพัดถูกสร้างใหม่ พระองค์จะทรงครอบครองตำแหน่งนั้นที่ถูกเสียไปโดยอาดัมเพราะการละเมิด

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ได้เสด็จมามิใช่ในฐานะทูตสวรรค์องค์หนึ่ง แต่ “จากเชื้อสายของอับราฮัม” ก็เป็นหัวใจ จิตวิญญาณ และแก่นแท้ของการไถ่ไม่เพียงการไถ่จิตวิญญาณของมนุษย์เท่านั้น แต่เป็นการไถ่สิ่ง ทรงสร้างทั้งหมด:

“ด้วยว่าพวกเราทราบอยู่ว่า สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ในความเจ็บปวด จนถึงเวลานี้ และไม่ใช้สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญาณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคงคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของ พวกเรา” (รม. 8:22,23)

ในบทนี้ของเราเราเห็นสง่าราศีแบบรวมกันเหล่านั้นของพระคริสต์-ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ในฐานะพระคริสต์ของพระเจ้า และความเป็นมนุษย์ของพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของมนุษย์ พระองค์ผู้ ที่พระเจ้าตรัสผ่านแก่เราทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งที่โมเสสเขียนถึงในพระราชบัญญัติ 18:15-18:

“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้ผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งเกิดขึ้นในท่ามกลางท่าน จากพี่น้องของท่าน เหมือนอย่างข้าพเจ้า พวกท่านต้องตั้งใจฟังท่านผู้นั้น ตามทุกสิ่งที่ท่านได้ปรารถนาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้า ของท่านในโฮเรบในวันแห่งการประชุมกันนั้น โดยกล่าวว่า ‘อย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพเจ้าอีก และอย่าให้ข้าพเจ้าเห็นเปลวไฟที่มานี้อีกเลย เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ตาย’ และพระเยโฮวาห์ ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า ‘พวกเขาพูดดีแล้ว ซึ่งพวกเขาพูดไว้นั้น เราจะให้บังเกิดผู้พยากรณ์ผู้หนึ่งสำหรับพวกเขา ในท่ามกลางพี่น้องของพวกเขา เหมือนอย่างเจ้า และจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของท่าน และท่านจะกล่าวแก่ พวกเขาบรรดาสิ่งที่เราจะบัญชาท่าน”

มันไม่เคยอยู่ในโปรแกรมและแผนงานของพระเจ้าเลยที่เหล่าทูตสวรรค์ควรปกครองบนแผ่นดินโลกนี้ ณ เวลาใด-ไม่ว่าจะในนิรันดร์กาลที่ผ่านพ้นเราไปแล้ว หรือในยุคเหล่านั้นที่จะมา

“...โลกที่จะมานั้น ซึ่งพวกเรากล่าวถึง” หมายถึงแผ่นดินโลกที่อาศัยอยู่ได้ คำกรีกเดียวกันนี้ถูกใช้ใน

หนังสือมหัศจรรย์ที่พระเยซูตรัสถึงอาณาจักรนั้นที่กำลังถูกประกาศในทั่วทั้งโลก (แผ่นดินโลกที่อาศัยอยู่ได้) คำเดียวกันนี้ถูกใช้อีกครั้งในโรม 10:18: “...เสียงของพวกเขาออกไปทั่วแผ่นดินโลก” นี้ไม่ได้หมายถึงสวรรค์ แต่หมายถึงแผ่นดินโลกนี้ และชี้ไปยังเวลานั้นเมื่อพระเยซู ซึ่งประทับบนพระที่นั่งของดาวิดในกรุงเยรูซาเล็ม จะทรงครอบครองอย่างสูงที่สุดเหนือแผ่นดินโลกและเราจะครอบครองกับพระองค์ นี่เป็นคำพยากรณ์เรื่องการประสูติเมื่อกาบรีเอลกล่าวแก่มารีย์ว่า:

“...ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์ในครรภ์ของเธอ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงถูกเรียกว่าเป็นพระบุตรขององค์ผู้สูงสุด และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน และท่านจะครอบครองเหนือวงศ์วานของยาโคบเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย” (ลูกา 1:31-33)

นี้ไม่ได้หมายถึงพระที่นั่งที่เป็นฝ่ายวิญญาณ แต่หมายถึงพระที่นั่งของดาวิดจริง ๆ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงตามประวัติศาสตร์ พระเยซูจะประทับบนพระที่นั่งหนึ่งจริง ๆ และครอบครองเหนือแผ่นดินโลกที่อาศัยอยู่ได้

ในข้อ 6 และ 7 เปาโลยกคำพูดจากเพลงสดุดี 8 มนุษย์ถูกสร้างให้ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์น้อยเดียว เขามีร่างกายที่ตายได้ บ้านของเขาคือแผ่นดินโลก เหล่าทูตสวรรค์เป็นวิญญาณผู้ปรนนิบัติและบ้านของพวกเขาอยู่ในสวรรค์สถาน พระเจ้าได้ประทานอำนาจครอบครองแก่มนุษย์เหนือบรรดาพระราชกิจแห่งการทรงสร้างแห่งพระหัตถ์ของพระองค์-เหล่าสัตว์เดรัจฉาน สัตว์เลี้ยงคานทุกชนิด หมุนกแห่งฟ้าอากาศและพวกปลาแห่งทะเล แต่คำพยากรณ์นั้นในเพลงสดุดี 8 ไปไกลเกินกว่าอาดัมและมนุษย์ที่ล้มในบาป

มนุษย์นั้นเสื่อมทรามอย่างที่สุด และในฐานะบุตรทั้งหลายของอาดัม เราได้สูญเสียสง่าราศีและเกียรติใดก็ตามที่อาดัมเคยมีตอนที่เขาถูกสร้างขึ้นมาแล้ว มันไม่เป็นความจริงอย่างแน่นอนที่พระนามของพระเจ้าเป็นเลิศเหนือแผ่นดินโลกทั้งปวงวันนี้

“บุตรมนุษย์” ชี้เฉพาะเจาะจงตรงนี้ไปยังพระเยซูคริสต์เจ้า ไม่ใช่มนุษย์โดยรวม มีแต่เอเสเคียลที่ใช้ชื่อเรียก “บุตรมนุษย์” โดยไม่ได้หมายถึงพระเยซูคริสต์เจ้า ในภาคพันธสัญญาใหม่เราพบชื่อเรียกนี้ถูกใช้เป็นครั้งแรกโดยพระเจ้าเอง: “บรรดาสุขซึ่งจอกมีไพร่งทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศิระของตน” (มธ. 8:20)

อีกครั้งในมัทธิว 9:6 พระเยซูตรัสว่า “...แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ทราบ ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจบนแผ่นดินโลกที่จะโปรดยกบาปทั้งหลายได้” (แล้วพระองค์ตรัสกับคนอัมพาตว่า) “จงลุกขึ้น ยกที่นอนของเจ้า และไปยังบ้านของเจ้าเถิด”

เพลงสดุดีบทที่แปดกล่าวถึงพระเมสสิยาห์อย่างเด่นชัด พระเยซูทรงเป็นผู้เดียวที่จะถูกสวมมงกุฎด้วยสง่าราศีและเกียรติยศ และพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่จะถูกตั้งให้อยู่เหนือบรรดาพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระเจ้า เพื่อครอบครองสูงสุดเหนือสิ่งสารพัด

พระคริสต์ของพระเจ้าได้ทรงกลายเป็น “บุตรมนุษย์” โดยการรับสภาพหนึ่งและปรากฏในร่างกายแบบมนุษย์-ร่างกายแห่งความต่ำต้อย พระองค์ทรงเป็นหัวหน้าคนใหม่ของมวลมนุษย์ ถ้ามนุษย์คนใดอยู่ในพระคริสต์ เขาก็เป็นผู้ถูกสร้างใหม่ เมื่อเราเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและไว้วางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้

ช่วยให้รอดของเรา พระองค์ก็ทรงใส่ไว้ภายในเราใจดวงใหม่ วิญญาณใหม่ และสภาพของพระเจ้า (2 ปต. 1:4)

ที่ว่าพระคริสต์ได้ถูกทำให้ “ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว” ก็กล่าวถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์ บุตรมนุษย์ได้ทรงเชื่อฟัง กระทั่งจนถึงความมรณาแห่งกางเขนนั่น-แต่ความตายอวดรู้พระองค์ไว้ไม่ได้ พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตาย พระเจ้าได้ทรงยกชูพระองค์ สวมมงกุฎพระองค์ด้วยสง่าราศีและเกียรติยศ ประทานที่นั่งหนึ่งแก่พระองค์ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เบื้องสูง และตั้งพระองค์ให้อยู่เหนือพระราชกิจแห่งพระหัตถ์ของพระเจ้าเอง โดยที่ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจภายใต้พระบาทของพระองค์:

“และพระองค์ทรงเป็นอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงก็ดำรงอยู่โดยพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นศีรษะแห่งกายคือคริสตจักร พระองค์ผู้ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อในสรรพสิ่งทั้งปวงพระองค์จะได้ทรงเป็นเอก ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นจะดำรงอยู่ในพระองค์” (คส. 1:17-19)

ในเอเฟซัส 1:10-23 เราอ่านว่า:

“ว่าในเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะได้ทรงรวบรวมทุกสิ่งไว้ด้วยกันเป็นหนึ่งเดียวในพระคริสต์ ทั้งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์และสิ่งเหล่านั้นที่อยู่บนแผ่นดินโลก คือในพระองค์ ในพระองค์นั้นพวกเราได้รับมรดกด้วย ซึ่งถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามการปรึกษาแห่งพระประสงค์ของพระองค์เอง เพื่อเราทั้งหลายจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่สรรเสริญแต่สง่าราศีของพระองค์ ผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อน ในพระองค์นั้น ท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน หลังจากที่พวกท่านได้ฟังพระวจาแห่งความจริง คือข่าวประเสริฐแห่งความรอดของพวกท่าน ในพระองค์นั้น หลังจากที่พวกท่านได้เชื่อแล้วด้วย พวกท่านก็ได้รับการประทับตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นแห่งพระสัญญา ผู้ทรงเป็นคำมัดจำแห่งมรดกของพวกเรา จนกว่าการไถ่ถอนของกรรมสิทธิ์ที่ทรงซื้อไว้แล้วนั้นเพื่อเป็นที่ถวายสรรเสริญแต่สง่าราศีของพระองค์

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าเช่นกัน หลังจากข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของพวกท่านในพระเยซูเจ้า และความรักที่มีต่อบรรดาวิสุทธิชนทั้งปวง จึงไม่หยุดเลยที่จะขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลาย โดยกล่าวถึงพวกท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าของพระเยซูคริสต์ต้องประสงค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา คือพระบิดาแห่งสง่าราศีจะโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจแห่งสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้อันถึงพระองค์ ขอให้ตาแห่งความเข้าใจของพวกท่านสว่างขึ้น เพื่อพวกท่านจะได้ทราบ ว่า อะไรคือความหวังแห่งการทรงเรียกของพระองค์ และอะไรคือความมั่งคั่งแห่งสง่าราศีของมรดกของพระองค์ในบรรดาวิสุทธิชนนั้น และอะไรคือความยิ่งใหญ่อันเหลือล้นแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ต่อเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อพระองค์ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตาย และทรงตั้งพระองค์ให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรค์สถาน สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอบครอง และศักดิเทพ และอิทธิเทพ และเทพอาณาจักร และทุกนามที่ถูกเอ่ยขึ้น มิใช่ในโลกนี้เท่านั้น แต่ในโลกที่จะมาถึงด้วย และได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ประทานพระองค์ให้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดต่อคริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือทรงเป็นความบริบูรณ์ของพระองค์

ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน”

ฟิลิปปี 2:9-11 บอกเราว่า “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงด้วย และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเข้าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสีงในสวรรค์ และบรรดาสีงในแผ่นดินโลก และบรรดาสีงใต้พื้นแผ่นดินโลก และเพื่อ ‘ลิ้นทุกลิ้นจะกล่าวยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าพระบิดา”

ช่างแสนวิเศษ! แสนวิเศษเกินถ้อยคำ! ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับความไพบูลย์แห่งพระคุณของพระเจ้าแล้ว เราร่วมแบ่งปันในสง่าราศีของพระเจ้าและเกียรติยศแห่งผู้ทรงเป็นที่รักของพระเจ้า!

เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6,7)

เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3)

เราเป็นเหล่าทายาทของพระเจ้า ทายาทร่วมกับพระคริสต์ตอนนี้ (รม. 8:17) และในเมืองสวรรค์เราจะได้รับร่างกายที่เปี่ยมสง่าราศีของเราซึ่งเหมือนกับพระกายที่เป็นขึ้นจากตายอันทรงสง่าราศีของพระองค์

“แต่ขณะนี้ พวกเรายังไม่เห็นว่าคุณอยู่ใต้อำนาจของเขา” เราทราบว่าคุณจะบริสุทธิ์ของพระเจ้า ประกาศว่าสิ่งสารพัดได้ถูกทำให้อยู่ใต้อำนาจของพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว แต่คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นที่ได้อ่านจดหมายฝากฉบับนี้เป็นพวกแรกไม่ได้เห็นคุณถูกวางอยู่ใต้พระองค์ พวกเขาได้เห็นความเป็นศัตรู ความเกลียดชัง และการกบฏต่อพระเจ้า แม้แต่คุณและผม หลายร้อยปีมานี้ของคริสเตียนยุคต้นเหล่านั้น ก็ยังเห็นความเป็นศัตรู ความเกลียดชัง และการกบฏต่อพระเจ้าอยู่เหมือนเดิม ถึงแม้ว่าคุณยังไม่ถูกมองเห็นว่าอยู่ใต้พระองค์-แต่พวกมันก็อยู่ใต้พระองค์แล้ว เพราะว่าพระเจ้าตรัสเช่นนั้น! ถึงแม้เราไม่อาจมองเห็นมันด้วยดวงตาที่มีขีดจำกัด มันก็เป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งที่มั่นคงแน่นอน

ทุกสิ่งอยู่ภายใต้พระองค์แล้ว และเมื่อถึงเวลาครบกำหนดบริบูรณ์พระองค์จะทรงครอบครองอย่างสูงที่สุดเหนือฟ้า แผ่นดินโลก และสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น

ข้อ 9: “แต่พวกเรา ก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว เนื่องด้วยความทุกข์ทรมานแห่งการสิ้นพระชนม์ ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพื่อพระองค์ โดยพระคุณของพระเจ้า จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน”

เปาโลกำลังชี้ให้ชาวฮีบรูเหล่านั้นเห็นในที่นี้ว่าพระบุตรของพระเจ้าคือ พระเยซูผู้ที่พวกเขาได้ตรึงกางเขน พระเยซูทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวเพื่อที่พระองค์จะทรงตายเพื่อมนุษย์ได้ เพื่อที่มนุษย์จะถูกยกชูเหนือเหล่าทูตสวรรค์ได้

ในพระคำข้อนี้คำว่า “พระเยซู” ปรากฏเป็นครั้งแรกในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู มันเป็นชื่อหนึ่งที่ถูกรังเกียจโดยพวกถือศาสนายิว เขาโลแห่งทาร์ซัส ก่อนที่เขาได้กลายมาเป็นเปาโลอัครทูต เคยเป็นผู้ถือศาสนาที่ยิวที่เคร่งครัด ในกิจการ 9:1,2 เราอ่านว่า “และเขาโลซึ่งยังกล่าวการข่มขู่และการสังหารต่อต้านพวกสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่ ได้ไปหามหาปุโรหิต และขอจดหมายหลายฉบับจากท่านเพื่อไปยังบรรดาธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าเขาพบผู้ใดแห่งทางนี้ ไม่ว่าพวกเขาเป็นชายหรือหญิง เขาจะได้มัดพวกเขาไว้พามายัง

กรุงเยรูซาเล็ม” เขาสร้างความสะดวกในคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม-แต่น่าแปลกมากพอควร ณ เวลาที่เขา กลับใจรับเชื่อ เมื่อเขาถามว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พระองค์เจ้าข้า” เสียงนั้นจากสวรรค์ก็ตอบกลับมาว่า “เราคือเยซู ผู้ซึ่งเจ้าข่มเหงนั่น!” (ไม่ใช่ “เราคือพระคริสต์” หรือ “เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้า”) และเปาโลทูลถามในทันทีว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร”

ถึงแม้ว่านามเยซูนั้นถูกรังเกียจโดยพวกฮีบรู เช่นซาโลแห่งทาร์ซัส แต่เมื่อพวกเขาได้มารู้จักพระองค์ และเชื่อบนพระองค์ให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระนามนั้นก็เริ่มมีค่าประเสริฐแก่พวกเขา-พระนามที่ไพเราะที่สุดเท่าที่ลิ้นมนุษย์เคยเอื้อนเอ่ย พระคริสต์ของพระเจ้าได้ทรงกลายเป็นพระเยซูของมนุษย์ ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว “เนื่องด้วยความทุกข์ทรมานแห่งการสิ้นพระชนม์...”

ผู้แต่งเพลงสดุดีประกาศว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อยู่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายได้ถูกนำออกมา หรือก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลกและพิภพ ตั้งแต่เนรันดร์กาลถึงเนรันดร์กาล พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า” (เพลงสดุดี 90:1,2)

พระเจ้าทรงตายไม่ได้! ด้วยเหตุนี้ในพระบุตรของพระองค์ พระองค์จึงได้ทรงรับสภาพมนุษย์เพื่อที่ว่า ในร่างกายหนึ่งที่ได้ตายได้ พระองค์จะได้ทรงทนทุกข์ พระโลหิตออก และตาย นั่นแหละคือจุดประสงค์ของการรับสภาพเนื้อหนังของพระองค์

พระคุณได้นำความรักของพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์

“...พวกเราก็เห็นพระเยซู...เพื่อพระองค์ โดยพระคุณของพระเจ้า จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนมนุษย์ชาติในพระภาคของพระเยซูคริสต์เจ้า ได้ทรงทนทุกข์โทษของบาป ทรงเข้าแทนที่มนุษย์ ทรงตายแทนที่มนุษย์-แต่ก็โดยพระคุณของพระองค์เท่านั้น พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน ไม่มีเลยสักคนเดียวที่พระคริสต์มิได้สิ้นพระชนม์เพื่อเขา-แต่ของประทานแห่งพระคุณกลายเป็นของเราก็คือเมื่อเราทำให้มันเป็นของเราด้วยความเชื่อ

เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าพระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อแทนที่คนบาป-ผู้ทรงธรรมที่ทรงชำระโทษของคนธรรมดา เพื่อที่พระองค์จะทรงนำเรามาถึงพระเจ้าได้ พระองค์ได้ทรงชิมความตายจนถึงระดับเต็มเปี่ยมที่สุดของมัน จนถึงก้นบึ้งแห่งการเหยียดหยามที่มีรสขมที่สุดของมัน ความคิดที่มีขีดจำกัดจะไม่มีวันเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงความหมายของการที่พระบุตรองค์เนรันดร์ที่ไร้บาปของพระเจ้าได้ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อที่เราในพระองค์จะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้า (2 คร. 5:21)

แต่มันถูกนำเสนออย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ว่าการไถ่ของเราจำเป็นต้องทำให้เกิดการแยกขาดของพระบิดากับพระบุตร และการแยกขาดนั้นได้ขยายใหญ่ความมรณาของพระเยซูไปสู่ระดับที่ใหญ่โตที่สุด ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงถูกพรากมาจากพระทรงของพระบิดาเพื่อที่หนี้บาปจะได้ถูกชำระก็ขยายใหญ่ความมรณาของพระองค์จนถึงขนาด ไม่มีถ้อยคำที่เพียงพอในทุกภาษาของคนทั้งโลกที่จะพรรณนาถึงสิ่งที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ การชิมความตายนั้น สำหรับพระองค์แล้ว ก็มีรสขมเกินจินตนาการของมนุษย์ พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ สิ่งที่คุณและผมน่าจะได้ทนทุกข์ เพราะว่าพวกเราทำบาปแล้ว-แต่ในพระบุตรที่ไร้ตำหนิของพระเจ้าไม่มีบาปเลย

เพราะพระองค์ได้ทรงทนทุกข์เหลือเกินแห่งความตาย เราที่วางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์จึงถูกช่วยให้พ้นจากเหล็กไนนั้นแล้ว พระเยซูได้ทรงสละวางสง่าราศีที่พระองค์เคยมีกับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น และชั่วระยะเวลาหนึ่งได้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่วยเดียว เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงชิมความตายแทนพวกเรา เพื่อที่เราจะได้ร่วมแบ่งปันสง่าราศีและเกียรติยศกับพระองค์ และถึงแม้ว่าตอนนี้พระองค์ทรงสวมสง่าราศีและเกียรติยศเป็นมงกุฎแล้ว วันสวมมงกุฎที่ทรงเดชานุภาพมากยิ่งขึ้นกว่าก็รออยู่ข้างหน้า-วันนั้นเมื่อพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและครอบครองเหนือสิ่งสรรพและเราจะครอบครองกับพระองค์

1 ยอห์น 3:2 บอกเราว่า “พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้าพวกเราจะเป็นอย่างไร แต่พวกเราทราบว่ามีพระองค์จะทรงปรากฏนั้น พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพวกเราจะเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น”

เรายังไม่เห็นทุกสิ่ง “ถูกทำให้อยู่ใต้พระองค์” แต่เราเห็นพระองค์ “ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ” คริสเตียนมองเห็นพระองค์เช่นนั้นด้วยความเชื่อ พระวามะของพระเจ้าประกาศว่ามันเป็นเช่นนั้น และเราเชื่อพระวามะของพระเจ้า ด้วยดวงตาแบบมนุษย์เราไม่สามารถมองดูพระเยซูประทับ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาได้ แต่เราทราบว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่น เราทราบว่าพระองค์ทรงได้รับเกียรติและสง่าราศีพร้อมทั้งตำแหน่งที่สูงที่สุดแห่งสวรรค์ และเราได้ยินคำตรัสของพระเยซู: “คนทั้งหลายที่ไม่ได้เห็นเราและยังเชื่อแล้วก็ได้รับพร” (ยอห์น 20:29)

เราจะต้องเดินด้วยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการมองเห็น จากพระวามะของพระเจ้าเราทราบว่าพระเยซูทรงถูกยกขึ้นสู่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้า เราทราบว่าพระองค์ทรงเป็นมหาบุโรหิตของเรา ผู้อ่อนน้อมเพื่อของเรา ผู้เสนอความแทนของเรา แม้กระทั่งบัดนี้พระองค์ก็ทรงเสนอความแทนเราต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ พระองค์ได้ทรงรักเราและได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา เรารักพระองค์เพราะพระองค์ได้ทรงรักเราก่อน และถึงแม้ความเชื่อของเราอาจอ่อนแอ ความเชื่อในพระองค์ก็ไม่อาจล้มเหลวได้:

“สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ผู้ซึ่งตามพระเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ได้โปรดให้พวกเราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังอันมีชีวิตอยู่ โดยการเป็นขึ้นมาของพระเยซูคริสต์จากความตาย เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่งได้ถูกจองไว้ในสวรรค์เพื่อพวกท่าน ผู้ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด ซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในยุคสุดท้าย

“ในความรอดนั้นพวกท่านปิติยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าบัดนี้ชั่วขณะหนึ่ง ถ้าจำเป็น พวกท่านหนักใจโดยการถูกลองนานาประการ เพื่อการลองดูความเชื่อของพวกท่าน ซึ่งประเสริฐยิ่งกว่าทองคำที่พินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดการสรรเสริญ เกียรติและสง่าราศี ในการปรากฏของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งยังไม่ได้เห็น พวกท่านก็รักอยู่ ถึงแม้ว่าขณะนี้พวกท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ยังเชื่ออยู่ พวกท่านปิติยินดีด้วยความชื่นบานเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี โดยได้รับผลสุดท้ายแห่งความเชื่อของพวกท่าน คือความรอดแห่งจิตวิญญาณของพวกท่าน” (1 ปต. 1:3-9)

การ “ชิม” ถูกใช้ในเชิงเปรียบเทียบถึงการชิมความตายของพระคริสต์ โดยบ่งบอกถึงประสบการณ์ ส่วนตัวของพระองค์ในการสมัครใจเผชิญความมรณา ที่ว่าพระบุตรของพระเจ้าควรชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคนก็บอกเป็นนัยว่าความตายนั่นที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์มีลักษณะซ้ำและมีรสขม เมื่อเราคิดถึง การชิม เราก็คิดถึง การค่อย ๆ ลิ้มรสสิ่งใดก็ตามที่เรากำลังชิมอยู่ พระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์อย่างรวดเร็ว พระองค์ทรงทนทุกข์ความปวดร้าวเหลือจะกล่าว ความทุกข์ระทมที่ไม่อาจพรรณนาได้ อย่างช้า ๆ ที่ของคนบาปคือ ในนรกนิรันดร์ และเนื่องจากพระเยซูได้ทรงเข้าแทนที่ของคนบาปแล้ว การทนทุกข์ใดก็ตามที่นรกนิรันดร์มีให้ นั่นแหละเป็นสิ่งที่พระเยซูได้ทรงชิมแล้วในความมรณาที่พระองค์สิ้นพระชนม์!

หากมิใช่เพราะพระคุณของพระเจ้า เราก็คงไม่มียอห์น 3:16 แล้ว พระคุณของพระเจ้าได้นำความรักของพระเจ้าลงมาสู่มนุษย์ พระคุณของพระเจ้าได้เป็นเหตุให้พระเจ้าพระบิดาทนพระพักตร์ของพระองค์ไปเสีย และในภาพเปรียบเทียบหนึ่ง ทรงหลับตาเมื่อพระเยซูทรงร้องออกมาว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์! พระเจ้าของข้าพระองค์! โฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?”

เป้าหมายของกลโกธามิใช่เพื่อให้พระทัยของพระเจ้าอ่อนลงต่อคนบาป ตรงกันข้าม พระทัยอันอ่อนโยนและเปี่ยมพระกรุณาของพระเจ้าได้ทรงยอมให้กลโกธาเกิดขึ้น กลโกธาไม่ได้สร้างความรักขึ้นในพระทัยของพระเจ้าสำหรับคนบาป พระทัยของพระเจ้าซึ่งเปี่ยมด้วยความรักในเริ่มแรกนั้นได้ทำให้เกิดกลโกธา กลโกธาได้ถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าก่อนที่พระเจ้าทรงสร้างแผ่นดินโลกเสียอีก หรือก่อนที่จะมีคนบาปคนหนึ่ง กลโกธาไม่ได้สร้างพระคุณขึ้นมา พระคุณได้สร้างกลโกธาขึ้นมา

พระคุณของพระเจ้าได้นำพระเยซูลงมาสู่มนุษย์ พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูให้เป็นผู้บดล้างพระอาชญาผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ (รม. 3:24-28) โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงยอมให้พระเยซูชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน:

“แต่พวกเราที่เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งถูกทำให้ต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่วยเดียว เนื่องด้วยความทุกข์ทรมานแห่งการสิ้นพระชนม์ ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพื่อพระองค์ โดยพระคุณของพระเจ้า จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” (ฮบ. 2:9)

ก่อนโลกได้มีขึ้นมา ก่อนอาดัมได้มีขึ้น ก่อนบาปได้เข้าสู่แผ่นดินโลก พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงเห็นพ้องตรงกันว่าพระเมฆโปดกที่ปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อยจะต้องถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อที่เราโดยทางความมรณาของพระองค์จะได้ถูกทำให้เป็นคนชอบธรรม:

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21)

หากผมสามารถทำให้คุณเข้าใจเรื่องนี้ได้ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเผยอเข้ามาสู่ใจของผม คุณก็จะซาบซึ้งพระเยซูมากกว่าที่คุณเคยได้ซาบซึ้ง กลโกธาพร้อมกับการทนทุกข์และความทุกข์ระทมและโลหิตของมันก็น่าเกลียดในสายตาของมนุษย์ แต่ความน่าเกลียด ความทุกข์ระทม และการทนทุกข์ของกลโกธาไม่ได้ทำให้พระเจ้าเปลี่ยนพระทัยของพระองค์เลยเกี่ยวกับบาปหรือคนบาป พระทัยของพระเจ้าหนักแน่นเกี่ยวกับบาป และคนบาปก่อนโลกนี้ได้มีขึ้นมา พระเจ้าได้ทรงวางแผนและเสริ้งจสินการไถ่ก่อนที่จะมีคนบาปสักคนให้!

และความน่าเกลียดนั้น ความทุกข์ระทมนั้น ความปวดร้าวนั้น เสียงร้องอันขมขื่นนั้น “พระเจ้าของข้าพระองค์! พระเจ้าของข้าพระองค์! ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย?” ล้วนเป็นผลลัพธ์แห่งพระคุณของพระเจ้า ความโปรดปรานของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปซึ่งเขาไม่ได้ลงแรง ไม่สมควรได้รับ และไม่ได้ทำคุณความดีเพื่อจะรับ

ไม่มีถ้อยคำในภาษาทั้งหลายของมนุษย์ที่สามารถให้นิยามความรักเช่นนั้นได้! ความรักของพระเจ้าไม่สามารถถูกกล่าวเป็นคำพูดได้ เราเห็นความรักของพระเจ้าเป็นการกระทำบนกลโกธา พระเยซูบนกลโกธาทรงเป็นความรักของพระเจ้าที่ถูกแสดงออก สิ่งที่ดีที่สุดของพระเจ้าที่ตอบสนองสิ่งเลวที่สุดของมนุษย์

จุดประสงค์แห่งความมรณาของพระเยซู

ข้อ 10-18: “ด้วยว่าการนั้นเหมาะสำหรับพระองค์ เพราะสิ่งสารพัดก็สำหรับพระองค์ และสิ่งสารพัดเป็นอยู่โดยพระองค์ ในการนำบุตรเป็นอันมากมาถึงสง่าราศี เพื่อให้ผู้ที่เป็คนายแห่งความรอดของพวกเขา นั้นได้ถึงความสำเร็จโดยทางการทนทุกข์ทั้งหลาย เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์นั้น ทั้งสิ้นเหล่านี้ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน โดยตรัสว่า ‘เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา ในท่ามกลางคริสตจักรเราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์’ และอีกครั้งว่า ‘เราจะให้ความไว้วางใจของเราอยู่ในพระองค์’ และอีกครั้งว่า ‘ดูเถิด ตัวเรากับบุตรทั้งหลายซึ่งพระเจ้าประทานแก่เราแล้ว’

“เนื่องด้วยว่าบุตรทั้งหลายเป็นผู้มีส่วนในเนื้อหนังและเลือดอยู่แล้ว พระองค์เองก็ได้ทรงมีส่วนในสิ่งเดียวกันนั้นเช่นกัน เพื่อโดยทางความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้นั้นที่เคยมีอำนาจแห่งความตาย นั่นคือ พญามาร และทรงช่วยคนเหล่านั้นให้พ้น ผู้ซึ่งโดยความกลัวแห่งความตายจึงเคยอยู่ใต้อำนาจของการเป็นทาสตลอดชั่วชีวิตของตน

“ด้วยว่าแท้จริงแล้ว พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของพวกทูตสวรรค์ แต่พระองค์ได้ทรงรับสภาพแห่งเชื้อสายของอับราฮัม เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนอย่างพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิตเปี่ยมด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อกระทำให้เกิดการคืนดีกันเพราะเหตุบาปทั้งหลายของประชาชน ด้วยว่าในการที่พระองค์เองได้ทรงทนทุกข์ยากในการถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกทดลองได้”

“การนั้นเหมาะสำหรับพระองค์...” ในที่นี้ อย่างฉับพลัน เราได้เกริ่นนำเข้าสู่อีกแง่มุมหนึ่งในการเผยให้ประจักษ์ของพระบุตร “พระองค์” หมายถึงใคร? มันหมายถึงพระเจ้าพระบิดา หรือหมายถึงพระเยซูพระบุตร?

นี่เป็นการอ้างอิงถึงพระบิดา พระคุณของพระเจ้าได้ชักนำให้เกิดการทนทุกข์เหล่านั้นที่นำไปสู่การประทานสง่าราศีให้แก่พระองค์ผู้ได้ทรงถูกทำให้ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์หน่อยเดียวเพื่อที่พระองค์จะทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคนได้ และพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์กลายเป็นนายแห่งความรอดผ่านการทนทุกข์ ไม่มีผู้อื่นแล้วในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกที่สามารถกลายเป็นนายแห่งความรอดได้ และพระเจ้าได้ทรงตั้งพระบุตรของพระองค์เพื่อที่พระบุตรนั้นจะได้กลายเป็นผู้ปล้ำพระเจ้า

อาชญาเพราะบาปทั้งหลาย

ถึงแม้ว่าลึนนั้น “เพราะสิ่งสารพัดก็สำหรับพระองค์ และสิ่งสารพัดเป็นอยู่โดยพระองค์” สามารถใช้ได้กับพระบุตร (ฮบ. 1:1-3; คส. 1:16,17) เราก็คงต้องยอมรับว่าคำกล่าวนี้สามารถหมายถึงพระเจ้าพระบิดาได้เช่นกัน พระเจ้าพระบิดาสามารถถูกกล่าวได้ว่าเป็นต้นเหตุแรกและบั้นปลายสุดท้ายของจักรวาลที่ถูกเนรมิตสร้างขึ้นมา ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้า ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้าได้เนรมิตสร้าง

“ด้วยว่าการนั้นเหมาะสำหรับพระองค์ (พระเจ้าพระบิดา)...เพื่อทำให้ผู้ที่เป็นนายแห่งความรอดของพวกเขานั้นได้ถึงความสำเร็จโดยทางการททุกซ์ทั้งหลาย” “การนั้นเหมาะ” หมายความว่ามั่นสอดคล้องและสอดประสานกับอุปนิสัยของพระเจ้าพระบิดา (ตัวตนและจุดประสงค์ของพระองค์) ที่จะนำบุตรเป็นอันมากเข้าสู่สง่าราศีโดยการทำให้นายแห่งความรอดองค์นั้นถึงความสำเร็จโดยทางการททุกซ์ พระเยซูทรงสอนแล้วว่า เมล็ดข้าวต้องร่วงลงไปในพื้นที่ดินและตาย มิฉะนั้นมันก็จะอยู่เพียงลำพัง แต่เมื่อตายไป มันก็จะเกิดผลมาก-และพระองค์ทรงเป็นเมล็ดข้าวนั้น

มันเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่ผู้หนึ่งต้องตายเพื่อรับบาปทั้งหลายของผู้คน โดยประกาศิตของพระเจ้า ค่าจ้างของบาปคือความตาย...จิตวิญญาณที่ทำบาปจะตายอย่างแน่นอน-และพระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง พระลักษณะทั้งสิ้นของพระเจ้าถูกนำไปสอดประสานกันในแผนการแห่งความรอด-พระคุณของพระเจ้า ความรักของพระองค์ ความยุติธรรมของพระองค์ ความชอบธรรมของพระองค์ ความบริสุทธิ์ของพระองค์ ฤทธิ์เดชของพระองค์ ความเมตตาของพระองค์ และแผนการนิรันดร์ของพระองค์ ไม่มีทางอื่นแล้ว ตอนนั้น-และพระเจ้า ซึ่งทรงมีฤทธิ์สิทธิ์ขาด ทรงทราบอยู่แล้วว่าไม่มีทางอื่น ด้วยว่าความรอดได้ถูกตัดสินใจถูกวางแผน และถูกทำให้เสร็จสิ้นอย่างชัดเจนแล้วก่อนที่พระองค์ได้ทรงวางรากฐานของจักรวาลหรือได้ทรงทำให้เกิดผงคลีดินเม็ดหนึ่งซึ่งจากผงคลีดินนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ (1 ปต. 1:18-25)

เมื่อถึงเวลาและสถานที่อันเหมาะสม เปาโลจะทำให้ทราบถึงความหมายของการททุกซ์เหล่านั้นของพระคริสต์ในความสัมพันธ์ต่อเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นของพันธสัญญาเดิมนั้น แต่ในบทนี้ของเราเราแค่กำลังชี้ให้เห็นว่ามั่นสอดคล้องกับอุปนิสัยของพระเจ้าพระบิดาที่จะยอมให้พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ททุกซ์เพื่อที่พระองค์จะได้นำ “บุตรเป็นอันมาก” (ภาษากรีกเดิมอ่านว่า “มวลชนซ้อนมวลชน”) เข้าสู่สง่าราศี

การททุกซ์เหล่านั้นของพระคริสต์เป็นเรื่องที่แปลกประหลาดจริง ๆ ในความคิดของชาวฮีบรูเหล่านั้น ในการเชื่อมโยงกับความหวังของพวกเขาเรื่องการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์ การททุกซ์เช่นนั้นเป็นเรื่องไม่ถูกปากของพวกเขาเอาเสียเลย และน่าเหยียดหยามต่อความหยิ่งทะนงของพวกเขา พวกเขากำลังตั้งตาคอยผู้ครอบครองที่ทรงเดชานุภาพ ไม่ใช่พระเมฆโปดกที่ดำด้อยของพระเจ้า อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ของพวกเขาได้ชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงแห่งความต่ำต้อยของพระคริสต์-ว่าพระองค์จะทรงเติบโตขึ้นมาดุจหน่ออ่อนที่ออกมาจากพื้นดินแห้ง-แต่เช่นเดียวกับคนมากมายวันนี้ พวกเขาไม่ได้รับเอาข่าวสารนั้น

ภาคพันธสัญญาใหม่ของเราบอกเราว่าในชั่วโง่งที่เราไม่คาดคิด พระเยซูจะเสด็จกลับมาเหมือนอย่างทีพระองค์ได้เสด็จจากไป มันบอกเราว่าเมื่อผู้คนพูดว่า “สงบสุขและปลอดภัย” ความพิเนาศฉิบพลันจะมาสู่พวก

เขา ผู้คนอ่านความจริงเหล่านี้วันนี้-แต่พวกเขาไม่เชื่อสิ่งที่พวกเขาอ่าน มันก็เป็นเช่นนั้นกับชาวฮีบรูเหล่านั้น พวกเขากำลังตั้งตาคอยพระเมสสิยาห์ของพวกเขาที่จะเสด็จมาในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่เพื่อครอบครองบนแผ่นดินโลก-ไม่ใช่ตายอย่างน่าละอายบนกางเขนอันหนึ่ง ถึงแม้ว่าจุดประสงค์แห่งความมรณาและการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ก็คือ เพื่อที่พระองค์จะนำบุตรเป็นอันมากเข้าสู่สง่าราศีก็ตาม

“...เพื่อทำให้ผู้ที่เป็นนายแห่งความรอดของพวกเขาได้ถึงความสำเร็จโดยทางการทนทุกข์ทั้งหลาย” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “นาย” ถูกแปลเป็น “ผู้ให้กำเนิด” ในฮีบรู 12:2 มันยังหมายถึง “หัวหน้า ผู้นำ หรือเจ้านาย” เช่นกัน พระเยซูทรงเป็นผู้ให้กำเนิดและผู้ทำให้สำเร็จแห่งความเชื่อของเรา และพระเจ้าได้ทรงมอบพระราชกิจแห่งความรอดและการนำบุตรเป็นอันมากเข้าสู่สง่าราศีไว้กับพระองค์

เราคิดถึงผู้นำคนหนึ่งที่น่าหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่กำลังถูกนำ เขาเป็นผู้นำทางของพวกเขา เขานำพวกเขาอ้อมหลบภัยอันตรายและหลุมพรางต่าง ๆ ของการเดินทางนั้น เขากำราบพวกศัตรู เขาทนทุกข์กับคนเหล่านั้นที่เขา นำ เขาปลอบประโลมใจพวกเขา-และเขาไม่นำพวกเขาไปเพียงกลางทางและจากนั้นก็ทิ้งพวกเขาไป เขานำพวกเขาไปจนสุดทาง เขานำพวกเขาไปตลอดทาง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้เลี้ยงดูของผม ... พระองค์ทรงนำผมไปในวิถีเหล่านั้นแห่งความชอบธรรม...ใช่แล้วครับ ถึงแม้ว่าผมเดินผ่านเข้าหุบเขาแห่งเงามัจจุราช ผมก็จะไม่กลัวความชั่วร้ายใด ๆ เพราะพระองค์ทรงอยู่ด้วยกับผม! ผู้นำแห่งความรอดของเราจะไม่มีทางทิ้งเราให้อยู่ลำพังเลย

ข้อเท็จจริงที่ว่าพระเยซูทรงถูกทำให้ “ถึงความสำเร็จโดยทางการทนทุกข์ทั้งหลาย” แล้วไม่ได้บอกเป็นนัยว่าพระองค์เคยไม่สมบูรณ์แบบ หรือว่าพระองค์เคยทำบาป พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์สิทธิ์ขาด พระองค์ทรงสมบูรณ์แบบในทุกประการ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไม่มีบาป ไร้มลทิน ปราศจากอูบาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่สมบูรณ์แบบ-และพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ-แต่อย่าพลาดข้อเท็จจริงนี้ของพระคัมภีร์: ความสมบูรณ์แบบของพระเยซูไม่เพียงพอที่จะช่วยเราให้รอด! ความไร้บาปของพระองค์ไม่เพียงพอที่จะนำบุตรเป็นอันมากเข้าสู่สง่าราศีหรือทำให้มนุษย์เหมาะสำหรับอาณาจักรแห่งสวรรค์

เราไม่ได้ได้รับความรอดโดยชีวิตที่ไร้บาปและสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ แต่โดยความมรณาของพระองค์ ความไร้บาปของพระเยซูบนแผ่นดินโลกนี้แสดงให้เห็นว่าเราบาปหนาขนาดไหน ความสมบูรณ์แบบของพระองค์แสดงให้เห็นความไม่สมบูรณ์แบบของเราเอง แต่ถ้าเราอยากได้รับความรอด มันก็เป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระองค์ต้องถูกยกขึ้นบนกางเขนนั่น ความมรณาของพระองค์คือสิ่งที่ต้องเกิดขึ้น

การทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า ความเชื่อฟังโดยสมบูรณ์ของพระองค์กระทั่งจนถึงความมรณาแห่งกางเขนนั่น เป็นการตอบสนองอันสมบูรณ์แบบต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าในส่วนที่เกี่ยวกับการชำระหนี้บาปและความจำเป็นฝ่ายศีลธรรมที่จะต้องพิพากษาโทษบาป-ไม่ใช่บาปของพระเยซู เพราะว่าพระองค์ทรงไม่มีบาป แต่เป็นบาปทั้งหลายของเรา ในความเชื่อฟังของพระคริสต์จนถึงความมรณาพระองค์ทรงมีคุณสมบัติอย่างสมบูรณ์แบบที่จะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายให้รอด (ลูกา 19:10) โดยประกาศิตของพระเจ้า ข้อเรียกร้องของบาปที่มีต่อคนบาปต้องถูกตอบสนองโดยความตายของตัวแทนผู้หนึ่งที่ไม่มีบาป และโดยความตายเพื่อรับโทษบาปเท่านั้น มนุษย์จึงสามารถถูกทำให้กลับคืนดีกับพระเจ้าได้

เมื่ออาดัมได้ทำบาปในสวนเอเดน การร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าได้ถูกทำลายและสันติสุขกับพระเจ้าก็จากไป ดังนั้นเส้นทางของคนบาปกลับไปสู่พระเจ้าจึงต้องเป็นเส้นทางแห่งการทนทุกข์ พระเยซูได้เดินไปบนเส้นทางนั้นแล้วโดยไม่หวั่นไหว ทุกย่างก้าวของเส้นทางนั้น และนรกไม่อาจหยุดยั้งพระองค์ได้จนกระทั่งพระองค์ไปถึงปลายทางแห่งภารกิจของพระองค์และตรัสได้ว่า “สำเร็จแล้ว!” (ยอห์น 19:30)

ในและผ่านทาง การทนทุกข์ที่ไม่อาจพรรณนาได้ของพระเยซู พระองค์ทรงสำเร็จข้อเรียกร้องของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ในการชำระหนี้บาปและบรรลุปเป้าหมายของการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระองค์แล้ว: และได้ทรงทนทุกข์ความปวดร้าว ความข้ำใจ น้ำตา ความเศร้าโศก ความผิดหวัง และการแยกขาดทั้งสิ้นที่บาปจะเรียกร้องได้แล้ว พระองค์ได้ทรงกลายเป็นพระผู้ช่วยให้รอดที่สมบูรณ์แบบ ผู้นำที่สมบูรณ์แบบแห่งความรอด พระองค์ไม่เพียงนำเราเข้าสู่ความรอดเท่านั้น-พระองค์ทรงนำเราผ่านโลกนี้ไปถึงปลายทางแห่งการเดินทางแบบผู้สัจจริงของเรา-และจากนั้น โดยทางพระองค์เอง (ประตุนั้น) เข้าในนครชาวคูดุกดานั้น ทุกคนที่เข้าไปที่นั่นต้องเข้าไปโดยพระองค์ (ยอห์น 10:1-6)

พระเยซู-พระผู้ช่วยให้รอดและผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์

ในข้อ 11 เราเห็นผลลัพธ์มากขึ้นของการทนทุกข์ทั้งหลายของพระคริสต์ พระองค์ไม่เพียงได้ทนทุกข์เพื่อช่วยเราให้รอด แต่พระองค์ทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ ในที่นี้เราเห็นความสัมพันธ์ระหว่างพระเยซูกับบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ทุกคนที่ไว้วางใจในพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ก็ถูกช่วยให้รอดและถูกชำระให้บริสุทธิ์ และพระองค์ไม่ทรงละอายที่จะเรียกเราว่าพี่น้อง

“ทั้งพระองค์ผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์นั้น ทั้งสิ้นเหล่านี้ก็มาจากแหล่งเดียวกัน” พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงถือครองความเป็นมนุษย์เหมือนอย่างที่เราถือครองมัน-แต่ทรงปราศจากบาป พระองค์ทรงเป็นมนุษย์พอ ๆ กับที่เราเป็นมนุษย์-แต่ทรงปราศจากบาป นี่เป็นหนึ่งในประเด็นหลักเหล่านั้นของบทที่ 2 พระคริสต์ได้ทรงกลายเป็นมนุษย์ โดยทรงร่วมแบ่งปันในความเป็นมนุษย์ของคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจะช่วยให้รอด พระองค์ได้ทรงรับส่วน (ส่วนที่เป็นเนื้อหนัง) ของมนุษย์ ในคำอธิษฐานอ้อนวอนเมื่อของพระองค์ พระองค์ทรงทูลต่อพระบิดาว่า “พระองค์ทรงส่งข้าพระองค์เข้ามาในโลกแล้วฉันใด ข้าพระองค์ก็ส่งพวกเขาเข้าไปในโลกแล้วฉันนั้น และเพราะเห็นแก่พวกเขา ข้าพระองค์จึงแยกตัวของข้าพระองค์ไว้ เพื่อพวกเขาจะรับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงด้วย” (ยอห์น 17:18,19)

พระคริสต์ได้ทรงแยกตั้งพระองค์เองไว้แต่พระเจ้าพระบิดา: ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็น “ผู้ถูกชำระให้บริสุทธิ์” และพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะชำระแยกตั้งผู้เชื่อทั้งหลายให้บริสุทธิ์ ผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนถูกแยกตั้งไว้ (ถูกชำระให้บริสุทธิ์) แต่พระเจ้า ดังนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะเรียกเราว่าพี่น้อง-เพราะว่าพระองค์ทรงร่วมแบ่งปันความเป็นมนุษย์ของเรา

“พี่น้อง” บ่งบอกถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว หลักคำสอนเรื่อง “พระเจ้าเป็นบิดาของทุกคน และมนุษย์ทุกคนเป็นพี่น้องกัน” ไม่ถูกพบในพระวจนะของพระเจ้าเลย มนุษย์ทุกคนไม่ใช่ลูกของพระเจ้า กล่าวในฝ่ายวิญญาณ แน่แน่นอนว่าพระองค์ได้ทรงสร้างทุกคน แต่พระองค์ไม่ทรงเป็นพระบิดาของทุกคนจากแง่มุมฝ่ายวิญญาณ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น มนุษย์ทุกคนเป็นเพื่อนบ้านกัน แต่มนุษย์ทุกคน

ไม่ใช่พี่น้องกัน พระเยซูทรงบอกชนร่วมชาติของพระองค์เองว่า “ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านทั้งหลายคือ พญามาร” (ยอห์น 8:44) เฉพาะคนเหล่านั้นที่บังเกิดจากพระวิญญาณและถูกล้างชำระในพระโลหิตโดยฤทธิ์เดชของพระองค์ถูกเรียกว่าพี่น้อง: “ผู้ถูกเลือกสรรไว้แล้วตามการทรงทราบล่วงหน้าของพระเจ้าพระบิดา โดยทางการชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์ของพระวิญญาณ มาสู่การเชื่อฟัง และการประพรมโดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่พวกท่านเถิด” (1 ปต. 1:2)

พระคริสต์ของพระเจ้าได้ทรงกลายเป็นพระเยซูของมนุษย์เพื่อแสวงหาและเพื่อช่วยผู้ที่หลงหายไปให้รอด และเมื่อคนเหล่านั้นที่หลงหายต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ก็ทรงชำระแยกตั้งพวกเขา จากนั้นพระองค์ผู้ทรงเป็นผู้ชำระแยกตั้งและคนเหล่านั้นที่ถูกชำระแยกตั้งก็ “มาจากแหล่งเดียวกันทุกคน”

พระเยซูทรงเป็นพระบุตรนิรันดร์ ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า และประสูติจากหญิงพรหมจารี และพระองค์เพียงผู้เดียวทรงถือครองความสัมพันธ์อันมีเอกลักษณ์นั้นต่อพระบิดา แต่เพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ โดยทางการทนทุกข์หลายประการและพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ ผู้เชื่อทุกคนจึงเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เมื่อเราเชื่อบนพระบุตรนั้น ความเชื่อของเราในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ก็ยกชูเราขึ้นสู่ตำแหน่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงกลายเป็นพระบิดาของเราเมื่อเราใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์:

“ด้วยว่าทุกคนที่ถูกนำพาโดยพระวิญญาณของพระเจ้า คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เพราะว่าพวกท่านไม่ได้รับวิญญานแห่งการเป็นทาสอีกซึ่งนำไปสู่ความกลัว แต่พวกท่านได้รับพระวิญญาณแห่งการทรงรับเป็นบุตร ซึ่งโดยพระวิญญาณนี้พวกเราร้องว่า “อับบา” คือพระบิดา พระวิญญาณนั้นเองทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของพวกเราว่า พวกเราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า” (รม. 8:14-16)

เพราะการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์และฤทธิ์เดชที่ชำระให้บริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะกางเขนแห่งกลโกธาและอุโมงค์ฝังศพที่ว่างเปล่านั้น ผู้เชื่อจึงกลายเป็นผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้า: “โดยสิ่งเหล่านี้ได้ประทานบรรดาพระสัญญาอันใหญ่ยิ่งและประเสริฐแก่พวกเรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ พวกท่านจะได้เป็นผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้า โดยพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้โดยทางราคาตะมทา” (2 ปต. 1:4)

พระเยซูไม่เคยใช้คำว่า “พี่น้อง” เมื่อตรัสถึงพวกคนไม่เชื่อเลย แน่แน่นอนว่าพระองค์ทรงรักคนบาป พระองค์ได้ทรงรักคนบาปทั้งหลายมากเสียจนพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยพวกเขาให้รอด แต่พวกเขาไม่อาจถูกเรียกว่าเป็นพี่น้องของพระองค์ได้จนกว่าพวกเขาเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ เมื่อพวกเขากลายเป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้า ผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้า และผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ พวกเขาจึงเป็น “พี่น้อง” ของพระองค์

พระเยซู (ผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์) และผู้เชื่อ (ผู้ถูกชำระให้บริสุทธิ์) “มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนี้พระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน” ในมัทธิว 10:32,33 พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นผู้ใดก็ตามที่จะยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะยอมรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ซึ่งทรง

สถิตในสวรรค์ด้วย แต่ผู้ใดก็ตามที่จะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์ด้วย”

หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่มนุษย์ที่ตายได้จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยและเข้านครชาวคูจุมกดานั้นได้คือการวางใจในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พระองค์ผู้เดียวที่เคยทำให้พระเจ้าพอพระทัย “เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์...” (รม. 8:1)

ไม่มีที่ใดในภาคพันธสัญญาใหม่ที่เรากลุ่มให้เรียกพระเยซูว่า “พี่ชาย” พระองค์ไม่ทรงละอายที่จะเรียกเราว่า “พี่น้อง” และในยอห์น 15:15 พระองค์ทรงเรียกเราว่า “มิตรสหาย” แต่สำหรับเรา พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด องค์พระผู้เป็นเจ้า คนกลาง ผู้อ่อนนวลเพื่อ ผู้เสนอความแทน มหาบุโรhit ในยอห์น 13:13 พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า และพวกท่านเรียกถูกต้องแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น”

ข้อ 12 และ 13 ของบทนี้ของเรามีคำกล่าวที่ยกมาจากภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งยืนยันคำประกาศนั้นในพระคำข้อที่แล้ว ข้อ 12 ยกคำพูดมาจากเพลงสดุดี 22:22 และข้อ 13 ยกคำพูดมาจากอิสยาห์ 8:17,18 นอกจากนี้ ในยอห์น 17:26 พระเยซูก็ตรัสเช่นกันว่า “และข้าพระองค์ประกาศพระนามของพระองค์แก่พวกเขาแล้ว และจะประกาศพระนามของพระองค์นั้น เพื่อความรักซึ่งพระองค์ทรงรักข้าพระองค์แล้วนั้นจะอยู่ในพวกเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในพวกเขา”

ข้อพระคำเหล่านี้แสดงออกถึงความมั่นใจของพระบุตรในพระบิดาและการที่พระองค์พึ่งพาพระบิดาในช่วงวันเหล่านั้นที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกในกายเนื้อหนัง ในที่นี้เราเห็นการเป็นพวกเดียวกันกับผู้เชื่อทั้งหลายของพระองค์เช่นกัน-คนเหล่านั้นที่ในยุคเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณนี้จะถูกนำเข้าสู่วิถีทางแห่งความเชื่อ

ในเพลงสดุดี 18:2 เราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า และทรงเป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า และทรงเป็นผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า เป็นกำลังของข้าพเจ้า ในพระองค์ข้าพเจ้าจะวางใจ เป็นดั่งของข้าพเจ้า และทรงเป็นเขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า และทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพเจ้า” เราทราบจากเพลงสดุดีบทนี้กล่าวถึงดาวิดและการช่วยเขาให้รอดพ้นแบบอัศจรรย์จากเหล่าศัตรูของเขา แต่เราทราบเช่นกันว่าเนื่องจากดาวิดเป็นภาพเงาของพระคริสต์ จึงมีคำประกาศถึงพระเมสสิยาห์อย่างแน่นอนในสิ่งที่เขากล่าว

ในข้อพระคำที่เป็นคำพยากรณ์เหล่านี้ซึ่งเปาโลยกมา เราพบข้ออ้างอิงที่ชัดเจนถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์จะทรงรับร่างกายหนึ่งที่ตายได้ และในกายที่ต่ำต้อยนั้นจะทรงเดินในแผ่นดินโลกนี้ด้วยการที่พระองค์พึ่งพาและไว้วางใจในพระเจ้า พระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ และเราถูกเรียกให้ทำแบบเดียวกัน เพราะว่า “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” ความเชื่อมีค่ากับพระเจ้า

“คูเถิด ตัวเรากับบุตรทั้งหลายซึ่งพระเจ้าประทานแก่เราแล้ว” ถ้อยคำเหล่านี้เกือบจะเหมือนกันกับถ้อยคำเหล่านั้นของอิสยาห์ 8:18 และโดยการยกคำพูดจากข้อพระคำตอนนี้จากพระคัมภีร์ของคณฮีบรู เปาโลยืนยันสิ่งที่เขาได้ประกาศแล้ว-นั่นคือ ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ได้ตรัสแก่บรรพบุรุษผ่านทางพวกศาสดาพยากรณ์ และว่าพระเจ้าองค์เดียวกันนี้ตรัสแก่เราแล้วในการแจกจ่ายนี้ “ในพระบุตร”

ข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่เปาโลกำลังประกาศและพยายามที่จะทำให้พี่น้องของเขาเห็น ก็คือว่า พระเจ้าของพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นพระเจ้าของเรา เราเชื่อให้เห็นว่าพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมสนับสนุน สิ่งที่เราได้ประกาศมาตลอดว่าคนเหล่านั้นที่ถูกแยกตั้งไว้ในพระคริสต์เป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้าผ่านทาง พระคุณของพระเจ้า โดยถูกทำให้เป็นผู้มีส่วนของสภาพของพระเจ้าแล้ว และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงมีพระบิดา องค์เดียวกันกับที่พระบุตรนั้นทรงมี และพวกเขาจึงเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระองค์

เหตุจำเป็นของพระเจ้าเรื่องการทนทุกข์ต่าง ๆ ของพระคริสต์

จนถึงจุดนี้ เปาโลได้ประกาศข้อเท็จจริงเรื่องการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์ เขาได้นำเสนอผลลัพธ์ บางอย่างของการทนทุกข์เหล่านั้น และในข้อ 14 และ 15 เขาเริ่มชี้ให้เห็นความจำเป็นของการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์

ลูกทั้งหลายของมนุษย์เป็นผู้มีส่วนในเนื้อหนังและเลือดซึ่งพวกเขาได้รับจากพ่อแม่ของตน พระเยซู “เองก็ได้ทรงมีส่วนในสิ่งเดียวกันนั้นเช่นกัน” คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ได้ทรงมีส่วน” ไม่ใช่คำเดียวกันกับที่ แปลเป็นผู้มีส่วน แต่กลับบ่งบอกถึงการมีส่วนในบางสิ่งที่อยู่ภายนอกตัวของเรา พระเยซูทรงรับเนื้อหนังของ พระองค์จากมารีย์หญิงพรหมจารีนั้น แต่พระโลหิตของพระองค์มาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

มีข้อพิสูจนในพระคัมภีร์สำหรับคำกล่าวนี้ไหม? ใช่แล้วครับ มีอยู่: เมื่อกาบรีเอลได้นำข่าวสารของ พระเจ้ามาบอกมารีย์ว่าเธอจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งผู้ซึ่งนามของท่านจะถูกเรียกว่าเยซู เธอก็วุ่นวายใจ เธอ ถามว่า “สิ่งนี้จะเป็นอย่างไรมิได้ เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ร่วมกับชายคนใด” มารีย์แค่หมั่นหมายกับโยเซฟ เธอ ยังไม่ได้แต่งงานกับเขา จากจุดยืนแบบมนุษย์ คำถามของเธอก็ฟังดูธรรมดา

กาบรีเอลตอบเธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุด (พระเยซู วาห์พระเจ้า) จะปกคลุมเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ซึ่งจะบังเกิดมาจากเธอด้วยจะถูกเรียกว่า พระบุตรของ พระเจ้า”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงปกคลุมมารีย์ เธอได้ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเธอเรียก พระองค์ว่าเยซู ต่อมาในข้อปฏิบัติต่าง ๆ ของเปาโลที่ให้แก่ที่ประชุมท้องถิ่นทั้งหลาย เขากล่าวว่า “...ข้าพเจ้า มิได้หลบเลี่ยงที่จะประกาศพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดไว้ ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นบรรดาผู้ดูแล เพื่อที่จะ บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” (กิจการ 20:27,28)

ผู้ใดเล่าจะกล้าไม่ยอมรับว่าพระโลหิตของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ไหลเวียนอยู่ในเส้นโลหิตของพระ เยซู? พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริง กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง พระองค์ไม่ได้ทรงรับเนื้อ หนังของพระองค์และพระโลหิตของพระองค์จากมารีย์ พระองค์ทรงรับแค่เนื้อหนังของพระองค์จากเธอเท่านั้น พระโลหิตของพระองค์มาจากพระเจ้าพระบิดา

พระเยซูต้องรับสภาพเนื้อหนังเพื่อที่จะสิ้นพระชนม์ ในเขตแดนเดิมแห่งการเป็นอยู่ของพระองค์ พระองค์ไม่สามารถตายได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและพระเจ้าทรงตายไม่ได้ ในฮีบรู 10:5 เราอ่านว่า ร่างกายหนึ่งได้ถูกประทานให้แก่พระองค์เพื่อที่ว่าในร่างกายนั้นพระองค์จะทรงถวายชีวิตของพระองค์เป็นค่า

ชำระหนี้บาปนั้น

“และเพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อโดยความตาย สำหรับการไถ่ การละเมิดทั้งหลายที่อยู่ใต้อำนาจของพันธสัญญาอันแรกนั้น คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับพระสัญญา แห่งมรดกอันนิรันดร์” (ฮบ. 9:15)

เป้าหมายของการมีส่วนของพระคริสต์ในเนื้อหนังและการถูกสร้างให้อยู่ในสภาพของมนุษย์ประการ แรกคือ เพื่อทำลายซาตาน และประการที่สองคือ เพื่อช่วยคนทั้งหลายให้พ้น “ผู้ซึ่งโดยความกลัวแห่งความ ตายจึงเคยอยู่ใต้อำนาจของการเป็นทาสตลอดชั่วชีวิตของตน”

ผมขอรับสารภาพว่าส่วนท้ายของข้อ 14 เป็นข้อพระคำที่เข้าใจยาก และผมไม่ประกาศตัวว่าเข้าใจมัน อย่างถ่องแท้ มันถูกกล่าวอย่างชัดเจนว่าผู้คนที่เคยมีอำนาจแห่งความตายคือพญามาร แต่ “อำนาจแห่งความ ตาย” ไม่ใช่อำนาจนั้นซึ่งเป็นของความตาย และมันไม่ใช่อำนาจนั้นซึ่งความตายเป็น

ผู้เขียนชาวกรีกหลายคนพูดถึง “อำนาจของพวกโรม” ว่าเกี่ยวข้องกับปกครองของพวกโรมเหนือ พวกเขา การที่ซาตานมี “อำนาจแห่งความตาย” ย่อมหมายถึงการมีอำนาจปกครอง (สิทธิอำนาจ) เหนือความ ตาย มันไม่มีทางหมายความว่าพญามารเคยมี (หรือมีอยู่) อำนาจที่จะทำให้เกิดความตายฝ่ายร่างกาย เพราะว่า เกี่ยวกับโยบ พระเจ้าได้ตรัสแก่ซาตานว่า “ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า แต่จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น” (โยบ 2:6) พระเจ้าทรงอนุญาตให้พญามารทำลายสิ่งแกโยบ แต่พระองค์ทรงห้ามไม่ให้เอาชีวิตของเขาไป

ในฮีบรู 9:27 เราอ่านว่า “ตามที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตายคนหนึ่ง” ดังนั้นความตาย จึงเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้สำหรับมนุษย์ทุกคน-การกำหนดโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ไม่ใช่โดยพญา มาร

“อำนาจแห่งความตาย” ซึ่งพญามารถือครองไม่ใช่ความตายฝ่ายร่างกาย ความตายที่ว่าเป็นคือ ชนิดของ ความตายที่พระเยซูได้สิ้นพระชนม์-และนั่นเป็นคำตอบสำหรับ “ค่าจ้างของบาป” บทลงโทษของพระราช บัญญัติ โดยทนายทุกข์พระพิโรธของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง

ซาตานได้กวัดแกว่งความตายนั้นดุจดาบ มันเคยยืนอยู่บนความยุติธรรมของพระเจ้า บนความไม่ ยึดหยุ่นแห่งพระราชบัญญัติของพระองค์ บนธรรมชาติที่แท้จริงแห่งบาปทั้งหลายของเรา แต่เมื่อพระคริสต์ได้ ทรงสิ้นพระชนม์แทนที่เราแล้ว เมื่อพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นบาปและคำสาปแช่งเพื่อเรา เมื่อนั้นอำนาจ ทั้งหมดของซาตานก็หมดสิ้นไป-และบัดนี้ซาตานจะกล่าวอะไรได้? พระเยซูได้ทรงสู้ทนโทษของพระราชบัญญัติ ที่ถูกละเมิดนั้น และบัดนี้ เนื่องจากพระราชบัญญัติถูกพิสูจน์ว่าถูกต้อง บาปถูกเอาออกไปเสีย ความตายถูก กลืนลงไป พระเยซูคริสต์ได้ทรงปลดเปลื้องอำนาจของพญามารไปจากมันแล้วและทรงยึดอาวุธที่น่ากลัวที่สุด ของมันไปจากมือของมันแล้ว

โดยทางความมรณา พระเยซูได้ทรงทำลายผู้คนที่เคยมีอำนาจตามใจชอบในเขตแดนแห่งความตาย พระองค์ทรงทำให้ซาตานสิ้นฤทธิ์แล้วและทรงเอาอำนาจครอบครองของมันไปจากมันแล้วในเขตแดนนั้น พระ เยซูตรัสแก่ยอห์นผู้ที่เป็นที่รักบนเกาะปัทมอสว่า “เราเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ และได้ตายแล้ว และดูเถิด เรากียัง ดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และถือลูกกุญแจเหล่านั้นแห่งนรกและแห่งความตาย” (วิว. 1:18)

ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนัง พระเยซูได้ทรงโจมตีซาตานด้วยพระองค์เอง คือศัตรูตัวฉกาจนั้นของมนุษย์ พระองค์ทรงชนะศึกนั้นแล้ว และทรงเอากุญแจเหล่านั้นแห่งความตายและกุญแจเหล่านั้นแห่งนรกไปจากศัตรู นั้นแล้ว ดังนั้นคริสเตียนทั้งหลายจึงไม่กลัวความตายอีกต่อไป ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขจัดความกลัวออกไปเสีย (1 ยอห์น 4:18) และคนเหล่านั้นที่กำลังวางใจในพระเยซูอย่างสมบูรณ์ก็ไม่กลัวที่จะมีชีวิตอยู่ และพวกเขาไม่กลัวตาย

โปรดหมายเหตุว่าข้อ 14 ไม่กล่าวว่าพระคริสต์ทรงทำลายความตายแล้ว แต่ว่าพระองค์ได้ทรงทำลาย “ผู้คนที่เคยมีอำนาจแห่งความตาย” ใน 1 โครินธ์ 15:26 เราอ่านว่า “ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายนั้นก็คือ ความตาย” และเมื่อถึงการสำเร็จครบถ้วนของสิ่งสารพัดจะไม่มี ความตายอีกต่อไป

เราควรชี้ให้เห็นอีกครั้งว่าถึงแม้พระเยซูได้ทรงรับเอาร่างกายหนึ่งที่เป็นเนื้อหนัง พระองค์ก็ทรงไร้บาปอย่างสิ้นเชิง และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงไม่อยู่ใต้อำนาจของความตาย ความตายไม่เคยมีอำนาจเหนือพระองค์เลย พระองค์ได้สละวางชีวิตของพระองค์ พระองค์ได้ทรงเชื่อฟังจนถึงความมรณา พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้น พระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อเราจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนั้นไปจากเรา แต่เราสละชีวิตนั้นด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีอำนาจที่จะสละชีวิตนั้น และเรามีอำนาจที่จะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” (ยอห์น 10:17,18)

พระองค์ตรัสซ้ำเช่นนี้ ในถ้อยคำที่แตกต่าง เมื่อพระองค์ตรัสจากกางเขนนั้นว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ขอมอบวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์...” ในพระเยซู ความเป็นพระเจ้าได้รวมเป็นหนึ่งเดียวกับความเป็นมนุษย์ ความเป็นพระเจ้าได้อาศัยอยู่ในเนื้อหนัง เพื่อที่พระเจ้าจะตายได้เพื่อที่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้!

พระราชบัญญัติของพระเจ้าเรียกร้องความตายเพราะบาป ในเอเสเคียล 18:4 พระเจ้าทรงประกาศ ก้องว่า “ดูเถิด ชีวิตทั้งสิ้นเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเราฉันใด ชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเราฉันนั้น ชีวิตใดที่ทำบาป ชีวิตนั้นก็ตาย” และพระองค์ไม่ได้ทรงเปลี่ยนพระทัยของพระองค์เลยเกี่ยวกับค่าจ้างของบาป เพราะภาคพันธสัญญาใหม่ยังประกาศเหมือนเดิมว่า “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” (รม. 6:23)

บาปได้ถูกให้กำเนิดในใจของซาตาน ในสภาพเดิมของมัน มันเคย “เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ” เอเสเคียลกล่าวถึงมันว่า “เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่าง เป็นสิ่งปกคลุมของเจ้า...เจ้าเป็นเศรษฐีผู้พิทักษ์ที่ได้รับการเจิมตั้งไว้ และเราได้ตั้งเจ้าไว้อย่างนั้น เจ้าเคยอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของพระเจ้า เจ้าเคยเดินขึ้นลงอยู่ในท่ามกลางศิลาเพลิงทั้งหลาย เจ้าเคยสมบูรณ์แบบในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกเนรมิตสร้างขึ้นมา จนความชั่วช้าได้ถูกพบในตัวเจ้า” (อสค. 28:11-15 บางส่วน)

แต่ความเย่อหยิ่งได้ทำให้มันพยายามที่จะโค่นล้มพระเจ้า-และพระเจ้าได้ทรงโค่นล้มมันแล้ว (อสย. 14:12-15) ซาตานเป็นผู้ที่ได้นำบาปมาสู่โลกและเข้ามาในสวนเอเดน มันเป็นผู้ที่ตั้งคำถามพระวจนะของพระเจ้า และ (ผ่านทาง การทดลองเอวา) ได้ทำให้มนุษย์ล้มลงในบาป (ปฐก. 3)

พระเจ้าตรัสว่า “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” เมื่อทราบเช่นนี้ ซาตาน-ถึงแม้จะเป็นผู้ที่ยกตัวขึ้นเอง-

จึงเคยมีอำนาจ (และสมควรแล้ว) ในการเรียกร้องให้คนบาปจ่ายหนี้บาป บนมูลเหตุเหล่านี้มนุษย์ทุกคนจึงหวาดกลัวความตายและตกเป็นทาส เพราะว่าตั้งแต่อาดัมเป็นต้นมา มนุษย์ทุกคนก็เกิดมาเป็นคนบาป และรู้ว่าตนเป็นคนบาป

พระเจ้าทรงใส่ใจวินิจฉัยผิดและชอบไว้ภายในทรงวงอกของมนุษย์ เสียงแผ่วเบาที่จะไม่ยอมให้เขาทำบาปและไม่ทราบเกี่ยวกับมัน และเมื่อรู้ว่าการจำของบาปคือความตาย มนุษย์จึงมีชีวิตอยู่ในความหวาดกลัวอยู่ตลอด-โดยเฉพาะอย่างยิ่งความกลัวตาย-จนกระทั่งเขาต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้าโดยความเชื่อ และจากนั้นความกลัวต้องจากไป

ซาตานออกกฎว่าทุกคนที่ใช้ชีวิตในบาปต้องรับค่าจ้างของบาป-นี่เคยเป็นอำนาจของมัน แต่ฮาเลลูยา! พระคุณ สติปัญญา ความรัก และความเมตตาของพระเจ้าได้พบทางหนึ่งแล้ว และได้จัดเตรียมทางนั้นไว้-ทางนั้น-เพื่อหนีพ้นค่าจ้างของบาป พระองค์ได้ทรงรับร่างกายที่เป็นเนื้อหนังไว้บนพระองค์เอง พระองค์ได้ทรงตั้งพลับพลาอยู่ในท่ามกลางมนุษย์ (แต่ปราศจากบาป) และด้วยเหตุนี้จึงทรงมีคุณสมบัติที่จะชำระหนี้บาปและยกเลิกบทลงโทษของบาปให้แก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกร้อง พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงตอบสนองได้ ไม่มีผู้ใดอีกที่สามารถจัดหาเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ ไร้บาป และชอบธรรมนั้นเพื่อทำให้พระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งพอพระทัยได้

มันคงเป็นไปได้เลยที่พระเจ้าจะช่วยคนบาปแม้สักคนเดียวให้ได้รับความรอดโดยไม่พึ่งพระเยซูคริสต์เจ้า เพราะเช่นนั้นแล้วพญามารก็อาจขี้นิ้วของมันใส่พระพักตร์ของพระเจ้าได้และประกาศว่าพระองค์ไม่ชอบธรรม ไม่ยุติธรรม ไม่บริสุทธิ์ และเห็นแก่หน้าคน พระเจ้าไม่อาจมองดูบาปได้ และตามที่นาฮูม 1:3 กล่าว พระองค์ไม่ทรงงดโทษคนชั่ว:

“พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วข้า และทรงฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง และจะไม่ทรงงดโทษให้คนชั่วเลย พระเยโฮวาห์ทรงมีพระมรรคาของพระองค์ในลมหมุนและในพายุ และเมฆทั้งหลายเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์”

“แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยปราศจากพระราชบัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว โดยพระราชบัญญัติกับพวกศาสนพยากรณ์เป็นพยานอยู่ คือความชอบธรรมนั้นของพระเจ้า ซึ่งเป็นโดยความเชื่อแห่งพระเยซูคริสต์ ที่มายังทุกคนและมีแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าไม่มีความแตกต่างกัน เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวไว้ว่า เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม แล้วการไถ่รอดอยู่ที่ไหนเล่า มันถูกตัดออกไปเสียแล้ว โดยบัญญัติใดเล่า แห่งการกระทำหรือ ไม่ใช่ แต่โดยบัญญัติแห่งความเชื่อ เหตุฉะนั้น เราทั้งหลายจึงสรุปได้ว่า มนุษย์คนใดจะเป็นผู้ชอบธรรมได้โดยความเชื่อ โดยปราศจากบรรดาการกระทำของพระราชบัญญัติ” (รม. 3:21-28)

บาปและความตายมีความหมายเหมือนกัน พระราชบัญญัติของพระเจ้าประกาศว่าคนบาปต้องตาย- และทุกคนทำบาปแล้ว แต่โดยพระคุณของพระเจ้าและโดยทางการไถ่ที่อยู่ที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าสามารถประกาศความชอบธรรมของพระองค์ได้ และเพราะคุณความดีแห่งพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พระองค์ก็สามารถประทานการยกโทษบาปทั้งหลายให้แก่คน ๆ หนึ่งซึ่งโดยมาตรฐานทั้งปวงแล้วสมควรตกนรกหมกไหม้!

การถูกนับว่าชอบธรรมคือ การถูกประกาศว่าพ้นผิด ถูกปลดเปลื้องจากความผิดอย่างสมบูรณ์ การนับว่าชอบธรรมไม่เพียงปกคลุมความผิดและบาปเท่านั้น มันเอาทั้งสองอย่างออกไปเสีย และเมื่อคนไม่เชื่อคนใดวางความเชื่อของตนในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู พระเจ้าก็ทรงเอาบาปและความผิดไปเสีย และดังนั้นผู้เชื่อคนนั้นจึงถูกนับว่าชอบธรรม เขาชอบธรรมพอ ๆ กับที่พระเยซูทรงชอบธรรมและจากจุดยืนฝ่ายวิญญาณพระเจ้าพระบิดาทรงมองมาที่คน ๆ นั้นที่ถูกต้องแล้วเหมือนกับที่พระองค์ทรงมองมาที่พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพราะพระเยซูทรงอยู่ในเรา เราอยู่ในพระเยซู และด้วยกันกับพระองค์เราอยู่ในพระเจ้า อ่านโรม 8:1, โครินธ์ 1:27 และ 3:3 และเอเฟซัส 4:32

ความชอบธรรมนั้นที่ทำให้เราเหมาะสำหรับอาณาจักรของพระเจ้าไม่อาจถูกได้มาโดยความพยายาม คุณความดี หรือการลงแรง มันถูกนับว่าเป็น: “แต่สำหรับคนที่ไม่อาศัยการกระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนธรรมดาเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม เหมือนกับที่ดาวิดเช่นกันก็พรรณนาถึงความสุขของคน ผู้ซึ่งพระเจ้าโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการกระทำ โดยกล่าวว่า ‘คนทั้งหลายซึ่งได้โปรดยกความชั่วช้าของพวกเขาแล้ว และได้ทรงปกปิดบาปทั้งหลายของพวกเขาแล้ว ก็ได้รับพร’ (รม. 4:5-7)

ร่างกายเหล่านี้แห่งเนื้อหนังและเลือดยังตายได้อยู่ และด้วยเหตุนี้มันจึงเปื่อยเน่าได้และจะตายหากพระเยซูยังไม่รีบเสด็จมา แต่สำหรับผู้เชื่อ ไม่มีเหล็กไนในความตาย ด้วยว่าเรามีชีวิตนิรันดร์เพราะความเชื่อของเราในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ สำหรับผู้เชื่อแท้ หลุมศพเป็นแค่ทางออกจากชีวิตนี้เข้าสู่ชีวิตกับพระเยซูในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า เราไม่โหยหาความตาย แต่เราไม่กลัวที่จะตายเพราะว่าพระคริสต์ในใจของผู้เชื่อทรงเป็นความรักที่สมบูรณ์ และ “ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขจัดความกลัวออกไปเสีย”

ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ความตายหมายถึงการแยกขาดจากผู้ที่มิมีชีวิตอยู่ทั้งปวง-กระทั่งจากพระเจ้า ตั้งแต่เอเดนจนถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู ผู้ชอบธรรมก็ไปยังเมืองบรมสุขเกษมที่อยู่ใจกลางแผ่นดินโลก ความกลัวความตายวิ่งผ่านภาคพันธสัญญาเดิมทั้งเล่ม และถูกแสดงออกแบบเหมารวมในการเชื่อมโยงกับความเจ็บป่วยหรือการแสดงออกอื่น ๆ ที่แสดงถึงความไม่พอพระทัยของพระเจ้า ศึกษาค้นคว้าเพลงสดุดี 6, เพลงสดุดี 30, และเพลงสดุดี 39 และอิสยาห์ 38:10

อำนาจของซาตานในเขตแดนทั้งหมดที่ความตายเอื้อมไม่ถึง-ความยาว ความกว้าง และความลึกของมัน-เป็นมาจากการที่มันแนะนำบาปเข้าสู่โลกและความตายโดยบาป

ในข้อ 16 เปาโลไม่สละวอนอยู่กับข้อเท็จจริงที่มั่นคงนั้นที่ว่าพระบุตรของพระเจ้าได้ทรงรับร่างกายที่เป็นเนื้อหนัง เขาประกาศเรื่องนี้แล้วในข้อ 14 ประเด็นตรงนี้ก็คือน่าประหลาดใจที่ว่าพระบุตรของพระเจ้าได้ทรงรับเรื่องของ

มนุษย์ ไม่ใช่เรื่องของพวกทูตสวรรค์ ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์เอง

“เชื้อสายของอับราฮัม” จะต้องถูกตีความตรงตัว มันหมายถึงชนชาติอิสราเอล ชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ความรอดได้ถูกยื่นเสนอเป็นอันดับแรกให้แก่ยิว (รม. 1:16) และจากนั้นก็แก่คนต่างชาติ พระเยซูได้เสด็จมาจริง ๆ ผ่านทาง “เชื้อสายของอับราฮัม” ตามที่ทรงสัญญาไว้ในปฐมกาล 12:1-3:

“บัดนี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามก่อนหน้านั้นแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินหนึ่งที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น และเราจะทำให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ ประชาชาติหนึ่ง และเราจะอวยพรเจ้า และทำให้ชื่อเสียงของเจ้าใหญ่โต และเจ้าจะเป็นพระพรหนึ่ง และเราจะอวยพรเขาทั้งหลายที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า และในเจ้าบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร”

ในจดหมายของเปาโลถึงคริสเตียนชาวแคว้นกาลาเทีย เราอ่านว่า “บัดนี้ บรรดาพระสัญญาได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่าน พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนผู้เดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พันธสัญญาซึ่งได้รับการรับรองแต่ก่อนโดยพระเจ้าในพระคริสต์ พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังเป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปีนั้นไม่สามารถทำให้พันธสัญญานั้นยกเลิก เพื่อให้พระสัญญานั้นไร้ผลได้ เพราะว่าถ้าการรับมรดกอยู่ฝ่ายพระราชบัญญัติ การรับมรดกนั้นก็ไม่ได้อยู่ฝ่ายพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมแล้วโดยพระสัญญา” (กท. 3:16-18)

พระคริสต์ไม่ได้ทรงรับเอาสภาพของพวกทูตสวรรค์ไว้บนพระองค์เอง-พวกทูตสวรรค์ไม่ตาย ดังนั้นการไถ่จึงไม่อาจถูกทำสำเร็จได้ผ่านทางความเป็นตัวกลางของพวกทูตสวรรค์ และโลกที่จะมานั้นจะไม่ถูกทำให้อยู่ใต้อำนาจของพวกเขาด้วย พวกทูตสวรรค์ที่ได้ถูกล้างสมองโดยซาตานและถูกนำไปทิ้งสถานะดั้งเดิมของตน “พระองค์ (พระเจ้า) ก็ได้ทรงสำแดงไว้ในบรรดาชีวิตอันเป็นนิรันดร์ ภายใต้ความมืดจนถึงการพิพากษาแห่งวันสำคัญยิ่งนั้น” (ยูดา 6) ทูตสวรรค์ที่กบฏอยู่ไกลเกินพระคุณของพระเจ้าด้วยซ้ำ

ถึงแม้เหล่าทูตสวรรค์อยู่สูงกว่ามนุษย์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการทรงสร้าง พระเยซูคริสต์ก็ไม่ได้รับสภาพของพวกทูตสวรรค์ พระองค์ได้ทรงรับสภาพเชื้อสายของอับราฮัม เนื้อหนังของเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมด

คุณจะหมายเหตุเช่นกันว่าพระคริสต์ไม่ได้ทรงรับเชื้อสายของอาดัม เชื้อสายของโนอาห์ หรือแม้แต่เชื้อสายของโมเสส พระสัญญาเหล่านั้นได้ถูกทำไว้กับอับราฮัม เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อพระเจ้าและมันได้ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน ทุกคนที่เชื่อกับอับราฮัมผู้เปี่ยมด้วยความเชื่อ ก็ถือว่า (ในฝ่ายวิญญาณ) เป็นลูกทั้งหลายของอับราฮัม

เปาโลไม่ได้กล่าวในที่นี้ว่าพระเยซูได้ประสูติจากหญิงคนหนึ่ง เขาไม่ประกาศเรื่องการประสูติจากหญิงพรหมจารีในที่นี้ เขาแค่พูดถึงเชื้อสายของอับราฮัมซึ่งพระคริสต์ได้ทรงรับไว้บนพระองค์เพื่อที่จะตาย และยิ่งไปกว่านั้น เพื่อที่เมื่อตายแล้วพระองค์จะทรงพิสูจน์ได้ว่าความตายไม่อาจรั้งพระองค์ไว้ได้ พระองค์ได้ทรงรับเอาเชื้อสายของอับราฮัมไม่เพียงเพื่อที่จะตาย แต่เพื่อที่จะเป็นขึ้นอีก เพื่อที่ว่าเพราะการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิตผู้เปี่ยมพระเมตตาและสัตย์ซื่อของทุกคนที่มีความเชื่อเหมือนอย่าง

ที่อับราฮัมมี

ผมชอบข้อ 17 มาก พระเยซูได้ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนอย่างพวกพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ เพื่อที่พระองค์จะได้ทรงรู้จักชีวิตในทุกรายละเอียดเหมือนอย่างที่เรารู้จักมัน ยกเว้นข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ ทรงไม่มีบาป พระองค์ได้ทรงมีประสบการณ์เดียวกันเหล่านั้นในชีวิต ความเจ็บช้ำใจและความผิดหวังเดียวกัน เหล่านั้น แบบที่เรามี พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าที่แท้จริง กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์มากขนาดนั้น เหมือนกับเรามากขนาดนั้นในการที่พระองค์ทรงหิว เหน็ดเหนื่อย กระหายน้ำ และเผชิญกับการทดลองเดียวกันเหล่านั้นแบบที่เราเผชิญ ผมดีใจเหลือเกินที่พระองค์เคยเดินเส้นทางนี้ก่อนที่พระองค์ได้ทรงขอให้เราเดินเส้นทางนี้ เพราะทรงเชื่อฟังและสมบูรณ์แบบ พระองค์ได้ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนอย่างเราเพื่อที่พระองค์จะสามารถ เข้าใจทุกความต้องการของเรา ทุกภาระของเรา และตอบสนองความต้องการเหล่านั้นอย่างยุติธรรมและอย่าง สง่างาม โดยได้ทรงดำเนินชีวิตอย่างที่เราดำเนินชีวิตยกเว้นเรื่องที่ว่าพระองค์ไม่ทรงมีบาป

ในส่วนท้ายของข้อ 17 เราพบจุดประสงค์ที่ยิ่งใหญ่ประการที่สองของการรับสภาพเนื้อหนังของพระ คริสต์: เพื่อที่พระองค์จะได้เป็นมหาบุโรหิตที่เปี่ยมพระเมตตาองค์นั้นและสัตย์ซื่อองค์นั้นของพระเจ้าเพื่อผู้เชื่อ ทุกคน “เพื่อกระทำให้เกิดการคืนดีกันเพราะเหตุบาปทั้งหลายของประชาชน”

ไม่มีทีใดเลยในพระวจนะของพระเจ้าที่เราอ่านว่าพระเจ้าทรงถูกทำให้กลับคืนดี มนุษย์คือผู้ที่ต้องถูก ทำให้กลับคืนดีกับพระเจ้า และโดยพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เครื่องกีดกันนั้นซึ่งบาปได้ตั้งไว้ ระหว่างพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่งกับมนุษย์ผู้บาปหนาถูกพังลงและถูกกำจัดออกไปแล้ว

ในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู เปาโลระบุว่าสิ่งที่พระคริสต์ทรงกลายเป็นบุโรหิตคนหนึ่งตรงกันกับเวลานั้นที่พระองค์ได้ทรงทำหน้าที่ต่าง ๆ ของพระองค์แบบบุโรหิตจริง ๆ อย่างไม่รู้ก็ตาม พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นผู้ ที่ให้กำเนิดและผู้ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จอยู่ตลอดเวลา ทรงเป็นผู้นำแห่งความรอด ทุกเวลาพระองค์ทรงเป็น ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ทรงเป็น-พระองค์ไม่ทรงเปลี่ยนแปลงเลย กระนั้นพระองค์ได้ทรงรับรองความจริงแท้ของ ตัวพระองค์เองในฐานะมหาบุโรหิตของเราโดยการเข้าสู่การทรงเรียกและงานรับใช้ของพระองค์บนโลกในกาย หนึ่งที่ต่ำต้อยซึ่งในกายนั้นพระองค์สามารถตายได้ พิชิตความตายโดยการกลับมาจากพวกคนตาย เสด็จขึ้นสู่ สวรรค์และประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบนในฐานะมหาบุโรหิตของเรา

ในพระคำข้อนี้ของเรา การทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูในชีวิตและในความตาย (ถึงแม้ว่าจากอีกมุม มองหนึ่งพวกมันอาจเป็นการกระทำที่จริง ๆ เพื่อทำให้เกิดความรอดของมนุษย์) ถูกมองว่ามีอิทธิพลเด่นชัด ต่อพระเยซูคริสต์เอง โดยทำให้พระองค์เหมาะที่จะเป็นผู้ให้กำเนิดความรอด ในฮีบรู 5:7-9 เราอ่านว่า:

“ผู้ซึ่งในวันเวลาแห่งเนื้อหนังของพระองค์นั้น เมื่อพระองค์ได้ถวายบรรดาคำอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยาเกรง ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเรียน รู้ความเชื่อฟัง โดยสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงทนเอา และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมแล้ว พระองค์ก็ทรง กลายเป็นผู้ให้กำเนิดความรอดนิรันดรสำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์”

ในภาษากรีก “เปี่ยมด้วยพระเมตตา” หมายถึง ที่มีความกรุณา (compassionate) ในคำภาษา

อังกฤษสมัยใหม่ของเราเราคิดถึงคำนี้ว่าหมายถึง “การงัดโทษผู้มีความผิด” แต่การใช้แบบสมัยใหม่ไม่ได้มีส่วนในความหมายแบบเดิมเลย

คำว่า “สัตย์ซื่อ” เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของมหาบุโรหิตของเราต่อพระเจ้า ไม่ใช่ต่อมนุษย์ (ฮบ. 3:2-6) การที่มหาบุโรหิตผู้นี้จะทรงสัตย์ซื่อต่อหน้าที่เหล่านั้นแห่งตำแหน่งของพระองค์ต่อพระเจ้าจริง ๆ แล้วก็เป็นความกรุณาหลักที่มีต่อมนุษย์ ซื่อเท็จจริงตามพระคัมภีร์ที่ว่าพระคริสต์โดยทางการทนทุกข์ได้ทรงกลายเป็นมหาบุโรหิตผู้หนึ่งที่เปี่ยมเมตตาและสัตย์ซื่อได้ทำให้พระองค์สามารถที่จะถวายคำอ้อนวอนพร้อมกับความเข้าใจที่ถูกต้อง โดยทรงทราบชัดเจนว่าเราประสบกับอะไร พระองค์ทรงรู้จักใจของเรา ความคิดของเรา ตัวตนที่แท้จริงของเรา

“ด้วยว่ามหาบุโรหิตทุกคนที่เอามาจากท่ามกลางมนุษย์ได้รับการแต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์ในสิ่งทั้งหลายซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้ถวายทั้งบรรดาเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชาเพราะเหตุบาปทั้งหลาย ผู้สามารถมีใจกรุณาแก่คนไร้ความรู้และแก่คนทั้งหลายที่หลงทางไป เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย” (ฮบ. 5:1,2)

พระเจ้าที่แท้จริงได้ทรงรับร่างกายที่เป็นเนื้อหนัง ได้ทรงทนทุกข์ในเนื้อหนังนั้น ทรงถูกทดลองในเนื้อหนังนั้น ดำเนินชีวิตในเนื้อหนังนั้นอย่างที่เราดำเนินชีวิต (แต่ไม่ทรงมีบาป)-และพระองค์ได้ทรงทำทั้งหมดนี้ “เพื่อกระทำให้เกิดการคืนดีกันเพราะเหตุบาปทั้งหลายของประชาชน”

“เหตุฉะนั้น” ในข้อ 17 ซ้ำกลับไปยังข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่ถูกกล่าวแล้วในข้อ 14 ถึง 16 พระคริสต์ไม่ได้ทรงรับสภาพของพวกทูตสวรรค์เพื่อที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากความตาย เพราะว่าพวกทูตสวรรค์ไม่ตายเลย มันไม่ใช่พวกทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอด แต่เป็นเชื้อสายของอับราฮัม พระองค์ได้ทรงทำเช่นนี้เพื่อที่พระองค์จะได้เป็นผู้ให้กำเนิดความรอด และขณะนี้พระองค์กำลังทำหน้าที่เป็นมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราผ่านการลบมลทินและการเป็นคนกลางของพระองค์เพื่อพวกเรา พระองค์ทรงทำให้เราสามารถเข้าสู่เมืองสวรรค์ของพระเจ้าได้ และหากไม่มีการลบมลทินและการเป็นคนกลางของพระองค์ เราก็คงไม่อาจหวังว่าจะเข้าสู่เมืองสวรรค์ได้ การทนทุกข์เหล่านั้นและความมรณาของพระเยซูเป็นสิ่งจำเป็นหากเราอยากหนีพ้นการลงพระอาชญาแห่งนรก

ความจริงที่ถูกประกาศในข้อ 18 จริง ๆ แล้วก็คือว่าพระเยซู หลังจากที่พระองค์เองได้ทรงทนทุกข์ หลังจากที่พระองค์เองได้ทรงถูกทดลองในทุกประการเหมือนอย่างเรา กระนั้นก็ปราศจากบาป ความผิด หรือความบกพร่องใด ๆ ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยเหลือผู้เชื่อซึ่งถูกทดลองโดยซาตานได้

ความกรุณาของมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราเกี่ยวข้องกับศีลธรรมเช่นเดียวกับการไถ่ มันไม่ใช่แค่ความสงสารที่มีต่อมนุษย์ชาติที่น่าสังเวชซึ่งถูกรบกวนโดยความเจ็บปวดฝ่ายร่างกายและความทุกข์โศกหรือสิ่งใดก็ตามที่อาจมาสู่เราอันเป็นผลมาจากการแข่งสาปนั้น ความกรุณาของมหาบุโรหิตของเรามีให้สำหรับมนุษย์ทั้งหลายที่ถูกทดลองโดยการทนทุกข์ต่าง ๆ แบบมนุษย์อันนำไปสู่บาปและความไม่เชื่อ! พระคริสต์ไม่เพียงทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยคนบาปให้รอด พระองค์ไม่เพียงทรงฤทธิ์สามารถที่จะเป็นคนกลางเพื่อคนบาป แต่พระองค์ยังทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ถูกทดลองด้วย-และความหมายในพจนานุกรมของคำ

ๆ นั่นก็คือ “เจ็อบช่วย ความช่วยเหลือ ความบรรเทา; การไปช่วยในยามที่ขัดสนหรือเดือดร้อน”

ในข้อ 18 วลี “ในการที่พระองค์เองได้ทรงทนทุกข์ยากในการถูกทดลองนั้น” ซึ่งให้เห็นวงรอบที่ชัดเจนของการทนทุกข์ทั้งหลายซึ่งพระคริสต์ได้ทรงสู้ทนในการถูกทำให้เป็นเหมือนอย่างพี่น้องของพระองค์ทุกประการ การทนทุกข์ที่ไม่อาจพรรณนาได้เหล่านั้นที่พระบุตรของพระเจ้าได้ทรงสู้ทนได้ขีดฆ่าส่วนที่เป็นมนุษย์ไว้เพียงสาออกไปจากพระองค์ และสัญชาตญาณแบบมนุษย์ที่ไว้เพียงส่วนนั้นก็คือ การหลบเลี่ยงการทนทุกข์เหล่านั้น แต่การทนทุกข์เหล่านี้ได้ถูกวางบนพระองค์โดยน้ำพระทัยอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า และเนื่องจากพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา พระองค์จึงปฏิบัติตามการทรงเรียกจากเบื้องบนนั้นอย่างหนักแน่นมั่นคง อันเป็นเหตุที่พระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลก การทนทุกข์เหล่านี้จึงกลายเป็นการทดลองทั้งหลาย

ในฮีบรู 12:3,4 เราอ่านว่า “ด้วยว่าพวกท่านจงพิจารณาถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการได้แรงแย่งอย่างนี้ของบรรดาคนบาปต่อพระองค์ เกรงว่าพวกท่านจะเหนื่อยล้าและอ่อนกำลังในจิตใจของพวกท่าน พวกท่านยังไม่ได้ต่อต้านจนถึงโลหิตตก โดยต่อสู้กับบาป”

มันเกือบเป็นไปได้เลยที่จะเข้าใจความล้าลึกของข้อพระคำตรงนี้ในภาษาอังกฤษ ภาษากรีกกล่าวมันในถ้อยคำเหล่านี้:

“เพราะเหตุที่พระบุตรเองได้ทรงทนทุกข์จากการทดลองต่าง ๆ โดยทรงทนทุกข์กระทั่งจนถึงโลหิตบัดนี้พระบุตรจึงทรงฤทธิ์สามารถที่จะเห็นออกเห็นใจและมีความกรุณาต่อคนเหล่านั้นที่ถูกทดลองได้”

การทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูได้มาจากการทดลองเหล่านั้นที่พระองค์ทรงเผชิญ สิ่งเหล่านี้ก่อให้เกิดความเจ็บปวดนั้น มันเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงทนทุกข์ความเจ็บปวดฝ่ายร่างกายและความยากลำบากแบบมนุษย์ แต่ความเจ็บปวดที่แสนทรมาณมากที่สุดของพระองค์ไม่ใช่ความเจ็บปวดของความหิว ความกระหาย ความเหนื่อยล้า แทนนโยบายตีนั้น หนามเหล่านั้น ตะปูเหล่านั้น ความเจ็บปวดที่ใหญ่โตที่สุดของพระองค์คือ ตอนที่พญามารเขี่ยงใส่พระองค์ทุกสิ่งทีนรกจะผลิตได้!

การที่พระเยซูจะเข้าใจการทดลองทั้งหลายของเราอย่างเต็มที่ พระองค์จำเป็นต้องรับร่างกายหนึ่งและถูกทดลองในร่างกายนั้นที่เหมือนร่างกายธรรมดาของเรา การทดลองคือการลองใจ แต่เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง บาปจึงไม่ได้ดึงดูดพระองค์ แทนที่จะเป็นเช่นนั้น ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ ไร้มลทิน และชอบธรรมของพระองค์ได้สะอิดสะเอียนบาป และการติดต่อสัมพันธ์กับบาปจึงเป็นการลองใจอย่างหนึ่งซึ่งก่อให้เกิดการทนทุกข์ต่อจิตวิญญาณที่ไร้มลทินและบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะผู้ที่พระองค์ทรงเป็น ซึ่งไร้บาปและปราศจากมลทิน การทดลองเหล่านั้นที่ถูกเขี่ยงใส่พระองค์จึงก่อให้เกิดการทนทุกข์เกินจะเปรียบ ในพระองค์ไม่มีบาป แต่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์บนกางเขนนั่นเพื่อชำระหนี้บาปนั้น พระองค์ได้ประทานชีวิตของพระองค์เพราะความไม่บริสุทธิ์ พระองค์ได้ทรงตายเพราะบาป

พระเยซูได้ทรงเผชิญการทดลองใดบ้างจริง ๆ? บันทึกเหตุการณ์นั้นถูกให้ไว้ในมัทธิว 4:1-10 พญามารได้ทดลองพระองค์ให้ทำตามใจชอบพระองค์เอง ให้ใช้ชีวิตแบบไม่พึ่งพาพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ และให้แสวงหามงกุฎอันหนึ่งโดยไม่ต้องมีมงกุฎที่เปื้อนพระโลหิตอันหนึ่ง

พระองค์ทรงเปลี่ยวเหงา ถูกเข้าใจผิด ถูกปฏิเสธ และถูกรังเกียจกระทั่งโดยคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจะช่วยให้รอด ประชาชาติของพระองค์เองปฏิเสธที่จะเชื่อพระองค์ อันเป็นการตราหน้าพระองค์ว่าเป็นคนมูสา พวกเขาถือว่าพระองค์เป็นลูกของการล่วงประเวณี กล่าวหาพระองค์ว่าเป็นลูกนอกสมรส พวกเขาถือว่าพระองค์ให้คำพยากรณ์เท็จเกี่ยวกับพระองค์เองในการประกาศว่าพระองค์ทรงเท่าเทียมกับพระบิดา และพระองค์จึงถูกกล่าวหาว่าพูดหมิ่นประมาทแบบชั่วช้าที่สุดเท่าที่จะมีได้!

ซาตานได้ทดลองพระเยซูให้ทำอะไร? ก่อนอื่นเลย หลังจากที่พระองค์ทรงอดอาหารมาสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว และซาตานทดลองพระองค์ให้เปลี่ยนก้อนหินเหล่านั้นให้เป็นขนมปัง จากจุดยืนของเนื้อหนังนั้นและความหิวนั้นแห่งพระกายของพระองค์ การเปลี่ยนก้อนหินเหล่านั้นให้เป็นขนมปังก็ไม่ได้ดูเหมือนไม่สมเหตุสมผล พระองค์จะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นก็ได้-และเนื้อหนังก็เต็มใจที่จะให้พระองค์ทำเช่นนั้น แต่พระวิญญาณไม่ทรงเต็มพระทัย ส่วนที่เป็นพระเจ้าของพระองค์กล่าวว่า “มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวนั้นไม่ได้ แต่โดยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า!’”

จากนั้นพญามารก็พาพระองค์เข้าไปในนครบริสุทธานั้น วางพระองค์บนยอดหลังคาอันหนึ่งของพระวิหาร และกล่าวแก่พระองค์ว่า “ถ้าท่านเป็นบุตรของพระเจ้า จงทิ้งตัวลงไปเถิด เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระองค์จะทรงกำชับเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน และในมือของพวกเขา เหล่าทูตสวรรค์จะประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดท่านจะกระแทกเท้าของท่านเข้ากับก้อนหิน’”

ในสายตาของมนุษย์ พระเยซูอาจกลายเป็นคนดังได้วันนั้น พระองค์สามารถทิ้งตัวลงมาจากยอดหลังคานั้นของพระวิหาร-พระองค์อาจไม่เจ็บตัวเลยก็ได้ แต่พระองค์คงจะไม่ยอมจำนนต่อการทดลองนั้นเพื่อที่จะสร้างความตื่นตาตื่นใจและดำเนินชีวิตของพระองค์เองตามใจชอบโดยปราศจากน้ำพระทัยของพระเจ้า พระองค์ทรงตอบซาตานอีกครั้งด้วยพระวจนะของพระเจ้า: “มีเขียนไว้อีกว่า ‘ท่านอย่าลองตีองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน!’”

แต่ซาตานมิได้เลิกล้มความตั้งใจ จากนั้นมันพาพระเยซูขึ้นไปบนภูเขาสูงลูกหนึ่งและจากมุมนั้น พระองค์ทรงแสดงให้พระองค์เห็นอาณาจักรทั้งปวงของโลก และสง่าราศีของพวกมัน จากนั้นมันกล่าวแก่พระบุตรของพระเจ้าว่า “สิ่งสารพัดเหล่านี้เราจะให้แก่ท่าน ถ้าท่านจะกราบลงและนมัสการเรา!”

ลูกาบอกเราว่าอาณาจักรเหล่านี้เป็นของซาตานที่จะยกให้แก่ผู้ใดก็ตามที่มันประสงค์ แต่พระเยซูตรัสว่า “เจ้าจงถอยไปข้างหลังเรา ซาตานเอ๋ย เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ท่านจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และท่านจงปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว’” จากนั้นพญามารก็ไปจากพระองค์ และเหล่าทูตสวรรค์ได้มาและปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงเผชิญการทดลองให้ทำตามใจชอบพระองค์เองและทำสิ่งที่เนื้อหนังสั่งให้ทำ แทนที่จะทำสิ่งที่พระบิดาตรัสให้ทำ พระองค์ทรงเผชิญการทดลองให้ใช้ชีวิตโดยไม่พึ่งพาพระเจ้าและสร้างชื่อให้ตัวเอง แต่พระองค์มิได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อสร้างชื่อให้พระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อประกาศพระบิดาและเปิดเผยความรักของพระเจ้าและพระคุณของพระเจ้า พระองค์ทรงเผชิญการทดลองให้กลายเป็นกษัตริย์และครอบครองบนแผ่นดินโลกโดยใช้ทางลัด-แต่ส่วนที่เป็นพระเจ้าของพระองค์ร้องประกาศมิให้ทำแบบนั้น

ภายใต้การโจมตีเหล่านั้นของซาตาน พระเยซูทรงทนทุกข์เหนือจินตนาการ และเมื่อซาตานจากพระองค์ไป เหล่าทูตสวรรค์ก็มาปรนนิบัติพระองค์ทันที ในสวนเกทเสมี พระองค์ทรงปวดร้าวในการอธิษฐาน จนกระทั่งพระองค์ทรงชพระพักตร์และเหงื่อของพระองค์กลายเป็นเหมือนเลือดหยดใหญ่ ๆ ในคราวนั้น งานรับใช้ของทูตสวรรค์ก็เสริมกำลังพระองค์อีกครั้ง พระองค์ได้ทรงต่อสู้ “จนถึงโลหิต” โดยต่อสู้กับบาป คือก่อนที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้นเสียอีก

เพราะพระองค์เองทรงถูกทดลองแล้ว พระองค์จึงทรงฤทธิ์สามารที่จะช่วยเหลือคนเหล่านั้นที่ถูกทดลองได้ และการช่วยเหลือนี้ก็ถูกรับเอาที่พระที่นั่งแห่งพระคุณ:

“ฉะนั้นขอให้พวกเรามีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ” (ฮบ. 4:16)

การช่วยเหลือนี้มาจากพระเจ้าผู้ซึ่งในพระคริสต์ทรงเปี่ยมพระคุณ และเพราะเห็นแก่พระคริสต์ทรงโปรดยกโทษ ลิม คำจูน และยอมรับเรา “ในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น”

การช่วยเหลือนี้ถูกเป็นคนกลางโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ยอห์น 16:12-15; อฟ. 1:6; 4:30; 1 ทธ. 2:5) พระองค์ทรงทำให้เราระลึกถึงการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้ทรงทนทุกข์สิ่งที่เราจะได้ทนทุกข์ โดยทรงเข้าแทนที่เราเพราะความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อเรา เมื่อระลึกถึงการทนทุกข์ทั้งหลายของพระองค์ เราจึงตระหนักว่าเรามีการร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์

นี่เป็นภาพ ๆ หนึ่งซึ่งงดงาม: พระเยซูได้ทรงกลายเป็นเหมือนที่เราเป็น จากจุดยืนของเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนอย่างเราและโดยทางการทนทุกข์เหล่านั้นซึ่งเหลือจะพรรณนาได้ของพระองค์ พระองค์ได้ทรงถูกทำให้สมบูรณ์แล้วในฐานะมหาบุรุษิตของเรา ได้ทรงมีชีวิตเหมือนกับที่เรามีชีวิต และได้ทรงทนทุกข์เหมือนอย่างที่เราทนทุกข์แล้ว พระองค์สามารถเห็นอกเห็นใจเราและมีความกรุณาต่อเราได้ การทนทุกข์ต่าง ๆ ของเราทำให้พระองค์สะท้อนพระทัย

จากนั้นเมื่อเราต้อนรับพระเยซูและพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จเข้ามาในใจของเรา พระองค์ก็ทรงทำให้เราระลึกถึงการทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซู และเมื่อเราระลึกว่าพระองค์ได้ทรงทนทุกข์ขนาดไหนแทนที่เรา การระลึกนี้ก็ก่อให้เกิดความกรุณา ความเห็นอกเห็นใจ ความรัก และการน้อมสการในใจของเราเพื่อพระบุตรนั้น และดังนั้นเราจึงเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ในทุกสิ่ง

ในฐานะมหาบุรุษิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา งานรับใช้ของพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้นไม่ใช่แค่การถวายเครื่องบูชาขึ้นเพื่อประชาชนและช่วยคนเหล่านั้นที่มาถึงพระเจ้าโดยพระองค์ให้ได้รับความรอดจนถึงที่สุด พระองค์ทรงชำระแยกตั้งพวกเขาไว้เช่นกันโดยเครื่องบูชาเดียวของพระองค์:

“ดังนั้น พระองค์จึงทรงสามารถเช่นกันที่จะช่วยคนทั้งปวงที่เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้ รับความรอดเป็นนิรันดร์ โดยเห็นว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อวิงวอนให้คนเหล่านั้น” (ฮบ. 7:25)

เราครบบริบูรณ์ในพระเยซู พระองค์ทรงเป็นความพอเพียงของเรา เราเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ เนื่องจากเรากล่าวยอมรับพระองค์ต่อหน้ามนุษย์แล้ว พระองค์จึงจะกล่าวยอมรับเราต่อหน้าพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์

ที่สงบสุขของพระเจ้า

บทที่ 3

- 3:1 เหตุฉะนั้น พี่น้องผู้บริสุทธิ์ บรรดาผู้เข้าส่วนแห่งการทรงเรียกจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอักษรทูตและมหาปุโรหิตแห่งการยอมรับของพวกเขาเรานั้นคือ พระเยซูคริสต์
- 3:2 ผู้ทรงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ เหมือนอย่างโมเสสได้สัตย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ ทั้งสิ้นด้วย
- 3:3 เพราะว่ามนุษย์องค์นี้ทรงนับว่าสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น
- 3:4 ด้วยว่าบ้านทุกหลังถูกสร้างขึ้นโดยคนหนึ่งคนใด แต่ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า
- 3:5 และแท้จริงโมเสสนั้นสัตย์ซื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้น เหมือนอย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งจะถูกกล่าวต่อภายหลัง
- 3:6 แต่พระคริสต์นั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอยู่เหนือครอบครัวของพระองค์ ครอบครัวของพระองค์นั้นคือพวกเรา ถ้าพวกเรายึดความไว้เนื้อเชื่อใจและความปิติยินดีแห่งความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด
- 3:7 เหตุฉะนั้น (ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์
- 3:8 อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไปเหมือนอย่างในครั้งกบฏนั้น ในวันแห่งการทดลองในถิ่นทุรกันดาร
- 3:9 เมื่อบรรพบุรุษของพวกท่านทดลองเรา พิสูจน์เรา และได้เห็นบรรดากิจการของเราเป็นเวลาสี่สิบปี
- 3:10 เพราะเหตุนี้เราจึงเคืองด้วยคนชั่วอายุนี้ และได้กล่าวว่า “พวกเขาหลงผิดในใจของตนเสมอ และพวกเขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา”
- 3:11 ดังนั้นเราจึงได้ปฏิญาณในความพิโรธของเราว่า “เขาทั้งหลายจะไม่เข้าไปในที่สงบสุขของเรา”)
- 3:12 จงเอาใจใส่ พี่น้องทั้งหลาย เกรงว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านที่มีใจชั่วร้ายแห่งการไม่เชื่อ ในการหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
- 3:13 แต่จงเตือนสติกันและกันทุกวัน ขณะที่เรียกกันว่า “วันนี้” เกรงว่าจะมีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปโดยการหลอกลวงแห่งบาป
- 3:14 เพราะว่าพวกเราถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนกับพระคริสต์ ถ้าพวกเรายึดตอนต้นแห่งความไว้เนื้อเชื่อใจของพวกเราให้มั่นคงจนถึงที่สุด
- 3:15 ขณะมีการกล่าวไว้ว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไปเหมือนอย่างในครั้งกบฏนั้น’
- 3:16 เพราะบางคน เมื่อพวกเขาได้ยินแล้ว ก็ได้ยั่วยุ ถึงกระนั้นไม่ใช่ทุกคนที่ออกมาจากประเทศอียิปต์โดยโมเสส
- 3:17 และพระองค์ได้ทรงเป็นทุกข์พระทัยกับใครหนอเป็นเวลาสี่สิบปีนั้น ก็กับคนเหล่านั้นที่ได้กระทำบาป ซึ่งซากศพของพวกเขาก็ล้มลงในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ

3:18 และพระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้แก่ใครหนอว่า เขาทั้งหลายจะไม่เข้าไปในที่ตั้งบสุขของพระองค์ มิใช่แก่คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อหรือ

3:19 ฉะนั้นพวกเราจึงเห็นว่า พวกเขาไม่สามารถเข้าไปได้เพราะความไม่เชื่อ

คำพูดเปิดของบทที่ 3 เข้าอยู่ในความสัมพันธ์อันงดงามกับความจริงเหล่านั้นก่อนหน้าของบทที่ 1 และ 2

บทที่ 1 บอกเล่าถึงพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ผู้ได้ทรงถูกส่งจากพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์มาสู่มนุษย์

บทที่ 2 บอกเล่าถึงพระเยซูในเนื้อหนัง พระองค์ผู้ได้เสด็จมาประทับอยู่ในท่ามกลางมนุษย์ในร่างกายหนึ่งที่ต่ำต้อย พระองค์ผู้ได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคนแต่บัดนี้ทรงถูกยกชูและในฐานะบุตรมนุษย์ประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน

ในบทที่ 3 พระเยซูทรงถูกแนะนำให้เรารู้จักในฐานะผู้ทรงดำรงตำแหน่งอัครทูตและมหาปุโรหิต และในบทนี้เราจะอ่านเกี่ยวกับพระคริสต์เยซู-พระองค์ผู้ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าก่อนที่พระองค์ได้ทรงกลายเป็นพระเยซู (พระผู้ช่วยให้รอด) ของเรา

ในบทที่ 2 เราถูกเตือนสติให้ตื่นตัวเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเราได้ยินแล้ว (ข่าวสารนั้นแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า) เกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะหลุดลอยไปจากเราและในบทที่ 3 เราพบคำวิงวอนอีกประการของพระเจ้า: เราจะต้องใส่ใจต่อบุคคลผู้นั้น คือพระคริสต์เยซู ผู้ทรงเป็นข่าวประเสริฐนั้น

พระคริสต์เยซูมิได้เสด็จมาเพื่อที่จะได้มีข่าวประเสริฐหนึ่ง ข่าวสารหนึ่งแห่งความรอด พระองค์ทรงเป็นข่าวประเสริฐนั้น พระองค์ทรงเป็นความรอด พระองค์ทรงเป็นพระวาทีนั้น และพระองค์ได้ทรงนำพระวาทีนั้นลงมาสู่มนุษย์ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจะประกาศพระบิดา ในยอห์น 1:18 เราอ่านว่า “ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” พระเยซูตรัสว่า “บรรดาถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต...ผู้ที่ฟังถ้อยคำของเราก็มีชีวิตนิรันดร์”

ในจดหมายฝากหลายฉบับของเปาโล เรามักพบถ้อยคำที่ว่า “เหตุฉะนั้น...ด้วยเหตุนี้...แต่” นี่เป็นเหมือนป้ายบอกทางที่เราเห็นขณะที่เราเข้าไปใกล้ทางรถไฟที่ทางข้าม และคำเตือน “จงหยุด, จงดู, จงฟัง” ก็ฉายแวบตรงหน้าเรา เมื่อใดก็ตามที่เรามารู้ถึง “เหตุฉะนั้น” หรือ “ด้วยเหตุนี้” ในงานเขียนต่างๆ ของเปาโล เราก็ควรใส่ใจเป็นพิเศษและตั้งใจฟังสิ่งที่กำลังจะถูกกล่าวนั้น

ข้อ 1 และ 2: “เหตุฉะนั้น พี่น้องผู้บริสุทธิ์ บรรดาผู้เข้าส่วนแห่งการทรงเรียกจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอัครทูตและมหาปุโรหิตแห่งการยอมรับของพวกเรานั้นคือ พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ เหมือนอย่างโมเสสได้สัตย์ซื่อในพรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นด้วย”

เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าคนเหล่านั้นที่อ่านจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูเป็นพวกแรกคือ เหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรู แต่คำเตือนสตินี้ก็มาถึงเราอย่างแท้จริงเช่นเดียวกับที่มันได้มาถึงพวกเขา

ในตอนต้นของบทที่ 3 ผู้อ่านทั้งหลายถูกเตือนสติให้พิจารณาพระเยซูคนกลางผู้นั้นแห่งพันธสัญญา

ใหม่ เช่นเดียวกับโมเสส พระเยซูทรงสละชีวิตในทุกทาง-แต่พระเยซูทรงเป็นใหญ่กว่าโมเสสในด้านความเป็นคนกลางของพระองค์ เหมือนกับที่โมเสสไม่เป็นมากไปกว่าคนรับใช้คนหนึ่งที่อยู่ภายในบ้าน ขณะที่พระเยซูทรงคู่ควรกับสง่าราศีของการอยู่เหนือบ้านของพระเจ้าในฐานะพระบุตร นี้ถูกชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนในพระคำหาคข้อแรกของบทนี้

เปาโลอยากให้ชาวฮีบรูเหล่านั้นเข้าใจว่าโมเสสและพระเยซูทรงสอดคล้องกันในความสละชีวิต แต่ไม่ใช่ในความเหนือกว่า พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งทั้งสองคน และทรงกำหนดงานให้ทั้งสองคนนั้นกระทำ เขาทั้งสองได้กระทำงานนั้นอย่างสละชีวิต กระนั้นโมเสสก็เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขณะที่พระเยซู พระองค์ผู้ซึ่งพระเจ้าตรัสผ่านแล้วในวันสุดท้ายเหล่านี้ ทรงถือครองตำแหน่งพระบุตรเหนือบ้านของพระเจ้า

ในข้อ 1 เปาโลเรียกชาวฮีบรูเหล่านั้นว่า “พี่น้องผู้บริสุทธิ์” และพูดกับพวกเขาในฐานะ “บรรดาผู้เข้าส่วนแห่งการทรงเรียกจากสวรรค์นั้น” พวกเขาได้ร่วมแบ่งปันในกรรมสิทธิ์เหล่านั้นของโลกสวรรค์ที่จะมานั้นแล้ว ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ประชาชาติอิสราเอลได้รับการทรงสัญญาเรื่องพระพรต่าง ๆ ฝ้ายโลก-พวกเขาเป็นหมู่ชนของแผ่นดินโลกพร้อมกับพระสัญญาต่าง ๆ แบบแผ่นดินโลก คริสตจักรเป็นชาวสวรรค์พร้อมกับพระสัญญาต่าง ๆ ในสวรรค์ มันเป็นเรื่องยากที่ชาวฮีบรูเหล่านั้นจะเข้าใจความจริงข้อนี้ ที่จะเอาความคิดของตนออกห่างจากเรื่องฝ้ายโลกและจัดจ่อความคิดที่พระองค์ผู้ซึ่งบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้เข้าส่วนแห่งการทรงเรียกจากสวรรค์นั้น แม้กระทั่งในตอนี้ เราเป็นผู้สัจและคนต่างถิ่นบนแผ่นดินโลก ด้วยว่าความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์แล้ว

ใน “การทรงเรียกจากสวรรค์” นั้น เปาโลนำเสนอความจริงที่ยิ่งใหญ่เป็นครั้งแรกในจดหมายฝากฉบับนี้-ความจริงที่ว่าสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ้ายโลก (ธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสส) และสวรรค์เป็นคนละเรื่องกันเลย มันเน้นย้ำความเหนือกว่าของความเชื่อแบบคริสเตียนเมื่อเทียบกับศาสนายิวซึ่งรู้จักแต่การทรงเรียกฝ้ายโลกและมรดกฝ้ายโลก

สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นวัตถุก็เป็นฝ้ายโลก ไม่จริง และไม่เป็นของจริง สวรรค์คือโลกแห่งความเป็นจริงทั้งหลาย-สิ่งต่าง ๆ อันเป็นนิรันดร์ที่ไม่สามารถจางหายไป เสื่อมโทรม หรือถูกทำให้เป็นมลทินได้ “...และโลกกำลังผ่านพ้นไป พร้อมกับรากะตัมหาของโลกนั้น แต่ผู้ที่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจาก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ยอห์น 2:17)

ในฮีบรู 8:2 เปาโลพูดถึง “พลับพลาอันแท้จริง” ในฮีบรู 11:10 เขาบอกเกี่ยวกับ “นครหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า”

ในฮีบรู 12:22 เราอ่านเกี่ยวกับ “กรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์”

ในฮีบรู 12:27 และ 28 เราอ่านเกี่ยวกับอาณาจักรนั้นที่ “ไม่สามารถถูกทำให้สิ้นสละเทือนได้”

ในฮีบรู 11:16 เราอ่านเกี่ยวกับประเทศแห่งสวรรค์ซึ่งพวกอัครบิดาเสาะแสวงหา

สิ่งที่เป็นนิรันดร์เหล่านี้ สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของจริงและยั่งยืน จะต้องถูกเสาะแสวงหาโดยคริสเตียนระบบของคนเลวไม่ได้เป็นมากกว่าเขา: “เพราะพระราชบัญญัตินั้นซึ่งมีเพียงเงาของบรรดาสิ่งดีที่จะมา และ

ไม่ใช่ภาพจริงของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งด้วยบรรดาเครื่องบูชาเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้ถวายทุกปี ๆ อย่างต่อเนื่อง ไม่สามารถกระทำบรรดาผู้ที่มาถวายนั้นให้สำเร็จได้” (ฮบ. 10:1)

ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับการทรงเรียก-และมาแล้ว-มาสู่สิ่งที่เป็นฝ่ายสวรรค์เหล่านี้ บัดนี้เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6,7) ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ ซึ่งจากที่นั่นเราตั้งตาคอย พระผู้ช่วยให้รอดองค์นั้น (ฟป. 3:20) เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3) เราเป็นผู้สัญจรบนโลกนี้ เดินทางทีละวันไปสู่บ้านในสวรรค์ของเรา (ฮบ. 11:13; 1 ปต. 2:11)

เมื่อความเป็นจริงแห่งความจริงจากพระเจ้านี้ทะลุผ่านเข้าไปในความคิดของผู้เชื่อ เมื่อมันถูกตระหนักรู้อย่างเต็มที่ เขาก็จะโห่ร้องโดยอัตโนมัติว่า “ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับของประทานอันเหลือจะกล่าวได้ของพระองค์!”

โลกฝ่ายสวรรค์ของความเป็นจริงทั้งหลายที่แท้จริงได้ถูกเปิดเผยแก่คนเหล่านั้นที่เชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว พระองค์ทรงเป็นของโลกล้วน พระองค์ได้เสด็จมาจากโลกล้วน และในการเสด็จมา พระองค์ได้ทรงเปิดทางเข้าสู่สิ่งที่เป็นฝ่ายสวรรค์แล้วเพื่อเรา พระองค์ได้เสด็จไปที่นั่นแล้วโดยทางความมรณาในฐานะผู้เบิกทางของเรา:

“ที่นั่นผู้เบิกทางได้เสด็จเข้าไปเพื่อพวกเราแล้ว คือพระเยซู ผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นมหาปุโรหิตเป็นนิรันดร์ตามอย่างของเมลคีเซเดค” (ฮบ. 6:20)

สถานที่ที่ผมพูดถึงคือ พระนิเวศของพระบิดาอันเป็นที่ซึ่งพระบิดาทรงสถิตอยู่ “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เพราะมีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยทางใหม่และที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงอุทิศไว้สำหรับพวกเรา โดยผ่านทางมานั้น คือที่จะกล่าวว่า เนื้อหนังของพระองค์” (ฮบ. 10:19,20)

แผ่นดินโลกนี้จะเข้าสู่การสิ้นสະเทือนครั้งใหญ่ ท้องฟ้าอากาศจะล่องไปด้วยเสียงดังสนั่น โลกธาตุทั้งหลายจะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า “แผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะถูกเผาเสียสิ้นด้วย” (2 ปต. 3:10) แต่พระนิเวศของพระบิดาจะไม่มีทางถูกถอนออกไปหรือสิ้นสະเทือนเลย (ฮบ. 12:27) และหลังจากการสิ้นสະเทือนครั้งใหญ่เหล่านั้นซึ่งสิ่งทรงสร้างทั้งปวงจะต้องเผชิญ หลังจากทีทุกสิ่งจบสิ้นลง เมื่อนั้นท้องฟ้าและแผ่นดินโลกจะเป็นหนึ่งเดียว สิ่งสารพัดจะถูกสร้างใหม่ จะมีท้องฟ้าใหม่ แผ่นดินโลกใหม่ และนครขาวดงมุกดานั้น

ในข้อ 1 ของบทนี้ของเรา เปาโลกล่าวว่า “จงพิจารณาอักษรทูตและมหาปุโรหิตแห่งการยอมรับของพวกเรานั้นคือ พระเยซูคริสต์” การยอมรับของเราในภาษากรีกอ่านชัดเจนว่า “การสารภาพของเรา” พระคริสต์ของพระเจ้าได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้ในฐานะอักษรทูต ปุโรหิต และพระองค์จะเสด็จมาในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย

ในฐานะอักษรทูต พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าทรงเสนอความของพระเจ้าพระบิดาต่อเราผู้เป็นลูก ๆ ของพระเจ้า พระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงเสนอความของเราต่อพระเจ้าพระบิดา แต่เราต้องไม่ลืมเด็ดขาดว่าพระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ที่ได้แต่งตั้งและเจิมตั้งพระคริสต์ให้เป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของ

เรา (ข้อ 2) ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็นผู้ที่พระคริสต์ทรงสืบทอดชื่อต่อ พระคริสต์ทรงสืบทอดชื่อต่อพระเจ้าพระบิดา ไม่ใช่ต่อเรา (ฮบ. 2:17; 3:2) ความสืบทอดชื่อของพระคริสต์ต่อพระบิดากลายเป็นความกรุณาและความอ่อนโยนต่อเราโดยอัตโนมัติ (ฮบ. 2:17)

“การสารภาพของเรา” ตามที่ถูกพูดถึงในที่นี้ไม่ใช่ภาพเล็งหรือเงา แต่เป็นตัวจริง ยอดบนสุดของคำสอนตรงนี้ก็คือนั่น พระคริสต์ทรงเป็นตัวจริงนั้นและเนื้อหานั้นแห่งการสารภาพของเรา ไม่ใช่เลือดของพวกสัตว์ พลัปลาฝ่ายโลกหรือสถานบริสุทธิทั้งหลาย หรือมหาบุโรหิตที่มีความอ่อนแอต่าง ๆ อีกต่อไปแล้ว แต่การสารภาพของเราคือพระคริสต์ ตัวจริงนั้นของทุกสิ่งที่เคยมาก่อนพระองค์ พระคริสต์ผู้ทรงดำรงตำแหน่งอัครทูตและมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา คนกลางของเรา หรือผู้ทรงอ่อนน้อมเพื่อ หรือผู้ทรงสารภาพในการสารภาพของเรา

“ของพวกเรา” ซึ่งชี้ไปยังผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว ก็ตรงข้ามกับคำสารภาพของชนชาติอิสราเอลซึ่งในนั้นโมเสสดำรงตำแหน่งเดียวกันแต่เป็นเพียงผู้เบิกทางและภาพเล็งของการสารภาพของเรา โดยพระคริสต์ทรงเป็นตัวจริงนั้นและยอดรวมทั้งหมดของทุกสิ่งที่เคยมาก่อนพระองค์

ในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู พระคริสต์ไม่ทรงถูกมองแบบเดียวกับในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ของเปาโล นั่นคือ พระคริสต์ไม่ทรงถูกนำเสนอในฐานะเป้าหมายโดยตรงของความเชื่อ พระองค์ทรงถูกนำเสนอในฐานะผู้ทรงถูกสัญญาไว้ในวันในพระวาทะของพระเจ้า ผู้ที่ทรงถูกสัญญาไว้ว่าจะเสด็จมา ผู้ที่เสด็จมาแล้วและกระทำการกิจของพระองค์สำเร็จแล้ว ทรงถูกยอมรับแล้วโดยพระเจ้าพระบิดา และในความเป็นจริงนั้นพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้นบัดนี้นั่งอยู่ในที่นั่งสูงสุดแห่งสวรรค์บนพระที่นั่งแห่งพระคุณ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาแล้ว

การสารภาพของผู้เชื่อแท้ก็คือว่า เรามี (ในพระองค์) พระองค์ผู้ทรงถูกส่งมาโดยพระเจ้าพระบิดาเพื่อนำข่าวสารแห่งความรอดมาสู่เราและเปิดประตูสวรรค์ผ่านทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ และในพระองค์เรายังมีมหาบุโรหิตที่ยิ่งใหญ่ซึ่งนั่งอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาเช่นกัน-พระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เสมอไปเพื่อทำการอ่อนน้อมเพื่อทุกคนที่เชื่อ พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น มหาบุโรหิตของเรา ทรงเป็นสุดยอดแห่งสติปัญญาของพระเจ้า ฤทธานุภาพของพระเจ้า พระคุณของพระเจ้า และความรักของพระเจ้า!

การสารภาพของเราคือ ผู้ทรงดำรงตำแหน่งอัครทูตและมหาบุโรหิตในการสารภาพของเรา พระเยซูทรงครองตำแหน่งนั้นในการสารภาพของเราที่โมเสสเคยครองในการสารภาพของชนชาติอิสราเอล และสิ่งที่เปาโลอยากให้ชาวฮีบรูเหล่านั้นเข้าใจก็คือ ความจริงจากพระเจ้าที่ว่าพระเยซูทรงเหนือกว่าโมเสสในความสืบทอดชื่อ

พระเยซูทรงเหนือกว่าโมเสสในสง่าราศี

ข้อ 3 และ 4: “เพราะว่ามนุษย์องค์นี้ทรงนับว่าสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น ด้วยว่าบ้านทุกหลังถูกสร้างขึ้นโดยคนหนึ่งคนใด แต่ผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า”

เปาโลไม่ได้กำลังเสนอแนะว่าโมเสสไม่ควรได้รับเกียรติซึ่งเขาสมควรได้รับ แต่พระเจ้าทรงคู่ควรกับ

สง่าราศีมากกว่าไม่เพียงเพราะสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ แต่เพราะผู้ที่พระองค์ทรงเป็น ไม่มีกล่าวในพระวจนะว่า โมเสสได้รับ “สง่าราศีและเกียรติเป็นมงกุฏ” แต่ถ้อยคำเหล่านี้ถูกเขียนไว้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า (ฮบ. 2:7) พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ข้อความเช่นนี้จะถูกกล่าวถึงได้

แต่พระเจ้าได้ทรงให้เกียรติโมเสสอย่างสูงจริง ๆ และเท่าที่พระวจนะของพระเจ้าเปิดเผย โมเสสเป็นชายผู้เดียวที่งานศพของพระเจ้าได้เสด็จลงมาจากสวรรค์เพื่อทำการฝัง (อพย. 34:5,6)

ผมขอบพระคุณพระเจ้าจริง ๆ ที่พระวจนะของพระเจ้านั้นชัดเจน ในหนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่ม พระเยซูตรัสในภาษาของผู้คน พระองค์ทรงพูดคุยเกี่ยวกับพวกนกกระจอก ดอกกลีบลีแห่งทุ่งหญ้า เมล็ดพืชและผู้หว่าน เมล็ดข้าวและเวลาเก็บเกี่ยว พระองค์ตรัสถึงน้ำ ขนบปัง ความสว่าง พระองค์ตรัสถึงพระองค์เองว่าทรงเป็นประตูนั้น ทางนั้น ความจริงนั้น

ใครเล่าจะไม่เข้าใจถ้อยคำแบบนั้น คำเรียกที่เรียบง่ายขนาดนั้น? และตรงนี้ในการศึกษาค้นคว้าตอนนี้ของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ภาพประกอบที่ติดดินเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงได้รับแล้วและทรงสมควรได้รับ-เกียรติมากกว่าโมเสส เหล่าทูตสวรรค์ หรือผู้ใดอื่น ผู้สร้างบ้านหลังหนึ่งย่อมมีเกียรติมากกว่าบ้านหลังนั้นที่เขาได้สร้าง

โมเสสเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งของพระเจ้า ซึ่งถูกใช้ในการก่อสร้าง แต่พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างแห่งสิ่งสารพัด “สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น” (ยอห์น 1:3) ดังนั้นพระเยซูจึงทรงถูกนับว่าคู่ควรกับสง่าราศีและเกียรติมากกว่าโมเสส-โดยคุณความดีแห่งยศของพระองค์กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น โดยคุณความดีแห่งความเท่าเทียมกันของพระองค์กับพระบิดาและความสัตย์ซื่อของพระองค์ต่อพระบิดาในสิ่งสารพัด พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งซึ่งเป็นที่ยอพระทัยพระบิดาอยู่ตลอดเวลา

พลับพลาในถิ่นทุรกันดารเป็นสิ่งจำเป็นอย่างหนึ่งสำหรับชนชาติอิสราเอล ชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า และหากไม่มีพลับพลาในถิ่นทุรกันดาร (‘บ้าน ’ นั้นในถิ่นทุรกันดาร) พวกเขาก็คงไม่สามารถนมัสการพระเจ้าและถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ แต่พระองค์ได้ เมฆก่อนนั้นพักอยู่เหนือบ้านนั้นตอนกลางวัน และเสาไฟนั้นตอนกลางคืน โมเสส ซึ่งถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า สัตย์ซื่อในการสร้างพลับพลาในถิ่นทุรกันดารและการก่อสร้างระเบียบปฏิบัติประจำชาติของชนชาติอิสราเอล เขาสัตย์ซื่อในการถวายเครื่องสัตวบูชาและการนมัสการ เขาเชื่อฟังต่อพระเจ้า เขาทำงานปรนนิบัติของตนต่อประชาชนนั้นสำเร็จแล้ว-แต่งานปรนนิบัตินั้นไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์แบบ โมเสสทำผิดพลาดหลายอย่าง

แต่พระเยซูไม่ทรงทำอะไรผิดพลาดเลย พระองค์ทรงสัตย์ซื่อต่อพระเจ้าองค์นั้นผู้ได้ทรงแยกตั้งพระองค์ไว้และได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ พระองค์ทรงเชื่อฟังจนถึงความมรณา-กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น และในทุกเวลา ภายใต้ทุกสภาพการณ์แวดล้อม พระองค์ทรงกระทำแต่สิ่งซึ่งพอพระทัยพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ ไม่เหมือนกับโมเสสที่ล้มเหลวมากกว่าหนึ่งหน พระเยซูทรงทำงานที่พระองค์ทรงได้รับมอบหมายสำเร็จอย่างสมบูรณ์แบบ โมเสสเป็นมนุษย์ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า-พระเจ้าในเนื้อหนัง พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า กระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์ อ่านกันดารวิถี 20:7-13

“ด้วยว่าบ้านทุกหลังถูกสร้างขึ้นโดยคนหนึ่งคนใด” นี่เป็นตัวเชื่อมซึ่งนำความจริงของข้อ 2 กลับมา- พระเยซูทรงเป็นผู้ก่อสร้างบ้านนั้น และความสัมพันธ์ของพระองค์ต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ มันชี้กลับไปยังข้อ 3 ด้วย, “ผู้ที่ได้สร้างบ้านนั้น” บ้านทุกหลังย่อมถูกสร้างโดยใครสักคน แต่บ้านเดียวนี้ถูกสร้างโดยพระเยซู

พระเยซูได้ทรงสร้างบ้านนี้ แต่มันได้ถูกสร้างภายใต้คำสั่งและการมอบพันธกิจของพระเจ้า พระผู้สร้างแห่งสิ่งสารพัด เหมือนกับที่พระเจ้าพระบิดาโดยพระคริสต์พระบุตรได้ทรงสร้างโลก เช่นเดียวกันพระเจ้าพระบิดาโดยพระคริสต์พระบุตรก็ทรงสร้างบ้านนั้นแล้ว และในทำนองเดียวกันกับที่พระบิดาได้ทรงตั้งพระบุตรให้เป็นทายาทผู้รับโลกเป็นมรดกแล้ว พระองค์ก็ทรงตั้งพระคริสต์พระบุตรให้อยู่เหนือบ้านนั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้นแล้วโดยพระคริสต์

ครึ่งหลังของพระคำข้อนี้ชี้เดินหน้าไปยังข้อ 5:

ข้อ 5 และ 6: “และแท้จริงโมเสสนั้นสัตย์ชื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้น เหมือนอย่างคนรับใช้เพื่อจะได้เป็นพยานถึงสิ่งเหล่านั้นซึ่งจะถูกกล่าวต่อภายหลัง แต่พระคริสต์นั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอยู่เหนือครอบครัวของพระองค์ ครอบครัวของพระองค์นั้นคือพวกเรา ถ้าพวกเรายึดความไว้นือเชื่อใจและความปีติยินดีแห่งความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด”

บัดนี้เราพร้อมแล้วสำหรับการเปรียบเทียบเพิ่มเติมระหว่างโมเสสกับพระเยซูคริสต์เจ้า ความตรงข้ามกันที่ถูกให้ไว้ตรงนี้เหมือนกันทุกประการกับความตรงข้ามกันระหว่างพระคริสต์กับเหล่าทูตสวรรค์ พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า และในฐานะพระบุตรพระองค์ทรงเป็นทายาทผู้รับโลกที่จะมานั้นเป็นมรดก ทายาทผู้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก แต่เหล่าทูตสวรรค์เป็นผู้ก่อสร้างขึ้น เหล่าวิญญาณผู้ปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่เป็นทายาทแห่งความรอด

ในการเปรียบเทียบที่เหมือนกัน พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวเหนือบ้านของพระเจ้า และเพราะผู้ที่พระองค์ทรงเป็น พระองค์จึงทรงถูกทำให้เป็นทายาทผู้รับโลกเหล่านั้นเป็นมรดกแล้ว แต่โมเสส ถึงแม้จะสัตย์ชื่อ ก็เป็นผู้รับใช้คนหนึ่งภายในบ้านนั้น

โมเสสและพระคริสต์สอดคล้องกันในความสัตย์ชื่อ ความตรงข้ามกันระหว่างทั้งสองคนก็คือว่าโมเสสสัตย์ชื่อในฐานะผู้รับใช้คนหนึ่ง ขณะที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสัตย์ชื่อในฐานะพระบุตรนั้นของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

จงพิจารณาเช่นกันว่าโมเสสไม่เพียงเป็นอัครทูตของพระเจ้าไปยังชนชาติที่ถูกเลือกสรรนั้น แต่ในตอนแรกเขาเคยเป็นมหาบุโรหิตของพระเจ้าเช่นกัน เขาได้ริเริ่มพันธสัญญาอันนั้นโดยการถวายบูชาและชำระหนังสืออันนั้นและประชากรทั้งหมดนั้น:

“เพราะว่าเมื่อโมเสสได้ประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาคนทั้งหลายตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดของบรรดาลูกวัวและของลูกแพะ พร้อมกับน้ำ และขนแกะสีแดง และต้นหุสบ และได้ประพรมทั้งหนังสือนั้นกับบรรดาคนทั้งปวง โดยกล่าวว่า ‘นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย’” (ฮบ. 9:19,20)

“และโมเสสเอาเลือดนั้นมา และประพรมเลือดนั้นบนประชากร และกล่าวว่า “ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำกับพวกท่านเกี่ยวกับพระวจนะเหล่านี้ทั้งหมด” (อพย. 24:8)

กระนั้นในสิ่งสารพัดที่โมเสสได้กระทำ เขาก็เป็นเพียงผู้รับใช้ของพระเจ้า สิ่งใดก็ตามที่เขาทำ สิ่งใดก็ตามที่เขาสั่งประชาชนให้กระทำ เขาก็กล่าวชัดเจนเสมอว่ามันเป็น “ตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา” ยกตัวอย่างเช่น ดู อพยพ 7:6; 16:16; 34:4 เขาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและกระบอกเสียงสำหรับคำพยานเกี่ยวกับสิ่งเหล่านั้นซึ่งจะต้องถูกกล่าวหรือถูกเปิดเผยเป็นครั้งคราวไป

โมเสสเป็นหนึ่งในศาสนาดายากรณ์เหล่านั้น (หรือโซซก) ที่ถูกกล่าวถึงในฮีบรู 1:1 เขาได้รับพระดำรัสเหล่านั้นมาจากพระเจ้า และเขาบอกกล่าวสิ่งที่เขาได้รับ เขาไม่ได้เป็นพยานรับรองสิ่งใดด้วยตัวเองเลย และไม่ถือสิทธิอำนาจใด ๆ เหนือบ้านนั้น เขารับใช้อย่างเต็มที่ภายในบ้านนั้น เขาเชื่อฟังเหมือนกับที่สมาชิกคนอื่น ๆ ทุกคนของบ้านนั้นเชื่อฟัง แต่พระคริสต์ทรงมีตำแหน่งหนึ่งที่เหนือกว่ามากนัก

มันเป็นความจริงที่ว่าพระเยซูทรงยกคำพูดหลายครั้งจากภาคพันธสัญญาเดิม- “มีเขียนไว้ว่า...” แต่เราก็พบว่าพระองค์ตรัสแก่ประชาชนเช่นกันว่า “มีกล่าวไว้แล้วว่า-แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า...” และสิ่งใดที่พระองค์ตรัสก็เป็นพระวจนะของพระเจ้า

“...ครอบครัวของพระองค์นั้นคือพวกเรา...” ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วเป็นส่วนหนึ่งของบ้านนั้น หินก้อนหนึ่งในอาคารหลังนั้น ผู้เชื่อทุกคนอยู่ในพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงอยู่ในผู้เชื่อทุกคน หนังสือฮีบรูประกาศความจริงนิรันดร์นั้นที่ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วและพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นพันธสัญญาที่แท้จริงลำดับสุดท้ายนั้นระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ พันธสัญญานี้เป็นศาสนานี้ที่ไร้มลทิน เด็ดขาด และสมบูรณ์แบบ:

“เพราะว่าพวกเราที่ได้เชื่อแล้วก็เข้าไปในที่พักสงบนั้นจริง ๆ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า ‘ตามที่เราได้ปฏิญาณในความพิโรธของเราว่า “ถ้าเขาทั้งหลายจะเข้าไปในที่พักสงบของเรา”’ ถึงแม้ว่าการงานเหล่านั้นก็สำเร็จแล้วตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” (ฮบ. 4:3)

“ด้วยว่าถ้าพวกเราทำบาปอย่างจงใจหลังจากที่พวกเราได้รับความรู้แห่งความจริงแล้ว ก็ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งหลายหลงเหลืออยู่อีกต่อไป” (ฮบ. 10:26)

ในฮีบรู 11:6 เราเรียนรู้ว่าปราศจากความเชื่อ ก็เป็นไปได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระองค์-แต่พระคุณกลายเป็นของเราโดยความเชื่อ คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ และสิ่งใดก็ตามที่ไม่เป็นมาจากความเชื่อก็เป็นบาป! ความเชื่อแท้มองไปที่และพึ่งพาการถวายบูชาอันของพระบุตรให้เป็นเครื่องลบมลทินหนึ่งเดียวนั้น การยกบาปหนึ่งเดียวนั้น

ความเชื่อแท้เข้ามาใกล้พระที่นั่งแห่งพระคุณ: “ฉะนั้นขอให้พวกเรามีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ” (ฮบ. 4:16)

ความเชื่อแท้เข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น-แต่โดยพระโลหิตนั้นเท่านั้น: “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เพราะมีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยทางใหม่และที่มีชีวิต ซึ่ง

พระองค์ได้ทรงอุทิศไว้สำหรับพวกเรา โดยผ่านทางมานั้น คือที่จะกล่าวว่า เนื้อหนังของพระองค์” (ฮบ. 10:19,20)

เท่าที่เกี่ยวข้องกับอนาคต ความเชื่อแท้ที่มีความมั่นใจอันสมบูรณ์ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า “โดยมีความมั่นใจในสิ่งนี้เองว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำการดีนั้นจนถึงวันของพระเยซูคริสต์” (ฟป. 1:6)

“...จนถึงที่สุด” ในข้อ 6 ไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับการสิ้นสุดของชีวิต หรือกับการสำเร็จครบถ้วนของการสัจจริงของเราบนโลกนี้ มันชี้ไปยังวินาทีนั้นเมื่อความหวังกลายเป็นของจริง เมื่อเราจะเป็นอย่างพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จมาในการรับขึ้นนั้นและการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น ศึกษาค้นคว้า 1 เธสะโลนิกา 4:13-18; 1 ยอห์น 3:1-3; 1 โครินธ์ 15:51-57

มีบ้านที่แท้จริงของพระเจ้าหนึ่งเดียวเท่านั้น โมเสสเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งในบ้านนั้น และพระคริสต์พระบุตรทรงอยู่เหนือบ้านนั้น แต่บ้านนั้นมีสองรูปแบบ: (1) รูปแบบที่โมเสสได้รับใช้อยู่ภายในนั้น และ (2) รูปแบบที่สมบูรณ์นั้นซึ่งบัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะเหนือมันและซึ่งได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์

เกียรติของโมเสส ถึงแม้ว่าเขาเป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง ก็ใหญ่โตกว่าเกียรติยศใด ๆ ที่ทรงโปรดประทานให้แก่มนุษย์คนใดจนถึงวันของพระคริสต์:

“และไม่มีผู้พยากรณ์คนใดเกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่วันนั้นมาเหมือนอย่างโมเสส ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า ในบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งท่านไปกระทำในแผ่นดินแห่งอียิปต์ ต่อฟาโรห์ และต่อบรรดาข้าราชการของเขา และต่อแผ่นดินทั้งสิ้นของเขา และในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ทั้งสิ้น และในความน่าสะพรึงกลัวอันใหญ่โตทั้งหมดนั้น ซึ่งโมเสสได้สำแดงในสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง” (อพย. 34:10-12)

โมเสสได้สนทนากับพระเจ้าหน้าต่อหน้า: “เราจะพูดกับเขาปากต่อปาก คืออย่างชัดเจน และไม่ใช้ในบรรดาถ้อยคำที่มีดม และเขาจะได้เห็นสันฐานของพระเยโฮวาห์ ดังนั้นทำไมพวกเจ้าไม่เกรงกลัวที่จะพูดใส่ร้ายโมเสสผู้รับใช้ของเรา” (กตว. 12:8)

โมเสสได้เข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าในเมฆนั้น และสง่าราศีเขคินาห์ได้ถูกสะท้อนลงบนใบหน้าของเขา ประชากรเหล่านั้นทราบเรื่องนี้และได้เห็นมัน “และเมื่ออาโรนและลูกหลานของอิสราเอลทั้งสิ้นเห็นโมเสส ดูเถิด ผิวหน้าของท่านทอแสง และพวกเขาก็กลัวที่จะเข้ามาใกล้ท่าน” (อพย. 34:30)

โมเสสได้ถูกสำแดงให้เห็นสิ่งทั้งหลายที่เป็นฝ่ายสวรรค์ของแท้: “และเจ้าจงระวังที่จะสร้างสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างซึ่งได้ถูกสำแดงแก่เจ้าในภูเขา” (อพย. 25:40)

“...โมเสสได้ถูกพระเจ้าทรงเตือนสติ ครั้นเมื่อท่านพร้อมที่จะสร้างพลับพลานั้น พระองค์ตรัสว่า ‘เพราะ ดูเถิด เจ้าจงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่ได้สำแดงแก่เจ้าบนภูเขานั้น’” (ฮบ. 8:5)

โมเสสได้วาดโครงร่างของสิ่งสารพัดที่พระนิเวศของพระเจ้าควรจะเป็น: “และโมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกท่านออกจากภูเขานั้น โดยตรัสว่า ‘เจ้าจงกล่าวแก่วงศ์วานของยาโคบและบอกลูกหลานของอิสราเอล... พวกเจ้าจะเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิตแก่เรา และเป็นชนชาติบริสุทธิ์’ เหล่านี้เป็นบรรดา

ถ้อยคำซึ่งเจ้าจงกล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอล” (อพย. 19:3-6 บางส่วน)

“แท้จริงพันธสัญญาอันแรกนั้นก็มิกฎต่าง ๆ แห่งการปรนนิบัติพระเจ้า และได้มีสถานบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้” (ฮบ. 9:1)

พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์อย่างที่ไม่มียุทธธรรมดาคนใดเคยทนทุกข์ แต่โมเสสได้ร่วมแบ่งปันในการทนทุกข์: “โดยความเชื่อ โมเสส ครั้นท่านโตขึ้นแล้ว ปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์ โดยเลือกที่จะทนความทุกข์ลำบากกับประชากรของพระเจ้า แทนที่จะสุขสำราญกับความเพลิดเพลินต่าง ๆ แห่งบาปเพียงชั่วคราว โดยถือว่าความอภัยของพระคริสต์เป็นความมั่งคั่งที่ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านมุ่งจดจ่ออยู่ที่การได้รับบำเหน็จนั้นเป็นค่าตอบแทน” (ฮบ. 11:24-26)

และจากนั้นวันหนึ่ง โมเสสได้ลงมายังภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้นเพื่อปรากฏในสง่าราศีที่นั่นและสนทนากับพระเยซู โดยมอบถวายงานและการปรนนิบัติของเขาในฐานะผู้รับใช้ ไว้ในพระหัตถ์ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวนั้น:

“และหลังจากหกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ และพาพวกเขาขึ้นไปบนภูเขาสูงแต่ลำพัง และพระกายของพระองค์ก็ถูกเปลี่ยนไปต่อหน้าพวกเขา และพระพักตร์พระองค์ก็ทอแสงเหมือนดวงอาทิตย์ และฉลองพระองค์ของพระองค์ก็ขาวมั่งคั่งดุจแสงสว่าง และดูเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกเขา กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์” (มธ. 17:1-3)

การสัมมนาพระคัมภีร์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยจัดได้เกิดขึ้นวันนั้นบนภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย-พระคริสต์พระบุตรนิรันดรองค์นั้นของพระเจ้า โมเสสผู้ซึ่งพระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติ และเอลียาห์ศาสดาพยากรณ์คนสำคัญ! โมเสสยืนอยู่บนยอดเขานั้น ด้อยกว่าพระบุตรแต่ร่วมแบ่งปันสง่าราศีเซคินาห์ที่ปกคลุมพวกเขาทั้งสามคน พระเยซู โมเสส และเอลียาห์ถูกส่องแสงด้วยสง่าราศีของพระเจ้า-แต่เกียรติและสง่าราศีที่โมเสสร่วมแบ่งปันนั้นเป็นเพียงภาพสะท้อนที่ถูกส่งมายังเขาจากสง่าราศีนั้นของพระองค์ผู้ทรงสง่าราศีมากที่สุด-ผู้ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระบิดา ไข่มุกเลอค่ายิ่งนั้น ที่สุดแห่งเพชรพลอย

การเข้าเฝ้าพระเจ้าของโมเสสนั้นเป็นเพียงชั่วคราว เขาได้อยู่ใกล้เพียงชั่วขณะสั้น ๆ แต่เขามองไม่เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า:

“และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “ดูเถิด มีสถานที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา และเจ้าจงยืนอยู่บนศิลาก้อนหนึ่ง และจะเป็นไปอย่างนี้ ขณะที่สง่าราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะให้เจ้าอยู่ในช่องศิลา และจะบังเจ้าไว้ด้วยมือของเราขณะที่เราผ่านไป และเราจะเอามือของเราออกเสีย และเจ้าจะเห็นส่วนหลังทั้งหลายของเรา แต่หน้าของเราจะไม่ถูกมองเห็น” (อพย. 33:21-23)

แต่พระบุตรนั้น พระเยซูคริสต์เจ้า ได้เสด็จเข้าไปและยืนอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แล้ว:

“เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในบรรดาสถานที่บริสุทธิ์ที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ซึ่งเป็นภาพจำลองของสิ่งของที่แท้จริงนั้น แต่ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง บัดนี้เพื่อจะทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา...แต่มนุษย์ผู้นี้ (พระเยซู) หลังจากพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงหนเดียวเพื่อบาปทั้งหลายซึ่ง

ใช้ได้เป็นนิตย ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” (ฮบ. 9:24 และ 10:12)

สง่าราศีและความเจิดจ้าที่ส่องลงมาบนโมเสสคงอยู่เพียงชั่วคราวและได้จางหายไปอย่างรวดเร็ว- ทั้งจากใบหน้าของเขาและจากการปรนนิบัติของภาคพันธสัญญาเดิม:

“แต่ถ้าการปรนนิบัติแห่งความตาย ที่ได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลาทั้งหลายนั้น เปี่ยมสง่าราศี จนลูกหลานของอิสราเอลไม่สามารถเพ่งมองใบหน้าของโมเสสได้เพราะเหตุสง่าราศีแห่งสีหน้าของท่าน ซึ่งสง่าราศีนั้น จะถูกลบล้างไป ดังนั้นการปรนนิบัติแห่งพระวิญญาณจะไม่เปี่ยมสง่าราศียิ่งกว่านั้นอีกหรือ” (2 คร. 3:7,8)

แต่สง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเป็นแสงสว่างที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ในพระพักตร์ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวกัน:

“เพราะว่าพระเจ้า ผู้ได้ตรัสสั่งความสว่างให้ส่องแสงออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในใจทั้งหลายของพวกเรา เพื่อประทานความสว่างของความรู้แห่งสง่าราศีของพระเจ้าในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์” (2 คร. 4:6)

สถานที่ประทับของพระเจ้าวันนี้ บ้านซึ่งพระบุตรทรงปรนนิบัติอย่างสัตย์ซื่ออยู่เหนือ นั่นคือคริสตจักรพันธสัญญาใหม่อันประกอบด้วยลูกทั้งหลายของพระเจ้า ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นวิหารของพระเจ้า สถานที่ประทับของพระองค์

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ พวกท่านจึงไม่ใช่บรรดาคนแปลกหน้าและคนต่างชาติอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับพวกวิสุทธิชน และเป็นของครอบครัวของพระเจ้า และได้ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของพวกอัครทูตและพวกผู้พยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างซึ่งถูกต่อกันสนิทจึงเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ในพระองค์นั้น พวกท่านก็กำลังถูกสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณด้วย” (อฟ. 2:19-22)

“พวกท่านเช่นกัน ดุจบรรดาศิลาที่มีชีวิตอยู่ ก็ถูกก่อสร้างขึ้นเป็นพระนิเวศน์ฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นพวกบุโรhitอันบริสุทธิ์ เพื่อถวายบรรดาเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นที่ขอบพระทัยต่อพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์” (1 ปต. 2:5)

“พวกท่านไม่ทราบหรือว่า พวกท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน” (1 คร. 3:16)

“อะไรกัน พวกท่านไม่ทราบหรือว่า ร่างกายของพวกท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้รับจากพระเจ้า และพวกท่านไม่ใช่เจ้าของตัวพวกท่านเอง เพราะว่าพวกท่านถูกซื้อไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นจงถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าในร่างกายของพวกท่าน และในจิตวิญญาณของพวกท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า” (1 คร. 6:19,20)

“...พวกท่านไม่ได้อยู่ในเนื้อหนัง แต่ในพระวิญญาณ ถ้าหากว่าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในพวกท่าน บัดนี้ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” (รม. 8:9)

“ถ้า” ในข้อ 6 นั้นสร้างความยุ่งยากใจให้ผู้เชื่อบางคน- “ถ้าพวกเรายึด...” บางคนตีความนี้ว่าหมายความว่ามันเป็นไปได้ที่ลูกของพระเจ้าที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและถูกล้างชำระด้วยพระโลหิตแล้ว

จะสูญเสียความรอดของตนได้และถูกลงพระอาชญาในรันดร์ แต่ท่านที่รัก การยื่นของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าไม่ขึ้นอยู่กับเรา ทั้งหมดนั้นขึ้นอยู่กับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดและคนกลางของเรา ชีวิตซึ่งเป็นของเราโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อถูกกล่าวชัดเจนในพระคัมภีร์ว่าเป็น “ชีวิตนิรันดร์”-ชีวิตที่ไม่มีที่สิ้นสุด

ผมไม่ใช่ทั้งพวกยอมน้ำต่อโซคซะตาและพวกไฮเปอร์คาลวิน ไม่ใช่ทุกคนที่เข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นและติดตามพระคริสต์ในการรับบัพติศมาด้วยน้ำเป็นผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วและรอดโดยพระคุณ บางคนตีประกาศตัวว่าเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าก็ไม่ใช่บุตรของพระเจ้า เราต้องระมัดระวังที่จะแยกแยะพระวาทะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง

คำเตือนในตอนท้ายของข้อ 6 ถูกกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่ร่วมสมาคมกับ แต่ไม่เป็นสมาชิกของครอบครัวของพระเจ้า พวกเขาได้ชิม แต่พระเยซูตรัสว่า “นอกเสียจากว่าท่านทั้งหลายกินเนื้อของเราและดื่มโลหิตของเรา พวกท่านก็ไม่มีชีวิตในพวกท่าน”

เปาโลสันนิษฐานว่าคนเหล่านั้นที่จดหมายฝากของเขาถูกส่งไปถึงนั้นเป็นผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว เขาเรียกพวกเขาว่า “บรรดาผู้เข้าส่วนแห่งการทรงเรียกจากสวรรค์นั้น” และ “พี่น้องผู้บริสุทธิ์” แต่เกรงว่าจะมีบางคนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง เขาจึงกล่าวคำเตือนที่จริงจังนี้-และคำเตือนนั้นก็ยังมีผลอยู่เหมือนเดิมวันนี้ เหมือนกับที่มันเคยมีผลในสมัยของอัครทูตเปาโล มีหลายคนที่ยังไม่รู้สึกรู้สีกฎแต่ต้องทางอารมณ์โดยการเทศนาพระวาทะหรือโดยการขับร้องเพลงนมัสการ และบางคนก็อาจก้าวออกมาเพื่อ “ตัดสินใจ” รับเชื่อ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและได้กลายเป็นผู้เข้าส่วนในสภาพของพระเจ้าแล้ว

มันเป็นความจริงเสมอมา-และจะเป็นความจริงเสมอไป-ที่ว่าบางคนเข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นแห่งหนึ่งหรือเข้านับถือ “ศาสนา” หนึ่ง ไม่ใช่ผู้ที่รับพระคุณของพระเจ้าอย่างแท้จริง พระเยซูทรงยกภาพประกอบเรื่องนี้ในคำอุปมาของพระองค์เรื่องผู้หว่าน (มธ. 13:1-23) มีเหล่าผู้ฟังที่เป็น “ดินที่มีหินเยอะ” และเหล่าผู้ฟังที่เป็น “ดินที่มีหนามเยอะ” แต่ขอขอบคุณพระเจ้าที่มีเหล่าผู้ฟังที่เป็น “ดินดี” ซึ่งที่นั่นพระวาทะหยั่งรากลงไปและเกิดผลออกงอก! ดังนั้น พวกเขาจึงจำเป็นต้องถูกเตือนความจำว่าข้อพิสูจน์ว่าพวกเขาเป็นของบ้านของพระคริสต์ก็คือ การที่พวกเขายึดมั่นอยู่กับพระองค์ต่อไป

“ความหวัง” นี่คืออะไร ที่เปาโลบอกเราให้ยึดไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด? ใน 1 โครินธ์ 13:13 เราอ่านเกี่ยวกับ “ความเชื่อ ความหวัง และความรัก” ใน 1 เธสะโลนิกา 1:3 เราอ่านเกี่ยวกับ “ความอดทนแห่งความหวัง” แต่ความหวังที่ถูกพูดถึงในข้อพระคำนี้ของเราเป็นความหวังเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สองของพระเยซูคริสต์เจ้า-การเสด็จมาของพระองค์เพื่อมารับคริสตจักรและวาระแห่งการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรก เมื่อเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงและเหล่าคนรักและมิตรสหายของเราที่จากโลกนี้ไปแล้วซึ่งตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบปราศจากเปื่อยเน่า และเราทั้งสองพวกจะถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่เมฆในฟ้าอากาศ

นี่เป็นความหวังแห่งการสำเร็จครบถ้วนของความรอด การสำเร็จครบถ้วนแห่งแผนการของพระเจ้าใน

เรื่องการไถ่ โดยที่ผู้เชื่อทั้งหลายอดทนรอคอยด้วยใจจดใจจ่อจนกว่าจะถึงวันเปี่ยมสง่าราศีนั้น เรายังไม่เคยเห็น พระเยซู เรามองไม่เห็นพระองค์ตอนนี้ แต่เรารู้ว่าพระองค์จะเสด็จมาอีกที เพราะพระองค์ทรงสัญญาไว้แล้ว และพระองค์ทรงพิศมัยคำพูดของพระองค์ไม่ได้

“เพราะว่าพวกเราได้รับความรอดด้วยความหวัง แต่ความหวังที่มองเห็นนั้นไม่ได้เป็นความหวังจริง ด้วยว่าสิ่งใดที่มนุษย์มองเห็น ทำไมเขายังหวังอยู่ในสิ่งนั้นเล่า แต่ถ้าพวกเราหวังในสิ่งที่พวกเรามองไม่เห็น พวกเราก็รอคอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน” (รม. 8:24,25) เราดำเนินชีวิตพร้อมกับความคาดหวังว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อ ไม่มีมนุษย์คนใดทราบวันนั้นหรือโมงนั้นที่พระองค์จะเสด็จมา-มันอาจเป็นวันนี้ โมงนี้ก็ได้ การเสด็จมาครั้งที่สองนั้นเป็นความหวังที่คริสเตียนต้องยึดไว้ให้แน่นและไม่ยอมปล่อยให้หลุดมือหรือสงสัย จนกว่าวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นจะมาถึง

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธิธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์” (ทต. 2:11-13)

“ดังนั้นพระคริสต์จึงได้ทรงถูกถวายหนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาบาปทั้งหลายของคนเป็นอันมาก และแก่บรรดาคนที่คอยท่าพระองค์นั้น พระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองโดยปราศจากบาปเพื่อนำไปสู่การช่วยให้รอดฉับนั้น” (ฮบ. 9:28)

คำเตือนสติและคำเตือนถึงชาวฮีบรูเหล่านั้นซึ่งมีพื้นฐานอยู่บน

ตัวอย่างของชนชาติอิสราเอล

ข้อ 7-9: “เหตุฉะนั้น (ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไปเหมือนอย่างในครั้งกบฏนั้น ในวันแห่งการทดลองในถิ่นทุรกันดาร เมื่อบรรพบุรุษของพวกท่านทดลองเรา พิสูจน์เรา และได้เห็นบรรดากิจการของเราเป็นเวลาสี่สิบปี เพราะเหตุนั้นเราจึงเคืองด้วยคนชั่วอายุนั้น และได้กล่าวว่า “พวกเขาหลงผิดในใจของตนเสมอ และพวกเขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา” ดังนั้นเราจึงได้ปฏิญาณในความพิโรธของเราว่า “เขาทั้งหลายจะไม่เข้าไปในที่สงบสุขของเรา””)

คนเหล่านั้นที่ได้ออกมาจากอียิปต์ไม่ได้เข้าไปในที่สงบสุขนั้นของคานาอันเพราะความไม่เชื่อ นี่เป็นครั้งที่สามแล้วในหลายบทนี้ ที่เปาโลอ้อนวอนผู้เชื่อทั้งหลายให้ถวายตัวทั้งหมดแบบสิ้นสุดใจแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และทำให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของพวกเขาแน่นอน

คำเตือนสติแรกก็คือ “อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไป” และตัวอย่างที่ถูกยกมาก็คือ เรื่องบรรพบุรุษชาวฮีบรูเหล่านั้นที่ได้ออกมาจากอียิปต์แต่ไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ตัวอย่างนี้เป็นเรื่องที่คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นคุ้นเคย เพราะเปาโลกำลังยกคำพูดมาจากเพลงสดุดี 95:7-11 คุณจะสังเกตเห็นว่าเขาไม่ได้กล่าวว่า “ดาวิดกล่าวไว้ว่า” หรือ “ผู้แต่งเพลงสดุดีกล่าวไว้ว่า” แต่ “ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัส

ว่า”

นอกจากนี้ จงสังเกตรูปกาลของคำกริยาที่ถูกใช้ตรงนี้ มันไม่ใช่ “พระวิญญูณได้ตรัสว่า” แต่ “พระวิญญูณบริสุทธิตรัสว่า” มันเป็นข่าวสารที่มีชีวิตและปัจจุบันเสมอที่มาถึงผู้คนของพระเจ้าในคนแต่ละรุ่นสืบต่อกันมา

“วันนี้” ใช้กับชาวฮีบรูเหล่านั้นในถิ่นทุรกันดารในสมัยของพวกเขา ตอนนั้นพวกเขามีโอกาสได้ยินพวกเขาว่าจะฟังและเชื่อฟังเสียงของพระเจ้า แต่พวกเขาก็กบฏต่อพระวาระของพระองค์ และสิ่งเหล่านั้นที่เกิดขึ้นกับพวกเขาก็เป็นตัวอย่างแก่คนเหล่านั้นในหมู่พวกเราที่อาจเป็นผู้ฟังแต่ไม่ใช่ผู้กระทำตามพระวาระ

การอ้างอิงถึง “วันนี้” ก็เกี่ยวข้องกับผู้คนของพระเจ้าในชีวิตของดาวิดเช่นกัน พระวิญญูณได้ทรงเสาะหาผู้คนและพระเจ้าได้ตรัสในวันเหล่านั้น-แต่พวกเขาก็ไม่ยอมฟังเสียงของพระองค์และเชื่อฟังคำบัญชาต่าง ๆ ของพระองค์เหมือนกัน

ในสมัยของอิสยาห์ พระเจ้าทรงประกาศก้องว่า “บัดนี้จึงมาเกิด และให้พวกเราแยกเหตุผลด้วยกัน...ถึงแม้ว่าบาปทั้งหลายของพวกเขาเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้ม บาปเหล่านั้นก็จะขาวดุจหิมะ ถึงแม้ว่าพวกมันจะแดงเหมือนอย่างผ้าแดง พวกมันก็จะเหมือนอย่างขนแกะ” (อสย. 1:18) แต่พวกเขาได้กล่าวว่า “พวกเราจะไม่ยอมมา!”

ในสมัยของพวกเขาอัครทูต พระเจ้าได้ตรัสแก่ผู้คนผ่านทางพระบุตรของพระองค์ แต่พวกเขาได้กล่าวว่า “พวกเราจะไม่ยอมให้ชายผู้นี้มาครอบครองเหนือเรา! จงตรึงเขาเสียที่กางเขน และมอบบาร์บัสให้แก่พวกเราเถิด!”

วันนี้ ตอนนี้อยู่ พระเจ้ากำลังตรัสแก่คุณและแก่ผมผ่านทางพระวาระอันประเสริฐของพระองค์ กระทั่งผ่านทางจดหมายฝากฉบับนี้ถึงชาวฮีบรู

ชนชาติอิสราเอลได้ประสบกับพระเมตตาของพระเจ้าของพวกเขาที่ละวัน ที่ละการอัศจรรย์ ที่ละหมายสำคัญ ตลอดระยะเวลาสี่สิบปี นี้ถูกเรียกว่าเวลาแห่ง “การย่ำแย่” พระเจ้าทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้พ้นจากการเป็นเชลยและการตกเป็นทาสในอียิปต์และกำลังนำพวกเขาไปสู่แผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่น แต่เพราะความไม่เชื่อ การกบฏ และบาปในส่วนของประชากรเหล่านั้น การเดินทางที่น่าจะเสร็จสิ้นได้ในไม่กี่สัปดาห์ กลับกินเวลาสี่สิบปีของการพเนจรแบบไร้จุดหมายในทะเลทราย!

และกระนั้น ในระหว่างช่วงสี่สิบปีนั้น ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้นำ ปกป้อง และเลี้ยงดูมวลชนมหาศาลเหล่านี้ ไม่มีผู้ใดนอกจากพระเจ้าที่สามารถทำสิ่งที่ถูกกระทำเพื่อบรรพบุรุษชาวฮีบรูในถิ่นทุรกันดารนั้นได้ พวกเขาจะเห็นพระหัตถ์ของพระองค์ในทุกสิ่งได้อย่างง่ายดายแล้วหากพวกเขาอยากที่จะมองเห็น พวกเขาจะถวายเกียรติแด่พระองค์ในเหตุการณ์เหล่านี้ทั้งหมด

ยกตัวอย่างเช่น ผู้ใดเล่านอกจากพระเจ้าที่สามารถแยกทะเลที่ทรงพลังและอนุญาตให้คนอิสราเอลเหล่านั้นเดินข้ามไปบนดินแห้งได้? ผู้ใดเล่านอกจากพระเจ้าที่สามารถทำให้เสื้อผ้าของพวกเขาสวมใส่ได้ยาวนานแบบไม่มีที่สิ้นสุด-เสื้อผ้าที่คงทนถาวร เราอาจกล่าวเช่นนั้นได้? ตอนนั้นไม่มีอาหารในถิ่นทุรกันดาร แต่พระเจ้าทรงส่งมานาและนกคุ้มมาให้พวกเขารับประทาน ตอนนั้นไม่มีน้ำ แต่พระเจ้าก็ทรงนำน้ำออกมาจาก

ศิลา นั้น พวกเขามีอาหารที่มาจากสวรรค์ พวกเขาไม่ได้หิวหรือกระหาย รองเท้าของพวกเขาไม่สึก เสื้อผ้าของพวกเขาไม่ได้เปื้อนอยู่ขาดวัน และกระนั้นพวกเขาก็ยังรำบ่น! พวกเขาทดลององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ท่ามกลางพวกเราหรือไม่?” (อพย. 17:7)

พวกเขาร้องขอบัญญัติต่าง ๆ และพระเจ้ก็ประทานบัญญัติต่าง ๆ แก่พวกเขา พระองค์ทรงอยู่ด้วยกับพวกเขาเสมอ-ในเมฆนั้นตอนกลางวัน ในเสาเพลิงนั้นตอนกลางคืน เพื่อนำทางพวกเขาในการเดินทางของพวกเขา พระองค์ทรงบอกพวกเขาว่าจะต้องเดินทางเมื่อไร และจะต้องหยุดพักในเต็นท์ของพวกเขาเมื่อไร แต่ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงทำทั้งหมดนี้เพื่อพวกเขา พวกเขาก็กบฏต่อพระองค์ ตลอดเวลาสี่สิบปีลูกหลานของอิสราเอลได้เห็นพระราชกิจอันทรงฤทธิ์ของพระเจ้ พวกเขาทดสอบความรักของพระองค์ซ้ำแล้วซ้ำอีก พวกเขาพิสูจน์พระองค์ พวกเขาได้เห็นพระเมตตาของพระองค์-และพวกเขาพบว่าพระองค์ทรงสัตย์ซื่อเสมอ (และพระองค์ทรงเป็นเช่นนั้นในวันนี้เหมือนเดิม) แต่ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงดี ทรงเมตตา ทรงรัก และทรงเฝ้าดูแลพวกเขาอยู่เสมอ พวกเขาก็ทำใจของตนให้แข็งกระด้างและกบฏต่อพระองค์

ด้วยเหตุนี้ ในจดหมายฝากฉบับนี้ ผ่านทางปากกาของเปาโล พระวิญญานบริสุทธิ์จึงตรัสแก่ชาวฮีบรูอีกครั้งว่า “พระเจ้ทรงแสดงให้พวกท่านเห็นความรักและความเมตตาของพระองค์แล้ว พระองค์ได้ตรัสแก่พวกท่านโดยตรงแล้ว-ไม่ใช่ผ่านทางพวกศาสดาพยากรณ์หรือเหล่าทูตสวรรค์ แต่ในพระบุตรของพระองค์โดยตรง!” พระบุตรนั้นได้ทรงสัตย์ซื่อในทุกรายละเอียดแห่งการรับใช้ของพระองค์เพื่อลูกทั้งหลายของอับราฮัม จากจุดยืนฝ่ายเนื้อหนัง พระองค์ทรงเป็นเลิศเหนือโมเสสในทุกทาง โมเสสได้สัตย์ซื่อในฐานะผู้รับใช้ของพระเจ้ในบ้านของพระเจ้ แต่พระคริสต์ทรงสัตย์ซื่อในฐานะพระบุตรและทายาทนั้น

“เหตุฉะนั้น (ตามที่พระวิญญานบริสุทธิ์ตรัสว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์...’ เปาโลจึงวอนตามที่พระวิญญานบริสุทธิ์ตรัส ที่ชาวฮีบรูเหล่านั้นจะไม่เดินตามรอยเท้าบรรพบุรุษของพวกเขา แต่ที่พวกเขาจะฟังเสียงของพระเจ้ เปิดใจและความคิดของตน รับเอาพระวจนะของพระเจ้พร้อมกับความรักและพระคุณของพระองค์ และต้อนรับพระองค์ วันนี้เป็นวันแห่งความรอด ตอนนี้เป็นเวลาอันชอบ จงฟังพระองค์วันนี้ จงเชื่อพระองค์วันนี้ จงต้อนรับพระองค์วันนี้

“โอ ทุกคนที่กระหาย พวกเจ้าจงมาถึงน้ำเหล่านี้ และผู้ที่ไม่มีเงิน พวกเจ้าจงมา ซื้อ และกินเถิด ไร้แล้ว มาซื้อน้ำองุ่นและน้ำนมเถิด โดยปราศจากเงินและปราศจากราคา” (อสย. 55:1)

หลังจากพิธีการ เทศกาลเลี้ยง วันสำคัญทางศาสนา พิธีกรรม และรูปแบบที่เป็นทางการด้านศาสนาเหล่านั้น มันควรที่จะน่าชื่นใจที่ได้ยินพระเมฆโปดกของพระเจ้ตรัสว่า “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย จงเอาแอกของเราแบกไว้บนท่านทั้งหลาย และจงเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบการหยุดพักสำหรับจิตวิญญาณของพวกท่าน” (มธ. 11:28,29) บางคนได้ยินถ้อยคำพิเศษเหล่านี้แห่งชีวิตและตอบรับคำเชิญนั้นแล้ว บางคนก็ปฏิเสธถ้อยคำเหล่านี้-และได้เลือกบาร์บัสมากกว่าที่จะเลือกพระบุตรของพระเจ้ผู้ทรงไม่มีบาป

“ดูเถิด เรายืนที่ประตูและเคาะอยู่ ถ้าผู้ใดก็ตามได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น

และจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาก็กับเรา” (ว. 3:20) ถ้อยคำวิเศษ แสนมหัสจรรย์ เปี่ยมพระเมตตา-ถ้อยคำแห่งพระคุณที่หาใดเทียบ-และพระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิมวันนี้! คุณเคยได้ยินพระองค์แล้วหรือยัง? คุณได้ต้อนรับพระองค์ไว้แล้วหรือยัง? ถ้ายัง จงต้อนรับพระองค์เดี๋ยวนี้ ตอนนี้นี่เลย

วันนี้ พระผู้ช่วยให้รอดยังทรงร้องประกาศแก่ทุกคนอยู่เหมือนเดิม-ยิวหรือคนต่างชาติ รวยหรือจน ทาสหรือไท- “บัดนี้จึงมาเถิด และให้พวกเรายกเหตุผลด้วยกัน!” มันน่าจะทำให้เราถ่อมใจลงจริง ๆ ที่รู้ว่าพระเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ลึกลับซัดทรงพร้อม เต็มพระทัย และร้อนพระทัยที่จะยกเหตุผลกับเหล่าคนบาปที่น่าสังเวช มีขีดจำกัด และสมควรตกนรก! ถ้าคุณไม่รู้จักพระองค์ จงยอมให้พระองค์ยกเหตุผลกับคุณ จงฟังคำตรัสของพระองค์ จงยอมให้พระเยซูเสด็จเข้ามาในใจของคุณวันนี้ “เจ้าอย่าอวดถึงวันพรุ่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามีวันหนึ่ง ๆ จะนำอะไรมาให้บ้าง” (สภษ. 27:1)

“พวกเจ้าจงแสวงหาพระเยโฮวาห์ ขณะที่พระองค์สามารถถูกพบได้ พวกเจ้าจงร้องทูลต่อพระองค์ ขณะที่พระองค์ทรงอยู่ใกล้” (อสย. 55:6)

ภาษากรีกในข้อ 7 ไม่ได้หมายความว่า “ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมฟัง” ราวกับว่าคน ๆ หนึ่งอาจยินยอมที่จะฟัง แต่ “ถ้าท่านทั้งหลายฟัง” ประเด็นในที่นี่อยู่ตรงข้อเท็จจริงเรื่องการฟังและความรับผิดชอบในการฟัง เราทุกคนจะต้องให้การสำหรับสิ่งที่เราฟังซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและกบฏต่อมัน ตายไปในความไม่เชื่อ ก็คงจะติกว่าเป็นล้านเท่าหากพวกเขาไม่เคยได้ยินพระวจนะนั้นเลย!

คนบาปทั้งหลายจะถูกทรมาณในนรกตามความรู้ที่พวกเขาเคยมีเกี่ยวกับพระวจนะของพระเจ้า โอกาสเหล่านั้นที่พวกเขาเคยได้รับ (และปฏิเสธ) ที่จะรับเอาพระวจนะและรับความรอด

“อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไปเหมือนอย่างในครั้งกบฏนั้น ในวันแห่งการทดลอง...” “ครั้งกบฏ” และ “การทดลอง” เป็นคำแปลของคำฮีบรูเมรบาร์ท (การวิวาท) และมัสสาร์ท (การทดลอง) นี่เป็นชื่อเฉพาะ และถ้าคุณจะศึกษาค้นคว้าอพยพ 17:1-7 คุณก็จะพบเหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกบันทึกไว้ที่ให้ชื่อแก่สถานที่สองแห่งนี้ นอกจากนี้ จงศึกษาค้นคว้ากันดารวิถี 20:1-3 และพระราชบัญญัติ 33:8-9

อัศจรรย์ที่ใช้นี้ใช้ประโยชน์จากเพลงสดุดี 95 โดยแสดงให้เห็นว่ามันประยุกต์ใช้กับพระคริสต์และกล่าวซ้ำว่าพระเจ้าจะทรงถูกได้ยินว่าตรัสวันนี้หากผู้ใดปรารถนาที่จะได้ยินพระองค์ตรัส และเมื่อพระเจ้าตรัส แทนที่จะทำใจของเราให้แข็งกระด้าง เราถูกบัญชาให้ฟังเสียงของพระองค์ ณ วินาทีนั้นเลย เราถูกเตือนให้ระวังการทำเหมือนอย่างที่ชนชาติอิสราเอลได้กระทำ อันจะทำให้ตัวเราเองได้รับการพิพากษานั้นที่ได้ตกแก่พวกเขา เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา

พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อบนพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

ในมาระโก 16:16 พระองค์ตรัสว่า “ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกกลงพระอาชญา”

ในยอห์น 3:18 พระองค์ทรงบอกเราว่า “ผู้ที่เชื่อบนพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาจากองค์เดียวของพระเจ้า”

เมื่อเราได้ยินพระวาจาของพระเจ้า ถ้าเราเชื่อและรับเอาพระวาจา นั้น พระเจ้าก็ทรงช่วยเราให้รอด แต่ถ้าเราปฏิเสธพระวาจา นั้น ก็เป็นบาปทั้งหมดที่ผู้ใดต้องกระทำเพื่อที่จะถูกลงพระอาชญา! ความไม่เชื่อ นำมาซึ่งการพิพากษาและการลงพระอาชญา: “ดังนั้นเราจึงได้ปฏิญาณในความพิโรธของเราว่า “เขาทั้งหลายจะไม่เข้าไปในที่สงบสุขของเรา”” (ฮบ. 3:11)

คำว่า “วันนี้” ซึ่งถูกใส่ไว้ให้ตรงข้ามกับ “วันแห่งการทดลองในถิ่นทุรกันดาร” บอกเป็นนัยถึงการมีอยู่ของวันใหม่วันหนึ่ง ยุคสมัยใหม่ในประวัติศาสตร์ของการไถ่ “วันนี้” เป็นช่วงเวลาของพันธสัญญาใหม่นั้นที่ถูกตั้งไว้ตรงหน้าคนทั้งปวง ไม่ว่ายิวหรือต่างชาติ และเสียงของพระเจ้าซึ่งเราได้ยินก็เป็นการเปิดเผยใหม่นั้นที่ประทานให้แก่เรา-มิใช่ผ่านทางโมเสส เหล่าทูตสวรรค์ หรือพวงศาศาสดาพยากรณ์ แต่ผ่านทางพระบุตรที่บังเกิดมาจากองค์เดียวของพระเจ้า

ในยุคสมัยมหัศจรรย์นี้แห่งพระคุณ เปาโลไม่ได้กำลังชี้ไปยังคำเตือนสติที่ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลในภาคพันธสัญญาเดิมเท่านั้น แต่เป็นคำเตือนสติที่สามารถใช้กับคริสเตียนทุกคนได้ มันเป็นเรื่องจริงที่ว่าเปาโลกำลังกล่าวแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นเป็นหลัก แต่คำเตือนนี้ก็ยังมีมายังทุกคนที่อยู่หน้าต่อหน้ากับพันธสัญญาใหม่นั้น-พันธสัญญาหนึ่งที่ไม่ต้องมาถึง ณ วันหนึ่งในอนาคต แต่มีผลบังคับใช้แล้ว นี่เป็นยุคใหม่ในประวัติศาสตร์ของการไถ่แสนมหัสจรรย์นั้นซึ่งถูกซื้อโดยพระโลหิตของพระเมษโปดกที่ไร้ตำหนิของพระเจ้า

เพลงสดุดีที่เปาโลยกคำพูดมาถูกรวมอยู่ในเพลงสดุดีกลุ่มหนึ่ง (เพลงสดุดี 90 ถึง 100) ที่เป็นของช่วงเวลาอันเมื่อชนชาติอิสราเอลได้รับความหวังอีกครั้ง หลังจากเพิ่งมาถึงตอนปลายของการตกเป็นเชลยแล้ว เราอ่านเกี่ยวกับช่วงเวลาเดียวกันนี้ในอิสยาห์บทที่ 40 ถึง 44 มันเป็นเวลาแห่งความหวัง เพราะว่าชนชาติอิสราเอลกำลังตื่นขึ้นจากความมัวหมองและความมืดมิดที่เคียดแค้นที่เคียดแค้นหลายมาเกือบหนึ่งร้อยปี ความหวัง ความอยาก และความกระตือรือร้นเกือบจะหมดสิ้นลงแล้ว แต่บัดนี้ ความคิดและความหวังหลายประการเกี่ยวกับการสำเร็จจริงของพระสัญญาต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัมเต็มเต็มความคิดและใจของพวกเขาอีกครั้ง เสียงร้องประกาศนั้นก็คือว่า ชนชาติอิสราเอลจะเป็นความสว่างหนึ่งแก่พวกคนต่างชาติ:

“เราเป็นพระเยโฮวาห์ ได้เรียกเจ้าในความชอบธรรม และจะยึดมือของเจ้า และจะรักษาเจ้าไว้ และจะให้เจ้าเป็นพันธสัญญาหนึ่งของประชาชนนั้น เป็นความสว่างหนึ่งแก่พวกคนต่างชาติ เพื่อเปิดตาที่บอด เพื่อนำพวกนรกโทษออกมาจากคุก และนำคนเหล่านั้นที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ” (อสย. 42:6,7)

ความหวังของชนชาติอิสราเอล ณ เวลานั้นค่อนข้างเชื่อมโยงน้อยลงกับบุคคลที่ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่ง กษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่องค์หนึ่ง เมื่อเทียบกับก่อนหน้านี้ บัดนี้พวกเขาสนใจมากกว่าเกี่ยวกับพระประสงค์และแผนการของพระเจ้าในการนำพระพรนั้นมาให้ผ่านทางเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้:

“แต่ที่นั่นจะยังมีเหลืออยู่หนึ่งในสิบ และมันจะกลับมา และจะถูกกลืนกิน เหมือนอย่างต้นน้ำมันสน หรือเหมือนอย่างต้นโอ๊ก ซึ่งตอของพวกมันอยู่ในพวกมัน เมื่อพวกมันทิ้งบรรดาไม้ของพวกมัน” ดังนั้นเชื้อสายอันบริสุทธิ์นั้นจะเป็นตอของพวกมัน” (อสย. 6:13)

ในอิสยาห์ 40:5 ศาสดาพยากรณ์ท่านนั้นร้องประกาศว่า “และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะถูกเปิดเผย และบรรดาเนื้อหนังจะเห็นสง่าราศีนั้นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้กล่าวมันแล้ว”

เพลงสดุดีเหล่านั้น ซึ่งถูกเขียนโดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับวันเหล่านี้โดยเฉพาะ มีหมายเหตุเกี่ยวกับชัยชนะ และความมีชัย พวกมันพูดถึงเสียงของแตร พวกเขาร้องประกาศว่า “พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์!” จงศึกษาค้นคว้าเพลงสดุดี 103, 107 และ 109

เยเรมีย์ “ผู้พยากรณ์ร้องไห้” ได้พยากรณ์เกี่ยวกับพันธสัญญาใหม่นั้น: “แต่ที่นี่จะเป็นพันธสัญญาที่เรา จะกระทำกับวงศ์วานแห่งอิสราเอล ภายหลังจากวันเหล่านั้น” พระเยโฮวาห์ตรัส “เราจะบรรจुरาชบัลลังก์ของเรา ไว้ในส่วนภายในของพวกเขา และจะจารึกราชบัญญัตินั้นไว้ในใจของพวกเขา และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา” (ยรม. 31:33)

บัดนี้จงฟังถ้อยคำของเปาโลที่กล่าวแก่ชาวฮีบรู: “เพราะว่าถ้าพันธสัญญาอันแรกนั้นไม่มีข้อผิดพลาด ใด ๆ ก็คงไม่ต้องเสาะหาที่สำหรับพันธสัญญาที่สองนั้น” (ฮบ. 8:7)

อิสยาห์ได้พยากรณ์เกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ที่ถูกทำให้เป็นพันธสัญญาหนึ่งของประชาชน:

“พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า “ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า และในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า และเราจะรักษาเจ้าไว้ และมอบให้เจ้าเป็นพันธสัญญาของประชาชน เพื่อสถาปนาแผ่นดินโลก เพื่อเป็นเหตุให้ได้รับ มรดกที่รกร้างว่างเปล่าเหล่านั้น” (อสย. 49:8)

สิ่งที่เปาโลกำลังพยายามทำให้ชาวฮีบรูเหล่านั้นเข้าใจในถ้อยคำเหล่านี้ที่เราากำลังศึกษาค้นคว้าอยู่ก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าคำพยากรณ์เหล่านี้และความหวังของผู้คนเหล่านี้ได้ถูกเปิดเผยแล้ว ถูกทำให้เป็นจริงแล้ว และ ถูกประสบแล้วในความเชื่อแบบคริสเตียน การเปิดเผยแห่งสง่าราศีและฤทธิ์เดชของพระเจ้าตามที่ถูกพยากรณ์ ไว้ในเพลงสดุดี 102:16 ได้ถูกเผยให้ประจักษ์และนำลงมาสู่มนุษย์แล้วในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของ พระเจ้า

ผู้แต่งเพลงสดุดี อิสยาห์ เยเรมีย์ และคนอื่น ๆ ผู้ได้กล่าวแก่พวกบรรพบุรุษไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ ชาวสารมัทศวรรย์นั้นแห่งพระคุณที่จะถูกนำลงมาในสมัยของพันธสัญญาใหม่นั้น พวกเขาเชื่อว่าตัวพวกเขาเอง เข้าใกล้มันแล้ว ว่าวันแห่งพันธสัญญาใหม่นั้นเข้ามาใกล้แล้ว เหล่าศาสดาพยากรณ์และพวกวิสุทธิชนของ พระเจ้าเชื่อมาตลอดว่าพระสัญญาเหล่านั้นที่ถูกประทานให้มาถึงได้ทุกเมื่อและพร้อมที่จะถูกเปิดเผยแล้ว:

“สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งตามพระ เมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ได้โปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังอันมีชีวิตอยู่ โดยการเป็นขึ้นมา ของพระเยซูคริสต์จากความตาย เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื้อยเนา และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่ง ได้ถูกจองไว้ในสวรรค์เพื่อพวกท่าน ผู้ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด ซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในยุคสุดท้าย” (1 ปต. 1:3-5)

“พวกเจ้าจงเป่าแตรในศิโยน และจงเปล่งเสียงปลุกในภูเขาบริสุทธิ์ของเรา ให้ชาวแผ่นดินทั้งสิ้นตัวสั่น เพราะวันของพระเยโฮวาห์กำลังมาแล้ว เพราะวันนั้นมาใกล้แล้ว” (โยเอล 2:1)

“เจ้าทั้งหลายจงพิลาปรา้ให้ซี เพราะวันของพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว วันนั้นจะมาเหมือนเป็นการ

ทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์” (อสย. 13:6)

“เพราะว่าอีกไม่นาน และพระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาก็จะเสด็จมา และจะไม่ทรงชักช้า” (ฮบ. 10:37)

“แต่พวกที่รัก อย่าขาดความรู้เกี่ยวกับสิ่งเดียวนี้ คือวันเดียวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนหนึ่งพันปี และหนึ่งพันปีก็เป็นเหมือนวันเดียว” (2 ปต. 3:8) พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่และกระทำกิจในปัจจุบันนิรันดร์!

ข้อ 10 และ 11: “เพราะเหตุนี้เราจึงเคืองด้วยคนชั่วอายุนั้น และได้กล่าวว่า “พวกเขาหลงผิดในใจของตนเสมอ และพวกเขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา” ดังนั้นเราจึงได้ปฏิญาณในความพิโรธของเราว่า “เขาทั้งหลายจะไม่เข้าไปในที่สงบสุขของเรา”)

ในที่นี้ เราเห็นปฏิกริยาของพระเจ้าเป็นอันดับแรก เกี่ยวกับการกบฏของชนชาติอิสราเอลต่อพระองค์ และจากนั้นเราเห็นการกระทำของพระองค์:

“เพราะเหตุนี้เราจึงเคืองด้วยคนชั่วอายุนั้น” คำที่แปลตรงนี้เป็น “เคือง” ไม่แสดงออกอย่างครบถ้วน ความหมายของคำฮีบรูนั้นซึ่งบ่งบอกถึงทัศนคติที่มีพลังมากกว่าความโกรธเคืองในส่วนของพระเจ้า มันหมายถึงความไม่พอใจและความเดือดดาล

สิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสในที่นี้ก็คือว่า พระเจ้าทรงไม่พอพระทัยกับคนเหล่านั้นที่ได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ และยังทำใจของตนให้แข็งกระด้างไปในการกบฏต่อพระองค์:

“เพราะว่าบรรดาคนเหล่านั้นซึ่งได้เห็นสง่าราศีของเรา และการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของเรา ซึ่งเราได้กระทำในอียิปต์ และในถิ่นทุรกันดารแล้วนั้น และบัดนี้ได้ลงดีเรามาถึงสิบครั้งนี้ และไม่ได้ตั้งใจฟังเสียงของเรา แนนอนคนเหล่านี้จะไม่เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของพวกเขา และไม่มีคนใด ๆ ในพวกเขาที่ได้ช่วยเราจะเห็นแผ่นดินนั้นเลย” (กตว. 14:22,23)

ในที่นี้มีพรรณนาเกี่ยวกับความไม่พอพระทัยและความเคืองพระทัยยิ่งนักของพระเจ้าที่ว่า ทั้ง ๆ ที่พระองค์ได้แสดงการอัศจรรย์หลายประการ ความเมตตา กิจการอันทรงฤทธิ์ และความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์แล้ว ทั้ง ๆ ที่พระองค์ทรงอดกลั้นพระทัยต่อบรรดาผู้ที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ พวกเขาก็ไม่ได้เชื่อพระองค์ พวกเขาปฏิเสธที่จะติดตามและรับใช้พระองค์

เหตุใดพระเจ้าจึงได้ทรงปฏิญาณในความพิโรธของพระองค์ว่า “เขาทั้งหลายจะไม่เข้าไปในที่สงบสุขของเรา”? นั่นเป็นเพราะว่าพวกเขาได้เอาเครื่องประดับของตนมา ละลายมันและสร้างรูปปลุกวัวทองคำนั้นซึ่งพวกเขาก็กราบลงนมัสการหรือ? นั่นเป็นเพราะว่าพวกเขาได้พำนักเกี่ยวกับการไม่มีน้ำดื่มหรือ? นั่นเป็นเพราะว่าพวกเขาบางคนจับนกคุ้มไว้มากเกินไปซึ่งพระเจ้าทรงส่งมาเมื่อพวกเขาร้องขอเนื้อหรือ?

ไม่ใช่เลยครับ มันไม่เป็นเพราะบาปเหล่านั้นเลย พระเจ้าทรงไม่พอพระทัยยิ่งนักกับพวกเขาเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา พระองค์ตรัสว่า “พวกเขาหลงผิดในใจของตนเสมอ และพวกเขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา” ในที่นี้เรามีแก่นแท้ของความล้มเหลวของชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า-พวกเขาไม่มีความเชื่อ

จงสังเกตการใช้คำตรัสนี้: “พวกเขาหลงผิดในใจของตนเสมอ...” ไม่ใช่เป็นครั้งคราว แต่เสมอ ชาวฮีบรูเหล่านี้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสถึงในที่นี้ไม่รู้จักทางของพระเจ้าหรืออยากที่จะรู้จักทางนั้น พวกเขาได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ ฤทธิ์เดชของพระองค์ พลกำลังของพระองค์ พระวามะของพระองค์ และ

ทางของพระองค์แล้ว-แต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเชื่อ โอ ใช่แล้วครับ-พวกเขาบางคนเชื่อ และโมเสส ผู้นำของพวกเขา ได้รู้จักและไว้วางใจพระเจ้า แต่ในฐานะประชาชาติหนึ่งพวกเขาไม่ได้เชื่อ

คริสเตียนทั้งหลายต้องร้องขอร่วมกับดาวิดว่า “ขอทรงสอนมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ และทรงนำข้าพระองค์ไปในวิถีราบ เพราะเหตุบรรดาศัตรูของข้าพระองค์!” (เพลงสดุดี 27:11) มันเป็นเรื่องง่ายที่จะถูกนำโดยศัตรูนั้นให้หลงเงินไปจากทางนั้นหากเราไม่อธิษฐานทุกวันและหมายพียงองค์พระผู้เป็นเจ้าอยู่เสมอให้ทรงนำเราในทางของพระองค์ ถ้าเรายอมแสวงหาการทรงนำของพระองค์ พระองค์ก็จะทรงนำทางเราเข้าสู่วิถีทั้งหลายแห่งความชอบธรรมเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ (เพลงสดุดี 23:3)

พระเยซูตรัสว่า “นายประตู่จึงเปิดประตูให้ (ผู้เลี้ยงแกะนั้น) และแกะเหล่านั้นย่อมฟังเสียงของท่าน และท่านเรียกแกะเหล่านั้นของท่านเองตามชื่อ และนำพวกมันออกไป และเมื่อท่านด้อนแกะทั้งหลายของท่านเองออกไปแล้ว ท่านก็เดินนำหน้าพวกมันไป และแกะเหล่านั้นก็ตามท่านไป เพราะพวกมันรู้จักเสียงของท่าน และพวกมันจะไม่ตามคนแปลกหน้าไปเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะแกะเหล่านั้นไม่รู้จักเสียงของพวกคนแปลกหน้า...เราเป็นผู้เลี้ยงที่คือนั้น ผู้เลี้ยงที่คือนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อแกะเหล่านั้น” (ยอห์น 10:3-11 บางส่วน)

ถ้าคุณไม่รู้จักเสียงของพระเจ้า ถ้าคุณไม่รู้จักทางนั้นของพระเจ้า มันก็คงเป็นการฉลาดที่คุณจะตรวจสอบและดูสิว่าคุณได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้วหรือยัง

“ดังนั้นเราจึงได้ปฏิญาณในความพิโรธของเรา...” พระเจ้าไม่จำเป็นต้องตรัสภายใต้คำสัตย์ปฏิญาณเมื่อพระองค์ตรัสคำประกาศหนึ่ง พระองค์ทรงมุสาไม่เป็น และเมื่อพระองค์ให้คำสัญญาใด พระองค์ก็ผิดคำสัญญานั้นไม่ได้ พระวาทะที่เรียบง่ายและชัดเจนของพระองค์เพียงพอแล้วที่จะทำให้คำตรัสต่าง ๆ ของพระองค์มีผลผูกพัน แต่เมื่อพระองค์ตรัสจริง ๆ ภายใต้คำสัตย์ปฏิญาณ เราก็ควรปักหมุดและอยู่ตรงนั้นจนกว่าเราจะเข้าใจสิ่งที่พระองค์ตรัสแล้วอย่างถ่องแท้!

พระเจ้าทรงชอบธรรม และเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม พระองค์จึงไม่เคยตรัสอย่างหุนหัน และพระองค์ไม่เคยกระทำการใด ๆ ที่ไม่บริสุทธิ์ต่อคนทั้งหลายที่ได้ดำเนินชีวิตอันไม่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงพิพากษาในความชอบธรรม พระองค์ตรัสในความชอบธรรม พระองค์ทำผิดไม่ได้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

และพระองค์มิได้เปลี่ยนพระทัยของพระองค์เลยเกี่ยวกับบาป กลโกธา พร้อมกับโลหิตทั้งหมดและการทนทุกข์ของพระเยซู มิได้เปลี่ยนพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับบาปหรือเปลี่ยนแปลงความเกลียดชังของพระองค์ที่มีต่อบาป เพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู กลโกธาจึงทำให้พระเจ้าสามารถเป็นผู้ชอบธรรมได้ และยังทรงนับว่าคนบาปเป็นคนชอบธรรมและช่วยเขาให้รอดจากบาป แต่พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงเกลียดชังบาปวันนี้มากพอ ๆ กับที่พระองค์เคยเกลียดในเริ่มแรกนั้น บาปเรียกร้องพระพิโรธของพระเจ้า และเมื่อมนุษย์ทำบาปต่อพระองค์และปฏิเสธที่จะกลับใจใหม่ พระองค์ก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากทำลายพวกเขาในการพิพากษาอันชอบธรรมและการลงพระอาชญาวันนั้น!

เพาะบาปที่เป็นความไม่เชื่อของชนชาติอิสราเอล การที่พวกเขาปฏิเสธพระเมตตาและพระคุณของพระองค์ พระองค์จึงได้ปฏิญาณในพระพิโรธของพระองค์ว่า “เขาทั้งหลายจะไม่เข้าไปในที่สงบสุขของเรา” และพวกเขาไม่ได้เข้าไปจริง ๆ พวกเขาล้มตายในถิ่นทุรกันดารนั้น ลูก ๆ ของพวกเขาเป็นผู้ที่ได้เข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ของพระเจ้าและที่สงบสุขของพระองค์

คำเตือนที่เปาโลให้นี้มีพื้นฐานอยู่บนคำตรัสของพระเจ้า: “อย่าทำใจของท่านให้แข็งกระด้างไป” เปาโลทำให้ชาวฮีบรูเหล่านั้นเข้าใจคำเตือนนี้โดยยกตัวอย่างของบรรพบุรุษของพวกเขาและชี้ให้เห็นความจริงอันแจ่มชัดที่ถูกลำเสนอในถ้อยคำที่ถูกยกมาจากเพลงสดุดี 95: “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์...”

พระเจ้าในวันสุดท้ายเหล่านี้ตรัสแก่เราแล้วมิใช่โดยเหล่าทูตสวรรค์หรือโดยพวงศาศาสดาพยากรณ์ แต่โดยพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ ในการแจกจ่ายพระคุณแสนมหัศจรรย์นี้ พระเจ้าได้ตรัสแล้ว ไม่มีข้อสงสัยเกี่ยวกับมันเลย ดังนั้น วันนี้ถ้าคุณได้ยินเสียงของพระองค์ อย่าทำใจของคุณให้แข็งกระด้าง จงเชื่อฟังเสียงของพระองค์ จงเชื่อพระวาทะของพระองค์ มิฉะนั้นความไม่เชื่อจะนำการพิพากษาและการลงพระอาชญาไปสู่ตัวคุณ

คำเตือนที่จริงจังของพระเจ้าเกี่ยวกับความไม่เชื่อ

ข้อ 12 และ 13: “จงเอาใจใส่ พี่น้องทั้งหลาย เกรงว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านที่มีใจชั่วร้ายแห่งการไม่เชื่อ ในการหลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ แต่จงเตือนสติกันและกันทุกวัน ขณะที่เรียกกันว่า “วันนี้” เกรงว่าจะมีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปโดยทางการหลอกลวงแห่งบาป”

“จงเอาใจใส่ พี่น้องทั้งหลาย...” ถึงแม้เปาโลเรียกพวกเขาว่าเป็น “พี่น้องทั้งหลาย” และสันนิษฐานว่าพวกเขาเป็นผู้เข้าส่วนอย่างแท้จริงแห่งการทรงเรียกจากสวรรค์นั้น เขาก็ไม่อาจนึกเหมาเองได้ เขาไม่ยอมให้ความเป็นไปได้แม้เพียงสักนิดเดียวในเรื่องความผิดพลาด เขาอยากให้พวกเขาทราบแน่นอนว่าพวกเขาได้มีประสบการณ์ในการกลับใจรับเชื่อที่แท้จริงซึ่งทำให้เราเป็นลูกทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า

“...เกรงว่ามีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านที่มีใจชั่วร้ายแห่งการไม่เชื่อ...” สิ่งที่เปาโลกำลังหนุนใจคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นให้กระทำก็คือ ตรวจสอบใจของพวกเขาเองในความสว่างแห่งพระคุณของพระเจ้า และจากนั้นก็เปิดโอกาสให้พระเจ้าตรวจสอบใจของพวกเขา เพื่อความใจของพวกเขาริสุทธิพร้อมกับความเชื่อในพระเจ้าหรือไม่-หรือว่าพวกเขาเป็นคนชั่วพร้อมกับความไม่เชื่อ

เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าจดหมายฉบับนี้ถูกให้แก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นเป็นพวกแรก ซึ่งหลายคนในพวกเขา รู้จักพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพวกเขาจากจุดยืนทางประวัติศาสตร์ แต่ก็ยังมีความผิดในความไม่เชื่อของพวกเขาเองเหมือนเดิม เปาโลเตือนพวกเขาในที่นี้เกรงว่า หลังจากรู้จักทางแห่งพระคุณและความรอดแล้ว พวกเขาอาจหันหลังให้แก่พระเมตตาอเนกอนันต์ของพระเจ้าและเดินตามรอยเท้าบรรพบุรุษของพวกเขาที่เคยร้องขอหอมและกระเทียมของอียิปต์ แทนที่จะร้องขอมานาที่พระเจ้าได้ทรงจัดหาให้พวกเขา นี่คงจะเป็นเรื่องน่าเศร้าเกินคำพูดใด ๆ

“แต่จงเตือนสติกันและกันทุกวัน...” ผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นเคยสวดขอร้องต่อศาสนายิวและศาสนาของ

บรรพบุรุษของพวกเขามานานแสนนาน จนกระทั่งพวกเขาจะเปิดรับความเชื่อแบบคริสเตียนเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งมหัศจรรย์ เปาโลบอกพวกเขาให้หันใจและเตือนสติซึ่งกันและกันในความรักของพระคริสต์ เชื่อมใจของพวกเขาเป็นหนึ่งเดียวกันในพระวิญญูญาณและในการอธิษฐาน กินพระวจนะเป็นอาหาร-และถ้าพวกเขาเล็งเห็นความอ่อนแอฝ่ายวิญญูญาณในที่นี้ของใครคนหนึ่ง พวกเขาจะต้องพยุงเขาขึ้นมาและเสริมกำลังเขา พวกเขาจะต้องปลอบประโลมใจผู้ที่ทุกข์ร้อน และในความเป็นหนึ่งเดียวกันแห่งความเชื่อนั้นและความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า พวกเขาจะต้องบากบั่นมุ่งไปและเติบโตไปด้วยกันในพระคุณ พวกเขาเป็นเพียงเหล่าทหารก ในพระคริสต์และพวกเขาต้องการกันและกันจากจุดยืนของการร่วมสามัคคีธรรม การเตือนสติ และการร่วมกันอธิษฐานในพระวิญญูญาณ จงศึกษาค้นคว้าเอเฟซัส 4:12,13 และ 1 เธสะโลนิกา 5:11-14

“...เกรงว่าจะมีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไปโดยการหลอกลวงแห่งบาป” บาปทำให้ใจแข็งกระด้าง บังความคิดให้มีคบอด และเป็นเหตุให้คนเราสูญเสียสัมผัสรับรู้เกี่ยวกับคุณค่าต่าง ๆ ของสิ่งอันเป็นนิรันดร์ทั้งหลาย บาปจะเป็นเหตุให้คนเราเปรียบเทียบสิ่งที่ไม่จีรังกับสิ่งที่เป็นนิรันดร์ สิ่งต่าง ๆ ฝ่ายโลกกับสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายสวรรค์ ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้วไม่มีการเปรียบเทียบกันเลย ถึงอย่างไรแล้ว “เพราะผู้ใดจะไ้ประโยชน์อะไร ถ้าผู้นั้นจะได้โลกทั้งสิน และต้องสูญเสียจิตวิญญูญาณของตนเอง หรือผู้นั้นจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญูญาณของตน” (มธ. 16:26)

หลังจากที่เราได้ยืนยันว่าพระเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแล้ว ถ้าเราปฏิเสธที่จะเดินในความสว่างนั้นที่ถูกเปิดเผยแล้วในข่าวประเสริฐนั้น ความสว่างนั้นที่ถูกปฏิเสธก็กลายเป็นความมืดโดยอัตโนมัติ และแทนที่ใจเราจะอ่อนลง มันก็จะเริ่มแข็งกระด้าง เหมือนในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านนั้น เมื่อผู้ใดได้ยืนยันพระวจนะแต่ปฏิเสธที่จะรับมันไว้ เมล็ดที่ถูกหว่านนั้นก็ถูกชิงไปเสียเหมือน “โดยพวกนกแห่งฟ้าอากาศ”

พญามารมีเล่ห์เหลี่ยม เจ้าเล่ห์ และมุ่งมันที่จะทำลายจิตวิญญูญาณหากเป็นไปได้ แต่ถ้าจิตวิญญูญาณนั้นรับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ มันก็ไม่เลิกล้มความตั้งใจหรือหันออกไปเสีย จากนั้นมันก็มุ่งมันที่จะทำลายคำพยานของคริสเตียนคนนั้น อันเป็นการทำลายความใช้การได้ของเขาในฐานะพยานคนหนึ่งเพื่อพระคริสต์ เปาโลทราบเรื่องนี้ และเขาหนุนใจคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นอย่างแข็งขันให้ระวังตัวให้ดี เกรงว่าเมื่อได้ยืนยันพระวจนะแต่ปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง ใจของพวกเขาอาจเริ่มแข็งกระด้างและพวกเขาไม่เกิดผล เป็นหมันแทนที่จะฉวยโอกาสและชนะจิตวิญญูญาณทั้งหลาย

คริสเตียนที่ไร้ผลก็ยืนขวางทางคนบาปและคุณธรรมของพระคริสต์ เราจะต้องเตือนสติกันและกันทุกวันขณะยังเรียกกันว่า “วันนี้” เพราะเราอดถึงวันพรุ่งนี้ไม่ได้ เมื่อวานก็ผ่านไปและพรุ่งนี้ไม่เป็นของเรา ตอนนี้เป็นเวลาอันชอบ วันนี้คือวันแห่งความรอด-และวันนี้เป็นเวลาที่จะต้องตื่นตัว เอาใจใส่ วางใจองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกวันและเติบโตในพระคุณ เกรงว่าความไม่เชื่อและบาปจะคืบคลานเข้ามาและปล้นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญูญาณของเราไป

“การหลอกลวงแห่งบาป” ในส่วนท้ายของข้อ 13 อ้างอิงถึงบาปของการไม่เชื่อ จงสังเกตบทที่ 10 ข้อ 26: “ด้วยว่าถ้าพวกเราทำบาปอย่างจงใจหลังจากที่พวกเราได้รับความรู้แห่งความจริงแล้ว ก็ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งหลายหลงเหลืออยู่อีกต่อไป” ในบทที่ 12 ข้อ 1 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเราถูก

ล้อมรอบด้วยพยานหมู่ใหญ่นั้น ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น”

ความไม่เชื่อเต็มไปด้วยการหลอกลวง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับชาวฮีบรูเหล่านั้น การขาดความเชื่ออาจเป็นเหตุให้พวกเขา (เหมือนบรรพบุรุษของพวกเขา) ระลึกถึงหอมและกระเทียมของอียิปต์ แทนที่น้ำมันและน้ำผึ้งของแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่น ถ้าเราไม่ใช้ความเชื่อ ความคิดของเราก็อาจหลงทางไปสู่สิ่งเหล่านั้นที่เราเคยคิดว่าเรามีความสุขกับพวกมันก่อนที่จะต้อนรับความเชื่อแบบคริสเตียน ความไม่เชื่อจะก่อให้เกิดความเกียจคร้านและความซึมกระที่ฝ่ายวิญญาณ ความไม่เชื่อจะเป็นเหตุให้เราใช้เวลาคิดถึงโลกนี้มากกว่าคิดถึงโลกที่จะมานั้น เราจะต้องไม่รักโลกนี้ และไม่ยึดติดกับมัน เพราะว่าเราเป็นผู้สัญญา ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ซึ่งจากที่นั่นเราตั้งตาคอยพระผู้ช่วยให้รอดนั้น และเราควรมีใจจดจ่อและอธิษฐานขอการเสด็จกลับมาได้ทุกเมื่อของพระองค์

ข้อ 14 และ 15: “เพราะว่าพวกเราถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนกับพระคริสต์ ถ้าพวกเรายึดตอนต้นแห่งความไว้น้ำใจของพวกเราให้มั่นคงจนถึงที่สุด ขณะมีการกล่าวไว้ว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของท่านแข็งกระด้างไปเหมือนอย่างในครั้งก่อนนั้น’”

นี่เป็นความจริงเดียวกันกับที่ถูกประกาศในข้อ 6 โดย “ยึดความไว้น้ำใจและความปีติยินดีแห่งความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด” เราก็อธิษฐานแก่ตัวเราเองและแก่ชาวโลกว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระคริสต์ ความรอดของเราไม่ขึ้นอยู่กับการยึดมั่นของเรา แต่เราหนักแน่นมั่นคงเพราะเราได้รับความรอดแล้ว ความจริงเดียวกันนี้ถูกพบในโรม 8:1: “เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” คุณจะสังเกตเห็นว่าไม่ได้กล่าวว่า “ถ้าพวกเขาไม่ดำเนิน” มันเป็นคำกล่าวที่ชัดเจน: “ผู้ซึ่งไม่ดำเนิน” การดำเนินนั้นไม่ใช่เงื่อนไขหนึ่ง พวกเขาไม่ดำเนินตามเนื้อหนังเพราะว่าพวกเขาไม่ถูกปรับโทษแล้ว

“พวกเราถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนกับพระคริสต์”- เราไม่ได้กำลังจะถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนในอนาคต เราถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนแล้วตอนนี้ และเราพิสูจน์ว่าเราเป็นผู้เข้าส่วนกับพระคริสต์ “ถ้าพวกเรายึดตอนต้นแห่งความไว้น้ำใจของพวกเราให้มั่นคงจนถึงที่สุด”

พระคัมภีร์สอนชัดเจนว่าคนเหล่านั้นที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ “ไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” (รม. 8:1) เราดำเนินตามพระวิญญาณและไม่ตามเนื้อหนังเพราะว่าเราอยู่ในพระเยซูคริสต์ เราไม่ดำเนินชีวิตในทางที่ถูกต้องเพื่อที่จะกลายเป็นคริสเตียนและได้ไปสวรรค์-เราดำเนินชีวิตในทางที่ถูกต้องเพราะว่าเราได้รับความรอดแล้วและกำลังมุ่งหน้าไปสู่สวรรค์ ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์และเรากำลังเดินทางมุ่งหน้าสู่บ้านของเรา เราเป็นผู้สัญญาและคนต่างถิ่นบนแผ่นดินโลก เราดำเนินชีวิตในทางที่ถูกต้องเพราะว่าเราถูกทำให้ถูกต้องแล้วในใจของเรา

การอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่เราเคยรู้จักตั้งแต่การประสูติจากหญิงพรหมจารีของพระเยซูก็คือ การบังเกิดใหม่ของคน ๆ นั้นที่ใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรของพระเจ้า การบังเกิดใหม่เป็นการอัศจรรย์ของพระเจ้า เราถูกให้บังเกิดโดยพระเจ้า (ยอห์น 1:13) มิใช่โดยการทำงานทั้งหลายแห่งความ

ชอบธรรมซึ่งเรากระทำ มิใช่โดยทางการดำเนินชีวิตเป็นคนดีหรือการงานที่ดีทั้งหลาย มันเป็นมาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่เราถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระองค์

เมื่อเราได้รับการบังเกิดใหม่ เราก็กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าในทันที

“พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:2)

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์...” (รม. 8:1)

“เพราะว่าพวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

บัดนี้พวกเรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6,7)

เราเป็นผู้ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถูกนำโดยพระวิญญาณ ถูกรับประกันโดยพระวิญญาณ (รม.

8:9,14,16)

เราถูกประทับตราโดยพระวิญญาณจนกว่าจะถึงวันแห่งการไถ่ถอนนั้น (อฟ. 4:30)

เราเป็นผู้ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ (2 คร. 5:17)

บัดนี้เราเป็นผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้าแล้ว (2 ปต. 1:4)

เรามีมรดกที่ไม่รู้เปื่อยเน่า ไร้มลทิน และจางหายไปไม่ได้ ถูกจองไว้เพื่อเราแล้วในสวรรค์ (1 ปต.

1:3-5)

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำที่แปลเป็น “ผู้เข้าส่วน” ในข้อ 14 ควรแปลเป็นเหล่าเพื่อนร่วมทาง มันมีความหมายเหมือนกับความจริงนั้นใน 2 เปโตร 1:4 และมาจากคำกรีกที่แปลเป็น “พระสหาย” ในฮีบรู 1:9 ความหมายของคำ ๆ นี้ก็คือ “เพื่อนร่วมทาง, ผู้ร่วมแบ่งปัน, หุ่นส่วน” เราเรียนรู้แล้วว่า “ทั้งพระองค์ผู้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์นั้น ทั้งสิ้นเหล่านี้ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เพราะเหตุนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน” (ฮบ. 2:11)

คริสเตียนทั้งหลายเป็นเพื่อนร่วมทางของพระคริสต์ เราเป็นหุ่นส่วน เราแบ่งปันในสภาพแบบพระเจ้าของพระองค์กระทั่งวินาทีนี้เลย คนเหล่านั้นที่ยึดความไว้วางใจของตนให้มันคงก็เป็นคนเหล่านั้นที่รับความรอดอย่างแท้จริงแล้วโดยพระคุณ สมาชิกคริสตจักรทั้งหลายที่ (จากมุมมองฝ่ายวิญญาณ) เดียวขึ้นเดี่ยวลง เดี่ยวเปิดเดี่ยวปิด เดี่ยวเข้าเดี่ยวออก ก็ไม่เคยได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย

ข้อ 15 ยกคำพูดมาจากเพลงสดุดี 95 อีกครั้ง ตามที่ถูกอภิปรายไปแล้วในข้อ 7 และ 8 ของบทนี้ เนื่องจากพระเจ้าไม่จำเป็นต้องกล่าวอะไรเกินหนึ่งหนเพื่อจะทำให้มันเป็นเช่นนั้น ทำไมพระวิญญาณบริสุทธิ์ถึงตรัสซ้ำถ้อยคำเดิมสองหนในข้อพระคำสั้น ๆ ไม่มีข้อเหล่านี้? ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าการทวนซ้ำตรงนี้ เหมือนกับที่อื่นในพระวจนะของพระเจ้า มีไว้เพื่อแสดงให้เห็นถึงความสำคัญสุดขีดของสิ่งที่ถูกกล่าวนั้น

เมื่อดาวิดบันทึกถ้อยคำเหล่านั้นในเพลงสดุดี 95 เป็นครั้งแรก เขากล่าวว่า “วันนี้” -และสำหรับดาวิด มันก็เป็นวันนี้ วันนั้นเลย เมื่อเปาโลบันทึกถ้อยคำเหล่านี้ไปถึงเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรู เขาก็กล่าวว่า “วันนี้” -และในสมัยของเปาโล อย่างแท้จริงพอ ๆ กับในสมัยของดาวิด มันก็เป็นวันนั้นเลย บัดนี้เราที่เป็นผู้เชื่อก็อ่านถ้อยคำเดียวกันเหล่านั้น: “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์” -และมันก็จะเป็นอย่างนี้ไปจนกว่าจะถึงวินาทีเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาในหมู่เมฆในฟ้าอากาศเพื่อเรียกคริสตจักรไปอยู่กับพระองค์

วันนี้ ในยุคแห่งพระคุณมหัศจรรย์นี้ เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะหรืออ่านพระวจนะ มันก็สำคัญสุดขีดที่จะต้องทำสิ่งที่พระวจนะประกาศว่าเราควรทำ-และทำมันวันนี้ ถ้าคุณไม่ใช่ผู้เชื่อ วันนี้ก็เป็นวันที่จะเชื่อ ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อ วันนี้ก็เป็นวันที่จะรับใช้โดยการบอกผู้อื่น วันนี้เป็นวันที่จะนำเสนอตัวคุณเองต่อพระเจ้า เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต วันนี้เป็นวันที่จะเป็นคนต้นเรือนที่ดี ทหารที่ดี นักวิ่งที่ดีเพื่อพระคริสต์ วันนี้เป็นวันที่จะถวายสิ่งที่ดีที่สุดของคุณ-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย-ในหน้าที่คนต้นเรือนที่สัตย์ซื่อและการรับใช้ต่อพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเรา ออกมาจากความมืดเข้าสู่ความสว่างมหัศจรรย์ของพระองค์แล้ว

เราไม่ทราบวันนั้นหรือโมงนั้นที่พระเยซูจะเสด็จกลับมา เราทราบว่า การเสด็จมาของพระองค์เกิดขึ้นได้ทุกเมื่อ และเราควรใช้ทุกโอกาสที่มีเพื่อที่จะเป็นพยานเพื่อพระองค์ เราควรฉวยโอกาสไว้ เราไม่ควรรอดถึงพรุ่งนี้เด็ดขาด เพราะเราไม่รู้ว่พรุ่งนี้จะนำอะไรมาบ้าง วันนี้คือวันที่วานัน บัดนี้เป็นเวลาอันชอบนั้น

ความไม่เชื่อของชนชาติอิสราเอล - คำเตือนหนึ่ง

ข้อ 16-19: “เพราะบางคน เมื่อพวกเขาได้ยินแล้ว ก็ได้ช่วย ถึงกระนั้นไม่ใช่ทุกคนที่ออกมาจากประเทศอียิปต์โดยโมเสส และพระองค์ได้ทรงเป็นทุกข์พระทัยกับไครหนอเป็นเวลาสี่สิบปีนั้น ก็กับคนเหล่านั้นที่ได้กระทำบาป ซึ่งชกาศพของพวกเขาได้ล้มลงในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ และพระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่ไครหนอว่า เขาทั้งหลายจะไม่เข้าไปในที่สงบสุขของพระองค์ มิใช่แก่คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อหรือหรือ ฉะนั้นพวกเราจึงเห็นว่า พวกเขาไม่สามารถเข้าไปได้เพราะความไม่เชื่อ”

(เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าข้อ 16 ควรอ่านว่า “เพราะว่าผู้ใดเล่า เมื่อพวกเขาได้ยินแล้ว ได้ช่วย? มิใช่คนเหล่านั้นทุกคนที่ได้ออกมาจากอียิปต์โดยโมเสสหรือ?”)

ใน Amplified New Testament พระคำข้อนี้ถูกแปลดังนี้: “เพราะว่าคนเหล่านั้นเป็นใครที่ได้ยินและยังกบฏและช่วยพระองค์? มิใช่คนเหล่านั้นทุกคนที่ได้ออกมาจากอียิปต์ซึ่งถูกนำโดยโมเสสหรือ?”

ถ้าเราศึกษาค้นคว้าบันทึกเรื่องราวในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และทำความเข้าใจกับประวัติศาสตร์พระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับการพเนจรและการอพยพนั้น เราก็จะเรียนรู้ว่าคนเหล่านั้นที่ได้ออกมาจากอียิปต์พร้อมกับโมเสสไม่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ในวัน-ยกเว้นคาเลบ โยชูวา และคนเหล่านั้นที่อายุต่ำกว่ายี่สิบปีตอนที่มีการอพยพนั้น การกล่าวว่ “บางคน” คงจะดูเหมือนไม่สอดคล้องกับข้อเท็จจริงนั้น ดังนั้น “พวกเขาทุกคนที่ได้ออกมาจากอียิปต์โดยโมเสส” คงจะดูเหมือนถูกต้องอย่างแน่นอนและนำผมให้ยอมรับคำตัดสินของผู้แปลเหล่านั้น เมื่อเราพิจารณาฝูงชนมหาศาลนั้นที่ได้ออกมาจากอียิปต์ และมีแค่สองคนที่อายุเกินยี่สิบปีที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในแผ่นดินคานาอัน มันก็คงดูแปลกที่จะกล่าวว่ “บางคน” ในพวกเขาได้ล้มตายในถิ่นทุรกันดาร

ในพระคำสองข้อสุดท้ายในบทนี้ คำถามสำคัญสามข้อถูกถามและถูกตอบ พวกมันวิ่งขนานกันและกัน:

1. ใครได้ช่วยพระเจ้า? คำตอบ: ทุกคนได้ช่วยพระองค์
2. อะไรเป็นเหตุให้พระองค์เดือดดาล? คำตอบ: พวกเขาได้ทำบาป
3. พระองค์ได้บัญญัติแก่ใคร และอะไรเป็นผลลัพธ์ของคำประกาศของพระเจ้าภายใต้คำปฏิญาณ? คำตอบ: พระองค์ได้บัญญัติแก่คนเหล่านั้นที่ได้ออกมาจากอียิปต์ และผลลัพธ์ก็คือว่าพวกเขาไม่ได้เข้า

ในแผ่นดินคานาอัน พวกเขาได้ล้มตายในทะเลทรายนั้นเหมือนกับที่พระเจ้าได้ทรงประกาศว่าพวกเขา จะล้มตายเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา

ขอให้ผมยกข้อความส่วนที่เหลือของบทนี้มาจาก Amplified New Testament โดยเริ่มต้นที่ข้อ 17:

“และพระองค์ทรงขัดเคืองพระทัยและถูกย่ำยีและเป็นทุกข์พระทัยกับใครเล่าตลอดสี่สิบปี? ไม่ใช่กับ คนเหล่านั้นที่ได้ทำบาป ซึ่งศพที่ถูกแยกชิ้นส่วนของพวกเขาเกลื่อนกลาดและถูกทิ้งไว้ในทะเลทรายนั้นหรือ? และพระองค์ได้บัญชาแก่ผู้ใดเล่าว่าพวกเขาจะไม่ได้เข้าที่หยุดพักของพระองค์ คือแก่คนเหล่านั้นที่มีได้ เชื่อฟัง-ผู้ซึ่งไม่ได้ฟังพระวจนะของพระองค์ และที่ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามหรือยอมเชื่อ? ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพวกเขาไม่สามารถที่จะเข้า (ไปในที่หยุดพักของพระองค์) ได้เพราะความไม่เต็มใจของพวกเขาที่จะยึดมั่นและไว้ วางใจและฟังพาพระเจ้า-ความไม่เชื่อได้กีดกันพวกเขาออกไป”

ในการเชื่อมโยงกับข้อพระคำเหล่านี้ จงศึกษาค้นคว้ากันดารวิถี 14:1-35

อันเนื่องมาจากความไม่เชื่อ ประชาชาติอิสราเอลจึงได้กบฏต่อพระเจ้า และการกบฏของพวกเขาเป็นเหตุ ให้พระองค์ไม่พอพระทัยกับพวกเขา ถ้าพวกเขาเชื่อพระเจ้า พวกเขาก็คงไม่กบฏต่อพระองค์ พวกเขาได้เห็น การอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ในอียิปต์แล้ว พวกเขาได้ข้ามทะเลแดงบนดินแห้งแล้ว พวกเขาได้รับการเลี้ยง ดูด้วยมานาจากสวรรค์ และด้วยนกคุ้ม พวกเขาได้เห็นเมฆก้อนนั้นตอนกลางวันและเสาไฟนั้นตอนกลางคืน แต่ ทั้ง ๆ ที่มีสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด พวกเขาก็ยังปฏิเสธที่จะเชื่อพระเจ้าและนมัสการพระองค์ พวกเขาโยหาที่จะกลับไป ยังอียิปต์พร้อมกับหอมและกระเทียมของมัน

พวกเขารักโลกมากกว่าที่พวกเขารักพระเจ้า แม้กระทั่งที่คาเดชบารเนีย พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะเชื่อพระ วจนะของพระเยโฮวาห์ และปฏิเสธที่จะเชื่อคำรายงานเหล่านั้นซึ่งถูกนำกลับมาโดยโยชูวาและคาเลบ

เราปฏิเสธไม่ได้ว่าคนเหล่านี้มีความมั่นใจอยู่บ้างตอนที่พวกเขาเริ่มการเดินทางของตนออกมาจาก อียิปต์ แต่ระหว่างทาง แทนที่จะเติบโตในความเชื่อ พวกเขากลับสูญเสียความมั่นใจใดก็ตามที่พวกเขาเคยมี พวกเขาไม่มีความเชื่อที่จะเข้าไปในที่หยุดพักแห่งคานาอันนั้น ถ้าพวกเขาเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในตอนแรก ความปรารถนาฝ่ายเนื้อหาของพวกเขาก็ทำให้พวกเขาละลายหายไปจากมันแล้ว และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงร้อน เรืออยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นนานถึงสี่สิบปีอันแสนเหน็ดเหนื่อย-โดยนำความเสื่อมเสียมาสู่พระเจ้าและทำให้ พระองค์ไม่พอพระทัยอยู่ทุกชั่วขณะ และพวกเขาทุกคนตายในถิ่นทุรกันดารนั้น ความไม่เชื่อประกาศโทษความ ตายแก่พวกเขา

จิตวิญญาณทุกคนดวงที่ถูกทรมานอยู่ในไฟนรกวันนี้ก็อยู่ที่นั่นเพราะความไม่เชื่อ อาดัมและเอวาไม่ได้เชื่อ พระเจ้า-พวกเขาไม่ได้เชื่อว่าพวกเขาจะต้องตายหากพวกเขากินผลไม้ต้องห้ามนั้น ดังนั้นพวกเขาจึงกินและพวกเขา ก็ตาย กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ

คาอินไม่เชื่อพระเจ้า แต่เมื่อเขาปฏิเสธโอกาสครั้งที่สองที่พระเจ้าทรงยื่นเสนอให้เขา พระเจ้าก็แช่ง สาบเขา และคาอินร้องออกมาว่า “โทษของข้าพระองค์หนักเกินกว่าที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้!”

ตั้งแต่สวนเอเดนจนถึงอเวสาน ความไม่เชื่อจะเป็นต้นเหตุของการลงพระอาชญาของจิตวิญญาณทุก ดวงที่เคราะห์ร้ายเหลือเกินจนต้องรับโทษชั่วนิรันดร์ในนรก: “ผู้ที่เชื่อบนพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่

ไม่เชื่อที่ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า”
(ยอห์น 3:18) ผู้เชื่อทั้งหลายก็พ้นจากการปรับโทษ เหล่าคนไม่เชื่อถูกปรับโทษตอนนี้เพราะพวกเขาไม่เชื่อ

เหตุการณ์เหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารนั้นถูกพบในกัณฑ์การวิถึ
14:23-30 และในพระราชบัญญัติ 1:34,35 ไม่มีการกล่าวถึงในคำปฏิญาณของพระเจ้าในภาคพันธสัญญาเดิม
ว่าชนชาติอิสราเอลจะไม่ได้เข้าในการหยุดพัก มันกล่าวถึงแผ่นดินคานาอัน คำปฏิญาณนั้นก็คือว่า พวกเขาไม่
สามารถเข้าในแผ่นดินคานาอันได้ ซึ่งถูกกล่าวถึงว่าเป็น “การหยุดพัก” เพราะว่าการเข้าไปในที่นั้นก็คงจะยุติ
ความทุกข์ยากและการเดินทางเหล่านั้นในถิ่นทุรกันดารของพวกเขา แต่คำเตือนตรงนี้ที่มาถึงชาวฮีบรูไม่
เกี่ยวข้องเลยกับแผ่นดินคานาอันฝ่ายโลก แต่เกี่ยวกับการหยุดพักแห่งสวรรค์ มันเกี่ยวข้องกับการหยุดพักของ
พระเจ้าที่ทรงจัดทำให้ในพระคริสต์ พระเยซูตรัสแล้วว่า “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงาน
เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย” (มธ. 11:28)

ในพระราชบัญญัติ 1:2 เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงพร้อมที่จะนำชนชาติอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินคานา
อัน-ระยะทางประมาณสองร้อยไมล์ซึ่งคงใช้เวลาเดินทางแค่ราว ๆ สิบเอ็ดวันก็ถึง ในคานาอันพวกเขาคงจะได้
ดื่มด่ำกับน้ำนมและน้ำผึ้ง และแน่นอนว่าการหยุดพักของพระเจ้าคงจะเป็นของพวกเขาไปแล้วหากพวกเขาได้
เข้าไป แต่เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา พระเจ้าจึงมิได้อนุญาตให้พวกเขาเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้
พระองค์ทรงทำลายพวกเขาในถิ่นทุรกันดาร-และความไม่เชื่อของพวกเขาก็เป็นคำเตือนที่เราควรฟังวันนี้:

“แต่สำหรับหลายคนในพวกเขา พระเจ้าไม่พอพระทัย ด้วยว่าพวกเขาถูกคว่ำเสียในถิ่นทุรกันดาร
บัดนี้สิ่งเหล่านี้ได้เป็นตัวอย่างต่าง ๆ สำหรับพวกเรา เพื่อที่พวกเราจะไม่โลภอยากได้สิ่งต่าง ๆ ที่ชั่วร้าย เหมือน
พวกเขาได้โลภด้วย และพวกท่านอย่าเป็นคนไหว้รูปเคารพ เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาเป็น ตามที่มีเขียนไว้
แล้วว่า ‘ประชากรก็นั่งลงกินและดื่ม และลุกขึ้นเล่นสนุกกัน’ และอย่าให้พวกเรากระทำล่วงประเวณี เหมือน
อย่างบางคนในพวกเขาได้กระทำ และล้มตายในวันเดียวเป็นจำนวนสองหมื่นสามพันคน

“และอย่าให้พวกเราลองดีพระคริสต์ เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้ลองดีเช่นกัน และถูกทำลาย
ด้วยบรรดาชั่วร้าย และอย่าให้พวกท่านบ่น เหมือนอย่างบางคนในพวกเขาได้บ่นด้วย และถูกทำลายด้วยองค์
เพชรฆาต บัดนี้สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดแก่พวกเขาเพื่อเป็นตัวอย่างต่าง ๆ และสิ่งเหล่านี้ได้ถูกบันทึกไว้เพื่อ
เตือนสติพวกเรา ผู้ซึ่งบรรดาทุกข์สุดท้ายของโลกกำลังมาถึง” (1 คร. 10:5-11)

การหยุดพักที่ดีกว่าสำหรับคริสเตียน - การเนรมิตสร้างของพระเจ้า - การหยุดพักเป็นภาพเล็งหนึ่ง บทที่ 4

4:1 เหตุฉะนั้น ให้พวกเราเกรงกลัวเถิด เกรงว่าพระสัญญาที่ได้มอบไว้แก่พวกเราแล้วเกี่ยวกับการเข้าในที่สงบสุขของพระองค์ ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านอาจดูเหมือนไปไม่ถึงที่สงบสุขนั้น

4:2 เพราะว่าชาวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่พวกเราแล้ว เช่นเดียวกับแก่พวกเขา แต่ถ้อยคำที่ถูกประกาศนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์แก่พวกเขา เพราะว่าไม่ได้ถูกรวมเข้ากับความเชื่อในคนเหล่านั้นที่ได้ยินถ้อยคำนั้น

4:3 เพราะว่าพวกเราที่ได้เชื่อแล้วก็เข้าในที่สงบสุขนั้นจริง ๆ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า ‘ตามที่เราได้บัญญัติในความพิโรธของเราว่า “ถ้าเขาทั้งหลายจะเข้าไปในที่สงบสุขของเรา”’ ถึงแม้ว่ากรณเหล่านั้นก็สำเร็จแล้ว ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก

4:4 เพราะพระองค์ได้ตรัสในที่แห่งหนึ่งถึงวันที่เจ็ดดังนี้ว่า ‘และพระเจ้าทรงพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ในวันที่เจ็ด’

4:5 และในแห่งเดียวกันนั้นตรัสอีกว่า ‘ถ้าเขาทั้งหลายจะเข้าไปในที่สงบสุขของเรา’

4:6 เหตุฉะนั้น โดยเห็นแล้วว่ายังมีบางคนต้องเข้าไปในนั้น และคนเหล่านั้นที่ชาวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่พวกเขา ก่อน ก็ไม่ได้เข้าเพราะความไม่เชื่อ

4:7 พระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก โดยกล่าวในคัมภีร์ของดาวิดว่า “วันนี้” หลังจากผ่านไปช้านานแล้ว เหมือนมีกล่าวไว้ว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไป’

4:8 เพราะว่าถ้าเยซูได้ให้พวกเขาเข้าไปในที่สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็คงจะไม่ตรัสในภายหลังถึงอีกวันหนึ่ง

4:9 ฉะนั้นจึงยังมีที่สงบสุขสำหรับประชาชนของพระเจ้า

4:10 ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว เขาก็ได้หยุดจากบรรดาการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์

4:11 เหตุฉะนั้น ให้พวกเราเพียรพยายามที่จะเข้าไปในที่สงบสุขนั้น เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะล้มลงไปตามตัวอย่างแบบเดียวกันแห่งความไม่เชื่อ

4:12 เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงฤทธานุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ โดยแทงทะลุจนกระทั่งผ่าจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก แยกออกจากกัน และเป็นผู้วินิจฉัยบรรดาความคิดและความมุ่งหมายแห่งใจ

4:13 และไม่มีสิ่งเนรมิตสร้างใด ๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งพวกเราต้องเกี่ยวข้อง

4:14 เมื่อเห็นแล้วว่าพวกเรามีมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่เสด็จไปในฟ้าสวรรค์ทั้งหลายแล้ว พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้พวกเรายึดมั่นในการยอมรับของพวกเรา

4:15 เพราะว่าพวกเราไม่มีมหาปุโรหิตซึ่งไม่สามารถถูกสัมผัสด้วยความรู้สึกแห่งความเจ็บป่วยทั้งหลายของพวกเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากบาป

4:16 ฉะนั้นขอให้พวกเราเฝ้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ

ในบทนี้เรามีการเริ่มต้นของใจความหลักของหนังสือฮีบรู ในที่นี้เราเห็นพระคริสต์-ไม่เพียงประทับอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ แต่ประทับนั่งอยู่ที่นั่นในฐานะมหาปุโรหิตที่ยิ่งใหญ่ของเรา ทรงได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ทรงมีคุณสมบัติเพราะว่าพระองค์ทรงเสด็จขึ้นพระราชกิจที่พระเจ้าทรงส่งพระองค์มากระทำแล้ว ทรงถูกทำให้สมบูรณ์แบบแล้วเพราะว่าพระองค์ทรงกระทำสิ่งสารพัดที่พอพระทัยพระบิดาอยู่เสมอ

เราเห็นพระเยซู มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าตามอย่างของเมลคีเซเดค ว่าทรงมีคุณสมบัติที่จะเปิดสถานบริสุทธิแห่งสวรรค์ให้แก่ทุกคนที่เชื่อและมีความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินและพระราชกิจที่เสด็จขึ้นแล้วของพระองค์ ทั้งหมดนี้เป็นของเราเพราะพันธสัญญาใหม่นั้นที่ดีกว่าเมื่อเทียบกับกฎต่าง ๆ ของโมเสสภายใต้พันธสัญญาเดิมนั้น

หลายครั้งเปาโลขอร้องคนเหล่านั้นที่อ่านจดหมายฝากฉบับนี้ให้ตรวจสอบตัวเองในความสว่างของการเปิดเผยของพระเจ้าผ่านทางพระบุตรของพระองค์ บทนี้ขึ้นต้นด้วยคำขอร้องแบบเดิม เราจะต้องตรวจสอบตัวเองเกี่ยวกับสถานะและสภาวะของเรา-ไม่ใช่ต่อหน้ามนุษย์ แต่ต่อพระพักตร์พระเจ้า

นี่ไม่ใช่บทที่เราจะเข้าใจได้ง่าย เราต้องฟังพาพระองค์ผู้แต่งของบทนี้ คือพระวิญญูณบริสุทธิ เรามีพระสัญญาที่ว่าพระองค์จะสอนสิ่งสารพัดแก่เรา (1 ยอห์น 2:27) ดังนั้นให้เราเข้ามาใกล้บทที่สี่ด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น และด้วยการอธิษฐานเยาะ ๆ โดยหมายฟังพระวิญญูณบริสุทธิที่จะให้ความกระจ่างแจ้งและนำพาเราขณะที่เราศึกษาค้นคว้า

คำเตือนสติที่ถูกเริ่มต้นในฮีบรู 3:12 ไม่ได้จบอย่างสมบูรณ์จนกระทั่งฮีบรู 4:12 บทที่ 3 ข้อ 19 เป็นตัวเชื่อมระหว่างคำเตือนสติที่เริ่มต้นในบทที่ 3 ข้อ 12 และไปจบส่วนที่เหลือของบทนี้ และวางรากฐานสำหรับคำหุ้มนใจที่เรากำลังจะศึกษาค้นคว้าในพระคำสิบสองข้อแรกของบทที่ 4

“ฉะนั้นพวกเราจึงเห็นว่า พวกเขาไม่สามารถเข้าไปได้เพราะความไม่เชื่อ” เป็นการเชื่อมโยงระหว่างคำเตือนสติที่เริ่มต้นและคำหุ้มนใจที่ถูกรวบรวมระหว่างบทที่ 3:12 และ 4:12

คำถามนี้อาจถูกถามว่า “เนื่องจากผู้ใหญ่เกือบทุกคนที่ได้ออกมาจากอียิปต์ได้สิ้นชีวิตในถิ่นทุรกันดาร นี่หมายความว่าพระสัญญาของพระเจ้าที่ว่าจะนำพวกเขาเข้าไปในคานาอันล้มเหลวอย่างนั้นหรือ?” เราพบพระสัญญาเช่นนั้นในอพยพ 6:6-8:

“เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอลว่า ‘เราเป็นพระเยโฮวาห์ และเราจะนำพวกเจ้าออกมาจากการอยู่ในอียิปต์และเราจะให้พวกเจ้าพ้นจากการเป็นทาสของพวกเขา และเราจะไถ่พวกเจ้าไว้ด้วยพระกรที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่โตทั้งหลาย และเราจะรับพวกเจ้าให้เป็นประชากรของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์’

พระเจ้าของพวกเจ้า ผู้ซึ่งนำพวกเจ้าออกมาจากการอยู่ใต้ภาระงานเหล่านั้นของคนอียิปต์ และเราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดินนั้น เกี่ยวกับซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะยกมันให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ และเราจะให้แผ่นดินนั้นแก่พวกเจ้าเป็นมรดก เราเป็นพระเยโฮวาห์!”

พระสัญญาที่พระเจ้าทรงกระทำกับชนชาติอิสราเอลกล่าวถึงประชาชนชาติหนึ่งในฐานะชนชาติหนึ่งไม่ใช่บุคคลทั้งหลาย และไม่จำเป็นต้องหมายถึงชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พวกเขาจะชบหน้าลงและนมัสการพระองค์ จะมีการสำเร็จจริงที่ชัดเจนของพระสัญญาทั้งหลายที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัม และประชาชนชาติหนึ่งจะถูกให้กำเนิดในวันเดียว พระเจ้ายังไม่หมดธุระกับชนชาติอิสราเอล พระสัญญาทุกประการที่พระองค์ทรงทำไว้กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร

พระสัญญานั้นเกี่ยวกับคานาอันไม่จำเป็นต้องหมายถึงผู้คนที่ถูกนำออกมาจากอียิปต์โดยโมเสส-หรือหมายถึงพวกเขาทุกคนหรือผู้ใดในคนชั่วอายุนั้นโดยเฉพาะ ถ้าพระสัญญาของพระเจ้าเป็นพระสัญญาหนึ่งที่เด็ดขาด ไม่มีเงื่อนไขแก่คนชั่วอายุนั้นโดยเฉพาะ มันก็คงเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระสัญญานั้นต้องสำเร็จจริง มิฉะนั้น พระเจ้าก็คงผิดคำสัญญาไปแล้ว-และนั่นเป็นไปได้เลย เพราะพระเจ้าทรงมุสาไม่ได้

มันถูกนำเสนออย่างชัดเจนในพระคัมภีร์ข้อนี้ว่าพระสัญญานั้นไม่ได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแก่คนรุ่นนั้น เพราะความไม่เชื่อของพวกเขา มันไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า มันเป็นความผิดของพวกเขา หากพวกเขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถและตั้งพระทัยแน่วแน่ที่จะพาพวกเขาเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ความเชื่อของพวกเขา ก็คงนำพวกเขาไปยึดครองแผ่นดินนั้นและพระสัญญานั้นก็คงจะถูกประทานให้แก่พวกเขาไปแล้ว-แต่มีแค่คาเลบและโยชูวาที่เชื่อว่าพวกเขาสามารถยึดครองแผ่นดินนั้นได้

“เหตุฉะนั้นบัดนี้ ถ้าพวกเจ้าจะเชื่อฟังเสียงของเราอย่างแท้จริง และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ แล้วพวกเจ้าจะเป็นทรัพย์สมบัติที่พิเศษแก่เรา เหนือกว่าประชาชนทั้งปวง เพราะแผ่นดินโลกทั้งสิ้นเป็นของเรา และพวกเจ้าจะเป็นอาณาจักรแห่งบุโรหิตแก่เรา และเป็นชนชาติบริสุทธิ์” เหล่านี้เป็นบรรดาถ้อยคำซึ่งเจ้าจงกล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอล” (อพย. 19:5,6)

“ดูเถิด เราส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเจ้าไป เพื่อคอยระวังรักษาเจ้าในทางนั้น และเพื่อนำเจ้าเข้าไปสู่สถานที่ซึ่งเราได้เตรียมไว้แล้ว จงเอาใจใส่ทูตนั้นและเชื่อฟังเสียงของท่าน อย่าข่มขู่ท่านเพราะท่านจะไม่ยกโทษการละเมิดทั้งหลายของพวกเจ้าเลย ด้วยว่านามของเราอยู่ในท่าน แต่ถ้าเจ้าจะเชื่อฟังเสียงของท่านอย่างแท้จริง และกระทำตามทุกสิ่งที่เรากล่าว แล้วเราจะเป็นศัตรูต่อบรรดาศัตรูของเจ้า และจะเป็นปฏิปักษ์ต่อปฏิปักษ์ทั้งหลายของเจ้า” (อพย. 23:20-22)

พระเจ้าทรงสัญญาแล้วว่าจะพาชนชาติอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินหนึ่งที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่พระองค์ไม่ได้สัญญาว่าจะพาพวกเขาเข้าไปโดยไม่สนว่าพวกเขาทำอะไร โดยไม่สนว่าพวกเขาเชื่อและเชื่อฟังพระองค์หรือไม่ พระสัญญาของพระเจ้ามี่เงื่อนไขเสมอ-พระองค์ทรงบัญชา พระองค์ไม่เสนอแนะ พระองค์ทรงสัญญา-และพระองค์รักษาคำสัญญาของพระองค์ ความไม่เชื่อของพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจากอียิปต์กับโมเสสไม่ได้

ทำให้พระสัญญาของพระเจ้าล้มเหลวไป มันถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วแก่คนรุ่นถัดมา:

“และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแก่คนอิสราเอลแผ่นดินทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา และพวกเขาได้ยึดครองแผ่นดินนั้น และอาศัยอยู่ที่นั่น” (ยชว. 21:43)

คนรุ่นนั้นของชนชาติอิสราเอลเชื่อพระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้า และเพราะความเชื่อของพวกเขาในพระสัญญาของพระองค์ พวกเขาจึงเดินทางต่อไปภายใต้การนำของโยชูวาเพื่อไปถือกรรมสิทธิ์นั้นที่ทรงสัญญาไว้แก่พวกเขา บรรพบุรุษของพวกเขาได้สูญเสียกรรมสิทธิ์นั้นเพราะความไม่เชื่อ พวกเขาได้รับมันเพราะความเชื่อของพวกเขาในพระวาจาของพระเจ้า

จงสังเกตพระสัญญานั้นที่พระเยโฮวาห์ทรงทำไว้กับอับราฮัม:

“และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับราม หลังจากโลกแยกจากท่านไปแล้วว่า “บัดนี้จึงทรงตาของเจ้าขึ้น และมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่ขึ้นไปทางทิศเหนือ และไปทางทิศใต้ และไปทางทิศตะวันออก และไปทางทิศตะวันตก เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้ เราจะให้มันแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์” (ปฐมก. 13:14,15)

พระสัญญานี้ถูกทวนซ้ำหลายหนในภาคพันธสัญญาเดิม เราทราบว่าชนชาติอิสราเอลไม่ได้ถือครองแผ่นดินนั้นมาตลอด พระสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัมไม่ได้ระบุนะจะจงคนชั่วอายุใด-มันเป็นพระสัญญาแก่ชนชาติอิสราเอลตลอดไป

“และทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ได้ขึ้นมาจากกิลกาลถึงโบคิม และกล่าวว่า “เราเป็นผู้ทำให้พวกเจ้าขึ้นไปจากอียิปต์ และได้นำพวกเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของพวกเขา และเราได้กล่าวว่า ‘เราจะไม่หักพันธสัญญาของเราแก่พวกเจ้าเลย และพวกเจ้าต้องไม่ร่วมเป็นพันธมิตรกับชาวแผ่นดินนี้ พวกเจ้าต้องพึงทำลายบรรดาแท่นบูชาของพวกเขาลงเสีย’ แต่พวกเจ้าไม่ได้เชื่อฟังเสียงของเรา ทำไมพวกเจ้าทำเช่นนี้เล่า เหตุฉะนั้นเราจึงได้กล่าวด้วยว่า ‘เราจะไม่ขับไล่พวกเขาออกไปจากต่อหน้าพวกเจ้า แต่พวกเขาจะเป็นเหมือนเสี้ยนหนามอยู่ในซี่ข้างของพวกเจ้า และพระต่าง ๆ ของพวกเขาจะเป็นบ่วงแร้วแก่พวกเจ้า’” (ฉดล. 2:1-3)

ในอนาคต ชนชาติอิสราเอลจะถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม พวกเขาจะยึดครองมัน และ “การเพิ่มพูนแห่งการปกครองของพระองค์จะไม่มีที่สิ้นสุด” พระสัญญาทุกข้อที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัมจะถูกทำให้สำเร็จจริงอย่างครบถ้วน

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้าซึ่งได้เริ่มถูกกล่าวโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าและได้ถูกยืนยันแก่เราโดยคนที่ทั้งหลายที่ได้ยินพระองค์ สัญญาชีวิตนิรันดร์แก่ทุกคนที่เชื่อ บันทึกรุ่นก่อนเราว่าพระเยซูได้ทรงเยี่ยมเยียนพวกคนต่างชาติเพื่อเอาชนหมู่หนึ่งออกมาจากพวกเขา และเราทราบว่านี่เกิดขึ้นมาตลอดตั้งแต่เพ็นเทคอสต์ แต่วันนี้เมื่อเรามองไปรอบตัวเราผ่านทางดวงตามนุษย์ ดูเหมือนว่าข่าวประเสริฐล้มเหลวเสียแล้ว ความชั่วอาละวาดไปทั่วทุกหนแห่ง ความชั่วช้ากำลังท่วมแผ่นดินโลกดูจมน้ำท่วม แต่พระสัญญาของพระเจ้าเกี่ยวกับข่าวประเสริฐและชนหมู่หนึ่งเพื่อพระนามของพระองค์-คริสตจักรหนึ่งซึ่งปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อย-จะถูกรักษาไว้อย่างเต็มที่

คริสตจักรซึ่งได้ถูกเลือกในพระคริสต์ก่อนการวางรากฐานของโลกจะถูกถวายแด่พระองค์ผู้ทรง
พรหมจารีบริสุทธิ์คนหนึ่งที่ไร้มลทิน (อฟ. 5:27)

ชีวิตนิรันดร์จะเป็นมรดกของทุกคนที่เชื่อบนพระนามของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า
คนเหล่านั้นที่ถูกไถ่แล้วโดยพระโลหิตของพระองค์และถูกเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์มีมรดกอันหนึ่งที่
ไม่รู้เขื่อนอาย ถูกสะสมไว้ในสวรรค์อันเป็นที่ซึ่งมันไม่อาจจางหายไปได้ มันรอคอยทุกคน “ผู้ถูกพิทักษ์รักษาโดย
ฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด ซึ่งพร้อมที่จะถูกเปิดเผยในยุคสุดท้าย” วันหนึ่งผู้เชื่อแท้
ทุกคนจะรับอาณาจักรนั้นเป็นมรดกซึ่งถูกจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขาตั้งแต่การวางรากฐานของโลก

พระสัญญาอันนั้นคือ “ผู้ที่เชื่อและรับบัพติศมาก็จะรอด แต่ผู้ที่ไม่เชื่อจะถูกลงพระอาชญา” (มาระโก
16:16) “ผู้ที่เชื่อบนพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ และผู้ที่ไม่เชื่อพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้า
ตกอยู่บนเขา” (ยอห์น 3:36)

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้น ให้พวกเราเกรงกลัวเถิด เกรงว่าพระสัญญาที่ได้มอบไว้แก่พวกเราแล้วเกี่ยวกับการ
เข้าไปในที่สงบสุขของพระองค์ ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านอาจดูเหมือนไปไม่ถึงที่สงบสุขนั้น”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านทางปากกาของเปาโล เพิ่งชี้ให้เห็นว่าพวกบรรพบุรุษที่พระเจ้าทรงทำพระ
สัญญานี้ด้วย ไม่ได้รับตามพระสัญญาและไม่ได้ตั้งมั่นกับแผ่นดินนั้นที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เพราะว่า
พวกเขาไม่ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขของพระเจ้า ซึ่งก็คือความเชื่อ พระเจ้าไม่อนุญาตให้พวกเขาเข้าแผ่นดินคานา
อันเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา และในพระคำข้อนี้ เปาโลเตือนเราเกรงว่าเราจะตกเป็นเหยื่อของเหตุการณ์
น่าเศร้าแบบเดียวกัน

“ให้พวกเราเกรงกลัวเถิด...” ดูเถิด ๆ นี้อาจขัดแย้งกับข้อพระคำอื่น ๆ ที่ผู้เชื่อทั้งหลายถูกหนุนใจว่า
“อย่างกลัวเลย” ในอิสยาห์ 41:10 เราอ่านว่า “เจ้าอย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าทำอัมพาตใจเลย เพราะ
เราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า ไซ้แล้ว เราจะช่วยเจ้า ไซ้แล้ว เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความ
ชอบธรรมของเรา”

อิสยาห์ 43:1 บอกเราว่า “แต่บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ได้ทรงสร้างท่าน โอ ยาโคบ และผู้ได้ทรงปั้นท่าน
โอ อิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า “อย่างกลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เจ้าเป็นของเรา”

ในยอห์น 14:27 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลาย
แล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านทั้ง
หลายวิตกเลย และอย่าให้ใจของท่านทั้งหลายกลัว”

เปาโลกล่าวแก่ทิโมธีว่า “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ประทานวิญญาณแห่งความกลัวให้แก่พวกเรา แต่แห่ง
ฤทธิ์เดช และแห่งความรัก และแห่งความคิดที่ปกติดี” (2 ทธ. 1:7)

1 เปโตร 2:17 บอกเราว่า “จงยำเกรงพระเจ้า” และในฟิลิปปี 2:12 เราอ่านว่า “...จงให้ความรอด
ของพวกท่านเองกระทำกิจออกมาด้วยความกลัวและตัวสั่น”

หนทางเดียวที่จะทำให้ข้อพระคำที่ดูเหมือนขัดแย้งกันเหล่านี้สอดคล้องประสานกันได้ก็คือ แยกแยะพระ
วณะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง ความกลัวเป็นสิ่งที่ดี หรือมันก็ไม่ดี-แล้วแต่ว่าเรามีความกลัวนั้นต่อผู้ใดหรือสิ่ง

โต หากเราเกรงกลัวพระเจ้าในลักษณะที่ถูกต้อง ความกลัวตามแบบพระเจ้าย่อมก่อให้เกิดการกลับใจใหม่ แต่ถ้าเรากลัวพระเจ้าเหมือนอย่างที่เราพิศจากกลัวพระองค์ (ยากอบ 2:19) ความกลัวก็ไม่ได้และจะนำเราให้รู้สึกว่าพระเจ้าเป็นผู้เผด็จการ ความกลัวเช่นนั้นสุดท้ายแล้วจะนำเราไปสู่ความเกลียดชัง ความกลัวตามแบบพระเจ้าก่อให้เกิดความรัก แต่ความกลัวแบบที่พวกพิศจากมีต่อพระเจ้ายกก็ก่อให้เกิดทัศนคติแห่งความไม่ไว้วางใจ

“ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นแห่งความรู้...” (สภษ. 1:7)

“ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์มีความไว้นิ่งเฉยใจที่เข้มแข็ง และลูกหลานของเขาจะมีที่ลี้ภัย ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อหลีกเลี่ยงหนีจากกับดักแห่งความมรณา” (สภษ. 14:26,27)

“คนที่เกรงกลัวอยู่เสมอก็คือเป็นสุข...” (สภษ. 28:14)

พระเยซูคริสต์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “...จงกลัวพระองค์ผู้ซึ่งทรงสามารถที่จะทำลายทั้งจิตวิญญาณและร่างกายในนรกได้” (มธ. 10:28)

เปาโลเตือนสติเหล่าวิสุทธิชนในกรุงโรมว่า “...อย่าหวั่นไหวไปเลย แต่จงเกรงกลัว” (รม. 11:20)

เปโตรประกาศว่า “...จงใช้เวลาแห่งการอยู่อาศัยชั่วคราวของพวกท่านในโลกนี้ด้วยความยำเกรง” (1 ปต. 1:17)

วิวรณ์ 19:5 กล่าวว่า “...จงสรรเสริญพระเจ้าของพวกเรา ท่านทั้งหลาย บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ และพวกท่านที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่”

เมื่อผู้ใดต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตัวเอง สันติสุขก็มาสู่ใจนั้นและสันติสุขของพระเจ้ายกก็ไหลท่วมจิตวิญญาณนั้น แต่ควรมีความเกรงกลัวตามแบบพระเจ้าเช่นกัน “...แต่การอภัยโทษมีอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงเป็นที่ยำเกรง” (เพลงสดุดี 130:4)

“ให้เราทั้งหลายฟังตอนสรุปของเรื่องทั้งหมดนี้เถิด จงยำเกรงพระเจ้า และจงรักษาพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ไว้ เพราะว่าเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์ ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษา พร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าสิ่งนั้นดี หรือไม่ว่าสิ่งนั้นชั่ว” (ปญจ. 12:13,14)

เราจะต้องเดินทางแบบผู้สัตย์จริงในแผ่นดินแห่งบาปและความทุกข์โศกนี้ด้วยความยำเกรง เป็นความจริงที่ว่าเรามีความขึ้นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมสง่าราศี แต่เราจะต้องวางใจและเชื่อฟัง และเดินในความยำเกรงพระเจ้า

“...เกรงว่าพระสัญญาที่ได้มอบไว้แก่พวกเราแล้วเกี่ยวกับการเข้าไปในที่ตั้งสงบสุขของพระองค์ ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านอาจดูเหมือนมาไม่ถึงที่สงบสุขนั้น” ความหมายตรงนี้ก็คือนั้นเรื่องของการหยุดพักของพระเจ้ายกยังมีอยู่ และคนเหล่านั้นที่เชื่อก็จะเข้าไปในการหยุดพักของพระองค์ คำประกาศที่ถูกกล่าวในที่นี้ถูกบอกเป็นนัยในฮีบรู 3:19

การ “มาไม่ถึง” หมายถึงล้มเหลวที่จะไปให้ถึง เหตุผลเดียวที่ผู้ใดในยุคแห่งพระคุณนี้จะมาไม่ถึงการหยุดพักนั้นที่พระเจ้าทรงมีเพื่อคนของพระองค์เองก็จะเป็นเพราะว่าคน ๆ นั้นปฏิเสธที่จะเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

เปาโลรับประกันคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นว่าพวกเขาไม่สายเกินไปสำหรับการหยุดพักของพระเจ้า

และการหยุดพักนั้นที่ยังคงมีอยู่ก็ถูกระบุว่าเป็นเหมือนความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ มันเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งที่ชนชาติอิสราเอลไม่ได้เข้าในการหยุดพักของพระเจ้า-พวกเขาได้ปฏิเสธมันเพราะความไม่เชื่อ แต่ทั้งๆ ที่พวกเขาไม่เชื่อ การหยุดพักนั้นก็ไม่ได้ถูกกำจัดไป มันไม่ได้ถูกทำลายหรือถูกทำให้เป็นโมฆะไป มันยังมีอยู่วันนี้สำหรับประชากรของพระเจ้า-คนเหล่านั้นทุกคนที่เชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและวางใจพระองค์ให้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดส่วนตัวของพวกเขา

เป้าหมายหลักของข้อ 1 ไม่ใช่เพื่อแสดงให้เห็นว่าชนชาติอิสราเอลถูกตัดออกไปจากพระสัญญานั้นแล้วเพราะความไม่เชื่อ เพราะเรื่องนี้ถูกแสดงให้เห็นแล้วในบทที่แล้ว เป้าหมายตรงนี้ก็เพื่อแสดงให้เห็นว่าทั้งๆ ที่ข้อเท็จจริงก็คือว่าชนชาติอิสราเอลไม่ได้เข้าในการหยุดพักเพราะความไม่เชื่อ การหยุดพักของพระเจ้ายังมีอยู่ (บทที่ 4 ข้อ 1 ถึง 9) และเพื่อที่จะบอกว่าการหยุดพักของพระเจ้าที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้เป็นอันเดียวกันกับการหยุดพักนั้นในเพลงสดุดี 95 และกับความรอดนั้นที่เรามีวันนี้โดยทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู เปาโลเตือนสติคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นให้ระวังการมาถึงการหยุดพักนั้นเหมือนอย่างที่ยังบรรพบุรุษของพวกเขาเคยมาไม่ถึงในสมัยของพวกเขา

ข้อ 5 พูดถึง “การหยุดพักของเรา” ซึ่งหมายถึงการหยุดพักของพระเจ้า-การหยุดพักนั้นซึ่งพระเจ้าเองได้เสด็จเข้าไปเมื่อเสร็จสิ้นการทรงสร้างนั้น: “และในวันที่เจ็ดพระเจ้าได้เสร็จสิ้นการงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำขึ้นนั้น และพระองค์ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ดจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำขึ้นนั้น” (ปฐมก. 2:2)

ภายใต้คำสัตย์ปฏิญาณ พระเจ้าทรงประกาศแล้วว่าชนชาติอิสราเอลจะไม่ได้เข้าไป แต่โดยทางพระบุตรนั้นพระองค์ทรงรื้อฟื้นพระสัญญานั้น วาระใหม่แห่งการเข้าในการหยุดพักของพระเจ้าคือ ยุคแห่งพระคุณนี้ และการหยุดพักนั่นเองคือ ความเชื่อแบบคริสเตียน-ความรอดที่อยู่ในใจ แน่ใจว่าการหยุดพักลำดับสุดท้ายนั้นคือ กับพระเยซูในนครชาวดจุมกูดานัน

ฮีบรู 4:1 สอนเราหรือไม่ว่ามันเป็นไปได้ที่ลูกของพระเจ้าคนใดที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและรับการไถ่แล้วจะมาถึงและไม่ได้เข้าในการหยุดพักนั้นที่ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับวิสุทธิชนทั้งหลาย? คำตอบนั้นถูกพบในโรม 8:31-39:

“แล้วพวกเขาจะว่าอย่างไรเรื่องสิ่งเหล่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้ พระองค์ผู้มีได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อย่างไร ใครเล่าจะฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว คือพระเจ้าผู้ทรงนับว่าชอบธรรม ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ไขแล้ว ผู้ได้ทรงคืนพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย

“ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโอบกอด หรือการถูกคุมขัง หรือ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับ

ว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า? ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราได้!”

คำเตือนถูกให้ไว้ตรงนี้โดยหวังว่าทุกคนที่ได้ยินพระวจนะของพระเจ้าจะฟังและเชื่อฟังในความเกรงกลัว โดยแน่ใจว่าตำแหน่งของตนต่อพระพักตร์พระเจ้าและการที่ตนรับเอาพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วโดยความเชื่อ มีพื้นฐานอยู่บนพระคัมภีร์ ไม่มีหนทางอื่นแล้วที่จะรับความรอด

หนทางเดียวที่เป็นไปได้ที่จะเข้าในการหยุดพักของพระเจ้านี้คือ ต้อนรับพระเยซูคริสต์เจ้าด้วยความเชื่อ เปาโลไม่ได้บอกเป็นนัยว่าคนเหล่านั้นที่เขาคิดว่ารับความรอดแล้วนั้นมาไม่ถึง-อันที่จริง เขาเรียกพวกเขาว่าพี่น้องผู้บริสุทธิ์ เหล่าเพื่อนร่วมทางในการทรงเรียกจากสวรรค์นั้น แต่เกรงว่าเขาจะตัดสินใจผิดพลาด เกรงว่า จะมีบางคนที่ไม่ได้รับข่าวประเสริฐไว้ในความเชื่อ เขาจึงวอนขอให้มีการตรวจสอบตัวเองในความกลัวและความยำเกรง เพื่อที่พวกเขาจะทำให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของตนแน่นอน คำเตือนนี้มีมายังชาวฮีบรูเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐแล้วแต่ยังไม่ได้กลายเป็น “พี่น้อง” พวกเขายังไม่ได้กลายเป็นผู้เข้าส่วนแห่งการทรงเรียกจากสวรรค์นั้น ถึงแม้ว่าพวกเขาได้ยินพระวจนะนั้นแล้ว พวกเขาก็ยังไม่ได้รับมันไว้

คำเตือนนี้มาถึงทุกคนที่มาไม่ถึงการไว้วางใจอย่างเต็มที่ในพระราชาธิราชที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูให้เป็นพื้นฐานเดียวสำหรับความรอด แต่พี่น้องและผู้เข้าส่วนแห่งการทรงเรียกจากสวรรค์นั้นได้บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง และเปาโลไม่ได้กำลังบอกเป็นนัยแก่พวกเขาว่าพวกเขาควรดำเนินชีวิตในความกลัว เกรงว่าพวกเขาจะมาไม่ถึงการเข้าในการหยุดพักของพระเจ้า

เราจะต้องค้นดูพระคัมภีร์และแน่ใจว่าเราบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง: “เพราะฉะนั้น ในทางกลับกัน พี่น้องทั้งหลาย จงขยันขันแข็งที่จะกระทำการทรงเรียกและการทรงเลือกสรรของพวกท่านให้มั่นคง เพราะว่าถ้าพวกท่านกระทำสิ่งเหล่านี้แล้ว พวกท่านจะไม่มีวันล้มลงเลย” (2 ปต. 1:10)

ข้อ 2: “เพราะว่าข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่พวกเราแล้ว เช่นเดียวกับแก่พวกเขา แต่ถ้อยคำที่ถูกระบุประกาศนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์แก่พวกเขา เพราะว่าไม่ได้ถูกรวมเข้ากับความเชื่อในคนเหล่านั้นที่ได้ยินถ้อยคำนั้น”

เราไม่ใช่พวกเดียวเท่านั้นที่ข่าวดีแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าได้ถูกประกาศแล้ว มันได้ถูกประกาศ “แก่พวกเขา”-แก่เหล่าบรรพบุรุษชนชาติอิสราเอลที่เคยตกเป็นทาสในอียิปต์ และที่คงจะเข้าไปในคานาอันได้แล้วหากพวกเขาเชื่อและเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้า

พระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษเหล่านั้นโดยพวกศาสดาพยากรณ์ แต่ข่าวดีนั้นที่พวกเขาได้ยินโดยคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นได้มาโดยพระบุตรของพระเจ้า ข่าวประเสริฐที่พวกเขาได้รับได้ถูกประกาศถึงพระคุณของพระเจ้า แต่พวกเขาถวายเป็นเลือดของพวกลูกวัว แพะ ลูกแกะ และนกเขาบนแท่นบูชาในถิ่นทุรกันดาร พระเจ้าทรงมองมายังเลือดนี้ในฐานะเป็นเครื่องปกปิดหนึ่งสำหรับบาป แต่ “เพราะเป็นไปไม่ได้ที่เลือดของบรรดาตัว

ตัวผู้และของแพะจะเอาบาปทั้งหลายไปเสียได้” (ฮบ. 10:4) เลือดที่ถูกทำให้หลังรินในถันทูลกันดารนั้นเป็นเพียงสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของพระโลหิตนั้นที่จะถูกทำให้หลังรินโดยพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้ได้แบกรับบาปทั้งหลายของเราในพระกายของพระองค์เองบนกลโกธา

ผู้คนมหาศาลได้ยिनพระวจนะของพระเจ้าโดยพวกศาสนาดพยากรรมแล้ว แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อ รับเอา และเชื่อฟังพระวจนะ การได้ยिनของพวกเขาไม่ได้ปนเข้ากับความเชื่อ พวกเขาพรับ่น พวกเขาโอตครวญ พวกเขาหันกลับไปมองและโหยหาหม้อต้มเนื้อของอียิปต์ หอม กระเทียม และหอมใหญ่แห่งการตกเป็นเชลยของพวกเขา ถึงแม้ว่าพวกเขาได้รับการปกป้องและเลี้ยงดูจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แล้วก็ตาม เพราะความไม่เชื่อของพวกเขาและการที่พวกเขาปฏิเสธพระวจนะของพระองค์ พวกเขาจึงไม่ได้เข้าแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ในวันนั้นและการหยุดพักนั้นที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเขา

ความรับผิดชอบของเราก็ใหญ่โตยิ่งกว่าของชนชาติอิสราเอล-และดูสิว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา! ถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกึ่งธรรมชาติเหล่านั้น วิบัติจึงมีแก่เราที่เป็นคนต่างชาติ (กึ่งป่าทั้งหลาย) ที่ถูกนำมาต่อกิ่งเข้าแล้ว! เราได้ยินข่าวประเสริฐนั้นแล้ว-แต่เราเชื่อฟังแล้วหรือยัง? คำเตือนในที่นี้ก็คือ เราไม่ควรทำผิดพลาดเหมือนอย่างที่ยิบรพบุรุษชาวฮีบรูเหล่านั้นได้กระทำ เมื่อเราได้ยินพระวจนะ เราก็ควรรับเอาพระวจนะ-และพระวจนะนำมาซึ่งความเชื่อ ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า เราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และถ้าเราได้ยินพระวจนะแต่ไม่รับมันไว้ เมื่อนั้นสิ่งซึ่งควรจะเป็นโคมสำหรับส่องเท้าของเราและดวงสว่างแก่เส้นทางของเราก็จะกลายเป็นความมืด ข่าวประเสริฐไม่ทำประโยชน์ให้แก่คน ๆ นั้นนอกเสียจากว่าเขาเชื่อ

พญามารกำลังโจมตีการคลี่คลายด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์วันนี้อย่างไม่เคยทำมาก่อน ถ้ามันสามารถบั่นทอนพระวจนะของพระเจ้าได้ มันก็สามารถทำลายความเชื่ออันของคริสเตียนได้ เพราะว่าความเชื่อแบบคริสเตียนตั้งอยู่บนศิลามั่นคงนั้น พระวจนะของพระเจ้า

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า...และพระวาหะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเราได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง” (ยอห์น 1:1,14)

“ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:18)

พระเยซูตรัสว่า “...บรรดาถ้อยคำที่เรากล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น ถ้อยคำเหล่านั้นเป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต” (ยอห์น 6:63)

พระองค์ตรัสแก่นิโคเดมัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านว่า ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้” (ยอห์น 3:5)

ในยอห์น 15:3 พระองค์ตรัสว่า “บัดนี้ท่านทั้งหลายก็สะอาดแล้วโดยทางคำนั้นซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้ว”

ในยอห์น 5:24 พระองค์ตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรานั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า พระคุณของพระเจ้ากลายเป็นของเราโดยความเชื่อ และความเชื่อนั้นซึ่งทำให้เราได้รับพระคุณของพระเจ้ายกมาโดยการไถ่ถอน-และการไถ่ถอนโดยพระวาระของพระเจ้า (รม. 10:17) เราบังเกิดใหม่ “ไม่ใช่จากเมล็ดที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากเมล็ดอันไม่รู้เปื่อยเน่า โดยพระวาระของพระเจ้า ซึ่งมีชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (1 ปต. 1:23)

ผมดีใจเหลือเกินที่พระวาระของพระเจ้าตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์และพญามารไม่สามารถเหยียดมือแตะต้องมันได้ ไม่ว่าอุบายต่าง ๆ ของมันจะชาญฉลาดและแยบยลขนาดไหน มันก็ไม่สามารถทำลายหรือทำให้หมดความน่าเชื่อถือ “พระเยซูคริสต์ทรงนี้!” ได้ เราสามารถกล่าวร่วมกับเปาโลได้ว่า “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมูสาเถิด” (รม. 3:4)

ข้อ 3: “เพราะว่าพวกเราที่ได้เชื่อแล้วก็เข้าไปในที่สงบสุขนั้นจริง ๆ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ว่า ‘ตามที่เราได้ปฏิญาณในความพิโรธของเราว่า “ถ้าเขาทั้งหลายจะเข้าไปในที่สงบสุขของเรา”’ ถึงแม้ว่าการงานเหล่านั้นก็สำเร็จแล้วตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก”

พระคำข้อนี้สานต่อหัวข้อของทั้งสองกลุ่มที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 2 - เราที่เชื่อแล้วและจึงจะเข้าไปในการหยุดพักของพระเจ้า และชนชาติอิสราเอลที่น่าจะเข้าไปได้แล้ว แต่ก็ไม่ได้เข้าไปเพราะความไม่เชื่อ นี่ไม่ใช่คำกล่าวหนึ่งที่แสดงหลักการเท่านั้น (ที่ว่าหนทางเดียวที่จะเข้าไปในการหยุดพักของพระเจ้าคือโดยความเชื่อ ตามที่ถูกชี้ให้เห็นแล้วในถ้อยคำปิดท้ายของข้อ 2) มันยังเป็นคำกล่าวทางประวัติศาสตร์ที่ว่าคนเหล่านั้นที่เชื่อในพระราชาธิราชที่เสด็จขึ้นแล้วของพระเยซูก็เข้าไปในการหยุดพักของพระเจ้าจริง ๆ-พระสัญญาหนึ่งซึ่งใช้กับทุกคนที่เชื่อในระหว่างการแจกจ่ายพระคุณนี้

พระเจ้าได้จัดเตรียมการหยุดพักไว้สำหรับทุกคนที่ยอมเชื่อบนพระบุตรของพระองค์ และพระองค์ทรงอยากให้เราเชื่อและเข้าไปในการหยุดพักนั้น พระองค์ทรงอยากให้ชนชาติอิสราเอลเข้าไปในการหยุดพักของพระองค์-แต่พวกเขาก็ไม่ยอมเข้าไป พระเยซูทรงปรารถนาที่จะประทานการหยุดพักให้แก่ผู้คนของพระองค์ ขณะพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศและมองไปเหนือกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ตรัสว่า “โอเยรูซาเล็ม ๆ เจ้าผู้ที่ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายซึ่งถูกส่งมายังพวกเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย!” (มธ. 23:37) ชนชาติอิสราเอลไม่ยอมเชื่อ และเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา พระเจ้าจึงได้ปฏิญาณในความพิโรธของพระองค์ว่าพวกเขาจะไม่ได้เข้าไปในการหยุดพัก

ในข้อ 6 ถึง 9 ของบทนี้ เราเห็นชัดเจนว่ามันเป็นความปรารถนาอันเปี่ยมพระคุณของพระเจ้าที่มนุษย์ควรเข้าไปในการหยุดพักของพระองค์ และว่าชนชาติอิสราเอล (ผู้ซึ่งชาตินี้ได้ถูกประกาศแก่พวกเขาเป็นพวกแรก) ไม่ได้เข้าไป ในข้อ 6 เราเห็นว่า การหยุดพักนั้นที่เหลือไว้โดยที่ยังไม่ได้ถูกจับจองเพราะความไม่เชื่อของชนชาติอิสราเอลได้ถูกสัญญาใหม่แล้ว และพระสัญญาใหม่นี้ใช้ในการเปิดเผยนั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เรา

ในพระบุตรของพระองค์

“...ถึงแม้ว่าการงานเหล่านั้นก็สำเร็จแล้วตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลก” คำกล่าวนี้อธิบาย “การหยุดพัก” อันก่อนนั้น การหยุดพักที่แท้จริงหนึ่งเดียวนั้นคือ การหยุดพักของพระเจ้า การหยุดพักนั้นซึ่งพระองค์ได้เสด็จเข้าไปเมื่อพระองค์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการทรงสร้าง การหยุดพักนั้นได้เปิดต้อนรับมนุษย์มาตั้งแต่วันนั้น

มันได้เปิดต้อนรับชนชาติอิสราเอล แต่เมื่อพวกเขาปฏิเสธที่จะเข้าประตูที่เปิดกว้างนั้น บัดนี้พระเจ้าก็ทรงเปิดเผยว่าพระคริสต์ทรงเป็นประตูนั้นที่นำไปสู่การหยุดพักของพระองค์สำหรับผู้เชื่อ พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่ไม่เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้น ผู้นั้นเองเป็นขโมยและโจร...เราเป็นประตูนั้น ถ้าผู้ใดเข้าไปโดยทางเรา ผู้นั้นจะรอด และจะเข้าไปและออกมา และจะพบอาหารเลี้ยง” (ยอห์น 10:1,9)

พระเจ้าทรงพบการหยุดพักของพระองค์แล้วในการเสร็จสิ้นการทรงสร้าง พระองค์ทรงมองดูทุกสิ่งทีพระหัตถ์ของพระองค์ได้สร้างขึ้น และมันก็ล้วนดี พระองค์ทรงพบการหยุดพักของพระองค์ในความสมบูรณ์แบบแห่งพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์แห่งการทรงสร้าง:

“และพระเจ้าทอดพระเนตรทุกสิ่งทีพระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเกิด เป็นสิ่งทีดียิ่งนัก และมีเวลาเย็น และเวลาเช้าเป็นวันที่หก ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายและแผ่นดินโลกได้ถูกสร้างเสร็จสิ้นตามนั้น พร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของพวกมัน และในวันที่เจ็ดพระเจ้าได้เสร็จสิ้นการงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำขึ้นนั้น และพระองค์ทรงหยุดพักในวันที่เจ็ดจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงทำขึ้นนั้น” (ปฐมก. 1:31; 2:1,2)

“และพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวแก่โมเสส โดยตรัสว่า “เจ้าจงกล่าวแก่ลูกหลานของอิสราเอลด้วย โดยกล่าวว่า แท้จริง พวกเจ้าต้องรักษาวันสะบาโตทั้งหลายของเราไว้ เพราะนี่เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับพวกเจ้าตลอดชั่วอายุทั้งหลายของพวกเจ้า เพื่อพวกเจ้าจะได้ทราบว่าเราเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ชำระพวกเจ้าให้บริสุทธิ์ ฉะนั้นพวกเจ้าต้องถือรักษาวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับพวกเจ้า ทุกคนทีกระทำให้วันนั้นเป็นมลทิน ต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน เพราะผู้ใดก็ตามทีทำการงานใด ๆ ในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโตแห่งการหยุดพักบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดก็ตามทีทำการงานใด ๆ ในวันสะบาโต ผู้นั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน ฉะนั้นลูกหลานของอิสราเอลจึงต้องถือรักษาวันสะบาโตไว้ เพื่อถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุทั้งหลายของพวกเขา เป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์ วันสะบาโตนั้นเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับลูกหลานของอิสราเอลเป็นนิรันดร์ เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงหยุดพัก และได้ทรงขึ้นพระทัย” (อพย. 31:12-17)

ในทีนี้วันที่เจ็ดถูกประกาศว่าเป็นหมายสำคัญอย่างหนึ่งระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอล-ไม่ใช่หมายสำคัญระหว่างพระเจ้ากับพวกคนต่างชาติ ไม่ใช่หมายสำคัญระหว่างพระเจ้ากับคริสตจักร ไม่มีสิ่งทีเรียกกันว่า “วันสะบาโต” ของคริสเตียน วันสะบาโตมีไว้สำหรับยิว คริสตจักรถือวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า

พระเจ้าได้ทรงกำหนดวันแห่งการหยุดพักไว้สำหรับชนชาติอิสราเอลและทรงเรียกมันว่าวันสะบาโต

พระองค์ทรงแจ้งอย่างละเอียดว่าพวกเขาควรและไม่ควรทำอะไรในวันนั้น และได้ประทานพระบัญญัติต่าง ๆ เกี่ยวกับการพิพากษาของโทษที่จะตกแก่คนเหล่านั้นที่ละเมิดวันสะบาโต แต่นี่เป็นของชนชาติอิสราเอล

คริสตจักรได้ถูกเลือกไว้ก่อนการวางรากฐานของโลก: “สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซู คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้โปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่พวกเราทุก ๆ ประการในสวรรคสถานในพระคริสต์ ตามที่พระองค์ได้ทรงเลือกสรรพวกเราไว้ในพระเยซูคริสต์นั้น ก่อนที่ทรงวางรากฐานของโลก เพื่อพวกเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์พระองค์ในความรัก โดยได้ทรงกำหนดพวกเราไว้ล่วงหน้าให้มาสู่การรับเอามาเป็นบุตรทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์สำหรับพระองค์เอง ตามชอบพระทัยอันดีแห่งพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อจะเป็นที่สรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งในพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้พวกเราเป็นที่ชอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น ในพระองค์นั้น พวกเราได้รับการไถ่โดยทางพระโลหิตของพระองค์ การอภัยโทษบาปของพวกเรา ตามความมั่งคั่งทั้งหลายแห่งพระคุณของพระองค์” (อฟ. 1:3-7)

คริสตจักร-ไม่ใช่ตัวบุคคล-ได้ถูกเลือก ถูกกำหนดไว้ก่อน และถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนที่พระเจ้าได้ทรงวางรากฐานของโลกนี้ การไถ่ของเราได้ถูกวางแผน ถูกทำให้สมบูรณ์ และถูกทำให้เสร็จสิ้นแล้วในพระทัย และพระดำริของพระเจ้าก่อนรากฐานของแผ่นดินโลกนี้ได้ถูกวาง

เปาโลบอกเราว่า “เพราะพวกท่านทราบว่า พวกท่านมิได้ถูกไถ่ไว้ด้วยสิ่งทั้งหลายที่เสื่อมสลายได้ เช่น เงินและทองคำ จากการประพฤติอันหาสาระไม่ได้ของพวกท่าน ซึ่งได้รับเป็นประเพณีจากบรรพบุรุษของพวกท่าน แต่ด้วยพระโลหิตอันล้ำค่าของพระคริสต์ ดุจเลือดของลูกแกะที่ปราศจากตำหนิตัวและปราศจากจุดต่างพร้อย ผู้ซึ่งแท้จริงแล้วได้ทรงถูกแต่งตั้งไว้ล่วงหน้าก่อนการวางรากฐานของโลก แต่ได้ทรงปรากฏพระองค์ในยุคสุดท้ายเหล่านี้ เพื่อพวกท่าน” (1 ปต. 1:18-20)

คริสตจักร พระกายนั้นของพระคริสต์ ได้ถูกเลือกก่อนการวางรากฐานของโลก แต่คนทั้งหลายกลายเป็นเหล่าอวัยวะของกายนั้นโดยการเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู 1 โครินธ์ 12:12-27 ซึ่งให้เห็นอย่างชัดเจนว่าผู้เชื่อแต่ละคนถูกให้บังเกิดมาเข้าในพระกายนั้นของพระคริสต์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อแต่ละคนเป็นอวัยวะส่วนหนึ่งของกายเดียวกัน คือคริสตจักรนั้น ซึ่งพระเยซูทรงเป็นศีรษะและรากฐานของมัน (1 คร. 3:12; อฟ. 5:25-32)

การหยุดพักของพระเจ้าหมายถึงอะไร? การหยุดพักนั้นของพระเจ้าในการทรงสร้างได้ถูกรบกวนและถูกทำให้แปดเปื้อนโดยบาป และ “การหยุดพักของพระเจ้า” แน่แน่นอนว่าไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงหยุดแล้วจากการทำงานหนักที่ขวนหมดแรง เพราะพระวาระของพระองค์บอกเราว่า “พระองค์ไม่ทรงอ่อนเปลี้ยและไม่ทรงเหนื่อยล้า” พระเจ้าไม่ทรงอ่อนเปลี้ย พระองค์ไม่ทรงเหน็ดเหนื่อย พระองค์ไม่เริ่มเหนื่อยล้าเหมือนมนุษย์ที่ตายได้เหนื่อยล้า ดังนั้นการหยุดพักของพระองค์จึงไม่ได้หมายความว่าพระองค์ทรงเลิกทำงานจริง ๆ พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาของเราทรงกระทำกิจจนถึงบัดนี้ และเราก็กระทำกิจเช่นกัน” การหยุดพักของพระเจ้าคือ ความชื่นบานของพระองค์ ความปิติยินดีของพระองค์ ความเปลือยเปลือยอันดีของพระองค์ ในพระราชกิจที่สมบูรณ์แบบและดีและเสร็จสิ้นแล้วของพระองค์!

ในวันเหล่านี้การหยุดพักของพระเจ้าไม่อยู่ในการทรงสร้างที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นตามที่มิชเชอแลนในหนังสือปฐมกาลอีกต่อไป การหยุดพักของพระองค์บัดนี้อยู่ในการทรงสร้างใหม่ของพระองค์ พันธสัญญาใหม่นั้น ซึ่งอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเยซูได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกในร่างกายหนึ่ง ถูกลำเสนอโดยพระบิดาให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญาเพราะบาป และสิ่งใดก็ตามที่ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าร้องขอและเรียกร้อง พระเยซูก็ทรงจัดทำให้และทำเสร็จสิ้นแล้ว พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งสารพัดที่พอพระทัยพระบิดาเสมอ และด้วยเหตุนี้การหยุดพักของพระเจ้าบัดนี้จึงอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเมษโปดกที่ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอย

ข้อ 4: “เพราะพระองค์ได้ตรัสในที่แห่งหนึ่งถึงวันที่เจ็ดดังนี้ว่า ‘และพระเจ้าทรงพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ในวันที่เจ็ด’”

“ในที่แห่งหนึ่ง” อ้างอิงไปยังปฐมกาล 2:2 ดังนั้น การหยุดพักของพระเจ้าในพระราชกิจแห่งการทรงสร้างที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ตามที่มีบันทึกไว้ในหนังสือปฐมกาลและการหยุดพักของชนชาติอิสราเอลในแผ่นดินนั้นที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ จึงไม่ใช่การหยุดพักที่ถูกพูดถึงโดยดาวิดและโดยเปาโลในจดหมายฝากฉบับนี้ของเรา การหยุดพักของพระเจ้าและการหยุดพักของคานาอันได้สำเร็จไปแล้วก่อนที่ดาวิดบันทึกถ้อยคำในเพลงสดุดี 95:11 การหยุดพักของพระเจ้าที่ถูกพยากรณ์โดยดาวิดและถูกพูดถึงในหนังสือฮีบรูเป็นการหยุดพักในอนาคตที่เหนือกว่า

การหยุดพักในวันสะบาโตเป็นภาพเล็งถึงการหยุดพักแห่งสวรรค์-การหยุดพักของพระเจ้าสำหรับผู้เชื่อทุกคน และคานาอันก็เป็นภาพเปรียบของการหยุดพักแห่งสวรรค์เช่นกัน แต่เปาโลอยากให้คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นหันจากภาพเล็งและเงาเหล่านั้นของพันธสัญญาเดิมและมองมาที่ตัวจริงนั้น-นั่นคือพระบุตรของพระเจ้า ศิระชะของพันธสัญญาใหม่นั้น พระองค์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสผ่านแก่เราในวันสุดท้ายเหล่านี้

การหยุดพักของพระเจ้าในวันที่เจ็ดนั้นมีลักษณะสี่ประการ:

1. มันแสดงให้เห็นความพึงพอพระทัยแบบสมบูรณ์ของพระองค์ในสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง: “พระเจ้าทอดพระเนตรทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก”
2. พระผู้สร้างนั้น พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้วางแบบอย่างให้เหล่าผู้ถูกสร้างของพระองค์ปฏิบัติตาม พระองค์ได้ทรงสร้างสิ่งสารพัดในหกวัน และทรงหยุดพักในวันที่เจ็ด แน่นนอนว่าคริสเตียนทั้งหลายควรมีวันหนึ่งสำหรับหยุดพักจากเจ็ดวันนั้น พระเจ้าจะสร้างทุกสิ่งในวันเดียวเลยก็ได้-หรือในช่วงระยะเวลาเดียวก็ได้ โดยตรัสแค่คำเดียวเท่านั้น ในแผนการของพระองค์สำหรับมนุษย์ มีกำหนดไว้แล้วว่าเราต้องทำงาน งานเป็นสิ่งที่ดีสำหรับร่างกาย สำหรับจิตใจ และสำหรับมนุษย์โดยธรรมชาติ แต่มนุษย์ก็ต้องการช่วงเวลาแห่งการหยุดพักเช่นกัน อย่างหนึ่งวันหนึ่งในเจ็ดวัน พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายจงแยกตัวออกมาและหยุดพักสักหน่อยเถิด”
3. วันสะบาโตแห่งการหยุดพักของเจ้ามีลักษณะเป็นคำพยากรณ์ โดยชี้ไปยังการหยุดพักนิรันดรนั้นสำหรับลูกทุกคนของพระองค์เมื่อสิ่งสารพัดสำเร็จครบถ้วน เมื่อพระเจ้าจะปราบบาปทั้งสิ้นลงและศัตรูทุกรายของกางเขนนั้น เมื่อพระเยซูจอมราชาขึ้นประทับบนพระที่นั่งนั้น เมื่อการเพิ่มพูนแห่งการ

ปกครอง สันติสุข และการหยุดพักของพระองค์จะไม่รู้สิ้นสุดเลย!

4. การหยุดพักของพระเจ้าเป็นภาพล่องหน้าไปยังสະบาโตนิรันดร์ของพระองค์เมื่อพระเจ้าพระบิดาจะทรงหยุดพักเอง:

“พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในท่ามกลางเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ พระองค์จะทรงช่วยให้รอด พระองค์จะทรงเปรมปรีดิ์เพราะเจ้าด้วยความยินดี พระองค์จะทรงพำนักในความรักของพระองค์ พระองค์จะทรงเริงโลดเพราะเจ้าด้วยการร้องเพลง” (ศพย. 3:17)

ข้อ 5: “และในแห่งเดียวกันนั้นตรัสอีกว่า ‘ถ้าเขาทั้งหลายจะเข้าไปในที่สงบสุขของเรา’”

“และในแห่งเดียวกันนั้น” คือเพลงสดุดี 95:11 ที่ผู้แต่งเพลงสดุดีพยากรณ์ว่า “เขาทั้งหลายจะไม่เข้าไปในที่สงบสุขของเรา” พระวิญญานบริสุทธิ์กำลังชี้ให้เห็นตรงนี้ว่ามีการหยุดพักอีกอันหนึ่งต่อจากการหยุดพักของพระเจ้าเมื่อสิ้นสุดการทรงสร้าง และการหยุดพักในคานาอันของชนชาติอิสราเอลที่เชื่อ-การหยุดพักของพระเจ้า ตามที่ถูกทำนายไว้โดยดาวิดเป็นการหยุดพักในอนาคตที่ดีกว่าที่ชนชาติอิสราเอลในสมัยก่อนได้ตั้งตาคอย การตีความซึ่งเปาโลใช้เกี่ยวกับคำพยากรณ์เหล่านั้นที่ถูกนำเสนอในเพลงสดุดี 95 สนับสนุนข้อเท็จจริงนี้ พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเตือนเรา ในฐานะเป็นผู้ศึกษาค้นคว้าพระวจนะ ว่าแต่ละวลีในพระวจนะของพระเจ้าต้องถูกตีความให้สอดคล้องกับบริบทของมัน-และหลายครั้งต้องสอดคล้องกับความจริงเหล่านั้นที่ตามมาและมาก่อนพระคำข้อนั้นหรือความคิดอันนั้น

ในภาคพันธสัญญาใหม่มีพระคำหลายข้อที่คำว่า “การหยุดพัก” ถูกพบ แต่มันไม่ได้หมายถึงสิ่งเดียวกันเสมอไป และไม่ได้หมายถึงประสบการณ์เดียวกันด้วย เราต้องศึกษาค้นคว้าข้อพระคำอ้างอิงแต่ละข้อโดยเชื่อมโยงกับบริบทโดยตรงของมันและดูว่ามันถูกพบในหนังสือเล่มใดของพระคัมภีร์ พระเยซูตรัสว่า “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย จงเอาแอกของเราแบกไว้บนท่านทั้งหลาย และจงเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบการหยุดพักสำหรับจิตวิญญาณของพวกท่าน” (มธ. 11:28,29)

“การหยุดพัก” ถูกใช้สองครั้งในข้อพระคำเหล่านี้และมันชี้ไปยังการหยุดพักสองอย่างที่แตกต่างกัน อันแรกคือการหยุดพักของจิตสำนึกผิดชอบ (หรือจิต)-การหยุดพักหนึ่งซึ่งมาสู่คนบาปที่ถูกพองใจเมื่อเขาเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าเพื่อรับการยกโทษบาปและความรอดแห่งจิตวิญญาณของเขา จากนั้นเมื่อจิตวิญญาณรับความรอดแล้ว การหยุดพักก็มาไม่เพียงสู่จิตสำนึกผิดชอบเท่านั้น แต่สู่จิตวิญญาณเช่นกัน ยิ่งเรารับแอกของพระเยซู เรียนรู้จากพระองค์ ว่างใจพระองค์ และพึ่งพาพระองค์อย่างเต็มที่มากเท่าไร เราก็ยิ่งดื่มด่ำการหยุดพักของจิตวิญญาณอย่างบริบูรณ์มากขึ้นเท่านั้น

เมื่อเราเต็มใจที่จะฝากทุกสิ่งไว้กับพระองค์และวางใจและเชื่อฟังเท่านั้น เราก็จะพบการหยุดพักแบบที่ผู้เชื่ออ่อนโยนนักดื่มด่ำ มันเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเราที่จะวางทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ มอบทุกสิ่งไว้กับพระองค์และยอมให้พระองค์ตอบสนองความต้องการของเรา เลือการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของเรา และแบกรับภาระต่าง ๆ ของเรา เราครบบริบูรณ์ในพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา และไม่มีสิ่งใดที่สามารถดึงเราไปหรือฉีกเราให้หลุดจากความรักของพระเจ้าได้ (รม. 8:38,39) เมื่อเราเรียนรู้เกี่ยว

กับพระเยซูและการเลี้ยงดูที่พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้เพื่อเราในพระคุณของพระองค์ เมื่อนั้นเราก็มีการหยุดพักของจิตวิญญาณอย่างแท้จริง!

ข้อ 6 และ 7: “เหตุฉะนั้น โดยเห็นแล้วว่ายังมีบางคนต้องเข้าไปในนั้น และคนเหล่านั้นที่ชาวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่พวกเขา ก่อน ก็ไม่ได้เข้าเพราะความไม่เชื่อ พระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก โดยกล่าวในคัมภีร์ของดาวิดว่า “วันนี้” หลังจากผ่านไปช้านานแล้ว เหมือนมีกล่าวไว้ว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไป’”

ในที่นี้เราเห็นอย่างชัดเจนว่าการหยุดพักที่ถูกพูดถึงตอนนี้ไม่ใช่การหยุดพักของคานาอันที่ทรงสัญญาไว้แก่บรรพบุรุษภายใต้พันธสัญญาเดิมนั้น พระวาระของพระเจ้ากล่าวชัดเจนว่า “ยังมีบางคนต้องเข้าไปในนั้น” ถ้อยคำเหล่านี้ถูกกล่าวหลายร้อยปีหลังจากที่การหยุดพักแห่งคานาอันถูกปฏิเสธแล้วโดยลูกหลานของอิสราเอลและพระเจ้าทรงห้ามพวกเขาไม่ให้เข้าไป

ถ้อยคำเหล่านี้กล่าวถึงการหยุดพักหนึ่งในอนาคต และกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ในอนาคตจะเข้าไปในการหยุดพักนั้น ข้อเท็จจริงที่ว่าชนชาติอิสราเอลได้ปฏิเสธที่จะเชื่อข่าวดีนั้นแห่งพระคุณและพระพรของพระเจ้าไม่ได้ยกเลิกพระคุณนั้นหรือเป็นเหตุให้มันไม่ถูกหยิบยื่นให้แก่มนุษย์อีกต่อไป สำหรับคนหลายชั่วอายุที่ตามมา:

“หลังจากผ่านไปช้านานแล้ว...” ในสมัยของโมเสส พวกบรรพบุรุษได้ปฏิเสธการหยุดพักของพระเจ้า แต่พระเจ้าได้ตรัสผ่านดาวิดและกล่าวว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟัง... อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไป” ถ้าการหยุดพักของคานาอันเป็นการหยุดพักสุดท้าย จุดจบของพระคุณ แล้วทำไมพระเจ้าถึงตรัสผ่านดาวิด โดยกล่าวแก่ผู้คนอีกพวกหนึ่งว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไป”?

การหยุดพักของพระเจ้าไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ที่คนชั่วอายุเดียวเท่านั้น หลายปีก่อนชนชาติอิสราเอลได้เข้าไปเป็นเชลยในอียิปต์ อับราฮัมได้สัญญาอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญา แต่เขารู้ว่ามีการหยุดพักที่ดีกว่าสำหรับเขา ในฮีบรู 11:8-10 เราอ่านว่า “โดยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกเรียกให้ออกเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งภายหลังท่านจะรับเป็นมรดก ได้เชื่อฟัง และท่านได้เดินทางออกไป โดยไม่ทราบว่าจะไปยังที่ไหน โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น โดยอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายกับอิสอัคและยาโคบ ผู้เป็นทายาทด้วยกันกับท่านแห่งพระสัญญาอันเดียวกันนั้น เพราะว่าท่านได้คอยท่าคนหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า”

ถึงแม้ว่าโมเสสไม่ได้มีความชื่นบานในการเข้าไปในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้แล้ว คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าเขาได้เข้าไปในการหยุดพักอีกอันแล้ว-การหยุดพักที่ดีกว่า-และเขาได้เข้าไปที่นั่นด้วยความเชื่อ เราทราบได้อย่างไรว่าเขาได้เข้าในการหยุดพักที่ดีกว่านั้นแล้ว? เขาได้ปรากฏในสง่าราศีกับพระคริสต์บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น! อ่านบันทึกเหตุการณ์นั้นในมัทธิว 17:1-9

ความหมายของข้อ 7 จริง ๆ แล้วคือนี้: “พระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก โดยตรัสผ่านดาวิด หลังจากผ่านไปหลายปีแล้ว ใช่แล้ว หลังจากเวลานานขนาดนั้น พระเจ้าได้ตรัสอีกครั้งเหมือนที่พระองค์ได้ตรัสไว้ก่อนแล้วว่า ‘วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไป’”

(“เวลานาน” ที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือ ช่วงเวลาระหว่างหนังสืออพยพกับเวลาที่ดาวิดกล่าวในเพลงสดุดี 95)

ข้อ 8: “เพราะว่าถ้าเยชูได้ให้พวกเขาเข้าไปในที่สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็คงจะไม่ตรัสในภายหลังถึงอีกวันหนึ่ง”

ในพระคำข้อนี้ “เยชู” ควรถูกแปลเป็น “โยชูวา” คำฮีบรูที่แปลเป็น “โยชูวา” เป็นคำเดียวกันกับที่คำกรีกใช้สำหรับ “เยชู” เห็นได้ชัดว่านี่ไม่ใช่พระเยชูที่ถูกอ้างอิงถึงในที่นี้ แต่เป็นโยชูวาผู้นำที่เป็นมนุษย์ซึ่งภายใต้การนำของเขาชนชาติอิสราเอลได้เข้าไปในแผ่นดินคานาอันหลังจากที่พวกเขาได้ร่อนเร่บนที่ราบในถิ่นทุรกันดารนั้น

ความจริงที่ถูกนำเสนอตรงนี้ก็คือนี่: ถ้าการหยุดพักแห่งคานาอันที่คนอิสราเอลเหล่านั้นได้รับภายใต้โยชูวาเป็นการหยุดพักของพระเจ้าสำหรับชนชาติของพระองค์แล้ว พระเจ้าก็คงไม่ตรัสผ่านดาวิดถึงอีกวันหนึ่งเมื่อประชากรของพระองค์จะเข้าไปในการหยุดพัก

จงจำให้ขึ้นใจถึงข้อเท็จจริงที่ว่าจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูเป็นหนังสือแห่ง “สิ่งต่าง ๆ ที่ดีกว่า” ในสมัยเก่าก่อน พระเจ้าได้ตรัสแก่พวกบรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์ พระองค์ได้ทรงเสนอแก่พวกบรพบุรุษสถานที่แห่งการหยุดพักบนแผ่นดินโลกซึ่งเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการหยุดพักของพระเจ้าในสวรรค์ มีคนอิสราเอลจำนวนมากที่ได้ออกมาจากการตกเป็นทาสคนอียิปต์ แต่ยกเว้นคาเลบและโยชูวา พวกเขาทำใจของตนให้แข็งกระด้างต่อพระเจ้าในวันแห่งการยั่วยุนี้ และเพราะความไม่เชื่อ พวกเขาจึงไม่ได้เข้าไปในการหยุดพักของคานาอันซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้เพื่อพวกเขา

พวกเราเป็น “กึ่งมะกอกป่า” ที่ถูกนำมาต่อเข้าไว้แล้ว ดังนั้น ขอให้เรายำเกรง เพราะว่าถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงงดโทษกึ่งธรรมชาติเหล่านั้น วิบัติจะมีแก่เราหากเราไม่ยอมเชื่อเมื่อเราได้ยินข่าวประเสริฐ-ข่าวดีนั้นแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้า คนอิสราเอลเหล่านั้นได้ยินมันแล้ว แต่พวกเขาไม่ได้รับประโยชน์จากข่าวสารนั้น-พวกเขาไม่ได้เชื่อ

มีการหยุดพักหนึ่งสำหรับทุกคนที่ยอมเชื่อและวางใจในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า แต่การหยุดพักนั้นที่เหลืออยู่สำหรับผู้เชื่อทั้งหลายไม่ใช่การหยุดพักของพระเจ้าในวันสะบาโต และไม่ใช่การหยุดพักนั้นที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับชนชาติอิสราเอลในคานาอัน การหยุดพักเหล่านั้นจากไปแล้วตลอดกาล พระเจ้าได้ทรงหยุดพักเมื่อพระองค์ทรงเสร็จสิ้นการทรงสร้าง แต่การหยุดพักที่โยชูวาได้นำประชากรเหล่านั้นเข้าไปผู้ซึ่งได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมากับเขาไม่ใช่การหยุดพักของพระเจ้าที่ทรงสัญญาไว้แก่ผู้เชื่อทั้งหลาย มันเป็นเพียงสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของการหยุดพักนั้น มิฉะนั้นพระเจ้าพระบิดาก็คงไม่สัญญาผ่านทางดาวิดถึงการหยุดพักอีกอันที่ดีกว่าซึ่งการหยุดพักก่อนหน้านั้นทั้งหมดเป็นเพียงสัญลักษณ์หรือรูปแบบของมัน

ท่านผู้อ่านที่รัก อย่าทำใจของคุณให้แข็งกระด้างไป จงฟังพระวจนะนั้น จงเชื่อพระวจนะนั้น จงรับเอาพระวจนะนั้น จงฟังเสียงของพระเจ้าขณะที่พระองค์ตรัสผ่านพระวจนะของพระองค์ จงรับเอาพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูและคุณก็จะเข้าไปในการหยุดพักนั้นที่ยังเหลืออยู่สำหรับผู้คนของพระเจ้า หนทางเดียวที่จะเข้าไปที่นั่นคือโดยความเชื่อ และถ้าคุณปฏิเสธที่จะเชื่อ คุณก็เข้าไปในการหยุดพักนั้นไม่ได้ จงศึกษาค้นคว้า

การหยุดพักอันสมบูรณ์แบบ

ข้อ 9: “ฉะนั้นจึงยังมีที่สงบสุขสำหรับประชาชนของพระเจ้า”

การหยุดพักที่เหลืออยู่สำหรับผู้เชื่อเป็นการหยุดพักที่สมบูรณ์แบบ ซึ่งถูกทำให้เกิดขึ้นได้โดยทางพระราชกิจแห่งการไถ่อันสมบูรณ์แบบซึ่งถูกซื้อโดยพระโลหิตของพระเมสโปดก

การหยุดพักที่ถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้ไม่ใช่การหยุดพักตอนนี้อย่างเรามีอยู่ในใจและวิญญาณ แต่เป็นการหยุดพักในอนาคต เมื่อคนไม่เชื่อคนใดบังเกิดใหม่ เขาก็กลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าทันทีโดยการบังเกิด สันติสุขเข้ามาในใจของเขา-สันติสุขกับพระเจ้า-และเราอาจเรียกกว่านี่เป็นการหยุดพัก กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ การบังเกิดใหม่เป็นการหยุดพักของวิญญาณและจิตใจ แต่นี่ไม่ใช่การหยุดพักที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ นี่เป็นการหยุดพักแห่งสวรรค์ การหยุดพักชั่ววันจันทร์-ไม่ใช่แค่ชั่วคราว ไม่ใช่บนแผ่นดินโลกนี้ แต่กับพระเจ้าพระบิดาและพระบุตรและพลโยธาทั้งหมดแห่งสวรรค์ไปตลอดชั่ววันจันทร์กาล

ผมไม่ใช่ผู้รู้ในด้านภาษากรีก แต่ผมมีผลงานต่าง ๆ ของผู้รู้ภาษากรีกบางท่านที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยรู้จัก และตามข้อมูลของพวกเขา คำกรีกที่ถูกใช้สำหรับ “การหยุดพัก” ในข้อ 9 ไม่ใช่คำเดียวกับที่ถูกใช้สำหรับ “การหยุดพัก” ในข้อ 1,3,4,5 และ 8 คำในข้อ 9 คือ สับบาติสมอส ขณะที่คำที่ถูกใช้ในข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้นคือ คาทาเพาลิส คำกรีกที่ถูกใช้ในข้อ 9 ไม่ใช่คำปกติสำหรับ “สะบาโต” แต่มาจากคำกรีก สับบาตอน และหมายถึง “การเฉลิมฉลองวันสะบาโต หรือสะบาโตแห่งการหยุดพักอันขึ้นบาน” คำนี้ถูกใช้ในพระคำข้อนี้ เพราะว่ามันถูกพิสูจน์แล้วว่ามีหยุดพักอีกอันหนึ่งที่อยู่นือการหยุดพักหลังจากการทรงสร้างของพระเจ้า ที่อยู่นือการหยุดพักแห่งคานาอัน และดังนั้นจึงมีคำประกาศว่าการหยุดพักในอนาคตนี้เป็นการหยุดพักที่แตกต่าง ดีกว่า และเป็นการหยุดพักแห่งสวรรค์

ข้อ 10: “ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว เขาก็ได้หยุดจากบรรดาการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์”

คำกล่าวนี้แสดงออกถึงความเหนือกว่าของการหยุดพักในอนาคตนั้นซึ่งผู้คนของพระเจ้าจะเข้าไป ในแบบเดียวกับที่พระเจ้าได้ทรงหยุดจากการงานหนักของพระองค์เมื่อเข้าในการหยุดพักของพระองค์เมื่อเสร็จสิ้นการทรงสร้าง ผู้เชื่อก็หยุดจากการงานหนักของตนเมื่อเข้าในการหยุดพักนั้นแห่งการทรงจัดเตรียมอันเปี่ยมพระคุณของพระเจ้าผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูและพระโลหิตที่หลังรินนั้นแห่งกางเขนของพระองค์

ข้อเท็จจริงที่ถูกนำเสนออย่างชัดเจนในพระวจนะไม่ใช่การเปรียบเทียบระหว่างความสง่างามแห่งการหยุดพักของพระเจ้ากับการหยุดพักของผู้เชื่อ แต่เป็นเพียงการเปรียบเทียบตรงที่ว่าพระเจ้าได้ทรงหยุดพักจากการงานของพระองค์ และผู้เชื่อก็หยุดพักจากการงานของตนเช่นกันเมื่อเขาเข้าในการหยุดพักนั้นที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับทุกคนที่ยอมเชื่อ:

“และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ ซึ่งกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้งหลายซึ่งตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับพร” “ใช่แล้ว” พระวิญญาณตรัสว่า “เพื่อพวกเขาจะได้หยุดพัก

จากบรรดาการทำงานหนักของพวกเขา และการงานทั้งหลายของพวกเขาที่ติดตามพวกเขาไปแน่นอน” (ว. 14:13)

การหยุดพักของพระเจ้าวันนี้อยู่ในการสร้างใหม่นั้นซึ่งถูกกระทำผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้ว และพระโลหิตที่หลังรินของพระบุตรของพระองค์ และผู้เชื่อทั้งหลายจะไม่มีทางรู้จักการหยุดพักอันสมบูรณ์แบบจนกว่าเราพบการหยุดพักอันสมบูรณ์แบบนั้นกับพระเยซูในที่ไหน ๆ พระองค์ทรงอยู่ ไม่สามารถมีการหยุดพักอันสมบูรณ์แบบใดบนแผ่นดินโลกนี้เพราะว่าแผ่นดินโลกถูกแช่สภาพ-สถานที่แห่งบาป ความเศร้าโศก และความเสียใจ แต่เราจะรู้จักการหยุดพักอันสมบูรณ์แบบเมื่อเราหยุดพักกับพระเยซูในพระเจ้าในนิรันดร์กาลนั้นที่อยู่เบื้องหน้า

ในยุคแห่งพระคุณนี้คริสเตียนหยุดพักในความเชื่อ แต่ในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นความเชื่อจะกลายเป็นการมองเห็น การงานหนัก การลงใจ ความปวดใจ ความผิดหวัง และน้ำตาแห่งการสัจจะนี้จะสิ้นสุดลงทั้งหมดเมื่อพระเยซูเสด็จลงมาในฟ้าอากาศพร้อมกับเสียงกู่ก้อง พร้อมกับเสียงของเทพบติและเสียงแตรของพระเจ้าและผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกรับขึ้นทุกคนไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ เพื่อจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราตลอดไป! เราจะรับสง่าราศีกับพระองค์ และเราจะอยู่กับพระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์:

“และจะไม่มีมีการสาปแช่งใด ๆ อีกต่อไป แต่พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในนครนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะใช้พระองค์ และพวกเขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะอยู่ในหน้าผากของพวกเขา และจะไม่มีกลางคืนที่นั่น และเขาทั้งหลายไม่ต้องการเทียนหรือแสงแห่งดวงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าประทานแสงสว่างแก่เขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะครอบครองตลอดไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์” (ว. 22:3-5)

ความจริงที่ถูกประกาศในข้อ 9 และ 10 ถูกให้ไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อรับประกันผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นว่ามีการหยุดพักหนึ่งแก่ผู้คนของพระเจ้า และว่าการที่พวกเขาหันมาหาพระคริสต์จากศาสนายิวไม่ได้ทำให้การหยุดพักนั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับลูก ๆ ของพระองค์เป็นโมฆะไป

ข้อ 11: “เหตุฉะนั้นให้พวกเราเพียรพยายามที่จะเข้าไปในที่สงบสุขนั้น เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะล้มลงไปตามตัวอย่างแบบเดียวกันแห่งความไม่เชื่อ”

เราจะต้องไม่แอบคิดเป็นอันขาดว่าความรอดสามารถได้มาโดยการประพฤติ แต่ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายเสียแล้ว (ยากอบ 2:20) ปราศจากการประพฤติ เราก็คงไม่ได้ใช้ความเชื่อที่แท้จริง เราพิสูจน์ความเชื่อของเราโดยการประพฤติของเรา

“เหตุฉะนั้นให้พวกเราเพียรพยายาม...” เราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ “ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อพ. 2:10) การงานที่ดีของเราพิสูจน์ให้คนอื่นเห็นว่าเราเป็นลูก ๆ ของพระเจ้า

เปาโลประกาศไปแล้วว่าในสมัยก่อนบรรพบุรุษชาวฮีบรูหลายคนไม่ได้เข้าในคานาอันเพราะว่า ถึงแม้พวกเขาได้ยินพระวจนะ พระวจนะนั้น “ซึ่งไม่ได้ถูกผสมกับความเชื่อ” พวกเขาจึงไม่ได้รับมันและดังนั้นจึงไปไม่ถึงแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ในวัน บัดนี้เปาโลกล่าวว่า “เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะล้มลงไปตามตัวอย่าง

แบบเดียวกัน...ขอให้เราเพียรพยายามที่จะเข้าไปในการหยุดพักนั้น” ถ้าเรากระตือรือร้นในการทำงานหนักของเราเพื่อพระเยซูคริสต์เจ้า นี่จะไม่เพียงพิสูจน์ให้คนอื่นเห็นว่าเราเชื่อในพระคริสต์แล้วและวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์สำหรับความรอด แต่มันจะทำให้เรามั่นใจเองด้วย เราไม่ประพฤติเพื่อจะรับความรอด เราประพฤติเพราะเราได้รับความรอดแล้ว

การไถ่เป็นของประทานของพระเจ้า-โดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อ ไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไป แต่ขนาดแห่งบำเหน็จของเราจะถูกตัดสินชี้ขาดโดยความสัตย์ซื่อแห่งการทำงานของเร ความเป็นคนต้นเรื้อนของเรา ถ้าเราก่อทองคำ เงิน และเพชรพลอย เราก็คจะได้รับบำเหน็จ แต่ถ้าเราก่อไม้ หญ้าแห้ง และฟาง การงานของเราก็จะถูกเผาและเราจะทนทุกข์การสูญเสียบ จงศึกษาค้นคว้า 1 โครินธ์ 3:12-15

ชีวิตย่อมผลิต ที่ใดมีชีวิต ที่นั่นก็ย่อมมีหลักฐานบางอย่างที่แสดงถึงชีวิต ที่ใดมีชีวิต ที่นั่นก็จะมีผลบางอย่าง-มันอาจเล็กน้อย แต่ชีวิตจะผลิต ดังนั้นความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายเสียแล้ว

ทรัพย์สินสมบัติแห่งบ้านในสวรรค์ของเราถูกส่งไปล่วงหน้าขณะที่เรามีชีวิตอยู่บนโลกนี้และทำงานหนักเพื่อองค์ผู้เป็นนาย เราจะไม่ได้รับบำเหน็จตามปริมาณแห่งการงานของเรา แต่ตามชนิดแห่งการงาน-คุณภาพ ไม่ใช่ปริมาณ พระเจ้าไม่ได้กำลังมองหาความใหญ่โต พระองค์ทรงอยากได้ความสัตย์ซื่อ และเราจะได้รับบำเหน็จตามการปรนนิบัติต่าง ๆ อันสัตย์ซื่อของเราที่พระวิญญาณได้ทรงโปรดประทานแก่เรา เราอาจเป็นคนรับใช้ที่มีตะลันต์เดียว เราอาจเป็นคนรับใช้ที่มีห้าตะลันต์ น้อยคนอาจเป็นคนรับใช้ที่มีสิบตะลันต์ แต่สิ่งที่มีค่ากับพระเจ้าก็คือว่าเราได้ทำงานหนักอย่างสัตย์ซื่อขนาดไหนเพื่อเพิ่มพูนเงินตะลันต์ของเรา (มธ. 25:14-30)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนจะเห็นพระพักตร์ของพระเยซูและจะเข้าไปในการหยุดพักของพระองค์ แต่ “คนซึ่งหว่านอย่างเสียหาย ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างเสียหายด้วย และคนที่หว่านอย่างบริบูรณ์ ก็จะเกี่ยวเก็บอย่างบริบูรณ์เช่นกัน” (2 คร. 9:6) การไถ่เป็นของขวัญอย่างหนึ่ง แต่บำเหน็จต้องลงแรงเพื่อจะได้อะไร:

“เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” (2 คร. 5:10)

ข้อ 11 ยกความจริงนั้นที่พระวิญญาณได้ทรงเริ่มชี้ให้เห็นในข้อ 6 ไปสู่จุดสูงสุด คนอิสราเอลส่วนใหญ่ที่ชาวประเสริฐได้ถูกเทศนาแก่พวกเขาในตอนแรกนั้นไม่ได้รับพระวณะของพระเจ้าโดยความเชื่อ และเพราะความไม่เชื่อของพวกเขา พวกเขาจึงพินาศในถิ่นทุรกันดาร และเนื่องจากมันเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งของพระคัมภีร์ที่ว่าเฉพาะผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงเท่านั้นจะเข้าไปในการหยุดพักของพระเจ้า เปาโลจึงเตือนชาวฮีบรูเหล่านั้นให้พยายามจนสุดกำลังในการทำให้แน่ใจว่าพวกเขาไม่ได้ประสบชะตากรรมเดียวกับบรรพบุรุษของพวกเขาในการเป็นผู้ฟังพระวณะ แต่ไม่ใช่ผู้กระทำตามพระวณะ

หนึ่งในคำเทศนาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่พระเยซูเคยเทศนาถูกบันทึกไว้ในลูกา 13 ในตอนต้น พระองค์ทรงเตือนว่าทุกคนต้องกลับใจใหม่ จากนั้นพระองค์ก็ตรัสคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อที่ไร้ผล อันเป็นสัญลักษณ์ของชนชาติอิสราเอล ผู้ฟังคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า “พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นมีน้อยคนหรือ?”

พระเยซูจะทรงตอบก็ได้ว่า “ใช่ มีน้อยคน” หรือพระองค์จะตรัสก็ได้ว่า “ไม่ใช่ คนเป็นอันมากจะรอด” แต่พระองค์ก็ไม่ได้ให้คำตอบทั้งสองนี้ พระองค์ตรัสว่า “จงเพียรเข้าไปทางประตูคัจฉนั้น เพราะเรากล่าว

แก่ท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะเสาะหาที่จะเข้าไป และจะไม่สามารถเข้าไปได้” (ลูกา 13:24)

การอ่านพระคำข้อนั้นเพียงข้อเดียว โดยไม่อ่านข้อพระคำเหล่านั้นที่มาก่อนและที่ตามมา ก็จะทำให้เราคิดว่าเราเข้าไปทางประตูนั้นโดยการเพียรพยายามหรือการดิ้นรน-แต่นั้นไม่ใช่ความจริงนั้นที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำเสนอเลย พระองค์ตรัสต่อไปว่า:

“เมื่อเจ้าของบ้านลุกขึ้นและปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอก และเคาะที่ประตู โดยกล่าวว่า ‘นายเจ้าข้า ๆ ขอเปิดให้พวกข้าพเจ้าเถิด’ และเจ้าของบ้านนั้นจะตอบและกล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ‘เราไม่รู้จักพวกเจ้าว่า พวกเจ้ามาจากไหน’ ขณะนั้นท่านทั้งหลายจะเริ่มกล่าวว่า ‘พวกข้าพเจ้าได้กินและได้ดื่มต่อหน้าท่าน และท่านได้สั่งสอนตามถนนทั้งหลายของพวกข้าพเจ้า’ แต่เจ้าของบ้านนั้นจะกล่าวว่า ‘เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักพวกเจ้าว่า พวกเจ้ามาจากไหน จงไปเสียจากเรา พวกเจ้า บรรดาผู้กระทำความชั่วช้า’ ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม และอิสอัค และยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า และตัวท่านทั้งหลายเองถูกผลักออกไป และพวกเขาจะมาจากทิศตะวันออก และจากทิศตะวันตก และจากทิศเหนือ และจากทิศใต้ และจะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า และดูเถิด มีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายซึ่งจะกลับเป็นคนต้น และมีผู้ที่เป็นคนต้นซึ่งจะกลับเป็นคนสุดท้าย” (ลูกา 13:25-30)

เมื่อประตูนั้นถูกปิด มันก็สายเกินไปเสียแล้ว ไม่ว่าผู้ใดจะเคาะดังขนาดไหน ไม่ว่าเขาจะวิงวอนสุดหัวใจสักเพียงใด เมื่อประตูนั้นถูกปิด นายองค์นั้นจะตรัสตอบว่า เราไม่รู้จักเจ้าเลย!

“จงเพียรเข้าไป” แต่หมายความว่าเราจะต้องตื่นตัว เราจะต้องไม่ผัดวันประกันพรุ่งในสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความรัก เราจะต้องไม่ได้ยินและปฏิเสธที่จะเชื่อสิ่งที่เราได้ยิน

ภาพที่พระเยซูประทานให้ตรงนี้ในลูกา 12 เป็นภาพของใครสักคนที่เดินทางไปทางประตูเมือง โดยพยายามที่จะไปถึงประตูเมืองนั้นก่อนดวงอาทิตย์ตกดินเมื่อประตูเล็กและประตูเมืองเหล่านั้นถูกปิด ตามที่ปฏิบัติเป็นธรรมเนียมตอนที่พระเยซูทรงตั้งพลับพลาอยู่ในท่ามกลางมนุษย์ เมื่อประตูเมืองถูกปิดเพราะค่าแล้ว ไม่ว่าผู้ใดจะเคาะที่ประตูนั้น เขาก็ไม่ได้เข้าไป ดังนั้น คำเตือนก็คือ “จงมาวันนี้! จงเข้าไปเดี๋ยวนี้! วันนี้เป็นวันแห่งความรัก เมื่อประตูนั้นถูกปิด คุณก็เข้าไปไม่ได้แล้ว!” จงศึกษาค้นคว้ามัทธิว 25:1-13

คำกริยากรีกที่ถูกใช้ใน “ให้พวกเราเพียรพยายาม” มาจากคำกริยาอีกคำหนึ่งซึ่งหมายความว่ารีบเร่ง วันนี้จงฟังเสียงของพระองค์ วันนี้จงรับความรัก-อย่าอวดถึงวันพรุ่งนี้ เพราะชีวิตเป็นเหมือนหมอก มันเป็นเหมือนต้นหญ้าในท้องทุ่งซึ่งวันนี้เป็นอยู่และพรุ่งนี้ก็จากไป วันนี้เป็นวันที่ต้องแน่ใจเรื่องความรัก จงแน่ใจว่า คุณเข้าไปก่อนประตูนั้นถูกปิด

ผู้รู้ภาษากรีกที่โดดเด่นบางท่านประกาศว่าภาษากรีกในข้อ 11 แต่หมายความว่า จงตื่นตัว จงรีบเร่ง “เกรงว่าคุณจะเข้าไปวันหนึ่ง” นี่ย้อนไปยังประสบการณ์ของคนอิสราเอลที่คาเดชบารเนีย ซึ่งเป็นเหตุผลของเปาโลในการเตือนสติชาวฮีบรูเหล่านั้นว่า “เหตุฉะนั้น ให้พวกเราเกรงกลัวเถิด เกรงว่าพระสัญญาที่ได้มอบไว้แก่พวกเราแล้วเกี่ยวกับการเข้าในการหยุดพักของพระองค์ ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านอาจดูเหมือนไปไม่ถึงการหยุดพักนั้น”

พระเจ้าทรงนำชนชาติอิสราเอลข้ามถิ่นทุรกันดารแล้ว และพวกเขาได้มาถึงคาเดชบารเนีย (กันดารวิถี 13 และ 14) และจากที่นั่นเองโมเสสส่งผู้สอดแนมสิบสองคนนั้นเข้าไปในคานาอันเพื่อสอดแนมแผ่นดินนั้น ผู้สอดแนมเหล่านั้นก็กลับมา-แต่พวกเขาไม่เห็นพ้องตรงกันในรายงานข่าวของตน สิบคนในพวกเขาประกาศว่า พวกเขาไม่สามารถยึดครองแผ่นดินนั้นได้เพราะว่ามีพวกมนุษย์ยักษ์อยู่ที่นั่นซึ่งนอกจากเรื่องนี้แล้วคนอิสราเอลก็เป็นเพียงตึกแดน มีแต่คาเลบและโยชูวาที่กระตือรือร้นที่จะไปยึดครองสิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาพวกเขาไว้แล้ว

คาเลบกล่าวว่า “ให้พวกเราขึ้นไปทันทีและยึดแผ่นดินนั้น เพราะพวกเราสามารถที่จะมีชัยชนะต่อแผ่นดินนั้นได้!” กล่าวอีกนัยหนึ่ง “ให้พวกเราอย่าผัดไปอีกแม้แต่วันเดียวเลย ให้พวกเรารีบเร่งเถิด”

แต่-เหมือนที่เป็นจริงในกรณีส่วนใหญ่-คนส่วนใหญ่มีอำนาจเหนือกว่าและพวกเขาฟังผู้สอดแนมที่ท้อใจสิบคนนั้น แทนที่จะฟังผู้มีชัยชนะสองคนนั้นที่ป่าวประกาศว่าพวกเขาสามารถยึดครองแผ่นดินนั้นได้ ตามที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ และคืนนั้น ลูกหลานของอิสราเอลร้องไห้และพร่ำบ่นต่อโมเสสและอาโรน

“และบรรดาชุมนุมชนนั้นก็เปล่งเสียงของพวกเขา และร้องไห้ และประชากรได้ร้องไห้ในคืนนั้น และบรรดาลูกหลานของอิสราเอลได้บ่นต่อว่าโมเสสกับต่อว่าอาโรน และชุมนุมชนทั้งหมดกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า “พระเจ้าน่าจะให้พวกเราได้ตายเสียในแผ่นดินแห่งอียิปต์ หรือพระเจ้าน่าจะให้พวกเราได้ตายเสียในถิ่นทุรกันดารนี้ และทำไมพระเยโฮวาห์ได้นำพวกเราให้เข้ามาในแผ่นดินนี้ เพื่อล้มลงโดยดาบ เพื่อให้ภรรยาของพวกเรา และลูก ๆ ของพวกเราต้องตกเป็นเหยื่อ ไม่ดีกว่าหรือที่พวกเราจะกลับไปยังอียิปต์” และพวกเขาพูดกันและกันว่า “ให้พวกเราตั้งคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้า และให้พวกเรากลับไปยังอียิปต์เถิด” (กตว. 14:1-4)

แต่พระพิโรธของพระเจ้ายิ่งพุ่งขึ้นต่อผู้พวกเขา-ชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระองค์ ถึงแม้จะยังเป็นชนชาติที่ไม่เชื่อ และพระองค์ตรัสว่า “เราจะทนชุมนุมชนชั่วร้ายนี้นานสักเท่าใด ซึ่งบ่นต่อว่าเรา เราได้ยินเสียงบ่นทั้งหลายของลูกหลานของอิสราเอล ซึ่งพวกเขาบ่นต่อว่าเรา จงกล่าวแก่พวกเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ‘เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ตามที่พวกเจ้าได้พูดในหูของเราแล้ว เราก็จะทำแก่พวกเจ้าตามนั้น บรรดาซากศพของพวกเจ้าจะร่วงหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ และคนทั้งหมดที่ได้ถูกนับไว้ของพวกเจ้าตามจำนวนคนทั้งหมดของพวกเจ้า ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป ซึ่งได้บ่นต่อว่าเรา ไม่ต้องสงสัยเลย พวกเจ้าจะไม่เข้าไปในแผ่นดินนั้น ซึ่งเราได้ปฏิญาณเกี่ยวกับมันว่าจะทำให้พวกเจ้าอาศัยอยู่ในนั้น เว้นแต่คาเลบบุตรชายของเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายของนูน” (กตว. 14:27-30)

คนอิสราเอลเหล่านั้นได้ยินคำตัดสินอันน่ากลัวของพระเยโฮวาห์ที่มีต่อพวกเขาแล้ว-แต่พวกเขาทำอะไร? พวกเขากลับใจใหม่ไหม? พวกเขาชบหน้าลงต่อพระพักตร์พระเจ้าและอธิษฐานทูลขอพระเมตตาและการยกโทษไหม? ไม่เลย! พวกเขาทำอะไรครับ?

“และพวกเขาลุกขึ้นแต่เช้า และพวกเขาขึ้นไปยังยอดภูเขา โดยกล่าวว่า “ดูเถิด พวกเรามาอยู่ที่นี่แล้ว และจะขึ้นไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ เพราะพวกเราได้ทำบาปแล้ว” และโมเสสกล่าวว่า “ทำไมพวกท่านละเมิดต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ แต่การกระทำนี้จะไม่สำเร็จ อย่าขึ้นไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์ไม่ทรงอยู่ท่ามกลางพวกท่าน เพื่อว่าพวกท่านจะไม่ล้มตายอยู่ต่อหน้าบรรดาศัตรูของพวกท่าน เพราะคนอามาลेขและคนคานาอันอยู่ข้างหน้าพวกท่านที่นั่น และพวกท่านจะล้มลงโดยดาบ เพราะพวกท่านได้เห็น

ไปเสียจากพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จะไม่อยู่กับพวกท่าน”

“แต่พวกเขาบังอาจขึ้นไปยังยอดเขา แต่อย่างไรก็ตามหีบแห่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์และโมเสส ไม่ได้ออกไปนอกค่าย แล้วคนอามาเลขลงมา และคนคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเนินเขานั้น และฟาดฟันพวกเขา และทำให้พวกเขาแตกพ่าย จนถึงโฮร์มาห์” (กตว. 14:40-45)

พวกเขาเข้าไปแค่วันเดียว พวกเขาeronานเกินไปวันเดียว! พระเจ้าทรงร้องประกาศผ่านทางศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ว่า “วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าทำให้ใจของพวกท่านแข็งกระด้างไป”-แต่พวกเขาก็ไม่ได้ฟัง พวกเขาฟังสิบคนนั้นแทนที่จะฟังสองคนนั้น คือคาเลบและโยชูวา แค่วันเดียวก่อนที่พวกเขาถูกฟาดฟัน พวกเขาเข้าไปแค่วันเดียว

คริสเตียนทั้งหลายเป็นคนแปลกหน้าในดินแดนต่างถิ่น เราเป็นผู้สัญจรบนแผ่นดินโลก เป็นพลเมืองแห่งสวรรค์ เรานั่งด้วยกันในสวรรค์แล้วในพระเยซูคริสต์ และเราจะต้องไม่มองย้อนกลับไปยังโลกฆาตอานาถเหล่านั้นและหม้อต้มเนื้อของอียิปต์ คนเหล่านั้นที่ปรารถนาสิ่งต่าง ๆ ของเนื้อหนังและของโลกนี้ก็เท่ากับเป็นพยานว่าพวกเขาพบสิ่งที่ใช้แทนการหยุดพักของพระเจ้าได้

เราต้องฟังคำเตือนนั้นของมีคาห์ 2:10: “พวกเจ้าจงลุกขึ้น และไปเสียเถิด เพราะที่นี่ไม่ใช่ที่พักของพวกเจ้า เพราะที่นี่เป็นมลทิน ที่นี่จะทำลายพวกเจ้า แม้แต่ด้วยการทำลายอันสาหัส!”

1 ยอห์น 2:17 บอกเราว่า “...และโลกกำลังผ่านพ้นไป พร้อมกับบราคะตมหาของโลกนั้น แต่ผู้ที่กระทำตามพระประสงค์ของพระเจาก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์!” เราจะไม่มีทางรู้จักการหยุดพักอันสมบูรณ์แบบจนกว่าเราเข้าในการหยุดพักของพระองค์ เราอยู่ในโลกแห่งบาปและความทุกข์โศก โลกที่อยากปล้นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเราไปจากเรา แต่วันหนึ่งเราจะเข้าในการหยุดพักของพระองค์ใน “ดินแดนนั้นที่งดงามกว่าแสงตะวัน”

ในข้อ 11 ความหมายจริง ๆ แล้วก็คือ จงรีบเร่ง จงขมิ้มมัน จงแสวงหาอย่างกระตือรือร้นและอย่างพากเพียร ความจริงเดียวกันนี้ถูกประกาศใน 2 ทิโมธี 2:15 ที่เปาโลกล่าวไว้ว่า “จงศึกษาค้นคว้าเพื่อสำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องละอายน แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงนั้นได้อย่างถูกต้อง”

คริสเตียนทั้งหลายต้องตระหนักว่าพญามารยังเป็นศัตรูของเราอยู่ และถ้ามันไม่สามารถกัดกินและทำให้จิตวิญญาณของเราตกรอกได้ มันก็จะทำเต็มที่เพื่อทำลายคำพยานของเราและทำให้เราใช้การไม่ได้ในการรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า เราต้องเดินทุกวันด้วยความเชื่อ โดยมอบถวายจิตใจ วิญญาณ และร่างกายซึ่งถูกชำระแยกตั้งทั้งหมดแต่พระองค์ จงสังเกตฮีบรู 4:11, 1 โครินธ์ 10:10-12 และ 2 เปโตร 1:5-10

ข้อ 12: “เพราะว่าพระวจนะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงฤทธิ์านุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ โดยแทงทะลุจนกระทั่งฝ่าจิตและวิญญาณ ทั้งข้อกระดูกและไขในกระดูก แยกออกจากกัน และเป็นผู้วินิจฉัยบรรดาความคิดและความมุ่งหมายแห่งใจ”

ข้อ 12 และ 13 ถูกนำเสนอตรงนี้โดยมีจุดประสงค์ที่ชัดเจนในการทดสอบคำประกาศตัวของคน ๆ หนึ่งและทำให้แต่ละคนทราบอย่างแน่นอนได้ว่าตนบังเกิดใหม่แล้วหรือยัง

“เพราะว่า” ในข้อ 12 สื่อถึงเหตุผล และผูกพระคำข้อนี้เข้ากับวลีแรกในข้อ 11 นี้จึงจะอ่านว่า “เหตุฉะนั้นให้เราเพียรพยายามที่จะเข้าไปในการหยุดพักนั้น...เพราะว่าพระวาระของพระเจ้าไม่มีชีวิต และทรงฤทธานุภาพ และคมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ...”

แน่นอนว่ามันปรากฏชัดเจนว่าผู้ใดที่บังเกิดใหม่แล้วจะทราบว่าคุณรับความรอดแล้วอย่างแท้จริงเมื่อเขามีชีวิตในการคืนดีพระคัมภีร์ ประสบการณ์แบบคริสเตียนของการบังเกิดใหม่ไม่ประกอบด้วยเรื่องภายนอกทั้งหลายมากเท่ากับพระวาระของพระเจ้าที่อยู่ภายในเรา ซึ่งที่มันแทงกระแทกผ่าแยกจิตใจและวิญญาณออกจากกัน

พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อบนพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

การได้อิสรพระวาระย่อมสร้างขึ้นใหม่และไถ่ถอน มนุษย์ถูกสร้างตามแบบพระฉายของพระเจ้า: “และพระเจ้าตรัสว่า “จงให้เราสร้างมนุษย์ในแบบพระฉายของพวกเรา ตามลักษณะของพวกเรา...” (ปฐมก. 1:26) พระเจ้าทรงเป็นตรีเอกานุภาพ และด้วยเหตุนี้มนุษย์จึงเป็นสามในหนึ่ง-จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย

วิญญาณคือส่วนที่สูงที่สุดของมนุษย์ วิญญาณคือส่วนที่ทำให้มนุษย์ตระหนักรู้เกี่ยวกับพระเจ้า

จิตใจ (จิตวิญญาณ) คือ คน ๆ นั้นเอง-ส่วนนั้นของมนุษย์ที่รักหรือเกลียด ที่ตั้งของอารมณ์ต่าง ๆ ที่ตั้งของการตระหนักรู้เกี่ยวกับตัวเอง

มนุษย์มีวิญญาณ แต่มนุษย์เป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่ ร่างกายเป็นบ้านที่จิตใจและวิญญาณอาศัยอยู่ข้างใน

พระเจ้าทรงเตือนอาดัมว่า “เจ้าอย่ากินจากต้นนั้น เพราะว่าในวันที่เจ้ากินจากต้นนั้น เจ้าจะตายอย่างแน่นอน” และวันนั้นที่อาดัมไม่เชื่อฟังพระเจ้า เขาก็ตายฝ่ายวิญญาณ-แต่เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าในพระวาระของพระเจ้า ความตายไม่ได้หมายถึงการสูญพันธุ์หรือการหยุดมีตัวตน มันไม่ได้หมายความว่าคน ๆ นั้นไม่เป็นอยู่อีกต่อไป ในโลกวิญญาณ ความตายหมายถึงการแยกขาด (ศึกษา ลูกา 15:24) ปราศจากพระเจ้า มนุษย์ก็ตายเสียแล้วในการละเมิดและบาปต่าง ๆ (อฟ. 2:1) “โดยถูกทำให้อยู่ห่างจากชีวิตของพระเจ้า” (อฟ. 4:18) อาดัมไม่เชื่อฟังพระเจ้า กินผลไม้ต้องห้ามนั้น และการร่วมสามัคคีธรรมระหว่างอาดัมกับพระเจ้าก็ถูกตัดขาด เขาถูกแยกขาดจากพระเจ้าและได้กลายเป็นผู้ถูกสร้างที่ล้มลง ดังนั้นในอาดัมทุกคนจึงตาย

เมื่อพระเยซูทรงร้องไห้ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส พระองค์ก็ “ทรงคร่ำครวญในจิตวิญญาณและทรงเป็นทุกข์” (ยอห์น 11:33) แต่ในสวนเกทเสมนีเมื่อพระองค์ทรงเจจิตวิญญาณของพระองค์ออกมาจริง ๆ เพราะบาปเหล่านั้นของโลก พระองค์ก็ตรัสว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย” (มาระโก 14:34) ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส พระองค์กำลังคิดถึงเพื่อนคนหนึ่งที่ได้ตายไป ในความปวดร้าวของพระองค์ในสวนนั้น พระองค์กำลังเจจิตวิญญาณของพระองค์ออกมาเพื่อโลกที่หลงหาย

“แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิต

วิญญาณ” (1 คร. 2:14) คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็ถูกบงการโดยจิตวิญญาณของเขา เขาเชื่อฟังอารมณ์ต่าง ๆ (ตัณหา) แห่งจิตวิญญาณของเขา ในความคิดของเขา สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณก็เป็นเรื่องไร้เวลา และเขาไม่มีทางทราบสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าได้จนกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงกระทำการอัศจรรย์หนึ่งในจิตวิญญาณของเขาและเขามารู้จัก “ฤทธานุภาพอันนิรันดร์ของพระองค์และความเป็นพระเจ้า” นั้น

เราอ่านใน 1 โครินธ์ 15:45 ว่า “และตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘มนุษย์คนแรก คืออาดัม ได้ถูกทำให้เป็นจิตวิญญาณที่มีชีวิตอยู่’ แต่อาดัมคนหลังนั้นได้ทรงถูกทำให้เป็นวิญญาณที่ทำให้มีชีวิต” ส่วนแรกของพระคำข้อนี้เป็นคำพูดที่ยกมาจากปฐมกาล 2:7

“มนุษย์คนแรกนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองนั้นเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าจากสวรรค์” (1 คร. 15:47) คนที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ย่อมไม่พิจารณาสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณ สิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องไร้เวลาในความคิดของเขาเพราะว่าเขาออกห่างอย่างสิ้นเชิงจากชีวิตของพระเจ้า ตายในการละเมิดและบาปต่าง ๆ และหนทางเดียวที่เขาจะถูกเปลี่ยนแปลงได้ก็คือ โดยทาง “ฤทธานุภาพอันนิรันดร์ของพระองค์และความเป็นพระเจ้า”

เรารับการบังเกิดใหม่โดยฤทธานุภาพแห่งพระวจนะของพระเจ้า (รม. 1:16,17; ยอห์น 5:24; อฟ. 2:8; รม. 10:17) เราได้รับความรอดโดยการไถ่ยืมและรับเอาพระวจนะของพระเจ้า และเมื่อเรารับเอาพระวจนะนั้น มันก็ “ผ่าแยก” จิตใจและวิญญาณออกจากกันจริง ๆ ดังนั้นเราจึงถูกทำให้คืนดีกันกับพระเจ้า (2 คร. 5:19) และวิญญาณนั้นก็ถูกทำให้กลับคืนสู่การร่วมสนิทกับพระเจ้าซึ่งอาดัมเคยมีก่อนที่จะเขาได้ทำบาป

เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อในกรุงโรมว่า “เพราะพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารับใช้ด้วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้า...” (รม. 1:9) เขากล่าวแก่ชาวโครินธ์ว่า “...จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานกันที่จริง...” (1 คร. 14:14) มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของผู้เชื่อที่รักบางคนเมื่อพวกเขาตระหนักว่า “สิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:6)

ไม่แปลกที่พญามารกำลังทำทุกอย่างในอำนาจของมันวันนี้เพื่อทำลายความน่าเชื่อถือของพระวจนะของพระเจ้าผ่านทางพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยม ไม่แปลกที่มันกำลังพยายามที่จะปล้นการจดใจด้านถ้อยคำและฤทธิ์เดชของพระวจนะไป พระวจนะถูกประกาศว่าได้รับคุณลักษณะทุกประการของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เอง-และแท้จริงแล้ว “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า...และพระวาหะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง...” (ยอห์น 1:1,14)

พระวจนะถูกประกาศว่า “มีชีวิต” พระเจ้าทรงมีชีวิตอย่างแท้จริงฉันใด พระวจนะก็มีชีวิตฉันนั้น เหตุผลเดียวที่บางคนไม่รักพระคัมภีร์และไม่สามารถเข้าใจถ้อยคำแสนวิเศษเหล่านั้นในพระคัมภีร์ก็คือ เพราะพวกเขาเองเย็นชาและตายฝ่ายวิญญาณ พระวจนะของเจ้ามีชีวิต อบอุน สร้างความสดชื่น มันเป็นน้ำสำหรับจิตวิญญาณที่กระหายและขนมปังแก้ใจที่หิวโหย พระวจนะนั้นเปี่ยมด้วยฤทธิ์และแข็งขัน มันกระทำกิจจงสังเกตเอเฟซัส 1:11, พีลิปปี 2:13; อีสยาห์ 45:11

พระวจนะของเจ้านั้น “คมยิ่งกว่าดาบสองคมใด ๆ” พระวจนะถูกเปรียบเทียบกับว่าเป็นเหมือนดาบเล่มหนึ่งบ่อย ๆ จงสังเกตเอเฟซัส 6:17; วิวรณ์ 1:16, 2:12, 19:15; อีสยาห์ 49:2 และโฮเซยา 6:5 ดาบสองคม

เป็นดาบที่มีคมดาบสองอัน-ซึ่งบางกว่าและคมกว่าดาบปกติทั่วไป พระวณะของพระเจ้านั้นคมกริบจนถึงขนาดที่มันผ่าแยกข้อกระดูกและไขในกระดูก จิตใจและวิญญาณออกจากกันได้

พระวณะของพระเจ้าผ่าแยก-มันเปิดเผยและตีแผ่ให้กระจ่าง โดยเปิดโปงความลับเหล่านั้นของจิตวิญญาณ พระวณะเป็น “ผู้วินิจฉัย”-นั่นคือ มันว่องไวในการตัดสินและวินิจฉัยเจตนาต่าง ๆ ของใจและการทำงานทั้งหมดของจิต

คริสเตียนทั้งหลายหยุดพักโดยความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้า เราทำงานหนัก โดยบากบั่นมุ่งไปสู่เส้นชัยเพื่อรับรางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องสูงของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ บากบั่นมุ่งไปสู่มรดกที่ไม่รู้เขี่ยเข้านั้นซึ่งถูกจองไว้ในสวรรค์แล้วเพื่อเรา และขณะที่เดินทางผ่านถิ่นทุรกันดารนี้อยู่เราก็ถูกนำทางโดยพระวณะของพระเจ้า เรามีพระวณะเพื่อให้กำลังใจเรา มันเป็นโคมสำหรับเท้าของเราและเป็นดวงสว่างแก่วิถีทางของเรา

พระวณะของพระเจ้านั้นสมบูรณ์แบบ มันเปลี่ยนแปลงจิตวิญญาณและให้ความสว่าง มันเข้าไปสู่ก้นบึ้งของใจ โดยตรวจค้นทุกความคิดที่อยู่ลับ ๆ และตัดสินบาปที่ซ่อนอยู่ทุกอย่าง ผู้เชื่อทั้งหลายถือครองพระวาตะในใจของตน และการถือครองพระวาตะนั้น ก็เท่ากับถือครองพระทัยของพระคริสต์เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระวาตะในเนื้อหนัง

“... ‘บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเหมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเหมือนดอกไม้แห่งทุ่งหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าคงทนอยู่เป็นนิตย์’ และนี่คือพระวณะซึ่งโดยข่าวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่พวกท่าน” (1 ปต. 1:24,25)

“เหตุฉะนั้น จงวางการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษตื่นไว้ต่างหาก และจงรับพระวณะที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้นด้วยความนอบน้อม ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของพวกท่านให้รอดได้” (ยากอบ 1:21)

พระวาตะนั้นทรงมีชีวิต (วว. 1:18; ยอห์น 5:26; 6:63, 68)

“เหตุฉะนั้น โดยวางบรรดาการคิดปองร้าย และการอุบายทั้งสิ้น และการหน้าซื่อใจคดทั้งหลาย และความอิจฉาริษยาต่าง ๆ และคำพูดชั่วร้ายทั้งปวง ดุจพวกเด็กทารกแรกเกิด จงปรารถนาให้น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวณะ เพื่อพวกท่านจะเติบโตขึ้นโดยพระวณะนั้น” (1 ปต. 2:1,2)

พระวณะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระวณะที่ได้อยู่ในเริ่มแรกนั้น พระวณะที่ตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิตย์ในสวรรค์ ซึ่งโดยพระวณะนั้นสรรพสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้น พระวณะเดียวกันนั้นได้ผ่าแยกความมืดจากความสว่าง น้ำที่อยู่เบื้องบนจากน้ำที่อยู่เบื้องล่าง แผ่นดินแห้งจากทะเล (ปฐมก. 1)

พระเยซูได้เสด็จจากสวรรค์มาสู่แผ่นดินโลกเพื่อประกาศพระบิดา (ยอห์น 1:18) พระองค์ทรงมีความเชื่อที่ไม่รู้สั่นคลอนในพระเจ้า ความรักของพระองค์นั้นไม่มีวันหมด ไม่รู้เปลี่ยนแปลง พระองค์ได้ประทานสิ่งสารพัด โดยไม่คาดหวังสิ่งใดตอบแทน พระองค์ทรงชอบธรรม แต่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม พระองค์ทรงไม่มีบาป แต่พระองค์ได้ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเราเพื่อที่เราจะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ พระองค์ทรงมีชีวิต พระองค์ทรงรัก และพระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา-และถ้าเราได้ยิน

พระวาทะของพระองค์และเชื่อพระวาทะของพระองค์ มันก็นำชีวิตนิรันดร์มาสู่ดวงใจของเรา

เมื่อเราเห็นตามพระวาทะของพระองค์ว่าพระเยซูได้ทรงทนทุกข์สิ่งใดเพื่อเรา เราก็ร้องออกมาพร้อมกับโยบว่า “ข้าพระองค์เคยได้ยืนถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์แล้ว ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดชังตัวเอง และกลับใจอยู่ในผงโคลนและขี้เถ้า” (โยบ 42:5,6)

เราร้องพร้อมกับอิสยาห์ว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าถูกตัดออกแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่มิมีริมฝีปากที่ไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในท่ามกลางประชากรที่มีริมฝีปากที่ไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา” (อสย. 6:5)

พระวาทะของพระเจ้าเป็นกระจกบานหนึ่งซึ่งนำเราเข้าสู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์นั้น ผู้ทรงปรารถนาความจริงในมนุษย์ที่อยู่ภายใน คริสเตียนที่เข้าสนิทอยู่ในพระวาทะก็ถูกตัดสิน ถูกติสอน ถูกปรับปรุงแก้ไข ถูกนำ และถูกตำหนิ ผู้เชื่อคนใดที่เป็นแบบนี้ก็ร้องออกมาพร้อมกับดาวิดว่า “ขอทรงค้นดูข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้า และทรงทราบใจของข้าพระองค์ ขอทรงลองดูข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดทั้งหลายของข้าพระองค์ และทอพระเนตรว่ามีทางชั่วใด ๆ ในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในมรรคาบริสุทธิ์นั้น!” (เพลงสดุดี 139:23,24) ผู้เชื่อที่เป็นแบบนี้ก็พบสันติสุขที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง และหากไม่มีการฟ้องใจ การติสอน และการปรับปรุงแก้ไขที่มาโดยทางการศึกษาค้นคว้าพระวาทะอย่างขยันขันแข็งและไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย ก็ไม่อาจมีสันติสุขและการหยุดพักอันสมบูรณ์ในพระคริสต์ได้

คริสเตียนน้อยคนนักที่มิตำกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนเพราะว่าพวกเขาไม่ศึกษาค้นคว้าอย่างขยันขันแข็งเพื่อสำแดงตัวเองว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า โดยมองเข้าไปในกระจกบานนั้นแห่งพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ-พระวาทะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

พระวาทะของพระเจ้าเตือนว่า “เหตุฉะนั้นจงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงแล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง”-และจากนั้นก็ให้ความมั่นใจอันเปี่ยมสุขว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการช่วยให้พ้นสำหรับการทดลองใด ๆ ที่อาจมาสู่เราได้ (1 คร. 10:12,13)

ผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตในพระวาทะก็ไม่ไว้วางใจในเนื้อหนัง เขาชื่นชมยินดี-ไม่ใช่ในเนื้อหนัง แต่ในพระเยซูคริสต์ ถ้าเราตัดสินตัวเอง เราก็ไม่ถูกตัดสินโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเราสารภาพบาปทั้งหลายของเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะยกโทษบาปทั้งหลายของเรา เมื่อเราสารภาพว่าเราได้ล้มเหลวหรือไม่ยอมรับพระองค์ เราก็ทูลได้ว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์รักพระองค์” และวางใจพักสงบในความรู้อันรู้ว่าพระองค์ทรงทราบใจของเรา

ข้อ 13: “และไม่มีสิ่งเนรมิตสร้างใด ๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งพวกเราต้องเกี่ยวข้อง”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำที่แปลเป็น “และไม่มี” ควรอ่านว่า “และไม่มีสิ่งที่ถูกสร้างใดที่ไม่ถูกเผยให้ประจักษ์...” Amplified New Testament แปลข้อนี้ว่า “และไม่มีสิ่งที่ถูกสร้างใดที่มีอยู่จริงที่ถูกปิดบังจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปิดเผยและถูกเปิดโปง เปลือยเปล่าและล่อนจ้อนต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องด้วย”

ในพระคำข้อนี้ เปาโลผ่านจากพระวจนะที่มีชีวิตไปสู่พระเจ้าผู้ทรงมีชีวิต พระเจ้าทรงเป็นพระวาหะ และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า (ยอห์น 1:1,2) คำที่แปลเป็น “สิ่งนมิตสร้าง” รวมถึงบรรดากิจการ อารมณ์ ความคิด และรายละเอียดปลีกย่อยทุกอย่างแห่งการมีชีวิตและการคิดของเรา เช่นเดียวกับวัตถุต่าง ๆ ที่ถูกสร้างขึ้น สิ่งสารพัดเปลือยเปล่าต่อหน้าพระเนตรของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดถูกปกปิด เพราะว่าเครื่องปกปิดทุกอย่างก็เป็นเหมือนใบมะเดื่อของอาดัม

ปฐมกาล 6:5 บอกเราว่าพระเจ้าทรงมองลงมาในสมัยของโนอาห์ และทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์ใหญ่โตในแผ่นดินโลก “และเห็นว่าจินตนาการทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายแห่งใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป” และพระเจ้าทรงประกาศว่าพระองค์จะทรงทำลายมนุษย์เสียจากพื้นพิภพ

พระเจ้ามิได้เปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงมองเข้าไปในความคิดและใจของมนุษย์วันนี้ พระเยซูตรัสว่า “...จากภายใน คือออกมาจากใจมนุษย์ มีบรรดาความคิดชั่วร้าย การเล่นชู้ การล่วงประเวณี การฆาตกรรม การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวง ราคะตัมหา แวดตาอันชั่วร้าย การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโหดเหี้ยม สารพัดสิ่งชั่วร้ายเหล่านี้มาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (มาระโก 7:21-23)

พระเจ้าไม่มีทางถูกหลอกได้ พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระเนตรของพระองค์มองเห็นทุกสิ่งและพระกรรมของพระองค์ได้ยื่นทุกสิ่ง เราอาจสวมบทคนหน้าซื่อใจคดและลายนวลไปได้ต่อหน้ามนุษย์ แต่ไม่ใช่ต่อพระพักตร์พระเจ้า คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะฟังพระวจนะก็จะถูกพิพากษาโดยพระวจนะนั้นที่พวกเขาปฏิเสธที่จะฟัง: พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:48)

พระเยซู - มหาบุโรหิตที่แท้จริง

ทรงพระกรุณาและสัตย์ซื่อ

ข้อ 14: “เมื่อเห็นแล้วว่าพวกเราไม่มีมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่เสด็จไปในฟ้าสวรรค์ทั้งหลายแล้ว พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้พวกเรายึดมั่นในการยอมรับของพวกเรา”

เปี่ยมสุข ให้กำลังใจ และให้ความมั่นใจมากที่สุดคือ ถ้อยคำในข้อพระคำปิดท้ายเหล่านี้ของบทนี้ โดยรับประกันเราเรื่องการทรงจัดเตรียมอันแสนมหัศจรรย์แห่งพระคุณของพระเจ้า-แม้กระทั่งในขณะที่เรามีชีวิตอยู่ในโลกที่ไม่เป็นมิตรนี้อันเต็มไปด้วยบททดสอบและการทดลองต่าง ๆ ในพระคำข้อท้าย ๆ ของบทที่ 4 ผู้เชื่อพบการรับประกันที่ไม่ว่าผู้สั่นคลอนที่ว่าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง สุดท้ายแล้วจะไปถึงการหยุดพักที่สมบูรณ์แบบและเป็นนิรันดร์นั้นที่ยังเหลืออยู่สำหรับผู้คนของพระเจ้า

บางคนกล่าวว่าถ้ามีพระเจ้าองค์หนึ่งแบบที่พระคัมภีร์พูดถึง-ที่ยิ่งใหญ่ขนาดนั้น ที่ทรงฤทธิ์เช่นนั้น-พระองค์ก็คงไม่สนใจพระทัยเกี่ยวกับมนุษย์ที่น่าสังเวช น่าเชื่อถือ และน่าสมเพช แต่คริสเตียนทั้งหลายสามารถตอบข้อโต้แย้งนี้ด้วยข้อดีที่ว่าพระเจ้าทรงรักคนบาปทั้งหลายยิ่งนักจนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ให้มาตายแทนพวกเขา!

พระบุตรนั้นได้มารับสภาพมนุษย์ พระองค์ทรงรับร่างกายหนึ่ง ในกายนั้นพระองค์ได้สิ้นพระชนม์ และ

พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นมา ทรงยกชูพระองค์ และให้พระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ใน
ฐานะมหาบุโรหิตของเรา เมื่อมีการรับประกันนี้อยู่ในใจของเรา เราจึงยึดมั่นในการยอมรับของเรา เราจึงบาก
บั่นมุ่งหน้าต่อไปโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เพราะเรารู้ว่าพระคริสต์มหาบุโรหิตของเราได้เสด็จเข้าในสวรรค์แล้ว
และเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้กล่าวยอมรับ ผู้ทำการวิงวอนเพื่อ และคนกลางของเรา เราจึงจะเข้าไปที่นั่น
เช่นกัน

จงสังเกตว่าเรามี “มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่” องค์หนึ่ง ไม่มีบุโรหิตคนอื่นใด-ไม่ว่าจะเป็นอาโรนหรือเมลคี
เซเดค หรือใครอื่น-เคยเป็นเลิศหรือถือครองความเพียงพอแห่งมหาบุโรหิตของเรา

“พระเยซูบุตรของพระเจ้า...” จงสังเกตว่าพระวิญญูณบรุษผู้ไม่ได้ตรัสว่า “พระคริสต์บุตร
ของพระเจ้า” เยชูเป็นพระนามฝ่ายโลกของพระองค์ พระเยซูทรงถูกทำให้เป็นเหมือนพวกพี่น้องของพระองค์
ในทุกประการ การประสูติของพระองค์เป็นเรื่องมหัศจรรย์ ทรงถือกำเนิดจากหญิงพรหมจารีคนหนึ่ง พระองค์
ทรงมีร่างกายหนึ่งที่เป็นเหมือนของเราแต่ไม่มีบาป และในกายนั้นพระองค์ทรงดำเนินชีวิตเหมือนที่เราดำเนิน
ชีวิต พระองค์ทรงเผชิญการทดลองแบบเดียวกับที่เราเผชิญ แต่ได้ทรงเอาชนะในทุกช่วงของการทดลอง
พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ ทรงถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นมาอีก เสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ และบัดนี้ประทับอยู่ ณ เบื้อง
ขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดที่สามารถขัดขวางพระองค์ไม่ให้ครอบครองตำแหน่งนั้นที่พระเจ้าทรง
กำหนดไว้ล่วงหน้าว่าพระองค์ควรครอบครอง พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้ว เพื่อปรากฏในฐานะ
มหาบุโรหิตของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าพระบิดา

พระองค์ทรงหูล้ออวอนเพื่อเรา พระองค์ทรงเข้าอกเข้าใจเรา พระองค์ทรงทราบทุกความต้องการ
ของเรา พระองค์ทรงอาศัยอยู่ในที่ ๆ เราอาศัยอยู่ แบบที่เราอาศัยอยู่ และทรงพิชิตทุกการทดลองที่พญามารเข
วียังใส่พระองค์ พระองค์ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรก และหลุมศพแล้ว และบัดนี้พระองค์
ทรงเป็นมหาบุโรหิตของเราในสวรรค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ เป็นนิรันดร์ เพียงพอสำหรับทุกสิ่ง และไม่มีวันตาย

มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงอยู่เหนือกว่าสิ่งอื่น ๆ ทั้งปวงเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นของจริง ซึ่งอา
โรนและเมลคีเซเดคเคยเป็นภาพลึกลับ พระองค์ประทับบนพระที่นั่งแห่งเดชานูภาพ-แต่สำหรับเราที่เชื่อ
พระที่นั่งของพระองค์บัดนี้เป็นพระที่นั่งแห่งพระคุณและความเมตตา พระบิดา พระบุตร และพระวิญญูณทรง
เป็นองค์เดียวกัน พระบิดา พระบุตร และพระวิญญูณ-พระเจ้าแห่งความรอด

เนื่องจากผู้เชื่อทั้งหลายบัดนี้นั่งด้วยกันในสวรรค์สถานแล้วในพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6,7) เนื่องจาก
บัดนี้เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3) บัดนี้เราจึงอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระบิดา ช่างเป็น
เรื่องเปี่ยมสุขและสง่าราศีที่ได้รู้ว่าโดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ เราได้รับการยกโทษ ถูกยอมรับ ถูก
ไถ่ และในฐานะเป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระคริสต์บัดนี้เราจึงอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า

“เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนอย่างพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ เพื่อว่าพระองค์จะ
ได้ทรงเป็นมหาบุโรหิตเปี่ยมด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อกระทำ
ให้เกิดการคืนดีกันเพราะเหตุบาปทั้งหลายของประชาชน” (ฮบ. 2:17)

ขอสง่าราศีจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด! เรามีมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่ทรงระลึกถึงประสบการณ์ต่าง ๆ บน

โลกนี้ของพระองค์ พระองค์ทรงรู้จักความอ่อนกำลังของเรา ความอ่อนแอต่าง ๆ ของเรา ความเจ็บปวดของเรา พระองค์ทรงทราบการต่อสู้ต่าง ๆ ของเราและความอ่อนแอของเนื้อหนัง และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงฤทธิ์ สามารถที่จะช่วยเหลือคนทั้งหลายที่วางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์

ความรักที่ไม่มีขีดจำกัดและไม่มีวันหมดของพระเจ้าได้นำพระเยซูมาจากพระทรวงของพระบิดาและ พระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์ เพื่อจะดำเนินชีวิตและสิ้นพระชนม์บนแผ่นดินโลก ความรักแบบเดียวกันนี้ บัดนี้ก็เป็นแหล่งที่มาของความหวังและความสัจซื่อที่มีอยู่เสมอของมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราในการทูล วิงวอนเพื่อแบบไม่หยุดหย่อนของพระองค์เพื่อเรา เหมือนกับที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเราและทรงเป็น ขึ้นมาอีก บัดนี้พระองค์ก็ทรงมีชีวิตอยู่เพื่อทูลวิงวอนอย่างสัจซื่อพอ ๆ กับที่พระองค์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อ การไถ่ของเรา เราที่บังเกิดจากพระเจ้าแล้วก็ได้รับการค้ำจุน-ไม่ใช่ตามความชอบธรรมหรือความบริสุทธิ์ของ เรา-แต่ตามความสัจซื่อของพระองค์ ความรักมั่นคงของพระองค์ และตามความมหาศาสตร์แห่งพระเมตตาอัน อ่อนโยนของพระองค์ เราถูกนับว่าชอบธรรมโดยพระโลหิตของพระองค์ และบัดนี้เราก็ถูกช่วยให้รอดอย่าง บริบูรณ์มากขึ้นไปอีกโดยชีวิตของพระองค์! จงศึกษาค้นคว้าโรม 5:1-11

เมื่อทราบแล้วว่าเรามีมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่เช่นนั้นในสวรรค์ เราจะกล้าถอยหลังกลับ กลายเป็นคนซี ขลาดฝ่ายวิญญาณ กลายเป็นคนไม่อดทน หรือถอดใจไหม? ไม่อย่างเด็ดขาด! ขอให้เราเป็นเหมือนคาเลบและ โยชูวา ที่อ้างสิทธิ์สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ ขอให้เราฟังพระวาทะของพระองค์ เชื่อพระวาทะของพระองค์ ปฏิบัติตามคำบัญชาต่าง ๆ ของพระองค์และยึดมั่นในคำกล่าวยอมรับของเราไว้ มหาปุโรหิตของเราทรงมีชีวิต อยู่เสมอไป พระองค์ทรงรัก พระองค์ทรงเผื่อใจ พระองค์ทรงอธิษฐาน พระองค์ทรงยึดเราไว้แน่น-และเราจะ ไม่มีทางพินาศเด็ดขาด!

เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า พระเยซูทรงเป็นพระคุณ (ยอห์น 1:14) และด้วยเหตุนี้ พระที่นั่งของพระองค์จึงเป็นพระที่นั่งแห่งพระคุณ เราไม่เพียงได้รับความรอดโดยพระคุณเท่านั้น แต่พระคุณฝึก วินัยเราโดยพระวาทะที่คมกริบและทิ่มแทงนั้นด้วย พระคุณมองมาที่เราในยามที่เราไม่ยอมรับองค์พระผู้เป็น เจ้าของเราเหมือนอย่างที่เปโตรได้กระทำ และทำให้เราร้องไห้อย่างขมขื่นในการกลับใจใหม่ พระที่นั่งแห่ง พระคุณเปิดรับเสมอ พระเมฆโปดกทรง “อยู่ท่ามกลางพระที่นั่งนั้น” เสมอ และด้วยเหตุนี้เราจึงได้รับเชิญให้ เข้ามาด้วยใจกล้า (อย่างมั่นใจ) ต่อพระพักตร์พระองค์เพื่อที่จะพบความช่วยเหลือในยามที่ต้องการ

มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงพร้อม เต็มพระทัย และทรงฤทธิ์สามารถที่จะต้อนรับผู้เชื่อที่บาปเจ็บ และน่าสงสาร พระองค์ทรงพร้อมที่จะเช็ดน้ำตาแห่งการกลับใจใหม่ของเปโตรหลังจากที่เขาได้ปฏิเสธองค์พระ ผู้เป็นเจ้าของตน พระองค์ทรงพร้อมที่จะตรัสแก่เปาโลว่า “พระคุณของเราก็เพียงพอสำหรับเจ้า” และพระองค์ ทรงเป็นเหมือนเดิมวันนี้!

“...พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้โดยทางโมเสส แต่พระคุณและความจริงได้มาโดยทางพระเยซู คริสต์” (ยอห์น 1:17) พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้เพื่อที่ทุกปากจะถูกหุบและคนทั้งโลกจะมีความผิดต่อ พระพักตร์พระเจ้า พระคุณและความจริงได้ถูกประทานให้เพื่อที่ทุกปากจะถูกเปิดเพื่อจะกล่าวยอมรับว่าพระ เยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และว่าพระองค์ทรงต้อนรับคนบาปทั้งหลาย และพวกเราได้ยินพระวาทะของ

พระองค์และรับเอาพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์แล้วก็ร้องประกาศว่า “พระเมษโปดกผู้ได้ทรงถูกปลงพระชนม์ทรงคุณค่า! พระองค์ได้ทรงรักเราและได้ทรงชำระล้างเราจากบาปทั้งหลายของเราในพระโลหิตของพระองค์!”

พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32) และพระวิญญูณบรสิฐที่ทรงนำเราเข้าไปในวิถีทั้งหลายแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้องเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ (สดด. 23:3) และพระเยซูทรงห่วงใยเราอย่างมากมายิ่งกว่าที่เราห่วงใยเกี่ยวกับความสำเร็จของเราในฐานะคริสเตียน พระผู้ช่วยให้รอดที่ได้รับสง่าราศีแล้วทรงสาละวนอยู่กับเราตลอด เราเป็นความคิดของพระองค์ ความดูแลของพระองค์ ความห่วงใยของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์ ความชื่นบานของพระองค์ และรางวัลของพระองค์

ข้อ 15 และ 16: “เพราะว่าพวกเราไม่มีมหาปุโรหิตซึ่งไม่สามารถถูกสัมผัสด้วยความรู้สึกแห่งความเจ็บป่วยทั้งหลายของพวกเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ ถึงกระนั้นก็ยังปราศจากบาป ฉะนั้นขอให้พวกเราใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ”

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำว่า “ถึงกระนั้น” ไม่อยู่ในข้อความเดิม ดังนั้นพระคำข้อนี้จึงอ่านว่า “...แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างพวกเราในทุกประการ ปราศจากบาป” พระเยซูไม่เพียงดำเนินชีวิตโดยปราศจากการทำบาป แต่พระองค์ทรง “ปราศจากบาป” นั่นคือ พระองค์ทรงทำบาปไม่ได้ ในฐานะมนุษย์ พระองค์ไม่ได้รับธรรมชาติแบบอาดัม คือสันดานเดิมนั้น เป็นมรดก เหมือนอย่างมนุษย์คนอื่น ๆ พระคริสต์ไม่อาจถูกทดลองได้จากภายในเหมือนอย่างที่เราพบว่าตัวเองถูกทดลอง ดังนั้นเราจึงอ่านแบบตรงตัวว่า “ผู้ได้ทรงถูกทดลองในทุกสิ่งตามแบบของเรา โดยไม่มีบาป”

เป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างที่เราถูกทดลอง และพระองค์ได้ทรงเอาชนะทุกการทดลองโดยที่ไม่ทำบาปเลย แต่พระองค์ไม่เพียงดำเนินชีวิตโดยไม่ทำบาปเท่านั้น พระองค์ได้ประสูติ ดำเนินชีวิต และตาย “โดยปราศจากบาป” ด้วย พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นบาป กระนั้นพระองค์ก็ไม่ได้รู้จักบาปเลย (2 คร. 5:21) พระองค์ “ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุบายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย” (1 ปต. 2:22) ภายในพระองค์ก็ไม่ได้ถูกทดลองโดยบาป (ธรรมชาติแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นเช่นนั้น) และการทดลองของพระองค์ก็ไม่ได้ผลิตบาปทั้งหลาย พระองค์มิได้ทำบาป และพระองค์ทรง “ปราศจากบาป”

คำกรีกที่แปลเป็น “ปราศจากบาป” ในภาษาเดิมหมายความว่า “บาปแยกต่างหาก หรือแยกจากบาป” มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงถูกทดลองในทุกประการเหมือนอย่างเรา บาปแยกต่างหาก บาปไม่ได้มีอำนาจเหนือพระเยซู บาปไม่มีส่วนในพระองค์เลย เหมือนอย่างที่ยอห์นไม่มีสิ่งใดในพระองค์เลย พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ต่อไปนี้เราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองแห่งโลกนี้จะมา และจะฉุดรั้งเราไว้ไม่ได้ (ไม่มีสิ่งใดในเราเลย)” (ยอห์น 14:30)

ในการประสูติของพระองค์ พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “องค์บริสุทธิ์นั้น” (ลูกา 1:35) ในวัยเด็กของพระองค์ พระองค์ทรงพิเศษเหนือธรรมดาที่สุดและทรงเหนือกว่า ในวัยหนุ่มของพระองค์ พระองค์ทรงถามเหล่าศัตรูของพระองค์ว่า “คนไหนในพวกท่านกล่าวหาเราได้เรื่องบาป?” การทดลองเหล่านั้นของพระเยซูเป็น

มาจากภายนอก ไม่ใช่จากภายใน

พวกเราถูกทดลองและถูกชักนำไปโดยตัณหาของเราเอง (ยากอบ 1:14) การทดลองต่าง ๆ ของเรามาจากภายในเช่นเดียวกับจากภายนอก แต่มันไม่เป็นแบบนี้กับมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระองค์ทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเราตรงที่ว่าพระองค์ทรงถูกทดลองผ่านทางช่องทางเดียวกันเหล่านั้นของการทดลอง-ตัณหาของเนื้อหนัง ตัณหาของตา ความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต อ่านมัทธิว 4:1-11, 1 ยอห์น 2:16, มารโก 1:12,13

ในทุกคราว พระเยซูทรงตอบซาตานด้วยพระวจนะของพระเจ้า: “มนุษย์จะมีชีวิตอยู่โดยอาหารอย่างเดียวไม่ได้...ท่านอย่าลองตึงค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน...ท่านจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของท่าน และท่านจงปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว”

ความหมายของคำว่า ทดลอง ก็คือ “เอาเข้าสู่การทดสอบ เอาเข้าสู่ความยากลำบาก หรือการล่อลวงให้ทำสิ่งชั่วร้าย” พระเยซูทรงถูกทดสอบผ่านทางทุกช่องทางของการทดลอง-และพระองค์ทรงเปี่ยมชัยชนะ! พระองค์ทรงพิสูจน์พระองค์เองว่าคุณควรที่จะเป็นมหาบุรุษของเรา พระองค์ทรงประกาศพระองค์เองว่าบริสุทธิ์ในการที่พระองค์ไม่ถูกแตะต้องโดยบาป และชัยชนะของพระองค์พิสูจน์ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่เคยเอาชนะการทดลองอย่างถาวรและอย่างสมบูรณ์

เพื่อนผู้เชื่อเอ๋ย คุณกำลังทนทุกข์ความเจ็บปวดในร่างกายของคุณอยู่หรือ? พระเยซูได้ทรงทนทุกข์เช่นกัน มีหลายครั้งไหมที่คุณหิว? พระองค์ก็ทรงหิวเช่นกัน คุณขาดทรัพย์สิ่งของของโลกนี้หรือ? พระองค์ก็ยากจนเหมือนกัน-พระองค์ไม่มีที่ ๆ จะวางศีรษะของพระองค์ พระองค์ทรงขอยืมเรือลำหนึ่งเพื่อใช้เป็นธรรมาสน์ พระองค์ทรงขอยืมมือเทียงของเด็กชายคนหนึ่งเพื่อเลี้ยงแขกห้าพันคน พระองค์ทรงขอยืมอุโมงค์ฝังศพแห่งหนึ่งเพื่อที่จะถูกฝังพระศพด้วยซ้ำ!

คุณเหงาไหม? คุณรู้สึกไหมว่าไม่มีใครเข้าใจคุณและว่าทุกคนทอดทิ้งคุณไปหมดแล้ว? พระเยซูทรงเข้าใจ เพราะว่าพระองค์เองก็ทรงเหงา และถูกเข้าใจผิดแม้กระทั่งโดยคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยให้รอด คุณทนทุกข์การข่มเหงในที่ทำงาน ในชุมชน อาจกระทั่งในครอบครัวของคุณเองเพราะคำพยานของคุณเพื่อพระเจ้าไหม? พระเยซูก็ทรงทนทุกข์เช่นนั้น พระองค์ทรงถูกปฏิเสธ พระองค์ทรงถูกถ่มน้ำลายรด พระองค์ทรงถูกเขียนตี ผูกเชนที่โกรธแค้นพยายามเอาก้อนหินขว้างใส่พระองค์ พวกเขาพยายามผลักพระองค์ให้ตกหน้าผา พวกเขาจับกุมพระองค์โดยใช้ข้อหาเท็จ พวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนอันหนึ่งและล้อเลียนพระองค์ ขณะที่พระองค์สิ้นพระชนม์!

มันเป็นเรื่องที่ชวนพลอบประโลมใจและเปี่ยมสุขจริง ๆ ที่ได้รู้ว่ามีมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงสัมผัสได้ถึงความเจ็บป่วยและความอ่อนแอต่าง ๆ ของเรา พระองค์ทรงทราบ พระองค์ทรงเข้าใจ พระองค์ทรงห่วงใย พระองค์ทรงเห็นและทรงฤทธิ์สามารถที่จะตอบสนองทุกความต้องการของเรา ในฐานะพี่ชายของเราในเนื้อหนัง พระองค์ทรงมีประสบการณ์เกี่ยวกับความเจ็บป่วยและการทดลองต่าง ๆ ของเรา ในฐานะพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าผู้ได้ทรงกลายเป็นบุตรมนุษย์ พระองค์ทรงเปี่ยมชัยชนะ และในฐานะพระเจ้า พระองค์ทรงกระทำกิจเพื่อเราอยู่ บัดนี้พระองค์ประทับนั่ง พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง ในสง่าราศี-คนกลางของ

เรา ผู้ทูลอ่อนวอนเผื่อของเรา ผู้เสนอความแทนของเรา

ขอให้ผมเน้นย้ำอีกทีว่าพระเยซูไม่ได้ประทับบนพระที่นั่งแห่งการพิพากษา แต่บนพระที่นั่งแห่งพระคุณ เราได้ทำบาป และด้วยเหตุนี้เราจึงไม่สมควรได้รับพระเมตตา แต่เพราะว่าพระองค์ได้ทรงแบกรับบาปทั้งหลายของเราและทรงชำระโทษของเราแล้ว เมื่อเรามีความเชื่อในพระราชาธิราชที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ เราก็ได้รับเอาพระเมตตาในยามที่ต้องการ เมื่อความเชื่อของเราอยู่ในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ เราก็ “ถูกยอมรับในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น”

การมาด้วยใจกล้าหน้าพระที่นั่งแห่งพระคุณไม่ได้หมายความว่าเราจะต้องเข้าหาพระเจ้าอย่างไม่ระมัดระวัง อย่างไม่เคารพยำเกรง อย่างไม่จริงจัง หรือพร้อมกับความบังอาจ มันหมายความว่าเราสามารถมาหาพระองค์ด้วยความมั่นใจและเสรีภาพได้ ถึงแม้ว่าเราได้ทำบาปและขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า เราก็ไม่จำเป็นต้องเข้าหาพระเยซูคริสต์เจ้าในความหดหู่และความท้อแท้ เราได้รับเชิญให้มาหาพระองค์โดยปราศจากความกลัว ในเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ เพื่อที่จะทูลเรื่องความต้องการต่าง ๆ ของเราและคำขอต่าง ๆ ของเรา

เพื่อนคริสเตียนทั้งหลายเอ๋ย ถึงแม้เราตระหนักว่าเราได้ทำบาป-ทั้งโดยการไม่กระทำและการกระทำ-เราก็สามารถมายังพระที่นั่งแห่งพระคุณและทูลเรื่องภาระและความกระวนกระวายใจต่าง ๆ ของเราได้แบบเดียวกับที่เราได้เข้าหาคุณพ่อฝ่ายโลกของเราในสมัยที่เราเคยเป็นเด็ก ให้เราเข้าหาพระองค์ “เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา”-และเมื่อเรามาโดยปราศจากความกลัว ในความถ่อมใจและความมั่นใจ เราก็จะพบความช่วยเหลือในยามที่ต้องการ เราจะพบความชื่นบานอันเปี่ยมสุขนั้นแห่งการร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์

ความยอดเยี่ยมของมหาบุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ของเรา

บทที่ 5

5:1 ด้วยว่ามหาบุโรहितทุกคนที่เอามาจากท่ามกลางมนุษย์ได้รับการแต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์ในสิ่งทั้งหลาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้ถวายทั้งบรรดาเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชาเพราะเหตุบาปทั้งหลาย

5:2 ผู้สามารถมีใจกรุณาแก่คนไร้ความรู้และแก่คนทั้งหลายที่หลงทางไป เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย

5:3 และเพราะเหตุนั้นท่านจึงควรถวาย เพื่อคนทั้งปวงฉันใด ก็เพื่อตัวเองด้วยฉันนั้น คือถวายเพื่อบาปทั้งหลาย

5:4 และไม่มีคนหนึ่งคนใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ นอกจากผู้ที่พระเจ้าทรงเรียก เหมือนอย่างอาโรน

5:5 เช่นกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเพื่อรับการแต่งตั้งให้เป็นมหาบุโรहित แต่พระเจ้าผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว’

5:6 เหมือนพระองค์ตรัสในอีกแห่งหนึ่งด้วยว่า ‘ท่านเป็นบุโรहितเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค’

5:7 ผู้ซึ่งในวันเวลาแห่งเนื้อหนังของพระองค์นั้น เมื่อพระองค์ได้ถวายบรรดาคำอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง

5:8 ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเรียนรู้ความเชื่อฟัง โดยสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงทนเอา

5:9 และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมแล้ว พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้ให้กำเนิดความรอดนิรันดรสำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์

5:10 โดยถูกเรียกจากพระเจ้าให้เป็นมหาบุโรहितตามอย่างของเมลคีเซเดค

5:11 ซึ่งเกี่ยวกับพระองค์นั้นพวกเรามีหลายสิ่งที่จะกล่าว และยากที่จะอธิบาย โดยเห็นว่าพวกท่านหึ่งตั้งเสียแล้ว

5:12 เพราะว่าในเวลาพวกท่านควรจะเป็นครูได้แล้ว พวกท่านก็ยังคงต้องการให้คนหนึ่งสอนพวกท่านอีก คือหลักการเบื้องต้นเหล่านั้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า และได้กลายเป็นคนที่ยังต้องการน้ำนม และไม่ใช่อาหารแข็ง

5:13 เพราะว่าทุกคนที่ยังใช้น้ำมนนั้นก็ยังไม่ชำนาญในพระวจนะแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่

5:14 แต่อาหารแข็งนั้นเป็นของคนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว คือคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ฝึกหัดความคิดของพวกเขา โดยการใช้งานเพื่อที่จะสังเกตทั้งความดีและความชั่วร้าย

ในบทแรกของหนังสือฮีบรูเราได้เรียนรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าทรงมีพระที่นั่งหนึ่งและธารพระกรหนึ่ง ในบทที่ 2 และ 3 เราเห็นพระบุตรนั้นในฐานะมหาบุโรहितผู้สัจย์ชื่อและเปี่ยมพระเมตตา ในบทที่ 4 พระที่นั่งนั้นปรากฏ ถูกนำเสนอในการเชื่อมโยงกับความเป็นบุโรहितของพระคริสต์ในฐานะเป็นสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเราได้

รับเชิญให้มาและถูกหุนใจให้เข้ามาใกล้พร้อมกับความเชื่อมั่นและความมั่นใจอันเต็มเปี่ยม เพราะถึงแม้ว่าอำนาจและสิทธิอำนาจทั้งสิ้นถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์แล้ว พระองค์ก็ยังทรงเปี่ยมพระเมตตา และทรงสัตย์ซื่อที่จะแสดงออกถึงพระเมตตาแก่เราเมื่อเราเข้าหาพระองค์โดยมีความเชื่อ ในบทนี้เราจะเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างของตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์กับของอาโรน เราจะศึกษาค้นคว้าการแต่งตั้งเป้าหมาย และลักษณะเฉพาะตัวของปุโรหิตและตำแหน่งปุโรหิต เราจะเห็นทัศนคติของปุโรหิตที่มีต่อประชาชน การที่เขาถือว่าเป็นพวกเดียวกับประชาชน และศักดิ์ศรีแห่งตำแหน่งปุโรหิตนั้น

ปุโรหิตไม่แต่งตั้งตัวเอง เขาถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า เราจะเรียนรู้ว่าตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์มีลักษณะคล้ายคลึงกับตำแหน่งปุโรหิตของเมลคีเซเดค ทั้งในการแต่งตั้งและการเป็นพวกเดียวกับประชาชน-ในการอธิษฐาน ในน้ำตา ในการทนทุกข์ และในความเชื่อฟัง ศักดิ์ศรีแห่งตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์ถูกประกาศโดยความคู่ควรของพระองค์ ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ และการที่พระองค์ทรงถูกพระเจ้าแต่งตั้งให้เป็นมหาปุโรหิตตามแบบของเมลคีเซเดค

เมื่อเราศึกษาค้นคว้าภาพเล็งต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ เราก็มักคิดถึงความเหมือนกันและความตรงกันที่มีอยู่ระหว่างภาพเล็งกับของจริง แต่เราควรจดจำไว้เสมอว่าภาพเล็งเป็นเพียงแค่เงา ขณะที่ของจริงนั้นคือ ตัวจริง และด้วยเหตุนี้ความคล้ายคลึงกันของทั้งสองจึงไม่มีทางสมบูรณ์แบบได้ ถ้าความคล้ายคลึงกันระหว่างภาพเล็งกับของจริงมีลักษณะสมบูรณ์แบบ เช่นนั้นแล้วภาพเล็งก็ต้องเป็นตัวจริงเช่นกันและไม่ใช่เงาของสิ่งซึ่งจะมานั้น

เราต้องตระหนักถึงความตรงข้ามกันเช่นเดียวกับความคล้ายคลึงกันระหว่างภาพเล็งกับของจริง ข้อเท็จจริงที่ว่ามีความตรงข้ามกันหลายประการก็ถูกแสดงออกอย่างชัดเจนในข้อพระคำที่อยู่ตรงหน้าเราขณะที่เราเห็นความเหนือกว่าของตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์เมื่อถูกเปรียบเทียบกับตำแหน่งปุโรหิตของอาโรน และเมลคีเซเดค เราจะเห็นความตรงข้ามกันระหว่างผู้ที่เปี่ยมมนุษย์ล้วน ๆ กับพระเจ้าผู้ทรงรับสภาพมนุษย์-มนุษย์โดยสมบูรณ์ ซึ่งถูกเปรียบเทียบความตรงข้ามกับมนุษย์พระเจ้าผู้ผู้นั้น

ข้อ 1 และ 2: “ด้วยว่ามหาปุโรหิตทุกคนที่เอามาจากท่ามกลางมนุษย์ได้รับการแต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์ในสิ่งทั้งหลาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้ถวายทั้งบรรดาเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชาเพราะเหตุบาปทั้งหลาย ผู้สามารถมีใจกรุณาแก่คนไร้ความรู้และแก่คนทั้งหลายที่หลงทางไป เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย”

“...มหาปุโรหิตทุกคนที่เอามาจากท่ามกลางมนุษย์...” ในระหว่างสมัยของตำแหน่งปุโรหิตที่ใช้คนเลวี่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งพวกปุโรหิตจากท่ามกลางมนุษย์ธรรมดา และเพราะว่าพวกเขาเองก็ประสบความอ่อนแอพวกเขาจึงสามารถเป็นตัวแทนของมนุษย์ได้และสามารถ “มีใจกรุณาแก่คนไร้ความรู้” (“การไร้ความรู้” ในที่นี้แน่นอนว่าหมายถึงบาปซึ่งไม่ได้ตั้งใจและไม่ได้เจตนา แต่เป็นบาปซึ่งถูกกระทำอันเป็นผลมาจากสันดานนั้นซึ่งอยู่ในมนุษย์)

มหาปุโรหิตสามารถแสดงออกถึงความเข้าใจใจเช่นกันสำหรับ “คนทั้งหลายที่หลงทางไป” โดยที่ตัวเขาเองก็ถูกเอามาจากท่ามกลางผู้คน เพราะว่าเขาก็เคยกบฏต่อพระเจ้าทั้ง ๆ ที่รู้และตั้งใจมาหลายครั้ง ไขแล้วครับ มหาปุโรหิตเอง “ก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย”

“...เพื่อท่านจะได้ถวายทั้งบรรดาเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชาเพราะเหตุบาปทั้งหลาย...” มหาปุโรหิตนำเครื่องบรรณาการต่าง ๆ มาและถวายของเหล่านั้นแด่พระเจ้าเพื่อแสดงออกถึงการนมัสการของมนุษย์ เขานำเลือดของพวกสัตว์ที่ไร้ความผิดมาด้วยเพื่อถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพราะบาปทั้งหลายของมนุษย์ นั่นเป็นเหตุว่าทำไมเราถึงถูกบอกเกี่ยวกับมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราว่า “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนอย่างพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาปุโรหิตเปี่ยมด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า เพื่อกระทำให้เกิดการคืนดีกันเพราะเหตุบาปทั้งหลายของประชาชน” (ฮบ. 2:17)

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นมนุษย์ แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าด้วย ในฐานะมนุษย์ พระองค์ทรงถูกแตะต้องด้วยความรู้สึกเกี่ยวกับความอ่อนกำลังต่าง ๆ ของเรา แต่จงสังเกตความตรงข้ามกันระหว่างพวกปุโรหิตแห่งตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวกับมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระเยซูทรงเป็นมนุษย์ แต่พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ในความสมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง แต่ทรงแตกต่างจากมนุษย์คนอื่นทุกคน เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์พระเจ้าผู้หนึ่ง เป็นความจริงที่พระองค์ทรงถือกำเนิดจากผู้หญิง แต่พระองค์ไม่ได้ถือกำเนิดในบาป พระองค์ทรงถูกทดลองและถูกทดสอบเหมือนอย่างที่เราถูกทดลองและถูกทดสอบ แต่พระองค์มิได้ล้ม พระองค์ทรงปราศจากบาป ถึงกระนั้นพระองค์ก็สามารถถูกแตะต้องด้วยความรู้สึกเกี่ยวกับความอ่อนกำลังต่าง ๆ ของเรา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์

ไม่มีบาปในพระเยซูเลย ไม่มีอุบาย ไม่มีความอ่อนกำลังในพระองค์เลย แต่เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ ได้สิ้นพระชนม์ในฐานะมนุษย์ ทรงเป็นขึ้นอีกในฐานะบุตรมนุษย์ และเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ พระองค์จึงสามารถเป็นคนกลางหนึ่งเดียวที่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ได้ (1 ทธ. 2:5) มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบผู้นั้นไม่ทรงรู้จักบาปเลย (กระนั้นก็ทรงถูกทดสอบในทุกเรื่องที่ยูดาห์และเหล่าทูตทรกเคยรู้จัก) เพราะว่าพระองค์ทรงเอาชนะแล้ว พระองค์จึงทรงเป็นตัวแทนของมนุษย์อย่างสมบูรณ์แบบต่อพระเจ้า-แต่พระองค์ทรงทำมากกว่านั้นอีก: พระองค์ทรงเป็นตัวแทนของพระเจ้าอย่างสมบูรณ์แบบเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า! พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่งทรงเป็นพระเจ้าที่ถูกเผยให้ประจักษ์ในเนื้อหนัง (ยอห์น 1:1,14,18; 2 คร. 5:19)

ทุกอย่างที่อาดัมคนแรกนั้นได้ยอมจำนนเมื่อเขายอมแพ้การทดลองในสวนเอเดนนั้น อาดัมคนหลังได้ทรงไถ่และซื้อคืนโดยการที่พระองค์เสด็จเข้ามาในโลกและชำระค่าไถ่สำหรับบาป พระเยซูคริสต์เจ้า (อาดัมคนหลัง) ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็น “มนุษย์” ที่ได้ล่วงเกินพระเจ้า แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าผู้ซึ่งมนุษย์ได้ล่วงเกิน เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นมนุษย์พระเจ้าผู้หนึ่ง พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางที่สมบูรณ์แบบนั้น

มหาปุโรหิตภายใต้ตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวถูกนำมาจากท่ามกลางมนุษย์ และสามารถเห็นอกเห็นใจเพื่อนมนุษย์ของตนได้เพราะว่าตัวเขาเองก็มีความอ่อนแอและความอ่อนกำลัง แต่เขารู้สึกได้แค่ส่วนที่เป็นมนุษย์ของตำแหน่งมหาปุโรหิต เขาไม่สามารถรู้สึกส่วนที่เป็นพระเจ้าได้เพราะว่าเขาไม่บริสุทธิ์เหมือนอย่างพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ เฉพาะตำแหน่งนั้นที่เขาถือครองอยู่ที่บริสุทธิ์ ตัวเขาเองเป็นคนบาปเหมือนคนเหล่านั้นที่เขาทูลวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อพวกเขา

พระคริสต์ทรงเหนือกว่าอาโรนและปุโรหิตคนอื่น ๆ ทุกคนภายใต้ตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวี ถึงแม้ว่าอาโรนสามารถรู้สึกถึงความอ่อนแอและความอ่อนกำลังของพี่น้องของเขา เขาก็อ่อนแอและมีความอ่อนกำลังหลายอย่างเช่นกัน เพราะว่าเขาล้มเหลว เขาจึงสามารถเข้าใจความไม่สมบูรณ์แบบเหล่านั้นของผู้อื่นได้-แต่ข้อเท็จจริงนี้ก็ทำให้เขาเป็นมหาปุโรหิตที่มีประสิทธิภาพน้อยกว่าพระเยซูเจ้า เพราะว่ามันอาจนำเขาให้ถูกทดลองเพื่อที่จะเห็นดีเห็นงามกับความอ่อนแอเหล่านั้นและความเกรงของเพื่อนมนุษย์ของเขา ความเมตตา กรุณา ความเห็นอกเห็นใจ และความเข้าใจของเขาอาจบพร่องและถูกปิดเบือนได้-แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับมหาปุโรหิตของเรา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าเช่นเดียวกับที่ทรงเป็นมนุษย์ พระองค์สามารถมองดูเราผ่านทางดวงตาของมนุษย์ และในขณะที่เดียวกันก็ทรงมองเห็นเราผ่านทางดวงตาแห่งความบริสุทธิ์ พระเนตรของพระเจ้า

ถึงแม้พระเยซูคริสต์เจ้าทรงสัญญาพระคุณสำหรับทุกความต้องการ ทางหนีนี้นิยามเผชิญหน้าทุกการทดลอง ความบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ทำให้พระองค์มองดูบาปด้วยความเกลียดชังในแบบที่อาโรนและเมลคีเซเดคไม่มีทางทราบได้ พระองค์ทรงเห็นชอบกับบาปไม่ได้ แต่พระองค์จะไม่พิพากษาเหล่าคนบาปอย่างไรเหตุผลหรืออย่างรุนแรงเช่นกัน พระองค์ผู้ทรงยุติธรรมจะปฏิบัติกับมนุษย์ทุกคนด้วยความยุติธรรม เจือปนด้วยพระคุณที่มีความรักและพระเมตตาอันอ่อนโยน ความบริสุทธิ์ของพระองค์จะเป็นเหตุให้พระองค์พิพากษาบาปในความเข้มงวด แต่ความสมบูรณ์แบบของพระองค์ในฐานะพระเจ้า ความไพบูลย์อันหาที่สุดมิได้ในพระคุณของพระองค์ จะเป็นเหตุให้พระองค์เปี่ยมพระเมตตา ทรงพระกรุณา และอดกลั้นพระทัยต่อคนบาปนั้น และต่อผู้เชื่อที่อาจไม่ได้ยอมจำนนอย่างเต็มที่อย่างที่เขาคควรกระทำ เราสามารถมองเห็นภาพประกอบในเชิงปฏิบัติของเรื่องนี้ในชีวิตของเรา ยิ่งเรายอมจำนนต่อพระเจ้าอย่างเต็มที่และอย่างสมบูรณ์มากเท่าไร เราก็จะยิ่งอ่อนไหวง่ายเกี่ยวกับบาป เราก็จะยิ่งเกลียดชังบาปและเราก็จะยิ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณมากขึ้นเท่านั้น และคนเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายวิญญาณก็แสดงออกถึงความเห็นอกเห็นใจต่อคนเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายวิญญาณน้อยกว่าหรือคนที่ไม่ได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า

ผู้เชื่อทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริงย่อมมองเห็นผู้อื่นผ่านดวงตาของพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงมองดูมวลชนเหล่านั้นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์ก็ทรงถูกนำพาด้วยความกรุณา ความต้องการที่ใหญ่โตที่สุดของคริสตจักรวันนี้ก็คือ ที่จะมีส่วนเชื่อจำนวนมากขึ้นที่ยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระคริสต์

ความหมายของ “ได้รับการแต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์” คืออะไร? เหตุผลและจุดประสงค์สำหรับมหาปุโรหิตก็คือ เพื่อที่เขาจะเป็นคนกลางต่อพระเจ้าเพื่อผู้อื่น สำหรับงานในการวิงวอนเผื่อและการเป็นคนกลางมหาปุโรหิตได้ถูกเจิมตั้ง (หรือถูกแต่งตั้ง) โดยพระเจ้า สำหรับมนุษย์ทั้งหลาย

ชาวฮีบรูเหล่านั้นทราบว่ามีมนุษย์ที่ตายได้ไม่สามารถเข้าหาพระเจ้าและสนทนากับพระองค์ได้โดยตรงและแบบเป็นส่วนตัว เพราะว่ามนุษย์เป็นคนบาปโดยสันดาน และพระเจ้าทรงบริสุทธิ์ มนุษย์ที่บาปหนาและพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ไม่อาจร่วมสามัคคีธรรมกันได้ การร่วมสามัคคีธรรมระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ได้ถูกทำลายในสวนเอเดนนั้นเมื่ออาดัมกินผลไม้ต้องห้ามนั้น

ในสวนเอเดนนั้นพระเจ้าทรงปลูกต้นไม้ทุกต้นที่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหาร ต้นไม้ทุกต้นที่งามน่าดู-และ

ต้นไม้แห่งชีวิตเพื่อจะมอบความเป็นอมตะเช่นกัน ต้นไม้แห่งชีวิตนั้นเป็นภาพเล็งเห็นถึงพระเจ้าเอง และเมื่ออาดัมทำบาป พระเจ้าก็ไม่ทรงมีทางเลือกอื่นนอกจากขับเขาออกไปจากสวนนั้น ปฐมกาล 3:22-24 บอกเราว่าทำไม:

“และพระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า “ดูเถิด มนุษย์ได้กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราแล้ว ที่รู้จักความดีและความชั่วร้าย และบัดนี้ เกรงว่าเขาจะยื่นมือของตน และหยิบจากต้นไม้แห่งชีวิตและกิน และมีชีวิตอยู่ตลอดไป” เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงส่งเขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาในที่ดินที่เขาได้ถูกเอามาจากนั้น ดังนั้นพระองค์จึงทรงไล่มนุษย์ออกไป และพระองค์ทรงตั้งพวกเควบไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงเล่มหนึ่งซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต”

พระเจ้าทรงขับอาดัมและเอวาออกไปจากสวนเอเดนนั้นเพื่อป้องกันทางเข้าสู่ต้นไม้แห่งชีวิต เกรงว่าอาดัมจะกินผลจากต้นไม้และมีชีวิตตลอดไปในร่างกายที่บาปหนา ส่างราศีเซคินาที่ได้จากไปเสียแล้ว ความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของมนุษย์ ความบริสุทธิ์ และความไร้เดียงสาจากไปหมดแล้ว และการที่พระเจ้าทรงขับเขาออกไปจากสวนเอเดนนั้นก็ตอกย้ำข้อเท็จจริงที่แสนเลวร้ายนั้นและไม่อาจปฏิเสธได้ว่ามนุษย์ถูกทำให้อยู่ห่างจากชีวิตของพระเจ้า (อฟ. 4:18)

ความจริงเดียวกันนี้ถูกประกาศอีกครั้งในอพยพ 19:12,13 เมื่อพระเจ้าเสด็จลงมายังภูเขาซีนายเพื่อพบกับโมเสสและประทานพระราชบัญญัติแก่เขา:

“และเจ้าจงกำหนดเขตต่าง ๆ ให้ประชากรอยู่รอบ ๆ โดยกล่าวว่า ‘พวกท่านเองจงระวังให้ดี ว่าพวกท่านไม่ขึ้นไปบนภูเขานั้น หรือแตะต้องเชิงภูเขานั้น ผู้ใดก็ตามที่ถูกต้องภูเขานั้นจะถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอนจงอย่าให้มีมือใด ๆ แตะต้องภูเขานั้นเลย แต่ผู้หนึ่งจะถูกหินขว้างให้ตายเป็นแน่ หรือถูกยิงทะลุ ไม่ว่าจะเป็สัตว์หรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิตเลย’ เมื่อแต่นั้นเป่าเสียงยาว พวกเขาจึงขึ้นมายังภูเขานั้น”

พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงอยู่บนภูเขานั้น ประชากรอยู่ในหุบเขานั้น โดยถูกแยกขาดจากพระองค์ และคำบัญชานั้นก็ชัดเจน: “อย่าแตะต้องเชิงภูเขานั้น ผู้ใดก็ตามที่ถูกต้องภูเขานั้นจะถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน” ดังนั้นพลับพลาจึงถูกตั้งขึ้น-และประชาชนไม่ได้รับอนุญาตให้ไปไกลเกินกว่าลานชั้นนอกของพลับพลานั้น เฉพาะมหาปุโรหิตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้นที่สร้างราศีเซคินาห์สาดส่องอยู่บนพระที่นั่งกรุณาในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น อันเป็นที่ซึ่งพระเจ้าประทับอยู่ระหว่างเควบทั้งสองนั้น-และเขาเข้าไปที่นั่นเฉพาะในวันทำการลบมลทินเท่านั้น!

ในระหว่างสมัยของตำแหน่งปุโรหิตที่ใช้คนเลวี่ ประชาชาติอิสราเอลจะเข้าไปใกล้ภายในพื้นที่ปิดที่เป็นส่วนศักดิ์สิทธิ์ของพลับพลาได้เฉพาะในตัวของมหาปุโรหิตของพวกเขาที่เป็นตัวแทนของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า นี่ถูกนำเสนออย่างชัดเจนในอพยพ 28:9-29:

“และเจ้าจงเอาพลอยสีน้ำข้าวสองแผ่น และจารึกชื่อบุตรทั้งหลายของอิสราเอลไว้บนพลอยเหล่านั้น ชื่อหอกชื่อของพวกเขาไว้บนพลอยแผ่นหนึ่ง และชื่ออีกหอกชื่อที่เหลืออยู่ไว้บนพลอยอีกแผ่นหนึ่ง ตามลำดับกำเนิดของพวกเขา ด้วยงานของช่างแกะสลักในพลอย อย่างเช่นสลักแหวนตรา เจ้าจงสลักชื่อบุตรทั้งหลายของอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น เจ้าจงฝังพวกมันไว้ในกระเปาะหลายอันทำด้วยทองคำ และเจ้าจงเอาพลอย

ทั้งสองแผ่นนั้นไว้บนป่าทั้งสองข้างของเอโฟดนั้น เพื่อเป็นพลอยที่ระลึกถึงบุตรทั้งหลายของอิสราเอล และอาโรนจะแบกชื่อของพวกเขาไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์บนป่าทั้งสองของเขาเพื่อเป็นที่ระลึกถึง

“และเจ้าจงทำกระเปาะหลายอันด้วยทองคำ และสร้อยสองสายด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ปลายทั้งสอง เจ้าจงทำสร้อยเหล่านั้นเป็นสร้อยถักเกลียว และจงติดสร้อยถักเกลียวไว้ที่กระเปาะเหล่านั้น และเจ้าจงทำทับทรวงแห่งการพิพากษาโดยฝีมือช่างผู้ชำนาญ เจ้าจงทำทับทรวงนั้นตามลักษณะงานของเอโฟด เจ้าจงทำทับทรวงนั้นโดยใช้ทองคำ ด้ายสีฟ้า และสีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด จงทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสพับทบตรงกลาง คีบหนึ่งจะเป็นความยาวของทับทรวง และคีบหนึ่งจะเป็นความกว้างของทับทรวง

“และเจ้าจงฝังพลอยเหล่านั้นไว้ในทับทรวงนั้น คือเป็นพลอยสี่แถว แถวที่หนึ่งฝังทับทิม บุษราคัม และพลอยสีแดง นี่จะเป็นแถวที่หนึ่ง และแถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์ และเพชร และแถวที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง และแถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าวและหยก พลอยทั้งหมดนี้ฝังฝังในลวดลายอันละเอียดของพวกมันที่ทำด้วยทองคำ

“และพลอยเหล่านั้นต้องมีชื่อบุตรทั้งหลายของอิสราเอลสิบสองชื่อ ตามแต่ชื่อของพวกเขา เหมือนการสลักแหวนตรา จงให้พลอยทุกแผ่นมีชื่อของแต่ละแผ่นตามลำดับสิบสองแผ่นนั้น และเจ้าจงทำเหล่าสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์ไว้บนทับทรวง และเจ้าจงทำห่วงทองคำสองห่วงไว้บนทับทรวง และจงติดห่วงทั้งสองไว้ที่ปลายทั้งสองข้างของทับทรวง และเจ้าจงสอดสร้อยถักเกลียวทั้งสองที่ทำด้วยทองคำนั้น ใส่เข้าไปในห่วงทั้งสองข้างซึ่งอยู่ที่ปลายทั้งสองข้างของทับทรวง และปลายสร้อยถักเกลียวอีกสองข้าง เจ้าจงให้ติดในกระเปาะทั้งสองนั้น และจงติดพวกมันไว้บนแถบบนป่าทั้งสองข้างของเอโฟดข้างหน้ามัน และเจ้าจงทำห่วงทองคำสองห่วง และเจ้าจงติดห่วงเหล่านั้นไว้บนปลายทั้งสองข้างของทับทรวง ซึ่งอยู่ด้านในที่ติดกับเอโฟดและเจ้าจงทำห่วงด้วยทองคำอีกสองห่วง และจงใส่ห่วงเหล่านั้นไว้บนทั้งสองข้างของเอโฟดข้างใต้ ให้อยู่ด้านหน้าตะเข็บของเอโฟด ตรงข้ามกับตัวเกี่ยวอีกอันที่เหลือของเอโฟด เหนือผ้าคาดเอวแห่งเอโฟด และพวกเขาต้องผูกทับทรวงนั้นโดยห่วงทั้งหลายของทับทรวง เข้ากับห่วงทั้งหลายของเอโฟด ด้วยด้ายสีฟ้า เพื่อทับทรวงจะได้ทับผ้าคาดเอวแห่งเอโฟด และเพื่อทับทรวงจะไม่หลุดออกจากเอโฟด

“และอาโรนจะแบกชื่อบุตรทั้งหลายของอิสราเอลไว้ในทับทรวงแห่งการพิพากษาซึ่งอยู่บนหัวใจของเขา เมื่อเขาเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์นั้น ให้เป็นที่ระลึกถึงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ”

มหาบุโรหิตถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า “ได้รับการแต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์” และเกี่ยวกับข้อเท็จจริงนี้เราอ่านในเลวีนิติ 16:21,22: “และอาโรนต้องวางมือทั้งสองของเขาบนหัวแพะที่เป็นอยู่นั้น และสารภาพบรรดาความชั่วช้าของลูกหลานของอิสราเอลเหนือแพะนั้น และการละเมิดทั้งหมดในบาปทั้งสิ้นของพวกเขา โดยวางสิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้นบนหัวแพะนั้น และต้องส่งแพะนั้นไปเสียโดยมือของชายคนหนึ่งที่เหมาะสมให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และแพะนั้นจะแบกความชั่วช้าทั้งหมดของพวกเขาบนตัวมันไปยังแผ่นดินหนึ่งที่ไม่มีความอาศัยอยู่ และเขาต้องปล่อยให้แพะนั้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร”

“ได้รับการแต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์” ใช้กับพระภาคและพระราชกิจของพระคริสต์ มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระองค์ไม่เพียงได้กลายเป็นมนุษย์ แต่ทรงรับการแต่งตั้งจากพระเจ้าให้กระทำกิจเพื่อเราเช่นกัน

พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด พระองค์ได้เสด็จมามีชีวิตเพื่อจะรับบริการปรนนิบัติแต่เพื่อจะปรนนิบัติ และประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก พระองค์จึงถูกแต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์

พระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์” (ฮบ. 10:9) ถ้อยคำเหล่านี้ประกาศถึงพันธกิจของพระองค์ และความเต็มใจของพระองค์และการยอมจำนนอย่างสิ้นสุดใจต่อพระบิดาที่จะกระทำพันธกิจนั้นที่พระเจ้าได้ประทานแก่พระองค์ให้สำเร็จลุล่วง: “โดยพระประสงค์นั่นเอง พวกเราจึงได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยทางการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” (ฮบ. 10:10)

พระเยซูทรงรับร่างกายหนึ่งเพื่อที่พระองค์จะทรงทำเพื่อมนุษย์สิ่งที่มนุษย์ทำเพื่อตัวเองไม่ได้-นั่นคือ ตอบสนองข้อเรียกร้องแห่งความยุติธรรมของพระเจ้า ตอบสนองความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ซึ่งจะทำให้พระเจ้าสำแดงความโปรดปรานได้ต่อคนเหล่านั้นที่ไม่สมควรได้รับสิ่งใดนอกจากการพิพากษา

พระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปทั้งหลายให้รอด-คนบาปทุกคน มันไม่ใช่พระประสงค์ของพระองค์เลยที่ผู้ใดควรพิพากษา แต่พระองค์ทรงถูกแต่งตั้งเพื่อคนทั้งหลาย-ไม่ใช่ชนมนุษย์ชาติโดยรวม แต่ผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น อาโรนไม่ได้สารภาพบาปของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามาเลซ และ “คน” อื่น ๆ เขาสารภาพบาปเหล่านั้นของชนชาติอิสราเอลเท่านั้น พระเยซูได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยทุกคนที่ยอมมาหาพระเจ้า โดยพระองค์ให้รอด-แต่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่ออ้อนวอนเผื่อในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่เฉพาะเพื่อผู้เชื่อทั้งหลายเท่านั้น

“...ในสิ่งทั้งหลาย ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า”-นั่นคือ กระทำตามข้อเรียกร้องเหล่านั้นแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ ในระหว่างสมัยของตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวี กิจกรรมเหล่านั้นของปุโรหิตก็มีพระเจ้าเป็นเป้าหมาย เพราะว่าปุโรหิตถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและการเจิมตั้งของเขาก็มาในฐานะเป็นข้อกำหนดและพระประสงค์ของพระเจ้าเพื่อที่ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าจะได้รับการตอบสนอง ถ้อยคำเหล่านี้ใช้กับพระคริสต์ มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ในการแบ่งแยกตำแหน่งของพระองค์ในฐานะมหาปุโรหิตออกจากตำแหน่งของพระองค์ในฐานะศาสตาศาพยากรณ์และกษัตริย์

ในฐานะศาสตาศาพยากรณ์ พระองค์ทรงเปิดเผยพระทัยและพระประสงค์ของพระเจ้าพระบิดาแก่เรา ในฐานะกษัตริย์ของเรา พระองค์ทรงให้เราอยู่ใต้อำนาจและทรงทำให้เราเป็นข้าราชการบริพารของพระองค์ และในขณะเดียวกันเราก็เป็นบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงปกครองเหนือเรา แต่พระองค์ทรงเฝ้าดูแลเรา ตอบสนองทุกความต้องการของเรา ป้องกันและปกป้องเราเช่นกัน

ในฐานะปุโรหิต เป้าหมายของตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์คือ มีต่อพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ระหว่างเหล่าคนบาปที่น่าสงสารและสมควรตกรกกับพระเจ้า โดยเสนอความแทนเราเพราะว่าพระองค์ทรงคู่ควร พระองค์ทรงตอบสนองความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว

ในข้อ 1 พระองค์ทรงถวาย “ทั้งบรรดาเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชาเพราะเหตุบาปทั้งหลาย” การสิ้นพระชนม์เป็นเครื่องบูชาของพระเยซูคริสต์เจ้าบนกางเขนนั้นเป็นการกระทำแบบปุโรหิตของพระเจ้า

อย่างแน่นอน พระองค์ไม่เพียงทนทุกข์ด้วยน้ำมือของมนุษย์-พระองค์ทรงสู้ทนพระพิโรธที่เป็นการลงทัณฑ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ด้วย! และในการนี้ทั้งหมด พระองค์ทรงสำเร็จตามความประสงค์ที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลก:

“และคูเอิลิต มีชายสองคนเฝ้าสนทนากับพระองค์ ซึ่งก็คือโมเสส และเอลียาห์ ผู้ซึ่งมาปรากฏในสง่าราศี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งพระองค์จะทำให้สำเร็จที่กรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 9:30,31)

ข้อ 3 และ 4: “และเพราะเหตุนี้ท่านจึงควรถวาย เพื่อคนทั้งปวงฉันใด ก็เพื่อตัวเองด้วยฉันนั้น คือถวายเพื่อบาปทั้งหลาย และไม่มีคนหนึ่งคนใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ นอกจากผู้ที่พระเจ้าทรงเรียก เหมือนอย่างอาโรน”

ในพระคำสี่ข้อแรกของบทนี้ ทำสิ่งถูกชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำบรรยายลักษณะทั่วไปของมหาปุโรหิตที่เป็นคนเลว:

1. เขาต้องถูกเอามาจากท่ามกลางมนุษย์ - (ข้อ 1)
2. เขาไม่ได้กระทำกิจในฐานะคน ๆ หนึ่งในเรื่องส่วนตัว แต่ในฐานะตัวแทนคนหนึ่งของประชาชนนั้นต่อพระพักตร์พระเจ้า เขารับใช้ในฐานะเจ้าหน้าที่คนหนึ่งของประชาชน เขาถูกแต่งตั้งไว้สำหรับมนุษย์ และด้วยเหตุนี้เขาจึงเป็นผู้รับใช้คนหนึ่งของมนุษย์ - (ข้อ 1)
3. มหาปุโรหิตมาอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า พร้อมกับ “บรรดาเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชา เพราะเหตุบาปทั้งหลาย” - (ข้อ 1,3)
4. เขาไม่ได้รับการยกเว้นจากความอ่อนกำลัง - (ข้อ 2)
5. มหาปุโรหิตภายใต้ระบอบปุโรหิตของคนเลวไม่ได้รับตำแหน่งนี้ผ่านทางการเมืองหรือโดยการแต่งตั้งด้วยตัวเอง เขาถูกเลือกและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า - (ข้อ 4)

เพราะว่าพวกปุโรหิตคนเลวถูก “เอามาจากท่ามกลางมนุษย์” พวกเขาจึงมีส่วนในความอ่อนกำลังทุกอย่างของมนุษย์ เพราะเหตุนี้พวกเขาจึงต้องถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ เพื่อตัวเองเช่นเดียวกับเพื่อประชาชน ตำแหน่งปุโรหิตของพวกเขาไม่ได้ทำให้ความเป็นมนุษย์ของพวกเขาหรือสภาวะที่บาปหนาของพวกเขาคือเป็นโมฆะไป พวกเขาไม่สามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าพร้อมกับเครื่องสัตวบูชาเพื่อประชาชนโดยปราศจากเครื่องปกปิดสำหรับบาปต่าง ๆ ของพวกเขาเองเช่นกัน

แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เปี่ยมสุขของเราไม่จำเป็นต้องมีเครื่องสัตวบูชาเพื่อพระองค์เอง มหาปุโรหิตคนเลวถวายสัตว์ตัวหนึ่ง-ซึ่งสมบูรณ์แบบและปราศจากตำหนิ แต่ก็ยังเป็นสัตว์ตัวหนึ่งอยู่ดี แต่พระเยซูทรงถวายพระองค์เอง-ลูกแกะที่สมบูรณ์แบบและไร้อาหารของพระเจ้า “ผู้รับบาปของโลกไปเสีย”

บนทางเขานั้นพระเยซูทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้า-แต่พระองค์ทรงทำมากกว่านั้นอีก พระองค์ไม่เพียงเป็นลูกแกะที่ไร้อาหารซึ่งถวายเลือดเพื่อการยกบาปและแบกรับการพิพากษาเพราะบาป พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตของพระเจ้าที่ปฏิบัติหน้าที่ที่แทนบูชานั้นด้วย: “เพราะว่ามหาปุโรหิตทุกคนได้ถูกตั้งขึ้นเพื่อให้ถวายบรรดาของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มนุษย์ผู้หนึ่งต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย” (ฮบ. 8:3)

บัดนี้จึงฟังถ้อยคำเหล่านี้: “มากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด พระโลหิตของพระคริสต์ ผู้ซึ่งโดยทางพระวิญญูณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองโดยปราศจากจุดต่างพร้อยแต่พระเจ้า จะทรงชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกท่านให้พ้นจากบรรดาการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮบ. 9:14)

พระเยซูคริสต์เจ้าบนกางเขนแห่งกลโกธาทรงเป็นมากกว่าเหยื่อนั้นที่เต็มใจ เชื่อฟังและไร้ความผิด โดยสู้ทนกางเขนนั้นเพราะการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อบาป บนกางเขนนั้น พระเยซูกำลังปฏิบัติพระราชกิจหนึ่งที่พระเจ้าทรงส่งพระองค์มาให้กระทำ และพระองค์มิได้หยุดพักจนกระทั่งพระองค์ทรงประกาศได้ว่า “สำเร็จแล้ว!” (ยอห์น 19:30) นรกทั้งสี่นั้นก็หยุดยั้งพระองค์มิได้จนกระทั่งพระองค์สำเร็จพระราชกิจนั้นที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อกระทำ

พระองค์ทรงเทจิตวิญญูณของพระองค์ออกมาจนถึงความมรณาจริง ๆ และเมื่อพระองค์เสร็จสิ้นพระราชกิจที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำแล้ว เมื่อพระองค์สามารถประกาศได้ว่า “สำเร็จแล้ว” พระองค์ก็ตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญูณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์” (ลูกา 23:46)

ไม่มีข้อสงสัยในหัวของผมเลยว่าขณะที่พระเยซูทรงอธิษฐานอยู่ในสวนเกทเสมนี พระองค์ทรงเห็นกองทัพทั้งสิ้นแห่งนรกดาหน้าเข้ามาต่อสู้พระองค์โดยมีซาตานเป็นหัวหน้า หนังสือข่าวประเสริฐทั้งสี่เล่มบอกเราว่าพระองค์ทรงอัศจรรย์ใจ พระองค์หมอบราบลง และเหงื่อของพระองค์กลายเป็นเหมือนเลือดหยดใหญ่ ๆ เมื่อพระเยซูทรงเข้าไปในสวนนั้นเพื่อจะอธิษฐาน พญามารก็รู้ว่ามันมีเวลาเหลืออยู่ไม่มากแล้วหากมันอยากยับยั้งเชื้อสายของหญิงนั้นที่จะทำให้หัวของมันฟกช้ำ ดังนั้นกองทัพทั้งสิ้นแห่งนรกและความเดือดดาลทั้งหมดของนรกจึงถูกถาโถมเข้าไปใส่พระองค์ (จงศึกษาค้นคว้าทุกคำในเพลงสดุดี 22)

กองทัพทั้งสิ้นแห่งนรกไม่เพียงดาหน้าเข้ามาต่อสู้พระองค์ในโทสะทั้งหมดของซาตาน แต่ (ผมยืนอยู่บนผืนดินศักดิ์สิทธิ์เมื่อผมกล่าวเช่นนี้) ดาบของสวรรค์ถูกหย่อนลงมาต่อสู้พระองค์ด้วย: พระองค์ทรงถูกตีโดยพระเจ้า (อสย. 53:4) ไข้แล้วครับ พระองค์ทรงถูกตีโดยพระเจ้า และพระองค์ทรงถูกทอด้งโดยพระเจ้า! พระองค์ร้องออกมาว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว” นรก แผ่นดินโลก และพระเจ้าแห่งสวรรค์กระทำการต่อสู้พระองค์เพื่อที่หนี่บาปนั้นจะถูกชำระเต็มจำนวน! ความยุติธรรมแห่งสวรรค์ถูกตอบสนองแล้วโดยองค์ผู้ชอบธรรมนั้น-ผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถตอบสนองความยุติธรรมแห่งสวรรค์ได้-เพื่อที่คำแช่งสาปของแผ่นดินโลกจะถูกถอนออกไปวันหนึ่งจากสิ่งทรงสร้างทั้งปวงของพระเจ้าและทำให้ความชอบธรรมสามารถครอบครองอย่างสูงที่สุดได้จนกว่าศัตรูทุกรายจะกลายเป็นแท่นรองพระบาทของพระคริสต์นั้น

พระเยซูองค์เดียวเท่านั้นที่ได้เอาชีวิตของพระองค์ใส่ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์เองและส่งต่อชีวิตนั้นให้แก่พระเจ้าบัดนี้สิ่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้วเพื่อทำการทูลอ้อนวอนเพื่อทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ โดยความเชื่อให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดส่วนตัว

“ไม่มีคนหนึ่งคนใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ นอกจากผู้ที่พระเจ้าทรงเรียก...” การเจิมตั้งปุโรหิตคน

เลวีไม่ได้มาจากมนุษย์ แต่มาจากพระเจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถเอาเกียรติเช่นนั้นเข้าตัวเองได้ เขาถูกเลือกโดยพระเจ้า เหมือนอย่างอาโรน ผู้รับใช้ที่แท้จริงทุกคนถูกเรียกและถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้า งานรับใช้ทั้งปวงอยู่ในพระหัตถ์ของพระคริสต์:

“จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรของเมืองเอเฟซัสว่า ‘พระองค์ผู้ทรงถือดวงดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และผู้ดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสสิ่งเหล่านี้ว่า’ (วิว. 2:1) พระคริสต์ทรงอธิษฐานทั้งคืน จากนั้นก็ทรงแต่งตั้งอัครทูตสิบสองคนนั้น ต่อมาพระองค์ทรงแต่งตั้งเจ็ดสิบคนนั้น ประทานข้อปฏิบัติที่เฉพาะเจาะจงแก่พวกเขา และส่งพวกเขาออกไปเป็นคู่ ๆ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงบัญชาว่า “เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของงานเก็บเกี่ยวนั้น เพื่อที่พระองค์จะทรงส่งบรรดาคณงานเข้าไปในงานเก็บเกี่ยวของพระองค์” (มธ. 9:38)

สิ่งที่น่าเศร้าที่สุดอย่างหนึ่งในคริสตจักรวันนี้ก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าพวกนักเทศน์ พวกผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และพวกอาจารย์กำลังถูกผลิตในโรงเรียนสอนศาสนา และจากข่าวสารที่พวกเขากล่าวและงานรับใช้ที่พวกเขาปฏิบัติ (ซึ่งไม่ยอมรับการประสูติจากหญิงพรหมจารี การลบลมทินด้วยพระโลหิต การดลใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์ และข้อพื้นฐานทั้งหลายแห่งความเชื่อนั้น) เราจึงทราบว่าพวกเขาไม่ได้ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและไม่ได้ถูกส่งไปโดยพระคริสต์ ดังนั้น “ผู้คนจึงพินาศ”

นักเทศน์ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งก็เทศนาพระดำรัสทั้งสี่ของพระเจ้า เขาเทศนาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้...ขอให้พระเจ้าสัตย์จริงและมนุษย์ทุกคนเป็นผู้มูสาเถิด!”

นักเทศน์ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ศิษยาภิบาล หรือมิชชันนารีผู้ซึ่งถูกส่งไปโดยพระคริสต์จะถวายเกียรติและยกชูพระคริสต์ในงานรับใช้ของเขา ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่จะแน่ใจว่าเราสนับสนุนผู้รับใช้คนหนึ่งของพระเยซูคริสต์เจ้า ไม่ใช่ผู้รับใช้คนหนึ่งที่ถูกแต่งตั้งและถูกส่งมาโดยซาตาน ตามที่เปาโลเตือนใน 2 โครินธ์ 11:13-15:

“เพราะคนเช่นนั้นเป็นพวกอัครทูตเทียมเท็จ เป็นบรรดาคณงานที่ลลอลวง ที่แปลงร่างเป็นเหล่าอัครทูตของพระคริสต์ และไม่มีอะไรแปลกประหลาดเลย เพราะซาตานเองก็ยิ่งแปลงร่างเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่าง เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นเรื่องใหญ่โตอะไรถ้าบรรดาผู้รับใช้ของซาตานจะแปลงร่างเป็นบรรดาผู้รับใช้แห่งความชอบธรรม ผู้ซึ่งปลายหางของพวกเขาก็จะไปตามบรรดาคณงานของพวกเขา!”

ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์เป็นตามอย่างของเมลคีเซเดค

ข้อ 5, 6: “เช่นกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเพื่อรับการแต่งตั้งให้เป็นมหาปุโรหิต แต่พระเจ้าผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว’ เหมือนพระองค์ตรัสในอีกแห่งหนึ่งด้วยว่า ‘ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิത്യตามอย่างของเมลคีเซเดค’”

ใจความหลักในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูก็คือ การแสดงให้เห็นและพิสูจน์ความเหนือกว่าของพระคริสต์เมื่อเทียบกับสิ่งอื่น ๆ ทั้งปวงในสวรรค์และในแผ่นดินโลก ซึ่งรวมถึงเหล่าทูตสวรรค์ด้วย เหตุฉะนั้นความเชื่อแบบคริสเตียนจึงเหนือกว่าศาสนายิว

ตำแหน่งปุโรหิตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งเป็นสง่าราศีของศาสนายิว และคนฮีบรูเหล่านั้นก็ถามว่า “ความ

เชื่อแบบคริสเตียนมีอะไรมาเสนอจากจุดยืนของตำแหน่งปุโรหิต? บาบของพวกท่านถูกยกโทษด้วยวิธีใด? ใครเป็นผู้สารภาพบาปของท่าน ใครเป็นผู้ทูลอ้อนวอนเพื่อของท่าน? ความต้องการต่าง ๆ ในฝ่ายวิญญาณของท่าน ถูกเติมเต็มโดยวิธีใด? ท่านมีใครสักคนที่จะถวายเครื่องบูชาต่าง ๆ และทำการทูลอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อท่านไหม?”

คำตอบถูกพบในฮีบรู 4:14: “เมื่อเห็นแล้วว่าพวกเรามีมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่เสด็จไปในฟ้าสวรรค์ทั้งหลายแล้ว พระเยซูบุตรของพระเจ้า ขอให้พวกเรายึดมั่นในการยอมรับของพวกเรา”

เมื่อตำแหน่งปุโรหิตล้มเหลวในสมัยของเอลีและบุตรชายทั้งสองของเขา (1 ซมอ. บทที่ 1 และ 2) พระเจ้าก็ทรงสัญญาว่า “...เราจะยกปุโรหิตผู้สัตย์ซื่อคนหนึ่งขึ้นมาเพื่อเรา ที่จะกระทำตามสิ่งซึ่งอยู่ในใจของเราและในความคิดของเรา และเราจะสถาปนาวงศ์วานที่มั่นคงให้แก่เขา...” (1 ซมอ. 2:35) ก่อนที่พระเยซูเสด็จไปที่กางเขนนั้น พระองค์ตรัสว่า “...พระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดาไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ยอมรับของพระทัยพระองค์เสมอ” (ยอห์น 8:29)

พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์แล้ว พระองค์ทรงนำเสนอพระเยซู บุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็น “ปุโรหิตที่สัตย์ซื่อ” องค์นั้น พระองค์ได้กระทำการสารพัดที่พระบิดาทรงเรียกร้องพระองค์ให้กระทำ พระองค์ทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยแล้วในทุกรายละเอียดปลีกย่อย

ในพระคำสี่ข้อแรกของบทที่ 5 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นคำบรรยายลักษณะของมหาปุโรหิตคนเลวี่ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง-โดยกล่าวถึงลักษณะเฉพาะของเขา การว่าจ้างของเขาให้เป็นมหาปุโรหิต คุณสมบัติต่าง ๆ ของเขา หน้าที่ของเขา และการทรงเรียกของเขา จุดประสงค์ของพระเจ้าในตำแหน่งปุโรหิตคนเลวี่ก็คือ เพื่อเป็นภาพเงาถึงพระภาคและพระราชกิจที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ของพระเยซูคริสต์เจ้า พวกมหาปุโรหิตคนเลวี่เหล่านั้นเป็นภาพเงา พระเยซูเป็นของจริง-มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่และสัตย์ซื่อองค์นั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ใน 1 ซามูเอล บทที่ 1 และ 2

เปาโลอยากให้คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นเข้าใจว่าเนื่องจากมหาปุโรหิตที่สัตย์ซื่อองค์นั้นได้เสด็จมาแล้วและประทับบนพระที่นั่งแห่งพระคุณแล้ว งานปรนนิบัติและงานรับใช้ของตำแหน่งปุโรหิตคนเลวี่จึงไม่เป็นที่ต้องการอีกต่อไป จุดประสงค์ของพวกเขาก็สำเร็จแล้ว บัดนี้ตัวจริงนั้นได้มาแล้ว เงาเหล่านั้นจึงจางหายไปแล้ว

มีการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดมาก ๆ ระหว่างตำแหน่งปุโรหิตของอาโรนกับตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์-ข้อ 4 ของบทนี้ระบุว่า “ไม่มีคนหนึ่งคนใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ นอกจากผู้ที่พระเจ้าทรงเรียก เหมือนอย่างอาโรน” และในข้อ 5 พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสต่อไปว่า “เช่นกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเพื่อรับการแต่งตั้งให้เป็นมหาปุโรหิต...” พระเจ้าทรงแต่งตั้งอาโรน และในทำนองเดียวกันพระองค์ก็ทรงแต่งตั้งพระคริสต์เช่นกัน

ในข้อ 5 ถึง 10 หัวสิ่งถูกประกาศเกี่ยวกับอาโรนและตำแหน่งปุโรหิตคนเลวี่ และหัวสิ่งเดียวกันนี้ (ยกเว้นบาป) ก็เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับพระคริสต์ มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา เท่าที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติต่าง ๆ ของพวกเขา อาโรนและเหล่าผู้สืบทอดของเขามีคุณสมบัติทุกข้อที่พระเยซูทรงมี ยกเว้นเรื่องความอ่อนกำลัง

ของพวกเขา ถ้าพระเยซูทรงมีความอ่อนกำลังทั้งหลาย พระองค์ก็คงเป็น “มหาบุโรหิตที่สตัยชื่อ” ที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ในภาคพันธสัญญาเดิมไม่ได้

เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติของพระเจ้าและข้อกำหนดเหล่านั้นในการที่ผู้หนึ่งจะเข้าสู่ตำแหน่งบุโรหิต และเมื่อทราบว่าพระเยซูไม่ได้มาทางเผ่าของเลวี ชาวฮีบรูเหล่านั้นจึงถามว่า มันถูกประกาศได้อย่างไรว่าพระเยซูทรงเป็นมหาบุโรหิตที่ยิ่งใหญ่? เปาโลตอบคำถามนี้โดยเน้นย้ำข้อกำหนดที่สำคัญที่สุดและคุณสมบัติของพระเจ้าในการที่ผู้หนึ่งจะเป็นบุโรหิตของพระเจ้าได้-คุณสมบัติเรื่องการทรงเรียกของพระเจ้า: “ไม่มีคนหนึ่งคนใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้...เช่นกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเพื่อรับการแต่งตั้งให้เป็นมหาบุโรหิต...” คำประกาศนี้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านทางปากกาที่ได้รับการดลใจของอัครทูตเปาโลพิสูจน์ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงมีสิทธิ์และสมควรรับตำแหน่งมหาบุโรหิตของพระเจ้า

พระคริสต์ไม่ได้รับเกียรติของมหาบุโรหิตไว้บนพระองค์เอง “แต่พระเจ้า (พระเยโฮวาห์) ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า ‘ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว’” เปาโล ซึ่งในที่นี้ยกคำพูดมาจากภาคพันธสัญญาเดิม (เพลงสดุดี 2:7) กำลังทำให้ชาวฮีบรูเหล่านั้นเข้าใจจริง ๆ ว่าพระเมสสิยาห์ของพวกเขา ความหวังเดียวของพวกเขาบรรพบุรุษ คือ มหาบุโรหิตเป็นนิรันดรเหนือวงศ์วานของพระเจ้า โดยถูกเจิมและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า

พระเยซูตรัสว่า “ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระบิดาของเราเป็นผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้น ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายกล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 8:54)

ในฟิลิปปี 2:5-8 เปาโลกล่าวว่า “จงให้ความคิดนี้มีอยู่ในพวกท่าน เหมือนอย่างที่ได้มีอยู่ในพระเยซูคริสต์เช่นกัน พระองค์ผู้ทรงอยู่ในสภาพของพระเจ้า มิได้ทรงคิดว่าการเท่าเทียมกับเจ้านั้นเป็นการแย่งชิงเอาไปเสีย แต่ได้ทรงกระทำพระองค์เองให้ไม่มีชื่อเสียงใด ๆ และได้ทรงรับสภาพของผู้รับใช้คนหนึ่ง และได้ทรงถือกำเนิดในลักษณะของมนุษย์ และเมื่อทรงปรากฏในสภาพของมนุษย์คนหนึ่งแล้ว พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลง และยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั่น”

พระเจ้า ผู้ซึ่งสิทธิอำนาจทั้งหมดเป็นของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งพระคริสต์ให้เป็นมหาบุโรหิตของเรา ในแบบเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งอาโรน และทรงโปรดประทานเกียรติเหล่านั้นแห่งตำแหน่งบุโรหิตให้แก่พระองค์ พระเยซูทรงรับสง่าราศีและเกียรติแล้วในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยได้รับเกียรติเช่นนั้น เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นความเป็นมนุษย์ที่ถูกรวมเป็นหนึ่งกับความเป็นพระเจ้า

“พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ และทรงแหงนพระเนตรของพระองค์ขึ้นดูฟ้าสวรรค์ และตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า เวลานั้นมาถึงแล้ว ขอโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับสง่าราศี เพื่อพระบุตรของพระองค์จะได้ถวายสง่าราศีแด่พระองค์ด้วย พระองค์ได้โปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเหนือหนึ่งทั้งสิ้นฉันใด เพื่อพระบุตรจะประทานชีวิตนิรันดรแก่ทุกคนที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรแล้วฉันนั้น และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร ที่พวกเขาจะรู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และพระเยซูคริสต์ ผู้ที่พระองค์ได้ทรงส่งมา ข้าพระองค์ถวายสง่าราศีแด่พระองค์แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว และบัดนี้ โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอพระองค์โปรดให้ข้าพระองค์ได้รับสง่าราศีกับ

พระองค์เอง ด้วยสง่าราศีซึ่งข้าพระองค์ได้มีกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้ได้บังเกิดขึ้นมา” (ยอห์น 17:1-5)

พระเยซูได้เสด็จมา-มิใช่เพื่อทำลายพระราชบัญญัติของพระเจ้าหรือชาวสารของพวกศาสนาดายากรณ์ แต่เพื่อให้พระราชบัญญัติสำเร็จ ในมัทธิว 5:17,18 พระองค์ตรัสว่า “อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวกศาสนาดายากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูกทำให้สำเร็จจริง”

ในโรม 10:4 เปาโลบอกเราอย่างชัดเจนว่า “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ”

ผมอยากชี้ให้เห็นสามสิ่งเกี่ยวกับพระเยซู มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของคัมภีร์:

1. ไม่มีที่ใดเลยที่เราอ่านเกี่ยวกับพระองค์ว่าเป็น “ศาสนาดายากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ของเรา” ถึงแม้พระองค์ทรงเป็นศาสนาดายากรณ์จริง ๆ และเราไม่อ่านเกี่ยวกับพระองค์ว่าเป็น “กษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของเรา” ด้วย ถึงแม้พระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์จริง ๆ พระองค์ได้ทรงถือกำเนิดเป็นกษัตริย์ของพวกยิว และพระองค์จะทรงครอบครองเหนือแผ่นดินโลกและสิ่งทรงสร้างทั้งปวง พระองค์ได้เสด็จมา-ศาสนาดายากรณ์ ปุโรหิต และกษัตริย์ แต่ตำแหน่งของพระองค์ในฐานะมหาปุโรหิตของพระเจ้านั้นยิ่งใหญ่ที่สุด และสูงส่งที่สุด ดังนั้นเราจึงอ่านว่า “มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา” (ฮบ. 4:14)

2. เราไม่อ่านว่าตำแหน่งของพระคริสต์ในฐานะศาสนาดายากรณ์หรือกษัตริย์ “ได้ยกย่อง” พระองค์ แต่เราอ่านจริง ๆ เกี่ยวกับตำแหน่งของพระองค์ในฐานะปุโรหิตว่า “เช่นกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเพื่อรับการแต่งตั้งให้เป็นมหาปุโรหิต” พระเจ้าทรงยกย่องพระองค์เหนือผู้อื่นทั้งปวงเมื่อพระองค์ตรัสว่า “ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว!”

3. เราไม่อ่านว่าพระเยซูทรงได้รับตำแหน่งศาสนาดายากรณ์และกษัตริย์จากพระเจ้าโดยคำปฏิญาณของพระเจ้า แต่พร้อมกับการแต่งตั้งพระองค์ให้รับตำแหน่งมหาปุโรหิตเราอ่านว่า “พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแล้วและจะไม่กลับพระทัย “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค”” (เพลงสดุดี 110:4) ดังนั้นเราจึงทราบว่าตำแหน่งของพระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิตของพระเจ้านั้นมีความสำคัญสูงที่สุด

ข้อ 5 และ 6 ถูกให้ไว้แก่เราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระเจ้าพระบิดาทรงเรียกพระเยซูให้รับตำแหน่งมหาปุโรหิต และเพื่อรับประกันชาวฮีบรูเหล่านั้นว่ามันเป็นมาจากพระเจ้าที่พระคริสต์ทรงมีสิทธิอำนาจของพระองค์ในฐานะคนกลางระหว่างพระเจ้ายกกับมนุษย์ คำพูดที่ยกมาจากเพลงสดุดี 2:7 ประกาศว่าพระเจ้าได้ทรงประกาศว่าพระคริสต์ที่รับสภาพมนุษย์ทรงเป็นพระบุตรของพระองค์ และรับประกันว่าพระเจ้าทรงยอมรับพระเยซูให้ปฏิบัติพระราชกิจนั้นที่พระองค์ประทานให้พระเยซูกระทำ มันรับประกันเราด้วยว่าพระผู้ไถ่เหล่านั้นมิได้กระทำพระราชกิจนั้นด้วยพระองค์เอง พระองค์ไม่ทำอะไรโดยแยกขาดจากพระเจ้าพระบิดา และพระองค์ไม่กระทำการสิ่งใดเลยที่พระเจ้าไม่ได้แต่งตั้งพระองค์ให้กระทำ

จงสังเกตถ้อยคำเปิดของเพลงสดุดี 2:7: “ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสสิ่งนั้น...” นี่เป็นคำประกาศ

ของพระเจ้าเกี่ยวกับพระดำรัสสั่งของพระองค์ซึ่งได้ถูกลิขิตไว้ล่วงหน้าชั่วนิรันดร์แล้วและถูกแต่งตั้งในพันธสัญญาเป็นนิรันดร์ของพระเจ้าที่กระทำกับประชากรของพระองค์ พระเจ้าทรงประกาศให้ทุกคนทราบถึงคนกลางผู้นั้น พระองค์ทรงถูกยอมรับโดยพระเจ้า ทรงรับพันธกิจจากพระเจ้า และด้วยเหตุนี้จึงทรงมี-และจะทรงใช้-สิทธิอำนาจทั้งสิ้นแห่งตำแหน่งมหาปุโรหิตของพระเจ้า

คำประกาศของพระเจ้าที่ว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา” รับประกันเราว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงมีคุณสมบัติครบถ้วนที่จะปฏิบัติหน้าที่มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราเพราะสภาพแบบพระเจ้าของพระองค์-พระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง ศักดิ์ศรีแห่งพระภาคของพระคริสต์ให้คุณค่าแก่สิ่งที่พระองค์กระทำ พระเจ้าไม่สามารถและจะไม่มีทางมอบสง่าราศีเช่นนั้นให้แก่ผู้อื่น เพราะว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวนั้น พระเจ้าจึงทรงตั้งพระองค์เป็น “ทายาทผู้รับสรรพลสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก” (ฮบ. 1:2)

ในบทที่แปดของหนังสือเลวีนิติ สามสิ่งถูกให้ไว้เกี่ยวกับการแต่งตั้งให้เข้ารับตำแหน่งปุโรหิต สามสิ่งเกี่ยวกับอาโรนผู้ซึ่งเป็นภาพเล็งหนึ่งของมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ข้อ 1 และ 2 บันทึกเรื่องการทรงเรียกของเขา ข้อ 12 บันทึกเรื่องการเจิมตั้งของเขา และข้อ 22 บันทึกเรื่องการถวายตัวของเขา

การประยุกต์ใช้วลี “ท่านเป็นบุตรของเรา” คือ ใช้กับการทรงเรียกที่พระคริสต์ทรงได้รับในมัทธิว 3:13-17:

“แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหาจอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน แต่จอห์นทูลห้ามพระองค์ โดยกล่าวว่า “ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ และพระองค์เสด็จมาหาข้าพระองค์หรือ” และพระเยซูตรัสตอบท่านว่า “บัดนี้จึงยอมให้เป็นอย่างนั้นเถิด เพราะเหตุนี้สมควรที่เราทั้งสองจะทำความชอบธรรมทั้งสิ้นสำเร็จ” แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์ และพระเยซู เมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นมาจากน้ำ และดูเถิด ฟ้าสวรรค์ทั้งหลายก็แหวกออกให้แก่พระองค์ และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขา และสถิตอยู่บนพระองค์ และดูเถิด มีเสียงหนึ่งจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก”

ในที่นี้เราพบตัวจริงของสิ่งที่เกิดขึ้นในตอนนี้อาโรนถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งปุโรหิต สามสิ่งเดียวกันนี้ในลำดับแบบย้อนกลับ ถูกพบในตอนที่เราผู้ช่วยให้รอดของเราได้รับบัพติศมา เพราะมีเขียนไว้เกี่ยวกับพระคริสต์มหาปุโรหิตของเราว่าในสิ่งสารพัดพระองค์ต้องมีความเป็นเอก

ดังนั้นเราจึงพบว่าพระเยซูทรงเข้าสู่งานรับใช้ปวงชนของพระองค์พร้อมกับการรับบัพติศมาของพระองค์ ตอนอายุสิบสองพระองค์ทรงปรากฏในพระวิหาร และหลังจากนั้น วันเหล่านั้นแห่งชีวิตของพระองค์ ตั้งแต่อายุสิบสองปีไปจนถึงประมาณสามสิบปีก็คลุมเครือ เราไม่ทราบเกี่ยวกับวันเหล่านั้นเลย พระองค์ทรงดำเนินชีวิตในความคลุมเครือเท่าที่เกี่ยวข้องกับบันทึกประวัติ-และจากนั้นวันหนึ่งพระองค์ก็เสด็จมาที่แม่น้ำจอร์แดนเพื่อจะรับบัพติศมาจากจอห์น และสามสิ่งได้เกิดขึ้น:

1. การถวายตัวของพระองค์:

พระเยซูตรัสแก่จอห์นว่า “บัดนี้จึงยอมให้เป็นอย่างนั้นเถิด เพราะเหตุนี้สมควรที่เราทั้งสองจะทำความชอบธรรมทั้งสิ้นสำเร็จ” วันนั้น พระเยซูทรงถวายพระองค์เองแต่พระเจ้าให้เป็นผู้รับใช้ของ

พระเจ้า พระองค์ทรงนำเสนอตัวเองเพื่อจะถูกฝังในการรับบัพติศมาโดยมือของผู้รับใช้ของพระเจ้า
ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมานั้น

2. การเจิมตั้งของพระองค์:

เมื่อพระองค์ทรงขึ้นมาจากการรับบัพติศมาของพระองค์ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาและสถิตอยู่บนพระองค์ เราอ่านในกิจการ 10:38 ว่า “พระเจ้าได้ทรงเจิมพระเยซูแห่งนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์”

3. การทรงเรียกของพระองค์:

สิ่งที่สามที่ได้เกิดขึ้นกับพระเยซูในวันน่าจดจำนั้นก็คือว่าพระเจ้าทรงแสดงความเป็นเจ้าของพระองค์อย่างเปิดเผย และทรงเรียกพระองค์: “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก”

ในเศคาริยาห์ 6:13 มีพยากรณ์ไว้แล้วว่า “คือท่านผู้นี้แหละจะสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และท่านจะแบกรับส่งาราคีนั้น และจะประทับและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และท่านจะเป็นปุโรหิตอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และคำปรึกษาแห่งสันติจะอยู่ระหว่างท่านทั้งสอง”

ในฐานะเป็นพระเมษโปดก (ลูกแกะ) นั้นที่ปราศจากตำหนิหรือต่างพร้อย พระคริสต์ทรงมีสิทธิรับพระที่นั่งนั้น: “และท่านได้แสดงให้เห็นแม่น้ำบริสุทธิ์ของน้ำแห่งชีวิต สุกใสเหมือนแก้วผลึก ซึ่งไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก” (วิว. 22:1)

เพราะว่าพระเยซูได้ทรงเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น เราจึงอ่านว่า “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงด้วย และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม เพื่อเมื่อออกพระนามของพระเยซู ‘หัวเข้าทุกหัวเข้าจะต้องคุกกราบลง’ ของบรรดาสีงในสวรรค์ และบรรดาสีงในแผ่นดินโลก และบรรดาสีงใต้พื้นแผ่นดินโลก และเพื่อ ‘ล้นทุกล้นจะกล่าวยอมรับ’ ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายส่งาราคีแด่พระเจ้าพระบิดา” (ฟป. 2:9-11)

พระเยซูคริสต์เจ้าของเราทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งที่มีสิทธิอำนาจของกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ แต่เป็นกษัตริย์ที่มีความอ่อนโยนแบบปุโรหิต-ความอ่อนโยนแบบที่พระเยซูคริสต์เจ้าผู้เดียวเท่านั้นจะรู้จักได้

ข้อ 6 ยกคำพูดมาจากเพลงสดุดี 110 ซึ่งพวกยิวเหล่านั้นเชื่อว่ากล่าวถึงพระเมสสิยาห์ เราขอยกเพลงสดุดีบทนี้มาทั้งบท:

“พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า “ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน” พระเยโฮวาห์จะทรงใช้คทาทรงฤทธิ์ของพระองค์ออกมาจากศิโยน ขอพระองค์ทรงครอบครองท่ามกลางบรรดาศัตรูของพระองค์เถิด ประชาชาติของพระองค์จะเต็มใจในวันแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ด้วยความงามแห่งความบริสุทธิ์จากครรภ์ของอรุโณทัย พระองค์ทรงมีน้ำค้างแห่งวิหิงหม่มของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงปฎิญาณแล้วและจะไม่กลับพระทัย “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค” องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์จะทรงฟาดฟันบรรดากษัตริย์ในวันแห่งพระพิโรธของพระองค์ พระองค์จะทรงพิพากษาท่ามกลางพวกคนต่างชาติ พระองค์จะ

ทรงกระทำให้สถานที่ต่าง ๆ เต็มไปด้วยซากศพทั้งหลาย พระองค์จะทรงกระทำเหล่าประมุขที่อยู่เหนือหลายประเทศให้บาดเจ็บ พระองค์จะทรงตีมาจากลำธารข้างทาง ฉะนั้นพระองค์จะทรงยกพระเศียรขึ้น”

คำกล่าวในข้อ 6 ให้คำพยานสองเท่าเกี่ยวกับข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ทรงถูกเรียก ถูกเจิมตั้ง และถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าพระบิดาให้เป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ และพระราชบัญญัติเกี่ยวกับคนเลวก็ประกาศว่าในปากของพยานสองคน ความจริงหนึ่งก็เชื่อถือได้ (พบญ. 17:6 ซึ่งถูกทวนซ้ำในมธ. 18:16)

ด้วยเหตุนี้ ผ่านทางปากกาของอัครทูตเปาโล พระเจ้าจึงประทานข้อพิสูจน์อันแล้วอันเล่าให้แก่ชาวฮีบรูเหล่านั้น โดยยืนยันซ้ำแล้วซ้ำอีกว่าพระคริสต์ทรงเป็นศาสดาพยากรณ์ ปุโรหิต กษัตริย์ พระผู้ช่วยให้รอดคนกลาง ผู้ช่วยให้พ้น ความหวังของชนชาติอิสราเอลและของทุกคนที่ยอมมาหาพระเจ้าโดยพระองค์ พระเจ้าทรงเปี่ยมพระคุณและอดกลั้นพระทัย-และพระองค์ทรงปฏิบัติกับความด้านชาของเราอย่างอดทนจริง ๆ!

จงสังเกตคำว่า “สองครั้ง” ในเพลงสดุดี 62:11: “พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า”

จงสังเกตคำว่า “อีกครั้งหนึ่ง” ในยอห์น 8:12: “แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง โดยตรัสว่า “เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมีความสว่างแห่งชีวิต” พระองค์ตรัสเช่นนั้นไปแล้ว แต่พระองค์ก็ตรัสมันอีกครั้ง

ในยอห์น 8:21 เราอ่านว่า “แล้วพระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาอีกว่า “เราจะไปตามทางของเรา และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในบาปทั้งหลายของพวกท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านทั้งหลายจะหาไม่ได้”

ในกิจการ 1:3 เราพบคำว่า “หลายอย่าง”: “ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงแสดงพระองค์เองว่าทรงพระชนม์อยู่หลังจากการทรงทนทุกข์ของพระองค์แล้ว ด้วยการพิสูจน์อย่างแน่นอนหลายอย่าง และทรงถูกพบเห็นโดยพวกเขาเป็นเวลาสี่สิบวัน และตรัสถึงสิ่งทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับอาณาจักรของพระเจ้า”

ในข้อ 6 ของบทนี้ของเรา “เหมือนพระองค์ตรัส” เป็นอีกหลักฐานและข้อพิสูจน์ที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้แต่งของภาคพันธสัญญาเดิมเช่นเดียวกับภาคพันธสัญญาใหม่ ในคำพูดอ้างอิงนี้ (“ในอีกแห่งหนึ่ง”) พระเจ้าได้ตรัสผ่านดาวิด ในเพลงสดุดี 22:1 พระองค์ได้ตรัสผ่านทางพระบุตร ในฮีบรู 3:7 พระองค์ตรัสผ่านทางพระวิญญาณ

คำกล่าวที่ว่า “เหมือนพระองค์ตรัส” คือพระเจ้าตรัสแก่พระบุตร โดยหยิบบัญชีการทรงเรียกของพระองค์ให้แก่พระองค์ เหมือนอย่างในฮีบรู 7:21 พระเจ้าตรัสในคำปฏิญาณของพระองค์ว่า “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค”

ในที่นี้พระเจ้าตรัสคำประกาศเกี่ยวกับพระดำรัสสั่งนรันดรของพระองค์ซึ่งจริง ๆ แล้วถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าในเริ่มแรกนั้น เพราะว่าการไถ่ของเราได้ถูกคิด ถูกทำให้เกิดขึ้น ถูกจัดเตรียม และถูกทำให้เสร็จสิ้นก่อนที่พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกนี้หรือสิ่งใดที่มีอยู่ในนั้น (1 ปต. 1:18 เป็นต้นไป) นี่เป็นคำประกาศของพระเจ้าเกี่ยวกับการทรงแต่งตั้งพระคริสต์ให้รับตำแหน่งมหาปุโรหิตซึ่งสอดคล้องกับพันธสัญญานรันดรของพระองค์ระหว่างพระบิดากับพระบุตร โดยพระบุตรทรงรับการแต่งตั้งและถูกมอบหมายให้รับตำแหน่งมหาปุโรหิต “ในเริ่มแรกนั้น” พระวาระของพระเจ้ารับประกันเราอย่างชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงถูกเรียกโดยพระเจ้าในลักษณะ

เดียวกันกับที่อาโรนถูกเรียกให้เป็นมหาปุโรหิตของพระเจ้า

ผมอยากชี้ให้เห็นว่าตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ ซึ่งตำแหน่งปุโรหิตของอาโรนเป็นแม่แบบนั้น ไม่ได้ถูกกล่าวว่าเป็นตามอย่างของอาโรน แต่ตามอย่างของเมลคีเซเดค

เมลคีเซเดคเป็นปุโรหิตแบบกษัตริย์ของพระเจ้า โดยถูกเรียกและถูกยอมรับโดยพระเจ้าหลายร้อยปีก่อนหน้าอาโรน และเขาเป็นภาพเล็งที่เฉพาะเจาะจงของปุโรหิตกษัตริย์ของเรา พระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรนิรันดร์ที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ก็ดีกว่าของเมลคีเซเดค อาโรน และคนอื่น ๆ ทุกคน เพราะว่าพวกเขาไม่มีขีดจำกัดขณะที่พระคริสต์ทรงไร้ขีดจำกัด ที่ไร้ขีดจำกัดก็ย่อมเหนือกว่าที่มีขีดจำกัด ปุโรหิตทุกคนก่อนหน้าพระคริสต์เป็นเพียงภาพเล็งและเงา ซึ่งพระองค์ทรงเป็นของจริงและตัวจริงนั้น ดังนั้นผู้เชื่อทั้งหลายจึงมีปุโรหิตที่ดีกว่า

ข้อ 7-8: “ผู้ซึ่งในวันเวลาแห่งเนื้อหาของพระองค์นั้น เมื่อพระองค์ได้ถวายบรรดาคำอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยาเกรง ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเรียนรู้ความเชื่อฟัง โดยสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงทนเอา”

ผมต้องใช้ความระมัดระวังสุดขีดเมื่อผมเริ่มที่จะอธิบายข้อพระคำที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้ นี่เป็นพื้นดินศักดิ์สิทธิ์อย่างแท้จริง มากยิ่งกว่าข้อพระคำตอนอื่นใดที่ผมรู้จักเกี่ยวกับในพระคัมภีร์ ข้อพระคำเหล่านี้นำเสนอความบริบูรณ์แห่งการทนทุกข์ของพระเยซูคริสต์เจ้า ความคิดที่มีขีดจำกัดของเราไม่สามารถหยั่งถึงลึกไปกว่าพื้นผิวของความจริงทั้งหลายที่ถูกให้ไว้ในที่นี้ เราคงไม่สามารถเริ่มที่จะเข้าใจการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์ได้อย่างถ่องแท้

จงอ่านข้อพระคำเหล่านี้อย่างช้า ๆ จงชั่งน้ำหนักทุกคำ ผมขอรับสารภาพว่าผมเข้าหาข้อพระคำเหล่านี้ด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น เพราะว่าข้อพระคำเหล่านี้กล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ “ในวันเวลาแห่งเนื้อหาของพระองค์”-วันเหล่านั้นที่พระองค์ทรงใช้บนแผ่นดินโลก

พระคัมภีร์บันทึกแค่สามหนที่พระเยซูทรงร้องให้ขณะอยู่บนโลก พระองค์ทรงร้องให้ที่อุโมงค์ฝังศพของลาซารัส พระองค์ทรงร้องให้เพราะกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์ทรงร้องให้ขณะที่พระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในสวนเกทเสมนี ส่วนตัวแล้วผมเชื่อมั่นว่าคำอธิษฐาน คำวิงวอน การร้องไห้อย่างหนัก และน้ำตาเหล่านั้นที่ถูกพูดถึงตรงนี้ได้เกิดขึ้นในประสบการณ์ในสวนเกทเสมนีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์ทรงอัศจรรย์พระทัยยิ่งนัก ทุกข์โศกยิ่งนัก กระทั่งจะถึงความมรณา เมื่อพระองค์ทรงปวดร้าวในการอธิษฐานจนกระทั่งเหงื่อของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตหยดใหญ่ ๆ

มันเป็นไปไม่ได้เลยที่มนุษย์ที่ตายได้จะทราบว่าจะทราบว่าจะพระเยซูคริสต์เจ้าทรงทนทุกข์สิ่งใดคืนนั้น เราจะไม่มีความทราบเลยในโลกนี้ เราอาจทราบเมื่อเราเป็นเหมือนพระองค์ อาจเป็นไปได้ว่าพระเจ้าในนิรันดร์กาลจะทรงเปิดเผยแก่เราถึงการทนทุกข์เต็มขนาดของพระองค์ในสวนเกทเสมนี ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าสวนนั้นเป็นสถานที่ ๆ พระองค์ทรงต่อสู้หนักที่สุด โศกเลือดมากที่สุด ขณะศึกแห่งชีวิตบนโลกนี้ของพระองค์อย่างฉิวเฉียดที่สุด “ในวันเวลาแห่งเนื้อหาของพระองค์”

พระคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงกลัวความมรณานันต์เองจริง ๆ หรือ? ไม่ใช่เลยครับ พระองค์ไม่ได้กลัวความตาย “พระองค์ทรงตั้งพระพักตร์ของพระองค์อย่างแน่วแน่ที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 9:51) โดยทราบดีว่าพระองค์จะทรงถูกจับกุม ถูกไต่สวน ถูกปรับโทษ และถูกตรึงกางเขน! เมื่อพระองค์ทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นเหล่านี้ เปโตรก็ทูลว่า “ให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด พระองค์เจ้าข้า สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นแก่พระองค์เลย” พระเยซูตรัสตอบไปว่า “เจ้าจงถอยไปข้างหลังเรา ซาตานเอ๋ย เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางแก่เรา เพราะเจ้าไม่มีความคิดอยู่ที่สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นของพระเจ้า แต่สิ่งเหล่านั้นที่เป็นของมนุษย์” (มธ. 16:21-23) แน่نونว่าพระองค์ทรงหมายความว่าเปโตรกำลังเปิดโอกาสให้ซาตานพุดผ่านทางเขา เพราะซาตานรู้ว่ากลไกธามาถึงความพ่ายแพ้ในท้ายที่สุดสำหรับมัน

พระเยซูทรงทราบว่าชัยชนะสำหรับพระองค์เป็นเรื่องแน่นอน-แต่เราต้องจำไว้ว่าถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์เช่นกัน พระองค์ทรงถูกลิขิตและถูกกำหนดล่วงหน้าให้สิ้นพระชนม์ความตายแบบของมนุษย์ แต่พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์ความตายนั้นภายใต้การทนทุกข์ของพระเจ้าเพราะพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อบาป พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงทนทุกข์พระพิโรธทั้งหมดของพระเจ้าจริง ๆ ที่พระเจ้าสามารถ (และอยาก) เทออกลงบนมนุษยชาติ หากพระเยซูไม่ได้ทรงเข้าแทนที่คนบาป!

ในที่นี้บางทีเราอาจมองเห็น มากเท่าที่ใจที่มีขีดจำกัดใด ๆ จะสามารถมองเห็นได้ ความเต็มเปี่ยมแห่งการทนทุกข์ของพระคริสต์ พระองค์ทรงปฏิบัติหน้าที่ของมหาบุโรหิตได้อย่างประสบความสำเร็จ พระองค์ “ได้ถวาย” อันเป็นการเชื่อมโยงส่วนนี้ของบทนี้กับข้อ 2 ที่เราถูกบอกความมหาบุโรหิตเป็นผู้ที่สามารถมีใจกรุณาต่อคนที่ไม่รู้และต่อคนเหล่านั้นที่ “ออกนอกเส้นทางไป” เพราะตัวเขาเองก็ “มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัว”

พระคริสต์มหาบุโรหิตของเราทรงมีใจกรุณาได้อย่างไร? เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทนทุกข์ เพราะว่าพระองค์ได้ประสบกับความทรมานสุดขีดของความอ่อนกำลังแบบมนุษย์ พระองค์ทรงทำเช่นนี้เมื่อพระองค์ทรงถวายพระองค์เองแต่พระเจ้า การสิ้นพระชนม์เพื่อเป็นเครื่องบูชาของพระคริสต์บนกางเขนนั่นเป็นการกระทำแบบบุโรหิต เพราะว่าพระองค์-มหาบุโรหิตองค์นั้น-ได้ทรงถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาหนึ่งแต่พระเจ้า

ใช่แล้วครับ พระคริสต์ (ตัวจริงนั้น) ทรงถูกห้อมล้อมด้วย “การร้องไห้อย่างหนักและน้ำตา” ซึ่งพิสูจน์ว่าพระองค์ทรงเป็นมนุษย์ และเช่นเดียวกับอาโรน (ภาพเบื้องนั้น) พระองค์ทรงสามารถที่จะเห็นอกเห็นใจมนุษย์ และมีใจกรุณาต่อพวกเขาได้

ในระหว่างวันเหล่านั้นแห่งเนื้อหาของพระองค์ พระเยซูคริสต์ทรงหิว กระหาย เหนื่อยล้า เป็นทุกข์ พระทัย พระองค์ทรงมีความโศกเศร้า พระองค์ทรงทำงานหนัก พระองค์ทรงรู้จักความผิดหวัง พระองค์ทรงรู้จักการมีใจเจ็บช้ำ พระองค์ทรง “ถูกห้อมล้อมด้วยความอ่อนกำลัง” อย่างแท้จริง-แต่มันเป็นความอ่อนกำลังที่ไร้บาป ในระหว่างเวลาแห่งความต่ำต้อยของพระองค์ พระเยซูคริสต์-แม้ทรงไม่มีบาป-ก็เจอกับความเข้าใจและการทนทุกข์หลายอย่าง-ความปวดร้าวของร่างกายเช่นเดียวกับของจิตใจและวิญญาณ การอธิษฐานและการวิงวอนเป็นการแสดงออกถึงความอ่อนกำลังต่าง ๆ ของธรรมชาติมนุษย์ เราไม่เคยอ่านเกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์ที่ร้องไห้ แต่พระเยซูทรงร้องไห้ ผมขอบพระคุณจริง ๆ ที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของผมทรงร้องไห้เป็น และที่

พระองค์ทรงทราบว่า การทนทุกข์และการมีใจที่เจ็บช้ำนั้นหมายถึงอะไร

เมื่อพระคัมภีร์พูดถึงเนื้อหาของพระเยซูคริสต์เจ้า มันก็กำลังพูดถึงความเป็นมนุษย์ของพระองค์ “วันเวลาแห่งเนื้อหาของพระองค์” ครอบคลุมทุกวันที่พระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ ตั้งแต่เกิดจนตาย: “เหตุฉะนั้น พวกเราจึงไม่รู้จักผู้ใดตามเนื้อหาอีกต่อไป ใช่แล้ว ถึงแม้ว่าพวกเราได้รับรู้จักพระคริสต์ตามเนื้อหา แต่บัดนี้ พวกเราก็ไม่รู้จักพระองค์เช่นนั้นอีกต่อไป” (2 คร. 5:16)

พระเยซูทรงมีความเป็นมนุษย์ที่ไร้บาป-แต่ก็เป็นความเป็นมนุษย์ที่แบกรับบาปไป: “เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21)

ใช่แล้วครับ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงรู้สึกถึงความอ่อนแอของเนื้อหาในพระราชกิจแบบตัวแทนทั้งหมดของพระองค์ และในความมรณาของพระองค์ อย่างไรก็ตาม เราไม่พบในพระองค์ผลลัพธ์ส่วนบุคคลเหล่านั้นของบาป เช่น ความเจ็บป่วยและโรคร้าย แต่พระองค์ทรงเป็นเนื้อหาอย่างแท้จริงในการที่พระองค์ทรงมีความกระหาย ความเหนื่อยล้า ความเศร้าโศก ความเสียใจ ความเจ็บปวด และความตาย

“ในวันเวลาแห่งเนื้อหาของพระองค์นั้น เมื่อพระองค์ได้ถวายบรรดาคำอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล...” การวิงวอน การอธิษฐาน และน้ำตาแสดงออกถึงความอ่อนแอและความอ่อนกำลังแห่งธรรมชาติมนุษย์ เหมือนกับที่เราไม่มีบันทึกเกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์ที่ร้องไห้ เราก็ไม่มีบันทึกเกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์ที่อธิษฐานเช่นกัน ไม่ว่าจะในการทูลขอหรือในการขอบพระคุณ

ความจริงที่ถูกนำเสนอตรงนี้ก็คือข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์กำลังถวายพระองค์เองแก่พระเจ้าในขณะที่นั้น: “ทั้งมิใช่โดยเลือดของแพะและลูกวัวทั้งหลาย แต่โดยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียว โดยทรงได้รับการไถ่ชั้วนิรันดร์สำหรับพวกเราแล้ว เพราะถ้าเลือดของวัวตัวผู้และของแพะทั้งหลาย และบรรดาเถาของวัวสาว โดยถูกประพรมลงบนคนที่เป็นมลทิน สามารถชำระเนื้อหาให้บริสุทธิ์ได้ มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระโลหิตของพระคริสต์ ผู้ซึ่งโดยทางพระวิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองโดยปราศจากจุดต่างพร้อยแต่พระเจ้า จะทรงชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกท่านให้พ้นจากบรรดาการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” (ฮบ. 9:12-14)

ในการถวายพระองค์เองแก่พระเจ้าข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงอธิษฐานด้วยการร้องไห้อย่างหนักและน้ำตาก็ชี้ไปยังความอ่อนกำลังของพระองค์-ไม่ใช่บาปนะครับ เพราะว่าพระคริสต์ทรงมีความอ่อนกำลังที่ไร้บาป แต่เพื่อที่จะรู้สึกเหมือนอย่างที่เราารู้สึก เพื่อที่จะทราบความอ่อนแอต่าง ๆ ของเรา มันจึงจำเป็นที่พระองค์ มหาบุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ต้อง “ถูกห้อมล้อมด้วยความอ่อนกำลัง”

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นชายคนหนึ่งที่ได้เต็มไปด้วยความทุกข์โศก แต่พระองค์ก็เป็นชายคนหนึ่งที่ชอบอธิษฐานเช่นกัน พระองค์ทรงใช้เวลาเยาะในการอธิษฐาน โดยบ่อยครั้งอธิษฐานตลอดทั้งคืน ในวาระนี้ พระองค์ทรงอธิษฐานอย่างที่ไม่เคยอธิษฐานมาก่อนเลย- “ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล” トラบเท่าที่ความคิดที่มีขีดจำกัดจะเข้าใจได้ คำกล่าวนี้ให้เราเห็นความรุนแรงแห่งการทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูคริสต์ การร้องไห้อย่างหนักและน้ำตาบ่งบอกถึงความลึกซึ้งแห่งความเจ็บปวดและการทนทุกข์ที่

พระองค์ได้สู้ทนเพื่อชำระหนี้บาปนั้น พระองค์ทรงทนทุกข์ในร่างกาย ในวิญญาณ และในจิตใจของพระองค์:

“เพราะว่าสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้ ในการที่พระราชบัญญัติอ่อนกำลังโดยทางเนื้อหนังนั้น การที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์มาในสภาพเหมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป ได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง เพื่อความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” (รม. 8:3,4) พระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งที่พระราชบัญญัติไม่มีทางทำได้เลย-ไม่ใช่เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นอ่อนแอ แต่เพราะว่าเนื้อหนังอ่อนแอ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อไถ่จิตใจวิญญาณ แต่พระองค์จะทรงไถ่ร่างกายเช่นกัน เราได้ทำบาปในร่างกายและจิตใจวิญญาณ และพระเยซูได้เสด็จมาเพื่อไถ่อย่างครบถ้วน

การทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูไม่ใช่แค่การทนทุกข์ที่พระองค์ทรงได้รับโดยน้ำมือของพวกคนบาป-การเยียนตี มงกุฎหนาม ตะปูในพระหัตถ์และพระบาทของพระองค์ พระองค์ทรงทนทุกข์ความผิดที่ถูกยกให้ซึ่งถูกนำลงมาจากพระองค์จากพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า! อย่าอ่านถ้อยคำของอิสยาห์ 53:4 แบบเล่น ๆ หรือชู้ ๆ เด็ดขาด: “แทนที่เดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของพวกเรา และหอบความเศร้าโศกทั้งหลายของพวกเราไป ถึงกระนั้นพวกเราก็ก็นึกถึงว่าท่านถูกตี ทรงถูกโบยตีจากพระเจ้า และถูกข่มใจ”

เราไม่มีขีดความสามารถที่จะเข้าใจความสยดสยอง ความเกลียดชัง และความโกรธของพระเจ้าที่มีต่อบาป พระเจ้าทรงเกลียดชังบาป-และพระคริสต์ทรงแบกรับโทษนั้นอย่างเต็มที่ พระองค์ทรงแบกน้ำหนักนั้นเต็ม ๆ พระองค์ทรงถูกถาโถมโดยแรงกดดันมหาศาลนั้น ความสยดสยองที่ไม่อาจทราบได้ และความปวดร้าวที่ไม่อาจวัดขนาดได้ซึ่งมาจากความกริ้วของพระเจ้าที่มีต่อบาป พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อแทนที่คนบาป-และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ! พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อชำระหนี้บาปนั้น-และพระองค์ทรงชำระมันเต็มจำนวนแล้ว!

“ทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล” ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้เป็นความสำเร็จจริงส่วนหนึ่งของถ้อยคำในเพลงสดุดี 22:1: “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียแล้ว เหตุใดพระองค์ทรงห่างไกลเหลือเกินจากการช่วยข้าพระองค์ และจากบรรดาถ้อยคำแห่งการคร่ำครวญของข้าพระองค์”

ท่านที่รัก พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์ พระองค์ทรงได้รับร่างกายหนึ่งเพื่อที่พระองค์จะได้ชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน (ฮบ. 2:9)-แต่จิตใจวิญญาณของพระองค์จะต้องไม่ตาย กระนั้นในสวนเกทเสมีนี่ เมื่อถูกถาโถมทับด้วยความสยดสยองและความปวดร้าวแห่งความกริ้วของพระเจ้าที่มีต่อบาป พระองค์ทรงร้องออกมาว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย!” (มธ. 26:38)

นายแพทย์ลูคาเป็นผู้ที่บอกเราว่าพระเยซูทรงอธิษฐานว่า “พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยคำนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ให้น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จเถิด” และทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรากฏแก่พระองค์จากสวรรค์ โดยช่วยชูกำลังพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนัก พระองค์ยังปลงพระทัยอธิษฐาน และพระเสโทของพระองค์เหมือนเป็นโลหิตเม็ดใหญ่หลายหยดหล่นลงถึงพื้นดิน!” (ลูกา 22:42-44)

ใครเล่าจะสังเกตการทนทุกข์ฝ่ายร่างกายได้เหมือนอย่างคุณหมอต่านหนึ่ง? ลูกากล่าวชัดเจนในที่นี้ว่าไม่ใช่แค่ความเจ็บปวดและการทนทุกข์ที่พระเยซูทรงสู้ทน แต่เป็นความปวดร้าวที่เฉพาะเจาะจงและพิเศษ

เฉพาะ มันเป็นไปได้เลยที่ความคิดแบบมนุษย์จะต้องขายเสียในการทราบถึงการต่อสู้ที่รุนแรง น่ากลัว
นั้นที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเผชิญคืนนั้นในสวนเกทเสมนีพร้อมกับบรรดาทั้งสี่ที่ร่วมเป็นพันธมิตรต่อสู้พระองค์
เพื่อที่จะทำลายพระองค์ก่อนพระองค์เสด็จไปถึงกางเขนนั่น

แต่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อจะสิ้นพระชนม์บนกางเขนอันหนึ่ง พระองค์ตรัสแก่นิโคเดมัสว่า
“โมเสสได้ยกชูขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันทิด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันทิดนั้น” และสิ่งที่ต้องเกิดกับพระเจ้าก็
ต้องเกิดขึ้น! ในช่วงท้าย ๆ ของการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “และเรา ถ้าเราถูกยกขึ้นจาก
แผ่นดินโลกแล้ว ก็จะทำให้ทุกคนให้มาหาเรา” (ยอห์น 12:32)

เราอ่านเกี่ยวกับการร้องไห้หนักของพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั่น พระองค์ทรง
ร้องเสียงดังว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย
แล้ว” (มธ. 27:46) พระเจ้าทรงทอดทิ้งพระองค์จริง ๆ หรือ? พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ของพระองค์ไปเสียจริง
ๆ หรือขณะที่พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น? ใช่แล้วครับ! พระเจ้าในความบริสุทธิ์ของพระองค์ไม่
อาจมองดูบาปได้ แม้แต่บาปที่ถูกแบกรับในพระกายของพระเมสสิยาห์ที่ไร้ตำหนิบนกางเขนอันทารุมนั้น

เนื่องจากพระเยซูทรงซื้อการไถ่ของคุณและของผมแล้ว มันจึงเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระเจ้า
ต้องทอดทิ้งพระเยซูเพราะว่าพระเยซูทรงเป็นผู้แบกรับบาป พระองค์ทรงเป็นลูกแกะที่เป็นเครื่องบูชาขึ้น โดย
ทำการลบมลทินเพื่อบาปของคนทั้งโลก พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วว่าพระเยซูต้องตาย แต่ความตายไม่อาจจริง
พระองค์ไว้ได้: “ผู้ที่พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้สิ้นพระชนม์ โดยทรงกำจัดบรรดาความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย
เพราะว่าเป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะถูกครอบงำด้วยความตายนั่น” (กิจการ 2:24)

พระเยซูทรงอธิษฐาน “ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้” เราได้เปิดเผย
ตรงนี้สาเหตุของการร้องไห้หนักและน้ำตาของพระคริสต์: ภาพแห่งความตาย-แต่ความตายใดเล่า? แน่นอนว่า
ไม่ใช่ความตายบนกางเขนนั่น-เพราะพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะถูกยกขึ้นบนกางเขนนั่น

ในยอห์น 12:27,28 พระเยซูตรัสว่า “บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์ และเราจะกล่าวว่าอะไรดี ‘ข้าแต่
พระบิดา ขอโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเวลานี้’ อย่างนั้นหรือ แต่เพราะความประสงค์นี้เองเราจึงได้มาถึง
เวลานี้ ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับสง่าราศี” แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ โดยตรัส
ว่า “เราได้ให้นามนั้นรับสง่าราศีแล้ว และจะให้นามนั้นรับสง่าราศีอีก”

เราอ่านในเพลงสดุดี 88:14-18 ว่า “ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เหตุไฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงจิตวิญญาณของ
ข้าพระองค์ออกไปเสีย เหตุไฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์พระองค์เสียจากข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทุกข์ยาก
และพร้อมที่จะตายตั้งแต่วัยหนุ่มของข้าพระองค์มา ขณะข้าพระองค์สู้ทนความสยดสยองของพระองค์ ข้า
พระองค์ก็ไขว่ไขว่ไป ความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ผ่านไปเหนือข้าพระองค์ ความน่าหวาดเสียวของ
พระองค์ตัดข้าพระองค์ออกเสีย สิ่งเหล่านี้มาอยู่รอบตัวข้าพระองค์วันยังค่ำเหมือนอย่างน้ำ พวกมันล้อมข้า
พระองค์อยู่รอบด้าน พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินจากข้าพระองค์ และผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์ก็ให้
ไปอยู่ในความมืด”

อีกครั้ง “ความเศร้าโศกแห่งความตายได้ล้อมข้าพเจ้าอยู่ และความเจ็บปวดแห่งนรกจับข้าพเจ้าไว้

ข้าพเจ้าได้พบความทุกข์ใจและความระทม แล้วข้าพเจ้าได้ร้องทูลออกพระนามของพระเยโฮวาห์ “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าขอร้องพระองค์ ขอทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้น” (เพลงสดุดี 116:3,4)

พระเยซูคริสต์เจ้ากำลังอธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายจริง ๆ หรือ? ไม่ใช่ครับ พระองค์ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นพระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อเราจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนั้นไปจากเรา แต่เราสละชีวิตนั้นด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีอำนาจที่จะสละชีวิตนั้น และเรามีอำนาจที่จะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” (ยอห์น 10:17,18)

นอกจากนี้ ในฟิลิปปี 2:8,9 เราอ่านว่า “และเมื่อทรงปรากฏในสภาพของมนุษย์คนหนึ่งแล้ว พระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลง และยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั้น เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงด้วย และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม”

พระเยซูไม่ได้กำลังอธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วยพระองค์ให้พ้นจากการตาย ก่อนที่โลกนี้ได้ถูกสร้างขึ้นมาก็กำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระเยซูจะต้องตายเพื่อรับโทษบาปและเพื่อคนบาปทั้งหลาย มันไม่ใช่การตาย แต่เป็นความตาย-ความตายในสวนนั้น-ซึ่งพระองค์ทรงอธิษฐานขอการถูกช่วยให้พ้นจากมัน พระองค์ทรงมีความเชื่อที่สมบูรณ์แบบและไม่สั่นคลอนใน “พระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้”

“...และได้ถูกสถาปนาขึ้นเนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง” เราต้องพิจารณาว่าพระเยซูทรงเป็นมนุษย์ โดยบาปแยกต่างหาก เหมือนกับที่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างแท้จริง และเมื่อมองผ่านสายตาของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นถ้วยรสมันนั้นในสวนเกทเสมนี พระองค์ก็ร้องออกมาว่า “ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตาม อย่าให้เป็นตามที่ข้าพระองค์ปรารถนา แต่ให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนาเถิด” (มธ. 26:39) ในสวนเกทเสมนี พระเยซูทรงเห็นความหมายทั้งหมดของกลโกธา-ทั้งหมดที่พระองค์ต้องฝ่าฟันในฐานะมนุษย์

แต่ในความมืดนั้น ความขมขื่น และความปวดร้าวของมันทั้งหมด พระองค์ทรงมองไปที่พระบิดา พระองค์ทรงลืมนิ้วตัวเอง และแสวงหาน้ำพระทัยของพระบิดา พระเจ้าคงดีพระทัยยิ่งนักจริง ๆ เมื่อพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ไม่ได้ถอยหนีจากกางเขนนั้นและจากถ้วยรสมันนั้น พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “ข้าพระองค์ขอปฏิเสธที่จะดื่มถ้วยนี้” ตรงกันข้ามพระองค์ทรงอธิษฐานว่า “ถ้าเป็นไปได้... แต่ให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนาเถิด!” จากนั้นพระเจ้าทรงส่งพวกทูตสวรรค์ให้มาปรนนิบัติพระเยซู และพระองค์เดินหน้าต่อไปยังกางเขนนั้น โดยเชื่อฟังจนถึงความมรณา

แต่พระองค์ทรงหักเครื่องพันธนาการแห่งความตายนั้น และเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นเข้าตรู่วันที่สามนั้น การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ก็เป็นการสำเร็จจริงของถ้อยคำที่เป็นคำพยากรณ์ของเพลงสดุดี 22:24: “...พระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเอียนความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ ทั้งพระองค์มิได้ทรงซ่อนพระพักตร์พระองค์จากเขา แต่เมื่อเขาได้ร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาแล้ว”

ในสวนเกทเสมนี เงามองกางเขนโบราณที่หยาบกระด้างนั้นทาบทับลงบนพระผู้ช่วยให้รอด และพระองค์ทรงเห็นกลโกธาผ่านทางดวงตาของมนุษย์ ไม่มีเลยสักช่วงขณะเดียวที่พระองค์แอบคิดที่จะปฏิเสธความเชื่อฟังต่อน้ำพระทัยของพระบิดา แต่ในเงาของกางเขนนั้นพระองค์ทรงรู้สึกถึงความสยดสยองอันน่ากลัวของ

ความดำมิดนั้นและความมีรสขมของบาปแบบที่พระองค์ไม่เคยตระหนักถึงมันมาก่อนเลย และมันต้องทำให้พระองค์แยกขาดจากพระบิดาตลอดช่วงระยะเวลาที่พระองค์ทรงแบกรับบาปของคนทั้งโลกในพระกายของพระองค์เองบนกางเขนนั่น! แต่แม้กระทั่งในท่ามกลางความน่าสะพรึงกลัว ความปวดร้าว ความทุกข์และความมิด แม้ขณะที่พระองค์ทรงร้องไห้ด้วยการร้องไห้อย่างหนักและน้ำตา พระทัยของพระองค์ ความคิดของพระองค์ จิตวิญญาณของพระองค์ ความประสงค์ของพระองค์ ก็ยอมแพ้ให้แก่น้ำพระทัยของพระบิดา และพระองค์สามารถตรัสได้ว่า “ไม่ใช่ตามความปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ขอให้สำเร็จตามน้ำพระทัยของพระองค์!”

พระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ทรงเรียนรู้ความเชื่อฟังโดยสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ทรงทนทุกข์ และเพราะความเชื่อฟังของพระองค์ “พระเจ้าได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงแล้วเช่นกัน”

จากกันบึงแห่งความปวดร้าวของพระองค์ พระองค์ทรงร้องออกมาว่า “ข้าพระองค์ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ และกระดูกทั้งสี่ของข้าพระองค์หลุดออกจากข้อต่อ ใจของข้าพระองค์ก็เหมือนขี้ผึ้ง มันละลายอยู่ท่ามกลางเครื่องในของข้าพระองค์ กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนอย่างเศษหม้อแตก และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกรของข้าพระองค์ และพระองค์ได้ทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในฝูงคลีดินแห่งความตาย” (เพลงสดุดี 22:14,15)

อีกครั้งในโมงยามที่มิดมิดแห่งความทุกข์ระทมและความหวาดกลัวของพระองค์ พระองค์ทรงร้องว่า “ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด โอ ข้าแต่พระเจ้า เพราะน้ำทั้งหลายเข้ามาถึงจิตวิญญาณของข้าพระองค์แล้ว ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึก ซึ่งที่นั่นไม่มีที่ยืน ข้าพระองค์มาอยู่ในบรณดาน้ำลึก ซึ่งที่นั่นน้ำทั้งหลายท่วมทันข้าพระองค์...ขออย่าให้น้ำมากมายท่วมทันข้าพระองค์ และขออย่าให้น้ำที่ลึกลับกลืนข้าพระองค์เสีย และขออย่าให้ปากแดนคนตายยับปากของมันไว้บนข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 69:1,2,15)

บัดนี้จึงฟังคำพูดนี้: พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงทนทุกข์ความเจ็บปวด การทรมาน ความกลัว และความหวาดกลัวแบบสิ้นหวังที่จะเป็นส่วนของคนไม่เชื่อในบึงไฟนั้น อันเป็นที่ซึ่งจะมีการร้องไห้และการโหยหวนและการขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเมื่อเสียงร้องของผู้ที่ถูกลงพระอาชญาเหล่านั้นร้องขอความเมตตา!

ท่านที่รัก มันเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งของพระคัมภีร์ที่ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงเข้าแทนที่คนบาป เพราะว่าพระเจ้าทรงดโทษคนชั่วไม่ได้ (นาฮูม 1:3) พระเจ้าจะไม่ทรงละเว้นการลงโทษคนที่มีความผิดเลย (อพย. 34:7) เนื่องจากพระเยซูทรงเข้าแทนที่คนบาปแล้วและทรงแบกรับบาปของคนทั้งโลก พระองค์จึงจำเป็นต้องถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้า

ไม่แปลกที่ความเศร้าโศกและความหนักอึ้งเป็นเหตุให้พระองค์ร้องออกมา “ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล” พระเจ้าพระบิดาทรงสดับฟังคำอธิษฐานของพระเยซูพระบุตร และทรงตอบพระองค์ ผมเชื่อในใจของผมว่าพระเยซูทรงทราบว่าซาตานกำลังพยายามที่จะเอาชีวิตพระองค์ในสวนเกทเสมนี ตามที่ชี้ให้เห็นก่อนหน้านี้อันแล้ว ตั้งแต่ปฐมกาล 3:15 เมื่อพระเจ้าทรงสัญญาเรื่องเชือกสายของหญิงนั้น จนกระทั่งพระเยซูตรัสว่า “สำเร็จแล้ว” ซาตานได้ทำสุดกำลังของมันเพื่อที่จะทำลายเชือกสายนั้นที่จะทำให้หัวของมันฟกช้ำ พระเยซูทรงเป็นเชือกสายนั้น-และซาตานก็ทราบเรื่องนั้นดี!

พระเยซูไม่กลัวที่จะตาย พระองค์ทรงทราบมาตั้งแต่แรกเริ่มว่าทำไมพระองค์ถึงได้เสด็จเข้ามาในโลก พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะต้องตาย พระองค์ทรงทราบว่าพระองค์จะต้องตายแบบไหน (ยอห์น 3:14; 12:32) เราจึงยกเหตุผลได้ว่าพระเยซูไม่ได้กลัวความตาย แต่ในสวนเกทเสมนีนั้นพระองค์ทรงปวดร้าวและทนทุกข์ในจิตวิญญาณยิ่งนักจนจิตวิญญาณของพระองค์ถูกเทออกมา พระทัยของพระองค์ละลายในพระทรวงในความปวดร้าว และพระองค์ตรัสว่า “จิตใจของเราโศกเศร้ายิ่งนัก แทบจะตายได้เลย”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระองค์ตรัสแก่พระเจ้าพระบิดาว่า “ข้าพระองค์จวนจะตายแล้ว”-และพระองค์จวนจะตายจริง ๆ เพราะเหงื่อของพระองค์เปโระเปื้อนไปด้วยเลือด! พระเยซูทรงทราบว่าพระองค์ไม่ได้มาเพื่อจะตายในสวนเกทเสมนี พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจะถูกยกขึ้นบนกางเขนอันหนึ่ง และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงร้องทูลต่อพระเจ้าให้ช่วยพระองค์ให้รอดจากความตาย พระเจ้าทรงสดับฟังและตอบคำอธิษฐานของพระองค์ และพระองค์ทรงเดินทางต่อไปยังกลโกธาเพื่อจะสละวางชีวิตของพระองค์เพราะบาปของคนทั้งโลก

ใช่ครับ ผมเชื่อสิ่งที่ภาษากรีกบอกเรา-ว่าพระเจ้าทรงสามารถที่จะช่วยพระองค์ให้รอดจากความตายได้ แต่พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์มากกว่าหนึ่งหนว่าพระองค์ทรงถูกลิขิตให้เสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะถูกตรึงกางเขน ว่าพระองค์จะทรงถูกฝัง และว่าพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมามีชีวิตอีกในวันที่สาม พระองค์ทรงทราบว่าความตายไม่อาจจุดรั้งพระองค์ไว้ได้ มันไม่ใช่ความมรณาแห่งกางเขนนั่นที่ทำให้พระองค์กลัว แต่เป็นข้อเท็จจริงที่ว่าช่วงหนึ่งในประสบการณ์ที่มีตมมากที่สุด น่าสะพรึงกลัวมากที่สุดแห่งชีวิตฝ่ายโลกของพระองค์ ดูเหมือนว่าซาตานจะเอาชีวิตของพระองค์ในสวนนั้น และพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะสละวางชีวิตของพระองค์บนกางเขนนั่น!

มันไม่จำเป็นที่คุณต้องเห็นพ้องกับสิ่งที่ผมเชื่อ มันไม่เกี่ยวข้องเลยกับการไถ่ของคุณ ความรอดของคุณ ขึ้นอยู่กับพระโลหิตที่หลังรินและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู แต่ผมเชื่อจริง ๆ ว่าซาตานได้พยายามครั้งสุดท้ายของมันเพื่อที่จะฆ่าพระบุตรของพระเจ้าในสวนเกทเสมนีและจะได้ขัดขวางการที่พระองค์จะถูกยกขึ้นเหมือนกับที่โมเสสได้ยกอุ้งมือขึ้นในถิ่นทุรกันดารเพื่อที่พระองค์จะทรงชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาพระองค์เอง แต่พระเจ้าพระบิดาทรงช่วยพระองค์ให้รอดจากความตายจนกว่าจะถึงวินาทีนั้นเมื่อพระองค์จะตรัสได้ว่า “สำเร็จแล้ว...ข้าพระองค์ขอมอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์!”

พระเยซูทรงรับใช้พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ด้วยความเคารพยำเกรงตามแบบพระเจ้า และพระองค์ทรงถูกทำให้สมบูรณ์แบบผ่านทางสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ เราจะต้องเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ และในฮีบรู 12:28,29 เราอ่านว่า:

“เหตุฉะนั้น ครั้นพวกเราได้รับอาณาจักรซึ่งไม่สามารถหวั่นไหวได้แล้ว ก็ให้พวกเรารับพระคุณ เพื่อโดยพระคุณนั้นพวกเราจะได้รับใช้พระเจ้าตามชอบพระทัย ด้วยความเคารพยำเกรงและความเกรงกลัวในทางของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าของพวกเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ!”

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงมีความมั่นใจเรื่องชัยชนะเมื่อการทนทุกข์เหล่านั้นของพระองค์เสร็จสมบูรณ์แล้ว หลังจากทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จจริงแล้ว ความสมบูรณ์แบบส่วนบุคคลของพระองค์ได้ทำให้คำทูลขอของพระองค์ต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์เป็นที่ยอมรับได้ และพระองค์ทรงถูกสดับฟังเพราะความเคารพยำเกรง

ของพระองค์ ความไร้บาปของพระองค์ การบนอบแบบสิ้นสุดใจของพระองค์ต่อหน้าพระทัยของพระเจ้า

พระเจ้าทรงช่วยพระเยซูให้รอดจากความตายมาหลายต่อหลายครั้ง พระองค์ทรงช่วยพระกุมารเยซู จากความตายโดยส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาบอกโยเซฟให้พาพระกุมารและมารีย์หนีเข้าไปในอียิปต์ และ พระองค์ทรงเก็บซ่อนตัวตนของพระบุตรไว้จนกระทั่งพระองค์มีอายุสิบสองปี เมื่อพระองค์ทรงถูกพบในพระ วิหารขณะอภิปรายกับชายเหล่านั้นที่สุดท้ายแล้วเรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์ หากพวกเขาทราบ ว่า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด พวกเขาก็คงฆ่าพระองค์วันนั้นเลย

พระองค์ทรงช่วยพระเยซูให้พ้นจากความตายเมื่อผู้คนอยากเอาหินขว้างใส่พระองค์ และเมื่อพวกเขา อยากผลักพระองค์ให้ตกหน้าผา มีนักโทษไม่กี่คนเอาชีวิตรอดจากประสบการณ์ที่แทนโบยตีนั้นได้-แต่พระเยซู ทรงรอดมาได้! จากนั้นซาตานยกทัพจากนรกทั้งหมดเข้าไปใส่พระองค์ในสวนนั้นและสิ่งใดก็ตามที่พระเยซูทรง เห็น สิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงประสบคืนนั้น ก็ทำให้พระองค์หวาดกลัว ลองคิดดูดี ๆ ครับท่านที่รัก จง วิเคราะห์มันในสมองของคุณเอง สิ่งใดเล่าจะทำให้พระเมษโปดกของพระเจ้าหวาดกลัวได้นอกจากสิ่งที่บอก เป็นนัยว่าพระองค์อาจทำภารกิจบนโลกนี้ของพระองค์ไม่สำเร็จในการถูกยกขึ้นบนกางเขนนั้น เพื่อที่พระองค์ จะได้ชักชวนคนทั้งปวงโดยฤทธิ์เดชแห่งพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์?

มันทำให้ผมรักและชื่นชมพระองค์มากขึ้นไปอีก มันทำให้ผมนมัสการพระองค์จากกันบึงแห่งหัวใจของ ผม ที่ได้รู้ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงมุ่งมั่นขนาดนั้นที่จะชำระหนี้บาปของผมจนมันทำให้พระองค์หวาดกลัวที่จะ คิดว่าซาตานอาจทำลายความตั้งใจแน่วแน่ของพระองค์และเอาชีวิตของพระองค์ก่อนพระองค์เสด็จไปถึงกล โโกธา! ในสวนเกทเสมีนี่ พระองค์กำลังอธิษฐานในฐานะมนุษย์จริง ๆ พระองค์ทรงเผชิญหน้ากางเขนนั้นใน ฐานะมนุษย์-มนุษย์ที่ไม่มีใครกล้าครหาได้เลย แต่ก็เป็มนุษย์อยู่ดี

“บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตายอีก ผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญาในคืนนั้น ทรงกระทำให้พวกท่านสมบูรณ์ในการ ดีทุกอย่าง เพื่อจะได้กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โดยทรงทำงานภายในพวกท่านให้เป็นที่ชอบในสาย พระเนตรของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ เอ เมน” (ฮบ. 13:20,21)

ในข้อ 7 ความจริงที่ยิ่งใหญ่ห้าประการถูกนำเสนอเกี่ยวกับมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา:

1. องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้เปี่ยมสุขของเรา พระเยซูคริสต์ทรงเผชิญหน้ากับ พระพิโรธอันน่ากลัวทั้งหมดของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์-พระพิโรธซึ่งเป็นค่าจ้างของบาป-และ “ค่า จ้างของบาปคือความตาย” พระคริสต์ทรงตายเพราะบาปทั้งหลายของเรา
2. พระองค์ทรงรับร่างกายหนึ่ง และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงคุ้นเคยกับความอ่อนกำลังของ ความเป็นมนุษย์ ในวันเหล่านั้นแห่งเนื้อหนังของพระองค์ พระองค์ทรง “ถูกห้อมล้อมด้วย ความอ่อนกำลัง” พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนอย่างพี่น้อง เพื่อที่พระองค์จะทรงช่วย เหลือคนที่ทั้งหลายที่ถูกทดลองได้
3. พระองค์ทรงประสบและรู้สึกถึงการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อบาป และเมื่อพระองค์ทรง

รู้สึกถึงน้ำหนักของบาปของคนทั้งโลก พระองค์ก็ทรงอธิษฐาน “ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรง และน้ำพระเนตรไหล”

4. พระองค์ทรงอธิษฐานว่า “ถ้าเป็นไปได้ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ตาม อย่าให้เป็นตามที่ข้าพระองค์ปรารถนา แต่ให้เป็นไปตามที่พระองค์ทรงปรารถนาเถิด”- และพระองค์ทรงถูกสตั๊บบิ่ง “เนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง” สิ่งใดก็ตามที่พระเยซูทรงทูลขอในคำอธิษฐานนั้น พระเจ้าก็ทรงตอบ
5. พระเจ้าทรงยกพระองค์ออกจากความมรณา และพระองค์ทรงปรากฏแก่ผู้คนนานสี่สิบวัน จากนั้นพระองค์เสด็จขึ้นไปและบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชาานุภาพบนพระที่นั่งแห่งพระคุณในฐานมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา

บาปช่างเป็นสิ่งที่น่าเกลียด น่ากลัว และน่าสยดสยองเหนือคำบรรยายจริง ๆ จนต้องร้องขอเครื่องบูชา เช่นนั้นเพื่อการลบมลทินของมัน! และในพระเยซูเรามีการลบมลทินนั้น “ปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย” แต่ “พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ชำระพวกเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น”

พระคริสต์ผู้ทรงให้กำเนิดความรอดนิรันดร์

ข้อ 9: “และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมแล้ว พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้ให้กำเนิดความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์”

ในฮีบรู 12:1,2 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเราถูกล้อมรอบด้วยพยานหมู่ใหญ่นั้น ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปิตินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว”

ในกิจการ 4:12 เราอ่านว่า “และไม่มี ความรอดในผู้อื่นเลย ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดใต้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานไว้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเราต้องรับความรอด”

และในยอห์น 14:6 “พระเยซูตรัสกับเขาว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา!”

บางคนถามว่า “ทำไมถึงจำเป็นที่พระเยซูต้องเสด็จเข้ามาในโลกในร่างกายที่เป็นเนื้อหนัง ทนทุกข์อย่าง ที่พระองค์ได้ทนทุกข์ สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น จากนั้นก็เสด็จกลับมาจากพวกคนตาย ทราบปรากฏแก่ผู้คน เสด็จขึ้นไปผ่านฟ้าสวรรค์และประทับที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาบนพระที่นั่งแห่งพระคุณ?”

คำตอบถูกพบในเอเสเคียล 18:4 เมื่อพระเจ้าตรัสว่า “ชีวิตใดที่ทำบาป ชีวิตนั้นก็ตาย!” นอกจากนี้นาฮูม 1:2,3 บอกเราว่า “พระเจ้าทรงหวงแหน และพระเยโฮวาห์ทรงทำการแก้แค้น พระเยโฮวาห์ทรงทำการแก้แค้น และทรงกริ้วกราด พระเยโฮวาห์จะทรงทำการแก้แค้นต่อบรรดาปฏิบัติของพระองค์ และพระองค์

ทรงเก็บพระพิโรธไว้ให้พวกศัตรูของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วซ้ำ และทรงฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง และจะไม่ทรงงดโทษให้คนชั่วเลย พระเยโฮวาห์ทรงมีพระมรรคาของพระองค์ในลมหมุนและในพายุ และเมฆทั้งหลายเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์”

ในอพยพ 34:6,7 โมเสสเขียนไว้ว่า “...พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ทรงเมตตา และทรงกรุณา ทรงอดกลั้นไว้นาน และบริบูรณ์ในความดีงามและความจริง โดยทรงรักษาความเมตตาสำหรับคนนับเป็นพัน ๆ โดยโปรดยกโทษความชั่วช้า และการละเมิด และบาปเสีย และที่จะไม่ละเว้นการลงโทษแก่คนที่กระทำความผิด โดยเยียมเยียนความชั่วช้าของบิดาทั้งหลายบนลูก ๆ และบนลูกหลาน จนถึงสามสี่ชั่วอายุคน”

เปาโลกล่าวชัดแจ้งยิ่งกว่านี้อีก: “และพระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ ผู้ซึ่งเคยตายในบรรดาการละเมิดและบาป” (อฟ. 2:1)

คนบาปทุกคนเห็นห่างจากชีวิตของพระเจ้า (อฟ. 4:18) มนุษย์-ซึ่งเกิดมาในบาปและถูกก่อร่างในความชั่วช้า-ไร้เรี่ยวแรงและหมดหวังสิ้นเชิงเมื่อพูดถึงการช่วยตัวเองให้รอด มนุษย์ซึ่งไม่มีพระเจ้ายกย่องก็ตายฝ่ายวิญญาณ และชีวิตจากแง่มุมฝ่ายวิญญาณก็ถูกยกให้โดยพระเจ้าผ่านทางการอัครรรยแห่งการบังเกิดจากพระวิญญาณ

เนื่องจากพระเจ้า ซึ่งเป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่สามารถและจะไม่ยอมมองดูบาป ตัวแทนที่สมบูรณ์แบบเพื่อรับโทษบาปจึงเป็นความจำเป็นของพระเจ้าหากไม่ยากให้ทุกคนถูกลงพระอาชญา เพราะว่าทุกคนทำบาปแล้ว (อสย. 53:6; รม. 3:23)

พระเจ้าต้องกระทำกิจให้สอดคล้องกับความชอบธรรม ความไร้บาป และความสมบูรณ์แบบของพระองค์เอง พระองค์ไม่สามารถเป็นพระเจ้าต่อไปและเห็นดีเห็นงามหรือเพิกเฉยบาปได้ พระเจ้าทรงยุติธรรมและด้วยเหตุนี้เมื่อผู้ถูกสร้างของพระองค์เองจงใจละเมิดพระราชบัญญัติของพระองค์ ความยุติธรรมจึงเป็นความจำเป็นของพระเจ้า-และความยุติธรรมเรียกร้องการลงทัณฑ์ พระเจ้าไม่อาจเป็นพระเจ้าและยอมให้พระองค์ถูกแสดงต่อมนุษย์โดยต้องเสียความยุติธรรม พระคุณต้องครอบครองโดยทางความชอบธรรม:

“เพื่อว่าบาปได้ครอบครองไปสู่ความตายฉันใด พระคุณก็จะได้ครอบครองโดยทางความชอบธรรมไปสู่ชีวิตนิรันดร์ โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น” (รม. 5:21) หนทางเดียวที่พระคุณสามารถครอบครองโดยทางความชอบธรรมได้ก็คือ ตัวแทนที่ชอบธรรมผู้หนึ่งต้องปรากฏตัว ตัวแทนผู้หนึ่งที่ได้ตามความชอบธรรมของพระเจ้าในทุกแง่มุมของชีวิตและความตาย พระคุณสามารถปฏิบัติกิจได้ก็ต่อเมื่อการไถ่ถูกทำให้สัมฤทธิ์แล้วผ่านทางตัวแทนชอบธรรมผู้หนึ่ง:

“โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม” (รม. 3:24-26)

ผมอยากเน้นอีกครั้งโดยการทวนซ้ำว่าสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้อง พระเจ้าเท่านั้นทรงจัดหาให้ได้ ผู้ใด

เล่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกที่มีคุณสมบัติทำได้ตามข้อเรียกร้องอันบริสุทธิ์และชอบธรรมของพระเจ้าหาก
อยากให้คนบาปได้รับการไถ่และพระเจ้ายังทรงเป็นผู้บริสุทธิ์และชอบธรรมต่อไป? ผู้ใดเล่าที่มีคุณสมบัติที่จะ
แทนที่คนบาปและทำให้พระเจ้าองค์สูงสุดทรงพอพระทัยอย่างเต็มที่ในทุกด้านและแง่มุมของชีวิต? ผู้ใดเล่าใน
สวรรค์หรือในแผ่นดินโลกสามารถที่จะเห็นอกเห็นใจความเป็นมนุษย์อันน่าสังเวชและขัดสนในความอ่อนแอ
และความอ่อนกำลังของมัน และในขณะเดียวกันก็ทรงแบกรับสภาพของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์และให้เกียรติ
สิทธิ์ต่าง ๆ ของพระองค์?

มีผู้เดียวเท่านั้น-พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระบิดา ซึ่งเคยอยู่ในพระทรงของพระบิดาในเริ่ม
แรกนั้น พระเจ้าทรงส่งพระบุตรของพระองค์ออกมา โดยถูกทำให้มีลักษณะของเนื้อหนังที่บาปหนา และใน
ร่างกายเช่นนั้นมนุษย์พระเจ้าองค์นั้นจะได้เป็น “มหาปุโรหิตที่เปี่ยมพระเมตตาและสัตย์ซื่อ” พระบุตรทรงเป็นผู้
เดียวเท่านั้นในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกที่สามารถกลายเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและคนกลางของมนุษย์ได้

พระคริสต์ทรงเป็นตัวเชื่อมหนึ่งเดียวเท่านั้นระหว่างสวรรค์กับแผ่นดินโลก พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้
รอดองค์นั้น (ไม่ใช่ พระผู้ช่วยให้รอด “องค์หนึ่ง”) พระองค์ทรงเป็นพระบุตรนั้น (ไม่ใช่แค่ประตู่ “หนึ่ง”)
ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ทรงเป็นคนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์
(1 ทธ. 2:5)

บนพระที่นั่งแห่งพระคุณนั้น พระเยซูทรงปฏิบัติกิจจากพระเจ้าเบื้องบนลงมาสู่มนุษย์บนแผ่นดินโลก
หนทางเดียวที่คนไม่เชื่อจะทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ก็คือ ในพระเยซูคริสต์ โดยวางใจพระองค์ให้เป็นพระผู้
ช่วยให้รอดและเป็นมหาปุโรหิต คนกลางของเรา “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” (รม. 1:17)

เพื่อที่จะตอบสนองความบริสุทธิ์ของพระเจ้า จำเป็นที่ผู้หนึ่งต้องกลายเป็นมนุษย์ ทราบความต้องการ
ของความเป็นมนุษย์ แต่ยังเป็นพระเจ้าต่อไปเพื่อที่จะไม่มีบาป และพระคริสต์ทรงเป็นผู้นั้น-พระบุตรของ
พระเจ้าในรูปกายมนุษย์ “ถูกทำให้เป็นเหมือนพี่น้องของพระองค์ในทุกประการ” เมื่อเป็นเช่นนั้น พระองค์จึง
ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้หนึ่งที่เปี่ยมเมตตาและสัตย์ซื่อ

บาปคือการละเมิดพระราชบัญญัติของพระเจ้า เพื่อที่จะสนองความบริสุทธิ์ของพระเจ้า จะต้องมิใช่
หนึ่งที่จะทำการลบล้างพระอาชญาเพราะบาปของประชาชนเพื่อทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยในส่วนของพระ
ราชบัญญัติของพระองค์: “พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระองค์จะ
ทรงเช็ดซูพระราชบัญญัติ และกระทำให้พระราชบัญญัตินั้นมีเกียรติ” (อสย. 42:21)

มันเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระราชบัญญัติของพระเจ้าต้องถูกถือรักษาอย่างสมบูรณ์แบบ ถูกเชื่อ
ฟังอย่างสมบูรณ์แบบ ทุกตัวอักษรและทุกจุด ในคำพูดและในการกระทำ ดังนั้นพระเยซูจึงได้ถือกำเนิดได้พระ
ราชบัญญัติ (กท. 4:4,5) และเมื่อทรงถือกำเนิดได้พระราชบัญญัติแล้ว โดยประสูติจากหญิงคนหนึ่ง พระองค์ได้
ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกจุดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว (มธ. 5:17)

เมื่อคนไม่เชื่อได้ยื่นข่าวประเสริฐและให้ความเชื่อและความไว้วางใจของตนอยู่ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้น
แล้วของพระเยซู ความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ก็ถูกนับให้เป็นของผู้เชื่อคนนั้น: “เพราะว่าโดย
การไม่เชื่อฟังของคน ๆ เดียว คนเป็นอันมากได้ถูกทำให้เป็นคนบาปฉันใด โดยการเชื่อฟังของพระองค์ผู้เดียว

คนเป็นอันมากก็จะถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมฉนั้น” (รม. 5:19)

เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ หน้าที่ของคนบาปคือเชื่อ และด้วยเหตุนี้ ความรอดของเราจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อฟังของพระองค์ผู้เดียว ฉนั้น ความชอบธรรมไม่ถูกได้มาโดยความพยายาม หรือการลงแรง-มันถูกยกให้

อย่างไรก็ตาม การขยายใหญ่โตของพระราชบัญญัติยังเกี่ยวข้องมากกว่าการถือรักษาทุกตัวอักษรและ ทุกจุด บทลงโทษในส่วนของคนบาปทั้งหลายต้องถูกบังคับใช้ และพระเยซูได้ทรงชำระโทษนั้นแล้ว: “พระ คริสต์ทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติแล้ว โดยทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อพวกเรา เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่ง’” (กท. 3:13)

“...ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเรียนรู้ความเชื่อฟัง โดยสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงทนเอา” มีคนเหล่านั้นที่ต่อต้านคำสอนที่ว่าพระเยซูได้ทรงเรียนรู้ความเชื่อฟังผ่านการทนทุกข์ แต่กระนั้นคนกลุ่มเดียวกันนั้นก็ เต็มใจยอมรับคำกล่าวในลูกา 2:52 ที่ว่า “และพระเยซูทรงจำเจริญขึ้นในด้านสติปัญญา และในด้านความสูง และเป็นที่โปรดปรานกับพระเจ้าและมนุษย์”

ความเชื่อฟังที่เป็นการเรียนรู้ของพระองค์ไม่ได้เสนอแนะว่าพระองค์เคยขัดขืนพระราชบัญญัติของ พระเจ้าหรือน้ำพระทัยของพระเจ้า ในเพลงสดุดี 40:8 พระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์ชื่นชมยินดีที่กระทำตามพ ระประสงค์ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ไซ้แล้ว พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ภายในใจ ของข้าพระองค์” ในยอห์น 4:34 พระองค์ตรัสว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ ได้ทรงส่งเรามา และเพื่อทำให้งานของพระองค์สำเร็จ”

เช่นนั้นแล้วพระเยซูได้ทรงเรียนรู้ “ความเชื่อฟัง” ไตเล่า? ความเชื่อฟังที่ว่านี้หมายถึงอะไร? มันคือ การเรียนรู้ที่จะนบนอบเชื่อฟังต่อเจตจำนงของอีกฝ่าย ที่จะยอมรับสิทธิอำนาจของอีกฝ่าย การเชื่อฟังคือการ ปฏิบัติสิ่งซึ่งนำความพอใจมาสู่อีกฝ่าย ถึงแม้ว่ามันอาจไม่ใช่ความพอใจสำหรับผู้นั้นที่กำลังปฏิบัติมันก็ตาม พระ เยซูทรงมีประสบการณ์กับเรื่องทั้งหมดนี้ และทรงเชื่อฟังต่อสิทธิอำนาจขององค์ผู้สูงสุด

พระเยซูเคยมีความสุขกับตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าร่วมกับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น: แต่ใน พระกายอันต่ำต้อยของพระองค์ พระองค์ทรงรับหน้าที่ของคนรับใช้และสภาพของมนุษย์ และบัดนี้ในสถานที่ แห่งใหม่นี้พระองค์ได้ทรงนบนอบต่ออีกผู้หนึ่ง-พระเจ้าพระบิดา พระองค์ได้ทรงถือกำเนิดภายใต้พระราช บัญญัติ พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อแทนที่คนบาปและทำให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จ เพื่อที่พวกเขาจะถูก นับว่าเป็นคนชอบธรรม และเพื่อที่พระเจ้าจะทรงเป็นองค์ชอบธรรมต่อไปได้

สัตว์เหล่านั้นที่ถูกถวายบนแท่นบูชาในเครื่องสัตวบูชาสมัยภาคพันธสัญญาเดิมเป็นสัตว์ที่พิเศษ “ปราศจากตำหนิและปราศจากริ้วรอย” พวกมันเป็นสัตว์ชั้นดี-แต่ “ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอย” เป็นคำสั่งแห่ง labs และพระคริสต์ (ตัวจริงนั้น) ทรงเป็นมากกว่าแค่คำสั่งแห่งlabs มันเป็นความจริงที่ว่าพระองค์ทรงไม่มีบาปและ ไม่มีอุปบายในพระองค์เลย แต่ชีวิตของพระองค์เป็นชีวิตแห่งความเชื่อฟังแก่วงศ์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพระองค์ “ได้ทรงถวายพระองค์เองโดยปราศจากจุดด่างพร้อยแต่พระเจ้า” (ฮบ. 9:14)

พระคริสต์ไม่ได้ถวายเครื่องบูชาที่เป็นสัตว์-แม้แต่สัตว์สักตัวที่ปราศจากริ้วรอยก็ไม่เคยถวาย พระองค์

ทรงถวายพระองค์เอง และในการถวายพระองค์เองพระองค์ทรงนำเสนอต่อพระเจ้าเครื่องบูชาหนึ่งซึ่งได้ตาม
ข้อเรียกร้องทุกประการของพระราชบัญญัติ ข้อเรียกร้องทุกประการแห่งความบริสุทธิ์และความยุติธรรมของ
พระเจ้า-และพระองค์ทรงถวายเครื่องบูชาให้แก่พระเจ้าในฐานะปุโรหิต

ในสิ่งสารพัดพระคริสต์ทรงมีความเป็นเอกเพราะว่าเครื่องสัตวบูชาที่พระองค์ทรงถวายที่กางเขนนั้น
เป็นทั้งผู้ถวายและเครื่องบูชา พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ ในร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายที่ได้ล่วงเกินพระเจ้า
ในสวนเอเดนนั้น แต่พระองค์ทรงเป็นมากกว่ามนุษย์: พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในร่างกายนั้น พระเยซูคริสต์เจ้า
ทรงอยู่ในรูปกายของมนุษย์ที่ได้ล่วงเกินพระเจ้า แต่พระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าองค์นั้นที่ถูกล่วงเกินด้วย และ
ข้อเรียกร้องเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระเจ้า และความบริสุทธิ์ของ
พระเจ้านี้ก็ถูกตอบสนองในพระองค์แล้ว

“และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมแล้ว” ไม่เกี่ยวข้องเลยกับความสมบูรณ์แบบด้านศีลธรรม เพราะ
พระเยซูทรงถือครองความสมบูรณ์แบบด้านศีลธรรมอยู่แล้ว มันเกี่ยวข้องกับความสมบูรณ์แบบในด้านหน้าที่ซึ่ง
โดยมันพระคริสต์ในฤทธิ์เดชและสง่าราศีแบบมหาปุโรหิตของพระองค์ ทรงสำเร็จครบทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียก
ร้องเพื่อเราทั้งหลายที่กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าแล้วโดยการวางใจในพระโลหิตที่หลังรินนั้น และเมื่อ
ถูกทำให้สมบูรณ์ครบถ้วนแล้ว “พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้ให้กำเนิดความรอดนิรันดร์”

ผู้ให้กำเนิดคือ ผู้ที่จัดหาโอกาสแรกสำหรับสิ่งใดก็ตาม คือผู้ที่เป็นฝ่ายนำ ในพระคำข้อนี้ คำกริยารวมทั้ง
สองความหมายเข้าไว้ พระเยซูทรงจัดหาความรอดนิรันดร์เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นความรอด และพระองค์
ทรงเป็นผู้นำในความรอด มันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนการวางรากฐานของโลก (คือในเริ่มแรกนั้นเลย) ว่า
พระเยซูจะต้องแทนที่ของคนบาป (1 ปต. 1:18 เป็นต้นไป)

เพียงเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า มันจึงเข้ากันกับพระลักษณะเหล่านั้นแห่งพระคุณมหัศจรรย์
ของพระเจ้าที่พระเยซูเจ้าควรถูกทำให้เพียบพร้อมผ่านการทนทุกข์หลายประการ โดยการรับเอาร่างกาย
หนึ่งพระองค์ทรงทำให้ตัวพระองค์เองเป็นเหมือนเราในฐานะบุตรมนุษย์ และโดยสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ได้สู้ทน
พระองค์จึงกลายเป็นผู้ให้กำเนิดความรอดนิรันดร์ “สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์”

ความเชื่อแบบคริสเตียนสามารถถูกสรุปย่อได้ในคำเดียว: ความเชื่อฟัง เมื่อเราฟังพระวจนะของ
พระเจ้า การฟังพระวจนะก็นำมาซึ่งความเชื่อ และความเชื่อที่ถูกใช้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูก็
นำมาซึ่งความรอด พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความรอดนิรันดร์ ผู้ทรงริเริ่มและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเรา
สำเร็จ และหากไม่มีพระองค์ ก็ไม่มี ความรอด ไม่มี ความหวังเลย

คำกริยาดังนี้ที่แปลเป็น “เชื่อฟัง” มีความหมายว่า “ฟัง, ยอมรับ, และเชื่อฟัง” พระเยซูตรัสว่า
“แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อบนพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรานั้น ก็มีชีวิต
นิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

พระเยซูตรัสว่า “สำเร็จแล้ว”-และนั่นก็หมายความว่าพระองค์ได้ทรงกระทำทุกสิ่งที่จำเป็นแล้วเพื่อ
ทำให้ความรอดเป็นไปได้สำหรับมนุษยชาติ ทุกคนทำบาปแล้ว ดังนั้นทุกคนจึงควรตกนรกเป็นนิตย์ แต่บัดนี้ทุก
คนที่ยอมเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูก็รับความรอดได้ พระองค์ทรง

กระทำทุกสิ่งทีจำเป็นแล้วเพื่อทำให้ความรอดสอดคล้องกับความสมบูรณ์แบบเหล่านั้นของอุปนิสัยของพระเจ้า และหลักการเหล่านั้นแห่งการปกครองของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

เนื่องจากพระเยซูตรัสได้ว่า “สำเร็จแล้ว” โดยทรงถูกทำให้เพียบพร้อมแล้วผ่านทางสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ทนทุกข์ พระองค์จึงทรงช่วยผู้คนของพระองค์ให้รอดจากบาป ความระทมทุกข์ ความเสื่อมทราม อย่างที่สุด-และโดยทางการอัศจรรย์แห่งพระคุณของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าจริง ๆ ตอนนี้ (1 ยอห์น 3:1-3)

ข้อ 10: “โดยถูกเรียกจากพระเจ้าให้เป็นมหาปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ถูกเรียก” เป็นคำที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากคำที่ใช้ในข้อ 4 “ที่พระเจ้าทรงเรียก” ในข้อ 4 คำกรีกที่แปลเป็น “เรียก” มีความหมายว่าเจิมตั้งหรือแต่งตั้ง และตรงนี้ในข้อ 10 มันหมายความว่า “ค่านับหรือทักทาย” พระเจ้าทรงทักทาย (หรือค่านับ) พระเยซู มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ผู้ทรงถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าตามอย่างของเมลคีเซเดค-แต่ไม่ใช่จนกระทั่งพระองค์ได้ทรงถวายคำอธิษฐานและคำวิงวอนด้วยการร้องไห้หนักและน้ำตาแล้ว พระองค์ได้ทรงเรียนรู้ความเชื่อฟังผ่านทางสิ่งเหล่านั้นที่พระองค์ได้ทนทุกข์ พระองค์ทรงถูกทำให้เพียบพร้อมแล้ว และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงมีคุณสมบัติที่จะเป็นผู้ให้กำเนิดความรอดนิรันดร์

การกระทำเช่นนั้นจริง ๆ ของพระเจ้าที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้-ที่พระเจ้าทรงทักทายหรือค่านับพระคริสต์ในฐานะมหาปุโรหิต-เกิดขึ้นหลังการฟื้นคืนพระชนม์ พระเจ้าทรงทักทายพระเยซูหลังจากที่พระองค์ทรงพิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร บาป ความตาย นรก และหลุมศพแล้ว และหลังจากได้พิชิตสิ่งสารพัดแล้ว พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปหาพระบิดาและทรงถูกทักทายเมื่อพระองค์เสด็จไปถึง หลังจากชัยชนะอันเปี่ยมสง่าราศีและสมบูรณ์ของพระองค์เหนือกองทัพทั้งหมดของซาตานและเหล่าศัตรูของพระเจ้าและความชอบธรรม

ในปฐมกาล 14 เราเรียนรู้ว่าเมลคีเซเดคปรากฏตัวเพื่อพบปะและทักทายอับราฮัมหลังจากการพิชิต และชัยชนะอันรุ่งโรจน์ของอับราฮัมเหนือเคโดร์ลาโอเมอร์และเหล่าพันธมิตรของเขา โปรดสังเกต: เมลคีเซเดค ทักทายอับราฮัมหลังจาก “การกลับมาของท่านจากการเช่นฆ่ากษัตริย์” เขาทักทายท่าน อวยพรท่าน และยอมรับชัยชนะอันรุ่งโรจน์นั้นที่ท่านได้ชนะมา

ในทำนองเดียวกัน พระเจ้าพระบิดาก็ทรงทักทายและค่านับพระบุตร ผู้พิชิตที่ทรงเกรียงไกรนั้น หลังจากที่อยู่ในพระกายที่เป็นเนื้อหนังพระองค์ได้ทรงพิชิตพญามารและกองทัพทั้งสิ้นแห่งนรก หลังจากการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และนำเสนอพระองค์เองต่อพระเจ้าพระบิดาในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด องค์พระผู้เป็นเจ้า มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ และกษัตริย์ผู้จะเสด็จมาของเรา และพระเจ้าทรงยอมรับพระองค์และให้พระองค์ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ

ไม่ใช่แห่ง - แต่ตาม

พระคริสต์ทรงเป็นปุโรหิต “ตามอย่างของเมลคีเซเดค” ไม่ใช่แห่งระเบียบนั้น มีความแตกต่างระหว่างทั้งสองวิธีนี้-ความแตกต่างของจริง หากมีกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ว่าพระคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้หนึ่งแห่งระเบียบของเมลคีเซเดค เช่นนั้นแล้วในตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์ พระองค์ก็คงถูกจำกัดให้อยู่แต่ระเบียบ

บางอย่าง พระองค์ไม่ทรงเป็นแห่ง แต่ตาม

บุตรชายชั่วทั้งสองคนนั้นของเอลีเป็นมหาปุโรหิตแห่งระเบียบของอาโรน โดยมีตำแหน่งปุโรหิตแบบเดียวกับที่อาโรนมี แต่ถึงแม้ว่าอาโรนดำเนินตามทางของพระเจ้า สองคนนี้ก็ยังคงชั่ว นี่ไม่ใช่ว่าความจริงกับพระคริสต์มหาปุโรหิตของเรา ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์ไม่ถูกจำกัดอยู่ที่ระเบียบของมนุษย์ใด ๆ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยหรือจะได้ปฏิบัติหน้าที่นั้นซึ่งอยู่ในตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์

ไม่มีความยุ่งยากในข้อพระคัมภีร์ตรงนี้เลย ทั้งอาโรนและเมลคีเซเดคเป็นภาพเงาของหน้าที่ของพระเยซูในฐานะปุโรหิตของพระเจ้า งานแบบปุโรหิตของพระคริสต์ได้ถูกปฏิบัติ (และกำลังถูกปฏิบัติ) ในสองระยะที่แตกต่างกันและชัดเจน ในสมัยที่พระองค์เป็นมนุษย์ที่ต่ำต้อยพระองค์ทรงเป็นปุโรหิตของพระเจ้า และบัดนี้ในการถูกยกชูขึ้นอย่างสูงของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราในสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า อาโรนเป็นภาพเงาของอันแรกนั้น-สมัยที่พระองค์เป็นมนุษย์ที่ต่ำต้อย; เมลคีเซเดคเป็นภาพเงาของอันหลังนั้น

พระคริสต์ไม่ได้ถูกกล่าวว่าเป็นมหาปุโรหิตผู้หนึ่งตามระเบียบของเมลคีเซเดคในฮีบรู 2:17, 3:1 หรือ 4:15 เมลคีเซเดคไม่ได้ถูกกล่าวถึงในข้อพระคำเหล่านั้นเลย แต่หลังจากที่เปาโลชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกขีดสำเร็จแล้วของสิ่งนั้นซึ่งอาโรนเป็นภาพเงา (ฮบ. 5:1-4) เมื่อนั้นพระองค์ก็ทรงถูกประกาศว่าเป็นมหาปุโรหิต “ตามอย่างของเมลคีเซเดค”

ในความมรณาของพระองค์ พระเยซูทรงทำให้ภาพเงาของอาโรนสำเร็จจริงแล้ว ในความมรณาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำการลบมลทินบาปอย่างสมบูรณ์และครบถ้วน จากนั้นในการฟื้นคืนพระชนม์อันทรงสง่าราศีของพระองค์ พระองค์ทรงรับตำแหน่งที่เมลคีเซเดคเคยเป็นเงาถึงพระองค์-ปุโรหิตผู้เป็นกษัตริย์-และจากนั้นทรงถูกประกาศว่าเป็นผู้ให้กำเนิดความรอดนิรันดรแก่ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์

หลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระเยซูตรัสว่า “ฤทธานุภาพทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก” (มธ. 28:18) พระองค์ทรงทนทุกข์กางเขนนั้น-โดยไม่สนใจความอับอายนั้นแต่ทรงมองพ้นกางเขนนั้นไปยังสง่าราศีที่อยู่อีกฟาก กางเขนมาก่อน จากนั้นจึงเป็นมงกุฎ พระองค์ทรงถวายพระองค์เองก่อน (ฮบ. 2:27) และจากนั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไป “ในสวรรค์นั่นเอง บัดนี้เพื่อจะทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา” (ฮบ. 9:24) และที่นั่นพระองค์ประทับนั่งอยู่ตอนนี้- “ปุโรหิตอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน” (ศคย. 6:13)

ข้อ 11: “ซึ่งเกี่ยวกับพระองค์นั้นพวกเรามีหลายสิ่งที่จะกล่าว และยากที่จะอธิบาย โดยเห็นว่าพวกท่านหูดังเสียแล้ว”

“ซึ่งเกี่ยวกับพระองค์นั้น” ชี้ไปยังพระคริสต์-ผู้ทรงเป็นใหญ่กว่าอาโรน เป็นใหญ่กว่าเมลคีเซเดค เป็นใหญ่กว่าทุกคน เปาโลมีหลายเรื่องที่เขาปรารถนาที่จะแจ้งให้คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นทราบ-สิ่งเหล่านั้นซึ่งเกี่ยวข้องกับระเบียบแห่งตำแหน่งปุโรหิตที่พระเยซูทรงได้รับมอบหมายเพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ มีหลายสิ่งที่มีความสำคัญอย่างลึกซึ้ง ที่มีคุณค่ามหาศาล หลายสิ่งที่คุณเชื่อทั้งหลายจำเป็นต้องรู้หากพวกเขาอยากตีความกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนและมาสู่ความเป็นผู้ใหญ่อันวิญญูณ แต่สิ่งเหล่านี้

“ยากที่จะอธิบาย” เพราะว่าชาวฮีบรูเหล่านั้นหูตึงเสียแล้ว (จริง ๆ แล้วนี่ควรอ่านว่า “พวกท่านกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว”)

เมื่อผู้เชื่อไม่ดำเนินในความสว่างที่พระเจ้าประทานให้ เมื่อนั้นสิ่งซึ่งควรเป็นความสว่างก็กลายเป็นความมืด หากเราปฏิเสธที่จะเรียนรู้ หากเราปฏิเสธที่จะฟังและเชื่อฟัง เมื่อนั้นเราก็กายเป็นคนหูตึง เชื่องช้า และเกียจคร้าน เมื่อข่าวประเสริฐถูกประกาศเป็นครั้งแรกแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้น พวกเขาที่สนใจและถูกปลุกเร้าอย่างมาก แต่บัดนี้พวกเขาหลายคนได้กลายเป็นคนเกียจคร้านและเชื่องช้าฝ่ายวิญญาณเสียแล้ว พวกเขาอุดหุ ไม่ยอมฟังความจริงเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน บางคนถึงกับแอบคิดที่จะกลับไปนับถือศาสนาฮิวด้วยซ้ำ-และบางคนที่ไม่ได้รับความรอดอย่างแท้จริงได้กลับไปสู่ทางเก่าแห่งชีวิตของตนแล้ว

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “หูตึง” (dull) ในภาษาอังกฤษของเราอาจแปลได้ว่า “เชื่องช้า” ชาวฮีบรูเหล่านั้นได้กลายเป็น “คนขี้เกียจ” ในฝ่ายจิตใจและฝ่ายวิญญาณไปแล้วเหมือนคนขี้เกียจฝ่ายธรรมชาติ จงศึกษาค้นคว้าสุภาพิต 12:27; 19:24; 21:25; 24:30-34; 26:13-16 ผู้เชื่อถูกเตือนสติให้ “ขยันขันแข็ง” (2 ปต. 1:10) เราถูกบัญชาด้วยให้ศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทธ. 2:15)

เปาโลกล่าวแก่ชาวกาลาเทียว่า “พวกท่านได้วิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าได้ขัดขวางพวกท่านที่พวกท่านไม่ควรเชื่อฟังความจริง” (กท. 5:7) เขาเตือนชาวโครินธ์ว่า “อย่าถูกหลอกหลวงเลย การคบกันแบบชั่วร้ายยอมทำให้นิสัยที่ดีเสื่อมทรมานไป” (1 คร. 15:33) เขากล่าวตอเขียนถึงเหล่าผู้เชื่อในเมืองฟิลิปปีว่า “...ข้าพเจ้ากระทำสิ่งนี้สิ่งเดียว คือล้มสิ่งทั้งหลายที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และเอื้อมออกไปยังสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ข้างหน้า ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์” (ฟป. 3:13,14)

พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่เราจะมีชีวิตอย่างบริบูรณ์ (ยอห์น 10:10) แต่มีคริสเตียนน้อยคนจริง ๆ ที่เต็มตักกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตน ความรอดเป็นของขวัญของพระเจ้า ไม่มีสักสิ่งเดียวเลยที่คนไม่เชื่อสามารถทำได้เพื่อที่จะได้รับความรอด นอกจากต้อนรับพระเยซูเจ้า (ยอห์น 1:12,13; อฟ. 2:8,9; ทต. 3:5) อย่างไรก็ตาม ความจริงที่เป็นเหตุให้เราเติบโตในพระคุณและเต็มตักเต็มทีกับเสรีภาพซึ่งเป็นของเราในพระคุณ ก็กลายเป็นของเราด้วยราคาที่แสนแพง: “จงซื้อความจริงและอย่าขายความจริงนั้นไปเสีย เช่นเดียวกันจงซื้อสติปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ” (สภษ. 23:23)

ราคาที่ผู้เชื่อต้องจ่ายเพื่อจะเติบโตในพระคุณ ความจริง และความรู้คือ การทำให้สิ่งไม่จริงทั้งหลายเป็นรองสิ่งที่อยู่ฝ่ายวิญญาณ เราต้องให้พระคริสต์มาเป็นอันดับหนึ่ง โดยแสวงหาความชอบธรรมของพระองค์ (มธ. 6:33) เราต้อง “ดำเนินอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ โดยให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ของพระเจ้า” (คส. 1:10) เราต้องถวายตัวเราเองอย่างสิ้นสุดใจแก่สิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “ไม่มีผู้ใดสามารถปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะเกลียดชังนายคนหนึ่ง และจะรักนายอีกคนหนึ่ง หรือมีฉะนั้นเขาจะยึดมั่นกับนายคนหนึ่ง และจะเหยียดหยามนายอีกคนหนึ่ง ท่านทั้งหลายไม่สามารถปรนนิบัติพระเจ้าและความมั่งคั่งพร้อมกันได้” (มธ. 6:24)

ถ้าใจของคนทีประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนจดจ่ออยู่กับสิ่งทั้งหลายที่เป็นฝ่ายโลก-ความมั่งคั่งที่ไม่จริง

ความเจริญในสิ่งต่าง ๆ ของชีวิตนี้-เมื่อนั้นความมั่งคั่งที่แท้จริงแห่งพระคุณของพระเจ้าและของสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นนิรันดร์ก็จะถูกพลาดไป และราคาขายสำหรับความมั่งคั่งที่แท้จริงและผลกำไรชั่วนิรันดร์ก็เป็นเพียง “อาหารค่ำเดียว” เท่านั้น (ฮบ. 12:16)

ถ้าเราอยากตีมูลค่ากับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของเรา เราก็คงต้อง “เตรียมจิตเตรียมใจของพวกเราไว้ให้ดี” (1 ปต. 1:13) และเราต้องศึกษาค้นคว้าพระวจนะอย่างขยันขันแข็ง (2 ทธ. 2:15) เราต้องเอาตัวเองเข้าอยู่ในพระคุณอย่างขยันขันแข็ง (2 ปต. 1:5) สุภาจิต 13:4 บอกเราว่า “จิตใจของคนขยันจะอ้วนพี”

มีผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วจำนวนมากที่กำลังเอาสิ่งที่ดีที่สุดอันดับสอง อันดับสาม และแม้แต่อันดับสี่ในเมื่อพวกเขาสามารถตีมูลค่ากับสิ่งที่ดีที่สุดของพระเจ้าได้-ชีวิตที่บริบูรณ์ มีคนจำนวนมากที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนที่อ่านพระคัมภีร์ แต่น้อยคนนักศึกษาค้นคว้ามันอย่างแท้จริง คนจำนวนมากเป็นเหมือนชาวฮีบรูเหล่านั้นที่ “หูตึงเสียแล้ว” พวกเขาอ่านพระคัมภีร์เพียงเพื่อจะเอาใจผู้นำทางศาสนาหรือผู้แนะนำในโรงเรียนหรือคริสตจักร พวกเขาไม่รอคอยองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาไม่ค้นดูพระคัมภีร์อย่างสิ้นเชิง เพื่อที่จะรับเอาอาหารจากพระวจนะและเติบโตในพระคุณและความรู้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์ เราต้อง “วางการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดาษดินไว้ต่างหาก และจงรับพระวจนะที่ถูกฝังลงไปอย่างถาวรนั้นด้วยความนอบน้อม ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของพวก(เรา)ให้รอดได้” (ยากอบ 1:21) เมื่อนั้นเราก็จะเป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะ และไม่ใช่มุ่งเพียงเท่านั้น

1 เปโตร 2:1,2 บอกเราว่า “เหตุฉะนั้น โดยวางบรรดาการคิดปองร้าย และการอุบายทั้งสิ้น และการหน้าซื่อใจคดทั้งหลาย และความอิจฉาริษยาต่าง ๆ และคำพูดชั่วร้ายทั้งปวง ดุจพวกเด็กทารกแรกเกิด จงปรารณาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อพวกท่านจะเติบโตขึ้นโดยพระวจนะนั้น” แต่เราจะต้องไม่เอาแต่กินนมฝ่ายวิญญาณตลอดไป เราจะต้องไม่เป็นทารกฝ่ายวิญญาณต่อไปเรื่อย ๆ เราจะต้องปรารณาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะเพื่อเราจะเติบโต ถ้าเราหูตึงเสียแล้ว พระวจนะก็ไม่ทำประโยชน์แก่จิตวิญญาณและเราก็ไม่เติบโต

“บุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของพวกคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย ผู้นั้นจะได้รับพร แต่ความชื่นชมยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และเขาตรัสในพระราชบัญญัติ (พระวจนะ) ของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน” (เพลงสดุดี 1:1,2)

ข้อ 12: “เพราะว่าในเวลาที่พักผ่อนที่พวกท่านควรจะเป็นครูได้แล้ว พวกท่านก็ยังต้องการให้คนหนึ่งสอนพวกท่านอีก คือหลักการเบื้องต้นเหล่านั้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า และได้กลายเป็นคนที่ยังต้องการน้ำนม และไม่ใช่อาหารแข็ง”

“เพราะว่า” รับประกันเราว่าเปาโลกำลังอ้างอิงไปยังคำกำชับนั้นที่ถูกให้ไว้ในข้อ 11 สภาพของชาวฮีบรูเหล่านั้นที่กำลังเขียนไปถึงก็น่าเศร้าใจจากแง่มุมฝ่ายวิญญาณ พวกเขาเป็นผู้เชื่อมานานพอที่จะเลิก “กินนมจากขวด” ได้แล้ว พวกเขาควรจะให้ความช่วยเหลือผู้อื่นแล้ว แต่แทนที่จะเป็นประโยชน์และช่วยเหลือผู้อื่น พวกเขาเองกลับต้องการความช่วยเหลือ พวกเขาลืม “กชค ฝ่ายวิญญาณ” ของตนเสียแล้ว พวกเขาต้องเรียนรู้ข้อพื้นฐานต่าง ๆ แห่งความเชื่อนั้นอีกรอบ

“พวกท่านควรจะเป็นครูได้แล้ว” นี่เป็นวิธีของเปาโลในการเตือนความจำชาวฮีบรูเหล่านั้นว่าพวกเขาได้กลับใจรับเชื่อมานานพอที่จะตั้งมั่นคงในความจริงนั้นและสอนผู้อื่นได้แล้ว แต่พวกเขากลับไม่ศึกษาค้นคว้าเลยและไม่ฉวยโอกาสไว้ การเสียเวลาไปเปล่า ๆ นั้นเป็นบาปอย่างหนึ่ง เราต้องให้อาหารตัวเองโดยรับประทานขนมปังและเนื้อแห่งพระวจนะหากเราหวังที่จะเลี้ยงดูและหนุนใจผู้อื่นและเป็นเหตุให้พวกเขาเติบโต เราได้เรียนรู้ในฮีบรู 2:1-3 ว่าชาวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่คนเหล่านั้นแล้ว และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่มีข้ออ้างสำหรับพฤติกรรมที่ไม่เอาใจใส่ของตน

การเป็นคริสเตียนนั้นเป็นสิทธิพิเศษอันเปี่ยมสง่าราศี แต่มันก็เป็นหน้าที่รับผิดชอบที่หนักหนาสาหัสเช่นกัน เมื่อเราได้รับความรอดและมารู้จักพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา เมื่อนั้นคำบัญชาที่มาถึงเราในฐานะปัจเจกชนก็คือ เราควรเป็นครู โดยบอกผู้อื่นเกี่ยวกับพระผู้ช่วยให้รอดแสนวิเศษของเรา เมื่อเรารับข่าวประเสริฐ มันก็นำความรอดและความชื่นบานมาสู่เราแต่ละคน แต่ความรู้เกี่ยวกับพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้าก็เป็น “เงินมินา” ที่จะต้องถูกใช้เพื่อให้ได้เงินมินาเพิ่มเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์:

“และท่านจึงเรียกพวกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมา และมอบเงินสิบมินาไว้แก่พวกเขา และกล่าวแก่พวกเขาว่า ‘จงเอาไปค้าขายจนกว่าเราจะมา’” (ลูกา 19:13)

ข่าวประเสริฐที่เราได้รับไว้ควรเป็นดวงสว่างที่ฉายออกไปสู่ผู้อื่น พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนเนินเขาจะถูกปิดบังไว้ไม่ได้ และมนุษย์ก็ไม่จุดเทียน และวางเทียนนั้นไว้ใต้ถัง แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน และเทียนนั้นก็ให้ความสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านนั้น จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” (มัธ. 5:14-16)

การรู้จักพระเยซูคริสต์เจ้าให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของตน การรู้จักฤทธิ์เดชมหัศจรรย์ของข่าวประเสริฐ และไม่บอกเล่าแก่ผู้อื่น ก็เท่ากับเป็นความประมาททางอาญาในฝ่ายวิญญาณ เมื่อเราพบปะผู้คนทุกวัน โดยรู้ว่าเขาเป็นผู้หลงหายและปราศจากพระเจ้า มันก็เป็นความรับผิดชอบของเราที่จะให้ข่าวประเสริฐแก่เขา การไม่ยอมทำเช่นนั้นก็เท่ากับเห็นพินัยของเราในเนื้อหนังไปสู่หลุมศพที่ไร้พระคริสต์และนิรันดร์กาลในนรก-แต่โลหิตของเขาจะถูกเรียกจากมือของเรา:

“เมื่อเรากล่าวแก่คนชั่วว่า ‘เจ้าจะต้องตายแน่ ๆ’ และเจ้าไม่ให้คำตักเตือนแก่เขา และไม่กล่าวเพื่อตักเตือนคนชั่วให้ละทิ้งทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยชีวิตเขาให้รอด คนช่วนั้นเองจะตายในความชั่วช้าของเขา แต่โลหิตของเขาเราจะเรียกกร้องจากมือของเจ้า แต่ถ้าเจ้าตักเตือนคนชั่ว และเขามีได้หันกลับจากความชั่วของเขา หรือจากทางชั่วของเขา เขาจะตายในความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้” (อสค. 3:18,19)

ผมไม่ทราบว่ามันจะเป็นอย่างไรกับการยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าพร้อมกับมือที่เปื้อนเลือด แต่ผมทราบว่าเราทั้งหลายที่เป็นคริสเตียนไม่สามารถติดต่อสัมพันธ์กับชายหญิงทั้งหลายที่หลงหายและละเลยที่จะบอกพวกเขาเกี่ยวกับความรอดที่ยิ่งใหญ่นี้ เราไม่สามารถปล่อยให้พวกเขาอยู่ในบาปต่อไป ตายไปและถูกลงพระ

อาชญา-และเราลายนวลไปได้!

ภายใต้พระราชบัญญัติ พระเจ้าทรงบัญชาชาวอิสราเอลเหล่านั้นเกี่ยวกับพระวจนะของพระองค์: “และท่านต้องสอนถ้อยคำเหล่านี้อย่างขยันขันแข็งแก่ลูก ๆ ของท่าน และต้องกล่าวถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านนั่งอยู่ในบ้านของท่าน และเมื่อท่านกำลังเดินอยู่ตามทาง และเมื่อท่านนอนลง และเมื่อท่านลุกขึ้น” (อพย. 6:7)

เรากล้าไหมที่จะเสนอแนะว่าพระเจ้าทรงเรียกเอาในยุคแห่งพระคุณนี้น้อยกว่าที่พระองค์ทรงเรียกเอาภายใต้พระราชบัญญัติ? ยิ่งไปกว่านั้น ในทิตัส 2:3,4 เปาโลก็บัญชาพวกหญิงสูงอายุให้สอนพวกหญิงสาว และใน 2 ทิโมธี 2:2 เขาก็บัญชาพี่น้องเหล่านั้นให้ “สอนคนอื่นได้ด้วย”

เปโตรเตือนสติว่า “และนอกจากสิ่งนี้ โดยใช้ความขยันขันแข็งทั้งสิ้น จงเพิ่มคุณธรรมเข้ากับความสำเร็จของพวกท่าน และจงเพิ่มความรู้เข้ากับคุณธรรม และจงเพิ่มการรู้จักบังคับตนเข้ากับความรู้ และจงเพิ่มความอดทนเข้ากับการรู้จักบังคับตน และจงเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้าเข้ากับความอดทน และจงเพิ่มความรักฉันทพี่น้องเข้ากับการที่เป็นอย่างพระเจ้า และจงเพิ่มความรักเข้ากับความรักฉันทพี่น้อง เพราะว่าถ้าสิ่งเหล่านี้มีอยู่ในพวกท่าน และเพิ่มพูนขึ้นแล้ว สิ่งเหล่านี้ก็จะกระทำให้พวกท่านไม่เป็นหมั่นหรือไร้ผลในความรู้ของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอด และมองไกลออกไปไม่ได้ และได้ลืมนึกไปว่าเขาได้รับการชำระให้บริสุทธิ์จากบรรดาบาปเดิมของตนเสียแล้ว เพราะฉะนั้น ในทางกลับกัน พี่น้องทั้งหลาย จงขยันขันแข็งที่จะกระทำการทรงเรียกและการทรงเลือกสรรของพวกท่านให้มั่นคง เพราะว่าถ้าพวกท่านกระทำการเหล่านี้แล้ว พวกท่านจะไม่มีวันล้มลงเลย” (2 ปต. 1:5-10)

กระนั้นเปาโลก็กล่าวแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นว่า “พวกท่านก็ยังต้องการให้คนหนึ่งสอนพวกท่านอีก คือหลักการเบื้องต้นเหล่านั้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า” “หลักการเบื้องต้นเหล่านั้น” คือคำสอนต่าง ๆ แห่งสมัยภาคพันธสัญญาเดิม-นั่นคือ คำสอนเกี่ยวกับภาพเล็ง กฎระเบียบ พิธีการ สิ่งเหล่านั้นที่เป็นเงาเล็งถึงการเสด็จมาของพระบุตรของพระเจ้า บัดนี้ภาพเล็งทั้งหลายได้เปิดทางให้แก่ของจริงผู้ยิ่งใหญ่องค์นั้นแล้ว เงาทั้งหลายได้ถูกแทนที่โดยตัวจริงแล้ว มันเป็นความจริงที่ว่าพระเมฆไปดกได้ทรงถูกตรึงกางเขนและถูกฝัง แต่พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายและได้เสด็จเข้าไปในฟ้าสวรรค์เหล่านั้นแล้ว

เปาโลพูดถึงภาพเล็งและพิธีการต่าง ๆ ว่าเป็น “ธาตุทั้งหลายที่อ่อนแอและอนาถา” (กท. 4:9) แทนที่จะดำเนินโดยความเชื่อ ชาวฮีบรูเหล่านั้นกลับบรี้อธิพลจากสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขามองเห็นได้ เครื่องสี่ตัวบูชาเหล่านั้นที่ถูกถวายโดยพวกบรรพบุรุษ พวกเขาไม่ได้ยอมรับความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีที่ว่า “เมื่อสิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบมาแล้ว เวลานั้นสิ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งก็จะสูญไป” (1 คร. 13:10)

“พระวจนะ (พระคำรัส) ของพระเจ้า” เป็นชื่อเรียกอย่างหนึ่งที่ถูกต้องให้แก่พระคัมภีร์บริสุทธิ์ สเทเฟนเรียกพวกมันว่า “พระคำรัสอันทรงชีวิต” (กิจการ 7:38) นอกจากนี้จึงสังเกตพระราชบัญญัติ 32:46,47

“...และได้กลายเป็นคนที่ยังต้องการน้ำนม และไม่ใช่อาหารแข็ง” เปาโลตำหนิชาวฮีบรูเหล่านั้นต่อไป เพราะความหย่อนยานของพวกเขาคือ ความหิวโหยของพวกเขาคือ และเพราะว่าพวกเขาไม่ได้กำลังไปต่อและเติบโตในชีวิตฝ่ายวิญญาณ พวกเขาไม่สามารถรับ “อาหารแข็ง” ได้-ซึ่งในที่นี้หมายถึงหน้าที่ของพระคริสต์ในฐานะมหา

บุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ผู้ทรงถูกเจิมตั้งและถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า

ใน 1 โครินธ์ 14:20 เราถูกบอกไว้ว่า “พี่น้องทั้งหลาย อย่าเป็นเด็กในความเข้าใจ แต่ในเรื่องการคิดปองร้าย พวกท่านจงเป็นเด็ก แต่ในความเข้าใจจงเป็นผู้ใหญ่” และใน 1 โครินธ์ 16:13 เปาโลก็กล่าวว่า “พวกท่านจงเฝ้าระวัง จงยืนมั่นคงในความเชื่อนั้น พวกท่านจงเป็นลูกผู้ชาย จงเข้มแข็ง!”

ข้อ 13: “เพราะว่าทุกคนที่ยังใช้น้ำมนต์นั้นก็ยังไม่ชำนาญในพระวจนะแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่”

โปรดสังเกต-ในที่นี้เปาโลพูดถึงพระวจนะของพระเจ้าว่าเป็น “พระวจนะแห่งความชอบธรรม” (แน่นอนว่าเขากำลังพูดถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า) ใน 1 โครินธ์ 1:18 เขาพูดถึงพระวจนะแห่งกางเขนนั่น และในโรม 10:8 เขาเรียกมันว่าพระวจนะแห่งความเชื่อ ในที่นี้ในหนังสือฮีบรูเขาพูดถึงพระวจนะแห่งความชอบธรรมเพราะธรรมชาติของมัน การใช้งานของมัน และการสำเร็จลุล่วงของมันในบ้านปลาย ในข่าวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ถูกเปิดเผย “จากความเชื่อไปสู่ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ’” (รม. 1:17)

เราต้องจดจำไว้ว่าข่าวสารนี้ถูกอ่านเป็นครั้งแรกโดยเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรูและเปาโลอยากให้พวกเขาทราบจนหมดข้อสงสัยว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ

คุณจะได้สังเกตเห็นว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่าคนเหล่านี้ไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับพระวจนะแห่งความชอบธรรม แต่ว่าพวกเขา กำลังใช้มันอย่างไม่ชำนาญ พวกเขาได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแล้วซึ่งทำให้ทราบความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ แต่พวกเขาไม่ได้ศึกษาค้นคว้า รับเป็นอาหารเติบโต และก้าวต่อไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ พวกเขาเป็นเหมือนเด็กทารก-อ่อนแอและไม่ได้เรียนรู้

ถ้าคุณจะศึกษาค้นคว้ากาลาเทีย 4:1-6 คุณจะเห็นว่าเรามีลักษณะเฉพาะตัวของสถานะของผู้คนของพระเจ้าที่อยู่ภายใต้ศาสนายิว แต่บัดนี้พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาเพื่อไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติแล้ว และเราจึงว่า “อับบา พระบิดา!”

ข้อ 14: “แต่อาหารแข็งนั้นเป็นของคนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว คือคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ฝึกหัดความคิดของพวกเขาโดยการใช้งานเพื่อที่จะสังเกตทั้งความดีและความชั่วร้าย”

“อาหารแข็ง” สำหรับผู้เชื่อคือ พระวจนะแห่งความชอบธรรมนั้น หนทางที่จะเติบโตและถูกเสริมกำลังในความเชื่อคือ ศึกษาค้นคว้าพระวจนะ-รับมันเป็นอาหาร ซ่อนมันไว้ในใจของเรา “ความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) คนเหล่านั้นที่ปฏิบัติตามประเพณีและหลักคำสอนต่าง ๆ ที่มนุษย์สร้างขึ้นก็เชื่อใจได้เลยว่าพวกเขาจะเป็นคนแคระฝ่ายวิญญาณ โดยไม่รู้ว่าพวกเขาเคยบังเกิดใหม่หรือยังด้วยซ้ำ!

“...คนทั้งหลายที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว...” นี่คือนั่นที่ปรารถนา “น้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ” และเมื่อกินน้ำนมแห่งพระวจนะนั้น พวกเขาก็เติบโตสู่ความเป็นผู้ใหญ่แล้ว พวกเขาได้ดูดซึมน้ำนมแห่งพระวจนะและก้าวต่อไปเพื่อรับเนื้อ-และเมื่อผู้เชื่อทั้งหลายศึกษาค้นคว้าและกินเนื้อแห่งพระวจนะ พวกเขาก็มีกำลังมากขึ้นในมนุษย์ที่อยู่ภายใน พวกเขาสามารถที่จะ “สังเกตทั้งความดีและความชั่วร้าย”-ทั้งในเขตแดน

ฝ่ายวิญญาณและเรื่องฝ่ายโลก พวกเขาสามารถวินิจฉัยระหว่างสิ่งที่เป็นภาพลึกลับของจริง ระหว่างเงากับตัวจริง

นี่เป็นบาปที่คอยเล่นงานคริสเตียนชาวฮีบรูหลายคนตอนนั้น พวกเขา กำลังตกอยู่ในอันตรายของการปนภาพลึกลับของจริง เงากับตัวจริง พระราชบัญญัติกับพระคุณ-และพวกเขาทำอย่างนั้นไม่ได้เด็ดขาด! ต้องเป็นพระคุณล้วน ๆ หรือไม่ก็ไม่มีพระคุณเลย มันไม่ใช่โดยการงานต่าง ๆ แห่งความชอบธรรมซึ่งเราได้กระทำ และไม่ใช่โดยพิธีการและเครื่องบูชาต่าง ๆ ที่เราอาจถวายได้ มันเป็นมาโดยและผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้าที่เราได้รับความรอด ถูกเก็บรักษา และถูกนำเสนอต่อพระบิดาโดยไร้ความผิดและปราศจากตำหนิ

คนเหล่านั้นที่กินอาหารแข็งฝ่ายวิญญาณ “ได้ฝึกหัดความคิดของพวกเขาโดยการใช้งาน” นั่นคือ พวกเขาสามารถที่จะลงลึกในสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าได้มากกว่าเดิม ขณะที่คนเหล่านั้นที่กินน้ำมันแทนที่จะกินเนื้อ ก็ถูกจัดประเภทว่าเป็นพวกเด็กทารก ทารกฝ่ายวิญญาณมีความรู้ที่ไม่มากพอเกี่ยวกับพระคริสต์ ทารกอ่อนแอ และไม่รู้เรื่องรู้ราว และไม่สามารถเสมอไปที่จะแยกแยะระหว่างความจริงกับความเท็จ ระหว่างการทรงนำของพระวิญญาณของพระเจ้ากับการชักชวนแบบจอมปลอมของซาตานและเหล่าผู้รับใช้ของมัน พวกเขาไม่สามารถเสมอไปที่จะแยกแยะระหว่างสภาพของพระเจ้าที่ถูกปลุกไไว้ในใจของผู้เชื่อทุกคนแล้ว กับสันดานเก่าที่อยากนำไปสู่ความไม่เกิดผล พวกเขาพบว่าเป็นการยากที่จะแยกแยะระหว่างสิ่งซึ่งจะถวายเกียรติแด่พระเจ้ากับสิ่งซึ่งจะนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระองค์บ่อย ๆ

ซาตานเป็นผู้หลอกลวงที่หลักแหลม-มันถึงขนาดใช้พระคัมภีร์แบบผิด ๆ ในการพูดคุยกับพระคริสต์ในมัทธิว 4:6 และถ้าเราไม่เต็มล้นด้วยพระวิญญาณและถูกนำพาโดยพระองค์ พญามารก็จะนำเราเข้าสู่ชีวิตที่ไร้ผลอย่างแน่นอน เราถวายเกียรติพระเจ้าเมื่อเราเกิดผลมาก และพระสัญญานั้นก็คือ “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และบรรดาคำของเราฝังอยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนา และสิ่งนั้นจะถูกกระทำแก่ท่านทั้งหลาย ในสิ่งนี้พระบิดาของเราทรงได้รับสง่าราศี คือที่ท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ดังนั้นท่านทั้งหลายก็จะเป็นพวกสาวกของเรา” (ยอห์น 15:7,8)

เมื่อคริสเตียนใช้ความสว่างที่ประทานให้แล้ว พระเจ้าก็ประทานความสว่างเพิ่มอีก เมื่อความจริงที่ถูกเปิดเผยแล้วถูกนำไปปฏิบัติ พระเจ้าก็จะเปิดเผยความจริงที่ลึกซึ้งมากขึ้น มีค่ามากขึ้น แต่ถ้าเราไม่ใช่สิ่งซึ่งพระเจ้าได้ประทานให้แก่เราแล้ว พระองค์ก็จะระงับความสว่างเพิ่มเติมและความจริงเพิ่มเติม เหมือนกับมานาที่ไม่ได้ถูกใช้งานบุดเสียและเริ่มมีหนอนขึ้น (อพย. 16:20) น้ำมันที่ไม่ได้ถูกย้อยก็ทำให้ท้องไส้ปั่นป่วน แต่น้ำมันที่ถูกย้อยอย่างเหมาะสมก็ทำให้ทารกนั้นเติบโต จนกระทั่งทารกนั้นจะพร้อมในไม่ช้าที่จะรับเนื้อและอาหารแข็ง

เคล็ดลับของวิธีที่สัมผัสรับรู้ต่าง ๆ ของผู้เชื่อจะถูกฝึกฝนเพื่อที่จะแยกแยะความดีและความชั่วได้นั้น ถูกให้ไว้ในโยฮานา 6:3: “แล้วพวกเราจะรู้จัก ถ้าพวกเราติดตามต่อไปเพื่อจะรู้จักพระเยซูฮิวาห์ การเสด็จออกไปของพระองค์ก็ถูกเตรียมไว้อย่างยามเช้า และพระองค์จะเสด็จมาหาพวกเราอย่างท่าฝน เหมือนฝนชุกปลายฤดูกับต้นฤดูที่รดพื้นแผ่นดินโลก”

ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วที่จะศึกษาค้นคว้าพระ

วจนะและคันดูพระคัมภีร์ด้วยความขยันขันแข็งทั้งสิ้น และจากนั้นก็นำสิ่งที่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เราไปปฏิบัติ!
คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนมีพระผู้สอนพระวจนะอยู่ในใจของตนเอง:

“แต่พวกท่านได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และพวกท่านก็ทราบทุกสิ่ง” (1 ยอห์น 2:20)

“แต่การเจิมซึ่งพวกท่านได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่ในพวกท่าน และพวกท่านไม่จำเป็นต้องให้
มนุษย์คนใดมาสอนพวกท่าน แต่เพราะว่าการเจิมนั้นเองสอนพวกท่านให้ทราบทุกสิ่ง และเป็นความจริง และ
ไม่ได้เป็นความเท็จ และตามที่มีการเจิมนั้นได้สอนพวกท่านมาแล้วอย่างไร พวกท่านก็จะดำรงอยู่ในพระองค์
อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:27)

เศคาริยาห์ 4:6 บอกเราว่า “มิใช่ด้วยกำลัง และมิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญาณของเรา พระเย
โฮวาห์จอมโยธาตรัส!”

ความเชื่อแบบคริสเตียนเหนือกว่าศาสนาอื่น

บทที่ 6

- 6:1 เหตุฉะนั้น โดยละบรรดาหลักการแห่งหลักคำสอนของพระคริสต์ ขอให้พวกเราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์ โดยไม่วางรากฐานแห่งการกลับใจเสียใหม่จากการงานต่าง ๆ ที่ตายแล้วอีก และเรื่องความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า
- 6:2 เรื่องหลักคำสอนเกี่ยวกับพิธีบัพติศมาต่าง ๆ และเรื่องการวางมือ และเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย และเรื่องการศึกษาเป็นนิตย
- 6:3 และพวกเราก็จะกระทำสิ่งนี้ได้ ถ้าพระเจ้าโปรดอนุญาต
- 6:4 เพราะว่าสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสแห่งของประทานจากสวรรค์ และได้ถูกทำให้เป็นผู้มีส่วนของพระวิญญาณบริสุทธิ์
- 6:5 และได้ชิมพระวจนะอันดีงามของพระเจ้า และฤทธิ์เดชทั้งหลายแห่งโลกที่จะมานั้น
- 6:6 ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงไป ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะพาพวกเขาอีกสู่การกลับใจใหม่ โดยเห็นว่าพวกเขาตรงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกสำหรับตนแล้ว และทำให้พระองค์ขายหน้าอย่างเปิดเผย
- 6:7 ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดูดน้ำฝนที่ตกลงมาบนพื้นแผ่นดินนั้นเนื่อง ๆ และงอกขึ้นมาเป็นต้นผักทั้งหลาย ซึ่งเหมาะสำหรับคนทั้งหลายที่ได้พรวันดินนั้น ก็ได้รับพระพรจากพระเจ้า
- 6:8 แต่พื้นแผ่นดินที่อกรบรดาหนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกปฏิเสธเสีย และเกือบจะถึงที่สาบแช่งแล้ว ซึ่งปลายทางของมันคือการถูกเผาไฟเสีย
- 6:9 แต่พวกที่รัก พวกเราเชื่อมั่นคงว่าพวกท่านจะได้สิ่งทั้งหลายที่ดีกว่านั้น และสิ่งต่าง ๆ ที่มาพร้อมกับความรอด แม้พวกเรากล่าวอย่างนั้น
- 6:10 เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลี้มการงานและการทำงานหนักแห่งความรักของพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ ในการที่พวกท่านได้รับใช้พวกวิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่
- 6:11 และพวกเราปรารถนาที่จะให้พวกท่านทุกคนแสดงความขยันขันแข็งแบบเดียวกันให้ถึงความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย
- 6:12 เพื่อพวกท่านจะไม่เกียจคร้าน แต่เป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างของคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งโดยทางความเชื่อและความอดทน ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นเป็นมรดก
- 6:13 เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น เพราะเหตุว่าพระองค์ไม่อาจให้คำปฏิญาณโดยผู้ที่ใหญ่กว่าพระองค์ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้โดยพระองค์เอง
- 6:14 โดยตรัสว่า ‘แน่นอน ในการอวยพรนั้น เราจะอวยพรเจ้า และในการทวีมากขึ้น เราจะทวีเจ้าให้มากขึ้น’
- 6:15 และเช่นนั้นแหละ หลังจากอับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น
- 6:16 ด้วยว่ามนุษย์ให้คำสาบานโดยผู้ที่ใหญ่กว่าตนเป็นแน่ และคำปฏิญาณเพื่อเป็นการยืนยันก็เป็นการสิ้นสุดแห่งการทุ่มเถียงกันทุกอย่างแก่พวกเขา
- 6:17 ดังนั้นพระเจ้า ซึ่งทรงมีความตั้งใจเป็นอย่างยิ่งที่จะสำแดงให้บรรดาคนที่เป็นทายาทแห่งพระสัญญานั้น

ทราบถึงความไม่แปรปรวนแห่งพระดำริของพระองค์ จึงได้ทรงยืนยันสิ่งนั้นโดยให้คำปฏิญาณไว้

6:18 เพื่อโดยสองสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะตรัสสุสา พวกเราจะได้มีการ
ปลอบโยนอย่างจริงจัง ผู้ซึ่งได้หนีมาถึงที่ลี้ภัยนั้น เพื่อจะยึดมั่นในความหวังที่ตั้งไว้ตรงหน้าพวกเรา

6:19 ซึ่งความหวังนั้น พวกเรายึดไว้เหมือนอย่างสมอของจิตวิญญาณ ทั้งแน่นอนและมั่นคง และซึ่งเข้าไปถึงสิ่ง
นั้นที่อยู่ภายในมาน

6:20 ที่นั่นผู้เบิกทางได้เสด็จเข้าไปเพื่อพวกเราแล้ว คือพระเยซู ผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นมหาบุโรหิตเป็น
นิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค

เพื่อเป็นการเน้นย้ำ ผมขอทวนซ้ำคำพูดที่ถูกกล่าวไปก่อนหน้านี้แล้ว ที่ว่าใจความหลักของหนังสือฮีบรู
คือ ความเหนือกว่าของความเชื่อแบบคริสเตียนเมื่อเทียบกับศาสนายิว ถ้าเราไม่จดจำความจริงนี้ให้ขึ้นใจในทุก
บท เราก็จะประสบกับความยุ่งยากในการทำความเข้าใจข้อพระคำหลายข้อในจดหมายฝากฉบับนี้แน่นอน

ความเชื่อแบบคริสเตียนซึ่งเหนือกว่าศาสนายิวคือ กฎเกณฑ์ที่ไขเปิดเนื้อหาส่วนนี้ ในที่นี้เปาโลไม่ได้กำลัง
เปรียบเทียบความแตกต่างของสองระยะที่แตกต่างของผู้เชื่อ-นั่นคือ ทารกกับคนที่โตเต็มวัยแล้ว เขากำลังชี้ให้
ชาวฮีบรูเหล่านั้นเห็นว่าของจริงนั้นคือตัวจริงของภาพเหล่านั้น: และเนื่องจากตัวจริงย่อมเป็นใหญ่กว่าเงา เปาโล
จึงเน้นย้ำความจำเป็นของการละทิ้งสิ่งซึ่งปรากฏแก่ตาและมองไปยังสิ่งที่ไม่ปรากฏแก่ตา ความจำเป็นที่ต้อง
ละทิ้งภาพเงาและยอมรับของจริงนั้น

บทที่ 6 ขึ้นต้นด้วย “เหตุฉะนั้น” ซึ่งพาเราย้อนกลับไปยังสิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในบทที่ 5 ข้อ 11 ถึง 14 ที่
เปาโลตำหนิชาวฮีบรูเหล่านั้นเพราะความเกียจคร้านฝ่ายวิญญาณของพวกเขาและเปรียบพวกเขาว่าเป็น
เหมือนเด็ก ๆ ที่กินนมในเมื่อพวกเขาควรจะกินเนื้อได้แล้ว พวกเขาต้องการใครสักคนมาสอนพวกเขาในเมื่อ
พวกเขาควรกำลังสอนผู้อื่นแล้ว พวกเขาต้องถูกเตือนความจำอีกครั้งเกี่ยวกับหลักการเบื้องต้นเหล่านั้นแห่ง
พระดำรัสของพระเจ้า

ถ้อยคำเหล่านั้นที่เป็นคำตำหนิแสดงออกชัดเจนว่าชาวฮีบรูเหล่านั้นไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าพระ
คริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมสำหรับทุกคนที่เชื่อ พวกเขาไม่ได้เข้าใจอย่าง
ถ่องแท้ว่าความเชื่อแบบคริสเตียนยอมเหนือกว่าศาสนายิว หรือว่าศาสนายิวเป็นเพียงระบบชั่วคราวซึ่งมีกฎ
ระเบียบต่าง ๆ ที่เป็นเพียงภาพเงาและเงาของพระเมฆโปดกนั้นที่ไร้ตำหนิหรือไร้รอยผู้จะเสด็จมาเมื่อครบ
กำหนดเวลาเพื่อที่จะไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ

พวกเขายังไม่ได้เข้าใจถ่องแท้ว่าเนื่องจากพระเมฆโปดกนั้นได้เสด็จมาแล้ว และทรงเสด็จสิ้นพระราช
กิจที่พระบิดาทรงส่งพระองค์มากระทำแล้ว พระองค์จึงทรงเป็นการสำเร็จจริงของภาพเงา พิธีการ เทศกาล
เลี้ยง และข้อเรียกร้องทั้งหมดของพระราชบัญญัติ พวกเขายังไม่ได้ตระหนักอย่างเต็มที่ว่าเงาเหล่านั้นได้ถูก
แทนที่แล้วโดยตัวจริงนั้น ภาพเงาทั้งหลายถูกแทนที่แล้วโดยของจริงนั้น นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า

ในฮีบรู 10:32 เราอ่านว่า “แต่จงระลึกถึงสมัยก่อนนั้น ซึ่งในวันเหล่านั้นหลังจากที่พวกท่านได้รับความ
สว่างแล้ว พวกท่านได้อดทนต่อการสู้รบอย่างใหญ่หลวงแห่งความยากลำบากทั้งหลาย” ในข้อ 34 ของ
บทที่ 10 เราเรียนรู้ว่าคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านี้ได้สู้ทนความทุกข์ยากต่าง ๆ ของตนด้วยใจยินดี “โดยทราบ

ภายในตัวพวกท่านเองแล้วว่า พวกท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่าและคงทนกว่านั้นอีกในสวรรค์”

แต่สภาวะฝ่ายวิญญาณที่เปี่ยมสุขและชื่นบานนี้ซึ่งเคยเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้น ในช่วงแรก ๆ ของการไถ่ยิวชาวประเสริฐของพวกเขาไม่ได้เป็นประสบการณ์ที่ต่อเนื่อง พวกเขาได้รู้จักในใจของตนแล้วถึงความรื่องรองแห่งพระคุณของพระเจ้าที่รักแรกของผู้เชื่อเท่านั้นจะสามารถประสบได้ พวกเขาไถ่ยิวชาวประเสริฐอันทรงสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้าแล้ว พวกเขาได้มีใจรักพระองค์ผู้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีแล้ว พวกเขาได้ใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ และพวกเขาตระหนักแล้วว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและผู้ทรงรักษาไว้ของพวกเขาทรงอยู่เบื้องสูง แต่ความเชื่อแท้ต้องถูกทดสอบ ความอดทนแท้ต้องถูกทดลอง และถ้าความเชื่อไม่ถูกรักษาให้คงอยู่ “ความหวังที่ถูกยึดเวลาไว้ทำให้ใจเจ็บซ้ำ” (สภษ. 13:12)

คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านี้เริ่มรู้สึกท้อใจแล้ว และบางคนเริ่มไม่พอใจเพราะว่าพวกเขาไม่มีสิ่งใดที่พวกเขาจะสามารถมองเห็น จับ หรือแตะต้องได้ในแบบที่ศาสนายิวเคยให้พิธีการ เทศกาลเลี้ยง เครื่องสัตวบูชา วันสำคัญทางศาสนา และพิธีกรรมต่าง ๆ แก่พวกเขา นั่นเป็นเหตุว่าทำไมเปาโลถึงกล่าวแก่พวกเขาว่า “เหตุฉะนั้น ขออย่าละทิ้งความไว้น้ำใจเชื่อใจของพวกท่าน ซึ่งมีค่าตอบแทนยิ่งใหญ่มากเป็นบำเหน็จ ด้วยว่าพวกท่านต้องการความอดทน เพื่อว่าหลังจากพวกท่านได้กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านก็จะได้รับตามพระสัญญา” (ฮบ. 10:35,36)

ข้อ 1 และ 2: “เหตุฉะนั้น โดยละบรรดาหลักการแห่งหลักคำสอนของพระคริสต์ ขอให้พวกเราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์ โดยไม่วางรากฐานแห่งการกลับใจเสียใหม่จากการทำงานต่าง ๆ ที่ตายแล้วอีก และเรื่องความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า เรื่องหลักคำสอนเกี่ยวกับพิธีปฏิบัติต่าง ๆ และเรื่องการวางมือ และเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย และเรื่องการศึกษาเป็นนิรันดร์”

บทที่ 6 ไม่ได้เริ่มต้นเนื้อหาส่วนใหม่ของจดหมายฝากฉบับนี้ มันเป็นการสานต่อสิ่งซึ่งเปาโลได้เริ่มไว้ในบทที่ 5 ข้อ 11 คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “บรรดาหลักการ” เป็นคำเดียวกับที่แปลเป็น “หลักการเบื้องต้นเหล่านั้น” ในบทที่ 5 ข้อ 12 คำว่า “หลักคำสอน” อยู่ในรูปพหูพจน์ของมันและถูกแปลเป็น “พระวจนะ (พระคำรัส)” ในบทที่ 5 ข้อ 12 และ “ความบริบูรณ์” ถูกแปลเป็น “ที่เป็นผู้ใหญ่แล้ว” ในบทที่ 5 ข้อ 14 หรือหากแปลให้ถูกต้องยิ่งขึ้น มันก็จะอ่านว่า “พระวจนะแห่งการเริ่มต้นของพระคริสต์” ดังนั้นเราจึงเข้าใจอย่างชัดเจนว่าในที่นี้เปาโลกำลังสานต่อหัวข้อที่เขาได้เริ่มไว้ในบทก่อนหน้า ข้อ 11

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าพระคำข้อนี้ควรเริ่มต้นว่า “เหตุฉะนั้นหลังจากได้ละ...” คำพูดเปิดเหล่านี้ระบุข้อเท็จจริงที่แน่ชัดประการหนึ่ง ไม่ใช่ความเป็นไปได้ในการขอร้อง เปาโลไม่ได้กำลังร้องขอชาวฮีบรูเหล่านั้นให้ทำบางสิ่ง เขากำลังเตือนความจำพวกเขาถึงสิ่งที่พวกเขาได้ทำไปแล้ว พวกเขาไถ่ยิวชาวประเสริฐแล้ว พวกเขาได้ละ “หลักการเหล่านั้นแห่งหลักคำสอนของพระคริสต์” แล้ว และบัดนี้เขาเตือนสติพวกเขาไม่ให้กลับไปหาสิ่งซึ่งพวกเขาได้เดินจากมาแล้ว คำกล่าวนี้ขนานกันกับ “หลักการเบื้องต้นเหล่านั้นแห่งพระคำรัสของพระเจ้า” (5:12) โดยหมายถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงทำให้ทราบแล้วผ่านทางพวกศาสนาดายากรณ์เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์

พระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษชาวฮีบรูเหล่านั้นโดยพวกศาสดาพยากรณ์ โดยทำให้ทราบถึงคำพยากรณ์ บางเรื่องเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระบุตรของพระองค์ (ฮบ. 1:1) คำพยากรณ์เหล่านั้นในภาคพันธสัญญาเดิม ชี้ไปยังการเสด็จมาของพระบุตรเข้ามาในโลก และมีภาพเล็ง ภาพเปรียบ และเงาหลายอย่างของพระราชาเจ้านั้น ที่พระองค์จะทรงปฏิบัติ บัดนี้ คำพยากรณ์เหล่านั้นได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในการรับสภาพมนุษย์ ชีวิตที่ไร้ตำหนิ การสิ้นพระชนม์ในฐานะตัวแทน การฟื้นคืนพระชนม์อันทรงสง่าราศีและการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์พร้อม ร่างกายของพระบุตรของพระเจ้า และภาพเล็งและเงาทั้งหลายได้เปิดทางให้ตัวจริงแล้ว

จากบทที่ 3 ข้อ 1 เราทราบว่า “พี่น้องผู้บริสุทธิ์” เหล่านี้ได้รับรู้แล้วเรื่องการเสด็จมาของพระเมษโปดกและได้ละสิ่งเบื้องต้นเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียนแล้ว เปาโลหนุนใจพวกเขาไม่ให้กลับไปหาสิ่งเหล่านี้ซึ่งพวกเขาได้ยอมรับและมีประสบการณ์แล้ว แต่ให้ไปต่อสู่สิ่งต่าง ๆ ที่ยิ่งใหญ่กว่าเดิม

“...ขอให้พวกเราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์...” ในภาษาเดิม นี้ก็จะอ่านว่า “ขอให้พวกเราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์นั้น” นี้ถูกวางให้ตรงข้ามกับ “พระวจนะแห่งการเริ่มต้นของพระคริสต์” ซึ่งดูเหมือนว่าเกี่ยวข้องกับการเปิดเผยของพระเจ้าก่อนกางเขนนั่น มันรวมศาสนายิวและการศึกษาเรื่องภาพเล็งของมันเข้าไว้ด้วย

“ความบริบูรณ์นั้น” ชี้ไปยังการเปิดเผยแบบครบถ้วนซึ่งพระเจ้าพระบิดาได้ทรงกระทำเกี่ยวกับพระองค์เองในพระภาคของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า (2 คร. 4:6, 5:19) พระบุตร-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และรับสง่าราศีแล้ว-บัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดขานุภาพบนพระที่นั่งแห่งพระคุณและสง่าราศี และผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องตั้งความคิดต่าง ๆ ของตนไว้บนพระองค์:

“แล้วถ้าพวกท่านได้เป็นขึ้นมาด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว จงแสวงหาสิ่งเหล่านั้นซึ่งอยู่เบื้องบน ในที่ซึ่งพระคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า จงตั้งความคิดของพวกท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่บนแผ่นดินโลก เพราะว่าพวกท่านได้ตายแล้ว และชีวิตของพวกท่านถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:1-3) เราไม่มองไปยัง (หรือวางใจใน) ภาพเล็ง เงา และพิธีการต่าง ๆ อีกต่อไป เรามองไปยังพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่และคนกลางของเราที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

เราจะต้องก้าวต่อไปสู่ความบริบูรณ์แห่งความรู้ กล่าวในแง่ฝ่ายวิญญาณ-ความรู้ที่ถูกถ่ายทอดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เราจะต้องก้าวต่อไปสู่ความบริบูรณ์ในความรู้เกี่ยวกับข้อลึกลับเหล่านั้นและหลักคำสอนของข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า นี่ไม่ได้หมายความว่าเราสามารถมีความรู้ที่สมบูรณ์แบบจนถึงขั้นทรงสัมพัทธ์ โดยรู้เหมือนอย่างที่พระเจ้าทรงรู้ เพราะว่าตราบไคที่เราอยู่ในร่างกายแห่งเนื้อหนังนี้ เราจะ “รู้แค่บางส่วน” (1 คร. 13:9,10)

เราจะต้องตระหนักในที่นี้ว่าอัครทูตท่านนี้ไม่ได้กำลังขอร้องผู้อ่านชาวฮีบรูให้ละความจริงแบบคริสเตียนเบื้องต้นเพื่อแลกกับชีวิตที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น เหมือนกับที่ละศาสนายิวมาเพื่อแลกกับพระคริสต์ การที่ชาวฮีบรูเหล่านั้นจะก้าวต่อไปสู่ความบริบูรณ์ก็หมายถึง การละทิ้งระบบฝ่ายโลกของศาสนายิวอย่างสิ้นเชิง พวกเขา

จะต้องไม่มองไปที่ภาพเสียงและเงาต่าง ๆ อีกต่อไป แต่มองไปที่ตัวจริงนั้น-พระคริสต์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น การที่เราจะก้าวต่อไปสู่ความบริบูรณ์ ก็หมายถึงการหันเสียจากสิ่งใด ๆ และสิ่งสารพัดที่อาจดึงความสนใจของเราไปจากพระคริสต์และสิ่งต่าง ๆ อันเป็นนิรันดร์และเป็นเหตุให้เราหันกลับไปมองโลกธาตุนานาเหล่านี้

พระเยซูคริสต์แก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านทั้งหลายเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย ในพระนิเวศน์ของพระบิดาเรามีคุณหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น เราคงได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย และถ้าเราไปและจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลายแล้ว เราจะกลับมาอีก และรับท่านทั้งหลายมายังตัวเราเอง เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหน ท่านทั้งหลายก็จะอยู่ที่นั่นด้วย” (ยอห์น 14:1-3)

กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ พระองค์ตรัสว่า “ท่านทั้งหลายเชื่อในพระเจ้า-และพระองค์ทรงไม่ปรากฏแก่ตา บัดนี้จึงเชื่อในเราเถิด เราจะจากไปเพื่อจัดเตรียมที่สำหรับพวกท่าน และตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไปพวกท่านจะต้องตั้งความคิดต่าง ๆ ของพวกท่านไว้บนสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่บนสิ่งต่าง ๆ ของแผ่นดินโลก” ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผลเมืองของอีกโลกหนึ่ง เรานั่งอยู่ในสวรรคสถานกับพระคริสต์ และเราตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์จากสวรรค์

“...โดยไม่วางรากฐานแห่งการกลับใจเสียใหม่จากการงานต่าง ๆ ที่ตายแล้วอีก และเรื่องความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า” ความจริงที่เป็นรากฐานหกประการนั้นซึ่งถูกชี้ให้เห็นในข้อ 1 และ 2 ไม่เกี่ยวข้องกับเลยกับรากฐานของความเชื่อแบบคริสเตียน มองแวบแรกพวกมันดูเหมือนจะหมายถึงหลักคำสอนของความเชื่อแบบคริสเตียน แต่เมื่อสำรวจอย่างใกล้ชิดมากขึ้น เราจะเห็นว่าไม่ใช่ เราต้องเห็นว่าหกสิ่งนี้ที่ถูกให้เป็นรายการในครึ่งหลังของข้อ 1 และข้อ 2 ทั้งข้อเป็นเนื้อหาแทรกเข้ามา พวกมันถือว่าเป็นคำอธิบายเกี่ยวกับสิ่งที่อัครทูตท่านนี้หมายถึงเกี่ยวกับ “หลังจากได้ละการเริ่มต้นแห่งพระวาระของพระคริสต์แล้ว”

มันเป็นความจริงที่ว่า การกลับใจใหม่ ความเชื่อ การเป็นขึ้นจากตาย และการพิพากษาใช้กับความเชื่อแบบคริสเตียน แต่คำบรรยายลักษณะของหลักคำสอนเหล่านี้ที่ถูกให้เป็นรายการตรงนี้ก็มาไม่ถึงสิ่งที่ภาคพันธสัญญาใหม่เปิดเผย เราสามารถเห็นการเปรียบเทียบความตรงข้ามโดยสิ่งต่อไปนี้:

1. การกลับใจใหม่จากการงานต่าง ๆ ที่ตายแล้ว (รากฐานของความเชื่อแบบคริสเตียนคือ “การกลับใจใหม่มาหาพระเจ้า”-กิจการ 20:21)
2. ความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า (ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ ความเชื่อที่มีต่อพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เจ้า-อฟ. 1:15; คส. 1:4)
3. พิธีบัพติศมาต่าง ๆ (การชำระล้างต่าง ๆ) (ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ การล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์-ทต. 3:5)
4. การวางมือ (ความเชื่อแบบคริสเตียนคือ การระบุตัวกับพระคริสต์-รม. 6:3,4 การวางมือเป็นส่วนหนึ่งของศาสนายิวอย่างแน่นนอน ชนชาติอิสราเอลวางมือของตนบนเครื่องเผาบูชา-ลนต. 1:4 และอาโรนวางมือของตนบนเครื่องบูชาไถ่บาป-ลนต. 8:14 อันเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการระบุตัวระหว่างเครื่องสัตวบูชา นั้นกับผู้ถวายนั้น)

5. การเป็นขึ้นของพวกคนตาย (หลักคำสอนของคริสเตียนกล่าวถึง การเป็นขึ้นของพวกคนที่ตายในพระคริสต์ เพื่อจะถูกรับขึ้นไปกับพระองค์ในหมู่เมฆเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ- 1 ธส. 4:16,17; และเรื่องการเป็นขึ้นจากตายของเหล่าคนชั่วที่ตายไปแล้วในอีกหนึ่งพันปีต่อมา-วิว. 20:5,6 ภายใต้ระบอบเก่านั้น ผู้เชื่อทั้งหลายเคยรอคอยการเป็นขึ้นจากตายแบบเหมารวม)
6. การพิพากษาเป็นนิรันดร์ (หลักคำสอนของคริสเตียนสอนเรื่องการพิพากษาเป็นนิรันดร์สำหรับคนชั่ว แต่ไม่มีการพิพากษาแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์-ยอห์น 5:24; รรม. 8:1)

เปาโลเตือนสติชาวฮีบรูเหล่านั้นให้วางองค์ประกอบต่าง ๆ ที่รวมกันเป็นรากฐานของศาสนายิวไว้ต่างหากและก้าวต่อไปสู่สิ่งที่ดีกว่าเหล่านั้นในพระคริสต์ ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่บรรดาหมายสำคัญ หรือสัญลักษณ์ หรือพิธีกรรม-ความเชื่อแบบคริสเตียนคือพระคริสต์ในตัวคุณ โดยการยึดติดอยู่กับประสบการณ์ต่าง ๆ ในอดีตและแสวงหาประสบการณ์ใหม่ ๆ คนจำนวนมากได้สูญเสียการร่วมสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ไปแล้ว ดังนั้น ให้เราก้าวต่อไป โดยมองไปที่พระเยซู อ้างสิทธิ์ในพระสัญญาของพระองค์ ถือครองกรรมสิทธิ์เหล่านั้นของเรา โดยละ “พระวจนะแห่งการเริ่มต้นของพระคริสต์” และบากบั่นมุ่งไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่เต็มที่ในชีวิตฝ่ายวิญญาณ

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าภาษาเดิมในส่วนนี้ของพระคำข้อนี้ของเราอ่านว่า “โดยไม่วางรากฐานหนึ่งอีก” มีรากฐานเดียวเท่านั้น (1 คร. 3:11) และการ “วางรากฐานหนึ่งอีกครั้ง” ก็เท่ากับเป็นการทิ้งตัวจริงนั้นเพื่อแลกกับเงาทั้งหลาย สำหรับชาวฮีบรูเหล่านั้น มันก็คงเท่ากับเป็นการหันจากพระคริสต์และกลับไปหาศาสนายิว

ในกาลาเทีย 3:24,25 เปาโลกล่าวว่า “เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเคยเป็นครูของพวกเราเพื่อนำพวกเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อพวกเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ แต่หลังจากความเชื่ออันนั้นได้มาแล้ว พวกเราก็ไม่ได้อยู่ใต้อำนาจของครูคนหนึ่งอีกต่อไปแล้ว” เขากำลังประกาศความจริงเดียวกันภายใต้ภาพเปรียบเทียบหนึ่งที่แตกต่างตรงนี้ในฮีบรู 6:1 เมื่อเขากล่าวว่า “ให้พวกเราก้าวต่อไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ และไม่กลับไปหาวัยเด็กของเราอีกเลย”

“...การกลับใจเสียใหม่จากการงานต่าง ๆ ที่ตายแล้ว...” โปรตสังเกตว่าเปาโลไม่ได้กล่าวว่า “การกลับใจเสียใหม่จากบาป” สำนวนการงานต่าง ๆ ที่ตายแล้วไม่ถูกพบที่อื่นอีกในภาคพันธสัญญาใหม่ยกเว้นตรงนี้และในฮีบรู 9:14 มันหมายถึงการงานเหล่านั้นของพระราชบัญญัติที่เป็นพิธีการภายใต้ระบบคนเลวี การงานเหล่านั้นถูกปฏิบัติโดยมนุษย์ในเนื้อหนังและดังนั้นจึงไม่สามารถตอบสนองความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้าได้ พวกมันเป็นเพียงเงาอันหนึ่ง จนกระทั่งสิ่งซึ่งสมบูรณ์นั้น (พระเยซูเจ้า) ได้เสด็จมา

“...และเรื่องความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า” ถ้าเราเข้าใจว่าเป็นความจริงขั้นพื้นฐานประการหนึ่งของระบบเดิม เราก็คงต้องจำให้ขึ้นใจว่าอัครทูตท่านนี้กำลังเขียนถึงชนชาติใด ยิวเป็นชนชาติที่ถูกเลือก ซึ่งแตกต่างอย่างมหาศาลจากคนต่างชาติ พระเยซูหาห์ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่บรรพบุรุษเหล่านั้นผ่านทางพวกศาสนาดพยากรณ์แล้ว ยิวเหล่านั้นเชื่อในพระเจ้าแห่งองค์เดียว ขณะที่พวกต่างชาติเหล่านั้นมีพระหลายองค์-แม้แต่พระที่พวกเขาเรียกว่า “พระเจ้าที่ไม่รู้จักองค์นั้น” (กิจการ 17:23) “ความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า” ของชนชาติอิสราเอล

เป็นเรื่องหนึ่งของประชาชาตินั้น ความเชื่อของพวกเขาเป็นมากกว่าความเป็นจริง มันคือประเพณีอย่างหนึ่ง ชายหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นแห่งดาเนียล 3:19-28 รู้จักพระเจ้าในด้านประวัติศาสตร์จนกระทั่งพวกเขาได้พบกับพระองค์ในเตาไฟอันร้อนแรงนั้น และจากนั้นพวกเขาก็ได้มารู้จักพระองค์เป็นการส่วนตัว

พระเยซูตรัสแก่พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีว่า “ชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของพวกเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากเรา แต่พวกเขาไม่มีการเราโดยไร้ประโยชน์ โดยสอนบรรดาบทบัญญัติของมนุษย์เป็นหลักคำสอนทั้งหลาย” (มธ. 15:8,9)

ภายใต้การเปิดเผยแบบคริสเตียน ความเชื่อประจำชาติของชาติอิสราเอลที่มีต่อพระเยโฮวาห์ได้เปิดทางให้แก่ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว ในกาลาเทีย 2:16 และ 20 เราอ่านเกี่ยวกับ “ความเชื่อแห่งพระคริสต์...ความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า” ในเอเฟซัส 1:15 “ความเชื่อของพวกท่านในพระเยซูเจ้า” ในฟิลิปปี 3:9 “โดยความเชื่อนั้นแห่งพระคริสต์” ในโคโลสี 2:5 “ความเชื่อของพวกท่านในพระคริสต์” ใน 1 ทิโมธี 3:13 “ความเชื่อซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์”

ความเชื่อเป็นคุณลือของวงล้อแห่งพระพรทั้งหลายในความเชื่อแบบคริสเตียน-แต่มันต้องเป็นความเชื่อในพระคริสต์ พระเจ้าไม่ทรงให้เกียรติความเชื่ออื่นในบุคคลอื่นใด ความเชื่อแบบคริสเตียนต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอด มองไปที่พระองค์ในฐานะคนกลางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ พึงพาพระองค์ในฐานะ “มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่เป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค” และวางใจในพระองค์ในสิ่งสารพัด ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่แค่ความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า แต่เป็นความเชื่อซึ่งมาถึงพระเจ้าโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระบุตรของพระองค์พระเยซูคริสต์

“เรื่องหลักคำสอนเกี่ยวกับพิธีบัพติศมาต่าง ๆ...” โปรดสังเกตว่าคำ ๆ นี้คือ บัพติศมาต่าง ๆ-พหุพจน์ ถ้าเราเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ เราก็จะเห็นชัดเจนว่านี่ไม่เกี่ยวข้องกับบัพติศมาของผู้เชื่อที่ถูกกล่าวถึงในมัทธิว 28:19 และไม่เกี่ยวข้องกับบัพติศมาของพระวิญญาณในกิจการ 1:5 พจนานุกรมของคำต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่กล่าวว่าคำปกติที่ใช้เรียกบัพติศมาไม่ถูกใช้ตรงนี้ แต่อีกรูปแบบหนึ่งของคำนี้ถูกใช้ ซึ่งในที่อื่นถูกแปลเป็น “การล้างชำระต่าง ๆ”

ดังนั้น ในที่นี้คำว่า “บัพติศมาต่าง ๆ” จึงเกี่ยวข้องกับการล้างชำระต่าง ๆ ภายใต้พันธสัญญาของโมเสส หลักคำสอนหนึ่งซึ่งมีที่ชัดเจนในศาสนายิว การล้างชำระเหล่านี้ถูกออกแบบมาเพื่อทำให้คนอิสราเอลเหล่านั้นเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และไม่มีผู้ใดเลยที่มีมลทินจะสามารถเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ได้ ข้ออ้างอิงตรงนี้ (และในฮีบรู 9:10) ชี้ย้อนไปยังข้อพระคำเหล่านั้น เช่น อพยพ 30:18,19, เลวีนิติ 16:4 และกันดารวิถี 19:19 “การล้างชำระ” เหล่านี้ภายใต้ศาสนายิวเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการชำระให้บริสุทธิ์เพื่อที่ผู้มนัสการนั้นจะเข้าใกล้พระเยโฮวาห์ได้ พวกมันเป็นเงาต่าง ๆ ของสิ่งที่สมบูรณ์นั้น-พระโลหิตที่หลังรินของพระคริสต์ซึ่งชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น

แต่การล้างชำระต่าง ๆ ภายใต้ระบบของโมเสสไม่ได้ชำระล้างบาปออกไป: พวกมันส่งผลแต่เฉพาะสิ่งที่อยู่ภายนอกเท่านั้น พวกมันเป็น “ภาพจำลองสำหรับเวลานั้น ในเวลานั้นได้มีการถวายทั้งบรรดาของกำนัลและเครื่องบูชา ที่ไม่สามารถกระทำผู้ปรนนิบัตินั้นให้ถึงความสำเร็จได้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับใจวินิจฉัยผิดและ

ชอบ” (ฮบ. 9:9)

“...และเรื่องการวางมือ...” กุญแจที่ไขเปิดความหมายของคำพูดนี้ถูกพบในเลวีนิติ 16:21: “และอาโรนต้องวางมือทั้งสองของเขาบนหัวแพะที่เป็นอยู่นั้น และสารภาพบรรดาความชั่วช้าของลูกหลานของอิสราเอลเหนือแพะตัวนั้น และการละเมิดทั้งหมดในบาปทั้งสิ้นของพวกเขา โดยวางสิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้นบนหัวแพะนั้น และต้องส่งแพะนั้นไปเสียโดยมือของชายคนหนึ่งที่เหมาะสมให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร”

นี่เป็นส่วนที่สำคัญยิ่งของพิธีกรรมนั้นในวันแห่งการลบมลทิน แต่บัดนี้พระเยซูเจ้า พระเมษโปดกของพระเจ้า ได้ถวายเครื่องบูชาเดียวซึ่งมีผลตลอดไป ไม่ต้องถูกถวายซ้ำอีกเลย พระองค์ได้แบกรับบาปทั้งหลายของเราไปที่กางเขนนั้นและตรึงพวกมันไว้ที่นั่นแล้ว พระองค์ทรงถูกทำให้เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อที่เราจะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ ดังนั้นเราจึงไม่ต้องการหลักคำสอนเรื่องการล้างชำระต่าง ๆ อีกต่อไป และไม่ต้องการพิธีการวางมือแบบที่ถูกปฏิบัติภายใต้ระเบียบของคนเลวีด้วย

“...และเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย...” หลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นของพวกคนตายได้ถูกเปิดเผยแก่ผู้เชื่อทั้งหลายในระบบเก่า (โยบ 19:25-27) แต่พวกเขาเคยรอคอยการเป็นขึ้นจากตายแบบเหมารวมนี้อยู่นานโดยคำตอบของมารธาที่ทูลต่อพระเยซูเจ้าเมื่อพระองค์ทรงรับประกันนางว่าน้องชายของนางจะถูกทำให้เป็นขึ้น นางทูลว่า “ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะเป็นขึ้นมาอีกในการเป็นขึ้นมาในวันสุดท้ายนั้น” (ยอห์น 11:24) การเป็นขึ้นจากตายเป็นหลักคำสอนหนึ่งภายใต้ศาสนาฮิวอย่างแน่นอน แต่ความเชื่อแบบคริสเตียนให้หลักคำสอนที่ดีกว่าและชัดเจนกว่าเยอะเกี่ยวกับเรื่องนี้

ถ้าเราคิดเองว่าการเป็นขึ้นของพวกคนตายแบบที่ถูกสอนโดยพวกฟาริสีและที่พวกยิวในสมัยของพระเยซูเชื่อ เป็นความเชื่อแบบเดียวกันกับที่เหล่าสาวกยึดถือและพวกอัครทูตเทศนา เราก็คิดผิดมหันต์ ในคำแก้ต่างของเปาโลต่อหน้าเฟลิกซ์ เราอ่านว่า:

“แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่าน คือตามทางนั้นซึ่งพวกเขาเรียกว่าเป็นลัทธินอกรีต ดังนั้นแหละข้าพเจ้าจึงนมัสการพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้า โดยเชื่อทุกสิ่งซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในพวกศาสนพยากรณ์นั้น และมีความหวังต่อพระเจ้า ซึ่งพวกเขาเองก็ยอมรับด้วยว่า จะมีการเป็นขึ้นมาจากความตาย ทั้งของคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรม” (กิจการ 24:14,15)

ในมาระโก 9:9,10 พระเยซูทรงกำชับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “พวกเขาไม่ควรบอกสิ่งทั้งหลายที่พวกเขาได้เห็นแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย และพวกเขาเก็บถ้อยคำนั้นไว้กับพวกเขาเอง โดยซักถามกันและกันว่า การเป็นขึ้นมาจากความตายนั้น มีความหมายอะไร”

นี่เป็นแง่มุมของการเป็นขึ้นจากตายซึ่งความเชื่อแบบคริสเตียนสอนและเน้นหนัก-ไม่ใช่การเป็นขึ้นแบบเหมารวมนั้น การเป็นขึ้นจากตายแบบคัดเลือก การเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกจะเป็นพวกวิสุทธิชนเท่านั้น การเป็นขึ้นของพวกคนชั่วจะมาภายหลัง: “ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากรสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบิด และด้วยเดชของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน” (1 ธส. 4:16)

“เพราะว่าในอาดัม คนทั้งสิ้นต้องตายฉันใด ในพระคริสต์ คนทั้งสิ้นก็จะถูกทำให้มีชีวิตฉันนั้น แต่ทุก

คนตามลำดับของตนเอง คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ในการเสด็จมาของพระองค์” (1 คร. 15:22,23)

“แต่พวกคนตายที่เหลือนั้นไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าเวลาหนึ่งพันปีนั้นสำเร็จ นี่แหละเป็นการฟื้นจากความตายครั้งแรก ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกจะได้รับพรและจะบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเช่นนี้ แต่เขาทั้งหลายจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปี” (วิว. 20:5,6)

“...และเรื่องการพิพากษาเป็นนิรันดร์” ภายใต้ระบบเก่านั้นพวกยิวตั้งตาคอยสิ่งที่เรียกกันว่าการเป็นขึ้นจากตาย “แบบเหมารวม” และการพิพากษา “แบบเหมารวม” ตอนนี้เราทราบแบบแตกต่างไปจากเดิมแล้ว เนื่องจากสิ่งซึ่งสมบูรณ์นั้นได้มาถึงแล้ว ภาคพันธสัญญาใหม่สอนว่าจะไม่มีการพิพากษาแบบเหมารวม และว่าคนชอบธรรมจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตายอย่างน้อยหนึ่งพันปีก่อนที่คนชั่วจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย

การเป็นขึ้นจากตายของผู้ชอบธรรมจะเกิดขึ้นในการรับขึ้นขึ้นนั้นเมื่อพระเยซูเสด็จมาในฟ้าอากาศเพื่อมารับคนของพระองค์ เหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลงในช่วงระยะเวลาเดียว ร่างกายของวิสุทธิชนที่ตายไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เปื่อยเน่า และเราทั้งสองพวกจะถูกรับขึ้นไปด้วยกันในหมู่เมฆเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ (1 ธส. 4:13-18) ในวิวรณ์ 20:11-15 เรามีคำบรรยายเกี่ยวกับการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาว-เวลานั้นเมื่อคนชั่วทุกคนจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย ถูกพิพากษา และถูกโยนเข้าไปในบึงไฟ

ในปัญญาจารย์ 12:14 เราอ่านว่า “ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษา พร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าสิ่งนั้นดี หรือไม่ว่าสิ่งนั้นชั่ว”

คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นทราบเรื่องนี้แล้ว พวกเขาได้กล่าวรับสารภาพความเชื่อในพระเยซูคริสต์แล้ว โดยความเชื่อพวกเขาได้ละทิ้งเงาเหล่านั้นและยอมรับตัวจริงนั้นแล้ว พวกเขาได้เห็นจากภาพเงาเสด็จมาสู่ของจริงแล้ว แต่ภายใต้การข่มเหงที่รุนแรงความเชื่อของพวกเขาได้เย็นลงและจางลงและพวกเขากำลังถูกทดลองอย่างหนักให้กลับไปสู่ศาสนาอียิว ดังนั้นเปาโลจึงเตือนพวกเขาว่า โดยการทำเช่นนั้นพวกเขาก็จะวาง “รากฐานหนึ่ง” ลงอีกครั้ง ซึ่งเป็นสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาได้เห็นหลังให้แล้วเมื่อพวกเขาใช้ความเชื่อในพระคริสต์ เขาหนุนใจพวกเขาให้ก้าวต่อไปสู่ความบริบูรณ์ (ความเป็นผู้ใหญ่) - ซึ่งจะหมายถึงการเอา “การกลับใจใหม่มาสู่ชีวิต” (กิจการ 11:18) แทนที่ “การกลับใจเสียใหม่จากการงานต่าง ๆ ที่ตายแล้ว” พวกเขาต้องวางใจในพระผู้ช่วยให้รอดที่รับสง่าราศีแล้ว พวกเขาต้องมองไปที่พระองค์แทนที่จะกลับไปหา “ความเชื่อที่มีต่อพระเจ้า” ซึ่งเป็นความเชื่อประจำชาติของพวกเขา พวกเขาต้องมองไปที่พระโลหิตที่หลังรินของพระเมสโปดกนั้น แทนที่จะกลับไปหาพิธีล้างชำระต่าง ๆ ตามที่ถูกสอนโดยพระราชบัญญัติ

เนื่องจากพระเจ้าพระบิดาทรงวางความชั่วช้าของเราทุกคนลงบนพระคริสต์แล้ว มันจึงไม่จำเป็นอีกต่อไปที่มหาปุโรหิตที่เป็นยิวจะต้อง “วางมือ” พวกเขาต้องมองไปที่พระองค์ผู้ทรงเป็นการเป็นขึ้นขึ้นนั้นและชีวิตนั้น แทนที่จะเชื่อในหลักคำสอนเรื่องการเป็นขึ้นจากตายที่ถูกสอนโดยศาสนาอียิว บัดนี้พวกเขาต้องมองไปที่บัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ ไม่ใช่ที่การพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีขาวนั้น อันเป็นที่ซึ่งเหล่าคนชั่วจะถูก

พิพากษาและถูกโยนลงไปในบึงไฟนั้น

ข้อ 3: “และพวกเราก็จะกระทำสิ่งนี้ได้ ถ้าพระเจ้าโปรดอนุญาต”

“พวกเราก็จะกระทำสิ่งนี้ได้” อ้างอิงย้อนไปยัง “ขอให้พวกเราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์” ถึงแม้ว่าเปาโลเป็นยักซีใหญ่ฝ่ายวิญญาณคนหนึ่ง เจ้าแห่งพวกอัครทูตซึ่งถูกเจิมตั้งโดยพระเจ้า เขาก็เปรียบเทียบกับตัวเองกับเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรูซึ่งเป็นพวกพ้องของเขา เขาไม่เคยไปถึงจุดที่เขามั่นใจในตัวเองหรือเยอหยิ่งเลย เขาไม่เคยจินตนาการเลยว่าตัวเขา “บรรลู่” แล้ว (ฟป. 3:12) เขาบากบั่นมุ่งไปสู่รางวัลนั้นอย่างต่อเนื่อง

มันสำคัญตรงที่ว่าถึงแม้เปาโลกำลังพูดภายใต้การตลใจเขาก็กล่าวว่า “...ถ้าพระเจ้าโปรดอนุญาต”-อีกวิธีหนึ่งของการพูดว่า “ขอให้ข้าพเจ้าของพระเจ้าสำเร็จเถิด” เกี่ยวเนื่องกับเรื่องเดียวกันนี้ ยากอบเตือนว่า “มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ ท่านเป็นผู้ใดเล่าที่ตัดสินผู้อื่น บัดนี้ พวกท่านที่กล่าวว่า “วันนี้หรือพรุ่งนี้พวกเราจะเข้าไปในเมืองดังกล่าว และจะอาศัยอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และซื้อขายและได้กำไร” ขณะนี้พวกท่านไม่ทราบว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้ เพราะชีวิตของพวกท่านคืออะไรเล่า มันก็เป็นแต่หมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่ง และจากนั้นหายวับไปด้วยว่าพวกท่านควรจะกล่าวว่า “ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำสิ่งนี้หรือสิ่งนั้น” (ยก. 4:12-15)

เนื่องจากผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นหูดึงเสียแล้วและเกียจคร้าน อาจเป็นไปได้ว่าเปาโลกำลังสงสัยว่าพวกเขาอาจช่วยพระเจ้าจนถึงจุดที่พระองค์จะไม่ประทานความสว่างเพิ่มเติมให้แก่พวกเขาแล้วหรือไม่: “เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีว่าท่านทั้งหลายฟังอย่างไร เพราะว่าผู้ใดก็ตามที่มีอยู่แล้ว จะทรงเพิ่มเติมให้แก่คนนั้นอีก และผู้ใดก็ตามที่ไม่มี แม้ว่าจะซึ่งเขาดูเหมือนว่ามีอยู่ก็จะทรงเอาไปเสียจากเขา” (ลูกา 8:18)

หากผู้เชื่ออยากได้รับการอวยพรจากองค์พระผู้เป็นเจ้า หากเขาอยากเติบโตในพระคุณและในความรู้เกี่ยวกับสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระวิญญาณ เขาก็ต้องแสวงหาน้ำพระทัยของพระเจ้าและเกียรติของพระเจ้าในทุกสิ่ง ทุกเวลา ภายใต้ทุกสถานการณ์ หากเราอยากก้าวไปข้างหน้าในความจริงนั้น เราก็ต้องบนอบต่อการทรงนำของพระวิญญาณของพระองค์ เพราะความเข้าใจฝ่ายวิญญาณของเราต้องมาจากพระองค์ ความเจริญก้าวหน้าในความจริงเป็นของประทานอย่างหนึ่งที่พิเศษและเด่นชัดจากพระวิญญาณและ “มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากสิ่งนั้นถูกประทานแก่เขาจากสวรรค์” (ยอห์น 3:27)

ภูมิหลังด้านศาสนศาสตร์

ข้อ 4-6: “เพราะว่าสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสแห่งของประทานจากสวรรค์ และได้ถูกทำให้เป็นผู้มีส่วนของพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้ชิมพระวจนะอันดีงามของพระเจ้า และฤทธิ์เดชทั้งหลายแห่งโลกที่จะมานั้น ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงไป ก็เป็นไปได้ที่จะพาพวกเขากลับมาอีกสู่การกลับใจใหม่ โดยเห็นว่าพวกเขาตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกสำหรับตนแล้ว และทำให้พระองค์ขายหน้าอย่างเปิดเผย”

ข้อพระคำเหล่านี้จัดอยู่ในข้อที่ขลังที่สุดในพระวจนะของพระเจ้าทั้งหมด พวกมันให้สมรรถภูมิอันดีเยี่ยมในท่ามกลางเหล่านักศึกษาด้านศาสนศาสตร์ การต่อสู้ที่ร้อนระอุที่สุดระหว่างกลุ่มศาสนาต่าง ๆ เกิดขึ้นรอบข้อ

พระคำเหล่านี้ มันเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งที่ทราบกันดีว่าผู้คนที่เคร่งศาสนาหมู่ใหญ่เชื่อว่ามันเป็นไปได้สำหรับผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงและถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้วจะทำบาปและมีใจหันกลับจนถึงขนาดที่หลงหาย เกินการให้อภัย และถูกลงพระอาชญาเป็นนิรันดร์ คนเหล่านี้ปักใจเชื่อแล้ว มันเปล่าประโยชน์ที่จะโต้เถียงกับพวกเขา และพวกเขาใช้ข้อพระคำเหล่านี้เป็นเครื่องพิสูจน์หลักคำสอนของตน

ผมปฏิเสธที่จะโต้แย้งเรื่องข้อพระคัมภีร์ ผมแค่เทศนาพระวจนะ ผมใช้คำเรียกต่าง ๆ ตามพระคัมภีร์-ไม่ใช่ภาษาของนิกายต่าง ๆ เราถูกบัญชาให้พิสูจน์สิ่งสารพัด (1 ธส. 5:21) เราถูกสอนอย่างชัดเจนให้ศึกษาค้นคว้า แยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทธ. 2:15) และใน 1 โครินธ์ 2:11-14 เราอ่านว่า:

“ด้วยว่าผู้ใดเล่าหยิ่งรู้สิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์นั้นได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ซึ่งอยู่ในผู้นั้นเองฉันใด สิ่งทั้งหลายของพระเจาก็ไม่มีใครใดหยิ่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น บัดนี้ พวกเราได้รับแล้ว ไม่ใช่วิญญาณของโลก แต่เป็นพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อพวกเราจะได้ทราบสิ่งต่าง ๆ ที่พระเจ้าได้โปรดประทานโดยไม่คิดค่าแก่พวกเรา ซึ่งสิ่งเหล่านั้นพวกเราก็ก้าวเช่นกัน ไม่ใช่ด้วยบรรดาถ้อยคำซึ่งปัญญาของมนุษย์สั่งสอน แต่ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสั่งสอน โดยเปรียบเทียบสิ่งทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับเรื่องฝ่ายจิตวิญญาณ แต่มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ”

ดังนั้น ขณะที่เราศึกษาค้นคว้าข้อพระคำเหล่านี้ เราก็จะแยกแยะพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง เราจะพิสูจน์ทุกสิ่ง และเราจะฟังพาพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ทรงนำทางเรา เราจะลิ้มสิ่งทีนิกายต่าง ๆ สอน และเราจะฟัง “องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้” เหมือนในโรม 3:4 เราจะให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนมูสา

ผมเต็มใจรับสารภาพว่ามันไม่ง่ายเสมอไปที่จะค้นพบความสอดคล้องแบบสมบูรณ์ครบถ้วนของข้อพระคำหนึ่งกับอีกข้อพระคำหนึ่ง กระนั้นเราที่เชื่อพระวจนะของพระเจื่อก็ต้องยึดมั่นในความสอดคล้องประสานที่ไม่ผิดพลาดและความสุจริตแห่งความจริงที่ไม่มีวันล้มเหลว ไม่มีทางถูกทำลายได้ และตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ของพระองค์ เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าเรามีขีดจำกัดและจะไม่มีทางเข้าใจพระวจนะทั้งหมดของพระเจ้าได้อย่างถ่องแท้จนกว่าเรานั่งแท่นพระบาทของพระเยซูเพื่อให้พระองค์ทรงสอนในชั้นเรียนพระคัมภีร์แห่งสวรรค์นั้นซึ่งใหญ่โตและเปี่ยมสง่าราศี

เราต้องแน่ใจว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสเกี่ยวกับผู้ใดตรงนี้ พระองค์กำลังตรัสเกี่ยวกับจิตวิญญาณทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วหรือ? หรือจิตวิญญาณทั้งหลายที่ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่? คำกล่าวที่ว่า “ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงไป” หมายถึงอะไร? คำยืนยันที่ว่า “ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะพาพวกเขาอีกสู่การกลับใจใหม่” หมายความว่าอะไร?

ไม่มีสักวลีในทั้งห้าวลีนั้นที่ถูกใช้ในฮีบรู 6:4-6 ที่เท่าเทียมกับการรับส่วนในชีวิตของพระเจ้า และทั้งห้าวลีนั้นรวมกันก็ไม่ได้เท่าเทียมกับการรับส่วนใน “สภาพของพระเจ้า” เหมือนอย่างที่เปโตรกล่าว คนบาปคนหนึ่งอาจถูกนำพาไปในทางใดทางหนึ่งหรือในทั้งห้าทางที่ถูกชี้ให้เห็นตรงนี้ และยังเป็นคนไม่เชื่อเหมือนเดิม ใน

โลกทางกายภาพ ที่ใดมีชีวิตที่นั่นย่อมมีการเติบโต การเติบโตอาจช้า แต่ชีวิตย่อมผลิต และเมื่อมันหยุดผลิต มันก็กำลังเสื่อมลง-และนั่นคือความตาย ถ้าไม่มีการเติบโต ก็ไม่มีชีวิต นี่เป็นจริงเช่นกันในโลกฝ่ายวิญญาณ พระเยซูตรัสว่าบางคนเกิดผลสามสิบเท่า บ้างก็หกสิบเท่า บ้างก็ร้อยเท่า-แต่พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า “บางคนไม่เกิดผลเลยแม้แต่หนึ่งเดียว!”

เราต้องเอาใจใส่อย่างใกล้ชิดต่อคำกล่าวในข้อ 6: “ก็เป็นไปได้...” ถ้อยคำเหล่านี้พาเราย้อนกลับไปยังสิ่งที่ถูกอภิปรายในข้อก่อน ๆ ที่เราได้เรียนรู้ว่ามีบางคนที่ประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนถึงแม้ว่าพวกเขาจะยึดติดกับระบบของคนเลวี่ที่เป็นกฎข้อบังคับและภาพเล็งต่าง ๆ คนเหล่านี้เป็นผู้เชื่อแต่ปากที่ยังยึดติดกับระบบเก่าแก่ของพระราชบัญญัติ ยังวางใจในเครื่องสัตว์บูชาต่าง ๆ สมัยภาคพันธสัญญาเดิมและสิ่งเหล่านั้นที่ไม่เสสได้สถาปนาซึ่งเป็นเพียงเงาและภาพเล็งเท่านั้น พวกเขาเห็นพระเยซูว่าเป็นอาจารย์ที่เก่งกาจและนักรักษาโรคที่ยิ่งใหญ่-แต่พวกเขาไม่ยอมรับการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์”

เห็นได้ชัดว่ามนุษย์สามารถ “หลงไป” และมันชัดเจนพอ ๆ กันที่ว่าคนเหล่านั้นที่หลงไปจริง ๆ ก็ไม่สามารถกลับมาได้อีก พระคำข้อนี้กล่าวชัดเจนว่า “ก็ไปไม่ได้ที่จะพาพวกเขากลับมาอีกสู่การกลับใจใหม่” มีหลายคนที่สอนว่าคน ๆ หนึ่งสามารถบังเกิดใหม่อย่างแท้จริง ถูกล้างชำระในพระโลหิตและรับความรอดโดยพระคุณซ้ำแล้วซ้ำอีก-รอดวันนี้ หลงหายพรุ่งนี้ รอดอีกวันถัดไปหรือวันอื่น หลักคำสอนเช่นนั้นไม่ถูกพบเลยในพระวจนะของพระเจ้า พระคัมภีร์สอนชัดเจนว่าคนเหล่านั้นที่ถูกบรรยายในข้อพระคำตอนนี้ของเรา หากพวกเขาจะหลงไป ก็ไม่มีทางถูกพากลับมาได้อีก เพราะมันเป็นไปได้!

เปาโลกำลังพูดถึงคนทั้งหลายที่เขาได้เตือนในข้อ 1 และ 2 -คนทั้งหลายที่กลายเป็นผู้เรียนรู้ แต่ก็กลับไปหาพิธีกรรมเหล่านั้นแห่งศาสนายิว พวกเขาอาจเคยประกาศตัวว่าเป็นคริสเตียนแล้วด้วยซ้ำ แต่พวกเขาก็ยังเป็นพวกถือศาสนายิวเหมือนเดิม โดยกลับไปหาพิธีล้างชำระต่าง ๆ การวางมือ การวางรากฐานแห่ง “การกลับใจเสียใหม่จากการงานต่าง ๆ ที่ตายแล้ว” อีกครั้ง เราอ่านคำประกาศแห่งบวักในโรม 10:4 ว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ ผู้คนเหล่านี้ไม่เคยเอาความเชื่อของตนวางไว้ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าในฐานะพระบุตรของพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเหล่าคนบาปอย่างแท้จริงเลย พวกเขาไม่เคยตระหนักและยอมรับความจริงนั้นของโคโลสี 2:10 อย่างเต็มที่ - “เราครบบริบูรณ์ในพระองค์”

“...คนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว...” นี่พรรณนาถึงผลกระทบโดยรวมของข่าวประเสริฐที่มีต่อความคิดของผู้ได้ยิน: “แต่จงระลึกถึงสมัยก่อนนั้น ซึ่งในวันเหล่านั้นหลังจากที่พวกท่านได้รับความสว่างแล้ว พวกท่านได้อดทนต่อการสู้รบอย่างใหญ่หลวงแห่งความยากลำบากทั้งหลาย” (ฮบ. 10:32) การอ้างอิงถึงคนเหล่านี้ที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้วก็หมายถึงการส่องสว่างที่ประทานให้เมื่อข่าวประเสริฐถูกได้ยินเป็นครั้งแรกด้วยหูและรับเอาด้วยความคิด-เราอาจเรียกมันว่า “เชื่อที่หัวสมอง”

“ด้วยว่าถ้าพวกเราทำบาปอย่างจงใจหลังจากที่พวกเราได้รับความรู้แห่งความจริงแล้ว ก็ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งหลายหลงเหลืออยู่อีกต่อไป” (ฮบ. 10:26) ทุกคนที่เคยประกาศตัวว่าเชื่อแล้ว ไม่ว่าจะเชื่อ

แต่หรือเชื่อปลอม ก็เคยได้รับความสว่างแล้วครั้งหนึ่ง-มิฉะนั้นพวกเขาก็คงไม่มีทางได้เข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นและประกาศตัวว่าต้อนรับพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแล้ว มีสมาชิกจำนวนมากของคริสตจักรโดยเฉลี่ยที่ “ได้รับความสว่างแล้ว” พวกเขาเข้าร่วมกับคริสตจักรแล้ว พวกเขาได้ติดตามพระคริสต์ในการรับบัพติศมาและพวกเขาหลายคนถวายทรัพย์ของตนด้วยใจกว้าง-กระนั้นภายในพวกเขาก็ไม่มีชีวิตที่เกิดผลที่สมกับการกลับใจใหม่-ผลที่ถูกลดโดยอัตโนมัติโดยผู้หนึ่งที่กลับใจจากบาปและบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง บุคคลใดที่ได้ยินข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้ายก “ได้รับความสว่าง” แล้วเพราะว่าพระวาทะของพระเจ้าเป็นโคม ดวงสว่าง “ฤทธิ์เดชของพระเจ้า อันนำไปสู่ความรอดแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 1:16)

คนมากมายได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาได้รับความสว่างนั้นแล้วแต่พวกเขาปฏิเสธที่จะเดินในความสว่างนั้น (1 ยอห์น 1:7) พวกเขารักความมืดแทนที่จะรักความสว่างและพวกเขาหนีไปจากความสว่างนั้น (ยอห์น 3:19,20) คนอื่น ๆ ได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาเชื่อและรับความรอด แต่ระหว่างคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างแล้วและปฏิเสธมัน กับคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างแล้วและรับมันไว้ ก็คือ คนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐ ตระหนักและถูกโหมกระพือโดยความจริงนั้น-บางทีพวกเขาก็ถูกพองใจจนถึงกับตัวสั่นเหมือนอย่างเฟลิกซ์ด้วยซ้ำ แต่พวกเขาก็ปฏิเสธที่จะต้อนรับพระเยซูเจ้าด้วยความเชื่อและเปิดรับความเชื่อแบบคริสเตียนจากหัวใจ พวกเขาเป็นเหมือนผู้คนเหล่านั้นที่ถูกพรรณานาในมัทธิว 15:8,9 เมื่อพระเยซูตรัสว่า “ชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของพวกเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากเรา แต่พวกเขาไม่ฟังการเราโดยไร้ประโยชน์ โดยสอนบรรดาบทบัญญัติของมนุษย์เป็นหลักคำสอนทั้งหลาย”

คนเหล่านั้นที่เปาโลกล่าวคำเตือนที่จริงจังตามที่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้ถูกกล่าวว่า “ได้รู้สขของประทานจากสวรรค์นั้นแล้ว-และ “ของประทานจากสวรรค์นั้น” คืออะไร? ใน 2 โครินธ์ 9:15 เปาโลพูดถึง “ของประทานที่เหลือจะพรรณนาได้” ของพระเจ้า ในยอห์น 3:16 เราอ่านเกี่ยวกับของประทานของพระเจ้าที่ให้แก่โลกที่หลงหาย และในเอเฟซัส 2:8 เราอ่านว่าเราได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ, “ของประทานของพระเจ้า” “ของประทานจากสวรรค์” นั้นจึงหมายถึงความรอดในพระคริสต์อย่างไม่ต้องสงสัย นี่หมายความว่าคนเหล่านี้ได้บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงไหม? คริสเตียนได้ “รู้สข” แล้วอย่างแน่นอน-แต่เขาก็ทำมากกว่ารู้สข การรู้สขก็คือการมีประสบการณ์ส่วนตัวเกี่ยวกับ ซึ่งตรงข้ามกับแค่การได้ยินมา การรู้สขไม่รวมถึงการกิน และยิ่งไม่ได้หมายถึงการย่อยและการเปลี่ยนเป็นสารอาหารที่บำรุงจากสิ่งที่ถูกรู้สขนั้น

ชีวิตนิรันดร์กลายเป็นของเรา-ไม่ใช่โดย “การรู้สข” แต่โดยการกิน โดยการดูดซึมเข้าไป คน ๆ หนึ่งอาจชิม-แต่ไม่กิน คน ๆ หนึ่งอาจชิม-และไม่ดูดซึมสิ่งที่เขาชิมเข้าไป แต่เมื่อเราคิดถึงการกิน เราก็คิดถึงการรู้สข การเคี้ยว และการกลืนสิ่งนั้นที่ถูกรู้สข ดังนั้นเมื่อเราได้รับพระวาทะที่ถูกปลุกฝังไว้ (ยากอบ 1:21) เราก็ดูดซึมพระวาทะที่เป็นวิญญาณและชีวิตเข้าไปจริง ๆ (ยอห์น 6:63) “การรู้สข” นั้นไม่พอ เราต้องกิน และคนเหล่านี้ที่เปาโลเขียนถึงก็ถูกกล่าวว่า พวกเขา “ได้รู้สข”

ในวิวรณ์ 10:9,10 ยอห์นผู้เป็นที่รักกล่าวว่า “ข้าพเจ้าได้ไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า “ขอให้หนังสือม้วนเล็กนั้นแก่ข้าพเจ้าเถิด” และท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า “จงเอามันไปเถิด และกินมันเสีย และมันจะทำให้ท้องของเจ้าชุ่ม แต่ในปากของเจ้า มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง” และข้าพเจ้ารับหนังสือม้วนเล็ก

นั้นจากมือของทูตสวรรค์ และกินมันเข้าไป และในปากของข้าพเจ้า มันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง และทันทีที่ข้าพเจ้าได้กินมันเข้าไปแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็ซึม”

ชาวฮีบรูเหล่านี้ได้รู้รส “หลักการเหล่านั้นแห่งหลักคำสอนของพระคริสต์” แล้ว-นั่นคือ “พระวจนะแห่งการเริ่มต้นนั้นของพระคริสต์” แต่พวกเขายังคงปฏิบัติข้อบังคับต่าง ๆ ของศาสนายิว โดยถือรักษาภาพลักษณ์ต่าง ๆ ของระบบภาคพันธสัญญาเดิมอยู่ พวกเขาไม่ได้รับเอาของประทานนั้นของพระเจ้า-ความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อในพระราชาที่เสด็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซู พวกเขาได้รู้รสแล้วแต่พวกเขาไม่ได้กินเข้าไป พวกเขาได้ยินเกี่ยวกับพระเยซูแล้ว พวกเขากำลังปะปนและคลุกคลีอยู่กับพวกอัครทูตและชาวฮีบรูคนอื่น ๆ ที่ได้บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง และในการทำเช่นนั้นพวกเขาก็ได้รู้รสของพระคริสต์และฤทธิ์เดชที่ช่วยให้รอดและพระคุณของพระองค์แล้ว

“...และได้ถูกทำให้เป็นผู้มีส่วนของพระวิญญูณบริสุทธ์” คำพูดนี้แน่นอนว่าฟังดูเหมือนกล่าวถึงคริสเตียนคนหนึ่งที่ยังเกิดใหม่แล้ว แต่เช่นเคย คำกรีก กรีก เมเทคโอ ซึ่งคำนาม เมเทคอส มาจากมันหมายถึง “ไปด้วยกัน” คนเหล่านี้ที่ได้เป็น “ผู้มีส่วน” ของพระวิญญูณบริสุทธ์ได้ร่วมแบ่งปันผลประโยชน์แห่งการกระทำกิจการและการสำแดงให้ประจักษ์อันเหนือธรรมชาติของพระองค์แล้ว พวกเขาไม่เพียงได้เห็นผลกระทบต่าง ๆ ของพระวิญญูณบริสุทธ์ในตัวผู้อื่น แต่โดยการคบหาสมาคมกับผู้เชื่อเหล่านี้ที่ยังเกิดใหม่แล้ว พวกเขาได้รับประโยชน์และมีความสุขกับพระพรเหล่านั้น

เราทราบว่าจะไม่มีการฟ้องใจเลยหากปราศจากพระวิญญูณบริสุทธ์ และไม่มียุทธศาสตร์ใดที่สามารถกลายเป็นคริสเตียนได้นอกจากเสียจากว่าพระวิญญูณบริสุทธ์ทรงชักนำเขามา (ยอห์น 6:44; 16:7-9) ดังนั้น เมื่อผู้ใดได้ยินข่าวประเสริฐ ตระหนักว่าตนต้องการพระผู้ช่วยให้รอด-อาจถึงขั้นเข้าร่วมกับคริสตจักรท้องถิ่นบางแห่งและยอมเข้าพิธีบัพติศมา เราก็ก้าวได้อย่างแน่นอนว่าเขา “ไปด้วยกัน” กับพระวิญญูณบริสุทธ์ แต่อาจเป็นไปได้เช่นกันว่าเขาทำสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดโดยไม่ได้อาศัยเป็นผู้มีส่วนในสภาพของพระเจ้า

คนเหล่านี้ที่เปาโลกำลังเขียนถึงไปด้วยกับความเชื่อแบบคริสเตียนจนถึงจุดหนึ่ง-และจากนั้นก็กลับไปหาศาสนายิว พวกเขา กำลังพยายามปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นไปไม่ได้เลย ความรอดต้องเป็นพระคุณล้วน ๆ หรือไม่ก็ไม่เอาพระคุณเลย ตามคำสอนของเปาโลที่กล่าวแก่คริสตจักรในแคว้นกาลาเทีย มันคือโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อและไม่เพิ่มสิ่งใดเข้าไปที่เรากลายเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า

“และได้ชิมพระวจนะอันดีงามของพระเจ้า...” การชิมพระวจนะอันดีงามของพระเจ้าตามที่ถูกใช้กับชาวฮีบรูเหล่านี้ดูเหมือนจะหมายความว่า พวกเขาแคะมีความสุขกับข้อดีเหล่านั้นของการแบ่งยุคใหม่นี้ ผมขอเน้นอีกครั้งว่าการชิมไม่ใช่การดูดซึมเข้าไป และข้อลึกลับที่ถูกเปิดเผยแก่อัครทูตเปาโล ซึ่งถูกปิดซ่อนไว้มาตลอดหลายยุคสมัยแห่งนิรันดร์กาล ก็คือ “พระคริสต์ในตัวท่าน อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” (คส. 1:26,27) มันเป็นไปได้ที่จะ “ชิมและเห็นว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดี” โดยไม่ดูดซึมเข้าไป ไม่กิน หรือไม่รับพระคริสต์โดยความเชื่อ โดยไม่ยอมให้พระองค์เสด็จเข้ามาในใจ คนใดที่ถูกฟ้องใจแล้วจนถึงจุดที่เข้าร่วมกับคริสตจักรสักแห่งหรือเปิดรับบางช่วงของศาสนาก็ทำเช่นนั้นเพราะว่าเขาได้ยิน (ได้ชิม ได้รับความสว่างแห่ง) ความดีงามแห่งพระวจนะของพระเจ้าแล้ว

คนไม่เชื่อจำนวนมากได้ชิมพระวจนะอันดีงามของพระเจ้าแล้วจนถึงจุดที่พวกเขาขอบอกคุณพระเจ้าที่
โต๊ะอาหาร พวกเขาบอกว่า (หรืออ่าน) คำอธิษฐานต่าง ๆ ก่อนเข้านอน-และ “พระวจนะอันดีงามของพระเจ้า”
ในที่นี้ น่าจะหมายถึงบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นที่ปเลอบโยนจิตใจและทำให้เกิดความมั่นใจเสมอ (ฮบ.
10:35; ศคย. 1:13)

เมื่อคนที่เรารักจากโลกนี้ไป เราก็พบการปเลอบประโลมใจและความมั่นใจในยอห์น 14 และเพลงสดุดี
23 แต่คน ๆ หนึ่งอาจอ่านพระสัญญาเหล่านี้และถึงกับได้รับประโยชน์จากพวกมันด้วยซ้ำในการได้พบการ
ปเลอบประโลมใจและการปเลอบโยน และยังไม่มีบังเกิดใหม่เหมือนเดิม

ประสบการณ์ทั้งห้าอย่างนั้นที่ถูกกล่าวถึงในข้อ 4 และ 5 เป็นสิ่งที่คริสเตียนทั้งหลายประสบจริง ๆ แต่
พวกมันก็ถูกประสบโดยคนเหล่านั้นที่แค่ประกาศตัวว่ารับความรอดแล้วเช่นกัน แต่จงสังเกตว่ากิจกรรมเหล่านี้
มาไม่ถึงประสบการณ์ต่าง ๆ แบบคริสเตียนที่แท้จริง ยกตัวอย่างเช่น ไม่มีการกล่าวเลยว่าพวกเขาถูก “ทำให้มี
ชีวิตกับพระคริสต์” มาสู่ชีวิตใหม่ในพระองค์แล้ว หรือว่าพวกเขาถูกสถิตภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือ
ถูกประทับตราโดยพระองค์จนถึงวันแห่งการไถ่ถอนนั้น ไม่มีกล่าวเลยว่าพวกเขาเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว
ผู้ทรงเป็นพระวาเทนิรันดร์ของพระเจ้า และพวกเขาไม่ได้ถูกให้ลักษณะเฉพาะตัวเหล่านั้นที่ถูกกล่าวถึงในพระ
คัมภีร์ว่าเป็นของผู้ที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง ตรงกันข้าม ทุกสิ่งที่ถูกกล่าวถึงว่าเป็นของพวกเขาก็อาจใช้ได้
กับใครก็ตามที่ได้หันเสียจากความเชื่อแบบคริสเตียนไปสู่การถือบัญญัติแบบเก่าแห่งศาสนายิวแล้ว

เปาโลกล่าวเพิ่มเติมอีกว่าคนเหล่านี้ได้ “ชิม...ฤทธิ์เดชทั้งหลายแห่งโลกที่จะมานั้น” พวกเขาได้ชิม-แต่
พวกเขาไม่ได้รับไว้อย่างเต็มที่ พวกเขาไม่ได้เปิดรับอย่างเต็มที่ ชาวฮีบรูเหล่านั้นที่ได้เห็นงานรับใช้ของเปาโล
และอัครทูตคนอื่น ๆ ก็ได้เห็นการอัศจรรย์ต่าง ๆ ทุกวัน-โรคมัยไข้เจ็บทุกอย่างถูกรักษาให้หาย คนตาบอดกลับ
มองเห็น คนง่อยกลับเดินได้-เปาโลทำให้คนตายฟื้นด้วยซ้ำ แน่แน่นอนว่ามีฤทธิ์เดชทั้งหลายแห่งยุคที่จะมานั้น
ฤทธิ์เดชทั้งหลายที่มาจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้เท่านั้น ฤทธิ์เดชทั้งหลายที่จะมาพร้อมกับการครอบครอง
ของพระเยซูเจ้าในฐานะกษัตริย์บนแผ่นดินโลก หมายเหตุอิสยาห์ 35:4-6

สิ่งเหล่านั้นที่ผมเพิ่งชี้ให้เห็นถูกประกาศในข้อพระคำตอนนี้ของเราว่าเป็นประสบการณ์ต่าง ๆ ของ
บางคนที่อาจหลงไป และถ้าพวกเขาหลงไปจริง ๆ มันก็คงเป็นไปได้เลยที่พวกเขาจะถูกพากลับมาสู่การกลับ
ใจใหม่

จากกันดารวิถี 23:11,12 เราทราบว่าเป็นลาอัมได้รับความสว่างแล้ว เขาได้รับความสว่างนั้นแล้วอย่าง
แน่นอนแต่เขาก็ตั้งใจหันหลังให้มันและปฏิเสธมันเสีย ในมัทธิว 12:20,21 พระเยซูทรงเตือนเกี่ยวกับ “พวกคน
ฟังที่เป็นดินหินเยอะ”-คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะและรับมันไว้ด้วยความยินดี แต่ไม่มีรากในตัวพวกเขา

เอเฟซัส 1:13 บรรยายถึงความสัมพันธ์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่มีต่อผู้เชื่อ: “ในพระองค์นั้น (พระ
คริสต์) ท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน หลังจากที่พวกท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริง คือข่าวประเสริฐ
แห่งความรอดของพวกท่าน ในพระองค์นั้น หลังจากที่พวกท่านได้เชื่อแล้วด้วย พวกท่านก็ได้รับการประทับ
ตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นแห่งพระสัญญา”

ในกิจการ 4:31 พวกอัครทูตได้อธิษฐาน และบ้านหลังนั้นที่พวกเขาประชุมอยู่ที่ “สันสะเทือน” บ้าน

หลังนั้นยังเหมือนเดิมไม่ถูกเปลี่ยนแปลง แต่ถ้ามีพวกคนไม่เชื่ออยู่ในหรือรอบบ้านหลังนั้น แน่แน่นอนว่าพวกเขา ก็คงหวั่นไหวและได้รับผลกระทบจากประสบการณ์นั้น ในกิจการ 9 เขาโลแห่งทาร์ซัสมีขณะที่ร่วมเดินทางไปกับเขา แต่เท่าที่เรารู้ มีแค่เขาโลที่บังเกิดใหม่ผ่านทางประสบการณ์บนถนนไปเมืองดามัสกัส

เท่าที่พระคัมภีร์บันทึกไว้ ชายที่เป็นอัมพาตคนนั้นเป็นผู้เดียวที่ได้รับความรอดวันนั้นที่เขาถูกหย่อนลงมาทางหลังคา กระนั้นหลายคนก็ได้เห็นฤทธิ์เดชของพระวจนะ ฤทธิ์เดชของพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ และฤทธิ์เดชของยุคที่จะมานั้นแล้ว

ในฮีบรู 2:3 เราอ่านเกี่ยวกับความรอดอันยิ่งใหญ่ซึ่งถูกยืนยันก่อนโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าและจากนั้นจึงแก่เราโดยคนทั้งหลายที่ได้ยินพระองค์ ผ่านทางบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์อันหลากหลายของพระวิญญูณบรสิสุทธิ์ ซีโมนคนทำเวทมนตร์อัศจรรย์ใจกับฤทธิ์เดชเหล่านั้นและการอัศจรรย์เหล่านั้นที่ถูกกระทำ แต่เปโตรก็ตำหนิเขาว่า “อยู่ในน้ำดีแห่งความขมขื่น และในเครื่องจำจองแห่งความชั่วช้า” (กิจการ 8:13-23)

ในข้อพระคำตอนนี้ของเราไม่มีเลยสักคำที่กล่าวถึงการบังเกิดใหม่ คุณเชื่อจริง ๆ หรือว่าพระเจ้าในความรักของพระองค์ พระเยซูในพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระองค์ จะทรงใส่ข้อความตอนหนึ่งในภาคพันธสัญญาใหม่เพื่อทำให้ผู้คนสับสนและทำให้คนเหล่านั้นที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงตกใจกลัว? แน่ทีเดียวว่าพระองค์คงไม่ทำเช่นนั้น! ถ้าคนเหล่านั้นที่ถูกพรรณานในข้อ 4,5, และ 6 เป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง พระวิญญูณบรสิสุทธิ์ก็น่าจะกล่าวแบบง่าย ๆ ว่า “เพราะมันเป็นไปได้เลยสำหรับคนเหล่านั้นที่ได้บังเกิดใหม่แล้วครั้งหนึ่ง หากพวกเขาจะหลงไป จะนำพวกเขากลับมาสู่การกลับใจใหม่อีกครั้ง”

แต่พระวจนะไม่ได้ประกาศเช่นนั้นเลย คนเหล่านี้ไม่ใช่ผู้เชื่อแท้ พวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่ นี่เป็นการพรรณนาถึงคนกลุ่มหนึ่งที่ประกาศตัวเยาะแต่ไม่มีความรอดจริง ๆ เลย พวกเขาไปถึงประตูแห่งความรอดแล้ว แต่ปฏิเสธที่จะเข้าไป ดังนั้น “พวกเขาจึงหลงไป”

เพราะการได้ยินข่าวประเสริฐ พวกเขาจึงเชื่อเรื่องบาปของตนและว่าตนต้องการพระผู้ช่วยให้รอดองค์หนึ่ง พวกเขามีโอกาสที่จะกลายเป็นผู้รับพระคุณของพระเจ้าซึ่งถูกจัดทำให้ในพระเยซูคริสต์เจ้าแล้ว พวกเขาไปไกลจนถึงขนาดออกปากยอมรับว่าข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเป็นความจริง จากนั้นพวกเขาก็จงใจและเต็มใจกลับไปหาระบบของคนเลวี พวกเขาหันไปจากองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสง่าราศีและ เหมือนบรรพบุรุษของพวกเขา โดยการทำเช่นนั้นพวกเขาจึงได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าอีกรอบ โดยตอกตะปูตรึงพระองค์ที่กางเขนนั้นโดยการปฏิเสธพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ทำให้พระองค์ต้องอับอายอย่างเปิดเผย เมื่อพวกเขาปฏิเสธพระคริสต์แล้วอย่างสิ้นสุดใจ ก็ไม่มีความหวังเลยสำหรับพวกเขา พวกเขามีโอกาสเยาะแล้วที่จะกลายเป็นผู้เชื่อแท้ ซึ่งบังเกิดจากพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินและพระราชาภิเษกที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซู แต่พวกเขาก็หันเสียจากความจริงนั้นและโดยการทำเช่นนี้พวกเขาก็หันเสียจากชีวิตไปสู่การปรับโทษและความตายที่แน่นอน:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับโทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำเหล่านั้นที่ถูกใช้ในข้อ 6 เมื่อแปลตรงตัวจะอ่านว่า “ยกขึ้นไปไว้บนเสาหรือไม้กางเขน” คนเหล่านี้ที่เปาโลเขียนถึง “ทำการตรึงกางเขนพระเยซูบุตรของพระเจ้าซ้ำอีก” เราทราบว่า การตรึงพระคริสต์ที่กางเขนซ้ำอีกในความหมายจริง ๆ ของการตรึงกางเขนไม่มีทางทำได้เลย เพราะว่าบัดนี้พระองค์ทรงได้รับสง่าราศีแล้วและประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า แต่ผู้คนที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้ชิมพระวจนะและฤทธิ์เดชเหล่านั้นของโลกที่จะมา พวกเขาที่ตรึงพระเยซูคริสต์ที่กางเขนซ้ำอีกเพื่อตัวเอง พวกเขาทำเช่นนั้นในตัวพวกเขาเอง ในใจของพวกเขาเอง พวกเขาทำให้พระองค์เป็นเหมือนคน ๆ หนึ่งที่ตายสำหรับตัวพวกเขาเอง-แต่พวกเขาก็ไปไกลกว่านั้น: พวกเขาประจานพระองค์ให้พวกคนไม่เชื่อต่อว่าและล้อเลียน จึงศึกษาค้นคว้ากันดารวิถี 25 คนเหล่านั้นไม่มีทางยึดเอาพระคุณของพระเจ้าและรับความรอดผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์ได้ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะอยากรับความรอดก็ตาม

สิ่งที่ได้เกิดขึ้นกับชาวแคว้นยูดาห์ในคืนแห่งความสิ้นหวังซึ่งถูกพรรณนาในอิสยาห์ 8:21,22 จะเป็นส่วนแบ่งของคนเหล่านั้นที่ถูกพรรณนาในที่นี้:

“และเขาทั้งหลายจะผ่านแผ่นดินไป โดยตกอยู่ในสภาวะยากลำบากและหิวโหย และต่อมาเมื่อพวกเขาจะหิว พวกเขาเองจะเกรี้ยวกราด และแข่งด่ากษัตริย์ของพวกเขาและพระเจ้าของพวกเขา และจะแหงนหน้าขึ้นมองข้างบน และเขาทั้งหลายจะมองดูที่แผ่นดินโลก และจะมองเห็นความทุกข์ใจและความมีดমন ความขมุกขมัวแห่งความแสนระทม และพวกเขาจะถูกผลักใส่เข้าไปในความมืดทึบ”

ในช่วงเปลี่ยนผ่านนั้น พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานฤทธิ์เดชที่ไม่ธรรมดาแก่ผู้คนที่กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ และของประทานที่อัศจรรย์เหล่านั้นและการกระทำกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ถูกแสดงออกในหลายวิธีโดยผู้คนจำนวนมาก ดูเหมือนว่ามีคนเหล่านั้นที่ ถึงแม้มีฤทธิ์เดชที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ยังไม่ได้ถูกทำให้เป็นลูกที่บังเกิดจากพระเจ้าเลย “ถูกเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจของพวกเขา” มัทธิว 21:23 และ 1 โครินธ์ 13:1,2 สนับสนุนคำกล่าวนี้

พระเยซูทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าบางคนจะกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้พยากรณ์ในพระนามของพระองค์มิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้ขับผีออกหลายตนมิใช่หรือ และในพระนามของพระองค์ได้กระทำการงานมหัศจรรย์เป็นอันมากมิใช่หรือ” และพระองค์จะทรงตอบกลับว่า “เราไม่เคยรู้จักพวกเจ้าเลย! จงไปเสียให้พ้นจากเรา พวกเจ้าที่กระทำความชั่วช้า!” (มธ. 7:22,23) มันเป็นไปได้ที่จะกระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ ด้วยซ้ำ-และยังไม่เคยบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงเลย นั่นเป็นข้อยกเว้นมากกว่าที่จะเป็นกฎ แต่มันก็ไม่ได้ขัดแย้งกับคำสอนของพระเยซูและเปาโลอย่างแน่นอน

ในคำกล่าวที่ว่า “ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงไป” ภาษากรีกมีพลังมากกว่าเยอะในมัทธิว 7:27 ที่พระเยซูตรัสถึงบ้านที่ถูกสร้างบนทรายว่า “การพังทลายลง (the fall) ของมันก็ใหญ่โต” โดยการ “หลงไป” (falling away) เราจะต้องเข้าใจอย่างชัดเจนว่าไม่ได้กล่าวถึงการล้มในบาปเป็นครั้งคราว และไม่ใช่ว่าการปฏิเสธหลักการแบบคริสเตียนบางประการ แต่มันเป็นการหลงไปอย่างสิ้นเชิงและสมบูรณ์ การละทิ้งความเชื่อนั้นไปเลย มันคือการจงใจหันไปจากพระเจ้า การหันหลังของตนให้แก่ความจริงที่ถูกเปิดเผยแล้วของพระเจ้า ความจริงซึ่งถูกทำให้ทราบผ่านทางความสว่างของพระวจนะ มันเกี่ยวข้องกับการปิดบังความจริงอย่างสิ้นเชิง ซึ่งถูกกล่าว

ถึงใน 1 ทิโมธี 1:19 ว่าเป็น “การอับปางลง” ในเรื่องความเชื่อนั้น

คนเหล่านี้ หลังจากได้รับความสว่างนั้น ความจริงนั้น และฤทธิ์เดชนั้นของข่าวประเสริฐแล้ว ก็ประกาศอย่างโจ่งแจ้งว่าตนปฏิเสธความจริงนั้นและหลักการเหล่านั้นของความเชื่อแบบคริสเตียน มันเป็นไปได้แล้วที่จะนำคนแบบนี้กลับมาสู่การกลับใจใหม่

คนที่บังเกิดใหม่แล้วไม่เพียงกลับใจจากบาป แต่ “ถูกสร้างในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:10) โดยกลายเป็น “ผู้ถูกสร้างใหม่” (2 คร. 5:17) การกลับใจใหม่บ่งบอกถึงการเปลี่ยนแปลงความคิด (มธ. 21:29; รม.

11:29) ยุคาสกลับใจ-แต่การกลับใจของเขาไม่ได้ก่อเกิดสิ่งเหล่านั้นซึ่งมาพร้อมกับความรอด (มธ. 27:3-5) ของเขา คือ “ความเสียใจแบบของโลก” และ “ความเสียใจแบบของโลกก็กระทำให้เกิดความตาย” (2 คร.

7:10) คนเหล่านี้ยังไม่ได้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ผ่านทาง การอัครจารย์แห่งการบังเกิดใหม่และฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พวกเขาไม่ได้เชื่อ “ความจริงนั้นตามที่มันมีอยู่ในพระเยซู”

มันชัดเจนมาก ๆ ว่า “เป็นไปได้” คือความหมายที่แท้จริงตรงนี้ บางสิ่งก็เป็นไปไม่ได้อย่างแน่นอนกับพระเจ้าเพราะลักษณะเฉพาะของพระองค์ มีบางสิ่งที่พระเจ้าทรงทำไม่ได้-นั่นคือ พระเจ้าทรงโกหกไม่ได้ (ฮบ. 6:18; ทด. 1:2) พระองค์ไม่สามารถให้อภัยบาปโดยปราศจากตัวแทนผู้หนึ่งที่ไม่มีความผิดซึ่งนำความพอใจมาสู่ความบริสุทธิ์และความยุติธรรมของพระองค์ (นาฮูม 1:3) นอกจากนี้ จงศึกษาค้นคว้า 1 ซามูเอล 15:28,29

ความเชื่อเป็นสิ่งที่เป็นไปได้เลยหากปราศจากการไถ่ยืมพระวจนะ จงศึกษาค้นคว้า โรม 10:13-17 ที่มันถูกชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าคน ๆ หนึ่งต้องไถ่ยืมข่าวประเสริฐก่อนที่จะจะสามารถเชื่อข่าวประเสริฐและใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอด มันเป็นไปได้เลยที่พระเจ้าจะประทานความรอดให้แก่บุคคลใดก่อนที่คน ๆ นั้นไถ่ยืมเชื่อ และรับเอาพระวจนะ

เช่นเดียวกัน ความรอดที่ปราศจากการกลับใจใหม่ก็เป็นสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับพระเจ้า (ลูกา 13:3,5) จำเป็นที่จะต้องกลับใจใหม่-หรือไม่ก็พิณาศ พระเจ้าไม่สามารถยอมรับคน ๆ หนึ่งเข้าสู่ครอบครัวของพระองค์ได้โดยปราศจากการกลับใจใหม่ นั่นคือ “ความเป็นไปไม่ได้” ที่ถูกสื่อในที่นี้เป็นหลัก

มันเป็นไปไม่ได้เลยที่จะ “นำกลับมาสู่การกลับใจใหม่” ผู้ใดที่ไถ่ยืมและปฏิเสธข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า เพราะไม่มีข่าวประเสริฐอื่นแล้ว ไม่มีข่าวสารเพิ่มเติมเกี่ยวกับการกลับใจใหม่แล้ว พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ สำหรับเราพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นสติปัญญา ความชอบธรรม การชำระแยกตั้ง และการไถ่แล้ว ในพระองค์คือความเพียงพอของเรา ในพระองค์เราก็ครบบริบูรณ์ พระคริสต์-ผู้ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้นอีก-ได้ถูกประกาศแก่ชาวฮีบรูเหล่านี้แล้ว แต่พวกเขาก็ตราหน้าพระองค์ว่าเป็นคนลวงโลก และไม่มีนามอื่นแล้วซึ่งโดยและผ่านทางนามนั้นพวกเขาจะสามารถรับความรอดได้ พวกเขาปฏิเสธพระคริสต์แห่งกลโกธาน้อย่างเปิดเผย ซึ่งทำให้ตัวพวกเขาเองหมดหวัง และสิ่งเดียวที่จะกล่าวได้เกี่ยวกับคนแบบนี้ก็คือ “เอเฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับบรรดารูปเคารพแล้ว จงปล่อยเขาแต่ลำพัง” (ฮชย. 4:17)

พระเยซูตรัสถึงคนแบบนี้ในมัทธิว 15:14 เมื่อพระองค์ตรัสว่า “จงปล่อยพวกเขาไปเถิด พวกเขาเป็น

พวกผู้นำตาบอดของคนตาบอด และถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งคู่จะตกลงไปในคูน้ำ”

พวกเขาตริ้งกางเขนพระบุตรของพระเจ้าใหม่แก่ตัวพวกเขาเองและทำให้พระองค์อับอายอย่างเปิดเผย เพราะว่าพวกเขาได้รับและปฏิเสธความรู้เกี่ยวกับความจริงนั้น พวกเขาได้ยินความจริงนั้นแล้ว แต่พวกเขาจงใจหันไปเสียจากมัน และเมื่อพวกเขาจงใจหันไปจากพระคริสต์ ก็ไม่มีเครื่องบูชาอื่นแล้ว เลือดของวัวผู้ นกเขา ลูกแกะไม่สามารถจัดบาปของพวกเขาออกไปได้ พระโลหิตของพระเมษโปดกนั้นได้ถูกหลั่งรินแล้ว แต่พวกเขา นับว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญาเป็นสิ่งที่มลทินและกลับไปหาเลือดแห่งระบบของคนเลวี่ สำหรับคนเหล่านั้น “ไม่มีเครื่องบูชาลบบาปเหลืออยู่อีกต่อไปแล้ว” และเท่าที่เกี่ยข้องกับการช่วยพวกเขาให้รอด พระเจ้าก็ทรงช่วยไม่ได้เพราะว่าพวกเขาได้หันหลังของตนให้แก่เครื่องบูชาหนึ่งเดียวนั้นที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างสมบูรณ์

คนแบบนั้นเป็นพวกเดียวกับที่ได้ตรึงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กางเขน กระนั้นพวกเขาก็ทำมากกว่าเพื่อหลู่เกียรติพระเยซูคริสต์ เมื่อเทียบกับคนเหล่านั้นที่ได้เรียกร้องให้ประหารชีวิตพระองค์และตรึงพระองค์ที่กางเขนนั้น!

คำเตือนอันน่าหวาดหวั่นนี้ถูกกล่าวแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นเป็นหลัก เพื่อกระตุ้นคนเหล่านั้นที่กลายเป็นคนเกียจคร้านไปเสียแล้ว ศาสนาของบรรพบุรุษของพวกเขาเป็นศาสนาแห่งบรรดาคำพยากรณ์ ภาพเล็งและเงา พวกเขามีความรู้ยู่บ้าง พวกเขาได้รับแสงเรืองรองแห่งความจริงนั้นแล้ว “พระวจนะแห่งการเริ่มต้นของพระคริสต์”-แต่พวกเขาไม่ได้เข้าใจอย่างถ่องแท้ พวกเขาไม่ได้ทราบความหมายที่ครบถ้วนของเครื่องบูชาและภาพเล็งเหล่านั้น

แต่บัดนี้-สิ่งซึ่งครบบริบูรณ์นั้นได้มาแล้วและพวกเขามีความสว่างอันเต็มเปี่ยมของข่าวประเสริฐแล้ว ไม่มีข้ออ้างให้พวกเขากลับไปหาภาพเล็งต่าง ๆ แล้ว บัดนี้ตัวจริงนั้นได้มาแล้ว และการที่พวกเขากลับไปหาศาสนาอื่นก็เท่ากับเป็นการเข้าไปในบ้านหลังนั้นที่พวกเขาได้ปล่อยทิ้งร้าง และบั้นปลายของพวกเขาก็แย่งยิ่งกว่าในตอนแรก

“เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็เดินท่องไปในสถานที่แห่งแล้งทั้งหลาย โดยแสวงหาการหยุดพัก แต่ไม่พบเลย แล้วมันก็จะกล่าวว่า ‘ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมานั้น’ และเมื่อมันมาถึงแล้ว มันก็พบว่าเรือนนั้นว่างเปล่า ถูกปิดทวารและตอกตายไว้แล้ว แล้วมันจึงไปและพาผีอื่นอีกเจ็ดผีที่ชั่วกว่ามันเองมาด้วยกับมัน และพวกมันก็เข้าไปและอาศัยอยู่ที่นั่น และสภาพในตอนท้ายของคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก จะเป็นอย่างนั้นแหละกับคนชั่วอายุอันชั่วนี้” (มธ. 12:43-45)

“โอ เยรูซาเล็ม ๆ เจ้าผู้ที่ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างคนทั้งหลายซึ่งถูกส่งมายังพวกเจ้า เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย ดุเถิด ‘บ้านเรือนของพวกเจ้าก็ถูกละทิ้งให้รกร้างแก่พวกเจ้า’” (มธ. 23:37,38)

เราต้องจำไว้ว่าไม่ใช่ทุกคนที่ประกาศศัตวาร์ับความรอดแล้วได้รับความรอดอย่างแท้จริง ไม่ใช่ทุกคนที่ประกาศว่าตนได้ยอมรับข่าวประเสริฐแล้วได้บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง พวกเขาได้รับเอาข่าวสารนั้นด้วยหัวสมองแต่ไม่ใช่ด้วยหัวใจ เซวอนปัญญาของพวกเขาได้รับข้อมูลและความสว่าง และพวกเขาตระหนักว่าตน

ต้องการพระเจ้าช่วยให้รอดคนหนึ่ง ชาวประเสริฐตรวจค้นใจวินิจฉัยผิดและชอบ ความรู้สึกตามธรรมชาติอาจถูกกระตุ้นแต่พระวจนะยังไม่หยั่งรากในใจนั้น วันนี้เรายังมี “ฝูงชนที่ปะปนกัน” อยู่เหมือนเดิม (อพย. 12:38)

ใจที่ไม่ได้ถูกสร้างใหม่ก็ “เต็มไปด้วยการหลอกลวงเหนือกว่าสิ่งสารพัด และชั่วอย่างร้ายกาจ” (ยรม. 17:9) เราต้องตระหนักอยู่เสมอและเอาใจใส่คำเตือนที่สัตย์ซื่อนั้นของพระเจ้า จงศึกษาค้นคว้าปฐมกาล 2:17; เลวีนิติ 26:15,16; มีทธิวิ 3:8; โรม 11:21; 1 โครินธ์ 10:12

แต่เรามีพระสัญญาที่เปี่ยมสง่าราศีนี้ซึ่งถูกบันทึกไว้ใน 1 โครินธ์ 10:13: “ไม่มีการทดลองใด ๆ เกิดขึ้นกับพวกท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ ผู้จะไม่ทรงอนุญาตให้พวกท่านถูกทดลองเกินกว่าที่พวกท่านจะสามารถทนได้ แต่พร้อมกับการทดลองนั้น จะโปรดให้มีทางที่จะหลบหนีได้ด้วย เพื่อพวกท่านจะสามารถทนได้”

และฟิลิปปี 1:6: “โดยมีความมั่นใจในสิ่งนี้เองว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำการดีนั้นจนถึงวันของพระเยซูคริสต์!”

ท่านผู้อ่านที่รัก หากความหวังของคุณอยู่ในสิ่งใดหรือผู้ใดนอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า บ้านของคุณก็ถูกก่อขึ้นบนทราย หนทางเดียวที่จะรับความรอดคือ โดยการยอมรับพระคริสต์ พวกเขาทูลถามพระเยซูว่า “ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้?” พระองค์ตรัสตอบว่า “สำหรับมนุษย์สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้ แต่สำหรับพระเจ้าสิ่งสารพัดก็เป็นไปได้” (มธ. 19:26) เราทราบว่าการรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า (โยนาห์ 2:9) ไม่ใช่มาจากมนุษย์ผู้ถูกสร้าง: “ดังนั้นจึงไม่ได้เป็นของผู้ที่มีความประสงค์ หรือของผู้ที่วิ่งแข่ง แต่เป็นของพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระเมตตา” (รม. 9:16)

พระเยซูตรัสแก่นิกโคเดมัสและแก่พวกเรา: “...ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นไม่สามารถเห็นอาณาจักรของพระเจ้าได้...ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ ผู้นั้นไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้...อย่าประหลาดใจที่เรากล่าวแก่ท่านว่า ท่านทั้งหลายต้องบังเกิดใหม่” (ยอห์น 3:3,5,7)

ยอห์น 3:16 ถูกเรียกบ่อย ๆ ว่าเป็น “ข่าวประเสริฐแบบสรุปย่อ” มันบอกเราว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนักจนพระองค์ได้ประทานพระเยซู “เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” เราได้ข้อยุติแล้ว! ชีวิตนิรันดร์คือชีวิตที่ไม่สิ้นสุด-และมันกลายเป็นของเราโดยการเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า

อีกครั้งพระเยซูตรัสว่า “และเมื่อท่าน (ผู้เลี้ยงแกะนั้น) ต้อนแกะทั้งหลายของท่านเองออกไปแล้ว ท่านก็เดินนำหน้าพวกมันไป และแกะเหล่านั้นก็ตามท่านไป เพราะพวกมันรู้จักเสียงของท่าน และพวกมันจะไม่ตามคนแปลกหน้าไปเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะแกะเหล่านั้นไม่รู้จักเสียงของพวกคนแปลกหน้า...แกะทั้งหลายของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัด และไม่มีผู้ใดสามารถถอนแกะเหล่านั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้” (ยอห์น 10:4,5,27-29) ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ต้องการคำอธิบายขยายความของผู้รับใช้คนใด พวกมันอธิบายตัวเองอยู่แล้ว

เปาโลกล่าวภายใต้การตลใจว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” (รม. 8:1) ผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ในพระเยซูคริสต์และด้วยเหตุนี้การปรับโทษทั้งปวงจึงถูกถอนออกไปเสีย พระคำข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่า “ถ้าพวกเขาไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง” มันกล่าวว่า “ผู้ซึ่งไม่ดำเนิน...” ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ดำเนินตามเนื้อหนังเพราะว่าพวกเขาถูกนำโดยพระวิญญาณ และ “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่เป็นของพระองค์” (รม. 8:9)

“และพวกเราทราบทั่วว่า ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะว่าผู้ที่พระองค์ได้ทรงทราบล่วงหน้าอยู่แล้ว พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้าให้เป็นตามลักษณะพระฉายของพระบุตรของพระองค์ด้วย เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก ยิ่งกว่านั้น ผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ล่วงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงเรียกคนเหล่านั้นด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น พระองค์ได้ทรงนับว่าคนเหล่านั้นชอบธรรมด้วย และผู้ที่พระองค์ทรงนับว่าชอบธรรมแล้วนั้น พระองค์ก็โปรดให้คนเหล่านั้นมีสง่าราศีแล้วด้วย แล้วพวกเราจะว่าอย่างไรเรื่องสิ่งเหล่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้ พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อย่างไร ใครเล่าจะฟ้องสิ่งใด ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว คือพระเจ้าผู้ทรงนับว่าชอบธรรม ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก คือพระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ไซแล้ว ผู้ได้ทรงคืนพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย

“ใครจะแยกพวกเราออกจากความรักของพระคริสต์เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือการข่มเหง หรือการกัณดารอาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโหยงภัย หรือการถูกคุมขังหรือ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ ข้าพระองค์ทั้งหลายถูกนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับการเอาไปฆ่า’ ไม่เลย ในสิ่งทั้งหลายเหล่านี้ พวกเราเป็นยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักพวกเรา

“เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้แต่ความตาย หรือชีวิต หรือบรรดาทูตสวรรค์ หรือบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือบรรดาเทพผู้มีอำนาจ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งทั้งหลายซึ่งจะมาในภายหน้า หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถแยกพวกเราออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (รม. 8:28-39)

ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกล้างชำระในพระโลหิตนั้นถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นตามแบบพระฉายของพระบุตรที่รักของพระเจ้า เรามีการรับประกันว่าทุกสิ่งไม่ใช่สิ่งเดียว และไม่ใช่หลายสิ่งที่แตกต่างกัน แตกต่าง-แต่ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้เชื่อคนหนึ่งบวกรวมกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่เขาและถวายเกียรติแด่พระเจ้าเมื่อสิ้นสุดการสัจธรรมนี้ ทุกสิ่งสำหรับคริสเตียน บวกรวมกันเพื่อทำให้เกิดการสร้าง การก่อร่าง และการก่อรูปของผู้เชื่อให้เป็นตามแบบพระฉายของพระบุตรที่รักของพระเจ้า

ไม่มีสิ่งเดียวที่สามารถถูกเพิ่มเข้ากับข้อพระคำตอนที่ยิ่งใหญ่นี้จากพระวจนะบริสุทธิ์ของพระเจ้าที่

เพิ่งถูกยกมานี้ ลูกทั้งหลายของพระเจ้าไม่ใช่แค่เหล่าผู้พิชิต-เราเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา!

เปาโลรับประกันเราอย่างชัดเจนว่าเคล็ดลับแห่งชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และพญามารคือ การรู้จักผู้นั้น ไม่ใช่สิ่งนั้นที่เราเชื่อ: "...เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว และข้าพเจ้าเชื่อมั่นคงว่าพระองค์ทรงสามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น" (2 ทธ. 1:12) มีคนไปโบสถ์จำนวนมากที่รู้ว่าตนเชื่ออะไร แต่มีความแตกต่างมหาศาลในการรู้ว่าคุณเชื่ออะไรกับคุณเชื่อใคร ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่ระบบ ๆ หนึ่ง แต่เป็นบุคคลผู้หนึ่ง "พระคริสต์ในตัวคุณ" คือชัยชนะเหนือโลก เนื้อหนัง และพญามาร:

"พวกท่านเป็นของพระเจ้า ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าผู้ที่สถิตอยู่ในพวกท่านก็เป็นใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก" (1 ยอห์น 4:4) นี่เป็นอีกคำพูดหนึ่งที่ถูกล่ามว้อย่างชัดเจน มันไม่ได้กล่าวว่าเราจะเอาชนะ ณ เวลาหนึ่งในอนาคต และไม่ได้กล่าวว่าบางที่เราอาจเอาชนะได้ มันกล่าวอย่างชัดเจนว่าเราเอาชนะแล้ว เพราะว่าพระองค์ (พระคริสต์) ผู้ทรงอยู่ในเราทรงเป็นใหญ่กว่าผู้นั้น (ซาตาน) ที่อยู่ในโลก

1 ยอห์น 5:4 ก็เป็นคำกล่าวหนึ่งที่ชัดเจนเช่นกัน: "ด้วยว่าผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะต่อโลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยต่อโลก คือความเชื่อของพวกเรานั้นเอง" ทุกคนที่รับความรอดแล้ว ที่บังเกิดจากพระเจ้าและรับความรอดโดยพระคุณ เอาชนะโลก-โดยทางความเชื่อ

มันเป็นเรื่องแสนวิเศษที่ได้รู้ว่าความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความรอดนิรันดร์ เราถูกรักษาไว้โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เราเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระคริสต์ และเนื่องจากเราได้กล่าวยอมรับพระองค์ต่อหน้ามนุษย์แล้ว เราจึงทราบว่าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ที่จะกล่าวยอมรับเราต่อพระพักตร์พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ (มธ. 10:32,33)

เราควรใส่ใจอย่างขมิ้มมันที่จะทำให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของเราแน่นอน เราควรทราบจนหมดข้อสงสัยใด ๆ ว่าเราได้รับความรอดแล้ว บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง จำไว้ว่า "คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ" (รม. 1:17) และความเชื่อเป็นชัยชนะที่เอาชนะโลก!

เราได้รับความเชื่อโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า (รม. 10:17) ยิ่งเราอ่านพระวจนะมากเท่าไร โดยดูดซึมหรือกินพระวจนะเข้าไปจริง ๆ ความเชื่อของเราก็จะเข้มแข็งมากขึ้นเท่านั้น และโดยมีพระเยซูเป็นศูนย์กลางของเราเพื่อวิงวอนเผื่อเราต่อพระพักตร์พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ เราก็พักสงบในความไว้วางใจได้ว่าไม่มีผู้เชื่อคนใดที่ถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้วจะถูกเผาในบึงไฟ!

ข้อ 7 และ 8: "ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดูดตึมน้ำฝนที่ตกลงมาบนพื้นแผ่นดินนั้นเนื่อง ๆ และงอกขึ้นมาเป็นต้นผักทั้งหลายซึ่งเหมาะสำหรับคนทั้งหลายที่ได้พรวันดินนั้น ก็ได้รับพระพรจากพระเจ้า แต่พื้นแผ่นดินที่งอกบรรดาหนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกปฏิเสธเสีย และเกือบจะถึงที่สาบแช่งแล้ว ซึ่งปลายทางของมันคือการถูกเผาไฟเสีย"

ผู้แต่งเพลงสดุดีบอกเราว่า "พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อทุกคน และบรรดาพระเมตตาอันอ่อนโยนของพระองค์อยู่เหนือพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์" (เพลงสดุดี 145:9) พระเจ้าทรงเปี่ยมพระเมตตา ออกถ้อย

พระทัย และอ่อนโยน-แต่เราเรียนรู้ในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูว่าพระองค์ทรงเป็น “เพลงที่เผ่าผลาญ” เช่นกัน
เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอล เราอ่านว่า “ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์พระเยโฮวาห์ได้ทรงนำท่านออกมา
จากอียิปต์” (อพย. 13:9)

เกี่ยวกับการอัศจรรย์นั้นที่เป็นการรับสภาพมนุษย์ของพระเจ้า มารีย์กล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงสำแดง
พระกำลังด้วยพระกรของพระองค์...” (ลูกา 1:51)

ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ถูกประกาศและถูกแสดงให้เห็นแล้วในสิ่งทรงสร้าง (รม. 1:20) อำนาจทรง
มหิทธิฤทธิ์ของพระเจ้าจะถูกสำแดงในนรกแก่ภาษาชะงัดหลายแห่งพระพิโรธ ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้เพื่อความ
พิณาศ (รม. 9:22) เปาโลอธิษฐานขอเพื่อที่เราจะทราบ “ความยิ่งใหญ่อันเหลือล้นแห่งฤทธานุภาพของพระองค์
ต่อเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์” (อฟ. 1:19)

“ด้วยว่า” ซึ่งเป็นคำพูดเปิดของข้อ 7 เชื่อมโยงมันกับพระคำหข้อที่มาก่อนหน้า และข้อ 7 และ 8 ให้
ภาพประกอบและยืนยันคำเตือนสติที่น่ายำเกรงซึ่งถูกให้ไว้ในพระคำหข้อแรกของบทนี้

ในพระคำหข้อแรกเปาโลพูดถึงคนสองกลุ่ม: ในข้อ 1 และ 3 เขาระบุตัวว่าเป็นพวกเดียวกับกลุ่มหนึ่ง
โดยกล่าวว่า “ขอให้พวกเราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์...และพวกเราก็จะกระทำสิ่งนี้ได้” แต่จงสังเกตว่าในข้อ
4 และ 6 เขาพูดถึง “คนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว...ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงไป” ที่ว่ามีคนสอง
กลุ่ม คือกลุ่มหนึ่งหลงหายและกลุ่มหนึ่งรอด ซึ่งทั้งสองกลุ่มได้รับความสว่างแล้วเหมือน ๆ กันโดยพระวจนะ ก็
ถูกยืนยันในคำอุปมาที่ให้ไว้ในข้อ 7 และ 8

ในพระคำสองข้อนี้เราเห็นพื้นดินสองผืน: ผืนแรก คือ พื้นดินที่เกิดผลมากซึ่งกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่
บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง รับเอาพระวจนะของพระเจ้าเข้าไว้ในใจของตนแล้ว พวกเขาไม่เพียงแค่ “ซึม”
พวกเขาได้ดูดซึมเข้าไป พวกเขาได้กินพระวจนะซึ่งเป็นวิญญานและชีวิตเข้าไปจริง ๆ

ผืนดินที่สองนั้นไม่เกิดผลเลย โดยมีแต่หนามใหญ่และหนามย่อย ซึ่งเป็นตัวแทนของคนเหล่านั้นที่ได้
รับความสว่างและฤทธิ์เดชของข่าวประเสริฐแล้ว เคยมีโอกาสที่จะรับความรอดแล้ว แต่ก็ปฏิเสธพระราชกิจที่
เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์และมาไม่ถึงการบังเกิดใหม่

“น้ำฝน” ในข้อพระคำตอนนี้ของเราบ่งบอกถึงพระวจนะของพระเจ้า: “หลักคำสอนของข้าพเจ้าจะ
หยดลงอย่างเม็ดฝน คำปราศรัยของข้าพเจ้าจะกลั่นตัวลงอย่างน้ำค้าง อย่างสายฝนโปรยปรายลงมาบนหญ้า
อ่อน และอย่างท่าฝนเทลงบนพื้นหญ้า” (อพย. 32:2) “เพราะว่าฝนลงมาและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่
กลับไปทีนั้น แต่รดน้ำแผ่นดินโลก และทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ เพื่อมันจะอำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและ
อาหารแก่ผู้กินฉันใด คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเรา คำนั้นจะไม่กลับมาสู่เราอย่างไรประโยชน์ แต่คำนั้น
จะทำการซึ่งเรามุ่งหมายไว้ให้สำเร็จ และคำนั้นจะจำเริญในสิ่งซึ่งเราได้ส่งคำนั้นให้กระทำฉันนั้น” (อสย.

55:10,11)

น้ำฝนไม่สามารถถูกผลิตหรือถูกทำขึ้นโดยมนุษย์ได้ ในทำนองเดียวกัน พระวจนะของพระเจ้าก็ไม่ได้มี
แหล่งกำเนิดจากมนุษย์ มันออกมาจากลมหายใจของพระเจ้า น้ำฝนลงมาจากฟ้า ข่าวประเสริฐก็มาจากพระ
ทรงของพระบิดา-พระเยซูทรงเป็นพระวาทนะที่รับสภาพมนุษย์

น้ำฝนให้ความชุ่มฉ่ำแก่แผ่นดินโลกและเป็นเหตุให้เมล็ดพืชงอกเงยและเติบโต น้ำฝนเป็นเหตุให้เถา
อ้วนเกิดผลตกและทำให้เก็บเกี่ยวได้มากมาย หากปราศจากน้ำฝนเมล็ดพืชก็คงไม่มีทางมาสู่ชีวิตและคงจะไม่มี
การเก็บเกี่ยวพืชผล เช่นเดียวกันหากไม่มีพระวอของพระเจ้า ก็ไม่มีความรอด พระวอจะเป็นเครื่องมือของ
พระวิญญาณ-มีชีวิต คมกริบ และเปี่ยมด้วยฤทธิ์ พระวอจะเป็นเมล็ดที่ไม่รู้เปื่อยเน่าที่นำชีวิตมาสู่ผู้เชื่อ

การกล่าวถึงฝนเป็นครั้งแรกในพระคัมภีร์อยู่ในปฐมกาล 2:5: “ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ได้
ทำให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก...” ในการอ้างอิงถึงฝนเป็นครั้งแรกนี้ เป็นที่ชัดเจนว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้า (ไม่ใช่
พวกพระของคนต่างชาติ) ทรงทำให้ฝนตก ในการส่งฝนมาบนแผ่นดินที่กระหาย พระเจ้าทรงรับประกันเรา
เรื่องพระสัญญาต่าง ๆ และความดีงามของพระองค์: “แต่อย่างไรก็ตาม พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยานฝ่าย
พระองค์เอง ในการที่พระองค์ได้ทรงกระทำดี และประทานฝนจากฟ้าสวรรค์แก่พวกเรา และให้มีฤดูกาลต่าง ๆ
ที่เกิดผล โดยทำให้ใจทั้งหลายของพวกเราเต็มอิมด้วยอาหารและความยินดี” (กิจการ 14:17)

พระเจ้าทรงส่งฝนมาบน “คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม” (มธ. 5:45) และเราก็ไม่เห็นค่าพระพรต่าง
ๆ ของมัน เราเดินในฝน เรารู้สึกถึงความเย็นสดชื่นของฝน เราพึ่งพาฝนเพื่อสุขภาพและความสบาย-และเราไม่
ค่อยหยุดเพื่อจะตระหนักว่าพระเจ้าของเราทรงแยกพระองค์เองออกจากพระอื่น ๆ ทั้งปวงตามที่คนเขาเรียก
กัน พระองค์ทรงแยกพระองค์ออกมาในฐานะพระเจ้าแห่งสวรรค์เดียวที่แห่งจักรวาลเพราะว่าพระองค์ประทาน
ฝนแก่เรา-บางสิ่งที่พระองค์เพียงผู้เดียวสามารถทำได้!

แผ่นดินซึ่ง “ดูดดื่มน้ำฝนที่ตกลงมาบนพื้นแผ่นดินนั้นเนื่อง ๆ” เป็นคำบรรยายถึงคนเหล่านั้นที่มีความ
สุขกับคำสั่งสอนและที่มีประสบการณ์กับอิทธิพลร่วมกันของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เยเรมีย์ร้องออกมาด้วยน้ำตาว่า “โอ แผ่นดินโลก แผ่นดินโลก แผ่นดินโลกเอ๋ย จงฟังพระวอของ
พระเยโฮวาห์” (ยรม. 22:29) พระเยซูทรงมองไปเหมือนครอันเป็นที่รักของพระองค์และทรงรำไห้ว่า “โอ
เยรูซาเล็ม ๆ ... เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ ... และพวกเจ้าไม่ยอมเลย” (มธ. 23:37)

ตรงกันข้าม เราหมายเหตุน้ำฝนที่เกิดหนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกปฏิเสธ ถูกสาปแช่ง และ
สุดท้ายแล้วถูกทำลาย

พื้นแผ่นดินคือหัวข้อมรรวมกันในพระคำข้อนี้ของเรา และดินที่งอกพืชผักและดินที่งอกหนามใหญ่และ
หนามย่อยก็เป็นส่วนหนึ่งของพื้นแผ่นดินอย่างเท่าเทียมกัน โดยธรรมชาติและเดิมทีพวกมันเป็นเหมือนกัน น้ำ
ฝนตกลงบนดินดีและบนดินเลว ทั้งดินดีและดินเลวถูกไถพรวน ความแตกต่างอยู่ตรงที่ว่าส่วนหนึ่งเกิดผลดี-ต้น
ผักทั้งหลาย; ขณะที่อีกส่วนที่เหลือเกิดหนามใหญ่และหนามย่อย ส่วนหนึ่งตอบสนองต่อการเพาะปลูก แต่ถึง
แม้ว่าน้ำฝนตกลงบนดินอีกส่วนที่เหลือ มันก็ไม่ตอบสนองในการออกผลซึ่งดีสำหรับเป็นอาหารหรือให้
ประโยชน์

จงสังเกตว่ามีกล่าวไว้ว่าดินดีนั้น “งอกขึ้นมาเป็นต้นผักทั้งหลายซึ่งเหมาะสำหรับคนทั้งหลายที่ได้
พรวนดินนั้น” แต่ดินอีกแบบนั้น “งอกบรรดาหนามใหญ่และหนามย่อย” เหล่าผู้รู้ภาษกรีกบอกเราว่าคำกรีก
ที่แปลเป็น “งอก” บ่งบอกถึงการผลิตแบบผิดธรรมชาติ-นั่นคือ ดินนั้นงอกสิ่งซึ่งตรงข้ามกับการใช้งานตาม
ธรรมชาติของมัน มันงอกสิ่งซึ่งไม่เหมาะสำหรับเป็นอาหารแก่เจ้าของของมันและสิ่งซึ่งไม่ถวายเกียรติแด่

พระเจ้าแห่งจักรวาล

หนามใหญ่และหนามย่อยไม่เพียงไม่มีประโยชน์จากจุดยืนด้านอาหาร แต่พวกมันยังชอบทำร้ายและชอบทำลายด้วย:

“และจะไม่มีหนามย่อยที่ทิ่มแทงแกว่งควานแห่งอิสราเอลอีกต่อไป หรือหนามที่ทำให้ทุกหัวใจใด ๆ แห่งบรรดาคนที่อยู่รอบพวกเขา ที่ได้เหยียดหยามพวกเขา และพวกเขาจะทราบว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้า” (อสค. 28:24)

ดินดีนั้น “ได้รับพระพรจากพระเจ้า” แต่ดินชั่วนั้น “เกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว ซึ่งปลายทางของมันคือการถูกเผาไฟเสีย” ผมจำได้ดีตอนที่ผมยังเป็นเด็กในไร่ไร่ เมื่อในฤดูใบไม้ผลิพวกเราเผาหนามใหญ่และหนามย่อย! พวกเราเก็บรวบรวมข้าวสาลีและข้าวบาร์เลย์ไว้ในโรงนา แต่หนามใหญ่และหนามย่อยถูกเผาไฟ มีคนจำนวนมากที่ได้รับความสว่างแล้ว บางคนรับเอาของประทานของพระเจ้าจนเกิดผลมากและรับพระพรทั้งหลาย คนอื่น ๆ ก็ไม่เกิดผลอะไรเลย-มีแต่หนามใหญ่และหนามย่อย

จะมีคนเหล่านั้นเสมอในอาณาจักรชาวคริสต์ที่จะออกพระนามของพระคริสต์โดยที่ไม่ได้เป็นคนของพระองค์อย่างแท้จริง การพิพากษายังไม่สำเร็จจริงแต่มันจะมานะ และคนเหล่านั้นทุกคนที่ปฏิเสธพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดก็จะถูกโยนทิ้งในไฟนรก

เราถูกเตือนสติให้เป็นผู้ประพฤติตามพระวจนะและไม่ใช้ผู้ฟังเพียงเท่านั้น เมื่อเราได้ยินพระวจนะ เราได้รับประโยชน์โดยการได้ยินไหม? เรารับเอาพระวจนะและทำให้มันเกิดประโยชน์ไหม? เราเป็นผู้ฟังที่เป็น “ดินดี” ไหม? คนเหล่านั้นที่รับเอาข่าวประเสริฐด้วย “ใจซื่อสัตย์และใจที่ดี” (ลูกา 8:15) คือคนเหล่านั้นที่ยอมรับมันเป็นพระวจนะที่ไม่มีทางผิดพลาดได้ของพระเจ้าและยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของมัน เหล่าผู้ฟังที่ดีก็ตัดสินใจตัวพวกเขาเอง

“ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย” (ยอห์น 12:48) เหล่าผู้ฟังที่ดียอมไม่ลำเอียงในการปรับใช้พระวจนะกับตัวเอง พวกเขายอมรับพระวจนะด้วยตัวเอง พวกเขาเชื่อมั่นเป็นของตัวเอง รับมันเข้าไว้ในใจของตน และประยุกต์ใช้มันกับความต้องการต่าง ๆ ของตนเอง

“...แต่ผู้ที่ได้รับเมล็ดพืชซึ่งตกเข้าไปในดินดีนั้น คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะ และเข้าใจพระวจนะนั้น ผู้ซึ่งเกิดผลด้วย และออกผลหนึ่งร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง” (มธ. 13:23)

ถ้าเราเป็นผู้ฟังที่ดี พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงสอนเรา: “แต่การเจิมซึ่งพวกท่านได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่ในพวกท่าน และพวกท่านไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์คนใดมาสอนพวกท่าน แต่เพราะว่าการเจิมนั้นเองสอนพวกท่านให้ทราบทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ได้เป็นความเท็จ และตามที่การเจิมนั้นได้สอนพวกท่านมาแล้วอย่างไร พวกท่านก็จะดำรงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:27) เหล่าผู้ฟังที่ดียอมปฏิบัติตามพระวจนะและจากนั้นพวกเขาก็เกิดผลโดยอัตโนมัติ

พวกยิวเหล่านั้นอวดต่อพระเยซูว่าตนเป็นเชื้อสายของอับราฮัม ว่าตนไม่เคยตกเป็นทาสเลย และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่ต้องถูกทำให้เป็นไท (ยอห์น 8:32,33) พวกเขาอวดว่าตนเป็นชนชาติที่ถูกเลือกของพระเจ้า

ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดปรานมากกว่าชนชาติทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก แต่แม้ในขณะนั้นพระพิโรธของพระเจ้ายิ่งจะตกเหนือศิระของพวกเขายิ่งแล้ว พระองค์ทรงปฏิเสธพวกเขาแล้ว และพวกเขาแค่กำลังมีความสุขกับพระเมตตาที่เหลืออยู่ไม่กี่วันเท่านั้น!

และพวกเขาไม่ใช่คนพวกสุดท้ายที่จะถูกหลอกเช่นนั้น คริสตจักรทั้งหลายทั่วยุโรปอเมริกาที่มีหลายพันคนที่เข้าชื่อเป็นสมาชิกซึ่งพวกเขา “เคร่งศาสนา” มาก ๆ ในเช้าวันอาทิตย์ พวกเขาดูเหมือนพวกคริสเตียน พวกเขาร้องเพลงเหมือนพวกคริสเตียน พวกเขาอาจถือพระคัมภีร์ไปคริสตจักรในวันอาทิตย์ด้วยซ้ำ แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากพระเจ้า พวกเขาเป็นสมาชิกของคริสตจักรท้องถิ่นสักแห่ง พวกเขาประกาศตัวว่าเป็นผู้ติดตามของพระคริสต์ แต่ในใจของพวกเขาพวกเขาก็ไม่ยอมรับพระองค์

เปโตรร้องออกมาว่า “...จงขยันขันแข็งที่จะกระทำการทรงเรียกและการทรงเลือกสรรของพวกท่านให้มั่นคง...” (2 ปต. 1:10) ท่านผู้อ่านที่รัก เมื่อคุณยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า คุณจะได้อินพระองค์ตรัสใหม่ว่า “ทำดีแล้ว เจ้าผู้รับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ”? หรือคุณจะได้ยินพระองค์ตรัสว่า “เจ้าทั้งหลายจงถอยไปจากเรา พวกเจ้าที่ถูกสาปแช่ง จงเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมันนั้น” (มัทธิว 25:41)

คำพูดที่คุณได้อินจากพระโอษฐ์ของพระเจ้าจะถูกตัดสินชี้ขาดโดยการที่คุณบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงหรือไม่ มีทางเดียวเท่านั้นที่จะบังเกิดใหม่อย่างแท้จริง: “จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าและท่านจะรอด” จงฟังและเชื่อพระวจนะของพระองค์ จงวางใจในพระโลหิตที่หลั่งรินและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ และคุณจะได้รับ ความรอด จากนั้นเมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต คุณจะได้อินพระองค์ตรัสว่า “เจ้าจงเข้าไปในความปิติยินดีของนายของเจ้าเถิด!”

เหล่าผู้เชื่อแท้

ข้อ 9-12: “แต่พวกที่รัก พวกเราเชื่อมั่นกันว่าพวกท่านจะได้สิ่งทั้งหลายที่ดีกว่านั้น และสิ่งต่าง ๆ ที่มาพร้อมกับความรอด แม้พวกเรากล่าวอย่างนั้น เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลืมการงานและการทำงานหนักแห่งความรักของพวกท่าน ซึ่งพวกท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ ในการที่พวกท่านได้รับใช้ พวกวิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่ และพวกเราปรารถนาที่จะให้พวกท่านทุกคนแสดงความขยันขันแข็งแบบเดียวกันให้ถึงความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย เพื่อพวกท่านจะไม่เกียจคร้าน แต่เป็นผู้ดำเนินตามแบบอย่างของคนเหล่านั้น ผู้ซึ่งโดยทางความเชื่อและความอดทน ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นเป็นมรดก”

ข้อ 9 ให้ข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดและเป็นที่สุดว่าคนเหล่านั้นที่ถูกอ้างอิงว่าหลงไปไม่ได้บังเกิดใหม่อย่างแท้จริง คนเหล่านั้นที่ออกนามใหญ่และนามย่อยก็ถูกปฏิเสธเสีย- “แต่พวกที่รัก พวกเราเชื่อมั่นกันว่าพวกท่านจะได้สิ่งทั้งหลายที่ดีกว่านั้น และสิ่งต่าง ๆ ที่มาพร้อมกับความรอด” กล่าวอีกนัยหนึ่ง เปาโลกล่าวว่า “สิ่งที่ข้าพเจ้าเพิ่งเขียนไปนั้นไม่ได้หมายถึงพวกท่าน ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นเรื่องสิ่งต่าง ๆ ที่ดีกว่า-สิ่งต่าง ๆ ที่มาพร้อมกับความรอดโดยอัตโนมัติ-ไม่ใช่สิ่งต่าง ๆ ที่เราทำเพื่อจะรับความรอด แต่เป็นสิ่งต่าง ๆ ที่เราทำเพราะว่าเราได้รับความรอดแล้ว”

ผู้เชื่อแท้เหล่านั้นได้พิสูจน์ความเชื่อของตนแล้วผ่านทางการทำงานหนักด้วยความรักของพวกเขาซึ่งถูกพูดถึงในข้อ 10 พวกเขาไม่เป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ซิมแล้วและหันไปเสีย คนทั้งหลายที่ปฏิเสธพระคริสต์ก็ต้องถูกพระองค์ปฏิเสธโดยอัตโนมัติ พระองค์ไม่ทรงมีทางเลือกอื่น ถ้าเรากล่าวยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะกล่าวยอมรับเรา ถ้าเราไม่ยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะไม่ยอมรับเรา

ความเชื่อแท้ “ความเชื่ออันแท้นั้น” (2 ทธ. 1:5) ที่เปิดรับความเชื่อแบบคริสเตียนคือ ความเชื่อซึ่งยอมจำนนโดยไม่สงวนไว้แต่องค์พระผู้เป็นเจ้า รับเอาของพระองค์ไปแบกด้วยความเต็มใจ ด้วยใจยินดี นบนอบต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ในทุกสิ่ง ไม่มีสอนในพระคัมภีร์เลยเกี่ยวกับการวางใจพระเยซูให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดและไม่รับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งชีวิตของเรา: “เหตุฉะนั้นตามที่พวกท่านได้ต้อนรับเอาพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้ามาแล้วอย่างไร ก็ให้พวกท่านดำเนินในพระองค์อย่างนั้น” (คส. 2:6)

ความเชื่อที่แท้จริงและซื่อตรงในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูไม่อาจถูกแยกขาดได้จากความเชื่อฟังและความปรารถนาที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย โดยปฏิเสธตัวเองและรับกางเขนนั้นเพื่อเดินตามรอยพระบาทของพระองค์ (2 คร. 5:15)

มันเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งของพระเจ้าที่มี “สิ่งต่าง ๆ ที่มาพร้อมกับความรอด” ดวงอาทิตย์กับแสงสว่างถูกแยกออกจากกันได้หรือไม่? ความร้อนถูกแยกออกจากไฟได้หรือไม่? ในทำนองเดียวกัน ความเชื่อแท้และการประพฤติก็แยกจากกันไม่ได้ ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายเสียแล้ว

“เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลืมการงานและการทำงานหนักแห่งความรักของพวกท่าน” เอเฟซัส 2:10 บอกเราว่า “พวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” พระคุณของพระเจ้าสอนเราให้กระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย (ทต. 2:11-15)

“พระเจ้าไม่ทรงอธรรม” พระองค์ไม่สามารถทำการงานใดที่ไม่ชอบธรรมได้ ถึงแม้เราเป็นผู้ถูกสร้างที่อ่อนแอและไม่คู่ควร ถ้าเราสารภาพบาปทั้งหลายของเรา พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะยกโทษบาปทั้งหลายของเราให้แก่เรา (1 ยอห์น 1:9) เราซึ่งเป็นผู้เชื่อแท้จะไม่รีบเข้าเฝ้าพระเจ้าและเรียกร้องความยุติธรรม! “เพราะเหตุบรรดาพระเมตตาของพระเยโฮวาห์พวกเราจึงไม่ถูกเผาผลาญไป เพราะพระกรุณาทั้งหลายของพระองค์ไม่ลืมหูลง” (พคค. 3:22)

พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม และความยุติธรรมของพระองค์เป็นหนึ่งในพระลักษณะเหล่านั้นที่เรียกร้องพระเยซูพระเมษโปดกที่ไร้ตำหนิให้แทนที่ของคนบาปเพื่อที่พระเจ้าจะทรงชอบธรรม และทรงนับว่าคนอธรรมเป็นผู้ชอบธรรมได้ (รม. 4:5)

“ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความสว่าง ซึ่งในพระองค์นั้นไม่มีการแปรปรวน หรือเงาแห่งการหันเห” (ยากอบ 1:17)

เพราะว่าพระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ปราศจากการแปรปรวนได้ และไม่มีเงาแห่งการหันเหกับพระองค์ พระองค์จึงกลับคำตรัสของพระองค์ไม่ได้ “เพราะว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์ เราไม่ผันแปร เพราะฉะนั้นพวกเจ้า บุตรชายทั้งหลายของยาโคบเอ๋ย จึงไม่ถูกเผาผลาญ” (มลค. 3:6)

สองสิ่งถูกสอนอย่างชัดเจนและอย่างสม่ำเสมอตลอดทั่วพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่:

1. เราถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อไม่ใช่โดยการประพฤติ (รม. 4:5 และ 5:1; ทต. 3:5; อฟ. 2:8,9) การนับว่าชอบธรรมไม่ขึ้นกับการประพฤติเลย
2. ความเชื่อที่นับว่าชอบธรรมเป็นความเชื่อที่มีชีวิต ความเชื่อที่มีการประพฤติ ความเชื่อที่เกิดผลเพราะว่ามันเป็นความเชื่อที่มีชีวิต พระคริสต์ “ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย” (ทต. 2:14)

ความเชื่อที่ช่วยให้รอดที่แท้จริงและการทำงานหนักแห่งความรักคือแฝดสยาม: “โดยสิ่งนี้พวกเราจึงรับรู้ความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมวางชีวิตของพระองค์เพื่อพวกเรา และพวกเราก็ควรจะวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง แต่ผู้ใดก็ตามที่มีทรัพย์สมบัติของโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนมีความต้องการและจิตใจไม่กรุณาเขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักในคำพูดและในลิ้น แต่ให้เรารักในการกระทำและในความจริง และโดยสิ่งนี้พวกเราจึงทราบว่าพวกเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะมีความมั่นใจต่อพระพักตร์พระองค์” (1 ยอห์น 3:16-19) และดู 1 ยอห์น 4:7-12

จากข้อพระคำเหล่านี้เราทราบว่าความรักที่มีต่อกันในท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อเป็นผลอย่างหนึ่งของพระวิญญูญาณอย่างไม่ต้องสงสัย และความรักที่มีต่อกันในท่ามกลางเหล่าผู้เชื่อก็มีอยู่เพราะความเชื่อที่มีชีวิต!

จงสังเกตคำกล่าวที่ว่า “การทำงานหนักแห่งความรัก” ยากอบ 2:15-17 บรรยายเช่นนี้: “ถ้าพี่น้องชายหรือหญิงคนใดเปลือยเปล่า และขาดแคลนอาหารประจำวัน และคนหนึ่งคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาเหล่านั้นว่า “จงออกเดินทางไปโดยสันติสุขเถิด พวกท่านจงอบอุ่นและอิ่มเถิด” อย่างไรก็ตามพวกท่านไม่ได้ให้สิ่งเหล่านั้นซึ่งจำเป็นต่อร่างกายแก่พวกเขา สิ่งนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรเล่า เช่นนั้นแหละ ถ้าความเชื่อไม่มีการกระทำ มันก็ตายเสียแล้ว โดยอยู่เพียงลำพัง”

ความเชื่อแท้ย่อมก่อให้เกิดความรักที่แท้จริง และความรักที่แท้จริงมีการกระทำและขยันขันแข็ง โดยเต็มใจและกระตือรือร้นที่จะทำงานหนัก ผู้คนของพระเจ้าจำนวนมากมีความต้องการและความทุกข์ใจหลากหลายชนิด และมีหลายวิธีที่เราสามารถช่วยเหลือเพื่อนผู้เชื่อของเราได้ จงศึกษาคัมภีร์โรม 15:25-28; 1 โครินธ์ 8:21; 9:11-15

อย่างไรก็ตาม เราต้องไม่ช่วยเหลือผู้ขี้ดสนและปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่ทุกข์ยากเพียงเพื่อที่จะทำให้ใจวินิจฉัยผิดและชอบของเราสงบและไม่ใช่เพื่อคำสรรเสริญของมนุษย์หรือเหตุผลซึ่ง ๆ “การทำงานหนักแห่งความรัก” ของเราต้องไม่ใช่เพื่อเกียรติยศจอมปลอม มันต้องถูก “แสดงต่อพระนามของพระองค์” ใน 1 โครินธ์ 10:31 เปาโลกล่าวมั่นไว้ว่าคำเหล่านี้: “เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำให้สิ่งสรรพัชร์เพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า” คริสเตียนต้องไม่ปฏิบัติกิจการงานใดเพื่อนำเกียรติยศและสง่าราศีมาสู่ตัวเอง แต่เพื่อถวายเกียรติและสง่าราศีแด่พระนามประเสริฐของพระองค์ผู้ได้ทรงช่วยเราให้รอดและทรงเรียกเราออกมาจากความมืดเข้าสู่ความสว่างมหัศจรรย์ของพระองค์แล้ว

ในข้อ 11 “พวกเรา” แน่ใจว่าหมายถึงเปาโลและเหล่าผู้ช่วยของเขา-ทิตัส ทิโมธี หรือคนอื่น ๆ คำกรีกที่แปลเป็น “ปรารณา” บ่งบอกถึงการโยยหาแบบรุนแรง-และเปาโลมีความปรารณาเช่นนั้น สิ่งที่เขา กำลังกล่าวในข้อ 11 จริง ๆ แล้วก็คือ: “ข้าพเจ้าหวังใจว่าพวกท่านแต่ละคนได้ใช้ความเชื่ออันแท้จริง ว่าพวกท่านไม่ได้แค่ซึมหลังจากที่พวกท่านได้รับความสว่างแล้ว แต่ว่าพวกท่านได้ก้าวต่อไปจนใช้ความเชื่อที่ช่วยให้รอดไปสู่ความรอดแล้ว ข้าพเจ้าหวังใจอีกว่าพวกท่านจะพิสูจนการนี้โดยการที่พวกท่านทำงานหนักด้วยความรักต่อไป”

1 ยอห์น 3:14 บอกเราว่า “พวกเราทราบว่ พวกเราได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เพราะว่า พวกเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ก็ยังดำรงอยู่ในความตาย” เราต้องฟังถ้อยคำที่เปาโลเขียนถึงทิโมธี: “จงตรึกตรองในสิ่งเหล่านี้ จงมอบตัวท่านไว้แก่สิ่งเหล่านี้อย่างเต็มขนาด เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏ แจ้งแก่คนทั้งปวง จงระวังตัวท่านและหลักคำสอนนั้น จงดำเนินต่อไปในสิ่งเหล่านี้ เพราะเมื่อกระทำดั่งนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเองและคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้” (1 ทธ. 4:15,16)

มีคนมากมายในคริสตจักรทั้งหลายวันนี้ที่ขัดสนสิ่งเหล่านั้นซึ่ง “มาพร้อมกับความรอด” พวกเขาถูกนำให้หลงเงินไปแล้วโดยซาตาน ในใจของคริสเตียนทุกคนควรมีความปรารณาที่จะเชื่อฟังพระเจ้าและถือรักษาบัญญัติทั้งหลายของพระองค์:

“เพราะนี่แหละเป็นความรักของพระเจ้า ที่พวกเรารักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ” (1 ยอห์น 5:3) นี่ไม่ได้หมายถึงพระราชบัญญัติของโมเสส มีพระบัญญัติหลายข้อในภาคพันธสัญญาใหม่ซึ่งผู้เชื่อทั้งหลายจะเชื่อฟังหากพวกเขาใช้ความเชื่อที่มีชีวิตแล้ว ถ้า คุณไม่มีความปรารณาอันลึกซึ้งที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยในสิ่งสารพัดที่คุณทำ ถ้าคุณไม่แสวงหาอย่างจริงจังที่จะดำเนินชีวิตที่จะเป็น “การทำงานหนักแห่งความรัก” แก่พวกวิสุทธิชน คุณก็ไม่เคยมีประสบการณ์ที่แท้จริงแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเมษโปดกของพระเจ้าเลย พญามารแอบเอาของปลอมมาให้คุณแล้ว!

“...แสดงความขยันขันแข็งแบบเดียวกันให้ถึงความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุด ปลาย” ความเชื่อแท้ ความเชื่อที่มีชีวิต ย่อมมองไปที่พระเยซูผู้ทรงสัญญาแล้วว่าจะช่วยให้รอดหากเรามาหาพระองค์ ความเชื่อที่มีชีวิตย่อมให้กำเนิดความหวังที่มีชีวิต และความหวังย่อมมองไปที่สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเยซูทรงสัญญาไว้ พระเจ้าผู้ทรงโกหกไม่ได้ทรงสัญญาแล้วว่าจะช่วยให้รอดจนถึงที่สุดทุกคนที่มาหาพระองค์โดยพระเยซู พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่มีทางจากเราไปหรือทอดทิ้งเราเลย พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นตามแบบพระฉายของพระบุตรของพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะช่วยให้พ้นจากบาป (1 คร. 10:13) พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าวันหนึ่งพระองค์จะทรงเรียกเราไปถึงพระองค์เอง เพื่อที่ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน เราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าในยุคเหล่านั้นที่ จะมาพระองค์จะทรงแสดงออกถึงความไพบูลย์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระองค์ในพระกรุณาของพระองค์ที่มีต่อเราโดยทางพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา (อฟ. 2:6,7) ความเชื่อที่มีชีวิตพักสงบอยู่บนพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า โดยรู้จักฤทธิ์เดชของพระเจ้าและความจริงแท้แห่งพระสัญญาของพระองค์

เหล่าผู้เชื่อแท้เป็นทหารแห่งกางเขนนั่น และในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีการลาหยุดพัก มันคือ “จนถึงที่สูญสลาย” เราจะต้อง “สู้รบในการต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อ” (1 ทธ. 6:12) ไม่มีการปลดประจำการจากกองทัพของพระเจ้าเลย เมื่อเราเข้าร่วมในกองทัพขององค์พระผู้เป็นเจ้าโดยการเปิดรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์โดยความเชื่อ มันก็เป็นการถวายตัวแบบชั่วชีวิต และถ้าเราสู้รบในการต่อสู้อันดี เราก็กล่าวร่วมกับอัครทูตเปาโลได้ว่า “ข้าพเจ้าพร้อมที่จะถูกถวายเป็นเครื่องบูชาแล้ว...ข้าพเจ้าได้สู้รบในการต่อสู้อันดีแล้ว ข้าพเจ้าได้กระทำการวิ่งแข่งของข้าพเจ้าให้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อฉันไว้แล้ว ต่อจากนี้ไม่มีกฎแห่งความชอบธรรมเก็บไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีให้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่แก่คนทั้งปวงเช่นกันที่รักการปรากฏของพระองค์” (2 ทธ. 4:6-8)

ผู้เชื่อแท้ที่ “เอื้อมออกไปยังสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ข้างหน้า” อยู่เสมอ (ฟป. 3:13) โดยบากบั่นมุ่งหน้าไปอย่างต่อเนื่อง โดยจับจ้องที่พระเยซูผู้ทรงให้กำเนิดและทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ โดยรู้ว่าพระเจ้าไม่ทรงอธรรมที่จะทรงลี้มการงานและการทำงานหนักแห่งความรักของเรา

“เพื่อพวกท่านจะไม่เกียจคร้าน...” หลังจากรับรู้การงานของพวกเขาด้วยใจขอบคุณแล้ว บัดนี้อัครทูตเปาโลขอร้องให้พวกเขาเสมอต้นเสมอปลายและมีความเชื่อและความหวัง ความเชื่อที่มีชีวิตนำเราให้ซบลงแทบพระบาทของพระเยซู โดยร้องขอความเมตตาจากพระองค์ ความรักที่เข้ามาในใจของเราเมื่อเราเชื่ออย่างแท้จริงก็เป็นเหตุให้เราเกาะติดพระเยซู โดยวางมือของเราในพระหัตถ์ที่มีรอยตะปูของพระองค์และรับแอกของพระองค์มาแบกเพียงเพราะความยินดีและความชื่นบานในการทำให้พระองค์พอพระทัยในสิ่งสารพัดที่เรากระทำ

ความหวังซึ่งเป็นพระคุณฝ่ายวิญญาณประการหนึ่งอย่างแน่นอนทำให้เรามีความกล้าหาญและคำจูนเราในโมงยามแห่งความยากลำบากและความท้อใจ ความหวังคำจูนจิตวิญญาณซึ่งรับความรอดแล้วโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อที่มีชีวิต เมื่อเราถูกลองใจให้เลิกต่อสู้และพูดว่า “จะมีประโยชน์อะไร?” ความหวังก็ให้การคำจูนและการหนุนใจแก่เราซึ่งเราต้องการ

“เพราะว่าพวกเราได้รับความรอดด้วยความหวัง แต่ความหวังที่มองเห็นนั้นไม่ได้เป็นความหวังจริง ด้วยว่าสิ่งใดที่มนุษย์มองเห็น ทำไมเขายังหวังอยู่ในสิ่งนั้นเล่า แต่ถ้าพวกเราหวังในสิ่งที่พวกเรามองไม่เห็น พวกเราก็รอคอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน” (รม. 8:24,25)

ด้วยดวงตาแห่งความเชื่อ ความหวังก็มองเห็นคุณค่าที่แท้จริงเหล่านั้นของสิ่งทั้งหลายที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ และตั้งตาคอยให้ถึงวันนั้นเมื่อเราจะรับจากพระองค์ทุกสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ แม้จะมีพวกศัตรูอยู่ระหว่างเรากับชายแดนของแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้นั้น ความหวังก็มองเลยพินเข้าไปในแผ่นดินนั้นและให้ความมั่นใจเรื่องการต้อนรับอันเปี่ยมสง่าราศีที่รอคอยเราในวันนั้นเมื่อพระเยซูทรงเรียกเราให้ไปพบกับพระองค์ในหมู่เมฆแห่งฟ้าอากาศ ความหวังปลุกฝังความกล้าหาญให้สู้ต่อไปถึงแม้ว่าโอกาสชนะดูริบหรี่ ลมและคลื่นอาจพัดและซัดต้านแต่ความหวังย่อมบากบั่นต่อไป

ในสุภาษิต 30:12 เราอ่านว่า “มีคนที่ชั่วอายุหนึ่งที่บริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง แต่ยังไม่ได้รับการชำระ

ล้างจากความโสโครกของตน” ในมัทธิว 1:21 ทูตสวรรค์องค์นั้นบอกโยเซฟว่า “...ท่านจงเรียกนามของพระองค์ว่า เยชู เพราะว่าพระองค์จะโปรดช่วยชนชาติของพระองค์ให้รอดจากบาปทั้งหลายของพวกเขา” ดังนั้นจึงมีคำเตือนสติในข้อ 12 “เพื่อพวกท่านจะไม่เกียจคร้าน”

มันเป็นสันดานของเนื้อหนังที่ชอบเกียจคร้าน ความปรารถนาเหล่านั้นของมนุษย์เก่าไม่ได้มีต่อพระเจ้า แต่ตรงกันข้ามเลย เปาโลกล่าวว่า “...ด้วยจิตใจข้าพเจ้าเองรับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้วยเนื้อหนังก็รับใช้บัญญัติแห่งบาป” (รม. 7:25) เราถูกเตือนว่า “ท่านทั้งหลายจงสวมตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้สำหรับเนื้อหนัง...” (รม. 13:14)

ผู้เชื่อแท้ที่ใช้ความเชื่อที่มีชีวิตแล้วก็ร้องออกมาว่า “ขอพาดิฉันไป พวกเราจะวิ่งตามเธอไป...” (เพลงซาโลมอน 1:4) “ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์ไปในมรรคาแห่งพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ชื่นชมยินดีในมรรคานั้น...ขอทรงนำย่างเท้าของข้าพระองค์ในพระดำรัสของพระองค์ และขออย่าทรงให้ความชั่วช้าใด ๆ มีอำนาจเหนือข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 119:35,133) “...ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่...เนื่องด้วยการละเมิดที่ใหญ่โตนั้น ขอให้บรรดาถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการตรึงตรองแห่งใจของข้าพระองค์ เป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 19:12,14)

ผมอยากชี้ให้เห็นว่าเรา “รับมรดก” พระสัญญาเหล่านั้น-เราไม่ “ทำดี” เพื่อจะได้พระสัญญาเหล่านั้น และทำไมเราถึงได้รับมรดก? เพราะว่าเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้าโดยการบังเกิดเช่นเดียวกับโดยการรับเป็นบุตร: “เพราะว่าพวกท่านไม่ได้รับวิญญานแห่งการเป็นทาสอีกซึ่งนำไปสู่ความกลัว แต่พวกท่านได้รับพระวิญญานแห่งการทรงรับเป็นบุตร ซึ่งโดยพระวิญญานนี้พวกเราถือว่า “อับบา” คือพระบิดา พระวิญญานนั่นเองทรงเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญานของพวกเราว่า พวกเราเป็นลูกทั้งหลายของพระเจ้า และถ้าเป็นลูกทั้งหลายแล้ว จึงเป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ ถ้าหากว่าพวกเราทนทุกข์ด้วยกันกับพระองค์ พวกเราก็จะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย” (รม. 8:15-17) นอกจากนี้จึงสังเกต เอเฟซัส 1:3-6

มหาบุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ของเราภายในมานั้น

ทรงรับประกันว่าเราจะมาที่นั่นเช่นกัน

ข้อ 13: “เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น เพราะเหตุว่าพระองค์ไม่อาจให้คำปฏิญาณโดยผู้ที่ใหญ่กว่าพระองค์ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้โดยพระองค์เอง”

ชาวฮีบรูทุกคนทราบได้ว่าพระเจ้าได้ทรงให้พระสัญญาแก่อับราฮัมจริง ๆ แต่อับราฮัมผ่านทางความเชื่อและความอดทนได้รับพระสัญญาเหล่านั้นแล้ว เขาไม่ได้รับการสำเร็จจริงของพวกมันจนกระทั่งเขาได้ “ทนคอยด้วยความเพียร” แล้ว (ฮบ. 6:15)

เดิมที่อับราฮัมมีชื่อว่า “อับราม”-ซึ่งหมายถึง “บิดาผู้ถูกยกชูคนหนึ่ง” เมื่อพันธสัญญานั้นกับอับรามถูกฟื้นฟู พระเจ้าก็ทรงเปลี่ยนชื่อของเขาเป็นอับราฮัม ซึ่งหมายความว่า “เพราะเราทำให้เจ้าเป็นบิดาของ

ประชาชาติมากมายแล้ว” (ปฐมก. 17:5) อับราฮัมเป็นบิดาของทุกคนที่เชื่อ “ผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน” (รม. 4:16) อับราฮัมเชื่อพระเจ้าและนั่นถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขา เขาได้กลายเป็น “บิดาของผู้ที่มีความเชื่อ” และเราทั้งหลายที่เป็นผู้เชื่อแท้ก็เป็นลูก ๆ ของอับราฮัมในความหมายฝ่ายวิญญาณ

“...เพราะเหตุว่า(พระเจ้า)ไม่อาจให้คำปฏิญาณโดยผู้ที่ใหญ่กว่าพระองค์ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้โดยพระองค์เอง” สวรรค์ไม่สามารถให้การรับประกันที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้ได้ พระเจ้าทรงปฏิญาณโดยพระองค์เอง-ไม่มีผู้ใดที่สูงกว่านี้ที่พระองค์จะสามารถปฏิญาณโดยผู้ใดได้ ในข้อ 16 ของบทนี้เปาโลชี้ให้เห็นว่าในท่ามกลางมนุษย์คำปฏิญาณก็ถือว่าเป็นการสิ้นสุดของการทุ่มเถียง จะยิ่งมากมายกว่านั้นและยิ่งใหญ่กว่านั้นมากสักเท่าใดเมื่อพระเจ้าผู้ทรงพลานุภาพทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง และทรงอยู่ทุกแห่งหนทรงให้คำปฏิญาณ! พระเจ้าทรงเติมพันธสัญญาอันนี้ด้วยตัวพระองค์เอง ในสาระสำคัญ พระองค์ตรัสว่า “เราจะไม่เป็นพระเจ้าอีกต่อไปหากเราไม่กระทำตามที่เราสัญญาไว้” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงเติมพันธสัญญาความจริงของพระองค์ด้วยการทรงเป็นอยู่ของพระองค์เอง-และพระเจ้าก็ทรงเป็นอยู่ตั้งแต่นิรันดรกาลไปจนถึงนิรันดรกาล ดังนั้นพระสัญญาทุกข้อที่พระองค์ทรงทำไว้กับอับราฮัมก็แน่นอนพอ ๆ กับการทรงเป็นอยู่ของพระเจ้า

“เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘เรามีชีวิตอยู่ฉันใด’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ‘หัวเข่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า’” (รม. 14:11) แน่นอนพอ ๆ กับการที่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า แน่นอนพอ ๆ กับการที่พระเจ้าทรงมีสุขภาพไม่ได้ แน่นอนพอ ๆ กับการที่พระเจ้าทรงตายไม่ได้ พระองค์ก็จะรักษาพระสัญญาของพระองค์ พระองค์จะทรงพิพากษาในความชอบธรรม-วิสุทธิชนและคนบาป และท่านที่รัก คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระเจ้าจะประทานบำเหน็จที่ยุติธรรมและชอบธรรมของคุณให้แก่คุณแบบพอดี

เปาโลชี้ให้ชาวกาลาเทียเหล่านั้นเห็นอย่างชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมเพราะว่าพระองค์ทรงแบกรับคำสาปแช่งโดยพระราชบัญญัติของเราไปแล้ว เพื่อที่เราที่เชื่อจะได้รับพระพรที่มาโดยความเชื่อ:

“พระคริสต์ทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติแล้ว โดยทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อพวกเรา เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่ง’ เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์ เพื่อพวกเราจะได้รับพระสัญญาของพระวิญญาณโดยความเชื่อ ฟัน้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้ว่าเป็นเพียงแต่คำสัญญาของมนุษย์ แต่ถ้าคำสัญญานั้นได้รับการรับรองแล้ว ไม่มีมนุษย์คนใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมเข้ากับคำสัญญานั้นอีกได้ บัดนี้ บรรดาพระสัญญาได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่าน พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า ‘และแก่เชื้อสายทั้งหลาย’ เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว ‘และแก่เชื้อสายของท่าน’ ซึ่งเป็นพระคริสต์” (กท. 3:13-16)

ข้อ 14: “โดยตรัสว่า ‘แน่นอน ในการอวยพรนั้น เราจะอวยพรเจ้า และในการทวิมากขึ้น เราจะทวิเจ้าให้มากขึ้น’”

ครูสอนพระคัมภีร์ที่โดดเด่นหลายท่านประกาศว่าพระคำข้อนี้ชี้ย้อนไปยังพระสัญญาแรกนั้นของพระเจ้าที่ให้แก่อับราฮัม ซึ่งถูกบันทึกไว้ในปฐมกาล 12:1-3 พระสัญญาเดียวกันซึ่งถูกรื้อฟื้นในปฐมกาล 15:5 บางคนกล่าวว่าเป็นพระสัญญาที่ถูกบันทึกไว้ในปฐมกาล 17:2-6 กระนั้นคนอื่น ๆ ก็ชี้ไปยังปฐมกาล

17:15,16 พวกเขาขึ้นกรานว่าอับราฮัม “ได้เพียรรอคอย” จนกระทั่งเขาได้รับพระสัญญานั้น-พระสัญญาเรื่องกำเนิดของอิสอัค

แต่คำพูดที่ยกมานี้ในข้อ 14 ถูกเอามาจากปฐมกาล 22:17 และพระเจ้าตรัสถ้อยคำเหล่านี้แก่อับราฮัมหลังจากกำเนิดของอิสอัค:

“และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกมายังอับราฮัมออกมาจากฟ้าสวรรค์เป็นครั้งที่สอง และตรัสว่า “เราได้ปฏิญาณโดยตัวเราเอง พระเยโฮวาห์ตรัส ว่าเพราะเจ้าได้กระทำสิ่งนี้ และไม่ได้หวนบุตรชายของเจ้า บุตรชายคนเดียวของเจ้า ในการอวยพร เราจะอวยพรเจ้า และในการทวีมากขึ้น เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดูกดวงดาวทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์ และดูจเม็ดทรายซึ่งอยู่บนฝั่งทะเล และเชื้อสายของเจ้าจะได้ประตุมืองของเหล่าศัตรูของเขาเป็นกรรมสิทธิ์ และในเชื้อสายของเจ้า บรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร เพราะเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา” (ปฐมก. 22:15-18)

พระสัญญาของพระเจ้าภายใต้คำปฏิญาณว่าจะอวยพรอับราฮัมด้วยพระพรทั้งสิ้นนั้นไม่ได้หยุดอยู่ที่อิสอัค แต่มีต่อไปจนถึงอวสาน

“...แน่นอน ในการอวยพรนั้น เราจะอวยพรเจ้า...” นี้ให้ความกระจ่างแก่กาลาเทีย 3:14: “เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายโดยทางพระเยซูคริสต์ เพื่อพวกเขาจะได้รับพระสัญญาของพระวิญญาณโดยความเชื่อ” ในการอวยพรอับราฮัม พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงอวยพรเหล่าทายาทแห่งพระสัญญานั้น-และพระองค์ทรงให้คำมั่นว่าจะรักษาพระสัญญาทุกข้อและประทานให้แก่ผู้เชื่อทุกคนสิ่งที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้ว่าจะประทานให้แก่อับราฮัม ผู้เป็นบิดาของเราทุกคน:

“และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญานั้น” (กท. 3:29)

อับราฮัมมีชีวิตอยู่บนโลกนี้หลายปีหลังจากที่พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาและทรงให้พระสัญญานั้นภายใต้คำปฏิญาณในปฐมกาล 22 เขาประสบกับความยากลำบากและความท้อใจหลายอย่าง-แต่พระเจ้าทรงค้ำจุนและช่วยเขาให้พ้น

ข้อ 15: “และเช่นนั้นแหละ หลังจากอับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น”

ทั้ง ๆ ที่อับราฮัมเผชิญกับการล่องใจ การทดลอง ความเจ็บไข้และความผิดหวังหลายอย่าง เขาก็เชื่อพระเจ้า เขารู้ว่าพระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์และทำตามพระวามะของพระองค์

ถ้อยคำที่มีน้ำหนักมากในพระคำข้อนี้คือ “และเช่นนั้นแหละ...” ถ้อยคำเหล่านี้เชื่อมความจริงนั้นที่ถูกนำเสนอในข้อ 13 และ 14 เข้าด้วยกัน โดยเชื่อมพวกมันเข้ากับข้อ 15 อับราฮัม “ได้ทนคอยด้วยความเพียร” ตั้งแต่นั้นเวลาที่พระเจ้าทรงปรากฏแก่เขาในปฐมกาล 22 จนถึงวันนั้นที่เขาสิ้นชีวิตด้วยวัย “หนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี” (ปฐมก. 25:7) อับราฮัมมีสมอตัวหนึ่งที่แน่นอนและมั่นคง เขามีความหวังหนึ่ง และความมั่นใจที่ไม่รู้สั่นคลอนว่าพระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์

“...ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น” พระเจ้าทรงอวยพรอับราฮัมจริง ๆ พระองค์ทรงเลี้ยงดูเขา ดูแล

เขา ประทาน “สันติสุขที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง” ให้แก่เขา ความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้ และพละกำลังที่ทรกทั้งสิ้นก็หยุดยั้งไม่ได้! โดยความเชื่อในพระสัญญาที่อับราฮัมได้เห็นวันของพระคริสต์แล้ว และชื่นชมยินดี (ยอห์น 8:56)

เมื่ออับราฮัมจากโลกนี้ไป เขาก็ไปอยู่กับพระเจ้าแล้ว และในนิรันดรกาลที่อยู่เบื้องหน้าเรา เขาจะเห็นและชื่นชมยินดีในการสำเร็จจริงของรายละเอียดปลีกย่อยทุกอย่างของพันธสัญญานั้น ทุกตารางนิ้วของแผ่นดินที่พระเยซูทรงเจ้าทรงสัญญาไว้กับอับราฮัม จะถูกยกให้แก่เขาและแก่ชนชาติของเขาในช่วงยุคพันปี อับราฮัมมีวันยิ่งใหญ่อยู่เบื้องหน้าและเขาจะชื่นชมยินดีในวันนั้น เขาเชื่อพระเจ้า-และความเชื่อของเขานำมาซึ่งพระพรต่าง ๆ ฝ้ายโลก สันติสุขแห่งเมืองบรมสุขเกษม และสง่าราศีในอนาคตกับชนชาติอิสราเอลในอาณาจักรนั้นบนแผ่นดินโลก

เราควรตรวจสอบบันทึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของความเชื่อของอับราฮัม มันเป็นความเชื่อที่กระทำกิจและมันนำเขาให้แยกตัวออกจากโลก (ฮบ. 11:8,9) มันนำเขาให้เข้าอยู่ในที่ของผู้เชื่อแท้-คนแปลกหน้าและผู้สัจจริงในดินแดนต่างถิ่น (ฮบ. 11:13) มันช่วยให้เขาสามารถสู้ทนการลองใจและการทดสอบที่หนักหนาสาหัสได้

อับราฮัมได้เพียรสู้ทนคำเสนอแนะของซาตานที่ว่าพระเจ้าทรงลืมเขาแล้ว ว่าพระเจ้าจะไม่รักษาพระสัญญาของพระองค์ และดังนั้นบุตรชายที่พระองค์สัญญาไว้และที่เขารอคอยมานานจะไม่เกิดมา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าซาตานเสนอแนะแก่อับราฮัมว่าพระเจ้าทรงเลิกรักเขาและเลิกมีพระกรุณาต่อเขาแล้ว โดยใช้ให้เห็นว่ากษัตริย์ของเมืองโสโดมนั้นร่ำรวยขณะที่อับราฮัมอาศัยอยู่บนเนินเขารอบเมืองโสโดม (ปฐม. 14:21-24)

อับราฮัมได้เพียรสู้ทนการข่มเหงที่มาสู่เขาจากเหล่าเพื่อนมนุษย์ของเขาที่เกลียดชังเขาเพราะความเชื่อ มันตามทางพระเจ้าของเขาและเพราะว่าเขาไม่ยอมกลายเป็นคนหนึ่งในพวกเขา เช่นเดียวกัน พระเยซูได้ทรง “สู้ทนการพูดต่อต้านของพวกคนบาปที่ต่อสู้อะไรของตัวเอง”

อับราฮัมถูกแสดงให้เราเห็นว่าเป็นแบบอย่างของผู้เชื่อแท้ (ข้อ 12) พระเจ้าทรงให้พระสัญญาแก่อับราฮัม ผู้เป็นบิดาของผู้เชื่อ (ข้อ 13) พระสัญญาที่กล่าวถึงพระคริสต์ผู้เป็นเชื้อสายนั้น (กท. 3:16 เป็นต้นไป) พระเจ้าทรงให้พระสัญญาแก่อับราฮัมพร้อมกับคำปฏิญาณ-บางสิ่งที่พระองค์ไม่เคยทำมาก่อน บางสิ่งที่พระองค์ไม่ทรงทำอีกเลยนับแต่นั้นเป็นต้นมา (ข้อ 13) พระเจ้าทรงสาบานโดยพระองค์เอง-ไม่มีผู้ใดที่สูงกว่านี้แล้ว (ข้อ 13) ความเชื่อของอับราฮัมซึ่งมีพื้นฐานอยู่บนพระสัญญาของพระเจ้าได้เป็นเหตุให้เขาเพียรสู้ทนและได้รับพระสัญญานั้นแล้ว (ข้อ 15)

“และเช่นนั้นแหละ” (ซึ่งมีความหมายว่า “เหตุฉะนั้น”) คำปฏิญาณของพระเจ้าที่ให้ไว้แก่อับราฮัมจึงเป็นการรับประกันของพระเจ้าว่าพระองค์จะทรงกระทำกิจในอับราฮัมและพิทักษ์รักษาเขาจนถึงที่สุดปลายแห่งการสัจจริงของเขาบนโลกนี้และจากนั้นก็พาเขาเข้าสู่การหยุดพักแห่งคานาอันอย่างปลอดภัย

ข้อ 16-18: “ด้วยว่ามนุษย์ให้คำสาบานโดยผู้ที่ใหญ่กว่าตนเป็นแน่ และคำปฏิญาณเพื่อเป็นการยืนยันก็เป็นการสิ้นสุดแห่งการทุ่มเถียงกันทุกอย่างแก่พวกเขา ดังนั้นพระเจ้า ซึ่งทรงมีความตั้งใจเป็นอย่างยิ่งที่จะสำแดงให้บรรดาคนที่เปิ่นทายาทแห่งพระสัญญานั้น ทราบถึงความไม่แปรปรวนแห่งพระคำริของพระองค์ จึง

ได้ทรงยืนยันสิ่งนั้นโดยให้คำปฏิญาณไว้ เพื่อโดยสองสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งเป็นไปไม่ได้ที่พระเจ้าจะตรัสสัญญา พวกเราจะได้มีการปลอบโยนอย่างจริงจัง ผู้ซึ่งได้หนีมาถึงที่ลี้ภัยนั้น เพื่อจะยึดมั่นในความหวังที่ตั้งไว้ตรงหน้าพวกเรา”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นในที่นี้ว่าทำไมพระเจ้าถึงทรงให้คำปฏิญาณ มนุษย์ให้คำปฏิญาณในนามของผู้หนึ่งที่สูงกว่าหรือเป็นใหญ่กว่าตัวพวกเขาเอง เพื่อยุติข้อพิพาทและการทู่เถียงและการวิวาทในเรื่องใดก็ตามระหว่างมนุษย์ พวกเขาจึงสาบานต่อกันและกันในนามของใครสักคนที่เป็นใหญ่กว่าพวกเขาเอง-บางครั้งพวกเขาก็เรียกคนนอกมาคนหนึ่งซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้รับประกันหรือผู้ค้ำประกันสำหรับคำสัญญานั้น ๆ แต่ปกติแล้วคำปฏิญาณก็ถูกกล่าวในพระนามของพระเจ้า สวรรค์ หรือ “ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์”

แต่คำปฏิญาณของพระเจ้ามีลักษณะที่ผูกมัดมากกว่านั้นเยอะ เพราะว่าพระองค์ทรงสาบานโดยพระองค์เอง-และไม่มีผู้ที่เป็นใหญ่กว่านี้แล้ว แน่นนอนพอ ๆ กับที่พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ก็ไม่สามารถผิดคำสัญญาของพระองค์ที่ให้ไว้แก่อับราฮัมหรือแก่ลูกทั้งหลายของอับราฮัมในความเชื่อเช่นนั้น

คำปฏิญาณเช่นนั้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาในสมัยนั้น ในปฐมกาล 24:3 เราอ่านเกี่ยวกับคำปฏิญาณระหว่างอับราฮัมกับคนรับใช้ซาราของเขา ในโยชูวา 9:19 เราอ่านเกี่ยวกับคำปฏิญาณระหว่างโยชูวากับชาวกิเบโอน ในสมัยของอับราฮัม มันเป็นเรื่องจริงจังที่ผู้ใดจะกล่าวคำปฏิญาณ แต่วันนี้มันกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้วที่มนุษย์โยกทักภายใต้คำปฏิญาณและไม่คิดอะไรมากเกี่ยวกับมัน!

พระเยซูตรัสว่า “แต่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า อย่าสาบานเลย ทั้งโดยอ้างถึงสวรรค์ เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า หรือโดยอ้างถึงแผ่นดินโลก เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือโดยอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์ และท่านอย่าสาบานโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะว่าท่านจะกระทำให้ผมสับสนหนึ่งขาวหรือดำไปก็ไม่ได้ แต่จงให้คำกล่าวของท่านทั้งหลายเป็นจริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ เพราะสิ่งใดก็ตามที่เกินกว่าสิ่งเหล่านี้ก็มาจากความชั่วร้าย” (มธ. 5:34-37)

“...คำปฏิญาณเพื่อเป็นการยืนยันก็เป็นการสิ้นสุดแห่งการทู่เถียงกันทุกอย่างแก่พวกเขา” มนุษย์จะยอมเชื่อกันและกันหากคนหนึ่งสาบานโดยผู้หนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าตัวเขาเอง พระเจ้าไม่จำเป็นต้องสาบานโดยให้คำปฏิญาณ แต่พระองค์ทรงทราบวามนุษย์ในความอ่อนแอของพวกเขาและในความมีข้อบกพร่องแห่งการใช้เหตุผลของพวกเขายอมรับคำของอีกฝ่ายภายใต้คำปฏิญาณ และทรงเติมพระทัยที่จะทำทุกสิ่งในอำนาจของพระองค์เพื่อทำให้มนุษย์เชื่อมั่นว่าพระเจ้าไม่ทรงเปลี่ยนแปลง ว่าพระดำริอันชอบธรรมและพระประสงค์ของพระองค์มีมาตั้งแต่นิรันดรกาลไปจนถึงนิรันดรกาลและว่าพระวาระของพระองค์ตั้งมั่นคงอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ พระองค์จึงได้กระทำบางสิ่งที่พระองค์ไม่จำเป็นต้องกระทำเลย และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นเพื่อที่จะรับประกันมนุษย์ผู้มีชีวิตจำกัดว่าพระเจ้าผู้ทรงไร้ขีดจำกัดทรงรักจริง ๆ และทรงช่วยให้รอดจนถึงที่สุดจริง ๆ ทุกคนที่ยอมมาหาพระองค์โดยพระเยซูคริสต์

“เพื่อโดยสองสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้...” นี้หมายความว่าพระเจ้าทรงให้คำปฏิญาณสองครั้งหรือ? ไม่ใช่ครับ พระสัญญาของพระเจ้าที่ให้แก่อับราฮัมเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ และที่พระองค์ทรงสาบานโดยพระองค์เองก็เป็นสิ่งที่สองที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้

ในปฐมกาล 15:4,5 พระเจ้าทรงสัญญาว่าเชื้อสายของอับราฮัมจะเป็นเหมือนจำนวนของดวงดาวในท้องฟ้า-และพระสัญญานั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่นี่เป็นก่อนบันทึกเรื่องคำปฏิญาณนั้นที่ประทานให้พร้อมกับพระสัญญานั้นซึ่งถูกบันทึกไว้ในปฐมกาล 22:15-18 พระสัญญาของพระเจ้าไม่มีทางล้มเหลว พระวาระของพระเจ้าล้มเหลวไม่ได้เหมือนกับที่พระเจ้าเองทรงล้มเหลวไม่ได้ พระวาระของพระเจ้านั้นแข็งแกร่งกว่าภูเขาคงทนถาวรอย่างแน่นอนมากกว่าฟ้าสวรรค์ พระเยซูตรัสว่า “ฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่วงไป แต่บรรดาคำของเราจะไม่สูญหายไปเลย” (มธ. 24:35)

เป็นไปไม่ได้เลยที่ความจริงจะกลายเป็นความไม่จริง เป็นไปไม่ได้เลยที่พระเจ้าจะทรงมุสา พระสัญญาของพระองค์และคำปฏิญาณของพระองค์ไม่รู้เปลี่ยนแปลง

พระเจ้าได้ประทานสองสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้นี้เพื่อที่ “พวกเราจะได้มีการลอบโยนอย่างจริงจัง ผู้ซึ่งได้หนีมาถึงที่ลี้ภัยนั้น เพื่อจะยึดมั่นในความหวังที่ตั้งไว้ตรงหน้าพวกเรา” พระเจ้าของอับราฮัมทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเรากล่าวอ้างสองสิ่งนี้ที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้เช่นกัน อับราฮัมไม่มีพระสัญญานิรันดร์ใดที่พวกเราไม่มีเราเป็นเชื้อสายของเขาโดยทางความเชื่อ เราเชื่อเหมือนอย่างที่อับราฮัมได้เชื่อ

การอ้างอิงถึงการ “หนีมาถึงที่ลี้ภัยนั้น” ซึ่งไปยังเมืองลี้ภัยเหล่านั้นในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม จงศึกษาค้นคว้ากันดารวิถีบทที่ 35 พระคริสต์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของคนบาป: “ข้าพระองค์ได้ร้องทูลต่อพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทูลแล้วว่า “พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ และเป็นส่วนของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น” (เพลงสดุดี 142:5)

พวกเราที่เชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าไปสู่ความรอดแล้วก็หนีมาอยู่ที่ลี้ภัยอย่างแท้จริงแล้ว และความหวังของเรามีอยู่ในพระองค์ เราถูก “ซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” (คส. 3:3)

เราไม่เพียงมีพระสัญญาของอับราฮัม เรามีการเปิดเผยที่ยิ่งใหญ่กว่าเยอะ ไพบูลย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่อับราฮัมมี เพราะว่าเราอยู่ปากนี้ของกลโกธา เขาอยู่บนอีกปากนั้น โดยความเชื่อเขาได้เห็นวันของพระคริสต์แล้ว แต่เรามีพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบ-สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบนั้นได้มาถึงแล้ว พวกเรามีสองสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ซึ่งให้สมอตัวหนึ่งที่แน่นอนและมั่นคง สำหรับจิตวิญญาณของเรา สิ่งแรกคือ “พระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” และสิ่งที่สองคือ “พระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาใหม่...ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” (1 คร. 15:3,4)

พระคริสต์ของพระเจ้าได้กลายเป็นพระเยซูของเราแล้ว และในฐานะพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้หนึ่ง พระองค์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพราะบาปทั้งหลายของเรา พระองค์ทรงถูกฝัง พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาอีก พระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ประทับอยู่วันนี้ เพื่อฟังเสียงร้องทูลของทุกคนที่ได้หนีมาพึ่งพระองค์เพื่อลี้ภัย พระองค์ทรงเป็นความหวังของเรา

พระสัญญาของพระเจ้าที่ให้แก่อับราฮัม ซึ่งถูกยืนยันด้วยคำปฏิญาณหนึ่ง ไม่เพียงเพื่อประโยชน์ของอับราฮัมเท่านั้น แต่เพื่อ “เหล่าทายาทแห่งพระสัญญา” เช่นกัน: “บัดนี้ มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียวว่า ‘ทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน’ แต่สำหรับพวกเราด้วย ผู้ซึ่งจะทรงถือว่าเป็นความชอบธรรมแก่พวกเรา ถ้าพวกเราเชื่อบนพระองค์ผู้ได้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเราเป็นขึ้นมาจากความตาย” (รม.

4:23,24)

“และถ้าท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านทั้งหลายก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม และเป็นทายาทตามพระสัญญา” (กท. 3:29)

“พระดำริ” ของพระเจ้าที่ถูกพูดถึงในฮีบรู 6:17 เกี่ยวข้องกับพระประสงค์ของพระเจ้าตั้งแต่เริ่มต้นกาล (กระทั่งก่อนโลกได้มีขึ้น) ที่จะประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์คือพระเยซูคริสต์ ให้เป็นเชื้อสายนั้นของอับราฮัมเพื่อความรอดของคนบาป และพระเจ้าจะไม่เพียงประทานพระบุตรของพระองค์ให้เป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปของเราเท่านั้น แต่พระองค์จะยกชูพระเยซูขึ้นสู่ตำแหน่งมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราเพื่อที่เราจะมีสมอสำหรับจิตวิญญาณที่แน่นอนและมั่นคง

พระเจ้าพระบิดา พระเจ้าพระบุตร และพระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้มีการประชุมกันก่อนโลกนี้ได้มีขึ้น (1 ปต. 1:18 เป็นต้นไป) และเหล่าสมาชิกของตรีเอกานุภาพนั้นได้ตกลงกันแล้วว่าพระคริสต์จะทรงรับร่างกายหนึ่งและในร่างกายนั้นพระองค์จะทรงชำระหนี้บาปนั้น พระเจ้าได้ทรงทำพันธสัญญาวันนั้นกับพระเยซู และเมื่อครบกำหนดเวลาพระเยซูได้เสด็จมาประสูติจากหญิงคนหนึ่ง ถือกำเนิดภายใต้พระราชบัญญัติเพื่อที่จะไถ่คนทั้งหลายที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ (กท. 4:4)

ในฮีบรู 5:11 เปาโลให้คำเตือนที่น้ำเกรงขาม ในฮีบรู 6:11-15 เขาให้คำเตือนสติที่ถูกต้องการอย่างมาก ในฮีบรู 6:16-19 เขาให้การรับประกันที่ไร้ผู้สั่นคลอน และบัดนี้เขากลับมายังจุดที่เขาค้างไว้ในฮีบรู 5:10

ข้อ 19, 20: “ซึ่งความหวังนั้น พวกเรายึดไว้เหมือนอย่างสมอของจิตวิญญาณ ทั้งแน่นอนและมั่นคง และซึ่งเข้าไปถึงสิ่งนั้นที่อยู่ภายในม่าน ที่นั่นผู้เบิกทางได้เสด็จเข้าไปเพื่อพวกเราแล้ว คือพระเยซู ผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นมหาบุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค”

ความหวังที่ตั้งไว้ตรงหน้าเรานั้นคืออะไร และความหวังนั้นอยู่ที่ไหน? แน่ใจว่าพระคริสต์ทรงเป็นความหวังของเรา และบัดนี้พระองค์ก็ทรงนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพแล้ว พระคริสต์ทรงถูกตั้งไว้ตรงหน้ามนุษย์ทุกคนแล้วในข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า และในข่าวประเสริฐนั้นเราพบความหวังเดียวกันสำหรับเหล่าคนบาป (รม. 1:16) ในโรม 3:24,25 เราอ่านว่า “โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า”

ในกาลาเทีย 3:1 เปาโลกล่าวว่า “โอ ชาวกาลาเทียคนโง่เขลา ใครได้สะกดดวงจิตของพวกท่านเพื่อพวกท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ซึ่งต่อหน้าต่อตาของพวกท่านพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่อย่างชัดเจนแล้ว โดยทรงถูกตรึงไว้ท่ามกลางพวกท่าน” ในข่าวประเสริฐ พระคริสต์ทรงถูกนำเสนอแก่มนุษยชาติในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด-เป้าหมายเดียวของความเชื่อที่ช่วยให้รอด เป้าหมายเดียวของความหวังที่มีชีวิต

เราสังเกตไปแล้วว่าสมอนั้นของผู้เชื่อทั้งแน่นอนและมั่นคง-ดังนั้น เราจึงถูกเตือนความจำอีกครั้งเรื่องความเปลี่ยนแปลงไม่ได้สองชั้นแห่งพระสัญญาของพระเจ้า เหล่าผู้รู้ภาษกรีกบอกเราว่าคำที่แปลเป็น

“แน่นอน” บอกเป็นนัยว่าสมอนั้นไม่มีทางล้มเหลวเลย-นั่นคือ สมอนั้นถูกออกแบบมาเช่นนั้น-มีขนาดใหญ่พอ มีน้ำหนักมากพอ-ที่จะยึดไว้โดยไม่ล้มเหลว เครื่องรับประกันที่แน่นอนว่ามันจะไม่หลุดลอยหรือปล่อยไปเด็ดขาด! คำกรีกที่แปลเป็น “มั่นคง” ก็บ่งบอกว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่สมอนั้นจะหักภายใต้แม้แต่ลมพายุและความตึงเครียดที่รุนแรงที่สุด

โปรดหมายเหตุ: สมอที่แน่นอนและมั่นคงนั้นแห่งจิตวิญญาณถูกผูกไว้แล้ว-ไม่ใช่กับสิ่งต่าง ๆ ของแผ่นดินโลก แต่กับพระองค์ผู้เสด็จเข้าไปถึงสิ่งนั้นที่อยู่ภายในมานานแล้ว สมอที่ถูกทอดจากเรือลำหนึ่งย่อมทะลุผ่านผิวน้ำและยึดตัวมันเองเข้ากับพื้นดิน เข้ากับก้นบึ้งของทะเล แต่มันเป็นไปได้ที่สมอตัวนั้นจะหลุดหรือลอยไป แต่รากฐานนั้นซึ่งสมอของจิตวิญญาณถูกยึดไว้ก็อยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น “ภายในมาน” เราถูกทอดสมอยึดติดกับรากฐานเดียวกันนั้น ศิลามั่นคงนั้น นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า: “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์” (1 คร. 3:11)

เมื่อพระเยซูปล่อยพระวิญญาณจิตขึ้นไปบนทางเขานั้น มานนั้นก็ขาดกลางจากบนลงล่าง (มธ. 27:51) และดังนั้นที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นจึงถูกเปิดให้แก่ทุกคนแล้ว ก่อนการสิ้นพระชนม์ของพระเยซู มันถูกเปิดให้แก่มหาปุโรหิตเท่านั้น-และในตอนนั้นเขาก็เข้าไปปีละครั้งพร้อมกับเลือดเพื่อไถ่โทษบาปของประชาชน (ลนต. 16:2-30) แต่บัดนี้ที่บริสุทธิ์ที่สุดก็เปิดรับผู้เชื่อทุกคน

“สิ่งนั้นที่อยู่ภายในมาน” แน่นอนว่าหมายถึงพระเจ้าพระบิดาพร้อมกับพระเจ้าพระบุตรที่อยู่เคียงข้างพระองค์ พระเจ้าพระบิดาทรงอยู่ที่นั่น พระเจ้าพระบุตรทรงอยู่ที่นั่น และพระโลหิตแห่งการลบมลทินของพระองค์ก็อยู่ที่นั่น ดังนั้นเราจึงมีการรับประกันว่าสมอของเรายึดไว้แน่น แน่นอนและมั่นคง

พระคำข้อปิดท้ายของบทที่ยิ่งใหญ่นี้ชี้ให้เราเห็นพระที่นั่งของพระเจ้าในสวรรค์สถาน “ภายในมาน” เปาโลกล่าวชัดเจนว่า “ที่นั่นผู้เบิกทางได้เสด็จเข้าไปเพื่อพวกเราแล้ว” เขาไม่จำเป็นต้องแจจแจงเกี่ยวกับข้อเท็จจริงนี้ เขาประกาศไปแล้วว่า “พวกเรามีมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่เสด็จไปในฟ้าสวรรค์ทั้งหลายแล้ว พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า” (ฮบ. 4:14) แต่เกรงว่าจะมีใครสงสัยว่าเปาโลพูดถึงใครว่าเป็นความหวังของเรา พระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงบอกพระนามของพระองค์ให้ชัด ๆ อีกครั้ง- “คือพระเยซู” ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์เปาโลนำเสนอตรงหน้าเราอย่างชัดเจนอีกครั้งว่ามีมนุษย์ผู้หนึ่งในสวรรค์-มนุษย์พระเจ้าผู้นั้น เทาเทียมร่วมกันกับพระเจ้าพระบิดา พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น คนกลางของเรา (1 ทธ. 2:5)

คำกรีกที่แปลเป็น “ผู้เบิกทาง” หมายถึง “ผู้บุกเบิกหรือผู้สำรวจ คนหนึ่งที่ล่วงหน้าไปก่อนเพื่อทำการสำรวจ เพื่อเตรียมทาง และเพื่อทำให้ทางนั้นปลอดภัยสำหรับคนเหล่านั้นที่ตามมา” ดังนั้น ขอบพระคุณพระเจ้า ที่ผู้เบิกทางของเราได้เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปสู่สวรรค์ชั้นสูงสุดแล้ว พระองค์ทรงอยู่ข้างในมานนั้นแล้ว โดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์บนทางเขานั้นพระเยซูได้จัดเตรียมสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเป็นการหยุดพักชั่ววันรันดรไว้แล้วสำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อและวางใจในพระองค์-และพระองค์ทรงเตรียมเราให้พร้อมแล้วสำหรับสถานที่แห่งนั้น (ยอห์น 14:1-3)

คำกล่าวสุดท้ายในข้อ 20 ทำการเชื่อมต่ออย่างสมบูรณ์แบบระหว่างการออกนอกเรื่องของเปาโลตรงฮีบรู 5:11 และเรื่อยมา และในคำบรรยายเกี่ยวกับมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา, พระคริสต์, ซึ่งตามมาในบทที่

7 เขาประกาศชัดเจนว่าผู้เบิกทางของเราทรงเป็นผู้ใด และพระองค์ทรงอยู่ที่ไหน พระคริสต์ทรงเป็นผู้เบิกทางของเรา และพระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน “ภายในม่านนั้น”

ดังนั้นเปาโลจึงนำเราจากหลักการเบื้องต้นเหล่านั้นของพระคริสต์ ต่อไปสู่ความบริบูรณ์ (ฮบ. 6:1-3) พระคริสต์ภายในม่านนั้นทรงเป็นความเพียงพอของเรา เราครบบริบูรณ์ในพระองค์ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคำตอบสำหรับทุกความต้องการของเรา

ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์

ถูกให้ภาพประกอบโดยเมลคีเซเดค

บทที่ 7

7:1 เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้ เป็นกษัตริย์แห่งเมืองซาเล็ม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากสงครามรบกับกษัตริย์ทั้งหลาย และได้ถวายพรอับราฮัม

7:2 อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบจากสิ่งของทั้งปวงแก่ท่านผู้นี้ ตอนแรกท่านผู้นี้แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วหลังจากนั้นกษัตริย์แห่งเมืองซาเล็มด้วย ซึ่งก็คือ กษัตริย์แห่งสันติสุข

7:3 โดยปราศจากบิดา โดยปราศจากมารดา โดยปราศจากเชื้อสาย โดยไม่มีการเริ่มต้นแห่งวันทั้งหลาย หรือการสิ้นสุดของชีวิต แต่ถูกทำให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ท่านดำรงตำแหน่งปุโรหิตคนหนึ่งอย่างต่อเนื่อง

7:4 บัดนี้ จงพิจารณาว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลนั้นยังได้ชักหนึ่งในสิบจากของริบทั้งหลายนั้นมาถวายแก่ท่าน

7:5 และแท้จริง คนทั้งหลายที่เป็นบรรดาบุตรชายของเลวี ผู้ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ก็ยังมีพระบัญชาให้รับบรรดาสิบชักหนึ่งจากประชากรตามพระราชบัญญัติ นั่นคือ จากพวกพี่น้องของตน ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากบั้นเอวของอับราฮัม

7:6 แต่ท่านผู้นี้ ผู้ซึ่งเชื้อสายของท่านมิได้ถูกนับจากคนเหล่านั้นที่ได้รับบรรดาสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม และได้ถวายพรอับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาเหล่านั้น

7:7 และโดยปราศจากความขัดแย้งทั้งสิ้น ผู้น้อยต้องรับพรจากผู้ใหญ่

7:8 และที่นี้มนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับบรรดาสิบชักหนึ่ง แต่ที่โน้นท่านผู้เดียวได้รับบรรดาสิบชักหนึ่งนั้น ซึ่งมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านมีชีวิตอยู่

7:9 และตามที่ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า เลวี่ก็เช่นกัน ผู้ที่รับบรรดาสิบชักหนึ่งก็ยังได้ถวายบรรดาสิบชักหนึ่งในอับราฮัม

7:10 เพราะว่าอับราฮัมยังอยู่ในบั้นเอวของบรรพบุรุษของท่าน ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม

7:11 เหตุฉะนั้นถ้าความบริบูรณ์มาโดยทางตำแหน่งปุโรหิตตามอย่างเผ่าเลวี (ด้วยว่าโดยทางตำแหน่งนี้ประชากรได้รับพระราชบัญญัติ) มีความจำเป็นอันใดอีกที่ปุโรหิตอีกคนหนึ่งจะขึ้นมาตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า และมีได้เรียกตามอย่างอาโรน

7:12 เพราะเหตุตำแหน่งปุโรหิตได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปแล้ว ก็จำเป็นจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติไปด้วย

7:13 เพราะว่าท่านที่สิ่งเหล่านี้ถูกกล่าวถึงนั้นก็เกี่ยวข้องกับเผ่าอื่น ซึ่งเป็นเผ่าที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ปรนนิบัติที่แท่นบูชาเลย

7:14 เพราะเป็นที่ชัดเจนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรานั้นได้ทรงเป็นขึ้นมาจากเผ่ายูดาห์ ซึ่งเผ่านั้นโมเสส

ไม่ได้กล่าวอะไรเลยเรื่องตำแหน่งปุโรหิต

7:15 และสิ่งนี้ก็ยิ่งชัดเจนยิ่งขึ้นอีก ด้วยว่าตามอย่างของเมลคีเซเดคจะมีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้น

7:16 ผู้ซึ่งถูกตั้งขึ้น มิใช่ตามพระราชบัญญัติแห่งบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้น
สุดเลย

7:17 เพราะพระองค์ทรงเป็นพยานรับรองว่า ‘ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค’

7:18 ด้วยว่าแท้จริงแล้ว พระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะพระบัญญัตินั้นขาดฤทธิ์และไร้
ประโยชน์

7:19 เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่การนำความหวังอันดีกว่าเข้ามาได้ทำให้ถึง
ความสำเร็จ โดยความหวังนั้นพวกเราจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า

7:20 และโดยคำปฏิญาณ พระองค์จึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นปุโรหิต

7:21 (ด้วยว่าบรรดาปุโรหิตเหล่านั้นได้รับการแต่งตั้งโดยปราศจากคำปฏิญาณ แต่พระองค์ผู้นี้ได้รับการแต่งตั้ง
ด้วยคำปฏิญาณโดยทางพระเจ้าที่ได้ตรัสแก่พระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยน
พระทัยว่า “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค”’)

7:22 พระเยซูก็ได้ทรงถูกทำให้เป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด

7:23 และแท้จริงคนเหล่านั้นได้รับการแต่งตั้งให้เป็นปุโรหิตหลายคน เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถดำรงอยู่ใน
ตำแหน่งนั้นเรื่อยไปเพราะเหตุความตาย

7:24 แต่มนุษย์ผู้นี้ เพราะเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย จึงมีตำแหน่งปุโรหิตที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้

7:25 ดังนั้น พระองค์จึงทรงสามารถเช่นกันที่จะช่วยคนทั้งปวงที่เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับ
ความรอดเป็นนิตย โดยเห็นว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตยเพื่อวิงวอนให้คนเหล่านั้น

7:26 ด้วยว่ามหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับพวกเรา ผู้ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจาก
คนบาปทั้งปวง และประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย

7:27 พระองค์ผู้ไม่ต้องทรงถวายเครื่องบูชาทุกวัน ๆ เหมือนอย่างมหาปุโรหิตเหล่านั้น ผู้ซึ่งถวายสำหรับบรรดา
บาปของตัวเองก่อน และจากนั้นก็ถวายสำหรับประชากร เพราะพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว
เมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง

7:28 ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นแต่งตั้งมนุษย์ที่มีความอ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาปุโรหิตหลายคน แต่คำทรง
ปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ แต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย

บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับเมลคีเซเดคในหนังสือปฐมกาลมีความน่าสนใจและมีเอกลักษณ์มากที่สุด
ประวัติความเป็นมาของชายผู้นี้ไม่พูดถึงข้อเท็จจริงส่วนใหญ่เกี่ยวกับตัวเขาและนำเสนอแต่เฉพาะสิ่งเหล่านั้นซึ่ง
แสดงตัวเขาว่าเป็นภาพเล็งหนึ่งทีสมบูรณ์แบบของพระเยซูคริสต์เจ้าในตำแหน่งมหาปุโรหิตของพระองค์

บันทึกเกี่ยวกับเมลคีเซเดคมีเอกลักษณ์มากเสียจนผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านไปไกลจนถึงขนาดเสนอแนะ
ว่าชายผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า-แต่นี้ไม่มีทางเป็นไปได้เลย เปาโลกล่าวว่าเมลคีเซเดคถูกทำให้ “เป็น
เหมือน” พระบุตรของพระเจ้า-ซึ่งหมายความว่าประวัติความเป็นมาของเมลคีเซเดคมีรายละเอียดที่ตรงกัน

(หรือขนานกัน) แบบล่องหน้ากับข้อเท็จจริงเหล่านั้นแห่งความเป็นปุโรหิตของพระคริสต์ของพระเจ้า ไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะเขียนเกี่ยวกับชายผู้นี้เยอะมากกว่านี้ก็ได้ แต่หนังสือเหล่านั้นของโมเสสได้รับการดูแล และด้วยเหตุนี้ทั้งหมดที่เราจำเป็นต้องทราบเกี่ยวกับเขาจึงถูกบันทึกไว้

ในฮีบรู 2:17 เปาโลประกาศว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็น “มหาปุโรหิตเปี่ยมด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระเจ้า” และในฮีบรู 3:1 เขาขอร้องเราให้ “พิจารณาอัครทูตและมหาปุโรหิตแห่งการยอมรับของพวกเรา” ในบทที่ 4 ข้อ 14 เขาประกาศว่ามหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราได้ “เสด็จไปในฟ้าสวรรค์ทั้งหลายแล้ว พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า” และในข้อ 15 เขารับประกันเราว่ามหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงสามารถถูกสัมผัส “ด้วยความรู้สึกแห่งความเจ็บป่วยทั้งหลายของพวกเรา” โดยทรงถูกทดลองในทุกด้านเหมือนอย่างเรา ถึงกระนั้นก็ทรงปราศจากบาป จากนั้นเขาก็เชิญชวนเราให้ “มีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ”

ในระบบของภาคพันธสัญญาเดิม งานรับใช้เกี่ยวกับการลบมลทินของมหาปุโรหิตของพระเจ้าได้ถูกปฏิบัติ “ภายในม่าน” (ลนต. 16:12-14) เปาโลนำเสนอความจริงที่ว่าพระเยซูมหาปุโรหิตของเราโดยพระโลหิตของพระองค์เองได้เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น “โดยทรงได้รับการไถ่ชั้วนิรันดร์สำหรับพวกเราแล้ว” (ฮบ. 9:12)

ในบทนี้ของเรา เปาโลยืนยันข้อเท็จจริงที่ว่าไม่มีความขัดแย้งกันระหว่างพระราชกิจนั้นซึ่งถูกปฏิบัติโดยมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรากับสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงสถาปนาผ่านทางโมเสสภายใต้พระราชบัญญัติ ตรงกันข้าม พระราชกิจของพระเยซูในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราเป็นการสำเร็จจริงโดยตรงแห่งพระดำริของพระเจ้าเองซึ่งถูกเปิดเผยแก่พวกบรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์ เปาโลให้ข้อพิสูจน์เช่นกันว่าตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ย่อมดีกว่าและทรงสง่าราศีมากกว่าตำแหน่งปุโรหิตของอาโรน

ข้อ 1: “เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้ เป็นกษัตริย์แห่งเมืองซาเล็ม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้งหลาย และได้ถวายพรอับราฮัม”

“เมลคีเซเดคผู้นี้” มีลักษณะเน้นย้ำ โดยดึงความสนใจของเรามายังสิ่งเหล่านั้นซึ่งโดดเด่นเป็นพิเศษในตัวชายผู้นี้-สิ่งต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าทรงวางแผนไว้เพื่อเป็นภาพเล็งมายังพระภาคของพระเยซูคริสต์เจ้า พระผู้ช่วยให้รอดและมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา

เมื่อเราจบบทที่ 6 พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงหันสายตาของเราจากแผ่นดินโลกไปยังสวรรค์-ใช่แล้วครับ ไปยังที่บริสุทธิ์ที่สุดซึ่งผู้เบิกทางของเราได้เสด็จเข้าไปแล้ว หลังจากได้พิชิตโลก เนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรก และหลุมศพ และได้เสด็จขึ้นผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว ผู้เบิกทางของเราบัดนี้ประทับนั่งอยู่ภายในม่านนั้นแล้ว

ในตอนต้นของบทนี้เปาโลเน้นย้ำศักดิ์ศรีแบบพระเจ้าของตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์: มันตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ มันจะไม่มีวันถูกโอนต่อให้ผู้อื่นเลย ด้วยเหตุนี้ ความมั่นใจของผู้เชื่อในพระองค์จึงไม่สั่นคลอน ครอบบริบูรณ์ และไม่มีวันสิ้นสุด เปาโลกำลังกล่าวต่อสิ่งที่เขาได้เกริ่นค้างไว้ในบทที่ 5 ข้อ 11

สองสิ่งถูกชี้ให้เห็นชัดเจนในข้อ 1:

1. เมลคีเซเดคเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง- “กษัตริย์แห่งเมืองซาเล็ม”
2. เขาเป็น “ปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด”

อาจารย์และผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านได้ใช้เวลาเยาะแยะในการพยายามที่จะค้นพบลำดับพงศ์พันธุ์ของเมลคีเซเดค และการคาดเดาหลายประการได้ถูกเสนอ แต่สำหรับตัวผม ผมยอมรับพระราชบัญญัติ 29:29: “สิ่งเร้นลับเหล่านั้นเป็นของพระเยซูฮาวาห์พระเจ้าของเรา แต่สิ่งเหล่านั้นซึ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของพวกเรา และของลูกหลานของพวกเราเป็นนิรันดร์ เพื่อพวกเราจะกระทำถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้”

เมลคีเซเดคถูกกล่าวถึงครั้งแรกในปฐมกาล 14:18 เมื่อเขาได้พบกับอับราฮัมในแผ่นดินคานาอัน ณ ช่วงเวลาแห่งการพบกันนี้โลกได้ถลำเข้าสู่การนับถือรูปเคารพและการผิดศีลธรรมอันต่ำทรามแล้ว ชาวเมืองโซโดมและชาวอาโมไรต์เป็นผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันส่วนใหญ่ (ปฐมก. 13:12; 15:16) กระนั้นในท่ามกลางคนอธรรมเหล่านี้ พระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะยกชูชายผู้หนึ่งผู้เป็นภาพเงาของพระคริสต์! แม้กระทั่งในชั่วโมงอันมืดมิดเหล่านั้นแห่งประวัติศาสตร์ของอารยธรรม พระเจ้าได้ทรงยกชูดวงสว่างหนึ่งเพื่อคนเหล่านั้นที่อยากมองเห็นและเดินตามดวงสว่างนั้น:

“ประชาชนซึ่งนั่งอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว และสำหรับคนเหล่านั้นซึ่งนั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ความสว่างได้ผุดขึ้นมาแล้ว” (มธ. 4:16)

จากเพลงสดุดี 76:2 เราเรียนรู้ว่าเมืองซาเล็มนี้คือ กรุงเยรูซาเล็ม แน่นอน เมลคีเซเดคเป็นกษัตริย์แห่งกรุงเยรูซาเล็มและเป็นปุโรหิตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง ในกาลาเทีย 4:26 เราพบถ้อยคำเหล่านี้: “กรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไท ซึ่งเป็นมารดาของพวกเราทุกคน” คำกรีกที่แปลเป็น “เบื้องบน” ไม่ได้ชี้ไปยังทำเลที่ตั้งแต่ชี้ไปยังเวลา

กรุงเยรูซาเล็มฝ่ายวิญญาณเป็นที่ตั้งแห่งความบริสุทธิ์และการนมัสการ พระวิหารอยู่ที่นั่น กรุงเยรูซาเล็มแห่งพระสัญญาอยู่มาก่อนพระราชบัญญัติ และบัดนี้ก็อยู่หลังพระราชบัญญัติ เปาโลเปรียบเทียบความแตกต่างของพันธสัญญาอันเก่ากับพันธสัญญาอันใหม่นั้นในกาลาเทีย 4 และชี้ให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่าพระสัญญาต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัม พระสัญญาทั้งหลายที่พระองค์ทรงยืนยันแล้วด้วยคำปฏิญาณ ได้ถูกทำไว้ก่อนพระราชบัญญัติและยังยืนมากกว่าพระราชบัญญัติ

เมลคีเซเดคเป็นกษัตริย์แห่งกรุงเยรูซาเล็มก่อนพระราชบัญญัติถูกประทานให้ กรุงเยรูซาเล็มเป็นภาพเงาหนึ่งของสวรรค์ (ฮบ. 11:10) พระคริสต์ทรงเป็นตัวจริงของสิ่งที่เมลคีเซเดคเป็นภาพเงา พระคริสต์ได้ทรงถือกำเนิดภายใต้พระราชบัญญัติ และพระองค์จะทรงเป็นกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม ลูคา 21:24 บอกเราว่ากรุงเยรูซาเล็ม “จะถูกพวกคนต่างชาติเหยียบย่ำ” แต่ในอนาคต (และเราเชื่อว่าเวลานั้นอยู่ใกล้มากแล้ว) กรุงเยรูซาเล็มจะเป็นศูนย์กลางแห่งกิจกรรมของพระเจ้าอีก พระวิหารจะถูกสร้างขึ้นใหม่และความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะอยู่ที่นั่น ดังนั้นกรุงเยรูซาเล็มจึงอยู่มาก่อนพระราชบัญญัติ และมันจะอยู่ต่อไปหลังพระราชบัญญัติ

เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัมซึ่งเดินทางกลับมาจากการเข่นฆ่ากษัตริย์เหล่านั้น และอวยพรเขา (ปฐมก. 14:17-19) บันทึกนี้ไม่กล่าวว่าชายสองคนนี้เคยพบกันมาก่อนหน้านี้หรือไม่ มีชายที่ยำเกรงพระเจ้าไม่เยาะแยะใน

สมัยนั้น และเหตุผลบ่งชี้ว่าพวกเขาเคยพบกันมาก่อน พวกเขาอาจเป็นเพื่อนรักเลยก็ได้ แต่นั่นก็อยู่นอกประเด็น สิ่งสำคัญก็คือว่าเขาทั้งสองพบกันจริง ๆ อับราฮัมได้รับชัยชนะอันยิ่งใหญ่ในการสู้รบและเมลคีเซเดคก็อวยพรเขา-ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ปุโรหิตของพระเจ้า เราเรียนรู้จากพระราชบัญญัติ 21:5 ว่า “และพวกปุโรหิต ลูกหลานของเลวีต้องเข้ามาใกล้ ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือกพวกเขาไว้ให้ปรนนิบัติพระองค์ และให้อวยพรในพระนามของพระเยโฮวาห์ และโดยถ้อยคำของพวกเขา บรรดาการโต้แย้งกันและการทำร้ายทุกเรื่องต้องถูกพิพากษา”

ในนัยสำคัญที่แท้จริงของคำ ๆ นี้ พระเจ้าทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถอวยพรมนุษย์ได้ และกระนั้นในความรักและพระคุณของพระเจ้า ในระหว่างการแบ่งยุคบางยุคพระองค์ได้ทรงโปรดประทานให้มนุษย์บางคนมีสิทธิพิเศษในการให้พรแก่ประชากรของพระองค์ จงศึกษาค้นคว้าปฐมกาล 9:26, 27:27, 48:15 และกันดารวิถี 6:24,26

พรที่อับราฮัมได้รับจากเมลคีเซเดคเป็นพระพรของผู้เชื่อทุกคน-ผู้ได้รับการอวยพรจากพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงเป็นความจริงของสิ่งซึ่งเมลคีเซเดคเป็นภาพเล็ง นำสนใจมากที่สุดที่ก่อนพระเยซูเสด็จกลับไปหาพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ พระองค์ทรงนำเหล่าสาวกของพระองค์ออกไปไกลถึงหมู่บ้านเบธานี “และพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น และทรงอวยพรพวกเขา” (ลูกา 24:50)

เมลคีเซเดคมาหาอับราฮัม เขาไม่ได้รอให้อับราฮัมมาหาเขา กิจกรรมแบบปุโรหิตซึ่งถูกปฏิบัติโดยเมลคีเซเดคได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าและมีลักษณะเตรียมให้พร้อม เพราะวากษัตริย์แห่งเมืองโสโดมที่กำลังมาพบกับอับราฮัมเช่นกันพร้อมกับข้อเสนอแบบชาดาน (ปฐมก. 14:17-24) แต่ก่อนการมาถึงของกษัตริย์แห่งเมืองโสโดม พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมให้เมลคีเซเดคพบกับอับราฮัมเพื่ออวยพรและเสริมกำลังเขา เตรียมเขาให้พร้อมที่จะขัดขึ้นและปฏิเสธข้อเสนอของกษัตริย์แห่งเมืองโสโดม ถึงอย่างไรแล้ว กษัตริย์ผู้ชั่วร้ายของคีนีก็มีแต่สิ่งของฝ่ายเนื้อหนังมายื่นเสนอ-ความเจริญรุ่งเรือง ความหรูหรา พรต่าง ๆ ที่เป็นวัตถุ แต่เมลคีเซเดคมาพบกับอับราฮัมก่อนและอวยพรเขา ซึ่งพรเหล่านั้นให้ฤทธิ์เดช ความกล้าหาญ และชัยชนะแก่อับราฮัม

จงสังเกตสองสิ่งนั้นที่ถูกปฏิบัติโดยเมลคีเซเดคซึ่งเกี่ยวข้องกับอับราฮัม: อย่างแรกคือ เขามาพบกับอับราฮัม อย่างที่สอง เขาอวยพรอับราฮัม มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราได้เสด็จจากสง่าราศีแห่งสวรรค์มายังความทุกข์โศกของแผ่นดินโลก-พระองค์ทรงมาพบกับเราบนที่ ๆ เราอยู่ พระองค์ทรงรับร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับร่างกายของเราและในกายนั้นพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนเราในทุกประการยกเว้นบาป และพระองค์ได้พิชิตสิ่งสารพัดที่เราถูกขอให้พิชิต ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงอยู่ในตำแหน่งหนึ่งที่จะอวยพรและเสริมกำลังเราได้ และเรากลายเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์

การคาดเดาเกี่ยวกับบรรพบุรุษของเมลคีเซเดคหรือเกี่ยวกับจุดจบของเขา ก็เท่ากับหลงประเด็น ทั้งหมดเกี่ยวกับความเป็นภาพเล็งของเขาไป เราทราบว่าเขาไม่มีบันทึกลำดับพงศัพธ์-ไม่มีการเริ่มต้นหรือการสิ้นสุดแห่งวันของเขา เขาได้ปรากฏตัว ทำงานรับใช้ของเขาจนสำเร็จ และจากไป นั่นคือทั้งหมดที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราทราบเกี่ยวกับตัวเขา ดังนั้นทำไมเราถึงควรแสวงหาที่จะรู้มากกว่านี้เล่า?

เมลคีเซเดคแปลว่า “กษัตริย์แห่งความชอบธรรม” และเราทราบว่าพระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรม

ของเรา สันติสุขของเรา และหากปราศจากพระองค์เราก็ไม่มีทั้งความชอบธรรมและสันติสุข (1 คร. 1:30; 2 คร. 5:21)

ข้อ 2: “อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบจากสิ่งของทั้งปวงแก่ท่านผู้นี้ ตอนแรกท่านผู้นี้แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วหลังจากนั้นกษัตริย์แห่งเมืองซาเล็มด้วย ซึ่งก็คือ กษัตริย์แห่งสันติสุข”

เมลคีเซเดคได้อวยพรอับราฮัม บนแผ่นดินโลก ผู้สูงวัยกว่าย่อมอวยพรผู้อ่อนอาวุโสกว่า ผู้เป็นใหญ่กว่าย่อมอวยพรผู้น้อยกว่า: “และโดยปราศจากความขัดแย้งทั้งสิ้น ผู้น้อยต้องรับพรจากผู้ใหญ่” (ฮบ. 7:7)

พระเยซูคริสต์แก่พวกฟาริสีว่า “ก่อนอับราฮัมได้บังเกิดมานั้น เราก็คือเป็นอยู่แล้ว” (ยอห์น 8:58)- และพวกเขาหาช่องที่จะทำให้พระองค์ที่กล่าวคำพูดเช่นนั้น พวกเขาหุตั้งเสียแล้ว พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้

อับราฮัมยอมรับเมลคีเซเดคในฐานะปุโรหิตกษัตริย์ของพระเจ้าและถวาย “หนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมด” ให้แก่เขา เราไม่ควรพลาดข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าสืบทอดหนึ่งมาก่อนการประทานพระราชบัญญัติที่ภูเขาซีนาย และเราควรมองเห็นเช่นกันว่าตำแหน่งปุโรหิตมีการปฏิบัติอยู่แล้วก่อนสถาปนาระบบของคนเลวี มันดูเหมือนชัดเจนอย่างแน่นอนว่าสืบทอดหนึ่งเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาตั้งแต่ต้น และพระองค์ทรงถูกยอมรับว่าเป็นเจ้าของสืบทอดหนึ่งโดยคนทั้งปวงที่เชื่อในพระองค์และนมัสการพระองค์ในฐานะพระเจ้าผู้สูงสุด:

“และหिनก่อนนี้ ซึ่งข้าพระองค์ได้ตั้งไว้เป็นเสาศักดิ์ จะเป็นที่นิเวศน์ของพระเจ้า และจากทุกสิ่งทั้งปวงของพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแต่พระองค์อย่างแน่นอน” (ปฐก. 28:22)

อับราฮัมรู้ว่าเมลคีเซเดคเป็นผู้ที่ “ไม่มีการเริ่มต้นแห่งวันทั้งหลาย” ว่าเขาอยู่มาก่อนตน และว่าเขาเป็นผู้ที่เหนือกว่าตน ดังนั้นอับราฮัมจึงยกสืบทอดหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดคและรับพรต่าง ๆ จากเขา ข้อเท็จจริงที่ว่าอับราฮัมยกสืบทอดหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดคก็เป็นพยานรับรองว่าเขารู้ว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ประทานชัยชนะให้แก่เขาในการเข่นฆ่ากษัตริย์เหล่านั้น เขายอมรับเมลคีเซเดคว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าและด้วยเหตุนี้เขาจึงยกสืบทอดหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดค

“...ตอนแรกท่านผู้นี้แปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม...กษัตริย์แห่งสันติสุข” เมลคีเซเดคเป็นชายที่ชอบธรรมและกษัตริย์ที่รักสันติสุข ตามที่กล่าวไว้ก่อนหน้านี้แล้ว เขาเป็นภาพเงาที่สมบูรณ์แบบที่สุดของเราที่เล็งถึงพระคริสต์ เขาเป็นภาพเงาของ “พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของพวกเรา” (ยรม. 23:6) ความชอบธรรมต้องเป็นของเราก่อนที่จะสามารถมีสันติสุขได้ และจนกว่าเรารู้จักพระเยซูผู้ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา เราก็ไม่อาจมีสันติสุขกับพระเจ้าได้ เราถูกนับว่าชอบธรรมและมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระโลหิตของพระองค์ (รม. 5:1) จงสังเกตข้อพระคำเหล่านี้ที่กล่าวถึงความชอบธรรมและสันติสุข:

“แน่นอน ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนทั้งหลายที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อสง่าราศีจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเราทั้งหลาย ความเมตตาและความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จับกันและกัน” (เพลงสดุดี 85:9,10)

“และกิจการแห่งความชอบธรรมจะเป็นสันติภาพ และผลแห่งความชอบธรรมจะเป็นความสงบและความเชื่อมั่นเป็นนิตย์” (อสย. 32:17)

“ในสมัยของท่านคนชอบธรรมจะเจริญขึ้น และจะมีสันติภาพอันอุดมสมบูรณ์ตราบใดที่ดวงจันทร์คง

อยู่” (เพลงสดุดี 72:7)

“ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะไม่ทำบาป และถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาป พวกเราก็มีผู้ที่เสนอความแทนสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรม นั้น” (1 ยอห์น 2:1)

“และดูเถิด มีเสียงหนึ่งจากสวรรค์ ซึ่งตรัสว่า “ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก” (มธ. 3:17)

“พระเยซูฮาวาห์ทรงพอพระทัยเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระองค์จะทรงเชิดชูพระราชบัญญัติ และกระทำให้พระราชบัญญัตินั้นมีเกียรติ” (อสย. 42:21)

“อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวกศาสนาดายากรณ์เสีย เรามีได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำได้สำเร็จจริง” (มธ. 5:17)

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้มิได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21)

พระคริสต์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา พระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา พระองค์ตรัสว่า “ทุกสถานภาพทั้งสิ้นทรงมอบไว้แก่เราแล้ว ทั้งในสวรรค์และในแผ่นดินโลก” (มธ. 28:18)

ข้อ 3: “โดยปราศจากบิดา โดยปราศจากมารดา โดยปราศจากเชื้อสาย โดยไม่มีการเริ่มต้นแห่งวันทั้งหลาย หรือการสิ้นสุดของชีวิต แต่ถูกทำให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า ท่านดำรงตำแหน่งปุโรหิตคนหนึ่งอย่างต่อเนื่อง”

“...โดยปราศจากบิดา โดยปราศจากมารดา โดยปราศจากเชื้อสาย...” คำกล่าวนี้มีความหมายว่าอะไร? เราถูกสอนอย่างชัดเจนว่าตำแหน่งปุโรหิตแบบอาโรนต้องมีลำดับพงศ์พันธุ์ของแต่ละคนซึ่งทำให้คน ๆ นั้นมีคุณสมบัติที่จะกลายเป็นปุโรหิต:

“และจากลูกหลานของพวกปุโรหิตคือ ลูกหลานของฮาบายาห์ ลูกหลานของโคส และลูกหลานของบารซิลลัย ผู้ซึ่งได้ภรรยาจากพวกบุตรสาวของบารซิลลัยคนกิเลอาด และได้ถูกเรียกตามชื่อของพวกนาง คนเหล่านี้หากการลงทะเบียนของตนในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ถูกนับตามลำดับวงศ์ตระกูล แต่หาไม่พบ ฉะนั้นพวกเขาซึ่งถือว่าเป็นมลทินจึงถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต” (อสร. 2:61,62)

แต่ถึงแม้ว่าเมลคีเซเดคเป็นปุโรหิตคนหนึ่ง เขาก็ไม่มีลำดับพงศ์พันธุ์ที่ถูกบันทึกไว้ และด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ได้ตามข้อกำหนดเหล่านั้นของคนเลวี (กตว. 3:10) พระคริสต์ก็ไม่ได้มาจากเผ่าเลวีเหมือนกัน พระองค์ทรงถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้เป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา เมลคีเซเดคเป็นภาพเล็งที่ถูกต้องภาพหนึ่งของพระคริสต์ในทุกรายละเอียดปลีกย่อย

“...โดยไม่มีการเริ่มต้นแห่งวันทั้งหลาย หรือการสิ้นสุดของชีวิต...” พวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวีมีการเริ่มต้นของวันทั้งหลายแน่นอน และพวกเขาที่มีการสิ้นสุดของวันทั้งหลาย พวกเขาเคยมีชีวิตอยู่ พวกเขาปฏิบัติหน้าที่เป็นปุโรหิตของพระเจ้า พวกเขาตายไป และคนใหม่ก็ถูกแต่งตั้งแทนที่พวกเขา แต่เมลคีเซเดคไม่มีการเริ่มต้นของวันทั้งหลายที่ถูกบันทึกไว้ และไม่มีการสิ้นสุดของชีวิตที่ถูกบันทึกไว้เช่นกัน

“...ถูกทำให้เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า” เมลคีเซเดคไม่ได้เป็นพระบุตรของพระเจ้า อย่างที่บางคนเสนอแนะ แต่ได้ถูกทำให้ “เป็นเหมือน” พระบุตรของพระเจ้า เขาเป็นภาพเงาที่ถูกต้องภาพหนึ่งของพระคริสต์ และเขา “ดำรงตำแหน่งปุโรหิตคนหนึ่งอย่างต่อเนื่อง” นี้ไม่ได้หมายความว่าเมลคีเซเดคไม่เคยเสียชีวิต

เราอ่านในกัณดารวิถี 8:24 และ 1 พงศาวดาร 23:27,28 ว่าเมื่อถึงอายุสี่สิบห้าปี พวกปุโรหิตก็ได้รับอนุญาตให้คอยปรนนิบัติพี่น้องของตน พออายุได้สามสิบปีพวกเขาก็เริ่มปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ แบบปุโรหิตของตนตามปกติ (กตว. 4:3) และพออายุได้ห้าสิบปีชีวิตแบบปุโรหิตของพวกเขาก็สิ้นสุดลง: “และเมื่อถึงอายุห้าสิบปีแล้ว พวกเขาต้องหยุดปฏิบัติงานในพลับพลา และไม่ต้องปฏิบัติงานอีกต่อไป” (กตว. 8:25)

แต่ชีวิตแบบปุโรหิตของเมลคีเซเดคไม่ได้สิ้นสุดลงที่อายุห้าสิบปี เขาเป็นปุโรหิตต่อไปจนถึงการสิ้นสุดแห่งการเป็นอยู่นี้ของโลกนี้ของเขา-และเขาไม่มีผู้สืบทอดตำแหน่ง ไม่มีตำแหน่งปุโรหิตเรื่อยไปเหมือนที่อาโรนมีอีกครั้งที่เราเห็นเขาว่าเป็นภาพเงาหนึ่งอันมีเอกลักษณ์ของพระคริสต์ บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับเมลคีเซเดค พิสูจน์จนหมดข้อสงสัยเรื่องการคลาดใจด้านถ้อยคำของพระคัมภีร์

เมลคีเซเดคเหนือกว่าอาโรน

ข้อ 4: “บัดนี้ จงพิจารณาว่า ท่านผู้ยิ่งใหญ่เพียงไร ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลนั้นยังได้ชักหนึ่งในสิบจากของริบทั้งหลายนั้นมาถวายแก่ท่าน”

จุดประสงค์หลักของเปาโลในบทนี้ก็คือ เพื่อประกาศไม่ใช่ลักษณะเฉพาะตัวหรือการปฏิบัติหน้าที่ของตำแหน่งปุโรหิตของเมลคีเซเดค แต่ความเป็นเลิศของตำแหน่งปุโรหิตของเขา และเพราะเหตุที่เขาเป็นเพียงภาพเงานั้น พระคริสต์มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราจึงทรงเป็นเลิศมากยิ่งขึ้นกว่า-ใช่แล้วครับ เกินความเป็นเลิศที่ถ้อยคำจะพรรณนาได้

พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมประกาศว่าตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีเป็นเพียงเงาของตำแหน่งปุโรหิตอันหนึ่งที่ทรงส่งราศีมากกว่า อย่างไรก็ตาม ความจริงที่ยิ่งใหญ่นี้ก็มักถูกซ่อนไว้จากคนมีปัญญาและคนรอบคอบ เพื่อที่จะถูกเปิดเผยเมื่อถึงเวลาที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้สร้างที่มีอำนาจสิทธิ์ขาดเหนือสิ่งสารพัด “ส่งราศีของพระเจ้าคือการปกปิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้” (สภษ. 25:2) จนกว่าการครบกำหนดของเวลานั้นมาถึง และจากนั้นพระองค์ก็ทรงเปิดเผยน้ำพระทัยของพระองค์ ตลอดทั่วพระวาระของพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอนว่ามนุษย์ต้องพึ่งพาพระเจ้าในทุกสิ่ง ในพระองค์เรามีชีวิตและเคลื่อนไหวและมีการเป็นอยู่ของเรา สิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าไม่ถูกค้นพบโดยการสืบค้น พวกมันถูกเรียนรู้ผ่านทาง การเปิดเผยเท่านั้น พระเจ้าได้ทรงเลือกที่จะเปิดเผยพระดำริของพระองค์ พระสัญญาของพระองค์ และน้ำพระทัยของพระองค์ เพื่อที่ว่า “วิถีของคนชอบธรรมเหมือนอย่างแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้น ๆ จนเต็มวัน” (สภษ. 4:18)

“...ไม่ใช่ตามบรรดาการกระทำของพวกเรา แต่ตามพระประสงค์และพระคุณของพระองค์เอง ซึ่งได้ถูกประทานให้แก่พวกเราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการปรากฏของพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของพวกเรา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและความเป็นอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยทางข่าวประเสริฐ” (2 ทธ. 1:9,10)

ความจริงหลายอย่างของพระเจ้าได้ถูกพบเก็บไว้ในบรรดาคำพยากรณ์และภาพเล็งต่าง ๆ และไม่อาจถูกเข้าใจได้จนกว่าพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะคลี่คลายความจริงเหล่านั้น (1 ปต. 1:10-12) ดานีเอลถูกสั่งให้ประทับตราถ้อยคำเหล่านั้นและปิดหนังสือม้วนนั้นไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่กำหนด-วาระสุดท้ายนั้น ความลับอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าซึ่งแสดงถึงพระปัญญาอันอนันต์แห่งพระเจ้าของเราได้ถูกซ่อนไว้ในพระองค์เองตั้งแต่การเริ่มต้นของโลก (อพ. 3:9,10) แต่บัดนี้ “ความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องแสงอยู่” (1 ยอห์น 2:8)

มนุษย์ไม่มีข้อแก้ตัวเลยสำหรับการไม่รู้เกี่ยวกับทางแห่งชีวิตนิรันดร์นั้น พระเจ้าทรงเทพพระวิญญาณของพระองค์ออกมาแล้วและทรงเปิดเผยถ้อยคำของพระองค์แล้ว ทุกคนที่เต็มใจก็สามารถเดินในความสว่างนั้นและรับการชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:7) ในลูกา 24:27 เราอ่านว่าพระคริสต์ทรงเริ่มต้นที่โมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์และทรงอธิบายแก่สาวกสองคนนั้นที่พระองค์ทรงร่วมเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส “สิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวกับพระองค์เอง”

ในลูกา 24:45 พระองค์ “ทรงบันดาลให้ความเข้าใจของพวกเขาถูกเปิดออก เพื่อพวกเขาจะได้เข้าใจพระคัมภีร์” พระองค์จะทรงทำแบบเดียวกันเพื่อคุณและเพื่อผมหากเราจะเพียงยอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น

ในจดหมายฝากที่ทรงส่งราศีนี้ถึงชาวฮีบรู พระวิญญาณบริสุทธิ์ผ่านทางปากกาของเปาโลทรงนำผู้เชื่อจาก “หลักการเบื้องต้นเหล่านั้นของพระคริสต์” เข้าสู่สิ่งต่าง ๆ ที่ล้ำลึกมากกว่า เราหมายเหตุน่าประหลาดที่ทรงถูกกล่าวถึงในตอนแรกในฐานะ “พระเยซู” (ฮบ. 2:9) นี่เป็นพระนามบนโลกนี้ของพระองค์ ซึ่งมีความหมายว่า “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด” ในพระเยซูเราใช้ความเชื่อที่นำมาซึ่งความรอด-พระเยซูผู้ทรงถูกเหยียดหยาม พระเยซูผู้ที่สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น พระเยซูผู้ทรงถูกทำให้เป็นคำสาปแช่งเพื่อเรา พระเยซูผู้ซึ่งบัดนี้ทรงได้รับส่งราศีและนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชาภาพแล้ว

ในฮีบรู 3:6 เปาโลพูดถึง “พระคริสต์”-ผู้ทรงถูกเจิมตั้ง พระบุตรเหนือบ้านของพระเจ้า ในบทที่ 7 เขาไปไกลกว่าเดิมอีกก้าวและบอกชาวฮีบรูเกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ นั้น ตัวจริงที่เมลคีเซเดคเป็นภาพเล็ง (ผู้ซึ่งถูกทำให้ “เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า”)

ข้อ 4: “บัดนี้ จงพิจารณาว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ซึ่งแม้แต่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลนั้นยังได้ชักหนึ่งในสิบจากของริบทั้งหลายนั้นมาถวายแก่ท่าน”

กล่าวอีกนัยหนึ่งเปาโลกล่าวแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นว่า “ยศศักดิ์ที่สูงส่งของชายที่ชื่อเมลคีเซเดคผู้นี้เป็นข้อเท็จจริงที่ถูกประกาศแล้วเพราะว่าอับราฮัม-บิดาของเราทุกคนและประมุขของชนชาติอิสราเอล-ได้ยกสิบชักหนึ่งให้แก่เขา” และจากนั้นเปาโลก็รับประกันพวกเขาว่าพระคริสต์ทรงเปี่ยมส่งราศีมากยิ่งขึ้นกว่า ถูกยกชูอย่างสูงยิ่งกว่าเมลคีเซเดคเสียอีก

พวกยิวนับถืออับราฮัมรองจากพระเจ้าเอง เขาเป็นบิดาแห่งประชาชาติของพวกเขา เขาเป็นอัครบิดาที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง และพระเจ้าได้ประทานพระสัญญาแห่งพันธสัญญานั้นให้แก่เขา พวกยิวให้เกียรติเขาอย่างสูงจนในยอห์น 8:32-53 พวกเขากล่าวแก่พระเยซูว่า “เราเป็นเชื้อสายของอับราฮัม และไม่เคยเป็นทาสของผู้ใดเลย ท่านกล่าวได้อย่างไรว่า ‘ท่านทั้งหลายจะถูกทำให้เป็นไท’”

ตำแหน่งปุโรหิตของชนชาติอิสราเอลถูกจำกัดอยู่ที่เผ่าเลวี เลวีและพี่น้องของเขาทุกคนเป็นบุตรชายของยาโคบ-เหล่าบุตรชายของอิสราเอล เพราะว่าคนเลวีเป็นปุโรหิตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้ง พวกเขาจึงไม่ถูกนับในท่ามกลางเผ่าเหล่านั้นเพื่อที่จะรับมรดก (กตว. 1:47) พระเจ้าทรงสั่งอาโรนว่าสืบทอดหนึ่งทั้งหมดในอิสราเอลมีไว้เพื่อเป็นมรดกของพวกปุโรหิต (กตว. 18:1-26)

คำหนึ่งเกี่ยวกับสืบทอดหนึ่ง

ในตอนแรก ๆ เลยองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสชัดเจนว่าพวกวิสุทธิชนควรถวายส่วนหนึ่งของรายรับของตนแด่พระองค์ สองพันห้าร้อยปีได้ผ่านไประหว่างการทรงสร้างอาดัมกับเวลานั้นเมื่อพระเจ้าประทานพระราชบัญญัติให้แก่ชนชาติอิสราเอลที่ภูเขาซีนาย แต่มันเป็นความผิดพลาดที่จะคิดว่าประชากรของพระองค์ไม่ได้ถวายจากทรัพย์สินของของตนแด่พระองค์เลยในช่วงสองพันห้าร้อยปีนั้น หรือว่าพระองค์ไม่ได้สื่อสารกับประชากรของพระองค์ในแบบของพระองค์เลยในช่วงเวลานั้น

โนอาห์ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เห็นได้ชัดว่าอับราฮัมยกสืบทอดหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดค และถ้อยคำของยาโคบในปฐมกาล 28:22 ก็เสนอแนะการถวายทรัพย์สินเช่นกัน เมื่อผู้คนของพระเจ้าถวายแด่พระองค์ พวกเขาก็ยอมรับความเป็นเจ้าของของพระองค์และเป็นพยานรับรองความดีงามของพระองค์ สืบทอดหนึ่งถูกรวมเข้าในพระราชบัญญัติในเวลาต่อมา (ลนต. 27:30)

อับราฮัมผู้เป็นอัครบิดรได้ยกสืบทอดหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดค และเนื่องจากมันเป็นข้อเท็จจริงหนึ่งตามพระคัมภีร์ที่ว่าอับราฮัมเป็นบิดาของทุกคนที่เชื่อ เนื่องจากเขาเป็นแบบอย่างสำหรับผู้เชื่อ ดังนั้นจึงเป็นที่แน่นอนว่าผู้เชื่อทั้งหลายคงจะถูกคาดหวังให้ถวายสืบทอดหนึ่งแด่มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา นั่นคือพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 5 และ 6: “และแท้จริง คนทั้งหลายที่เป็นบรรดาบุตรชายของเลวี ผู้ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ก็ยังมีพระบัญชาให้รับบรรดาสืบทอดหนึ่งจากประชากรตามพระราชบัญญัติ นั่นคือ จากพวกพี่น้องของตน ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากบันเอวของอับราฮัม แต่ท่านผู้นี้ ผู้ซึ่งเชื้อสายของท่านมิได้ถูกนับจากคนเหล่านั้นที่ได้รับบรรดาสืบทอดหนึ่งจากอับราฮัม และได้วยพรอับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาเหล่านั้น”

เปาโลยกข้อสนับสนุนสำหรับการถวายสืบทอดหนึ่ง ข้อสนับสนุนของเขาก็คือว่า อับราฮัมได้ยกสืบทอดหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดค และเมลคีเซเดคได้วยพรอับราฮัม แต่พวกยิวอาจกล่าวแก่เปาโลว่าแค่เรื่องนี้ยังไม่พอที่จะแสดงว่าเขาเหนือกว่าอาโรน เพราะว่าสายของอาโรนก็รับสืบทอดหนึ่งเช่นกัน เพื่อตอบเรื่องนี้ เปาโลชี้ให้เห็นว่าบุตรชายทั้งหลายของอาโรนล้วนเป็นลูกหลานของอับราฮัมทุกคน และว่าในอับราฮัมพวกเขาได้ถวายสืบทอดหนึ่งให้แก่ปุโรหิตกษัตริย์องค์นั้นแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าพวกเขาอยู่ในบันเอวของอับราฮัมจริง ๆ ตอนที่เขายกสืบทอดหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดค เหล่าปุโรหิตของอาโรนก็ยอมรับความเป็นใหญ่กว่าของชายผู้นี้เช่นกัน

เปาโลรับรู้ว่าพระเจ้าทรงโปรดให้พวกปุโรหิตคนเลวีมีสิทธิ์รับสืบทอดหนึ่งจากประชากรของพระเจ้า (กตว. 18:21-24) ดังนั้นพวกเขาจึงถูกตั้งให้อยู่เหนือคนอิสราเอลอื่น ๆ ถึงแม้ว่าพวกเขาเองก็ออกมา “จากบันเอวของอับราฮัม” เหมือนกัน และเนื่องจากอับราฮัมได้ยกหนึ่งในสิบให้แก่ปุโรหิตคนหนึ่งของอิกะเรียบ (เมลคีเซเดค) ลูกหลานของเขาจึงได้พิสูจน์โดยการนี้แล้วว่าดีกว่าว่าปุโรหิตคนหนึ่งที่อับราฮัมได้ถวายสืบทอดหนึ่งพวกเลวีได้รับตำแหน่งปุโรหิตและพร้อมทั้งตำแหน่งนั้น พวกเขารับสืบทอดหนึ่งจากคนอิสราเอลอื่น ๆ

โดยคำบัญชา-นั่นคือ ตามพระราชบัญญัตินั้น แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับชายผู้นี้แมลคีเซเดค เขาไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ เขาเป็นกษัตริย์องค์หนึ่ง เช่นเดียวกับเป็นปุโรหิตของพระเจ้า เขาเป็นของระเบียบหนึ่งที่เหนือกว่าเขาอยู่เหนือและสูงกว่าอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน เขาเป็นภาพเงาของพระคริสต์ผู้ซึ่งโดยคุณความดีแห่งสภาพพระเจ้าของพระองค์ ทรงมีสิทธิอำนาจในพระองค์เองที่จะรับจากผู้อื่นและอวยพรผู้อื่น พระองค์ไม่ทรงอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ ตำแหน่งปุโรหิตของอาโรนได้รับการเลี้ยงดูโดยสิบชักหนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งถูกถวายโดยประชากรขององค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ผ่านทางภาษีที่เรียกเก็บจากชาวคานาอันที่ชั่วร้าย

ไม่ใช่ลูกหลานทุกคนของอับราฮัมถูกประกาศว่ามีคุณสมบัติที่จะรับสิบชักหนึ่ง ไม่ใช่พวกเขาทุกคนที่อยู่ในเผ่าของเลวี เฉพาะครอบครัวของอาโรนเท่านั้นที่ได้รับการทรงเรียกและแต่งตั้งให้รับตำแหน่งปุโรหิต (จงศึกษาค้นคว้ากันดารวิถี 16 โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 9 และ 10) ในกันดารวิถี 16:1-3 เราอ่านว่าเมื่อพวกปุโรหิตที่ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าถูกเลือกมาจากเผ่าของเลวี และถูกยกชูเหนือกว่าพวกที่เหลือ ประชาชนบางคนก็กบฏ

ในยุคแห่งพระคุณนี้ ผู้เชื่อทุกคนเป็นของกายเดียวกัน เราเป็นอวัยวะของกายนั้นซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะ เราทุกคนมี “ตำแหน่งปุโรหิตอันบริสุทธิ์” และผู้เชื่อทุกคนจะต้อง “ถวายบรรดาเครื่องบูชาฝ่ายจิต วิญญาณ เป็นที่ชอบพระทัยต่อพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์” (1 ปต. 2:5)

อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อทุกคนก็ไม่ถูกเรียกหรือถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าให้ครองตำแหน่งเดียวกันในคริสตจักร ไม่ใช่ทุกคนมีของประทานอย่างเดียวกัน (1 คร. 12:4) พระเจ้าทรงแต่งตั้ง เจิมตั้ง และจัดเตรียมผู้คนให้พร้อมเพื่อทำงานรับใช้ต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับพวกเขา และพระวามะของพระเจ้ายกผู้คนให้ “เชื่อฟังคนเหล่านั้นที่ปกครองเหนือพวกท่าน และพวกท่านจงยอมอยู่ใต้บังคับ ด้วยว่าคนเหล่านั้นคอยระวางจิตวิญญาณของพวกท่าน เหมือนกับว่าพวกเขาจะต้องรายงาน เพื่อพวกเขาจะให้รายงานนั้นด้วยความปิติยินดี และไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะสิ่งนั้นไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่พวกท่าน” (ฮบ. 13:17)

วันนี้ในบางศาสนามีคนเหล่านั้นที่มีความผิดเรื่องบาปของโคราห์ พวกเขาเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่เปาโลกล่าวว่า “...คนทั้งหลายจะไม่ทนต่อหลักคำสอนอันถูกต้อง แต่ตามตมหาต่าง ๆ ของพวกเขาเอง พวกเขาจะรวบรวมบรรดาครูไว้สำหรับตนเอง โดยมีหูที่คั้น และพวกเขาจะบายหูของตนไปเสียจากความจริง และจะหันไปยังนิทานต่าง ๆ” (2 ทธ. 4:3,4)

หลังจากกว่าสามสปีของการศึกษาค้นคว้าพระวามะของพระเจ้า และการเทศนาข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระองค์ ผมเชื่อมั่นว่าผู้เชื่อทั้งหลายไม่ควรถวายน้อยกว่าสิบชักหนึ่ง และในหลายกรณีพวกเขาควรถวายมากกว่าสิบชักหนึ่งให้แก่งานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในยุคสมัยนี้แห่งพระคุณอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าและพระพรอันบริบูรณ์ กฎสำหรับการถวายของคริสเตียนถูกพบใน 1 โครินธ์ 16:2: “ทุกวันต้นสัปดาห์จงให้ทุกคนในพวกท่านเก็บรวบรวมไว้ต่างหาก ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ผู้ผู้นั้นจำเริญ...”

มีคนเหล่านั้นที่สามารถถวายร้อยละห้าสิบของรายรับของตนและมีเหลือไว้เพื่อดำรงชีพมากมายยิ่งกว่าคนอื่น ๆ ที่อาจถวายแค่ร้อยละสิบ ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องถูกนำโดยพระวิญญาณ-และผมก็นึกไม่ออกเลยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำคริสเตียนคนใดให้ถวายน้อยกว่าสิบชักหนึ่ง พระวามะบอกเราว่าถ้าเราอ่าน

อย่างเสียตาย เราก็จะเก็บเกี่ยวอย่างเสียตาย-และนั่นเป็นเหตุผลที่เราเห็นคริสเตียนที่ฝ่ายพอมมากมายเหลือเกิน ถ้าเราแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้าก่อนและถวายผลแรกแห่งการเพิ่มพูนของเราแด่พระองค์ พระองค์ก็จะทรงอวยพรเราอย่างบริบูรณ์

ในยุคแห่งพระคุณนี้เราไม่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ และถ้าเราถวายสิบชักหนึ่งอย่างจำใจเหมือนอย่างเราจ่ายค่าน้ำค่าไฟของเรา เราก็จะไม่ได้รับพระพรหรือบำเหน็จเลยสำหรับการถวายสิบชักหนึ่งนั้น เราควรถวายสิบชักหนึ่งด้วยใจยินดี-และจากนั้นเราควรถวายมากกว่าสิบชักหนึ่งเมื่อเราทำได้ เพื่อให้ชาวสารอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณที่ช่วยให้รอดของพระเจ้ารอดหน้าไป

ลองคิดให้ดี เพื่อนผู้เชื่อเอ๋ย การถวายของคุณเป็นอย่างไรบ้าง? คุณถวายแบบเป็นระบบเพื่องานขององค์พระผู้เป็นเจ้าไหม? หรือคุณถวายเมื่อใจสั่งมา? ถ้าพระเจ้าประทานสิ่งดี ๆ ให้แก่คุณในลักษณะเดียวกันกับที่คุณถวายจากทรัพย์สิ่งของของคุณแด่พระองค์ คุณจะรับอะไรเล่า? พระเจ้าอยากให้คุณ ๆ ของพระองค์มอบถวายจิตใจ วิญญาณ และร่างกายโดยไม่สงวนไว้แต่พระองค์ และพระองค์ทรงอยากให้เราถวายเกียรติพระองค์ด้วยผลแรกแห่งการเพิ่มพูนของเรา เราไม่ควรถวายเหมือนอยู่ภายใต้คำสั่ง แต่เหมือนเป็นสิทธิพิเศษอันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีที่จะถวายคืนแด่พระเจ้าส่วนหนึ่งของสิ่งซึ่งพระองค์ประทานให้แก่เราอย่างเปี่ยมกรุณาเหลือเกิน

“ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันสมบูรณ์ทุกอย่าง มาจากเบื้องบน และลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาความสว่าง ซึ่งในพระองค์นั้นไม่มีการแปรปรวน หรือเงาแห่งการหันเห” (ยากอบ 1:17)

ในระหว่างยุคแห่งพระราชบัญญัติ พี่น้องได้ถวายสิบชักหนึ่งแก่พี่น้อง (ข้อ 5) ฝ่ายหนึ่งได้ถวายสิบชักหนึ่งให้แก่อีกฝ่ายหนึ่ง โดยทุกคนในพวกเขาเป็นลูกหลานของยาโคบ (ผ่านทางอิสอัค ผ่านทางอับราฮัม) พวกเขาได้รับสิบชักหนึ่งจากพี่น้องของตน แต่พวกเขาไม่ได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัมผู้ซึ่งมาก่อนพวกเขา จงศึกษาค้นคว้ากันดารวิถี 18:21-24

“แต่ท่านผู้นี้ ผู้ซึ่งเชื้อสายของท่านมิได้ถูกนับจากคนเหล่านั้นที่ได้รับบรรดาสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม...” นี่หมายถึงเมลคีเซเดคผู้ซึ่งไม่ได้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม อันที่จริงแล้ว เขาถูกนับว่าเป็นอยู่ก่อนอับราฮัม- “โดยปราศจากบิดา โดยปราศจากมารดา โดยปราศจากเชื้อสาย โดยไม่มีการเริ่มต้นแห่งวันทั้งหลาย หรือการสิ้นสุดของชีวิต” พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีเหล่านั้นว่า “ก่อนอับราฮัมเกิดมานั้น เราเป็นอยู่”

พระเจ้าทรงโปรดประทานยศศักดิ์และเกียรติยศให้แก่อับราฮัมในแบบที่พระองค์ไม่เคยประทานให้แก่มนุษย์คนใด ในการประทานพระสัญญาแก่เขาพร้อมกับคำปฏิญาณหนึ่ง แต่เปาโลกำลังประกาศแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นว่าอับราฮัมด้อยกว่าเมลคีเซเดค นี่เป็นเรื่องที่สำคัญที่สุด เพราะว่าในสายตาของชาวฮีบรูเหล่านั้น การจะเป็นปุโรหิตได้ขึ้นอยู่กับความเป็นคนเผ่าเลวี ตามพระราชบัญญัติ ไม่มีบุคคลอื่นใดสามารถเป็นปุโรหิตได้ในสมัยของเอสราและเนหะมีย์มีบางคนที่อ้างตัวว่าเป็นปุโรหิต แต่ลำดับพงศ์พันธุ์ของพวกเขาไม่สามารถสืบย้อนไปถึงเลวีได้และพวกเขาจึงถูกขับออกจากตำแหน่งปุโรหิต (เอสรา 2:61,62)

โดยอำนาจสิทธิ์ขาดและพระคุณของพระเจ้า พระองค์ทรงแยกเผ่าหนึ่งออกมาเพื่อรับตำแหน่งปุโรหิต ดังนั้นเมื่อเปาโลประกาศว่าตำแหน่งปุโรหิตของเมลคีเซเดคไม่มีลำดับพงศ์พันธุ์ที่เชื่อมโยงกับอับราฮัมและด้วย

เหตุนี้จึงแยกขาดจากพวกเลวี เขาจึงทำให้ชาวฮีบรูเหล่านั้นเข้าใจความมีเอกลักษณ์แบบพระเจ้าและตำแหน่ง
หนึ่งเดียวนั้นของเมลคีเซเดค ชายผู้นี้เป็นใหญ่กว่าเลวี เป็นใหญ่กว่าอับราฮัม เขาเป็นปุโรหิตกษัตริย์

อับราฮัม ผู้ได้รับพระสัญญาของพระเจ้าภายใต้คำปฏิญาณ บัดนี้ได้รับพรจากอีกผู้หนึ่ง-เมลคีเซเดค
พระพรของพระคริสต์ (ซึ่งชายผู้นี้เป็นภาพเล็ง) ทำให้พระสัญญาของพระเจ้าแน่นอนและสัมฤทธิ์ผล พระคริสต์
ทรงเป็นผู้ที่พระสัญญาทุกประการถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระองค์ (2 คร. 1:20) พระพรเหล่านั้นซึ่งทรง
โปรดประทานให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายผ่านทางพระสัญญาเหล่านั้นของพระบิดาล้วนออกมาจากพระคริสต์ (อฟ.
1:3) ทั้งหมดที่เราเป็น ทั้งหมดที่เรามีและเปรมปรีดิ์ ล้วนเป็นมาโดยพระองค์ หากไม่มีพระคริสต์เราก็ออยู่ภายใต้
คำสาปแช่งนั้น พระคริสต์ทรงเป็นจุดศูนย์กลาง จิตวิญญาณ กระแสเลือด และชีพจรของความดีงามและ
พระคุณของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์

อับราฮัมเป็นสหายของพระเจ้า ผู้ที่พระเจ้าทรงให้พระสัญญาเหล่านั้น เป็นใหญ่กว่าพี่น้องหรือลูก
หลานของเขาทุกคน ถึงกระนั้นอับราฮัมก็ต้องถวายของเหล่านั้นแก่ปุโรหิตกษัตริย์แห่งกรุงเยรูซาเล็ม นั่นคือ
เมลคีเซเดค

ข้อ 7: “และโดยปราศจากความขัดแย้งทั้งสิ้น ผู้น้อยต้องรับพรจากผู้ใหญ่”

“ผู้น้อย” ในที่นี้ไม่ได้หมายถึงอุปนิสัยด้านศาสนาหรือศีลธรรม มันชี้ไปยังยศศักดิ์หรือตำแหน่ง ในปฐม
กาล 20:7 อับราฮัมถูกเรียกว่าเป็นผู้พยากรณ์ แต่ไม่มีทีใดเลยที่มีกล่าวว่าเขาเป็นกษัตริย์หรือปุโรหิต เหล่าผู้รู้
ภาษกรีกบอกเราว่าคำแปลแบบตรงตัวในข้อ 7 จะอ่านว่า “ความด้อยกว่าย่อมถูกให้พรโดยความเหนือกว่า”

การให้พรในที่นี้เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงสิทธิอำนาจที่เหนือกว่า ในปฐมกาล 27:27 อีสอัคให้พรยา
โคบบุตรชายของตน และต่อมายาโคบก็ให้พรหลานชายทั้งสองของตน (ปฐมก. 48:15) แต่บุตรไม่อาจให้พรบิดา
ได้ คนที่อยู่ในตำแหน่งที่มีสิทธิอำนาจสูงกว่าย่อมให้พรคนที่มีระดับสิทธิอำนาจที่น้อยกว่า

ข้อ 8: “และที่นั่นมนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับบรรดาสืบซึกหนึ่ง แต่ที่นั่นท่านผู้เดียวได้รับบรรดาสืบซึก
หนึ่งนั้น ซึ่งมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านมีชีวิตอยู่”

เปาโลแสดงให้เห็นอีกครั้งถึงข้อเท็จจริงเรื่องความเหนือกว่าของเมลคีเซเดค และความเหนือกว่าของ
ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ “ที่นี่” หมายถึงพวกเลวีและข้อเท็จจริงที่ว่าสืบซึกหนึ่งถูกมอบให้แก่คนทั้งหลาย
ที่ตายและตำแหน่งปุโรหิตของพวกเขาสานต่อโดยอาศัยการสืบทอด

“ที่โน้น” หมายถึงข้อพระคำที่บันทึกเกี่ยวกับเมลคีเซเดค ประเด็นหลักที่ต้องสังเกตในพระคำข้อนี้ก็คือ
ว่าระเบียบของตำแหน่งปุโรหิตแบบคนเลวีคงอยู่ชั่วคราว ขณะที่ปุโรหิตผู้นั้นที่ให้พรอับราฮัมไม่ได้มาจาก
ระเบียบชั่วคราว-เขาเป็นภาพเล็งที่ถูกพรรณนาว่าไม่มีการสิ้นสุด นั่นคือ ระเบียบของพวกปุโรหิตที่คงอยู่เป็น
นิรันดร์ พระวามของพระเจ้าไม่ให้บันทึกเกี่ยวกับการสิ้นชีพของเมลคีเซเดค ตำแหน่งปุโรหิตของเขาไม่ถูกจำกัด
ด้วยเวลาเท่าที่บันทึกนั้นไว้

“...ซึ่งมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านมีชีวิตอยู่” ไม่ได้หมายความว่า ในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง เมลคีเซเดค
ไม่เคยเสียชีวิตเลย มันเป็นความจริงที่ว่าไม่มีบันทึกเกี่ยวกับการเสียชีวิตของเขา และพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว
ให้เป็นแบบนั้น แต่คำกล่าวในที่นี้ก็เกี่ยวข้องกับการที่เขาเป็นตัวแทนของพระคริสต์ในภาพเล็ง

มีอีกหลายเหตุการณ์ในพระวาระของพระเจ้าที่พระคัมภีร์ยกสิ่งที่ถูกพบในของจริงเท่านั้น ให้เป็นของภาพเล็ง พระเมฆโปดกทรงถูกเรียกว่า “ปีศาจของพระเจ้า” (อพย. 12:11) เมื่อในความเป็นจริงแล้วถูกแกะที่ ถูกฆ่าคืนนั้นเป็นเพียงมดดำและสัญลักษณ์แห่งปีศาจของพระเจ้า พระคริสต์ทรงเป็นพระเมฆโปดกนั้นที่ทำให้ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระเจ้า และพระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จครบถ้วน

ผลของเถาอู่นและขนมปังไร้เชื้อเป็นตัวแทนของพระกายและพระโลหิตของพระคริสต์ แต่ตัวแทน เหล่านี้ไม่อาจจัดบาปของเราออกไปได้ พระโลหิตของพระเมฆโปดกชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น และ ปราศจากการหลังรินของโลหิต ก็ไม่มีการชำระให้สะอาดเลย (ฮบ. 9:22; 1 ยอห์น 1:7)

“...ซึ่งมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านมีชีวิตอยู่” นี่ชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าเมลคีเซเดคผู้เป็นภาพเล็งนั้นมี ชีวิตอยู่วันนี้ในพระคริสต์ผู้ทรงเป็นของจริงนั้น พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ตลอดไปเพื่อจะไม่ตายอีกเลย

ข้อ 9 และ 10: “และตามที่ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า เลวี่ก็เช่นกัน ผู้ที่รับบรรดาสิบชักหนึ่งก็ยังได้ถวาย บรรดาสิบชักหนึ่งในอับราฮัม เพราะว่าอับราฮัมยังอยู่ในบั้นเฒ่าของบรรพบุรุษของท่าน ขณะที่เมลคีเซเดคได้ พบกับอับราฮัม”

ในพระคำสองข้อนี้เปาโลเผชิญหน้าและตอบข้อโต้แย้งสุดท้ายที่อาจถูกยกขึ้นมาโดยพวกยิวเหล่านั้นที่ ลังเลที่จะยอมรับความจริงทั้งหลายเกี่ยวกับเมลคีเซเดค เปาโลแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่าอับราฮัมผู้เป็น อัครบิดร ซึ่งตัวเองได้รับพรในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนอื่นเคยได้รับในการที่พระเจ้าได้ประทานพระสัญญาแก่เขาพร้อมกับคำปฏิญาณหนึ่ง ได้ยกสิบชักหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดค เปาโลประกาศแล้วเช่นกันว่าทุกเผ่าที่เหลือ ของชนชาติอิสราเอลได้ชำระสิบชักหนึ่งให้แก่เผ่าหนึ่งในพวกพี่น้องของตน นั่นคือ พวกเลวี

เมลคีเซเดคได้รับสิบชักหนึ่ง และเลวี่ก็ได้รับเช่นกัน ดังนั้นคนไหนเป็นใหญ่กว่ากัน-เมลคีเซเดคหรือ เลวี่? เมลคีเซเดคเป็นใหญ่กว่าอับราฮัม และเขาก็เป็นใหญ่กว่าพวกเลวีเช่นกัน พวกเลวีเป็นใหญ่กว่าพวกพี่น้อง ของตนเพราะว่าพระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งพวกเขาให้มีตำแหน่งที่ใหญ่กว่า จากนั้นจึงเกิดคำถามที่ว่า “เมลคีเซเดค และเลวีเทียบเท่ากันไหม?” คำตอบก็คือ ไม่-เพราะว่าเลวีเอง ซึ่งรับสิบชักหนึ่ง ได้ชำระสิบชักหนึ่งในอับราฮัม แล้ว “เพราะว่าเลวี่ยังอยู่ในบั้นเฒ่าของบรรพบุรุษของท่าน ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม” ดังนั้นเมื่ออับ ราฮัมได้ชำระสิบชักหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดค เลวี่ก็ได้ชำระสิบชักหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดคด้วย

อาดัมเป็นตัวแทนของมนุษย์ทุกคน ในอาดัมทุกคนตาย อับราฮัมเป็นชาวฮีบรูคนแรกและด้วยเหตุนี้ เขาจึงเป็นตัวแทนของชาวฮีบรูทุกคน สิบชักหนึ่งของอับราฮัมที่ยกให้แก่เมลคีเซเดคเป็นการชำระเงินในส่วน ของเลวีเช่นเดียวกับในส่วนของอับราฮัม ถึงแม้ว่าตอนนั้นเลวี่ยังไม่เกิดก็ตาม ตำแหน่งปุโรหิตของเมลคีเซเดค เป็นมากยิ่งขึ้นกว่าตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีในเรื่องเกียรติยศและศักดิ์ศรี การชำระสิบชักหนึ่งให้แก่อีกฝ่าย เป็นการยอมรับเกียรติและศักดิ์ศรีของอีกฝ่ายนั้นที่ได้รับสิบชักหนึ่ง และปราศจากการโต้แย้งใด ๆ ทั้งสิ้น ผู้ น้อยยอมชำระสิบชักหนึ่งให้แก่ผู้ใหญ่ ดังนั้นตำแหน่งปุโรหิตแบบภษัตริย์ของเมลคีเซเดคจึงเหนือกว่าตำแหน่ง ปุโรหิตของอาโรน

อับราฮัม สหายของพระเจ้า เป็นหัวหน้าด้านพันธสัญญาแก่ผู้คนของเขาในเชื้อสายของอิสอัคและยา โคอ ซึ่งในเชื้อสายของพวกเขาพระสัญญาของพระเจ้าที่ทำไว้กับอับราฮัมถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว มันเป็นเพราะ

พันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัม พวกยิวจึงได้รับเกียรติยศและอภิสิทธิ์เหล่านั้นเป็นมรดกซึ่งพวกเขาผลิตเพลินในฐานะประชาชาติหนึ่ง ผ่านทางอับราฮัมพวกเขาได้กลายเป็นชนชาติพิเศษและถูกเลือกสรรของพระเจ้า เป็นแก้วตาดวงใจของพระองค์ อับราฮัมเป็นประมุขของประชาชาติอิสราเอลเท่าที่เกี่ยวข้อกับบรรดาพันธสัญญาและอภิสิทธิ์ต่าง ๆ ของพระเจ้า เขาเป็นประมุขโดยธรรมชาติของพวกเขา และเขาเป็นประมุขด้านพันธสัญญาของพวกเขาโดยการแต่งตั้งของพระเจ้า

ดังนั้นเมื่ออับราฮัมได้ชำระสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดค เขาจึงชำระสิบชักหนึ่งแก่ปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด และได้รับการอวยพรจากเมลคีเซเดคเป็นการตอบแทน ข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์นี้ถูกกำหนดล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าเพื่อจะนำเสนอภาพเหล่านั้น (เมลคีเซเดค) ซึ่งชี้ไปยังของจริงนั้น (พระคริสต์)

เปาโลกล่าวชัดเจนแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นว่า ในความเสมือนจริงและเป็นตัวแทน-ถึงแม้ไม่ใช่ด้วยตัวเองหรือทำจริง ๆ ก็ตาม- เลวีได้ชำระสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดคแล้วเพราะว่าเมื่ออับราฮัมชำระสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดค เขาก็ไม่เพียงชำระสิบชักหนึ่งในนามของตัวเอง แต่ในนามของลูกหลานของเขาด้วย อับราฮัมได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า ถูกแยกตั้งไว้โดยพระเจ้า เพื่อทำงานรับใช้สำหรับพระเจ้าในฐานะประมุขแห่งชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า นั่นคือ ชนชาติอิสราเอล ดังนั้นมีมากกว่าความสัมพันธ์ตามธรรมชาติระหว่างอับราฮัมกับลูกหลานของเขา พระเจ้าทรงสัญญาอับราฮัมไม่เพียงพระพรส่วนบุคคล แต่ว่าพระองค์จะอวยพรเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาเช่นกัน

อับราฮัมจึงเป็นผู้รับพันธสัญญาหนึ่งกับพระเจ้า-ไม่เพียงในนามของเขาเอง แต่ในฐานะเป็นตัวแทนของลูกหลานของเขาซึ่งโดยทางพวกเขาเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้นั้นจะมาประสูติเมื่อครบกำหนดเวลา สิ่งที่พระเจ้าทรงสัญญาอับราฮัมไว้แบบแยกเดี่ยว พระองค์ก็ทรงสัญญาลูกหลานของอับราฮัมไว้แบบเหมารวม สิ่งที่พระองค์ประทานให้แก่อับราฮัม พระองค์ก็ประทานแก่ลูกหลานของอับราฮัมเช่นกัน และพระนั้นที่เมลคีเซเดคให้แก่อับราฮัมก็เป็นภาพเล็งถึงพระพรนั้นที่เราผลิตเพลินในพระคริสต์ ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา

ความจริงของพระเจ้าที่ผู้เชื่อทั้งหลายต้องยึดไว้ให้มั่นในข้อ 9 และ 10 ก็คือ ข้อเท็จจริงที่ว่าเหมือนกับที่เลวี นานมากก่อนเขาเกิด เคยอยู่ในอับราฮัม ลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วก็อยู่ในพระคริสต์เมื่อพระคริสต์เสด็จไปที่กางเขนนั้น เมื่อพระเยซูทรงถูกทรมานใต้โทษประหารชีวิตของพระราชาบัญญัติ โทษประหารชีวิตนั้นก็ตกมาบนผู้เชื่อเช่นกัน ดังนั้นคริสเตียนทุกคนจึงกล่าวอย่างมั่นใจได้ว่า “ข้าพเจ้าถูกต้องไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่ด้วยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

เช่นเดียวกัน เมื่อพระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายและเดินออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้น ผู้เชื่อแท้ทุกคนก็เดินออกมาพบกับพระองค์: “คือเมื่อพวกเราเคยตายไปแล้วในบรรดาบาป ก็ทรงกระทำให้พวกเรามีชีวิตอยู่ด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว (ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณ) และทรงให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกันและโปรดให้พวกเรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:5,6)

เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ ผู้เชื่อแท้ทุกคนก็ขึ้นไปบนนั้นเช่นกัน ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่เชื่อ

ในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์-การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และตำแหน่งปัจจุบันของพระองค์ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์-ที่จะเข้าใจความหมายของถ้อยคำที่ว่า “ในพระคริสต์...ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า...นั่งอยู่กับพระองค์ในสวรรคสถาน!”

ความเหนือกว่าของตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์

ในส่วนที่เหลือของบทนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นความเหนือกว่าของตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์-ประการแรก ในความสมบูรณ์แบบของมัน (ข้อ 11-14); ประการที่สอง ในความเป็นนิรันดร์ของมัน (ข้อ 15-19); ประการที่สาม ในความศักดิ์สิทธิ์ของมัน (ข้อ 20-24); และสุดท้ายในตัวบุคคลของมัน (ข้อ 25-28)

ข้อ 11: “เหตุฉะนั้นถ้าความบริบูรณ์มาโดยทางตำแหน่งปุโรหิตตามอย่างเผ่าเลวี (ด้วยว่าโดยทางตำแหน่งนี้ ประชากรได้รับพระราชบัญญัติ) มีความจำเป็นอันใดอีกที่ปุโรหิตอีกคนหนึ่งจะขึ้นมาตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า และมีได้เรียกตามอย่างอาโรน”

พระเจ้าไม่เคยตั้งพระทัยที่จะให้ตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีคงอยู่ตลอดไป หลายครั้งในภาคพันธสัญญาเดิมพระเจ้าทรงบอกเป็นนัยเกี่ยวกับปุโรหิตอีกคน ระเบียบอีกอัน พันธสัญญาอีกอัน เพื่อที่จะมีอำนาจมากกว่าและไปไกลกว่าอันก่อนหน้า เราพบการบอกเป็นนัยเช่นนั้นครั้งแรกในปฐมกาล 14 ที่อับราฮัมได้ชำระสิบชักหนึ่งแก่เมลคีเซเดคอันเป็นการยอมรับความเหนือกว่าของเขา จากนั้น ในคำพยากรณ์หนึ่งที่ชัดเจนยิ่งกว่า พระเจ้าตรัสแก่ดาวิดในเพลงสดุดี 110:4:

“พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแล้วและจะไม่กลับพระทัย “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิรันดร์ตามอย่างของเมลคีเซเดค”

พระคริสต์ทรงเป็นปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค และทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่าแทบจะเป็นไปไม่ได้เลยที่ชาวฮีบรูคนใดจะเชื่อว่าระบบของโมเสสคงอยู่ชั่วคราว ไม่ดีพอ และไม่สัมฤทธิ์ผล มันก็เป็นข้อเท็จจริงหนึ่งอยู่ดี และพระเจ้าได้ทรงนำเสนอบุตรของพระองค์เองผู้ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ

พระคัมภีร์ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีและพระราชบัญญัติของโมเสสถูกเชื่อมติดกันอย่างแยกไม่ออก และเปาโลกำลังจะประกาศว่าการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ของสิ่งหนึ่งต้องทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในอีกสิ่ง

“ความบริบูรณ์” เป็นหนึ่งในคำสำคัญของจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู และหมายถึง “การนำสิ่งหนึ่งไปสู่ความครบบริบูรณ์ในเรื่องของสภาพที่ถูกออกแบบมาสำหรับสิ่งนั้นโดยเฉพาะ” ในแง่หลักคำสอน ความบริบูรณ์หมายถึงการก่อให้เกิดและการสำเร็จครบถ้วนของความสัมพันธ์ที่น่าพึงพอใจและที่ยอมรับได้ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์-ความสัมพันธ์ที่น่าพึงพอใจตรงที่ว่าพระเจ้าทรงสามารถเป็นผู้ชอบธรรมและทรงนับว่าคนอธรรมเป็นผู้ชอบธรรมได้ ซึ่งเป็นไปได้ผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้นในฐานะพระผู้ช่วยให้รอด องค์พระผู้เป็นเจ้า คนกลาง และมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่

ในข้อพระคำตอนนี้ของเรา ความบริบูรณ์กล่าวถึงสถานะที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ บริสุทธิ์ ชอบธรรม และสมบูรณ์แบบซึ่งผู้เชื่อผลิตเพลินในพระพรนี้ของพระเจ้า ซึ่งถูกซื้อแล้วโดยพระเยซูผ่านทางพระโลหิตที่หลังริน

ของพระองค์

ในฮีบรู 12:22 และ 23 เราอ่านว่า “แต่พวกท่านได้มาถึงภูเขาศิโยน และมาถึงนครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมของทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงเหล่าจิตวิญญาณของบรรดาคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว”

“เพราะว่าโดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนึ่งเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” (ฮบ. 10:14)

เปาโลกำลังถามชนชาติของเขาเองว่าพันธสัญญาเก่า นั้น (ตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวี) ได้รับพระพรเหล่านี้แล้วหรือยัง อาโรนและเหล่าผู้สืบทอดของเขา (ผ่านทางงานปรนนิบัติของพวกเขาในฐานะมหาปุโรหิต) ได้รับการยกโทษของพระเจ้าจากผลที่ตามมาทั้งหมดของบาปแล้วหรือยัง? งานรับใช้ของพวกเขาได้นำการไถ่ที่ครบบริบูรณ์และเป็นนิรันดร์เข้ามาแล้วหรือ? คำตอบสำหรับคำถามเหล่านี้ถูกให้ไว้ในฮีบรู 10:4: “เพราะเป็นไปได้ที่เลือดของบรรดาวัวตัวผู้และของแพะจะเอาบาปทั้งหลายไปเสียได้”

คุณอาจถามว่า “แล้วทำไมพระเจ้าถึงแต่งตั้งพวกปุโรหิตและเรียกเครื่องบูชาต่าง ๆ เล่า?” คำตอบก็คือ พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในเครื่องบูชาเหล่านี้-พวกมันเป็นเพียงเงาเท่านั้น แต่พวกมันแสดงให้เห็นคำกล่าวอ้างที่บริสุทธิ์ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์องค์หนึ่ง และชื่อเรียกเครื่องเหล่านั้นแห่งความยุติธรรมของพระเจ้า พวกมันเป็นภาพเล็งล่วงหน้าของเครื่องบูชาที่ยิ่งใหญ่นั้นของพระเมษโปดกของพระเจ้า พระเยซูคริสต์เจ้า-ผู้ทรงเป็นการสำเร็จจริงของภาพเล็ง เงา เครื่องบูชา พิธีกรรม วันสำคัญทั้งหมดนั้น หรือสิ่งใดก็ตามที่ถูกปฏิบัติภายใต้พันธสัญญาเก่า นั้น

“ความบริบูรณ์” หมายถึงการนำสิ่งหนึ่งไปสู่ความครบบริบูรณ์นั้นของสภาพที่ถูกออกแบบมาสำหรับมัน ในแง่หลักคำสอนมันหมายถึงการก่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่น่าพอใจในที่สุดระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ จุดประสงค์ทั้งหมดของตำแหน่งปุโรหิตก็คือ เพื่อถวายเครื่องบูชาที่ลบมลทินบาป ซึ่งการลบมลทินนั้นจะส่งผลเป็นการที่มนุษย์มีความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้า ในบทนี้ของเราอัครทูตท่านนี้ยืนยันว่า “ความบริบูรณ์” ไม่อาจถูกผลิตโดยพวกเลวีได้ และว่าตำแหน่งปุโรหิตซึ่งนำความบริบูรณ์มาแล้วต้องเหนือกว่า

“ความบริบูรณ์” นั้นซึ่งพระคริสต์ทรงทำสำเร็จแล้วคืออะไร? บาป ซึ่งเข้ามาในแผ่นดินโลกเมื่อซาตาน ล่อลวงอาดัมและเอวาในสวนเอเดน ได้นำความไม่บริบูรณ์ ความอ่อนแอ และความกลัวเข้ามา และได้ทำลายสามัคคีธรรมระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ พระราชบัญญัติถูกทำให้อ่อนแอแล้วโดยเนื้อหนัง (รม. 8:3) คนบาปย่อมไร้เรี่ยวแรง (รม. 5:7) ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงทำให้พระคริสต์เป็นบาปเพื่อเรา เพื่อที่เราจะถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์ (2 คร. 5:21) ความชอบธรรมทั้งหมดของเราเป็นเหมือนผ้าขี้ริ้วสกปรก (อสย. 64:6) แต่พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นความชอบธรรมสำหรับเรา (1 คร. 1:30)

หากไม่มีพระคริสต์และความชอบธรรมในพระคริสต์ ก็ไม่มีสันติสุข ตอนที่เราเคยเป็นศัตรูกับพระเจ้า เราได้ถูกทำให้คืนดีกับพระองค์แล้วโดยความมรณาของพระบุตรของพระองค์ (รม. 5:10)

พระคริสต์ทรงเป็นองค์สันติราช (อสย. 9:6)

พระคริสต์ทรงทำให้เกิดสันติสุขแล้วโดยทางพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์ (คส. 1:20)

“เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (รม. 5:1)

ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าเป็น “ข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข” (อฟ. 6:15)

พระเยซูประทานสันติสุขให้แก่ผู้เชื่อทั้งหลายแล้ว พระองค์ตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย...” (ยอห์น 14:27)

หลายร้อยปีก่อนการประสูติของพระเยซู อิสยาห์ได้กล่าวว่า “พระองค์ทรงรักษาเขาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ ผู้ซึ่งจิตใจของเขาแน่วแน่ใน(พระเยซู)...” (อสย. 26:3)

พระคริสต์ทรงนำความชอบธรรมอันบริบูรณ์มาให้ซึ่งนำสันติสุขอันสมบูรณ์เข้ามา-แต่พระองค์ทรงนำมามากกว่านั้น:

ภายใต้ระบบของคนเลวี่ เคยมีเงาต่าง ๆ ของสิ่งดี ๆ ที่จะมา (ฮบ. 10:1) ข้อลึกลับแห่งเงาเหล่านี้ยังถูกซ่อนไว้ในพระเจ้าขณะนั้น (อฟ. 3:9) พวกศาสดาพยากรณ์ที่กล่าวแก่พวกบรรพบุรุษไม่ได้เข้าใจคำพยากรณ์ต่าง ๆ ของตัวเอง (1 ปต. 1:11,12) ดังนั้น พระคริสต์จึงได้นำความสว่างเข้ามา แสงอรุณได้มาถึงแล้ว และเงาเหล่านั้นก็จางหายไปหมดแล้ว “...ความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องแสงอยู่” (1 ยอห์น 2:8)

พระคริสต์ทรงเปิดทางนั้นแล้วซึ่งวิสุทธิชนที่อ่อนแอที่สุดก็เข้าถึงพระเจ้าได้ พระเยซูหาได้ทรงปรากฏแก่โมเสสบนยอดภูเขาซีนาย แต่ประชาชนอยู่ที่ตีนเขานั้น ในพลับพลา เฉพาะบุโรหิตได้รับอนุญาตให้ไปไกลกว่าลานชั้นนอกได้ แต่บัดนี้ “โดยทางพระองค์นั้น เราทั้งสองพวกมีทางเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญูญาณองค์เดียว” (อฟ. 2:18)

“เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เพราะมีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยทางใหม่และที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงอุทิศไว้สำหรับพวกเรา โดยผ่านทางมานั้น คือที่จะกล่าวว่า เนื้อหนังของพระองค์ และเพราะมีมหาบุโรหิตเหนือครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ขอให้พวกเราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริงในความเชื่ออันมั่นคงเต็มเปี่ยม โดยให้ใจของพวกเราถูกประพรมชำระให้พ้นจากใจวินิฉัยผิดและชอบอันชั่วร้าย และกายของพวกเราถูกล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์” (ฮบ. 10:19-22)

พระคริสต์ทรงนำการรับประกันมาให้เกี่ยวกับสภาวะในอนาคตของเรา ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ภายใต้ระบบของโมเสส พวกเขา “โดยความกลัวแห่งความตายจึงเคยอยู่ใต้อำนาจของการเป็นทาสตลอดชีวิตของตน” (ฮบ. 2:15) บัดนี้พระคริสต์ “ได้ทรงนำชีวิตและความเป็นอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยทางข่าวประเสริฐ” (2 ทธ. 1:10) พระเยซูตรัสว่า “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้น ผู้ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์แล้ว อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อพวกเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่ทรงวางรากฐานของโลก” (ยอห์น 17:24)

เปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็คือพระคริสต์ และการตายก็คือกำไร... เพราะข้าพเจ้าลังเลใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ โดยมีความปรารถนาที่จะจากไป และอยู่กับพระคริสต์ ซึ่ง

ประเสริฐกว่ามากนัก” (ฟป. 1:21,23) เขากล่าวเช่นกันว่า “เหตุฉะนั้นพวกเราจึงมีความมั่นใจอยู่เสมอ โดย
ทราบอยู่แล้วว่า ขณะที่พวกเราอาศัยอยู่ในร่างกายนี้ พวกเราก็ไม่อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า” (2 คร. 5:6)

1 เปโตร 1:8 บอกเราว่าเรายังไม่เคยเห็นพระองค์ เรามองไม่เห็นพระองค์ตอนนี้ แต่ก็เชื่อ เราชื่นชม
ยินดี “ด้วยความชื่นบานเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี”

ในโรม 14:17 เปาโลบอกเราว่า “...อาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ได้เป็นอาหารและเครื่องดื่ม แต่เป็น
ความชอบธรรม และสันติสุข และความปิติยินดีในพระวิญญูณบริสุทธิ”

ไม่แปลกที่เปาโลอุทานว่า “แต่ขอพระเจ้าอวยอมาให้ข้าพเจ้าอวดเลย นอกจากในกางเขนของพระเยซู
คริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยพระองค์นั้นโลกถูกตรึงไว้แล้วแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ถูกตรึงไว้
แล้วแก่โลก” (กท. 6:14)

ข่าวประเสริฐเตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายอย่างชัดเจนให้ตัดการโอ้อวดออกไปจากใจของพวกเขา ความรอด
“ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:9)

เราจะต้องอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้า: “...สิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียด
หยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้ ไขแล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำสิ่งทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ล้มเหลว
ไป เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้ แต่โดยพระองค์พวกท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่ง
โดยพระเจ้าทรงถูกตั้งไว้ให้เป็นสติปัญญา และความชอบธรรม และการแยกตั้งไว้ และการไถ่ถอน สำหรับเรา
ทั้งหลาย เพื่อที่ว่า ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘ผู้ที่โอ้อวด จงให้ผู้นั้นอวดในองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด’ (1 คร.
1:28-31)

ภายใต้ระบบคนเลวี พระเจ้าทรงเรียกร้องความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบ แต่เพราะความอ่อนแอของ
เนื้อหนังและความเป็นมนุษย์ที่ล้มในบาป มนุษย์จึงไม่สามารถผลิตความชอบธรรมที่สมบูรณ์แบบได้ (รม.
3:19,20; 8:3)

เนื่องจากตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีไม่สามารถผลิตความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบได้ ความหวังเดียว
สำหรับมนุษยชาติจึงอยู่ภายนอกและเลยพ้นตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวี ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงเป็นจุดจบของ
พระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมสำหรับทุกคนที่เชื่อ (รม. 10:4)

ข้อ 12: “เพราะเหตุตำแหน่งปุโรหิตได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปแล้ว ก็จำเป็นจะต้องมีการเปลี่ยนแปลงพระ
ราชบัญญัติไปด้วย”

ในที่นี้เปาโลชี้ให้เห็นผลที่ตามมาอันดับสองซึ่งต้องเกิดขึ้น จากข้อเท็จจริงทั้งหลายที่ถูกระบุในข้อ 1 ถึง
10 ประการแรก ตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีนั้นไม่ดีพอ มันไม่สามารถจัดหาหรือผลิตความบริบูรณ์ได้เพราะว่า
ปุโรหิตเหล่านั้นเป็นมนุษย์ที่มีความอ่อนแอ ประการที่สอง ตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีเป็นเพียงสถาบัน
ชั่วคราว-มันไม่คงอยู่เป็นนิรันดร์ ดังนั้นระบบทั้งหมดของโมเสสและคนเลวีจึงต้องถูกเอาออกไป มีการ
เปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นแล้วในการแบ่งยุค มีการเปลี่ยนแปลงในการบริหารจัดการของพระเจ้าแล้ว: ยุคแห่ง
พระคุณได้มาถึงแล้ว!

คำกล่าวในข้อ 11 “ด้วยว่าโดยทางตำแหน่งนี้ ประชากรได้รับพระราชบัญญัติ” ไม่ได้หมายถึงบัญญัติ

สิบประการนั้นแต่หมายถึงระบบของโมเสสทั้งหมด พระราชบัญญัติถูกประทานให้ในการเชื่อมโยงกับตำแหน่งปุโรหิต และข้อเท็จจริงที่สำคัญก็คือว่าพระราชบัญญัติไม่สามารถอยู่รอดได้โดยปราศจากตำแหน่งปุโรหิต ถ้าตำแหน่งปุโรหิตถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว พระราชบัญญัติทั้งหมดก็ถูกยกเลิกแล้ว “การเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติด้วย” (การเอาระบบของโมเสสออกไปเสีย) เป็นสิ่งที่พวกยิวเหล่านั้นคัดค้านอย่างแข็งขันขนาดนั้น พวกเขาไม่เพียงคัดค้านการเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติ พวกเขาพร้อมที่จะปกป้องมันด้วยจนถึงขนาดทำลายพวกผู้รับใช้ที่เทศนาพระคุณ พวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟน (กิจการ 7:54-60) พวกเขาอยากทำลายเปาโล-พวกเขาเกลียดชังเขาจนถึงขนาดที่จะทำลายเขา (กิจการ 21:27-32) และชาวฮีบรูเหล่านั้นหลายคนก็ประกาศตัวว่ายอมรับข่าวประเสริฐแล้วก็ยังโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติของโมเสสยังมีผลบังคับใช้อยู่เหมือนเดิม (กิจการ 21:20)

พวกฮีบรูที่กลับใจรับเชื่อแล้วได้รั้งความพวกคนต่างชาติที่กลับใจเชื่อแล้ว โดยยื่นกรานให้ฝ่ายหลังเข้าสู่หนัดและยอมอยู่ใต้บังคับของพระราชบัญญัติด้านพิธีการของยิว พวกยิวเหล่านั้นไม่อาจทำใจยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเอาทั้งระบบที่ตายและไร้ประโยชน์นั้นออกไปแล้วซึ่งพระองค์เคยแต่งตั้งไว้อย่างเปี่ยมสง่าราศีขนาดนั้นและซึ่งมีผลบังคับใช้มาหลายร้อยปีเช่นนั้น ถึงกระนั้นก็มีข้อพิสูจน์ที่ชัดเจนว่าพระเจ้าทรงทำเช่นนั้นแล้วจริง ๆ เพราะว่าพระราชบัญญัติกับพระคุณปนกันไม่ได้ การประพุดติและพระคุณไปด้วยกันไม่ได้ ความรอดเป็นมาโดยพระคุณล้วน ๆ ไม่รวมการประพุดติเลย เราพิสูจน์ความเชื่อของเราโดยการประพุดติของเรา แต่ความรอดเป็นมาโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อโดยไม่พึ่งการประพุดติ

โมเสสต้องหายไป พระคริสต์ต้องมีความเป็นเอกเป็นใหญ่ บนภูเขาแห่งการจำแลงพระกายนั้น เมื่อเปโตรเสนอที่จะสร้างพลับพลาสามหลัง-หลังหนึ่งสำหรับพระเยซู หลังหนึ่งสำหรับโมเสส และหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์-พระเจ้าก็ทรงให้เมฆปกคลุมภูเขานั้นและเสียงของพระเจ้าตรัสว่า “ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราโปรดปรานมาก เจ้าทั้งหลายจงฟังท่านเถิด” และเมื่อพวกเขาได้ยินพระสุรเสียงนั้นแล้ว พวกเขาก็ขบหน้าของตนกราบลง และกลัวยิ่งนัก...และเมื่อพวกเขาแหงนตาของตนขึ้นดู พวกเขาก็ไม่เห็นผู้ใด ยกเว้นพระเยซูองค์เดียว” (มธ. 17:1-8)

ประชากรของพระเจ้าไม่ได้สูญเสียสิ่งใดเลยเพราะ “การเปลี่ยนแปลงของพระราชบัญญัติเช่นกัน” แต่ตรงกันข้าม พวกเขากลับได้กำไรเพราะ “ความหวังอันดีกว่า” นั้น (ฮบ. 7:19)

พวกปุโรหิตในระบบคนเลวีถูกตั้งขึ้นเช่นนั้นภายใต้อำนาจของพระราชบัญญัติของโมเสส พระคริสต์ได้ถือกำเนิดภายใต้พระราชบัญญัติ แต่พระองค์ไม่ได้ถูกตั้งให้เป็นปุโรหิตภายใต้พระราชบัญญัติ ถ้าพระราชบัญญัติทำให้มนุษย์เป็นพวกปุโรหิตซึ่งระเบียบของพวกเขาต้องถูกเปลี่ยนแปลงแล้วเพราะว่าตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์เป็นระเบียบที่สูงส่งกว่าและสูงศักดิ์กว่า ก็จำเป็นต้องมีการเปลี่ยนแปลงพระราชบัญญัติที่ได้ทำให้พวกเขาเป็นพวกปุโรหิต จึงสังเกตข้อ 18 และ 19 ในบทนี้ของเรา

จริง ๆ แล้วชาวฮีบรูเหล่านั้นกำลังพยายามเอาผ้าใหม่มาปะเข้ากับเสื้อเก่า เอาน้ำอองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า (มธ. 9:16,17) ทั้งพระราชบัญญัติและประชาชาตินั้นตั้งอยู่หรือล่มสลายพร้อมกับตำแหน่งปุโรหิต ถ้าตำแหน่งปุโรหิตต้องถูกเปลี่ยนแปลง พระราชบัญญัติก็ต้องถูกเปลี่ยนแปลงเช่นกัน และการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ถูกให้นิยามและถูกประกาศอย่างชัดเจนแล้วแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้น

ข้อ 13: “เพราะว่าท่านที่สิ่งเหล่านี้ถูกกล่าวถึงนั้นก็เกี่ยวข้องกับเผ่าอื่น ซึ่งเป็นเผ่าที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ยี่บรรณบัญญัติที่แทนบุชานเลย”

การที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระคริสต์ให้เป็นมหาปุโรหิตได้เปลี่ยนแปลงตำแหน่งปุโรหิตนั้นแล้ว พระคริสต์ได้เสด็จมาจากเผ่าของยูดาห์ และด้วยเหตุนี้พระราชบัญญัติที่ได้ทำให้มนุษย์เป็นพวกปุโรหิตจึงถูกเอาออกไปแล้ว ในที่นี้เปาโลให้ข้อพิสูจน์เพิ่มเติมว่าระบบของโมเสสและตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวี (พร้อมกับพระราชบัญญัติด้านพิธีการทั้งหมด) ได้ถูกพระเจ้าเอาออกไปแล้ว เขาชี้ให้เห็นว่าพระเยซูคริสต์เจ้าตามฝ่ายเนื้อหนังไม่ได้เป็นคนของเผ่าเลวี และด้วยเหตุนี้ตำแหน่งของพระองค์ในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่จึงไม่ได้เป็นของระเบียบของอาโรน

“...สิ่งเหล่านี้” ชี้ย้อนไปยังคำพูดปิดท้ายในข้อ 11 ที่คำปฏิญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าถูกประกาศ: “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค” เป้าหมายของอัครทูตท่านนี้ก็คือ เพื่อให้ข้อพิสูจน์เพิ่มเติมว่าพระราชบัญญัติด้านพิธีการทั้งหมดได้ถูกเอาออกไปแล้วโดยพระเจ้า เขาอยากให้อ่านใจข้อเท็จจริงที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ตามฝ่ายเนื้อหนัง ไม่ได้เป็นคนของเผ่าเลวี และด้วยเหตุนี้ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จึงไม่ได้เป็นตามระเบียบของอาโรน อาโรนได้กลายเป็นมหาปุโรหิตโดยระเบียบและการแต่งตั้งของพระเจ้า และระเบียบนั้นได้คงอยู่ภายในเผ่าของคนเลวี (อพย. 20:12-16) เมื่อก่อนไม่มีปุโรหิตจากเผ่าอื่นใดในชนชาติอิสราเอลเลย

“...ทำหน้าที่บรรณบัญญัติที่แทนบุชาน” หมายถึงการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ของปุโรหิต ตำแหน่งปุโรหิตได้รับการปกป้องอย่างเข้มงวดเพื่อไม่ให้ผู้ที่มิได้รับการแต่งตั้งเป็นปุโรหิตเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ 2 พงศาวดาร 26:16-21 บันทึกภัยพิบัติที่ตกแก่กษัตริย์อัสซิริยาห์เมื่อเขาฝ่าฝืนตำแหน่งปุโรหิตและการพิพากษาของพระเจ้า ตกลงมาบนเขา:

“...พระองค์ได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นบุชานแห่งเครื่องหอม และอาซาริยาห์ผู้เป็นปุโรหิตตามพระองค์เข้าไป และพร้อมกับตัวท่านมีปุโรหิตของพระเยโฮวาห์แปดสิบคนผู้เป็นชายกล้าหาญ และพวกเขาได้ขัดขวางกษัตริย์อัสซิริยาห์ และทูลพระองค์ว่า “มิใช่หน้าที่ของพระองค์ ข้าแต่อัสซิริยาห์ ที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระเยโฮวาห์ แต่เป็นหน้าที่ของพวกปุโรหิตลูกหลานของอาโรน ผู้ที่ได้รับการถวายตัวไว้เพื่อเผาเครื่องหอม ขอเชิญเสด็จออกไปจากสถานบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ได้ทรงละเมิดแล้ว และสิ่งนี้จะไม่เป็นเพื่อเกียรติยศของพระองค์ จากพระเยโฮวาห์พระเจ้าเลย”

“แล้วอัสซิริยาห์ทรงกริ้ว และมีกระถางไฟอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อจะทรงเผาเครื่องหอม และขณะที่พระองค์ทรงกริ้วต่อพวกปุโรหิต โรคเรื้อรังก็เกิดขึ้นมาที่หน้าผากของพระองค์ต่อหน้าพวกปุโรหิตในพระนิเวศน์ของพระเยโฮวาห์ จากข้างแท่นเผาเครื่องหอม และอาซาริยาห์ผู้เป็นปุโรหิตใหญ่ และพวกปุโรหิตทั้งสิ้นมองดูพระองค์ และดูเถิด พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อรังในหน้าผากของพระองค์ และพวกเขาได้ผลักพระองค์ออกไปจากที่นั่น ไข้แล้ว พระองค์เองได้ทรงรีบเสด็จออกไปด้วย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงลงทัณฑ์พระองค์แล้ว และกษัตริย์อัสซิริยาห์ก็ทรงเป็นคนโรคเรื้อรังจนถึงวันแห่งการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ และประทับในวังต่าง

หากเพราะเป็นคนโรคเรื้อน เพราะพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากพระนิเวศน์ของพระเยโฮวาห์ และโยฮามโอรสของพระองค์ทรงอยู่เหนือพระราชวังของกษัตริย์ ทรงวินิจฉัยประชากรแห่งแผ่นดินนั้น”

ในการทำให้อุสซียาห์เป็นโรคเรื้อน พระเจ้าทรงชำระไว้ซึ่งความศักดิ์สิทธิ์แห่งพระราชบัญญัติของพระองค์และทรงเตือนไม่ให้ผู้ใดฝ่าฝืนคำบัญชาของพระองค์เกี่ยวกับตำแหน่งบรุษูธินีนั้นของเหล่าปุโรหิตที่พระองค์ทรงแต่งตั้ง เมื่อทราบน้ำพระทัยของพระเจ้าเกี่ยวกับตำแหน่งของมหาปุโรหิต ดูเหมือนว่าชนชาติอิสราเอลน่าจะทราบแล้วว่าพระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงสามารถแนะนำปุโรหิตผู้หนึ่งจากอีกเผ่าหนึ่งและอีกระเบียบหนึ่ง และเนื่องจากพระเจ้าได้แต่งตั้งพระคริสตให้เป็นมหาปุโรหิตแล้ว พระเจ้าก็ต้องเป็นผู้ที่เอาระบบของโมเสสและเลวีออกไป แต่เหมือนที่เปาโลได้กล่าวไว้ พวกเขา “हुตงเสียแล้ว”

ข้อ 14: “เพราะเป็นที่ชัดเจนว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรานั้นได้ทรงเป็นขึ้นมาจากเผ่ายูดาส์ ซึ่งเผ่านั้นโมเสสไม่ได้กล่าวอะไรเลยเรื่องตำแหน่งปุโรหิต”

“เพราะเป็นที่ชัดเจน...” ความหมายแบบเต็ม ๆ ของภาษาเดิมตรงนี้ก็คือ “เห็นได้ชัดล่วงหน้า เป็นหลักฐานที่ชัดเจนแล้ว” หลักฐานแห่งการสืบเชื้อสายแบบมนุษย์ของพระคริสต์ผ่านทางเผ่าของยูดาห์สามารถถูกรับรองได้อย่างง่ายดายผ่านทางบันทึกเหล่านั้น “เพราะ” บ่งบอกว่าอัครทูตท่านนี้กำลังกล่าวข้อสนับสนุนของตนต่อไปว่าตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีได้ถูกแทนที่แล้ว

โมเสส ซึ่งถูกนำพาโดยพระเจ้า ได้ให้ตำแหน่งของปุโรหิตแก่พวกบุตรชายของเลวี (กตว. 18:6) และเขาไม่ได้กล่าวอะไรเลยเกี่ยวกับตำแหน่งปุโรหิต (นี้) ที่ออกมาจากเผ่าของยูดาห์ แต่ดาวิดกล่าวไว้ในเพลงสดุดี 110

“...องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรานั้นได้ทรงเป็นขึ้นมาจากเผ่ายูดาส์...” คำกริยาตรงนี้มีหมายความว่า ผุดขึ้นมา มันถูกใช้ในมัทธิว 4:16 เพื่อกล่าวถึงความสว่าง และใน 2 เปโตร 1:19 คำนี้ถูกใช้ในการพูดถึงดาวประจำรุ่ง ตรงนี้ในพระคำข้อนี้ของเรานั้นกล่าวถึงการรับสภาพเนื้อหนังของพระคริสต์ ภาษากรีกอ่านว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงผุดขึ้นออกมาจากยูดาห์” คำกล่าวนี้ไม่ได้เน้นย้ำข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์ แต่เน้นลักษณะเฉพาะตัวที่คงทนของข้อเท็จจริงนี้

เป็นที่ประจักษ์ชัดว่าพระเยซูเจ้าได้ทรงผุดขึ้นมาดุจหน่อที่ออกมาจากตอของเจสซี จากยูดาห์ ผู้เชื้อชาวฮีบรูทุกคนที่ได้ยอมรับพระเยซูเป็นพระเมสสิยาห์ก็เชื่อว่าพระองค์จะต้องมาจากเผ่าที่เป็นกษัตริย์ นี้ถูกนำเสนออย่างชัดเจนและแน่นอนในคำพยากรณ์ในปฐมกาล 49:8-10; 2 ซามูเอล 7:12,13; อีสยาห์ 11:1-5; และมีคาห์ 5:2 ลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูในมัทธิว บทที่ 1 ก็สนับสนุนข้อเท็จจริงนี้เช่นกัน และชาวฮีบรูเหล่านั้นที่จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึงก็เชื่อว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา แต่พวกเขาส่วนใหญ่ยังยึดติดอยู่กับพระราชบัญญัติด้านพิธีการ

ข้อ 15: “และสิ่งนี้ก็ยังชัดเจนยิ่งขึ้นอีก ด้วยว่าตามอย่างของเมลคีเซเดคจะมีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้น” พระคำข้อนี้เสริมความแข็งแกร่งเข้ากับคำประกาศของข้อ 14 “ตามอย่าง (ลักษณะ)” บ่งบอกถึงความคล้ายคลึงกับเมลคีเซเดค แต่แสดงให้เห็นว่าเมลคีเซเดคไม่ใช่พระคริสต์ ตามที่บางคนได้เสนอแนะ

“...ชัดเจนยิ่งขึ้นอีก” คือข้อเท็จจริงที่ว่าตำแหน่งปุโรหิตต้องถูกเปลี่ยนแปลง ถูกเปลี่ยนแปลงแล้ว และ

ไม่อยู่กับเชื้อสายของอาโรนอีกต่อไป แต่อยู่ในพระคริสต์ของพระเจ้า

“...มีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้น...” คำว่า “เกิดขึ้น” มีลักษณะเน้นหนักมาก ๆ มันหมายถึง การถูกนำออกมาตามลักษณะที่พิเศษเหนือธรรมดา “การปรากฏขึ้นของผู้หนึ่งในท่ามกลางประชาชาตินั้น” และพระเยซูทรงเป็นผู้นั้น-ผู้เดียวที่พระเจ้าได้ทรงยกชู ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานพระนามหนึ่งซึ่งเหนือทุกนาม ผู้เดียวที่บัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพบนพระที่นั่งแห่งพระคุณนั้น

ดังนั้น มันจึง “ชัดเจนยิ่งขึ้นอีก” ที่ว่าตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีและระบบของโมเสสนั้นล้าสมัยและถูกเอาออกไปแล้ว ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ไม่ได้คงอยู่ชั่วคราว มันคงอยู่ชั่วนิรันดร์ ตำแหน่งหน้าที่ของพระองค์คงทน ถาวร และไม่ต้องถูกส่งต่อให้ผู้อื่นเลย

“ตามอย่าง” (ลักษณะ) ที่ว่านั่นเกี่ยวข้องกับเมลคีเซเดค ไม่ใช่อาโรน จงศึกษาค้นคว้าอพยพ 29:33, เลวีนิติ 22:10, กัณดารวิถี 16:40 และคุณจะเห็นว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่คนหนึ่งที่เป็นของเผ่ายูดาห์จะรับหน้าที่ในระบบของคนเลวีและกลายเป็นปุโรหิต การปรากฏตัวของพระคริสต์ของพระเจ้าได้ยุติระเบียบของอาโรนภายใต้ระบบของคนเลวีแล้วอย่างแน่นอน ในทำนองเดียวกัน เมื่อพระคริสต์เสด็จเข้ามาในใจของผู้เชื่อทั้งหลาย พระองค์ก็ทรงยุติการหมายพึงสิ่งใดหรือผู้ใดอื่นเพื่อที่จะรับความรอด (1 ปต. 1:18-20)

ข้อ 16: “ผู้ซึ่งถูกตั้งขึ้น มิใช่ตามพระราชบัญญัติแห่งบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย”

พระคำข้อนี้ทำให้ประโยคที่ขึ้นต้นในข้อ 15 เสร็จสมบูรณ์ เปาโลยังแสดงให้เห็นต่อไปว่าตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีถูกเอาออกไปแล้วเพื่อที่ผู้นั้นซึ่งเหนือกว่าเยอะจะทรงรับหน้าที่ปรนนิบัติแห่งมหาปุโรหิตของพระเจ้า ตรงนี้มีการเปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างตำแหน่งปุโรหิตของอาโรนกับตำแหน่งของมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ตำแหน่งปุโรหิตของอาโรนเป็น “ตามพระราชบัญญัติแห่งบทบัญญัติ”-แบบเนื้อหนัง ในเอเฟซัส 2:15 เปาโลใช้สำนวนเดียวกัน (“กฎแห่งพระบัญญัติทั้งหลาย”) โดยอ้างอิงถึงระบบของคนเลวี ซึ่งเกี่ยวข้องกับการนมัสการภายใต้ศาสนายิว

ในการพรรณนาถึงพระราชบัญญัติว่า “อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง” ผู้เขียนท่านนี้คงทำให้ชาวยิวเหล่านั้นอึ้งไปเลย เพราะพวกเขาถือว่าพระราชบัญญัตินั้นบริสุทธิ์ ยุติธรรม และดีงาม แล้วเปาโลกล่าวได้อย่างไรว่าพระราชบัญญัติเป็นตาม “บทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง”? ประการแรก การอยู่ฝ่ายเนื้อหนังของมันปรากฏชัดเจนในการที่เครื่องสัตวบูชาที่ถูกถวายเหล่านั้นเป็นร่างกายของพวกสัตว์ กฎต่าง ๆ ของมันเป็นเงาและภาพลี้ลับ ประการที่สอง ตำแหน่งปุโรหิตนั้นคงอยู่ชั่วคราวเท่าที่เกี่ยวกับปุโรหิตแต่ละคน ตำแหน่งปุโรหิตถูกส่งต่อมาจากบิดาสู่บุตร และเครื่องบูชาเหล่านั้นก็มีประโยชน์เพียง “ชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์” (ฮบ. 9:13) ตรงข้ามกับอาโรน พระคริสต์มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราไม่ได้ถวายตัวเข้ารับตำแหน่งของพระองค์โดยเครื่องสัตวบูชาทั้งหลาย และพระองค์ไม่ได้อ้างสิทธิ์ในตำแหน่งปุโรหิตผ่านการสืบเชื้อสายตามธรรมชาติด้วย

มันเป็นความจริงที่ว่าพระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์-แต่ตัวตนของพระองค์ยังมีชีวิตอยู่ต่อไป พระองค์ได้ทรงตายจริง ๆ ในธรรมชาติแบบมนุษย์ของพระองค์ แต่ชีวิตที่ไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ไม่เคยหยุดที่จะเป็นอยู่เลย มันไม่เคยถูกขัดจังหวะเลย ดังนั้นความตรงข้ามกันตรงนี้ระหว่างอาโรนกับพระคริสต์จึงเป็นว่า อาโรนตาย

ได้ พระคริสต์ทรงเป็นอมตะ-กษัตริย์องค์นิรันดร์:

“บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจึงมีแต่พระมหากษัตริย์ ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ผู้ทรงไม่ได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่พระองค์เดียว สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์และเป็นนิตย์ เอเมน” (1 ทธ. 1:17)

ในความเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระเยซูได้ทรงทนทุกข์ พระองค์ทรงรู้จักความปวดร้าวของร่างกาย จิตใจ และวิญญาณ แต่ตัวตนที่เป็นมนุษย์พระเจ้าของพระองค์ ตัวตนที่ถือครองชีวิตที่ไม่รู้สิ้นสุด ได้ชูปชีวิต ความเป็นมนุษย์นั้นและความตายไม่อาจรังพระองศ์ไว้ได้ พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะสละวางชีวิตของ พระองค์ พระองค์ทรงมีฤทธิ์อำนาจที่จะรับชีวิตนั้นกลับคืนมา-และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ (ยอห์น 2:19; 10:18) มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงเป็นอยู่ “ในเริ่มแรกนั้น” กับพระบิดา และชีวิตที่พระองค์เคยมีกับพระ บิดาในเริ่มแรกนั้นไม่อาจถูกทำลายได้ ไม่รู้สิ้นสุด แท้จริงแล้ว พระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อที่จะ ประกาศพระบิดา พระองค์ทรงประกาศความรักของพระบิดาและได้สละวางชีวิตของพระองค์-ไม่ใช่เพื่อมิตร สหายของพระองค์ แต่เพื่อพวกศัตรูของพระองค์ แต่เพราะชีวิตที่ไม่รู้สิ้นสุดของพระองค์ พระองค์จึงทรงเป็น มหาปุโรหิตของเราเป็นนิตย์ “พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์เพื่อทูลวิงวอนเพื่อพวกเรา”

ศาสนายูดายถูกเอาออกไป

พันธสัญญาที่ดีกว่า

ข้อ 17: “เพราะพระองค์ทรงเป็นพยานรับรองว่า ‘ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค’ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งตรัสผ่านเปาโล กำลังแสดงให้เห็นที่ละชั้นว่า พระคุณ เหนือกว่าพระราชบัญญัติของโมเสสมากยิ่งกว่า และพระคริสต์ผู้ทรงเป็นตัวจริงนั้นทรงดียิ่งกว่าภาพเล็งและเงา เหล่านั้นของภาคพันธสัญญาเดิม เปาโลประกาศไปแล้วว่าตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์เหนือกว่าโลหิตของ พวกสัตว์อย่างไร้ชีวิตจำกัด ในบทที่ 7, 8 และ 9 คริสเตียนถูกหนุนใจให้ละทิ้งเงาเหล่านั้นและติดตามพระคริสต์ผู้ เป็นตัวจริงนั้นไปจนถึงที่สุดปลาย

บางคนอาจสงสัยว่าทำไมเปาโลถึงยกข้อสนับสนุนอย่างระมัดระวังขนาดนั้น แต่มันก็จำเป็นมากที่สุด เพราะว่าเราต้องทำให้พวกยิวที่เชื่อแล้วพอใจว่าพระเจ้าทรงเอาระบบทั้งหมดนั้นซึ่งพระองค์เองได้ทรงสถาปนา ในสมัยของโมเสสออกไปแล้ว

คำเตือนสติและคำเตือนสุดท้ายของพระเจ้าที่มาถึงชนชาติอิสราเอลผ่านทางเหล่าศาสดาพยากรณ์ของ พระองค์ก็คือ “พวกเจ้าจงจดจำราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเอาไว้ในภูเขาไซเนบ สำหรับอิสราเอลทั้งสิ้น พร้อมกับบรรดากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งหลาย ดูเถิด เราจะส่งเอลิยาห์ผู้พยากรณ์ มายังพวกเจ้าก่อนการมาของวันยิ่งใหญ่และน่าสะพรึงกลัวนั้น คือวันของพระเยโฮวาห์ และท่านผู้นั้นจะทำให้ ใจของพวกพ้อหันไปหาลูก ๆ และใจของลูก ๆ หันไปหาพวกพ้อของพวกเขา เกรงว่าเราจะมาและโจมตีแผ่นดิน โลกด้วยคำสาปแช่ง” (มาลาคี 4:4-6)

ในที่นี้เรามีถ้อยคำปิดท้ายของภาคพันธสัญญาเดิม พวกยิวเทิดทูนอภิสิทธิ์เหล่านั้นของตนที่พระเจ้า

ประทานให้เหนือประชาชาติอื่น ๆ จนถึงขนาดที่ว่าพวกเขายอมตายดีกว่ายอมจำนนอภิสิทธิ์เหล่านั้น ตอนเอาหินขว้างสเทเฟน พวกเขาร้องต่อผู้เขาวา “พวกเราได้ยินคนนี้พูดถ้อยคำหมิ่นประมาทต่าง ๆ ต่อโมเสสและต่อพระเจ้า...คนนี้ไม่หยุดพูดถ้อยคำหมิ่นประมาทต่าง ๆ ต่อสถานที่บริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติเลย” (กิจการ 6:11,13) ความรู้สึกต่าง ๆ ของพวกเขาพุ่งขึ้นสูงจนพวกเขา “ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันของพวกเขาเข้าไปใส่สเทเฟน” และเอาหินขว้างเขาจนตาย (กิจการ 7:54-60)

เปาโลแสดงให้เห็นแล้วว่า การเอาระเบียบของคนเลวีออกไปนั้นเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ เขาชี้ให้เห็นว่าก่อนที่อาโรนถูกแต่งตั้งและถูกเจิมตั้งให้เป็นมหาปุโรหิต พระเจ้าทรงเป็นเจ้าของตำแหน่งปุโรหิตอีกอันหนึ่ง ซึ่งเหนือกว่าและยอดเยี่ยมกว่าอันที่เป็นของอาโรน-ตำแหน่งปุโรหิตของเมลคีเซเดค เขาชี้ให้เห็นด้วยว่าตำแหน่งปุโรหิตที่ยอดเยี่ยมกว่านี้ได้ถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าและถูกออกแบบมาเพื่อเป็นภาพเล็งถึงมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราผู้จะเสด็จมานั้น-พระเยซูคริสต์เจ้า

เขาชี้ให้เห็นเช่นกันว่าระบบใหม่ตามระเบียบของเมลคีเซเดคนั้นไม่สามารถและไม่ยอมอยู่ร่วมกันแบบเคียงบ่าเคียงไหล่กับตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวี ตำแหน่งปุโรหิตอันใหม่นี้จะผุดขึ้นมาจากอีกเผ่าหนึ่งและเครื่องบูชาของพระองค์จะเป็นอีกชนิดหนึ่ง-ไม่ใช่เลือดของพวกสัตว์ แต่เป็นพระโลหิตของพระองค์เอง เนื่องจากมันเป็นข้อเท็จจริงประการหนึ่งซึ่งถูกพิสูจน์แล้วว่าตำแหน่งปุโรหิตของอาโรนไม่สามารถจัดบาปทั้งหลายออกไปได้และไม่ทำให้ผู้มัสการถึงความบริบูรณ์ต่อพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ พระเจ้าจึงจำเป็นต้องให้ผู้อื่นมาซึ่งสามารถทำเช่นนี้ได้ สิ่งที่มาก่อนจึงต้องถูกเอาออกไปเพื่อสิ่งที่ดีกว่า-และมันก็เป็นแบบนี้จริง ๆ “พระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4) พระคริสต์มิได้ทรงยกเลิกหรือทำลายพระราชบัญญัติ: พระองค์ทรงทำให้มันสำเร็จอย่างครบบริบูรณ์ (มธ. 5:17,18)

ถึงแม้จะมีคำพยากรณ์ที่บันทึกไว้ในเพลงสดุดี 110 เมื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมา (การสำเร็จจริงของทั้งภาพเล็งและคำพยากรณ์) พวกเขาเหล่านั้นก็สูญเสียความรู้และความเข้าใจทั้งหมดเกี่ยวกับข้อลึกลับที่ถูกนำเสนอในปฐมกาล 14 ไปแล้ว รวมถึงพระสัญญาเหล่านั้นที่ถูกรื้อฟื้นผ่านทางดาวิด พวกเขาอัศจรรย์ใจที่ต้องมีปุโรหิตคนหนึ่งที่ไม่มียาตราพันธบัตร เพราะพวกเขาภาคภูมิใจยิ่งนักในลำดับพันธบัตรทั้งหลาย พวกเขาคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าปุโรหิตคนหนึ่งที่ไม่มียาตราพันธบัตรและที่ไม่ได้ถูกถวายตัวโดยการวางมือของมนุษย์จะเป็นตัวแทนของประชากรต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ เปาโลทราบและเข้าใจเรื่องนี้ และผ่านทางพระวิญาณบริสุทธิ์เขาเปิดเผยข้อลึกลับอันยิ่งใหญ่แก่พวกเขา

ความรอดหรือความพินาศของประชาชาติอิสราเอลขึ้นอยู่กับการหันจากศาสนายิวมาสู่ความเชื่อแบบคริสเตียน หากพวกเขาไม่เต็มใจที่จะหันมาหาพระคริสต์จากระบบเก่าของคนเลวี หากพวกเขาไม่เต็มใจที่จะหันมาหาพระโลหิตของพระองค์และหันเสียจากการถวายเครื่องสัตวบูชาทั้งหลาย ก็ไม่มีความรอดสำหรับพวกเขาเลยและความพินาศของพวกเขาก็เป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ พระเจ้าไม่ทรงมีทางเลือกอื่น

พระองค์ตรัสแก่ชนชาติอิสราเอลว่า “บัดนี้จึงมาเถิด และให้เราแยกเหตุผลด้วยกัน...ถึงแม้ว่าบาปทั้งหลายของพวกเขาเป็นเหมือนสีแดงเข้ม บาปเหล่านั้นก็จะขาวดุจหิมะ ถึงแม้ว่าพวกมันจะแดงเหมือนอย่างผ้าแดง พวกมันก็จะเหมือนอย่างขนแกะ ถ้าพวกเขาเต็มใจและเชื่อฟัง พวกเขาจะกินของดี ๆ แห่งแผ่นดิน

แต่ถ้าพวกเจ้าปฏิเสธและกบฏ พวกเจ้าจะถูกเผาผลาญเสียด้วยดาบ เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว” (อสย. 1:18-20)

ดังนั้นคำกล่าวที่ว่า “ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงไป ก็เป็นไปไม่ได้ที่จะพาพวกเขากลับมาอีกสู่การกลับใจใหม่ โดยเห็นว่าพวกเขาตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกสำหรับตนแล้ว และทำให้พระองค์ขายหน้าอย่างเปิดเผย...ด้วยว่าถ้าพวกเราทำบาปอย่างจงใจหลังจากที่พวกเราได้รับความรู้แห่งความจริงแล้ว ก็ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งหลายหลงเหลืออยู่อีกต่อไป” (ฮบ. 6:6; 10:26)

ไม่อาจมีการออมชอมได้เลย: คนชาติอิสราเอลต้องหันมาหาพระคริสต์และระเบียบใหม่นั้นหรือไม่ก็เผชิญหน้ากับความพินาศสิ้นเชิง! นั่นเป็นเหตุว่าทำไมเปาโลถึงร้องประกาศในโรม 9:1-3 “ข้าพเจ้ากล่าวความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มึสาใจวินิจฉัยผิดและชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าในพระวิญญานบริสุทธิ์ด้วย ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและความโศกเศร้าในใจของข้าพเจ้าเสมอ เพราะข้าพเจ้าอยากขอให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปแช่งให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติพี่น้องของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง!”

ในโรม 10:1-4 เขาเป็นพยานรับรองว่า “พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาแห่งใจของข้าพเจ้าและคำอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขาทั้งหลายรอด ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นพยานให้พวกเขาว่า พวกเขามีความกระตือรือร้นในเรื่องพระเจ้า แต่ไม่ได้เป็นตามความรู้ เพราะว่าพวกเขาขาดความรู้เกี่ยวกับความชอบธรรมของพระเจ้า และโดยที่พยายามจะตั้งความชอบธรรมของตนเอง จึงไม่ยอมให้พวกเขาเองอยู่ใต้อำนาจของความชอบธรรมของพระเจ้า เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ”

ข้อ 18: “ด้วยว่าแท้จริงแล้ว พระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะพระบัญญัตินั้นขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์”

ภาษากรีกอ่านว่า “พระบัญญัตินั้นมาก่อน” ซึ่งหมายถึงพระราชบัญญัติที่แต่งตั้งตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวี มันถูกเรียกว่าเป็นพระบัญญัตินั้นมาก่อนเพราะว่ามันมาก่อนการเกิดขึ้นของ “ความหวังอันดีกว่า” ซึ่งก็คือพระคริสต์

คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สำหรับ “การยกเลิก” บ่งบอกถึงการกำจัดทิ้ง การเอาออกไป คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในฮีบรู 9:26 ที่พูดถึงการเอาบาปออกไปเสีย บัดนี้้อครทูตท่านนี้กล่าวยืนยันชัดเจนว่าพระราชบัญญัติของโมเสสได้ถูกยกเลิกแล้ว

“...เพราะพระบัญญัตินั้นขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์” เปาโลกล่าวชัดเจนว่าพระบัญญัติ (พระราชบัญญัตินั้น) อ่อนแอเพราะเหตุเนื้อหนัง (รม. 8:3) พระราชบัญญัติของพระเจ้าบริสุทธิ์และเปี่ยมด้วยฤทธิ์ แต่เนื้อหนังในความอ่อนแอของมันได้เป็นเหตุให้พระราชบัญญัติขาดฤทธิ์เดชที่จะทำให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ต้องการ-การถึงความบริบูรณ์ของผู้มีสภานั้น ดังนั้นพระราชบัญญัติจึง “ไร้ประโยชน์” (รับใช้ไม่ได้) เพราะว่ามันไม่สามารถก่อให้เกิดการชำระให้บริสุทธิ์ของคนบาปและให้คนบาปนั้นมีสันติสุขและความมั่นใจอันสมบูรณ์ได้

พวกปุโรหิตภายใต้พระราชบัญญัติต้องกลับมาซ้ำแล้วซ้ำอีก-บ่อยครั้งพร้อมกับเครื่องบูชาเดิม ๆ แต่พระเยซูได้ถวายเครื่องบูชาเดียว-ครั้งเดียวเป็นพอ มีผลเป็นนิรันดร์ ไม่ต้องถวายซ้ำอีกเลย พระองค์ทรงเป็นองค์สันติราช และทุกคนที่มีใจจดจ่ออยู่ที่พระองค์ก็เปล็ดเปล็นกับ “สันติสุขอันสมบูรณ์”

พระบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับระบบของคนเลวีได้ถูกยกเลิกไปหรือถูกเอาออกไปเมื่อไร? มันถูกเอาออกไปแล้วโดยพระคริสต์เอง พระองค์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกจุดของพระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้วและทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างสมบูรณ์!

พระเยซูทรงสถาปนาพิธีใหม่ ๆ -พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า อันประกอบด้วยผลของเถาองุ่นและขนมปังไร้เชื้อ (มธ. 26:26-29) และพิธีบัพติศมาของผู้เชื่อ (มธ. 28:19) ทั้งสองพิธีนี้ของคริสตจักรไม่เข้ากันกับพิธีเหล่านั้นของพระราชบัญญัติ-ข้อพิสูจน์เพิ่มเติมว่าพระเยซูทรงเอาพิธีเหล่านั้นออกไปแล้ว (ยกเลิกแล้ว)

ในกิจการ 15 พวกอัครทูตภายใต้การดูแลประกาศว่าพวกคนต่างชาติที่กลับใจรับเชื่อไม่อยู่ภายใต้พันธะใด ๆ ที่จะต้องใส่ใ้ระบบของโมเสสและไม่ต้องเข้าสู่หน้ตามธรรมเนียมของพวกยิว จึงศึกษาค้นคว้าบทที่สิบห้าทั้งหมดของหนังสือกิจการ โดยสังเกตข้อ 24 และ 28 มากเป็นพิเศษ

ข้อ 19: “เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรถึงความสำเร็จ แต่การนำความหวังอันดีกว่าเข้ามาได้ทำให้ถึงความสำเร็จ โดยความหวังนั้นพวกเรากำลังเข้ามาใกล้พระเจ้า”

“ไม่มีสิ่งใด” อ้างอิงถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระราชบัญญัติไม่สามารถชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของคนบาปได้-มันไม่ได้เอาความกลัวออกไป มันไม่ได้ให้สันติสุขอันบริบูรณ์ และมันไม่สามารถให้ชีวิตแก่คนบาปได้ พระราชบัญญัติไม่สามารถทำให้เกิดความสัมพันธ์อันสมบูรณ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ได้-และมันไม่ใช่สถาบันหนึ่งที่ยั่งยืน

“เพราะฉะนั้น โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกนับว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป”

พระราชบัญญัติไม่สามารถช่วยให้รอดได้ พระราชบัญญัติไม่ได้ทำให้สิ่งใดถึงความสำเร็จ “แต่การนำความหวังอันดีกว่าเข้ามาได้ทำให้ถึงความสำเร็จ” นี้หมายถึงการเสด็จมาของพระเยซูเจ้าในร่างกายที่เป็นเนื้อหนัง เพื่อทำสิ่งที่พระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเหตุความอ่อนแอของเนื้อหนัง (รม. 8:1-4) พระคริสต์ทรงเป็นจุดศูนย์กลางและชีวิตของพระดำริทั้งสิ้นของพระเจ้า พระสัญญาทุกข้อของพระเจ้าที่มีต่ออับราฮัม (และผู้เชื่อทั้งหลาย) ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระองค์ ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าได้ทรงวางแผนทุกสิ่งที่จะถวายเกียรติ สง่าราศี และคำสรรเสริญแต่พระนามของพระเยซู พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32) “และทรงให้พวกเราเป็นขึ้นมาด้วยกัน และโปรดให้พวกเรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระเยซูคริสต์ เพื่อว่าในยุคเหล่านั้นที่จะมาถึง พระองค์จะได้ทรงสำแดงบรรดาความมั่งคั่งอันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ ในความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกเราโดยทางพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:6,7)

พระเจ้าได้ทรงสัญญาเรื่องพระคริสต์ ผู้ทรงเป็น “ความหวังของเรา” ในปฐมกาล 3:15 พระองค์ทรงร้องฟื้นพระสัญญานั้นแก่อับราฮัมในปฐมกาล 12:3 และอีกครั้งในปฐมกาล 17:8 ศาสดาพยากรณ์ทุกคนได้ค้นดูอย่างขมิ้มมันเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์-พระผู้ช่วยให้รอด องค์พระผู้เป็นเจ้า กษัตริย์ (1 ปต.

1:11,12) อับราฮัมชื่นชมยินดีที่ได้เห็นวันของพระคริสต์แล้ว (ยอห์น 8:56) ลีเมโอน “คอยทำการบรรเทาทุกข์ของพวกอิสราเอล” (ลูกา 2:25) นางอันนาเป็นพยานรับรองเกี่ยวกับพระเยซูพระผู้ช่วยให้รอดที่เพิ่งประสูติ “แก่พวกเขาทุกคนที่คอยทำการทรงไถ่ในกรุงเยรูซาเล็ม” (ลูกา 2:38)

และในยุคแห่งพระคุณอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ ผู้เชื่อทุกคนกำลัง “มุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์” (ทต. 2:13)

“ดังนั้นพระคริสต์จึงได้ทรงถูกถวายหนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาบาปทั้งหลายของคนเป็นอันมาก และแก่บรรดาคนที่คอยทำพระองค์นั้น พระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองโดยปราศจากบาปเพื่อนำไปสู่การช่วยให้รอดฉันนั้น” (ฮบ. 9:28)

“ความหวังอันดีกว่า” นั่นคือพระคริสต์ เพราะการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การฟื้นคืนพระชนม์ การเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และตำแหน่งปัจจุบันของพระองค์ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพบนพระที่นั่งแห่งพระคุณ บัดนี้ผู้เชื่อทั้งหลายจึง “เข้ามาใกล้พระเจ้า”

คนไม่เชื่อโดยสันดานแล้วเป็นลูกแห่งพระพิโรธ (อฟ. 2:3) เหนห่างจากชีวิตของพระเจ้า (อฟ. 4:18) แต่พวกเราที่เคยปราศจากความหวังและเคยอยู่ห่างไกล “ได้ถูกนำเข้ามาใกล้แล้วโดยพระโลหิตของพระคริสต์” (อฟ. 2:13)

ในยุคแห่งพระคุณอันเปี่ยมสง่าราศีนี้-ยุคแห่ง “ความหวังอันดีกว่านั้น”-ยิว ต่างชาติ ผู้ใดที่มีใจปรารถนา ก็มี “ทางเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียว” (อฟ. 2:18) ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น “พวกบุโรหิตอันบริสุทธิ์ เพื่อถวายบรรดาเครื่องบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ เป็นที่ขอบพระทัยต่อพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์” (1 ปต. 2:5)

ผู้เชื่อแท้ทุกคนมีความหวังอันดีกว่านั้นในใจของตน “โดยความหวังนั้นพวกเราจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า” ภายใต้ระบบของคนเลวี่ประชาชนเหล่านั้นไม่สามารถเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดได้ซึ่งเป็นที่ ๆ มหาบุโรหิตเข้าไปพร้อมกับโลหิต ใครเข้าไปต้องตายทันที-และบุโรหิตเองก็เข้าไปพร้อมกับโลหิตเท่านั้น ประชาชนไม่อาจเข้าไปใกล้พระเจ้าได้ แต่ความหวังที่ดีกว่านั้นในพระคริสต์ได้เปิดทางเข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุดแล้วเพื่อผู้เชื่อทุกคน แม้แต่วิสุทธิชนที่อ่อนแอที่สุด

“เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยพระองค์ พวกเราได้มีทางเข้าโดยความเชื่อเข้าในพระคุณนี้ที่พวกเรายืนอยู่ข้างในนี้ด้วย และปิติยินดีในความหวังแห่งสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 5:1,2)

คำเชิญชวนที่มายังผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วคือ “ฉะนั้นขอให้พวกเรามีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ” (ฮบ. 4:16)

ข้อ 20-22: “และโดยคำปฏิญาณ พระองค์จึงได้รับการแต่งตั้งให้เป็นบุโรหิต (ด้วยว่าบรรดาบุโรหิตเหล่านั้นได้รับการแต่งตั้งโดยปราศจากคำปฏิญาณ แต่พระองค์ผู้นี้ได้รับการแต่งตั้งด้วยคำปฏิญาณโดยทางพระเจ้าที่ได้ตรัสแก่พระองค์ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยว่า ‘ท่านเป็น

ปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค”’) พระเยซูก็ได้ทรงถูกทำให้เป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด”

ในที่นี้เปาโลกล่าวถึงปัจจัยที่สามในการเปลี่ยนแปลงตำแหน่งปุโรหิตโดยพระเจ้า ประการแรก เขาชี้ให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของพระราชบัญญัติ-ระบบของโมเสส; และเพราะตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระคริสต์ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงครองตำแหน่งนั้น-ไม่ใช่เพราะการเป็นตัวแทนของพระองค์ในด้านบัญญัติและตำแหน่ง แต่เพราะคุณความดีแห่งผู้ที่พระองค์ทรงเป็น-พระเจ้าและมนุษย์ พระเจ้าผู้ทรงไม่มีใครครหาได้และมนุษย์ที่ไม่มีใครครหาได้ ข้อเท็จจริงสองประการนี้ถูกกล่าวไว้อย่างชัดเจนในสองบทแรกของจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู

ประการที่สอง พระวิญญาณบริสุทธิ์ ผ่านทางปากกาของเปาโล ทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วถึงการเปลี่ยนแปลงในทั้งพระราชบัญญัติและตำแหน่งปุโรหิตของระบบแบบโมเสส-การเปลี่ยนแปลงที่เกี่ยวข้องกับการก่อตั้งนั้น แต่ก็เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติและตำแหน่งปุโรหิตเช่นกัน นั่นคือ ไม่ใช่แค่การเปลี่ยนแปลงของลักษณะเฉพาะตัว แต่ผลกระทบเหล่านั้นของการเปลี่ยนแปลงนั้นด้วย

งานรับใช้ของตำแหน่งปุโรหิตในระหว่างสมัยของโมเสสคือ บังคับใช้พระราชบัญญัติ แต่โดยพระราชบัญญัติมนุษย์ไม่มีทางถูกนำเข้ามา “ใกล้พระเจ้า” ได้ โดยพระราชบัญญัติมนุษย์ไม่มีทางถูกทำให้ถึงความสำเร็จได้ แต่พระคริสต์ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราได้ทรงนำ “ความหวังอันดีกว่า” เข้ามาแล้ว และโดยทางพระองค์เราจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า

ประการที่สาม มีการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนซึ่งพระเจ้าทรงทำให้เกิดขึ้นในวิธีของการก่อตั้งนั้น การเปลี่ยนแปลงหนึ่งซึ่งถูกนำเสนออย่างชัดเจนในข้อ 21 และ 22

“และโดยคำปฏิญาณ” (ข้อ 20) เกี่ยวข้องกับสง่าราศีแห่งพระภาคของพระคริสต์ ไม่มีมีการให้คำปฏิญาณเลยในการแต่งตั้งพวกปุโรหิตตามระเบียบของอาโรน พวกเขาถูกแต่งตั้งจากจุดยืนของเชื้อสาย-บุตรสืบทอดตำแหน่งต่อจากบิดา ในกรณีเช่นนั้น คำปฏิญาณก็ไม่เหมาะสมเพราะว่าตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวี่นั้นคงอยู่ชั่วคราว แต่พระคริสต์ทรงเป็นใหญ่กว่า ทรงเหนือกว่ามากนัก และตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์ก็คงอยู่เป็นนิตย พระเจ้าทรงประกาศด้วยคำปฏิญาณว่าพระคริสต์จะทรงเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตย และในการทำเช่นนั้นพระเจ้าพระบิดาทรงประกาศถึงความหวังแห่งพระองค์ที่ทรงมีต่อพระบุตรที่รักของพระองค์ ในพระทัยพระดำริ และพระประสงค์ของพระเจ้า พระบุตรของพระองค์ต้องมีความเป็นเอกเป็นใหญ่ พระองค์ทรงเป็นที่ชอบพระทัยต่อพระบิดาเหนือผู้อื่นทั้งปวง พระเจ้าได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งเหนือทุกนาม และภายใต้คำปฏิญาณทรงทำให้พระองค์เป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตยแล้ว

ในการบริหารจัดการของพระเจ้า สิ่งซึ่งพระเจ้าทรงประกาศ (และโดยเฉพาะอย่างยิ่งพร้อมทั้งคำปฏิญาณหนึ่ง) ไม่สามารถถูกเปลี่ยนแปลงได้ พระวณะของพระองค์เปลี่ยนแปลงไม่ได้ พระองค์ทรงมุสาไม่ได้ พวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวี่ได้รับการแต่งตั้งจากพระเจ้าและด้วยเหตุนี้ประชากรของพระองค์จึงต้องเชื่อฟังพวกเขา แต่คนเหล่านั้นไม่ได้เข้ารับตำแหน่งปุโรหิตโดยคำปฏิญาณของพระเจ้า เนื่องจากพระเจ้าไม่ได้แต่งตั้งพวกเขาภายใต้คำปฏิญาณ พระองค์จึงทรงมีเสรีภาพที่จะทำการเปลี่ยนแปลงได้เมื่อพระองค์เห็นว่าสมควร แต่มีได้

เป็นเช่นนั้นกับพระคริสต์ “ผู้นี้ได้รับการแต่งตั้งด้วยคำปฏิญาณ... ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตยตามอย่างของเมลคีเซเดค”

เนื่องจากนี่เป็นการอ้างอิงครั้งสุดท้ายถึงเมลคีเซเดค ขอให้เราสรุปย่อสิ่งที่เราได้เรียนรู้แล้วเกี่ยวกับชายผู้นี้:

เขาเป็นปุโรหิตผู้เดียวแห่งระเบียบของเขา-ข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งชี้ไปยังความเป็นหนึ่งเดียวของตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ เมลคีเซเดคไม่มีคนที่มาก่อนเขาและด้วยเหตุนี้ตำแหน่งปุโรหิตของเขาจึงไม่ได้กลายเป็นของเขาเพราะความเป็นเชื้อสาย นี่ชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์มีหนึ่งเดียวเท่านั้นซึ่งแตกต่างจากตำแหน่งของอาโรน เมลคีเซเดคไม่มีผู้สืบทอด-ซึ่งชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ดำรงอยู่เป็นนิตย ไม่สิ้นสุดเลย พระคริสต์ไม่ได้ถูกกล่าวว่าเป็นปุโรหิตคนหนึ่ง “ของระเบียบ” แต่ “ตามระเบียบ” ของเมลคีเซเดค พระองค์ไม่ได้สืบทอดตำแหน่งของเมลคีเซเดค แต่ทรงเป็นของจริงที่เขาคือภาพเล็ง ฮาเลลูยา! สำหรับมหาปุโรหิตเช่นนั้น- “ผู้ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง และประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย!”

พระเยซูทรงถูกทำให้เป็น “ผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่า” คำกรีกที่แปลเป็น ผู้รับประกัน หมายถึง “คนที่นำของมาค้ำประกันหรือใช้ชื่อตัวเองค้ำประกันให้อีกคน” มีภาพอันงดงามของการทำเช่นนั้นในปฐมกาล 43:8,9 ที่ยูดาห์กลายเป็นผู้รับประกันแก่บิดาของตนเพื่อเบนยามินน้องชายของตน

“และยูดาห์กล่าวกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า “ขอส่งเด็กหนุ่มนั้นไปกับลูก และพวกลูกจะลุกขึ้นและไป เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูก และพ่อ และลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย ลูกจะเป็นผู้รับประกันน้องชายคนนี้ พ่อจะเรียกร้องน้องชายจากมือของลูก ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดชอบตลอดไปเป็นนิตย”

ยูดาห์สัตรีชื่อในข้อตกลงของตน และเมื่อพวกเขากลับไปอียิปต์และปรากฏตัวต่อหน้าโยเซฟ เขาก็กล่าวว่า “เพราะผู้รับใช้ของท่านได้รับประกันเด็กหนุ่มนั้นไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้า โดยกล่าวว่า ‘ถ้าลูกไม่พาน้องกลับมาหาพ่อ แล้วข้าพเจ้าจะแบกรับความผิดนั้นต่อบิดาของข้าพเจ้าตลอดไปเป็นนิตย’ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ข้าพเจ้าขอร้องท่าน ขอโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนเด็กหนุ่มนั้นโดยเป็นทาสของเจ้านายของข้าพเจ้า และขอให้เด็กหนุ่มนั้นขึ้นไปกับพวกพี่ชายของท่านเถิด” (ปฐมก. 44:32,33) ยูดาห์เป็นภาพเล็งของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์เจ้า

เรามีภาพอันงดงามของผู้รับประกันในภาคพันธสัญญาใหม่เช่นกัน เปาโลอาสาที่จะเป็นผู้รับประกันให้โอเนสิมีส:

“ถ้าเขาได้กระทำผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนืออะไรท่าน จงคิดเอาจากบัญญัติของข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้คืนให้ แม้ว่า ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า แม้แต่ตัวของท่านเอง” (ฟีเลโมน ข้อ 18 และ 19)

ก่อนมีโลกนี้ พระเยซูได้ตรัสแก่พระบิดาว่า “จงคิดเอากับบัญญัติของข้าพระองค์เถิด” พระองค์กำลังตรัสถึงบาปของคุณและของผม มันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วว่าพระเมษโปดกของพระเจ้า ซึ่งปราศจากตำหนิ

หรือรื้อรอย จะทรงชำระหนี้บาปนั้น และเมื่อครบกำหนดเวลาพระองค์ได้ทรงชำระมันแล้ว พระองค์ทรงตรึงบาปทั้งหลายของเราเข้ากับกางเขนของพระองค์แล้ว และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นด้วยความเต็มใจ (1 ปด. 1:18-23; กท. 4:3,4; ยอห์น 10:17,18)

พระคริสต์ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาที่ดีกว่าเพราะคำปฏิญาณของพระเจ้า หากแม้เพียงวินาทีเดียวพระคริสต์มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงปฏิเสธที่จะทำการทูลวิงวอนเพื่อผู้เชื่อแม้เพียงสักคนเดียว พระเจ้าก็คงมีความผิดในการผิดคำสัญญาของพระองค์และคำปฏิญาณของพระองค์-และสิ่งนี้ไม่อาจเกิดขึ้นได้ พระเยซูทรงสาบานแล้วและจะไม่กลับพระทัย พระเจ้าทรงโกหกไม่ได้ สวรรค์และแผ่นดินโลกจะผ่านพ้นไป แต่พระวามะของพระเจ้าจะไม่ล้มเหลวจนกว่าทุกตัวอักษรและทุกจุดจะสำเร็จจริง

พระคริสต์ทรงเป็นผู้รับประกันว่าจะทำให้พระสัญญาทุกข้อสำเร็จจริงและกระทำกิจในฐานะมหาบุโรหิตของเราจนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จครบถ้วน

พระคริสต์ทรงเป็นผู้รับประกันต่อพระเจ้าพระบิดาเพราะว่าพระองค์ทรงชำระโทษของบาป ทรงแทนที่ของมนุษย์ และทำให้พระเจ้าพอพระทัยแล้ว

พระคริสต์ทรงเป็นผู้รับประกันต่อมนุษย์ พระองค์ได้สิ้นพระชนม์-แต่พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อจะไม่ตายอีกเลย พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาบนพระที่นั่งแห่งพระคุณและฤทธิ์เดช

ตำแหน่งบุโรหิตของพระคริสต์ไม่เพียงดีกว่าตำแหน่งบุโรหิตของคนเลวี่ แต่พันธสัญญาใหม่นั้นก็ดีกว่าพันธสัญญาเก่านั้น:

พันธสัญญาเก่านั้นวางภาระหนักบนมนุษย์ พันธสัญญาใหม่นั้นนำเสรีภาพมาให้และทำให้มนุษย์เป็นไท ภายใต้อพันธสัญญาเก่านั้นไม่มีการหยุดพักหรือสันติสุขอันสมบูรณ์ ภายใต้อพันธสัญญาใหม่นั้นเราเพลิดเพลินกับทั้งการหยุดพักและสันติสุขอันสมบูรณ์

พันธสัญญาเก่านั้นให้คำบัญชาและบัญญัติต่าง ๆ พันธสัญญาใหม่นั้นให้คำสัญญาต่าง ๆ

พันธสัญญาเก่านั้นคงอยู่ชั่วคราว พันธสัญญาใหม่นั้นคงอยู่เป็นนิรันดร์

พันธสัญญาเก่านั้นอ่อนแอเพราะเนื้อหนัง พันธสัญญาใหม่นั้นทรงฤทธิ์โดยทางพระวิญญาณ

ภายใต้อพันธสัญญาเก่านั้นประชากรของพระเจ้ากลับไปซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อถวายเป็นเครื่องสัตวบูชา ภายใต้อพันธสัญญาใหม่นั้นเครื่องบูชาเดียว (ซึ่งถูกถวายครั้งเดียว ไม่ต้องถวายซ้ำอีกเลย) ได้นำมาซึ่งพระคุณที่ช่วยให้รอดโดยไม่พึงการประพฤติ

พันธสัญญาเก่านั้นเน้นพระบัญญัติ พันธสัญญาใหม่นั้นเน้นพระคุณ

พันธสัญญาเก่านั้นเป็นฝ่ายโลก พันธสัญญาใหม่นั้นเป็นฝ่ายสวรรค์

พันธสัญญาเก่านั้นทำไว้กับอิสราเอล คนชาติที่ถูกเลือกของพระเจ้า พันธสัญญาใหม่นั้นทำไว้กับ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา”-ทุกคนที่ยอมเชื่อ

พันธสัญญาเก่านั้นปรับโทษบาป (พระราชบัญญัตินำมาซึ่งความรู้เกี่ยวกับบาป) พันธสัญญาใหม่นั้นถ่ายทอดชีวิตผ่านทางการบังเกิดใหม่-บังเกิดจากพระเจ้าโดยการอัศจรรย์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เรามีชีวิตนิรันดร์แล้วตอนนี้ จงสรรเสริญพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์!

ในจดหมายฉบับนี้ที่กล่าวถึงสิ่งเหล่านั้นที่ดีกว่าของพันธสัญญาใหม่ เปาโลแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า ความหวังแห่งพระสัญญาเหล่านั้นซึ่งถูกให้ไว้ในพันธสัญญาใหม่นั้นถูกทำให้มั่นคงโดยการเสด็จเข้าไป “ภายใน ม่าน” ของพระคริสต์

ในบทที่ 7 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นความจริงอันยิ่งใหญ่สี่ประการ:

1. ตำแหน่งปุโรหิตของเมลคีเซเดคมีลักษณะต่อเนื่องและไม่ถูกส่งต่อจากคนหนึ่งไปยังอีกคน (ข้อ 1-3)
2. ตำแหน่งปุโรหิตของเมลคีเซเดคเป็นใหญ่กว่าตำแหน่งของอาโรน เพราะว่าปุโรหิตที่เป็นคน เลวีได้ชำระสืบทอดหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดคเพราะพวกเขายังอยู่ในบั้นเฒ่าของอับราฮัมตอนที่เขายกสืบทอดหนึ่งแห่งของที่ริบมาได้ อับราฮัมยกสืบทอดหนึ่งให้แก่เมลคีเซเดค และเมลคีเซเดคได้ให้พรอับราฮัม-ตรงนี้ชี้ให้เห็นว่า “ผู้น้อยรับพรจากผู้ใหญ่”-เมลคีเซเดคเป็นใหญ่กว่าอับราฮัม (ข้อ 4-10)
3. จำเป็นที่ตำแหน่งปุโรหิตอีกอันหนึ่งต้องแทนที่ระเบียบของคนเลวี เพราะว่าพระราชบัญญัติ (เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง) ไม่ได้ทำให้สิ่งใดถึงความสำเร็จเลย ดังนั้นจึงมี “การนำ ความหวังอันดีกว่าเข้ามา” (ข้อ 11-19)
4. พระคริสต์ไม่ได้ถูกทำให้เป็นมหาปุโรหิตผ่านทาง การสืบเชื้อสายตามปกติ แต่โดยคำปฏิญาณ ของพระเจ้า ข้อเท็จจริงที่ว่ามันไม่เป็นเช่นนั้นกับปุโรหิตคนใดเลยภายใต้ระบบของคนเลวีก็ พิสูจน์ให้เห็นว่าพระคริสต์ได้ทรง “ถูกทำให้เป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่า” (ข้อ 21,22)

ข้อ 23,24: “และแท้จริงคนเหล่านั้นได้รับการแต่งตั้งให้เป็นปุโรหิตหลายคน เพราะว่าพวกเขาไม่สามารถดำรงอยู่ในตำแหน่งนั้นเรื่อยไปเพราะเหตุความตาย แต่มนุษย์ผู้นี้ เพราะเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็น นิรันดร์ จึงมีตำแหน่งปุโรหิตที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้”

ข้อพระคำที่เหลือของบทนี้กล่าวชัดเจนว่าตำแหน่งปุโรหิตที่คงอยู่เป็นนิรันดร์และดีกว่าของพระคริสต์นั้น กระทำกิจอย่างไร-ไม่เหมือนกับระบบของคนเลวี แต่ในวิธีที่เหนือกว่าและสมบูรณ์แบบ ในข้อ 3 และ 8 ความ แตกต่างระหว่างตำแหน่งปุโรหิตที่ถาวรและที่ตายได้นั้นถูกกล่าวถึงไปแล้ว แต่ยังไม่มีการแยกแยะว่าพระบุตรนิ รันดร์ ปุโรหิตเป็นนิรันดร์ตามอย่างของเมลคีเซเดคและผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาที่ดีกว่านั้น ทรงปฏิบัติงานรับ ใช้ที่เหนือกว่าอย่างไร เราจะเห็นเรื่องนี้ถูกชี้ให้เห็นในข้อพระคำต่อไปนี้

พวกปุโรหิตในระเบียบของคนเลวีตาย ร่างกายของพวกเขาถูกฝัง ผู้สืบทอดต่อจากพวกเขาถูกเอ่ยชื่อ เคยมีพวกปุโรหิตที่สัตย์ซื่ออย่างอาโรนและเอลาซาร์ คนอื่น ๆ ก็ไม่สัตย์ซื่ออย่างชัดเจนในตำแหน่งมหา ปุโรหิต การออกไปจากความเชื่อนั้น (เพราะความอ่อนแอแบบมนุษย์) ได้เข้ามา และในระหว่างการรับใช้บน โลกนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เคยมีพวกปุโรหิตที่ดูเหมือนจะไม่เชื่อคำพยากรณ์ต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญา เดิมด้วยซ้ำเกี่ยวกับการเสด็จมาของมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา

ในระเบียบของคนเลวี พวกปุโรหิตมีชีวิต รับใช้ และตายไปที่ละคน แต่ตรงกันข้าม ชายผู้นี้ (พระเยซู)

ทรงมีชีวิต สิ้นพระชนม์ และทรงมีชีวิตอีก! ชายผู้นี้ได้รับชัยชนะเหนือความตายและหลุมศพ พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้วและพระองค์ทรงตายไม่ได้อีกเลย

พระองค์ทรงปรากฏแก่พวกสาวกและวิสุทธิชนคนอื่น ๆ นานสี่สิบวัน (ไม่มีบันทึกเลยว่าคนไม่เชื่อคนใดได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าหลังจากการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ แต่พระองค์ทรงถูกเห็นโดยผู้เชื่อจำนวนมาก) พวกเขาได้เห็นพระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์ (กิจการ 1:10,11) โดยผ่านชั้นฟ้าเหล่านั้นขึ้นไป (ซึ่งเป็นที่มั่นเข้มแข็งของซาตาน เจ้าแห่งอำนาจในย่านฟ้าอากาศ) และพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดแล้ว “ภายในมาน” นั้น บัดนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาและพระองค์จะไม่มีวันตาย พระองค์จะไม่มีผู้สืบทอดตำแหน่งเลย

“พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์!” พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ตลอดไป ตำแหน่งบุโรหิตของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลงหรือส่งต่อให้ผู้อื่นเด็ดขาด พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในร่างกายแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ที่เป็นอมตะและไม่ตาย-ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังและกระดูกอย่างแท้จริง (ลูกา 24:39) และในร่างกายนั้น “พระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้น” ทรงกระทำการกิจเพื่อผู้เชื่อทุกคน พระองค์ทรงกระทำการกิจในฐานะมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา-ทรงสัตย์ซื่อ ทรงพระกรุณา หนักแน่น ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

ดังนั้นเราจึงมีความหวังที่มั่นคงและแน่นอน เรามีความมั่นใจที่ไม่สั่นคลอน เรามองไปที่พระเยซู มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา- “ทรงเหมือนเดิมวานนี้ และวันนี้ และสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์” (ฮบ. 13:8)

เหตุใดพระคริสต์จึงสามารถที่จะช่วยให้รอดจนถึงที่สุด

ข้อ 25-28: “ดังนั้น พระองค์จึงทรงสามารถเช่นกันที่จะช่วยคนทั้งปวงที่เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอดเป็นนิรันดร์ โดยเห็นว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อวิงวอนให้คนเหล่านั้นด้วยความหาบุโรหิตเช่นนี้และที่เฉพาะสำหรับพวกเรา ผู้ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง และประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย พระองค์ผู้ไม่ต้องทรงถวายเครื่องบูชาทุกวัน ๆ เหมือนอย่างมหาบุโรหิตเหล่านั้น ผู้ซึ่งถวายสำหรับบรรดาบาปของตนเองก่อน และจากนั้นก็ถวายสำหรับประชากร เพราะพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว เมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นแต่งตั้งมนุษย์ที่มีความอ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาบุโรหิตหลายคน แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ แต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิรันดร์”

ภาษากรีกอ่านว่า “ด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงมีฤทธิ์เดชที่จะช่วยให้รอด” ตำแหน่งบุโรหิตของพระคริสต์รวมการทูลวิงวอนเข้ากับฤทธิ์เดชที่จะช่วยให้รอด-ซึ่งไม่มีทางเป็นจริงได้เลยกับตำแหน่งบุโรหิตของคนเลว คำกรีกที่แปลเป็น “เป็นนิรันดร์” ถูกแปลให้ดีกว่าเดิมได้ว่า “อย่างสมบูรณ์”-พระคริสต์ทรงมีฤทธิ์เดชที่จะช่วยให้รอดอย่างสมบูรณ์ ฤทธิ์เดชของพระองค์ที่จะช่วยให้รอดและนำเสนอเราแบบไร้ความผิดต่อพระบิดาเป็นเนื่องมาจาก (และเพราะ) ตำแหน่งบุโรหิตที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ของพระองค์ เป็นความจริงที่ว่าฤทธิ์อำนาจทั้งปวงถูกมอบไว้แก่พระองค์แล้วในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ถึงกระนั้นในฐานะมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระองค์ก็ทรงวิงวอนต่อพระบิดา และทุกความปรารถนาที่พระองค์ทรงทูลขอก็ถูกทำให้สำเร็จจริงโดยพระบิดาผ่านทางพระบุตรเพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ ไม่ว่าความต้องการของผู้เชื่อจะเป็นสิ่งใดก็ตาม พระ

คริสต์มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราก็ทรงฤทธิ์สามารถที่จะตอบสนองความต้องการนั้นได้-ไม่ใช่เพียงเพราะว่าพระองค์ทรงทูลวิงวอน แต่เพราะว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ตลอดไปเพื่อที่จะทูลวิงวอน

“ดังนั้น”- (เพราะข้อความที่มาก่อนหน้า ข้อความที่ตามมาจึงเป็นความจริง) เพราะคำปฏิญาณแห่งการถวายตัวของพระองค์และเพราะพระประสงค์ของพระบิดา (ข้อ 21) เพราะว่าพระคริสต์ทรงจัดหาพันธสัญญาที่ดีกว่านั้นซึ่งพระองค์เองทรงเป็นผู้รับประกัน (ข้อ 22) เพราะว่าพระคริสต์ “ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” ในตำแหน่งบุโรหิตที่ไม่เปลี่ยนแปลงและไม่สิ้นสุด (ข้อ 24) “พระองค์จึงทรงสามารถเช่นกันที่จะช่วยให้รอดจนถึงที่สุด”-อย่างสมบูรณ์ การช่วยให้รอดที่ถูกทำให้เป็นไปได้ผ่านทางพระคริสต์ไม่คงอยู่ชั่วคราวหรือไม่จริง เช่นเดียวกับตำแหน่งบุโรหิตของพระองค์ การช่วยให้รอดนี้ไม่รู้เปลี่ยนแปลง มันเป็นฝ่ายวิญญูณ เหนือธรรมชาติ และคงอยู่เป็นนิรันดร์

การช่วยให้รอดบ่งบอกถึงภัยอันตราย และพระคริสต์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอดพ้นจากอันตรายนั้น พระองค์ทรงช่วยให้รอดจากบาป-จากโทษของบาป การทำให้เป็นมลทินของบาป ความผิดของบาป และคำสาปแช่งของบาป-และไม่มีมารอดในผู้อื่นเลย:

“และไม่มีมารอดในผู้อื่นเลย ด้วยว่าไม่มีนามอื่นใดใต้ฟ้าสวรรค์ที่ประทานให้ในท่ามกลางผู้คน ซึ่งโดยนามนั้นพวกเขาต้องรับความรอด” (กิจการ 4:12) พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่ไม่เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ปีนเข้าไปทางอื่นนั้น ผู้นั้นเองเป็นขโมยและโจร” (ยอห์น 10:1)

ในยอห์น 10:9 พระองค์ตรัสว่า “เราเป็นประตูนั้น ถ้าผู้ใดเข้าไปโดยทางเรา ผู้นั้นจะรอด และจะเข้าไปและออกมา และจะพบอาหารเลี้ยง”

พระองค์ตรัสแก่โรมัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

ชาวฮีบรูในสมัยของเปาโลไม่ใช่คนพวกแรกหรือพวกสุดท้ายที่ปฏิเสธที่จะใช้ความเชื่อในการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าเพื่อมนุษย์ มีคนมากมายวันนี้ที่เป็นเหมือนบุตรทั้งหลายของเบลีอัล เมื่อพระเจ้าทรงเจิมตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ พวกเขา ก็กล่าวว่า “ชายคนนี้จะช่วยพวกเราให้พ้นได้อย่างไร” และพวกเขาก็ดูหมิ่นท่าน...” (1 ซมอ. 10:27) พวกเขาวิงวอนร้องต่อสู้อุสซาว่า “เราไม่ยอมให้ชายคนนี้อาครอบครองเหนือเรา!” และขณะพระองค์ถูกตรึงอยู่บนกางเขนนั้น พวกเขา ก็ร้องตะโกนว่า “เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้-เขาช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้!”

วันนี้มีคนเหล่านั้นที่ถามว่า “เลือดของชายคนหนึ่งตายไปเมื่อสองพันปีก่อนจะทำอะไรเพื่อฉันได้ยังไง?” เราต้องไม่ถามว่า “ยังไง?” เราแค่จะต้องเชื่อ-และรับของประทานนั้นของพระเจ้า ปราศจากความเชื่อก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัย (ฮบ. 11:6)

พระเยซูทรงช่วยให้รอด “คนทั้งปวงที่เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์” พระองค์ตรัสแก่พวกยิวชนชาติของพระองค์เองว่า “จงคำนึงในพระคัมภีร์ เพราะท่านทั้งหลายคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นท่านทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นข้อความซึ่งเป็นพยานถึงเรา และท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต” (ยอห์น 5:39,40) ในยอห์น 6:37 พระองค์ตรัสว่า “สารพัดที่พระบิดาประทานแก่เราจะมาสู่

เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” ในมัทธิว 11:28-30 พระองค์ทรงเชิญชวนว่า “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย จงเอา แอกของเราแบกไว้บนท่านทั้งหลาย และจงเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบการหยุดพักสำหรับจิตวิญญาณของพวกท่าน ด้วยว่าแอกของเราก็เบกง่าย และภาระของเราก็เบา”

การมาหาพระเจ้าโดยพระคริสต์หมายความว่าอะไร? ฮีบรู 11:6 ให้คำตอบ: “...ปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ เพราะว่าผู้ที่มีมาหาพระเจ้าจำเป็นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์”

ก่อนที่เราจะมาหาพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์ได้ เราต้องได้ยื่นข่าวประเสริฐ เพราะว่าความเชื่อมาโดยการได้ยิน (รม. 10:17) เมื่อเราได้ยินข่าวประเสริฐ-ข่าวสารที่ว่าพระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเราตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ทรงถูกฝังและทรงเป็นขึ้นมาจากอิมวันทีสามตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ เราก็ยอมรับว่าเราต้องการพระเจ้าผู้ช่วยหรือรอดผู้หนึ่ง และเมื่อเชื่อข่าวสารข่าวประเสริฐ เรามาหาพระเจ้าในพระนามของพระเยซู ทูลขอความเมตตาและการยกโทษ พระเจ้าก็ทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระเยซู

ในโรม 10:13 เราอ่านว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด”-แต่เราต้องอ่านต่อไปอีก: “แล้วเขาทั้งหลายจะร้องทูลต่อพระองค์ในผู้ซึ่งพวกเขายังไม่เชื่ออย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะเชื่อในพระองค์ผู้ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้ยินอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะได้ยินโดยปราศจากผู้ประกาศอย่างไรได้ และเขาทั้งหลายจะประกาศอย่างไรได้นอกจากว่าพวกเขาถูกส่งออกไป ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และนำข่าวประเสริฐแห่งสิ่งทั้งหลายที่ดีมา ก็งามสักเท่าใด!’”

พระเจ้าทรงพอพระทัยวันนี้ที่จะช่วยมนุษย์ให้รอดผ่านทางความโง่เขลาของการประกาศข่าวประเสริฐ (1 คร. 1:21) เมื่อผู้คนได้ยินและเชื่อข่าวประเสริฐ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงชักนำพวกเขาไปถึงพระคริสต์- และไม่มีผู้ใดสามารถมาถึงพระคริสต์ได้นอกจากว่าเขาถูกชักนำมา (ยอห์น 6:44) เพื่อนคนบาปเอ๋ย อย่าพูดเป็นอันขาดว่าคุณจะรับความรอดเมื่อคุณพร้อมที่จะรับความรอด คุณจะรับความรอดเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงฟ่องใจ ชักจูง และชักนำคุณมาถึงพระคริสต์ และไม่ใช่เมื่อคุณตัดสินใจว่าคุณพร้อมแล้วที่จะรับความรอด (ยอห์น 5:24; 16:7-9; 6:63; 12:46-48)

ไม่แปลกที่ซาตาน ผ่านทางพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยม กำลังทำทุกอย่างในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อทำให้พระวาระของพระเจ้าหมดความน่าเชื่อถือ

“...โดยเห็นว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อวิงวอนให้คนเหล่านั้น” ผู้เชื่อแท้ก็มั่นคงปลอดภัย เพราะชีวิตที่คงอยู่เรื่อยไปของพระคริสต์- (“พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์”) และเพราะพระราชกิจที่คงอยู่เรื่อยไปของพระองค์- (“เพื่อวิงวอนให้คนเหล่านั้น”) พระคริสต์ไม่เพียงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เพื่อเราเช่นกัน และพระสัญญาของพระองค์คือ “เพราะว่าเรามีชีวิต ท่านทั้งหลายก็จะมีชีวิตด้วย” (ยอห์น 14:19) เปาโลกล่าวว่า “ถ้าพระคริสต์ไม่ได้ทรงถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมา ความเชื่อของพวกท่านก็ไร้ประโยชน์ พวกท่าน

ก็ยังมีอยู่ในบาปทั้งหลายของตน” (1 คร. 15:17) แต่เราทราบว่าจะพระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว เราทราบว่าจะพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ภายในใจของผู้เชื่อแท้ทุกคน!

ผู้เชื่อจำนวนมากตรึงตรองอยู่กับการตรึงกางเขนแบบด้านเดียว เป็นความจริงที่ว่าปราศจากการล้างรินของโลหิต ก็ไม่มีการยกบาป เป็นความจริงที่ว่าพระโลหิตชำระให้สะอาดจากบาป แต่ถ้าการตรึงกางเขนนั้นไม่มีการฟื้นคืนพระชนม์ตามมา ความเชื่อของเราก็คงสูญเปล่า พระเยซูทรงขจัดสิ่งกีดขวางนั้น (บาป) ออกไปแล้วเมื่อพระองค์ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น แต่เป้าหมายสูงสุดที่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกนี้ไม่ใช่แค่การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ แต่เป็นการฟื้นคืนพระชนม์และการเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ของพระองค์ ขอพระคุณพระเจ้าสำหรับถ้อยคำที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้: “เพราะว่าถ้าขณะที่พวกเรายังเป็นศัตรูกัน พวกเราได้ถูกทำให้กลับคืนดีกันกับพระเจ้าโดยการสิ้นพระชนม์ของพระบุตรของพระองค์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อได้ถูกทำให้กลับคืนดีแล้ว พวกเราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์” (รม. 5:10)

“...โดยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียว โดยทรงได้รับการไถ่ชั้วนิรันดร์สำหรับพวกเราแล้ว” (ฮบ. 9:12)

มีบางคนที่ยึดติด ๆ ว่าถึงแม้พระโลหิตของพระเยซูได้และทำการลบมลทินแบบครบถ้วนสำหรับบาปของเรา เราก็ต้องประพฤติเพื่อรักษาความรอดของเราไว้และอดทนอย่างสัตย์ซื่อจนถึงที่สุด ท่านที่รัก ถ้าพระเยซูทรงช่วยเราให้รอดแล้ว และจากนั้นก็ทิ้งให้เราต้องพึ่งตัวเองเพื่อจะไปถึงสวรรค์อย่างปลอดภัย คงไม่มีพวกเราสักคนที่จะไปถึงประตูไข่มุกนั้น! เราช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ และเรารักษาตัวเองให้รอดต่อไปไม่ได้เช่นกัน

ลูก ๆ ของพระเจ้าไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ (รม. 8:1) คริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนมีพระวิญญาณ เราถูกนำโดยพระวิญญาณ เราถูกรับประกันโดยพระวิญญาณ เราถูกประทับตราโดยพระวิญญาณจนกว่าจะถึงวันแห่งการไถ่ถอนนั้น (รม. 8:9,14,16; อฟ. 4:30)

เมื่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก บรรดาตาวรุ่งก็ร้องเพลงสรรเสริญพร้อมกัน และบุตรชายทั้งปวงของพระเจ้าโห่ร้องด้วยความชื่นบาน (โยบ 38:4-7) แต่เพราะการพิพากษาที่น่ากลัวบางอย่าง “แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ และความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ” (ปฐมก. 1:2) -และมันอยู่ในสภาพนั้นต่อไปจนกระทั่งพระวิญญาณของพระเจ้าทรงเคลื่อนไหวอยู่เหนือผิวน้ำนั้น ดังนั้นเราจึงเห็นว่าฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้คงอยู่ต่อไป ฤทธิ์เดชของพระองค์ต้องกระทำกิจต่อไปจนถึงความสำเร็จของแผ่นดินโลกนี้ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างเพื่อเหล่าผู้ถูกสร้างของพระองค์

“แผ่นดินโลกเป็นของพระเยโฮวาห์ และบรรดาสรรพสิ่งในนั้น พิภพกับบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น” (เพลงสดุดี 24:1) พระเจ้าไม่ได้สร้างแผ่นดินโลกนี้เพื่อให้ซาตานควบคุม แน่แน่นอนว่าตอนนี้ซาตานเป็น “เจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ” มันเป็น “พระของยุคนี้” แต่วันหนึ่งมันจะถูกโยนทิ้งในบึงไฟนั้นตลอดไปเป็นนิรันดร์ จำเป็นที่พระเจ้าต้องวางรากฐานของสิ่งทรงสร้างใหม่ แผ่นดินโลกใหม่ และรากฐานนั้นขึ้นอยู่กับการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า

“และโดยทรงปลดบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและบรรดาเทพผู้มีอำนาจเสีย พระองค์ได้ทรง

ประธานพวกเขาอย่างเปิดเผย โดยทรงมีชัยเหนือพวกเขาในทางเขนนั้น” (คส. 2:15)

“และโดยปราศจากการโต้เถียง ข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้าก็ยิ่งใหญ่ พระเจ้าได้ทรงปรากฏในเนื้อหนัง ได้ถูกพิสูจน์ในพระวิญญูณ หมู่ทูตสวรรค์ได้เห็น ถูกประกาศแก่คนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อพระองค์ ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” (1 ทธ. 3:16)

“เพราะว่าสิ่งทรงสร้างนั้นเองจะได้รับการช่วยให้รอดพ้นจากการเป็นทาสแห่งความเปื่อยเน่า เข้าสู่เสรีภาพอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งลูกทั้งหลายของพระเจ้าด้วย ด้วยว่าพวกเราทราบอยู่ว่า สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้นกำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ในความเจ็บปวดจนถึงเวลานี้ และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญูณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคงคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา” (รม. 8:21-23)

จะมีฟ้าใหม่ แผ่นดินโลกใหม่ และนครขาวดงมุกดานั้น เรามีการรับประกันของพระเจ้าว่าวันหนึ่งเราจะเข้าอยู่ในนครขาวดงมุกดานั้นและจะจัดแสดงความไพบูลย์ยิ่งนักแห่งพระคุณของพระเจ้าในพระกรุณาของพระองค์ที่มีต่อเราผ่านทางพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6,7) เรามีการรับประกันนี้ของพระเจ้าเพราะฤทธิ์มหัศจรรย์ของพระคริสต์ ความรักที่ไม่เปลี่ยนแปลงของพระองค์ และความห่วงใยที่ไม่สิ้นสุดของพระองค์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ และวันหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศีพระคริสต์เองจะนำเสนอผู้เชื่อทุกคนที่ถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้วแบบไร้ความผิดต่อเบื้องพระพักตร์แห่งสง่าราศีของพระองค์ (ยูดาส 24)

เรารู้ว่าพระคริสต์ทรงอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดแล้วตอนนี้ภายในมานั้น-ยอห์นผู้เป็นที่ยรัก ซึ่งถูกเนรเทศไปยังเกาะปัทมอส ได้เห็นพระองค์:

“และข้าพเจ้าเหลิยวมาเพื่อเห็นพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น และเมื่อเหลิยวมาแล้ว ข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์กรอมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ พระเศียรของพระองค์และพระเกศาของพระองค์ขาวเหมือนขนแกะ ขาวเหมือนหิมะ และพระเนตรของพระองค์เหมือนเปลวเพลิง และพระบาทของพระองค์เหมือนทองเหลืองงาม รวกับว่าพระบาทนั้นได้ถูกหกลมในเตาไฟ และพระสุรเสียงของพระองค์เหมือนเสียงของน้ำมากหลาย และพระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และมีพระแสงสองคมที่คมกริบออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และสี่พระพักตร์พระองค์เหมือนดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยกำลังของดวงอาทิตย์นั้น และเมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์ เหมือนกับคนที่ตายแล้ว และพระองค์ทรงวางพระหัตถ์ขวาของพระองค์บนตัวข้าพเจ้า โดยตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า “อย่างกลัวเลย เราเป็นเบื้องตันและเป็นเบื้องปลาย เราเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ และได้ตายแล้ว และดูเถิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และถือลูกกุญแจเหล่านั้นแห่งนรกและแห่งความตาย” (วิว. 1:12-18)

ในข้อ 26 ของบทนี้ของเรา เราพบสรุปย่อของความครบบริบูรณ์เหล่านั้นของมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา-ความครบบริบูรณ์เหล่านั้นที่ถูกนำเสนอแล้วในบทก่อน ๆ ของหนังสือฮีบรู- เช่น บทที่ 2 ข้อ 10

ผมอยากให้เราสังเกตสิ่งตรงนี้เกี่ยวกับมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา:

1. อุปนิสัยของพระองค์ - ข้อ 26 วรรคแรก

2. สง่าราศีของพระองค์ - ข้อ 26 วรรคสอง
3. เครื่องบูชาของพระองค์ - ข้อ 27
4. ความสัมพันธ์ของพระองค์ - ข้อ 28

ในเรื่องอุปนิสัย พระองค์ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย และไร้มลทิน พระคริสต์ทรงบริสุทธิ์ในความสัมพันธ์ของพระองค์ต่อพระเจ้าพระบิดา พระองค์ทรงไร้อูบายในความสัมพันธ์ของพระองค์ต่อมนุษย์ พระองค์ทรงไร้มลทินในธรรมชาติของพระองค์เอง-ไม่ถูกสัมผัสและไม่ถูกทำให้แปดเปื้อนโดยบาป

มีคำกรีกสองคำที่ถูกแปลเป็น “บริสุทธิ์”: ฮักอืออส และ ฮอสอืออส เราพบคำแรกถูกใช้ส่วนใหญ่ในภาคพันธสัญญาใหม่ และมันบ่งบอกถึงสิ่งซึ่งถูกแยกตั้งไว้ต่างหากแต่พระเจ้า-ศักดิ์สิทธิ์ มันเกี่ยวข้องกับสิ่งซึ่งปลอดสิ่งสารพัดที่ไม่เข้ากันกับอุปนิสัยอันบริสุทธิ์ของพระเจ้า แต่ ฮอสอืออส เป็นคำที่ถูกใช้ตรงนี้ โดยบ่งบอกถึงผู้หนึ่งที่ในอุปนิสัยของพระองค์ การกระทำต่าง ๆ ของพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ ทำให้สำเร็จตามข้อเรียกร้องทุกประการของพระเจ้า

คำว่า “ปราศจากอูบาย” ในภาษากรีกคือ อักอาคอส ซึ่งหมายถึง “ไม่ชั่วร้าย” และเป็นคำบรรยายถึงอุปนิสัยของผู้หนึ่งที่แรงจูงใจ การกระทำ และทางต่าง ๆ ของเขาปลอดความไม่กรุณา มันหมายถึงความสัตย์ซื่อถือปรด้วยความเอาใจใส่

ดาวิด ชายผู้ตามพระทัยของพระเจ้า ร้องออกมาว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์ได้ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาของข้าพระองค์ได้ตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป” (เพลงสดุดี 51:5) มนุษย์ทุกคนถูกปฏิสนธิในบาป และถูกก่อร่างในความชั่วช้า-แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับพระคริสต์ พระองค์ทรงถูกกล่าวถึงว่าเป็น “องค์บริสุทธิ์นั้น...พระบุตรของพระเจ้า” (ลูกา 1:35)

การปฏิสนธิของพระเยซูเป็นการอัศจรรย์ พระองค์ทรงถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์และดังนั้นจึงทรงได้รับการยกเว้นอย่างสิ้นเชิงจากมลทินของบาปที่ทำให้ลูกหลานของอาดัมแปดเปื้อน ในยอห์น 14:30 พระองค์ตรัสว่า “...ผู้ครองแห่งโลกนี้จะมา และจะฆูตร้างเราไว้ไม่ได้ (นั่นคือ “และไม่มีสิ่งใดในเราเลย”) พระองค์ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากตำหนิ ปราศจากริ้วรอย ไร้อูบาย ไร้พิษภัย

หากธรรมชาติของพระคริสต์ถูกทำให้มีมลทิน พระองค์ก็คงไม่มีคุณสมบัติที่จะเป็นทั้งพระผู้ช่วยให้รอดและบุโรหิตของเรา ความบริสุทธิ์แห่งธรรมชาติของพระองค์เป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีเพื่อที่เราจะถูกทำให้ครบบริบูรณ์ บริสุทธิ์ และเหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้า

“ปราศจากอูบาย” (ไร้อูบาย) พรรณนาถึงความสัมพันธ์ของพระคริสต์ที่มีต่อมนุษย์ ในระหว่างชีวิตของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ไม่เคยทำร้าย ทดลอง หรือสร้างความแปดเปื้อนให้แก่บุคคลใดเลยที่พระองค์ทรงติดต่อสัมพันธ์ด้วย พระองค์ทรงรักพระเจ้าพระบิดาด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์และพระองค์ทรงรักเพื่อนบ้านของพระองค์เหมือนตัวพระองค์เอง พระองค์ไม่เคยทำการอัศจรรย์ใดที่เห็นแก่ตัวและไม่ได้เดินทางไปไหนเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองเลย ทั้งหมดที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งหมดที่พระองค์ตรัส ทุกชั่วขณะที่พระองค์ทรงมีชีวิต ล้วนเพื่อผู้อื่น เมื่อพระองค์ทรงถูกด่าว่า พระองค์ก็ไม่ได้ด่าว่ากลับ เมื่อมนุษย์ปฏิบัติหยาบช้าต่อพระองค์ พระองค์ก็ไม่ได้ตอบโต้ พระองค์ทรงเป็นพระเมษโปดกของพระเจ้าในท่ามกลางพวกสุนัข

ปา

คำกรีกที่แปลเป็น “ไร้มลทิน” คือ อัมอีอันทอส ซึ่งหมายถึง “ปลอดการแปดเปื้อนอย่างสิ้นเชิง” มัน เป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าที่พระเยซูต้องปลอดการแปดเปื้อนใด ๆ ของบาปเพื่อที่จะเหมาะสม (ในฐานะมหา บุโรหิต) ที่จะเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระบิดาในที่บริสุทธิ์ภายในม่านนั้นในพลับพลา จำเป็นที่พระองค์ต้อง ไร้ตำหนิ บริสุทธิ์ ไม่ถูกแตะต้องโดยบาปในแง่ใดเลย

ก่อนที่มหาบุโรหิตเข้าไปภายในม่านในพลับพลาในตำแหน่งบุโรหิตของคนเลวี เขาต้องอาบน้ำ (ลนต. 16:4) มหาบุโรหิตของเราไม่ต้องชำระตัวให้สะอาด พระองค์ทรงสะอาดหมดจด บริสุทธิ์ ไร้มลทิน ไร้ริ้วรอย ความไร้มลทินเป็นสภาวะเนื่องนิത്യของพระองค์ เป็นไปไม่ได้ที่พระองค์จะถูกทำให้เป็นมลทินเพราะว่าพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าในเนื้อหนัง-ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเรา ไขแล้วครับ-แต่ก็ปราศจากบาป พวกบุโรหิตภายใต้ ระบบของคนเลวีสวมเสื้อผ้าที่ทำด้วยผ้าป่านสีขาว ซึ่งเป็นภาพถึงถึงความไร้มลทินด้านศีลธรรมส่วนบุคคลของ พระคริสต์

มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรง “แยกจากคนบาปทั้งปวง” นี้ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่ได้ทรง ปะปนและคลุกคลีกับพวกคนบาป-พวกฟาริสีถึงกับกล่าวหาพระองค์ว่าเป็น “มิตรสหายของพวกคนเก็บภาษี และคนบาป” แต่พระองค์ทรงแยกออกและแตกต่างจากพวกเขาเพราะพระองค์ไม่ได้เข้าส่วนในบาปและนิสัยที่ บาปหนาต่าง ๆ ของพวกเขา

อย่างไรก็ตาม ความคิดหลักตรงนี้ก็เกี่ยวข้องกับการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระองค์ทรงถูก ทำให้เป็นขึ้นแล้วและทรงแยกออกชั่ววินาทีจากเหล่ามนุษย์ที่บาปหนา พวกเขาจะไม่มีวันได้ด่าว่าพระองค์อีก พระองค์จะไม่ถูกย้ายี ถูกทุบตี หรือถูกตรึงกางเขนอีกเลย ในการฟื้นคืนพระชนม์อันทรงสง่าราศีของพระองค์ พระองค์ทรงแยกออกจากทุกรูปแบบที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหนังในประสบการณ์นั้นที่พระองค์ได้ทนทุกข์ด้วยน้ำมือ ของพวกคนบาปบนแผ่นดินโลกนี้ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นขึ้นจากพวกคนตาย เสด็จขึ้นไปหา พระบิดา ถูกยอมรับแล้วโดยพระบิดาและประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ ก็เป็นเครื่องพิสูจน์ของ พระเจ้าถึงความไร้บาปของพระบุตรของพระองค์

พระองค์ทรง “ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย” ตรงนี้เราเห็นระดับของการถูกยกชูของพระองค์ (ซึ่งถูกกล่าวไปแล้วในบทที่ 4 ข้อ 14) พระองค์ทรงคู่ควรกับตำแหน่งของการยกชูเช่นนั้น พระองค์ ทรงมีสิทธิ ในสง่าราศีขณะนี้ของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้พระเจ้าพระบิดาพอพระทัยแล้วในทุกรายละเอียดปลีกย่อย และด้วยเหตุนี้จึงทรงครอบครองที่นั่งเบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน สิ่งทรงสร้างทั้งปวงบัดนี้ อยู่ภายใต้พระบาทที่มีรอยตะปูของพระองค์แล้ว!

ในข้อ 27 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นว่าในทุกรายละเอียดแห่งชีวิตของพระองค์ การรับใช้ของ พระองค์ ความมรณาของพระองค์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ พระคริสต์ทรงเป็นที่พอพระทัยต่อ พระเจ้าพระบิดาอย่างไร้ขีดจำกัด และเนื่องจากพระคริสต์ผู้ทรงไร้บาป ไม่จำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาเพื่อ พระองค์เอง เครื่องบูชานั้นที่พระองค์ได้ทรงถวายเพื่อผู้คนของพระองค์จึงมีผลชั่ววินาที มันไม่ต้องถูกถวายซ้ำ อีก

“...พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว เมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง” ในที่นี้มีการประกาศถึงการไม่จำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาใด ๆ เพิ่มอีก ความครบบริบูรณ์เหล่านั้นที่ถูกพรรณนาในข้อ 26 ประกาศว่าพระคริสต์ทรงปลดความอ่อนกำลังทั้งปวง พวกมหาปุโรหิตที่เป็นคนเลวไม่สามารถสนองตอบ ความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ความชอบธรรมของพระเจ้าได้เพราะว่าพวกเขามีความอ่อนกำลัง พวกเขาไม่มีคุณสมบัติที่จะทำการลบมลทินด้วยตัวเองได้ พวกเขาถูกบังคับให้ต้องถวายเครื่องสัตวบูชาทั้งหลายเพราะบาปของตัวเองทุกวัน เป็นครั้งคราว ซ้ำแล้วซ้ำอีก ในฮีบรู 10:1 เครื่องบูชาถูกถวายซ้ำ “ทุกปี ๆ” ในอพยพ 13:10 คำแปลแบบตรงตัวของคำฮีบรูนั้นคือ “วันทั้งหลายสู่วันทั้งหลาย”

ภายใต้ระบบของคนเลว มหาปุโรหิตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งจำเป็นต้องถวายโลหิตเพื่อบาปของตัวเอง ก่อนที่จะถวายเครื่องบูชาเพื่อบาปของประชาชน-และเขาต้องทำเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำอีก ปีแล้วปีเล่า แต่พระคริสต์ผู้ทรงสมบูรณ์แบบ ไร้บาป ไร้อุปาย-ไม่จำเป็นต้องถวายเครื่องสัตวบูชาหรือเครื่องบูชาใด ๆ เพื่อพระองค์เอง และด้วยเหตุนี้เพราะว่าเครื่องบูชาของพระองค์สมบูรณ์แบบ จึงไม่จำเป็นต้องมีเครื่องบูชาใด ๆ เพิ่มอีก การถวายบูชาของพระคริสต์โดยพระโลหิตของพระองค์เองดำรงอยู่ในมานั้น “ทางใหม่และมีชีวิต” (ฮบ. 10:20)

ในข้อ 28 เปาโลสรุปย่อเรื่องราวทั้งหมดของสิ่งที่เขาได้กล่าวมาจนถึงจุดนี้ ชาวฮีบรูเหล่านั้นยังยึดมั่นอยู่กับสิ่งต่าง ๆ ที่โมเสสได้สถาปนา พวกเขา กำลังพยายามยึดพระคริสต์ด้วยมือข้างหนึ่งและยึดระบบของคนเลวด้วยมืออีกข้าง ดูเหมือนว่าพวกเขาไม่อาจยอมรับข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมสำหรับคนเหล่านั้นที่เชื่อ

ชาวฮีบรูเหล่านั้นอยากยอมรับพระเยซู แต่พวกเขาก็ยากให้ระเบียบของคนเลวอยู่ในคริสตจักรต่อไป ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงมีอยู่ว่า พระเจ้าได้ทรงออกแบบทางใหม่และมีชีวิตผ่านทางปุโรหิตผู้หนึ่งของอีกระเบียบแล้ว-ไม่ใช่ระเบียบของอาโรน แต่ตามระเบียบของเมลคีเซเดค

คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นพบว่ามันยากที่จะยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้ากำลังอวยพรพวกเขา ไม่ใช่ปล้นบางสิ่งไปจากพวกเขา พวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวถูกแต่งตั้งภายใต้พระราชบัญญัติ-มนุษย์ที่มีความอ่อนกำลัง แต่ในพระคริสต์ ปุโรหิตผู้สมบูรณ์แบบนั้น พระราชบัญญัติได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้ว พวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวเป็นมนุษย์ที่ตายได้ พระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า คนเหล่านั้นถูกแต่งตั้งเข้าสู่ตำแหน่งโดยพระราชบัญญัติ พระคริสต์มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงถูกแต่งตั้งเข้าสู่ตำแหน่งโดยพระเจ้าพระบิดา และด้วยคำปฏิญาณ พวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวปรนนิบัติเพียงชั่วเวลาสั้น ๆ และจากนั้นพวกเขาก็ตายหรือถูกถอดจากตำแหน่งเพราะอายุที่มากขึ้น แต่พระคริสต์มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงอยู่ตลอดไป ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นสุดเลย! ดังนั้นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดทำให้แก่คริสตจักรจึงเหนือกว่าการจัดหาทั้งหลายภายใต้ระบบของโมเสสและคนเลว

คำที่แปลเป็น “ถึงความสำเร็จ” ในภาษากรีกอ่านว่า แต่งตั้ง พระคริสต์ผู้ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงเหมาะสมอย่างสมบูรณ์แบบกับผู้เชื่อเพราะการรับสภาพเนื้อหนังของพระองค์ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และการถูกยกชูของพระองค์ซึ่งบ่งบอกว่าพระองค์ทรงทำให้พระเจ้า

พระบิดาพอพระทัยอย่างสมบูรณ์แบบแล้ว

ข้อเท็จจริงต่าง ๆ จนถึงบัดนี้เกี่ยวกับพระเยซู

ประการแรก ในบทที่ 1 ข้อ 1 และ 2 พระคริสต์ทรงถูกแนะนำให้เรารู้จักในฐานะพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งโดยทางพระองค์พระเจ้าได้ตรัสแก่เราแล้วในวันสุดท้ายเหล่านี้ และทรงถูกเปรียบเทียบกับว่าตรงข้ามกับพวกศาสนพยากรณ์แห่งสมัยก่อน พระองค์ทรงเหนือกว่าพวกศาสนพยากรณ์ยิ่งนัก

ประการที่สอง พระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกเปรียบว่าตรงข้ามกับเหล่าทูตสวรรค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าไม่เคยตรัสด้วย ณ เวลาใดเลย “ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดท่านแล้ว” เหล่าทูตสวรรค์เป็นผู้ถูกสร้าง เป็นเหล่าวิญญาณผู้ปรนนิบัติ พระบุตรทรงถูกให้บังเกิดโดยพระเจ้า พระเจ้าไม่เคยตรัสถึงทูตสวรรค์องค์ใดเลย “เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา” พระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าทรงมีพระที่นั่งหนึ่ง พระองค์ทรงมีธารพระกรหนึ่ง และเหล่าทูตสวรรค์ก็ไม่มีสการพระองค์ (ฮบ. 1:5-8,13)

ประการที่สาม เราได้เห็นพระคริสต์ในแบบที่ตรงข้ามกับโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และในฐานะผู้รับใช้เขาก็สตัยชื่อในบ้านของพระเจ้า แต่พระคริสต์ทรงเป็นบุตรคนหนึ่ง-ใช่แล้วครับ พระบุตรนั้น ผู้อยู่เหนือบ้านของพระเจ้า (ฮบ. 3:5,6)

ประการที่สี่ เนื่องจากพระคริสต์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่เราผ่านทางพระองค์ เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นใหญ่กว่าเหล่าทูตสวรรค์และทรงเป็นใหญ่กว่าโมเสส พระองค์จึงทรงมีสิทธิ์และคุณสมบัติที่จะกลายเป็นมหาบุโรหิตที่ยิ่งใหญ่ของเรา ดังนั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงทรงเตือนสติว่า “เมื่อเห็นแล้วว่าพวกเรามีมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่เสด็จไปในฟ้าสวรรค์ทั้งหลายแล้ว พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้พวกเราเชื่อมั่นในการยอมรับของพวกเขา” (ฮบ. 4:14)

ประการที่ห้า พระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าทรงถูกนำเสนอในอุปนิสัยแบบเมลคีเซเดคของพระองค์-เมลคีเซเดคเป็นภาพลึกลับ พระคริสต์ทรงเป็นของจริง เราได้เห็นตำแหน่งบุโรหิตของพระคริสต์ที่ถูกเปรียบว่าตรงข้ามกับตำแหน่งบุโรหิตของอาโรนและลูกหลานของเขา พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนแล้วว่าพระเยซูคริสต์ทรงถูกทำให้ถึงความสำเร็จแล้วผ่านการทนทุกข์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้ในเนื้อหนัง แต่ถึงแม้พระองค์มีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ความเชื่อฟัง และทรงถูกทำให้ถึงความสำเร็จแล้วผ่านการทนทุกข์ (ฮบ. 5:8-10)

ประการที่หก เราได้ยินคำเตือนอันน่าเกรงขามที่ว่าเนื่องจากพระบุตรของพระเจ้าได้สิ้นพระชนม์ความมรณาอันน่าอัศจรรย์แห่งกางเขนนั้น ทรงเติมพระทัยสละชีวิตของพระองค์ในความปวดร้าวและความอัปยศเพื่อที่เราจะได้มีชีวิต คนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวสารนี้และจากนั้นก็กลับไปหาศาสนายิวก็ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเข้ากับตัวพวกเขาเองอีกรอบและทำให้พระองค์อัปยศอย่างเปิดเผย-และเป็นไปไม่ได้เลยที่พวกเขาจะกลับใจใหม่

ความรอดไม่ใช่พระคริสต์บวกศาสนายิว และไม่ใช่ศาสนายิวบวกพระคริสต์ แต่เป็น “พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย อันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี” เราครบบริบูรณ์ในพระองค์-ไม่ต้องเพิ่มอะไรเข้าไป ไม่ต้องหักอะไรออก-พระคริสต์แต่เพียงผู้เดียว

และสุดท้ายแล้ว เราได้เรียนรู้ว่ามหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงบริสุทธิ์ ไร้อุบาย ไร้มลทิน แยกออกจากพวกคนบาป ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ บุโรหิตผู้หนึ่งที่ไม่จำเป็นต้องถวายเครื่องสัตวบูชาประจำวัน พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาที่เป็นตัวพระองค์เองครั้งเดียว และผ่านทางเครื่องบูชาเดิวนั้นพระองค์ทรงทำให้ “คนทั้งหลายที่ถูกแยกตั้งไว้” ถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์แล้ว พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอดจนถึงที่สุดเพราะว่าพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เสมอไปเพื่อทำการทูลวิงวอนเผื่อคนเหล่านั้นที่มาหาพระเจ้าโดยพระองค์

ไม่เคยมีศาสดาพยากรณ์ บุโรหิต หรือกษัตริย์ใดที่เป็นเหมือนพระคริสต์ของเรา! พระองค์ทรงมีชีวิต พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ พระองค์ทรงเป็นขึ้นอีก พระองค์เสด็จผ่านฟ้าสวรรค์ขึ้นไปแล้ว พระเจ้าพระบิดาทรงรับพระองค์และประทานที่นั่งหนึ่งบนพระที่นั่งนั้นที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ และหลังจากเสร็จสิ้นพระราชกิจแห่งการไถ่แล้ว พระคริสต์มหาบุโรหิตของเราก็คงมีชีวิตอยู่เสมอไปเพื่อทำการทูลวิงวอนเผื่อผู้เชื่อทั้งหลาย

พระคริสต์ปุโรหิตผู้สมบูรณ์แบบ

บทที่ 8

8:1 บัดนี้ เรื่องสิ่งทั้งหลายที่พวกเรากล่าวถึงแล้วนั้น ข้อสรุปก็คือว่า พวกเรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย

8:2 เป็นผู้ปรนนิบัติแห่งสถานบริสุทธิ์ และแห่งพลับพลาอันแท้จริง ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ และไม่ใช้มนุษย์

8:3 เพราะวามหาปุโรหิตทุกคนได้ถูกตั้งขึ้นเพื่อให้ถวายบรรดาของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มนุษย์ผู้นี้ต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย

8:4 เพราะถ้าพระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ก็จะได้ทรงเป็นปุโรหิต โดยเห็นว่ามิปุโรหิตหลายคนก็ถวายบรรดาของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว

8:5 ซึ่งเป็นผู้ที่ปรนนิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนโมเสสได้ถูกพระเจ้าทรงเตือนสติ ครั้นเมื่อท่านพร้อมที่จะสร้างพลับพลาขึ้น พระองค์ตรัสว่า ‘เพราะ คุณเกิด เจ้าจงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่ได้สำแดงแก่เจ้าบนภูเขาเหล่านั้น’

8:6 แต่บัดนี้ พระองค์ได้ทรงรับการปรนนิบัติอันยอดเยี่ยมกว่า โดยที่พระองค์ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใดด้วย ซึ่งได้ทรงตั้งไว้บนบรรดาพระสัญญาอันดีกว่า

8:7 เพราะว่าถ้าพันธสัญญาอันแรกนั้นไม่มีข้อผิดพลาดใด ๆ ก็คงไม่ต้องเสาะหาที่สำหรับพันธสัญญาที่สองนั้น

8:8 ด้วยว่าโดยทรงพบข้อผิดพลาดกับพวกเขา พระเจ้าจึงตรัสว่า “คุณเกิด วันเวลาจะมาถึง” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานแห่งอิสราเอล และกับวงศ์วานของยูดาห์

8:9 ไม่ใช่ตามพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา ในวันที่เราจูงมือของพวกเขาเพื่อนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้ดำเนินต่อไปในพันธสัญญาของเรา และเราไม่ใส่ใจพวกเขาแล้ว” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ

8:10 “ด้วยว่านี่เป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานแห่งอิสราเอล ภายหลังจากวันเหล่านั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ “เราจะบรรจুবรรดาพระราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของพวกเขา และจะจารึกพระราชบัญญัติเหล่านั้นไว้ในใจของพวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งแก่พวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรหมู่หนึ่งแก่เรา

8:11 และพวกเขาจะไม่สอนเพื่อนบ้านของแต่ละคน และพี่น้องของแต่ละคน โดยกล่าวว่า ‘จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เพราะทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่คนโตที่สุด

8:12 เพราะเราจะเมตตาต่อบรรดาการอธรรมของพวกเขา และบรรดาบาปและความชั่วช้าของพวกเขา เราจะไม่จดจำอีกต่อไป”

8:13 ในที่พระองค์ตรัสว่า “พันธสัญญาใหม่” พระองค์ก็ทรงทำให้พันธสัญญาอันแรกนั้นเก่าไป บัดนี้สิ่งซึ่งเสื่อมลงและกำลังเก่าแก่ไปนั้น ก็พร้อมแล้วที่จะหายไป

ข้อ 1 และ 2: “บัดนี้ เรื่องสิ่งทั้งหลายที่พวกเรากล่าวถึงแล้วนั้น ข้อสรุปก็คือว่า พวกเรามีมหาปุโรหิต

อย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย เป็นผู้ปรนนิบัติแห่งสถาน
บริสุทธิ์ และแห่งพลับพลาอันแท้จริง ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ และไม่ใช่มนุษย์”

“บัดนี้ เรื่องสิ่งทั้งหลายที่พวกเรากล่าวถึงแล้วนั้น ข้อสรุปก็คือว่า” เราควรเข้าใจว่าทั้งหมดที่ถูกสอน
แล้วในบทก่อน ๆ ถูกสรุปย่อในพระคำข้อนี้หรือ? ไม่ใช่ครับ เพราะทั้งหมดที่ถูกสอนในเจ็ดบทแรกนั้นไม่ถูก
พรรณนาตรงนี้ แต่ในพระคำข้อนี้เรามีการสำเร็จครบถ้วนของทั้งหมดที่ได้ไปก่อนแล้ว คำกรีกที่แปลเป็น “ข้อ
สรุป” จะแปลให้ดีขึ้นได้ว่า “ประเด็นใหญ่ จุดเด่นที่เป็นมงกุฏ” ดังนั้นเราก็จะอ่านได้ว่า “จากสิ่งเหล่านั้นซึ่งเรา
ได้กล่าวไปแล้ว นี่เป็นประเด็นใหญ่ จุดเด่นที่เป็นมงกุฏ” เปาโลไม่เพียงกำลังสรุปย่อสิ่งที่เขาประกาศไปแล้ว
เขากำลังนำเสนอประเด็นใหญ่ของสิ่งที่เขาจะกล่าวเช่นกัน ประเด็นใหญ่นั้นก็คือว่า พระคริสต์ ซึ่งอยู่
ภายในมานั้นและประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้ว ทรงเป็น “ผู้ปรนนิบัติแห่งสถานบริสุทธิ์ และ
แห่งพลับพลาอันแท้จริง”

“พวกเรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง...”-นั่นคือ มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงเหนือกว่าพวกปุโรหิตที่
เป็นคนเลวี่ พระคริสต์ทรงเป็นสรุปรวมทั้งหมดของสง่าราศีทั้งสิ้นของความเป็นพระเจ้าและสรุปรวมทั้งหมด
ของความสมบูรณ์แบบทั้งสิ้นของความเป็นมนุษย์-พระเจ้าผู้ไร้ข้อครหาและมนุษย์ผู้ไร้ข้อครหา พระองค์ทรง
มหิทธิฤทธิ์ในอำนาจ แต่พระองค์ก็ทรงอ่อนโยนอย่างไม่อาจบรรยายได้และไร้ขีดจำกัดในความเวทนาและความ
เมตตากรุณา พระองค์ไม่เพียงทราบทุกความต้องการของเรา แต่พระองค์ทรงรู้สึกความต้องการของเราและ
ทรงร่วมแบ่งปันความทุกข์ของเราอย่างแท้จริงด้วย พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยเหลือ คำจูน รักษาไว้
และปลอบประโลมใจ ไม่ว่าความต้องการของเราหรือความทุกข์ของเราจะเป็นอะไรก็ตาม

ในฐานะเป็นของจริงของอาโรน พระคริสต์มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงถูกทำให้ถึงที่สำเร็จแล้ว
ผ่านทางการทนทุกข์ ขณะอยู่ในเนื้อหนัง พระองค์ทรงรู้สึกทุกความเจ็บปวด ทรงสู้ทนทุกความปวดร้าวของ
จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย ที่มนุษย์ที่ตายได้คนใดจะสู้ทนหรือรู้จักได้

ในฐานะเป็นของจริงของเมคซีเดค บัดนี้พระคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ทรง
เป็นปุโรหิตกษัตริย์ ตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์ไม่เพียงสมบูรณ์แบบ มันไม่สิ้นสุดและไม่เปลี่ยนแปลงเช่นกัน

“...ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย” ข้อเท็จจริงที่ว่าพระ
คริสต์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่บน
พระที่นั่งของพระองค์แล้ว ก็เป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ไม่ใช่ผู้ปรนนิบัติแห่งสถานบริสุทธิ์ของพวกยิวบนแผ่นดิน
โลก พระองค์ไม่ใช่แค่อีกคนหนึ่งในสายของพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวี่ พระองค์ทรงเป็นปุโรหิตและผู้ปรนนิบัติ
แห่งของจริงนั้น-สถานบริสุทธิ์แห่งสวรรค์นั้น-และในที่นี้เราถูกแนะนำให้รู้จักกับคำบรรยายเกี่ยวกับสถาน
บริสุทธิ์แห่งสวรรค์นั้นซึ่งตรงข้ามกับสถานบริสุทธิ์แห่งแผ่นดินโลก

พลับพลาแห่งระบบของคนเลวี่เป็นภาพเล็ง แต่บัดนี้พระเยซูทรงเป็นมหาปุโรหิตในของจริงนั้น-ใน
สวรรค์ ภายในมานั้น เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

ในบทที่ 1 เราอ่านว่าพระคริสต์ “ได้ประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน”
ซึ่งคำกล่าวนี้แนะนำเสนอความสูงส่งแห่งตัวตนของพระองค์และตำแหน่งของพระองค์ ข้อพระคำตอนนี่ของเราชี้ให้

เราเห็นความสูงส่งของพระองค์และสิทธิอำนาจแบบพระเจ้าของพระองค์ บัดนี้พระคริสต์ทรงครอบครองสถานที่แห่งอำนาจในฐานะผู้ทรงเท่าเทียมร่วมกับพระบิดา-พระเจ้าพระบิดาและพระเจ้าพระบุตรประทับเคียงข้างกันบนพระที่นั่งแห่งพระคุณนั้น

การนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาไม่เพียงบ่งบอกถึงเกียรติยศและเดชานุภาพ แต่บ่งบอกถึงความรักอันล้ำลึกเช่นกัน อ่านเพลงสดุดีบทที่ 45 ทั้งบทและสังเกตข้อ 9 เป็นพิเศษ: “พระราชาินีผู้ประดับด้วยทองคำแห่งเมืองโอฟีร์ได้ประทับยืนอยู่ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์” จงสังเกต 1 พงศ์กษัตริย์ 2:19 และเนหะมีห์ 2:6 เช่นกัน

ภาพที่ถูกลำเสนอในข้อพระคำจากภาคพันธสัญญาเดิมเหล่านี้ก็คือว่า กษัตริย์ฝ่ายโลกปิตินิติที่จะให้ผู้ที่เขารักอยู่ขวามือของเขา ซึ่งบ่งบอกถึงความรักและความชื่นชมยิ่งนัก ในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระคริสต์ พระเจ้าพระบิดาทรงประกาศมากกว่าหนึ่งหนว่าพระองค์ทรงพอพระทัยพระบุตรยิ่งนัก ในยอห์น 10:17 พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นพระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา...” ในยอห์น 8:29 พระองค์ตรัสว่า “เราทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์เสมอ” พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ทรงยอมรับพระบุตรเข้าในที่บริสุทธิ์ที่สุดและทรงปิตินิติให้พระบุตรประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์

จงเชื่อสิ่งนี้เถิด ท่านผู้อ่านที่รัก: พระที่นั่งแห่งเดชานุภาพของพระเจ้าคงจะเป็นสถานที่แห่งความหวาดหวั่นและความสยดสยองสำหรับคนที่ยังไม่ได้บังเกิดใหม่ การได้เห็นพระเจ้าบนพระที่นั่งนั้นคงจะทำให้บุคคลเช่นนั้นหวาดกลัวยิ่งนัก แต่พระคริสต์ประทับบนพระที่นั่งนั้นเพื่อกล่าวยอมรับทุกคนที่เชื่อ และเพื่อนำเสนอพวกเขาแบบไร้ความผิดต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ ขอขอบคุณพระเจ้าที่พระเยซูไม่ทรงละอายที่จะเรียกเราว่าพี่น้อง!

สำหรับผม นี่เป็นหินก้อนบนสุดของพีระมิดแห่งความจริงของคริสเตียน-จุดเด่นที่เป็นมงกุฎของพีระมิดแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน: มหาบุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ผู้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระที่นั่งของผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์

“ผู้ปรนนิบัติแห่งสถานบริสุทธิ์...” พวกบุโรहितแห่งระบบของเลวีไม่เคยถูกกล่าวว่ามีเกียรติในสถานบริสุทธิ์นั้น งานของพวกเขาไม่เคยเสร็จสิ้น: “และบุโรहितทุกคนก็ยืนปรนนิบัติอยู่ทุกวัน ๆ และถวายบรรดาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันบ่อย ๆ...แต่มนุษย์ผู้นี้...ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า” (ฮบ. 10:11,12)

ภายใต้ระบบของเลวี ในวันทำการลบมลทินนั้น เครื่องสัตวบูชาที่ถูกฆ่าข้างนอก ที่ประตูของพลับพลาจากนั้นโลหิตจึงถูกนำเข้าไปภายในม่านและถูกประพรมบนพระที่นั่งกรุณาในที่บริสุทธิ์ที่สุด (อ่านเลวีนิติ 16-ทั้งบท)

พระคริสต์ผู้ทรงเป็นมหาบุโรहितของเราได้หลังรินพระโลหิตของพระองค์บนกางเขนนั้นและสละวางชีวิตของพระองค์ แต่ความมรณาไม่อาจรั้งพระองค์ไว้ได้ พระองค์ทรงเป็นขึ้น พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และนำเสนอพระองค์เองต่อพระบิดาภายในม่านในสถานบริสุทธิ์ที่สุดนั้น แต่พระองค์ไม่ทรงยืนอยู่ที่นั่นทุกวัน พระองค์ได้ถวายเครื่องบูชาเดียว (ตัวพระองค์เอง) และจากนั้นก็ตรัสว่า “สำเร็จแล้ว!” ดังนั้นพระองค์จึงทรงนั่ง

ลงแล้วตอนนี้

มีกล่าวในฮีบรู 8:2 ว่าพระเยซูทรงเป็น “ผู้ปรนนิบัติ” อาจมีคนถามว่า “คำกล่าวนี้ไม่ขัดแย้งกับคำประกาศของพระองค์ที่ว่า ‘สำเร็จแล้ว’ หรือ? ผู้ปรนนิบัติก็เป็นผู้รับใช้คนหนึ่ง และถ้าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ปรนนิบัติ พระองค์จะไม่ใช่ผู้รับใช้หรือ?”

เป็นความจริงที่ว่าราคาแห่งการไถ่ถอนถูกจ่ายแล้วและงานรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ในเรื่องการไถ่ได้สำเร็จแล้ว พระองค์ทรงทำงานนั้นที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจะกระทำสำเร็จครบถ้วนแล้ว แต่งานปรนนิบัติของพระองค์ดำเนินต่อไปในสถานบริสุทธินั้น ในที่บริสุทธิตั้งนั้น-ไม่ใช่บนแผ่นดินโลกในพระวิหารโบราณนั้น แต่ใน “พลับพลาอันแท้จริง ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ และไม่ใช่มนุษย์”

สวรรค์คือสถานบริสุทธินั้นซึ่งพระคริสต์มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงปรนนิบัติอยู่ข้างในตอนนี้ จงสังเกตฮีบรู 9:24 และ 10:19

“เพราะพระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงแห่งสถานบริสุทธิของพระองค์ จากสวรรค์พระเยโฮวาห์ได้ทอดพระเนตรแผ่นดินโลก” (สดด. 102:19)

“พลับพลาอันแท้จริง” ไม่ได้ตรงข้ามกับวิหารเหล่านั้นของพวกเขาต่างชาติ แต่ตรงข้ามกับพลับพลาของชนชาติอิสราเอลซึ่งคงอยู่ชั่วคราว-ภาพเงาของของจริงนั้น “พลับพลาอันแท้จริง” เป็นความจริงที่ว่าพลับพลาของคนเลวีถูกกำหนดและถูกบัญชาโดยพระเจ้า พระเจ้าได้ประทานแบบอย่างนั้นแก่โมเสสและโมเสสปฏิบัติตามแบบแปลนเหล่านั้นในการก่อสร้างพลับพลา ตามที่พระเจ้าทรงบัญชา แต่ถึงแม้ว่าพระเจ้าประทานแบบอย่างนั้น โมเสสก็เป็นผู้ก่อสร้าง-และพลับพลาที่แท้จริงซึ่งถูกกล่าวถึงในที่นี้คืออะไร? มันคือความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ “พลับพลา” ถูกใช้หลายหนในพระคัมภีร์เพื่อกล่าวถึงร่างกายของมนุษย์ จงหมายเหตุ 2 โครินธ์ 5:1, 2 เปโตร 1:13 และข้ออื่น ๆ

พระวิญญาณบริสุทธิ ซึ่งตรัสผ่านปากกาที่ได้รับการดูแลของยอห์นผู้เป็นที่รัก ตรัสว่า “พระวาหะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ (ตั้งพลับพลา) ท่ามกลางพวกเรา” (ยอห์น 1:14) ฮีบรู 9:11 กล่าวว่า “แต่โดยที่พระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งดีต่าง ๆ ที่จะมาถึง โดยทางพลับพลาอันยิ่งใหญ่กว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่า ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์ คือที่จะกล่าวว่า มิใช่ของโลกนี้”

“พลับพลาอันแท้จริง” กล่าวถึงความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์อย่างชัดเจน พลับพลาของชนชาติอิสราเอลเป็นภาพเงาอย่างหนึ่งของพระคริสต์ผู้ทรงรับสภาพเนื้อหนัง

“...ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ และไม่ใช่มนุษย์” นี้หมายถึงการประสูติจากหญิงพรหมจารี ซึ่งชี้ไปยังลักษณะเฉพาะตัวที่เหนือธรรมชาติและแหล่งกำเนิดจากพระเจ้าของความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ “ตั้งนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์จึงตรัสว่า ‘เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ได้ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมร่างกายหนึ่งไว้สำหรับข้าพระองค์’ (ฮบ. 10:5) “แต่ขณะที่โยเซฟยังคิดในสิ่งเหล่านี้อยู่ ดุเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝัน โดยกล่าวว่า ‘โยเซฟ ท่านผู้เป็นบุตรชายของดาวิดเอ๋ย อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาอยู่ร่วมกับท่านเพื่อเป็นภรรยาของท่านเลย เพราะว่าผู้ซึ่งถูกปฏิสนธิในเธอเป็นโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ’ (มธ. 1:20)

วลีสุดท้ายนี้ในข้อ 2 กล่าวชัดเจนเช่นกันว่าพระคริสต์ไม่ได้มีบิดาที่เป็นมนุษย์ เหมือนอย่างที่ถูกนำเสนอในลูกา 1:34,35: “แล้วมารีย์กล่าวแก่ทูตสวรรค์นั้นว่า “สิ่งนี้เป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังไม่ได้ร่วมกับชายคนใด” และทูตสวรรค์องค์นั้นตอบและกล่าวแก่เธอว่า “พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกคลุมเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ซึ่งจะบังเกิดมาจากเธอด้วยจะถูกเรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า!”

ข้อ 3: “เพราะว่ามหาบุโรหิตทุกคนได้ถูกตั้งขึ้นเพื่อให้ถวายบรรดาของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มนุษย์ผู้นี้ต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย”

งานรับใช้หลักที่เฉพาะเจาะจงของมหาบุโรหิตของพระเจ้าคือ “ถวายเครื่องบูชา” ดังนั้นพระคริสต์มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ผู้นั้น จึงต้องถูกกำหนดให้ถวายเครื่องบูชาเช่นกัน พระองค์ได้ถวายแล้ว และยังทรงกระทำกิจในฐานะผู้ทูลวิงวอนและคนกลางของเราอยู่เหมือนเดิม โดยกระทำการซึ่งเป็นของสถานบริสุทธิ์ของจริงนั้น

บทที่ 3 ข้อ 1 นำเสนอพระคริสต์ในสถานบริสุทธิ์แห่งสวรรค์ ผู้ทรงปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย มหาบุโรหิตภายใต้ระบบคนเลวไม่สามารถเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ได้จนกว่าเขาได้ถวายเครื่องบูชาด้วยโลหิต นั่นคือเครื่องสัตวบูชาแล้ว ด้วยเหตุนี้ เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นของจริงของภาพเงานั้น พระองค์จึงต้อง “มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย” และเนื่องจากพระองค์ทรงถูกเห็นในสถานบริสุทธิ์แห่งสวรรค์นั้น นั่นจึงเป็นข้อพิสูจน์ว่าพระองค์ได้ถวายเครื่องบูชาหนึ่งซึ่งถูกยอมรับโดยพระเจ้าพระบิดาแล้ว

พระองค์ได้ถวายอะไร? พระองค์ได้ถวายพระองค์เอง- “ผู้ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง”

พระเยซูทรงเป็นพยานแก่พวกศัตรูของพระองค์ว่าพระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา พระองค์ทรงเป็นพยานเพิ่มเติมอีกว่าพระองค์ได้กระทำการสังหารพัดที่ขอบพระทัยพระบิดาเสมอ และจากนั้น ก่อนที่พระองค์เสด็จไปยังกลโกธา พระองค์ตรัสว่า “ข้าพระองค์ถวายสงสาราคีแต่พระองค์ แล้วบนแผ่นดินโลก ข้าพระองค์กระทำพระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ประทานให้ข้าพระองค์กระทำนั้นสำเร็จแล้ว” (ยอห์น 17:4)

พระโลหิตของพระองค์ ซึ่งหลังรินบนกางเขนนั้น ได้ทำให้ทุกรายละเอียดปลีกย่อยแห่งแผนการของพระเจ้าสำเร็จครบถ้วนแล้ว ซึ่งทำให้พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรมและทรงนับว่าคนธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ด้วย พระเยซูทรงทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จจริงแล้ว พระองค์ทรงดำเนินชีวิตที่ไร้บาป พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ความมรณาเพื่อเป็นเครื่องบูชา และพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ก็เปิดสถานบริสุทธิ์ที่สุดนั้นให้พระองค์แล้ว บัดนี้พระองค์ทรงอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าภายในมานัน โดยปฏิบัติหน้าที่เป็นมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา

พระเยซูคงไม่มีทางถวายเครื่องบูชาที่พระราชบัญญัติเรียกร้องได้ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรม แต่พระองค์ได้ถวายเครื่องบูชาที่ดีกว่า (ฮบ. 10:5-13) พระคริสต์ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว และในการทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จ พระองค์ได้ทำให้ระบบของคนเลวสำเร็จจริงแล้ว พันธสัญญาอันเก่าจึงต้องเลิกทางให้แก่พันธสัญญาอันใหม่ นั่น เพราะว่าตำแหน่งบุโรหิตของคนเลว

และตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ไม่อาจอยู่ร่วมกันได้ ปราศจากเครื่องสัตวบูชา ตำแหน่งปุโรหิตก็คงเป็นการ ต้มตุ๋นและการล้อเลียน แต่พระคริสต์ มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ได้เสด็จเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า แล้วพร้อมกับพระโลหิตของพระองค์เองซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า มีค่าประเสริฐและประทานชีวิต

พระองค์ได้ถวายพระองค์เองบนกางเขนนั่น แต่พระองค์ก็กำลังถวายอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของ พระเจ้า ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าพระองค์กำลังถวายการนมัสการ คำอธิษฐานต่าง ๆ และคำสรรเสริญของ คนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์เอง トラバใดที่เราอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนังนี้ การนมัสการของเรา คำอธิษฐาน ต่าง ๆ ของเรา การกระทำที่ดีที่สุดของเราและความคิดที่สูงส่งที่สุดของเราก็ก็น่าไม่สมบูรณ์แบบ และไม่มีสิ่งใดที่ ไม่สมบูรณ์แบบจะสามารถเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ได้ ด้วยเหตุนี้ มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ ของเราจึงทรงทำการทูลวิงวอนเพื่อเรา พระองค์ทรงรับของถวายต่าง ๆ ที่ไม่สมบูรณ์แบบของเราไปและทรง ชำระพวกมันให้สะอาด และพระองค์เองทรงถวายสิ่งเหล่านั้นแต่พระบิดาอย่างสมบูรณ์แบบและครบบริบูรณ์

ข้อ 4: “เพราะถ้าพระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต โดยเห็นว่ามี ปุโรหิตหลายคนที่ถวายบรรดาของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว”

พระคำข้อนี้ รวมถึงข้อ 3 ด้วย มองย้อนกลับไปยังคำประกาศของข้อ 1 และ 2 ตรงนี้เรามีข้อพิสูจน์ เพิ่มเติมว่าตำแหน่งปุโรหิตที่ผู้รู้สิ้นสุดของพระคริสต์ต้องอยู่ในสถานบริสุทธิ์ที่แท้จริงนั้นในสวรรค์ ศาสนายิว พร้อมกับระบบแบบคนเลวีของมันได้ถวายของกำนัล “ตามพระราชบัญญัติ” แต่พระคริสต์ได้แทนที่ตำแหน่ง ปุโรหิตที่เป็นภาพเงานั้นแล้ว-พระองค์ทรงเป็นตัวจริงนั้น, ของจริงนั้น พระองค์ได้เสด็จมาจากเผ่ายูดาห์และไม่ อาจเป็นปุโรหิตแบบคนเลวีได้ ดังนั้นพระองค์จึงต้องปรนนิบัติในพลับพลาที่แตกต่างไปจากเดิม

พระวิญญานบริสุทธิ์ไม่ได้กล่าวว่าพระคริสต์ไม่ได้เป็นปุโรหิตคนหนึ่งตอนที่พระองค์เคยอยู่บนโลกนี้ เราอ่านในฮีบรู 2:17, 5:7-9, และ 7:26,27 ว่าพระองค์ทรงถูกทำให้เป็นเหมือนพวกพี่น้องของพระองค์ในทุก ประการเพื่อที่พระองค์จะได้เป็นมหาปุโรหิตคนหนึ่งที่ดีเยี่ยมและเปี่ยมความกรุณา มันเป็นหน้าที่แบบปุโรหิตที่ พระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงปฏิบัติบนกางเขนนั่นตอนที่พระองค์ได้ถวายพระโลหิตและพระกายของพระองค์ เองเป็นเครื่องบูชา แต่เราต้องจำไว้ว่าภายใต้ระบบคนเลวี การแค่ว่าเครื่องสัตวบูชาไม่ได้ถือว่าเป็นเครื่องบูชาที่ ถวายแต่พระเจ้า ต้องมีการฆ่าสัตว์ตัวนั้นบนแท่นบูชาก่อน จากนั้นโลหิตจึงต้องถูกนำเข้าไปภายในม่านและนำ เสนอบนพระที่นั่งกรุณาต่อพระเจ้า ดังนั้นพระคริสต์จึงได้กลายเป็นมหาปุโรหิตของเราตอนที่พระองค์ทรงฟื้น คืนพระชนม์ บนกางเขนนั่นพระองค์ทรงถวายเครื่องบูชาขึ้นในตำแหน่งของมหาปุโรหิตของพระเจ้า และใน ฐานะมหาปุโรหิตพระองค์ได้ถวายเครื่องบูชาของพระองค์ (พระโลหิตของพระองค์) ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า แล้ว คำกล่าวของเปาโลคือ “ถ้าพระองค์ทรงอยู่บนแผ่นดินโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต” เพราะ อะไร? เพราะว่ามีคนปฏิบัติหน้าที่นั้นอยู่แล้ว

พวกปุโรหิตฝ่ายโลกต้องปฏิบัติตามระเบียบของเลวีและเป็นคนของเผ่าเลวี ในครอบครัวของอาโรน พระคริสต์ผู้นี้ไม่ทรงเป็นแบบนั้น นอกจากนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราคงไม่สามารถกระทำกิจในฐานะมหา ปุโรหิตในพลับพลาบนโลกนี้ตามพระราชบัญญัติได้ เพราะว่าไม่มีสถานบริสุทธิ์ที่เหมาะสมกับตัวตนที่หาใด เทียบของพระองค์ ในสวรรค์เพียงเท่านั้น ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าเอง ต้องเป็นสถานบริสุทธิ์นั้นซึ่งเป็นที่

ๆ พระคริสต์จะทรงนำเครื่องบูชาของพระองค์เข้าไปได้ เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า

ในที่นี้เปาโลไม่เพียงยืนยันคำกล่าวเหล่านั้นของข้อพระคำหลายข้อก่อนหน้า แต่ประกาศด้วยว่าไม่มีมหาบุโรหิตบนแผ่นดินโลกวันนี้แล้ว-และศาสนาที่ปราศจากมหาบุโรหิตเพื่อทำการทูลวิงวอนต่อพระเจ้าเพื่อประชาชนก็ไร้สาระ ว่างเปล่า ไร้หัวใจ และไม่มีชีวิต ไม่มีมหาบุโรหิตบนแผ่นดินโลกวันนี้เพื่อเป็นคนกลางระหว่างผู้เชื่อทั้งหลายกับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ มหาบุโรหิตของผู้เชื่อบัดนี้ประทับบนพระที่นั่งแห่งพระคุณแล้ว

ข้อ 5: “ซึ่งเป็นผู้ที่ปรนนิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนโมเสสได้ถูกพระเจ้าทรงเตือนสติ ครั้นเมื่อท่านพร้อมที่จะสร้างพลับพลาขึ้น พระองค์ตรัสว่า ‘เพราะ ดูเถิด เจ้าจงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่ได้สำแดงแก่เจ้าบนภูเขาขึ้นนั้น’”

ในที่นี้เปาโลพิสูจน์สิ่งที่เขากล่าวในตอนต้นของข้อ 4 การมีอยู่ของของจริงนั้นซึ่งนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพแล้วเรียกร้องให้ภาพเหล่านั้นจากไปเสีย-นั่นคือ ภาพเหล่านั้นถูกเอาออกไปแล้ว เนื่องจากตัวจริงนั้นได้ปรากฏตัวแล้ว (ศึกษา ฮีบรู 9:8-10)

งานรับใช้ทั้งหมดภายใต้ระบบคนเลวีเป็นเพียงภาพเล็งหนึ่ง ซึ่งถูกออกแบบมาเพื่อเล็งล่วงหน้าถึงตัวตนและพระราชกิจของพระคริสต์ และเมื่อครบกำหนดเวลา ของจริงนั้นได้มาแล้วในตัวจริง-พระคริสต์ ผู้ทรงถือกำเนิดจากผู้หญิงคนหนึ่ง เพื่อที่จะไถ่คนทั้งหลายที่อยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ (กท. 4:4,5)

เมื่อพระเยซูทรงส่งคืนวิญญาณของพระองค์ให้แก่พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ ศาสนายิวก็ถูกเอาออกไปแล้วอย่างชัดเจน ม่านในพระวิหารนั้นถูกฉีกจากบนลงล่าง (มธ. 27:51) แน่แน่นอนว่าพวกบุโรหิตยังปรนนิบัติต่อไปในพระวิหารนั้นจนกระทั่งมันถูกทำลายโดยที่ตส์ในปี ค.ศ. 70 แต่เครื่องสัตวบูชาและของถวายของพวกเขาไม่มีประโยชน์อันใดเลยเพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงไร้ตำหนิหรือวีรรอยได้ถูกปลงพระชนม์แล้วและไม่มีเครื่องบูชาอื่นที่พระเจ้าจะทรงยอมรับ

ข้อ 5 สอนว่ามีบางสิ่งที่เหนือกว่าพลับพลาที่จับต้องได้ซึ่งพระเจ้าทรงสำแดงแก่โมเสส พลับพลาที่โมเสสสร้างนี้นำเสนอภาพของความเป็นจริงต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณและฝ่ายสวรรค์ เป็นภาพเล็งล่วงหน้าถึงพลับพลาหรือสถานบริสุทธิ์แห่งสวรรค์นั้น งานปรนนิบัติทั้งหมดของพวกบุโรหิตที่เป็นคนเลวีเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายโลกและเป็นเพียงเงาของสถานบริสุทธิ์แห่งสวรรค์และพระคริสต์มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา

“...ดูเถิด เจ้าจงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่ได้สำแดงแก่เจ้าบนภูเขาขึ้นนั้น” นี่เป็นคำพูดที่ยกมาจากอพยพ 25:40 และถูกใส่ไว้ตรงนี้อาจใจโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่จะแสดงให้เห็นว่างานปรนนิบัติและงานรับใช้ของพวกบุโรหิตคนเลวีตามพระราชบัญญัตินั้นเป็นเพียงภาพ ๆ หนึ่งที่ถูกรูปแบบโดยพระเจ้าเพื่อที่จะนำเสนอการมาของตัวจริงนั้นซึ่งถูกพบฝ่ายวิญญาณในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

เราควรหมายเหตุไว้ว่าถึงแม้โมเสสเป็นผู้มีการศึกษาดีที่สุดในสมัยของเขา ได้เล่าเรียนในสติปัญญาทุกแขนงของอียิปต์ การศึกษาของเขาก็ไม่มีคุณค่าฝ่ายวิญญาณเลย (หรือไม่มีประโยชน์อันใดเลยเมื่อพูดถึงการกระทำต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ) โมเสสถูกสั่งให้กระทำทุกสิ่งตามที่พระเจ้าทรงร่างพิมพ์เขียวพวกมันไว้

มีบทเรียนฝ่ายวิญญาณที่โดดเด่นประการหนึ่งตรงนี้สำหรับผู้เชื่อทุกคน เราควรเชื่อฟัง “องค์พระผู้เป็น

เจ้าตรัสดังนี้” แทนที่จะทำตามประเพณีต่าง ๆ ของมนุษย์และโปรแกรมขององค์กรศาสนาต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา ในการนมัสการของเรา ในแผนการต่าง ๆ ของเรา ในสิ่งสารพัดที่เรากระทำ เราควรแน่ใจว่าเราอยู่ในน้ำพระทัยของพระเจ้าและว่าเรากระทำตามสิ่งสารพัดที่พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่เราและบัญชาเราในพระวจนะของพระองค์

พันธสัญญาทั้งสองนั้น:

พระคริสต์ทรงเป็นศูนย์กลางของพันธสัญญาที่ดีกว่า

ข้อ 6: “แต่บัดนี้ พระองค์ได้ทรงรับการปรนนิบัติอันยอดเยี่ยมกว่า โดยที่พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใดด้วย ซึ่งได้ทรงตั้งไว้บนบรรดาพระสัญญาอันดีกว่า”

บทนี้ของหนังสือฮีบรูกล่าวถึงสองสิ่งเป็นหลัก: สิ่งแรก คือขอบเขตแห่งงานปรนนิบัติของมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา สิ่งที่สอง คือพันธสัญญานั้นที่ดีกว่า

เปาโลกำลังพยายามที่จะนำชาวฮีบรูเหล่านั้นเข้าสู่ความรู้ที่ว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงพรากไปจากพวกเขา แต่ได้ทรงเพิ่มเข้ากับความหวังของพวกเขา ระบบคนเลวีไม่มีสิ่งใดที่สมบูรณ์แบบหรือถาวรมาขึ้นเสนอเลย แต่พระคริสต์ “ได้ทรงรับการปรนนิบัติอันยอดเยี่ยมกว่า” พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงในเนื้อหนัง พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางที่ยอดเยี่ยมกว่าเพราะว่าพระองค์ทรงถูกแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตพร้อมกับคำปฏิญาณหนึ่งและตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดพันธสัญญาหนึ่งที่ดีกว่าซึ่งตั้งอยู่บนบรรดาพระสัญญาที่ดีกว่าเยอะ

ชาวฮีบรูเหล่านั้นดูเหมือนจะไม่สามารถตัดใจจากตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีและระบอบของโมเสสได้ พระวิหารนั้นยังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและระเบียบพิธีเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่โมเสสก็ยังถูกถือปฏิบัติกันอยู่ มันเป็นเรื่องยากสำหรับพวกเขาที่จะเข้าใจว่าพระเจ้าจะทรงเอาตำแหน่งปุโรหิต พลัทธิ และระเบียบพิธีต่าง ๆ ออกไปได้อย่างไร และทรงตั้งทางใหม่ขึ้นมา พวกเขาไม่อาจเข้าใจได้ว่าพระเจ้าทรงเอาความหวังของพวกเขา ตำแหน่งปุโรหิตของพวกเขา บรรดาพระสัญญาของพวกเขา พันธสัญญาของพวกเขาไปเสียแล้ว แต่ว่าพระองค์ได้ประทานพันธสัญญาใหม่อันหนึ่งแก่พวกเขาและระบอบหนึ่งที่ดีกว่าโดยมีพระคริสต์เป็นประมุขของมัน-และในพระคริสต์ความเป็นพระเจ้ายกดำรงอยู่อย่างเต็มเปี่ยมในฝ่ายร่างกาย

สำหรับการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมของคุณ ข้อพระคำตอนหลัก ๆ ที่ทั้งสองพันธสัญญานั้นถูกกล่าวถึง ถูกพรรณนา และถูกเปรียบเทียบความตรงข้ามกัน คือ 2 โครินธ์บทที่ 3; กาลาเทีย บทที่ 3 และ 4; และฮีบรู บทที่ 8,9 และ 12

ในข้อ 6 ของบทนี้ของเราเรามีการเปลี่ยนผ่าน เปาโลผ่านจากหัวข้อเรื่องตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ซึ่งเหนือกว่าพระราชบัญญัติ ไปสู่ความยอดเยี่ยมของพันธสัญญาใหม่นั้นซึ่งเหนือกว่าพันธสัญญาเก่านี้ ก่อนโลกนี้ได้มีขึ้นมา พระเจ้าพระบิดาได้ทรงกำหนดว่าพระคริสต์ต้องมีความเป็นเอกในสิ่งสารพัด พระนามของพระองค์อยู่เหนือทุกนาม-ในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก และใต้แผ่นดินโลก

“แต่บัดนี้...” นี้บ่งบอกถึงเวลาหนึ่งที่เฉพาะเจาะจงและเปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างยุคแห่ง

พระคุณกับยุคแห่งบัญญัติของโมเสส-เวลานั้นเมื่อพวกบุโรหิตคนเลวคอยปรนนิบัติ “ตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์” แต่บัดนี้พระคริสต์บุโรหิตแห่งสวรรค์ทรงปรนนิบัติในพลับพลาแห่งสวรรค์นั้นซึ่งอยู่ภายในม่าน โดยประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

ในโรม 3:21 เปาโลกล่าวว่า “แต่บัดนี้ ความชอบธรรมของพระเจ้าโดยปราศจากพระราชบัญญัติได้ถูกสำแดงแล้ว...” พระเจ้าได้ทรงสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในพระคริสต์แล้ว “เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม” (รม. 3:26)

“แต่บัดนี้” ในพระคำข้อนี้ของเราและ “ณ เวลานี้” ในโรม 3:26 ชี้ไปยังเวลาเดียวกัน-การเสด็จมาของพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอด คนกลาง มหาบุโรหิต องค์พระผู้เป็นเจ้า และกษัตริย์ผู้จะเสด็จมานั้น ระบบคนเลวถูกเอาออกไปแล้วอย่างชัดเจน พระคริสต์ทรงเป็น “การปรนนิบัติอันยอดเยี่ยมกว่า” เพราะว่าพระองค์ทรงเป็น “ผู้ปรนนิบัติแห่งสถานบริสุทธิ์นั้น” ซึ่งเป็นของจริงและที่คงอยู่ถาวร ขณะที่พวกบุโรหิตคนเลวปรนนิบัติในพลับพลาที่ซึ่งคงอยู่ชั่วคราวเท่านั้น-เงาของสถานบริสุทธิ์แห่งสวรรค์นั้นอันเป็นที่ซึ่งพระเยซูทรงอยู่ตอนนี้

“แต่บัดนี้ พระองค์ได้ทรงรับการปรนนิบัติอันยอดเยี่ยมกว่า...” พระคริสต์ทรงได้รับการปรนนิบัติอันยอดเยี่ยมกว่านี้มาได้อย่างไร คำตอบถูกพบในฮีบรู 1:4: “โดยทรงถูกทำให้ดีกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ตามที่พระองค์ทรงได้รับพระนามที่ประเสริฐกว่าเหล่าทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก”

พระคริสต์ได้เสด็จเข้าสู่มรดกนี้ก่อนอื่นและสำคัญที่สุดเพราะพระประสงค์และพระดำริอันริ้นดร์ของพระเจ้าพระบิดา มันถูกตกลงไว้หมดแล้วก่อนโลกนี้ได้มีขึ้นมา (1 ปต. 1:18-23; วว. 13:8) และเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้พระเจ้าได้ทรงเรียกพระเยซูมาสู่งานรับใช้ (ฮบ. 5:4,5)

“โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ธารพระกรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรที่เที่ยงธรรม พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่ว ฉะนั้นพระเจ้าคือพระเจ้าของพระองค์ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์” (เพลงสดุดี 45:6,7)

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงได้รับ “งานปรนนิบัติที่ดีกว่า” นี้ไม่ใช่ผ่านทางเนื้อหนัง ไม่ใช่โดยกระบวนการตามกฎหมาย ไม่ใช่ผ่านการเจิมตั้งหรือการแต่งตั้งโดยมนุษย์ พระองค์ทรงถูกยกชูขึ้นสู่ตำแหน่งสูงที่สุดในสวรรค์เพราะว่าธรรมชาติมนุษย์ของพระเยซู ในความเป็นหนึ่งเดียวกับความเป็นพระเจ้า ได้ทำให้ความเป็นพระเจ้าพอพระทัยแล้ว พระเยซูคริสต์ทรงเป็นมนุษย์-และพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่ได้ล่วงเกินพระเจ้า แต่พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าในมนุษย์ที่ได้ล่วงเกินนั้น ความเป็นหนึ่งเดียวกันของธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์ (ไม่รวมบาป) กับความเป็นพระเจ้าที่ไม่มีผู้ใดครหาได้ได้ทำให้ความบริสุทธิ์ของพระเจ้าอ้อมเอมแล้วและพระองค์นั่งอยู่ ณ บันไดสูงใหญ่ของเรา-โดยทำงานรับใช้ที่ดีกว่าให้สำเร็จครบถ้วนเพราะความรักของพระเจ้า พระคุณของพระเจ้า และสติปัญญาของพระเจ้า

“เพราะว่ามีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์

ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์ ผู้ได้ประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เพื่อที่จะถูกเป็นพยานรับรองในเวลาอันเหมาะสม” (1 ทธ. 2:5,6)

ในภาษาที่เรียบง่าย นี่เป็นความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อ 6: “แต่บัดนี้ (ในยุคแห่งพระคุณอันเปี่ยมสง่าราศีนี้ ยุคแห่งพระวิญญูณบรสิสุทธิ์นี้) พระองค์ (พระคริสต์มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา) ทรงได้รับ (โดยมรดกจากพระเจ้าเพราะพระองค์ทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยแล้ว) การปรนนิบัติอันยอดเยี่ยมกว่า (ยอดเยี่ยมกว่าอาโรนหรือพวกบุโรหิตเลวี่คนใด) โดยที่พระองค์ทรงเป็นคนกลาง (แต่ผู้เดียว) แห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใดด้วย (ดีกว่าเพราะว่าไม่มีเงาหรือภาพเล็งต่าง ๆ แล้ว-มีแต่ตัวจริง-ในพันธสัญญาอันใหม่นี้)”

คนกลางคือ ผู้ที่เจรจาท่องระหว่างสองฝ่ายที่เข้าสู่พันธสัญญาหนึ่งหรือข้อตกลงหนึ่ง ดังนั้นพระคริสต์จึงทรงเจรจาท่องระหว่างผู้เชื่อกับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ พระสัญญาเหล่านั้นภายใต้พันธสัญญาใหม่นี้ก็ดีกว่าตรงที่ว่าหลัก ๆ แล้วพวกมันเกี่ยวข้องกับบรรดาพระพรฝ่ายวิญญูณอันเป็นนิรันดร์ แทนที่จะเกี่ยวข้องกับบรรดาพระพรฝ่ายโลกที่คงอยู่ชั่วคราว มีพระสัญญาต่าง ๆ เกี่ยวกับความต้องการประจำวันของเราแน่นอน แต่ว่าพระสัญญาที่ดีกว่าเหล่านั้นเกี่ยวข้องกับชีวิตฝ่ายวิญญูณของเรา พระเจ้าตรัสกับเราแล้วโดยพระบุตรของพระองค์ (“บัดนี้ความสว่างแท้นั้นก็ส่องแสงอยู่”) และพระสัญญาเหล่านั้นที่ทรงทำไว้กับผู้เชื่อในคำตรัสของพระเยซูก็ดีกว่าคำสัญญาเหล่านั้นแห่งพันธสัญญาอันเก่า

เราต้องพิจารณาด้วยว่าบรรดาพระสัญญาของพันธสัญญาอันเก่าเหล่านั้นมีให้แก่พวกยิวเป็นหลัก ขณะที่พันธสัญญาอันใหม่นี้ให้พระสัญญาต่าง ๆ แก่ “ผู้ใดก็ตาม”-ยิว ต่างชาติ รวย จน ทาส หรือไท “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา” ก็ให้ผู้นั้นมาเกิด!

ข้อ 7: “เพราะว่าถ้าพันธสัญญาอันแรกนั้นไม่มีข้อผิดพลาดใด ๆ ก็คงไม่ต้องเสาะหาที่สำหรับพันธสัญญาที่สองนั้น”

“ไม่มีข้อผิดพลาด” บ่งบอกถึง “ปลอดข้อบกพร่อง” ไม่มีความผิดหรือข้อผิดพลาดในพันธสัญญาของโมเสส-พระเจ้าผู้ทรงสมบูรณ์แบบไม่มีทางประทานพันธสัญญาที่ไม่สมบูรณ์แบบ ความผิดไม่ได้อยู่ที่พระเจ้า แต่อยู่ที่มนุษย์ พระราชบัญญัตินั้นบรสิสุทธิ์ (รม. 7:12) แต่พันธสัญญาอันเก่าไม่ได้บรรจุเงื่อนไขทั้งหมดที่จำเป็นในตัวมันเองเพื่อสนองความบรสิสุทธิ์ของพระเจ้าเกี่ยวกับบาป (ฮบ. 7:19) พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อที่จะช่วยให้รอด: “เพราะฉะนั้น โดยการกระทำเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติ จะไม่มีเนื้อหนังใด ๆ ถูกลบว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นคือความรู้เกี่ยวกับบาป” (รม. 3:20) พระราชบัญญัติเป็นครูเพื่อนำเรามาถึงพระคริสต์ (กท. 3:24,25) มันถูกออกแบบมาเพื่อที่จะเป็นการเตรียมพร้อมไปสู่ข่าวประเสริฐแห่งพระคุณมหัศจรรย์ของพระเจ้า

“พันธสัญญาอันแรก” นั้นที่ถูกพูดถึงตรงนี้คือ พันธสัญญาของพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลบนภูเขาซีนาย ศึกษา อพยพ 19:5; 34:27,28; พระราชบัญญัติ 4:13 พันธสัญญานั้นระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลถูกให้สัตยาบันโดยโลหิต (อพย. 24:4-8)

พันธสัญญาอันแรกนั้นมีลักษณะภายนอก มันตั้งมาตรฐานที่พระเจ้าทรงเรียกร้องไว้ตรงหน้าชนชาติอิสราเอล แต่มันไม่ได้ให้พลังที่จะช่วยให้พวกเขาสามารถดำเนินชีวิตได้ถึงมาตรฐานนั้น

พันธสัญญาอันแรกนั้นเกี่ยวข้องกับมนุษย์ในเนื้อหนัง และด้วยเหตุนี้เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง พระราชาบัญญัติจึงไม่สามารถทำสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องให้สำเร็จได้ (รม. 8:3)

พันธสัญญาอันแรกนั้นให้เครื่องสัตวบูชาเพื่อไถ่บาป นั่นคือ เครื่องบูชาที่มีโลหิต แต่มันเป็นโลหิตของพวกสัตว์และคุณค่าของมันก็เป็นพิธีการ ไม่จริง ภาพเล็งหรือเงา มันไม่สามารถจัดบาปของมนุษย์ออกไปได้จริง ๆ ด้วยเหตุนี้เครื่องบูชาเหล่านั้นภายใต้ระบบของโมเสสและพันธสัญญาอันแรกนั้นจึงไม่สามารถให้การไถ่ได้ และดังนั้นพระเจ้าจึงต้องจัดหาพันธสัญญาอันหนึ่งที่ดีกว่า มันถูกจัดหาให้แล้วในพระเมษโปดกของพระเจ้า พระองค์ผู้ได้ประทานพระองค์เอง-เครื่องบูชาเดียว ซึ่งถูกถวายครั้งเดียว ไม่ต้องถวายซ้ำอีกเลย และเครื่องบูชาเดียวนั้นก็ทำให้พระเจ้าพอพระทัยแล้ว ดังนั้นวันนี้เราจึงผลิตเพลินกับระบอบใหม่ภายใต้พันธสัญญาอันใหม่นั้น

ข้อ 8: “ด้วยว่าโดยทรงพบข้อผิดพลาดกับพวกเขา พระเจ้าจึงตรัสว่า “‘ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “เมื่อเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานแห่งอิสราเอล และกับวงศ์วานของยูดาห์”

“ด้วยว่า” บ่งบอกว่าในที่นี้เปาโลยืนยันสิ่งที่เขาได้รับรองไปแล้วในสองข้อพระคำก่อนหน้า ข้อพิสูจน์ถูกเห็นในคำพูดที่ตามมา

นักอรรถาธิบายบางท่านกล่าวว่า “โดยทรงพบข้อผิดพลาด” อาจหมายถึงพันธสัญญาอันเก่านั้น หรือมันอาจหมายถึงคนเหล่านั้นที่อยู่ภายใต้พันธสัญญาอันเก่านั้น หรือมันอาจชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าผู้คนเหล่านั้นพบข้อผิดพลาดกับพันธสัญญานั้น แต่เนื่องจากอัครทูตท่านนี้กล่าวว่า “โดยทรงพบข้อผิดพลาดกับพวกเขา” ผมจึงเชื่อว่าพระเจ้าทรงพบข้อผิดพลาดกับประชาชนเหล่านั้นเอง

“ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า...” เปาโลยกคำพูดตรงนี้มาจากเยเรมีย์ 31:27 ดูเถิด! คือ เสียงเรียกของพระเจ้า พระเจ้ากำลังตรัสในที่นี้ว่า “ณ เวลาหนึ่งในอนาคต-ไม่มีกำหนดวันที่ตายตัว-เราจะทำพันธสัญญาใหม่อันหนึ่งกับวงศ์วานแห่งอิสราเอลและกับบุตรทั้งหลายของยูดาห์” ดังนั้นเราจึงเห็นว่าพันธสัญญาอันใหม่นั้นถูกสัญญาไว้แล้วแก่ชนชาตินั้นที่เปาโลเขียนจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูไปถึง

ชื่อ “อิสราเอล” ถูกใช้ในพระคัมภีร์โดยมีการใช้ที่เด่นชัดสี่แบบ:

1. พระเจ้าทรงตั้งชื่อยาโคบว่าอิสราเอล (ปฐมก. 32:28)
2. อิสราเอลบ่งบอกถึงลูกหลานฝ่ายเนื้อหนังของยาโคบ ซึ่งเรียกว่า “ลูกหลานของอิสราเอล”
3. อิสราเอลถูกใช้เมื่อพูดถึงสิบเผ่า
4. อิสราเอลถูกใช้ในฝ่ายวิญญาณกับประชากรของพระเจ้าทั้งหมด (กท. 6:16)

เมื่อพระเยซูทรงเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์ พระองค์ก็ตรัสว่า “ดูเถิด คนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย” (ยอห์น 1:47) พระเยซูทรงเป็นคนอิสราเอลแท้ เจ้าชายฝ่ายวิญญาณ-ไม่เพียงเป็นเจ้าชายของพระเจ้า แต่เป็นเจ้าชายกับพระเจ้า

เมื่อพิจารณา 1 โครินธ์ 10:18 มี “อิสราเอลตามเนื้อหนัง” และ “อิสราเอลตามพระวิญญาณ”

วันที่รุ่งโรจน์ที่สุดสำหรับชนชาติอิสราเอลยังมาไม่ถึง พวกเขาจะเห็นพระเยซูเมื่อพระองค์เสด็จมา พวกเขาจะเห็นรอยแผลเป็นในพระหัตถ์ของพระองค์และในพระบาทของพระองค์ พวกเขาจะจำพระองค์ได้

และจะต้อนรับพระองค์ และพระองค์จะทรงครอบครองเหนือวงศ์วานอิสราเอลเป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่า
ราศีบนแผ่นดินโลกนี้ในระหว่างยุคพันปีนั้น (อสย. 11)

ผู้เชื่อทั้งหลายกำลังเพลิดเพลินกับพันธสัญญาใหม่อันนั้นตอนนี้ เราอ่านคำตรัสของพระเยซูตามที่
เปาโลยกมาใน 1 โครินธ์ 11:25 ว่า: “ถ้อยนี้คือพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเรา...”

ข้อ 9: “ไม่ใช่ตามพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา ในวันที่เราจับมือของพวกเขา
เพื่อนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้ดำเนินต่อไปในพันธสัญญาของเรา
และเราไม่ใส่ใจพวกเขาแล้ว” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ”

ในพระคำข้อนี้ ทั้งสองพันธสัญญานั้นถูกเปรียบเทียบความตรงข้ามกันในแง่ลบ: “ไม่ใช่ตามพันธ
สัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของพวกเขา...” ความแตกต่างระหว่างพันธสัญญาอันแรกกับอันที่สองนั้น
มีมากมายและโดดเด่น พันธสัญญาแรกนั้นเป็นภาพเล็ง พันธสัญญาใหม่นั้นเป็นตัวจริง-พระคริสต์พระบุตรของ
พระเจ้า พันธสัญญาแรกนั้นถูกบังคับใช้ภายใต้ตำแหน่งปุโรหิตที่ไม่สมบูรณ์แบบ ระบบคนเลวี ส่วนพันธสัญญา
ใหม่นั้น (พร้อมกับบรรดาพระสัญญาที่ดีกว่า) ถูกบังคับใช้ภายใต้ตำแหน่งปุโรหิตที่สมบูรณ์แบบ

พันธสัญญาแรกนั้นเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ภายนอกเป็นหลัก พันธสัญญาใหม่นั้นเกี่ยวข้องกับสิ่ง
ต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณ-พระคริสต์ในท่านทั้งหลาย ไม่ใช่ชายคนหนึ่งที่ถวายเครื่องสัตวบูชาในพลับพลา แต่
พระคริสต์ที่สถิตอยู่ในใจของผู้เชื่อในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พันธสัญญาแรกนั้นถูกจำกัดอยู่กับ
ชนชาติอิสราเอล พันธสัญญาใหม่นั้นมีให้แก่ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา”

จงสังเกตว่าพันธสัญญาเก่านั้นถูกพูดถึงว่ามีอายุตั้งแต่ตอนที่พระเยโฮวาห์ทรงพาชนชาติที่ถูกเลือกสรร
ของพระองค์ออกมา “ในวันที่เราจับมือของพวกเขาเพื่อนำพวกเขาออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์” คน
อิสราเอลเหล่านั้นช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ อ่อนแอ อยู่ในสภาพที่น้ำสงสาร และไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดพ้น
จากการตกเป็นทาสอย่างสิ้นหวังได้ พวกเขาเป็นเหมือนเด็กทารก พวกเขาเดินคนเดียวไม่ได้ พวกเขาต้องให้คน
ช่วยพยุง และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงจับมือพวกเขาและนำพวกเขาออกมา

ในพระราชบัญญัติ 1:31 เราอ่านว่า “...พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงอุ้มชูท่านอย่างไร เหมือน
พ่ออุ้มลูกชายของตน ตลอดทางที่พวกท่านไปนั้น...” และในโฮเซยา 11:3 “เราได้สอนเอฟราอิมให้ไปด้วย โดย
จับแขนของเขาทั้งหลายไว้ แต่เขาทั้งหลายหาทราบไม่ว่า เราได้รักษาเขาทั้งหลายให้หาย” คำตรัสเช่นนี้ชี้ให้
เห็นว่าชนชาติอิสราเอลอ่อนแอขนาดไหน พวกเขาขัดสนและต้องพึ่งพาพระเมตตาของพระเจ้าขนาดไหน

“...เขาเหล่านั้นไม่ได้ดำเนินต่อไปในพันธสัญญาของเรา และเราไม่ใส่ใจพวกเขาแล้ว” มีอยู่หลายคราว
ที่พระเจ้าทรงช่วยประชากรของพระองค์ให้รอดชีวิตจากศัตรู แต่ “ไม่ช้าพวกท่านได้ลืมพระราชกิจทั้งหลาย
ของพระองค์เสีย พวกท่านไม่ได้คอยพระดำรัสปรึกษาของพระองค์” (เพลงสดุดี 106:13)

ทางประพจน์ที่น่าละอายของชนชาติอิสราเอลถูกนำเสนออย่างชัดเจนในกิจการ บทที่ 7 ในคำพูดของ
สเทเฟนที่กล่าวต่อหน้ามหาปุโรหิตและสภานั้น เพราะทางประพจน์ที่น่าละอายของพวกเขาและความอ่อนแอ
ของเนื้อหนัง ระบบคนเลวีจึงจำเป็นต้องถูกเอาออกไปเพื่อเปิดทางให้พันธสัญญาใหม่นั้นและพระคุณมหัศจรรย์
ของพระเจ้า-พระคุณที่ยิ่งใหญ่กว่าบาปทั้งปวงของเรา

ชนชาติอิสราเอลไม่ได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขเหล่านั้นซึ่งโดยอาศัยพวกมันพระเจ้าทรงให้พระสัญญาต่าง ๆ ของพระองค์แก่พวกเขา พวกเขาจึงเกลียดและละเมิดข้อตกลงของพันธสัญญานั้น พวกเขาผิดคำมั่นสัญญาของตนที่ไว้ต่อพระเจ้า พวกเขาบอกว่า “สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสนั้น พวกเราจะกระทำตาม” (อพย. 19:5-8; พบย. 5:27) พวกเขาให้คำสัญญา แต่พวกเขาก็ไม่ได้รักษาคำสัญญาของตน ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงลงโทษพวกเขาและปล่อยให้พวกเขาทนทุกข์ในการตกเป็นทาส พวกเขาเกี่ยวข้องกับสิ่งที่พวกเขาได้หว่าน พวกเขาเผชิญกับการข่มเหงที่รุนแรงจากพวกคนต่างชาติ

ข้อ 10: “ด้วยว่านี่เป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานแห่งอิสราเอล ภายหลังจากวันเหล่านั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ “เราจะบรรจুবรรดาราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของพวกเขา และจะจารึกราชบัญญัติเหล่านั้นไว้ในใจของพวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งแก่พวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรหมู่หนึ่งแก่เรา”

ความแตกต่างหลัก ๆ ระหว่างการบังคับใช้ภายใต้พันธสัญญาแรกและพันธสัญญาที่สองนั้นอาจถูกหมายเหตุได้ดังต่อไปนี้:

ลักษณะที่ความรักของพระเจ้าถูกเปิดเผย (ในตอนนั้นและตอนนี้) แก่มนุษย์ ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม พระเจ้าทรงรักประชากรของพระองค์และเปิดเผยความรักของพระองค์ผ่านทางภาพเสียงและเงาต่าง ๆ แต่เหล่าผู้เชื่อสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ “โดยไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว เหมือนอย่างดูในกระจกเงาซึ่งกำลังมองดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้า กำลังถูกเปลี่ยนแปลงให้เป็นตามพระฉายอันเดียวกันจากสง่าราศีไปสู่สง่าราศี คือโดยพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (2 คร. 3:18)

ผู้เชื่อทั้งหลายมีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายในพวกเขาเพื่อให้ความมั่นใจ (รม. 8:16) มีกล่าวไว้เกี่ยวกับวิสุทธิชนภาคพันธสัญญาใหม่ว่า “และพวกเราทุกคนได้รับจากความบริบูรณ์ของ(พระเจ้า)แล้ว และเป็นพระคุณซ้อนพระคุณ เพราะว่าพระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้โดยทางโมเสส แต่พระคุณและความจริงได้มาโดยทางพระเยซูคริสต์” (ยอห์น 1:16,17) วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้รับพระคุณ (ปฐก. 6:8) แต่วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่เปลือยเปลือยกับ “ความอุดมสมบูรณ์แห่งพระคุณ” (รม. 5:17)

วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่มีใจกล้าเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุด เรามีทางเข้าถึงพระเจ้า เราเข้ามาใกล้พระเจ้าโดยทางมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา แต่มันหมายถึงการเสียชีวิตทันทีสำหรับประชาชนธรรมดาที่เข้าเฝ้าพระเจ้าภายในมานในที่บริสุทธิ์ที่สุดในพลับพลา นั้น เมื่อพระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองบนภูเขาซีนาย ประชาชนเหล่านั้นก็หวาดกลัวตัวสั่น แต่พวกวิสุทธิชนเต็มล้นด้วยความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศีในการเข้าเฝ้าพระองค์ วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมถูกกีดกันให้อยู่นอกที่บริสุทธิ์ที่สุด วิสุทธิชนภาคพันธสัญญาใหม่ได้รับเชิญให้เข้าไป (ฮบ. 4:16)

ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม พวกคนต่างชาติถูกเรียกว่าเป็น “พวกสุนัข” ในมาระโก 7:27 เมื่อหญิงชนชาติซีเรียฟีนิเซียคนนั้นมาหาพระเยซูเพื่อขอให้ช่วยบุตรสาวที่ถูกผีเข้าของนาง พระองค์ก็ตรัสแก่นางว่า “จงให้ลูก ๆ กินอิมเสียก่อน เพราะว่าไม่สมควรที่จะเอาอาหารของลูก ๆ ไป และโยนอาหารนั้นให้แก่พวกสุนัข” แต่บัดนี้ พระคริสต์ได้ “ทรงรื้อกำแพงที่กั้นกลางระหว่างพวกเราทั้งสองฝ่ายลง โดยได้ทรงกำจัดความเป็นศัตรูกัน

นั่นในเนื้อหาของพระองค์ คือกฎแห่งพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งอยู่ในศีลต่าง ๆ นั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ ดังนั้นจึงทรงกระทำให้มีสันติสุข และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายคืนดีกันกับพระเจ้าในกายเดียวโดยทางเขนนั่น โดยได้ประหารความเป็นศัตรูกันนั้นเสียโดยทางเขนนั่น และได้เสด็จมาและประกาศสันติสุขแก่ท่านทั้งหลายซึ่งเคยอยู่ไกล และแก่คนเหล่านั้นที่เคยอยู่ใกล้ เพราะว่าโดยทางพระองค์นั้น เราทั้งสองพวกมีทางเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียว” (อฟ. 2:14-18)

โดยทางพระคริสต์ ยิวและคนต่างชาติ ทาสและไท บ่าวและนาย ทุกคนล้วนเป็นอวัยวะของกายเดียว ซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะ คำเชิญชวนภายใต้พันธสัญญาใหม่นั้นก็คือ “ผู้ใดที่มีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมาและดื่มจากน้ำแห่งชีวิตโดยไม่เสียค่า”

เราต้องจดจำให้ขึ้นใจก่อนอื่นเลยถึงจุดประสงค์และการออกแบบของจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู เปาโลกำลังนำเสนอข้อพิสูจน์ว่าพระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นคนกลางของพันธสัญญาหนึ่งที่ดีกว่า ความหวังที่ดีกว่าพันธสัญญานั้นภายใต้ระบบของโมเสสตามพระราชบัญญัติ พระเจ้าได้ทรงสัญญาพันธสัญญาใหม่อันหนึ่ง ตำแหน่งปุโรหิตที่ดีกว่า กฎหมายอันใหม่-กฎแห่งพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ เปาโลประกาศลักษณะเฉพาะตัวของพันธสัญญาอันใหม่นั้น และพิสูจน์ว่ามันถูกพยากรณ์ไว้แล้วโดยยกคำพูดต่าง ๆ จากพวกศาสดาพยากรณ์ที่พระเจ้าได้ตรัสผ่านพวกเขาแก่บรรพบุรุษชาวฮีบรู

เราสังเกตเห็นตรงนี้ว่าพันธสัญญาใหม่นั้นถูกทำให้ “กับวงศวานแห่งอิสราเอล” จากจุดยืนฝ่ายวิญญาณ นี่หมายถึงประชากรของพระเจ้าทั้งหมด อับราฮัมเป็นบิดาของผู้เชื่อทุกคน ในกาลาเทีย 6:16 เราอ่านเกี่ยวกับ “อิสราเอลนั้นของพระเจ้า” ผมไม่ได้ตั้งใจที่จะเสนอแนะว่าคริสตจักรได้แทนที่ชนชาติอิสราเอลแล้ว-ไม่ใช่อย่างแน่นอนครับ และผมก็ไม่เชื่อและไม่สอนว่าชนชาติอิสราเอลและคริสตจักรเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ด้วย-ทั้งสองไม่ใช่อันเดียวกัน พระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาทุกประการที่พระองค์ได้ทำไว้กับอับราฮัมซึ่งเกี่ยวข้องกับชนชาติอิสราเอลและพระพรฝ่ายโลกทั้งหลาย พระสัญญาเหล่านั้นจะถูกทำให้สำเร็จจริงทุกประการในยุคพันปีนั้นเมื่อพระเยซูประทับบนพระที่นั่งของดาวิดและทรงครอบครองเหนือวงศวานของยูดาห์ แต่ “อิสราเอลนั้นของพระเจ้า” หมายถึงผู้เชื่อทุกคนของทุกเผ่าพันธุ์

“ภายหลังวันเหล่านั้น” ซึ่งไปยั้งเวลาหนึ่งทีตามหลัง “ในวันที่” ในข้อ 9 เมื่อพระเจ้าทรงนำโดยงูมือพวกเขาออกจากอียิปต์ มันซึ่งไปยั้งเวลานั้นหลังจากที่พระเจ้าทรงเอาระบบคนเลวีออกไปแล้ว- “เวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่” ที่ถูกพูดถึงในฮีบรู 9:10

พันธสัญญาใหม่นั้นถูกนำเข้ามาโดยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา: “พระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์มีอยู่จนถึงยอห์น ตั้งแต่เวลานั้นมาอาณาจักรของพระเจาก็ถูกประกาศ และทุกคนก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น” (ลูกา 16:16) ก่อนคำประกาศนั้นพวกยิวก็ตกอยู่ภายใต้พันธสัญญาแห่งภูเขาซีนาย งานรับใช้ของยอห์นคือ “การเริ่มต้นแห่งข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพวกศาสดาพยากรณ์ว่า ‘ดูเถิด เราส่งทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้ซึ่งจะเตรียมหนทางของท่านไว้ข้างหน้าท่าน เสียงของผู้หนึ่งที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ‘ท่านทั้งหลายจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำบรรดาหนทางของพระองค์ให้ตรงไป’” ยอห์นได้ให้บัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาแห่งการกลับ

ใจใหม่ เพราะการทรงยกบาปทั้งหลาย” (มาระโก 1:1-4)

ข่าวสารของยอห์นชี้ให้ผู้คนไปจากโมเสสและไปหา “พระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29) ในมัทธิว 3:7-11 เราอ่านว่า:

“แต่เมื่อท่าน (ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา) เห็นหลายคนในพวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาเพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน ท่านได้กล่าวแก่พวกเขาว่า “โอ ชั่วอายุแห่งรูปร่างทั้งหลาย ใครได้เตือนพวกเจ้าให้หนีจากพระพิโรธที่จะมาถึงนั้น เหตุฉะนั้นจึงเกิดผลทั้งหลายให้สมกับการกลับใจใหม่เกิด และอย่าคิดที่จะกล่าวภายในพวกเจ้าเองว่า พวกเรามีอับราฮัมเป็นบิดาของเรา เพราะเรากล่าวแก่เจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรทั้งหลายเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้ และบัดนี้ขวานางไว้ที่โคนต้นไม้ทั้งหลายแล้วด้วย ฉะนั้นต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีจะต้องถูกตัดลงและถูกโยนทิ้งในไฟ แท้จริง เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำอันแสดงถึงการกลับใจเสียใหม่ แต่พระองค์ผู้ที่เสด็จมาภายหลังเรา ทรงมีฤทธิ์ยิ่งกว่าเรา ผู้ซึ่งเราไม่คู่ควรที่จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ!”

คำประกาศเรื่องการรับสภาพเนื้อหนัง การประสูติ และงานรับใช้ของพระเยซู (การปรากฏของพระองค์ในเนื้อหนัง) ได้วางขวานางไว้ที่รากของระบบคนเลวและยุคของโมเสสทั้งหมดนั้นจริง ๆ ต้นไม้นั้นไม่ได้ถูกตัดลงทันที แต่หลังจากไม่กี่เดือนระบบของโมเสสก็ถูกเอาออกไปอย่างสิ้นเชิง พระคริสต์ทรงทำให้ทุกภาพเล็งเงา เทศกาลเลี้ยง-ทุกรายละเอียด-ของพระราชบัญญัติของโมเสสสำเร็จจริงแล้ว ผ่านทางงานรับใช้ของพระองค์ การอัศจรรย์ต่าง ๆ ของพระองค์ และคำสอนต่าง ๆ ของพระองค์ พระองค์ได้พิสูจน์คำกล่าวอ้างของพระองค์ที่ว่าทรงเท่าเทียมกับพระบิดา ซึ่งพระองค์ได้ออกมาจากพระบิดาและพระองค์จะกลับไปหาพระบิดา ทุกสิ่งที่พระองค์ตรัสและกระทำในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์พิสูจน์แล้วว่าพระองค์ทรงเป็น คนกลางที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งแห่งพันธสัญญาใหม่นั้น

พันธสัญญาใหม่นั้นถูกบังคับใช้และถูกยืนยันผ่านทางความมรณาของพระเยซูคริสต์เจ้าบนกางเขนนั้น และผ่านทางความมรณาของพระองค์พระสัญญาอันดีกว่านั้นได้กลายเป็น “พันธสัญญา” หนึ่ง (ฮบ. 9:14-16) ตั้งแต่ความมรณาของพระเยซูเป็นต้นมา พันธสัญญาเก่านั้นและการบังคับใช้มันได้สำเร็จตามความประสงค์ของมันแล้วและถูกเอาออกไปแล้วอย่างแน่นอน (อฟ. 2:14-16; คส. 2:13-15)

การคืนพระชนม์ฝ่ายร่างกายของพระเยซูคริสต์เจ้าเป็นข้อพิสูจน์ของพระเจ้าว่าพันธสัญญาใหม่นั้นถูกสถาปนาแล้ว พันธสัญญาแรกนั้นไม่อาจถูกเอาออกไปได้จนกว่าตัวแทนที่ยอมรับได้แบกรับค่าแห่งสาปนั้นไปแล้ว พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นค่าแห่งสาปเพื่อเราและความมรณาของพระองค์ได้ช่วยเราให้พ้นจากค่าแห่งสาปนั้นแล้ว

ถ้ามีข้อสงสัยใด ๆ ในใจของชาวฮีบรูเหล่านั้นเกี่ยวกับพระคริสต์-ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ใด ว่าพระองค์ได้เสด็จมาทำไม ว่าพระองค์ทรงทำอะไร-วันเพ็นเทคอสต์ก็น่าจะยุติข้อสงสัยทั้งหมดและทำให้พวกเขาเชื่อแล้วว่าพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว ทรงถูกยอมรับแล้วโดยพระบิดาในฐานะมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ และว่าพระองค์ได้ส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ (พระผู้ปลอบประโลมใจ) มาตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แล้ว (ยอห์น

16:7-15)

เกิดคำถามขึ้นมาว่าผู้เชื่อทั้งหลายถูกผูกมัดให้ต้องปฏิบัติตามพันธสัญญาเก่านั้นหรือไม่ ซึ่งเป็นคำถามหนึ่งที่ถูกต้องอย่างชัดเจนและอย่างเต็มที่แล้วในกิจการ 15 โปรตศึกษาค้นคว้าทั้งบทนั้น

เป็นความจริงที่ว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์ใหญ่ ๆ ในชีวิตของหลายคนอย่างอับราฮัม โมเสส ดาวิด ดานีเอล และคนอื่น ๆ แต่ลูกหลานส่วนใหญ่ของอับราฮัมไม่ได้มีความคุ้นเคยแบบประสพกับตัวเองกับฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในระบบของภาคพันธสัญญาเดิม พระองค์ได้เสด็จมาบนมนุษย์ และจากนั้นก็เสด็จไปจากพวกเขา แต่ในพันธสัญญาใหม่นั้นพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทับอยู่ภายในใจของผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว (ยอห์น 3:5; รม. 8:9,14,16; อฟ. 4:30; 1 คร. 12:12,13)

ในภาคพันธสัญญาเดิมเราอ่านว่า “แต่ที่นี่จะเป็นพันธสัญญาที่เราจะกระทำกับวงศ์วานแห่งอิสราเอลภายหลังจากวันเหล่านั้น” พระเยโฮวาห์ตรัส “เราจะบรรจुरาชบัญญัติของเราไว้ในส่วนภายในของพวกเขา และจะจารีกราชบัญญัตินั้นไว้ในใจของพวกเขา และจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา และพวกเขาจะเป็นประชากรของเรา” (ยรม. 31:33)

ในเพลงสดุดี 37:30,31 เราถูกบอกว่า “ปากของคนชอบธรรมพูดสติปัญญา และลิ้นของเขาพูดถึงความยุติธรรม พระราชบัญญัติของพระเจ้าของเขาอยู่ในใจของเขา ไม่มีอย่างทำไต่ ๆ ของเขาที่จะพลาดไป”

อีกครั้ง “พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นดีพร้อม พื้นพิจิตวิญญาณ พระโอวาทของพระเยโฮวาห์นั้นแน่นอนกระทำให้คนรู้มีปัญญา บรรดากฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์นั้นถูกต้อง กระทำให้ใจเปรมปรีดิ์ พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นบริสุทธิ์ กระทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง” (เพลงสดุดี 19:7,8)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จเข้ามาในโลกในวันฟื้นเทคอสต์นั้น พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นมาตลอดตั้งแต่วันฟื้นเทคอสต์นั้น และพระองค์จะทรงอยู่ต่อไปจนกว่าจะถึงการรับขึ้นนั้น ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นพระองค์จะทรงถูกพาออกไปพร้อมกับคริสตจักร (2 ธส. 2:7)

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงอยู่ในโลกเพื่อป้องกันและชักนำมนุษย์ให้มาถึงพระเจ้า (ยอห์น 6:44;

16:7-11)

พระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อ “ให้บังเกิด” มนุษย์เข้าในพระกายของพระคริสต์ (ยอห์น 1:12,13; 3:5; 1 คร. 12:12,13)

พระองค์ทรงประทับตราผู้เชื่อจนกว่าจะถึงวันแห่งการไถ่ถอน (อฟ. 4:30)

“...เราจะบรรจुरบรดาพระราชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของพวกเขา...” จิตใจที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็เป็นศัตรูต่อพระเจ้า เปาโลบอกเราใน 1 โครินธ์ 2:14 ว่า “มนุษย์ธรรมดาไม่รับเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณของพระเจ้า เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นความโง่เขลาสำหรับเขา และเขาไม่สามารถทราบสิ่งเหล่านั้นได้ เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นต้องสังเกตโดยจิตวิญญาณ” ภายใต้อพันธสัญญาใหม่นั้นพระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจแทนที่จะอยู่บนริมฝีปาก ถูกจารึกในใจแทนที่บนหิน

“...และจะจารีกราชบัญญัติเหล่านั้นไว้ในใจของพวกเขา...” โปรตสังเกตว่าพระเจ้าทรงกระทำกิจกับความคิด (จิตใจ) ก่อน จากนั้นจึงกระทำกิจกับหัวใจ พระเจ้าทรงเป็นตรีเอกานุภาพ และมนุษย์ซึ่งถูกสร้างตาม

แบบพระฉายของพระเจ้า ก็เป็นตรีเอกภาพแบบหนึ่งเช่นกัน: จิตใจ วิญญาณ และร่างกาย (1 ธส. 5:23) ความคิดต้องถูกส่องสว่างก่อนที่ใจจะสามารถเปิดรับพระวาทะและพระวิญญาณได้

พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นสติปัญญาแก่เรา (1 คร. 1:30) ความสามารถในการคิดถูกต้องเกี่ยวกับพระคริสต์และพระคัมภีร์เป็นของประทานหนึ่งอย่างแน่นอนจากพระเจ้าผู้ทรงโปรดประทานสติปัญญา ดังนั้นของประทานนั้นของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบจึงไม่ขึ้นอยู่กับความพยายามของมนุษย์หรือความสามารถของมนุษย์เลยแม้แต่ชนิดเดียว พระคริสต์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดและผู้ทำให้ความเชื่อที่ช่วยให้รอดสำเร็จ (ฮบ. 12:2) ก่อนอื่น ความเข้าใจต้องถูกส่องสว่าง และเมื่อความเข้าใจได้รับข้อมูลและหัวใจรับเอาข้อมูลนั้น หัวใจนั้นก็ถูกเปลี่ยนแปลง ถูกสร้างใหม่ รับการบังเกิดใหม่! เมื่อพระเจ้าทรงช่วยคนบาปคนใดให้รอด คนบาปคนนั้นก็กลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ทันที:

“เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

ในเอเสเคียล 36:26,27 เราอ่านว่า “เราจะให้ใจใหม่แก่พวกเจ้าด้วย และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในพวกเจ้า และเราจะเอาใจหินออกไปเสียจากเนื้อของพวกเจ้า และเราจะให้ใจเนื้อแก่พวกเจ้า (ใจใหม่)”

ไม่มีข้อแก้ตัวสำหรับจิตวิญญาณที่จริงใจดวงใดที่ไม่ทราบความจริงเกี่ยวกับความรอด ผู้ใดที่ปรารถนาที่จะกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้าแค่ต้องเปิดหูรับฟังพระวาทะของพระเจ้า และถึงแม้ว่าเขาอ่านพระคัมภีร์ด้วยตัวเอง หากเขาอยากทราบความจริงของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงถ่ายทอดสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ให้เพื่อที่คน ๆ นั้นจะได้ยินพระวาทะอย่างแท้จริง และผ่านทาง การได้ยินพระวาทะนั้น เขาจะพบความเชื่อเพื่อเปิดใจของเขา ใจที่เปิดรับพระเยซูจะถูกครอบครองโดยพระองค์ทันที! พระองค์กำลังยื่นเคาะอยู่ที่ประตูใจ พระองค์อยากเข้าไป-แต่คุณต้องเปิดประตูนั้น

“และเราจะเป็นพระเจ้าองค์หนึ่งแก่พวกเขา...” นี่บอกชัดเจนว่าพระเจ้าจะทรงทำอะไรและพระองค์จะทรงปฏิบัติอย่างไรต่อใครก็ตามที่ยอมต้อนรับพระองค์ผ่านทางพระเยซูคริสต์ พระเจ้าจะทรงช่วยคนบาปที่สำนึกผิดให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32) พระองค์จะทรงใส่สภาพของพระเจ้าไว้ภายในใจนั้น (2 ปต. 1:4) พระองค์จะทรงนำพาลูก ๆ ของพระองค์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:14) และโดยพระวิญญาณนั้นพระองค์จะทรงประทับตราพวกเขาจนกว่าจะถึงวันแห่งการไถ่ถอน (อฟ. 4:30) พระองค์จะทรงปกป้องคนของพระองค์เองจนกว่าพวกเขาปลอดภัยในเมืองสุขเกษมกับพระเยซู พระองค์จะตอบสนองทุกความต้องการ ช่วยให้เราพ้นจากภัยอันตรายทุกอย่าง-และพระองค์จะไม่ปล่อยให้เราถูกทดลองเกินกว่าที่เราจะสามารถทนได้ พระองค์ทรงสัญญาแล้วว่าจะไม่จากเราไปและจะไม่ทอดทิ้งเราเลย

ผู้เชื่อแท้ทุกคนมีการรับประกันนี้ของพระเจ้า: “โดยมีความมั่นใจในสิ่งนี้เองว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำการดีนั้นจนถึงวันของพระเยซูคริสต์” (ฟป. 1:6) โปรตอ่านมัทธิว 6:33; พิลิปปี 4:19; 1 โครินธ์ 10:13; โรม 8:31-39; 1 ยอห์น 4:4 และ 5:4

“...และพวกเขาจะเป็นประชากรหมู่หนึ่งแก่เรา...” ถ้อยคำเหล่านี้ควรทำให้ผู้เชื่อทุกคนถ่อมใจ เราเป็นประชากรของพระเจ้า บุตรทั้งหลายของพระเจ้า! คำกล่าวนี้บ่งบอกทั้งยศศักดิ์และหน้าที่ พร้อมกับบอกลิทธิอัน

เปี่ยมสง่าราศีของการเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า เราก็ก็นับหน้าที่ได้รับผิดชอบอันหนักอึ้งเช่นกัน หน้าที่มาพร้อมกับความเป็นบุตรในครอบครัวของพระเจ้า:

“แต่พวกท่านเป็นชั่วอายุที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เป็นพวกบุโรหิตหลง เป็นประชาชาติอันบริสุทธิ์ เป็นชนชาติอันประหลาด เพื่อพวกท่านจะได้สำแดงบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 ปต. 2:9)

“เพราะว่าพวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อฟ. 2:10)

ข้อ 11: “และพวกเขาจะไม่สอนเพื่อนบ้านของแต่ละคน และพี่น้องของแต่ละคน โดยกล่าวว่า ‘จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า’ เพราะทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่คนโตที่สุด”

พระคำข้อนี้ชี้ไปยังวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อพวกยิวจะเห็นพระเยซูเสด็จมาในฤทธานุภาพและสง่าราศียิ่งใหญ่ พวกเขาจะจำพระองค์ได้ในฐานะพระเมสสิยาห์ของพวกเขาและประชาชาติหนึ่งจะถือกำเนิดในวันเดียว ความไม่รู้ฝ่ายวิญญาณของพวกเขาจะถูกเปลี่ยนให้กลายเป็นความสว่างแห่งความจริง ชนชาติอิสราเอล

ตาบอดวันนี้เพราะถูกพิพากษา แต่ตาที่ถูกปิดของพวกเขาจะถูกเปิดเมื่อพระเยซูเสด็จมาอีกทีเพื่อครอบครอง “ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้เกี่ยวกับข้อความลึกลับนี้ เกรงว่าพวกท่านจะอวดรู้ในความคิดทั้งหลายของตัวเอง ที่ความมืดบอดได้เกิดขึ้นกับบางคนในพวกอิสราเอล จนกว่าความสมบูรณ์ของพวกคนต่างชาติจะเข้ามา” (รม. 11:25) โปรดอ่านบทที่สิบเอ็ดทั้งบทของหนังสือโรม

การเปิดเผยของพระเจ้าแก่ชนชาติอิสราเอลภายใต้พันธสัญญาใหม่นั้นจะยิ่งใหญ่กว่าการเปิดเผยของระบบเก่า

“พวกเขาจะไม่สอนเพื่อนบ้านของแต่ละคน และพี่น้องของแต่ละคน...” นี่ทำให้เราเข้าใจข้อเท็จจริงที่ว่าความจริงของพระเจ้าและความรู้และความเข้าใจฝ่ายวิญญาณไม่สามารถถูกสื่อสารจากพี่น้องสู่พี่น้อง จากเพื่อนบ้านสู่เพื่อนบ้านได้ ความสว่างฝ่ายวิญญาณถูกประทานให้แก่คน ๆ นั้นโดยตรงจากพระเจ้า ในยุคแห่งพระคุณนี้เรามีครูผู้ประทับอยู่ภายในใจของเรา:

“แต่พวกท่านได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และพวกท่านก็ทราบทุกสิ่ง...แต่การเจิมซึ่งพวกท่านได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่ในพวกท่าน และพวกท่านไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์คนใดมาสอนพวกท่าน แต่เพราะว่าการเจิมนั้นเองสอนพวกท่านให้ทราบทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ได้เป็นความเท็จ และตามที่การเจิมนั้นได้สอนพวกท่านมาแล้วอย่างไร พวกท่านก็จะดำรงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:20,27)

ในสมัยระบบของโมเสสมีคำสอนที่เป็นลักษณะภายนอกของพระราชบัญญัติ ประชาชนเหล่านั้นได้วางใจใน “ความรู้ที่หิวสมอง” พวกเขาไม่ได้มีการเข้าสู่หน้ตภายในแห่งหัวใจ พวกเขาทำให้พระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไร้ผลผ่านทางประเพณีต่าง ๆ ของบรรพบุรุษของพวกเขา (มาระโก 7:13) พวกศาสดาพยากรณ์แห่งชนชาติอิสราเอลได้ร้องกล่าวโทษบาปนี้:

“ยูดาห์ก็ประพฤติอย่างทรยศ และสิ่งน่าสะอิดสะเอียนประการหนึ่งได้ถูกกระทำในอิสราเอลและในกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่ายูดาห์ได้ลบล้างความบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ได้ทรงรัก และได้ไปแต่งงาน

กับบุตรสาวของพระต่างด้าว พระเยโฮวาห์จะทรงตัดชายคนนั้นที่กระทำเช่นนั้นออก ทั้งผู้สอนและนักศึกษา ออกไปจากดินที่ทั้งหลายของยาโคบ และคนที่ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธา” (มลค. 2:11,12)

มนุษย์ไม่มีข้อแก้ตัวว่าไม่ทราบเกี่ยวกับพระเจ้าวันนี้ พระเยซูทรงเป็นความสว่างนั้น พระวาระของ พระเจ้าเป็นดวงสว่างและโคอันหนึ่ง และถ้ามนุษย์เดินในความมืด มันก็เป็นเพราะว่าพวกเขาเลือกที่จะทำเช่นนั้น 1 ยอห์น 1:7 บอกเราว่า “ถ้าพวกเราดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง พวกเราก็อธิษฐานซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระพวกเรา ให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น”

“...เพราะทุกคนจะรู้จักเรา ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่คนโตที่สุด” พระเจ้าทรงใช้เหล่าผู้รับใช้ และอาจารย์เพื่อเปิดเผยความจริงต่าง ๆ ของพระองค์ แต่ถึงกระนั้น ความจริงแห่งพระวาระของพระเจ้านั้น ไม่สามารถถูกทราบได้หากพระเจ้าไม่ทรงเปิดใจนั้น ความรู้เกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าไม่สามารถถูกถ่ายทอด โดยการสอนแบบภายนอก ถ้าคน ๆ นั้นที่กำลังถูกสอนไม่เต็มใจที่จะให้พระเจ้าเปิดใจนั้น ความสว่างนั้นก็จะมี สาดส่องเข้าไป น้ำและขนมปังแห่งพระวาระที่มีชีวิตก็จะไม่บำรุงเลี้ยงและเสริมกำลังให้จิตวิญญาณ

“และพวกเราทราบว่า พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาแล้ว และได้ประทานความเข้าใจแก่พวกเรา เพื่อให้พวกเรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และพวกเราดำรงอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้นั้น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์ พระบุตรของพระองค์ นี่แหละคือพระเจ้าเที่ยงแท้ และชีวิตนิรันดร์” (1 ยอห์น 5:20)

ยอห์น 6:45 ประกาศว่า “มีเขียนไว้แล้วในพงศาวดารพยากรณ์ว่า ‘และพวกเขาทุกคนจะเรียนรู้จาก พระเจ้า’ เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยิน และได้เรียนรู้จากพระบิดาแล้ว ก็มาถึงเรา”

วันนี้คริสเตียนหลายพันคนศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพระคัมภีร์ พวกเขามีความรู้ที่หวั่นหวงเกี่ยวกับการ เดินทางแบบมิชชันนารีเหล่านั้นของเปาโล พวกเขามีความรู้ที่หวั่นหวงเกี่ยวกับนิ้วเท้าทั้งสิบนั้นของรูปจำลอง ของเนบูคัดเนสซาร์ในหนังสือดาเนียล และพวกเขาสามารถอธิบายสัญลักษณ์เหล่านั้นและชั้นเหล่านั้นใน หนังสือวิวรณ์ได้ แต่คนพวกเดียวกันนี้ไม่รู้ว่าจะเริ่มตรงไหนในการนำคนไม่เชื่อคนหนึ่งเข้าสู่ความสว่างนั้นและ ความรู้เกี่ยวกับความรอดโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์

ข้อ 12: “เพราะเราจะเมตตาต่อบรรดาการอธรรมของพวกเขา และบรรดาบาปและความชั่วช้าของ พวกเขา เราจะไม่จดจำอีกต่อไป”

เราต้องใส่ใจคำพูดเปิดนั้น “เพราะ...” กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสว่า “สิ่งที่เรา กล่าวไปแล้ว สิ่งที่เราได้สัญญาไว้ในพันธสัญญาใหม่นั้น จะสำเร็จจริงอย่างแน่นอน เพราะเราจะเปี่ยมเมตตา” ถ้าพระเจ้าไม่ทรงเปี่ยมเมตตา เราก็คงไม่ได้เป็นผู้รับพระคุณและบรรดาพระสัญญาของพระองค์ เราสมควรได้ รับความพินาศ ไม่ใช่เมืองบรมสุขเกษม!

อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าทรงเปลี่ยนพระทัยของพระองค์หรือทัศนคติของพระองค์ที่มี ต่อบาปแล้ว พระองค์ทรงชอบธรรมและบริสุทธิ์ แต่โดยทางความมรณาเพื่อเป็นเครื่องบูชาของพระองค์ การ ถูกฝัง และการคืนพระชนม์ของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ และเพราะข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ ประทับอยู่บนพระที่นั่งแห่งพระคุณเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาแล้วตอนนี้ พระเจ้าจึงทรงช่วยคนบาปนั้น

ให้พ้นจากความหายนะที่เขาสมควรได้รับ และในพระคุณที่มีอิสระและอำนาจสิทธิ์ขาดของพระองค์ พระองค์ ทรงนับว่าคนบาปนั้นเป็นผู้ชอบธรรม โดยอาศัยคุณความดีแห่งพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า

ในยุคแห่งพระคุณนี้เมื่อพันธสัญญาใหม่นั้นมีผลบังคับใช้ “ไม่มีพวกกรีกหรือพวกยิว ผู้ที่เข้าสู่หนัดหรือผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด พวกคนเถื่อน ชาวสียี๋ย ทาสหรือไท แต่พระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด” (คส. 3:11)

นี่ย่อมดีกว่าพันธสัญญาเก่านั้นเยอะมาก ๆ ซึ่งภายใต้มันชนชาติอิสราเอลเป็นผู้รับความประเสริฐและพระสัญญาต่าง ๆ ของพระเจ้า ชนชาติอิสราเอลบางส่วนถูกปิดตาตอนนี้ แต่เวลาหนึ่งจะมาเมื่อพวกเขาจะกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาจะจำพระองค์ได้ว่าทรงเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา พระบุตรของพระเจ้า และพวกเขาจะถูกทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิม จากนั้นพวกเขาจะเพลิดเพลินกับผลดีและพระพรต่าง ๆ ของพันธสัญญาใหม่นั้น ผ่านทางพระคริสต์ผู้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญานั้น ในสมัยยุคพันปีนั้นที่มหัศจรรย์เกินกว่าคำพูดของมนุษย์จะพรรณนาได้-เวลานั้นเมื่อพระเยซูจะทรงครอบครองบนพระที่นั่งของดาวิดเป็นเวลาหนึ่งพันปี

“ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น พระเยโฮวาห์ตรัส ลูกหลานของอิสราเอลจะมา พวกเขาและคนยูดาห์ด้วยกัน โดยไปและร้องไห้ เขาทั้งหลายจะไปและแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเขา เขาทั้งหลายจะถามหาทางไปศิโยนโดยหันหน้าของตนตรงไปทางนั้น โดยกล่าวว่า ‘มาเถิด และให้เรามาติดสนิทกับพระเยโฮวาห์ในพันธสัญญาเนื่องนิത്യซึ่งจะไม่ถูกลืมเลือน’” (ยรม. 50:4,5)

“และดังนั้น อิสราเอลทั้งหมดก็จะได้รับความรอด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘พระผู้ช่วยให้รอดพ้นจะเสด็จออกมาจากเมืองศิโยน และจะทรงหันความอธรรมไปเสียจากยาโคบ เพราะว่าเป็นพันธสัญญาของเรา กับเขาทั้งหลาย เมื่อเราจะเอาบาปทั้งหลายของพวกเขาไปเสีย’” (รม. 11:26,27)

วันที่เปี่ยมสง่าราศีที่สุดที่ชนชาติอิสราเอลจะเคยรู้จักยังมาไม่ถึง เมื่อคริสตจักรครบบริบูรณ์ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงเรียกเราไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ ประมาณเจ็ดปีต่อมาพระองค์จะเสด็จกลับมาพร้อมกับคริสตจักร และนั่นเป็นเวลาที่ชนชาติอิสราเอลจะเห็นพระองค์และจะยอมรับพระองค์ให้เป็นพระเมสสิยาห์และกษัตริย์

ข้อ 13: “ในที่พระองค์ตรัสว่า “พันธสัญญาใหม่” พระองค์ก็ทรงทำให้พันธสัญญาอันแรกนั้นเก่าไป บัดนี้สิ่งซึ่งเสื่อมลงและกำลังเก่าแก่ไปนั้น ก็พร้อมแล้วที่จะหายไป”

คำว่า “พันธสัญญา” ไม่อยู่ในภาษากรีกต้นฉบับ และมันไม่จำเป็นตรงนี้ คำเดียวที่เราควรสนใจคือ “ใหม่” เปาโลประกาศแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นแล้วว่าความเชื่อแบบคริสเตียนได้แทนที่ศาสนาอียิวแล้ว พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงแทนที่ปุโรหิตคนเลวีแล้ว สถานบริสุทธิแห่งสวรรค์ภายในมานั้นได้แทนที่พลับพลาแล้ว

ข้อเท็จจริงที่ว่าพันธสัญญาใหม่อันหนึ่ง ปุโรหิตคนใหม่ พลับพลาหลังใหม่ ก็บังขึ้นที่มาก่อนหน้าได้เก่าไปแล้ว และ “บัดนี้สิ่งซึ่งเสื่อมลงและกำลังเก่าแก่ไปนั้น ก็พร้อมแล้วที่จะหายไป” ในที่นี้เรามีบทสรุปของข้อโต้แย้งของเปาโลเกี่ยวกับตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีและระบบของโมเสสที่เปิดทางให้แก่พระคริสต์และ

ความเชื่อแบบคริสเตียน

ถ้าระบบของคนเลวี่และพระราชบัญญัติสามารถทำให้มนุษย์ถึงความสำเร็จและเหมาะสมสำหรับอาณาจักรของพระเจ้าได้ ก็คงไม่จำเป็นต้องมีพันธสัญญาใหม่อันหนึ่ง (ข้อ 7) แต่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมพันธสัญญาใหม่อันหนึ่ง (ข้อ 8) ซึ่งพิสูจน์ว่าอันแรกนั้นไม่เป็นที่น่าพอใจตรงที่ว่ามันไม่สามารถทำให้มนุษย์บรรลุถึงความสำเร็จ และเหมาะสมสำหรับอาณาจักรนั้นได้

พันธสัญญาเก่านี้ได้ดำรงอยู่ต่อไปเป็นเวลาหนึ่งพันห้าร้อยปี-ตั้งแต่โมเสส ซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าประทานพระราชบัญญัติผ่านทางเขา จนถึงพระคริสต์ ซึ่งความจริง พระคุณ และความสว่างมาโดยทางพระองค์ บัดนี้จุดประสงค์ของพระราชบัญญัติได้สำเร็จแล้ว เงามเหล่านั้นไม่ถูกต้องการอีกต่อไปเพราะว่าตัวจริงนั้นมาแล้ว

หลายครั้งพระเจ้าตรัสชัดเจนแก่ชนชาติอิสราเอลว่าระบบคนเลวี่และระบบของโมเสสจะไม่คงอยู่ตลอดไป พระองค์ทรงสัญญาซ้ำแล้วซ้ำอีกเรื่องพระเมษโปดก พระเมสสิยาห์ ผู้ช่วยให้พ้น มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ นั้น แม้ในยามที่พระองค์ทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากการตกเป็นเชลยที่บาบิโลนและทรงพาพวกเขากลับไปยังแผ่นดินเกิดของพวกเขา พระวิหารนั้นและตำแหน่งบุโรหิตก็ไม่ได้ถูกฟื้นฟูสู่สง่าราศีในตอนแรกของพวกเขา และสิบปีหลังจากอัครทูตเปาโลเขียนถ้อยคำเหล่านี้ถึงคริสเตียนชาวฮีบรู กรุงเยรูซาเล็มและพระวิหารนั้นก็ถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง โดยไม่เหลือหินสักก้อนที่ซ้อนทับกันเลย!

ไม่มีเหตุผลว่าทำไมชาวฮีบรูเหล่านั้นถึงควร “หูตึง” พระเจ้าได้ประทานข่าวสารต่าง ๆ ที่ชัดเจนแก่พวกเขาแล้วผ่านทางพวกศาสดาพยากรณ์ พระองค์ได้ตรัสแก่พวกเขาบ่อยครั้ง และถ้าพวกเขาเชื่อศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น พวกเขาก็คงจำพระเมสสิยาห์ของตนในคำพยากรณ์เหล่านั้นได้ แต่พวกเขาไม่ฟัง ดังนั้นพวกเขาจึงอยู่ในความมืดฝ่ายวิญญาณและความคิดของพวกเขาที่ด้านชาต่อสิ่งทั้งหลายที่เป็นฝ่ายวิญญาณ

เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคสมัยเช่นนี้วันนี้ เรารู้วิธีส่งจรวดไปดวงจันทร์ เรารู้วิธีส่งคนไปโคจรรอบโลก และพาพวกเขากลับบ้านอย่างปลอดภัยอีก แต่ในฐานะประชาชาติหนึ่งเราลืมนไปแล้วว่าจะพบพระเจ้าได้อย่างไรในการนบนอบถ่อมใจและในคำอธิษฐานด้วยใจเชื่อ!

คำอธิษฐานของผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วควรเป็น “ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยประชาชาติของเราให้รอดด้วยเถิด” มีผู้เชื่อแท้จำนวนมากในประเทศสหรัฐอเมริกาที่ยิ่งใหญ่นี้ แต่คนอเมริกันส่วนใหญ่ก็หูตึงเสียแล้ว เมื่อพูดถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณ ในแง่ศาสนาพวกเขาองสมพวกอาจารย์ไว้ให้ตัวเอง มี “หูที่คั้น” พวกเขาหันจากความจริงไปหาหนทางต่าง ๆ เสียแล้ว และวันหนึ่งอีกไม่นานพวกเขาเองก็จะอยู่ในความมืดและความตาบอดฝ่ายวิญญาณเช่นกันเมื่อพระเยซูเสด็จมารับเพชรพลอยของพระองค์และเรียกลูก ๆ ของพระองค์ขึ้นไปพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ อ่าน 2 ทิโมธี 4:1-5; 1 เธสะโลนิกา 4:13-18 และ 1 โครินธ์ 15:51-55

พลับพลาที่เป็นภาพเล็งภายใต้พันธสัญญาแรกนั้น

บทที่ 9

- 9:1 แท้จริงพันธสัญญาอันแรกนั้นก็มิมีกฎต่าง ๆ แห่งการปรนนิบัติพระเจ้า และได้มีสถานบริสุทธ์สำหรับโลกนี้
- 9:2 เพราะว่าได้มีพลับพลาหลังหนึ่งถูกสร้างขึ้นแล้ว ห้องแรก ซึ่งในนั้นมีคันประทีป และโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งถูกเรียกว่าสถานบริสุทธ์
- 9:3 และภายในม่านชั้นที่สอง มีพลับพลาซึ่งถูกเรียกว่า สถานที่บริสุทธ์ที่สุด
- 9:4 ซึ่งมีกระถางไฟทองคำ และมีหีบแห่งพันธสัญญาซึ่งถูกหุ้มทุกด้านด้วยทองคำ ซึ่งในนั้นมีหม้อทองคำที่ใส่มานา และมีไม้เท้าของอาโรนที่แตกหน่อ และมีแผ่นศิลาเหล่านั้นแห่งพันธสัญญา
- 9:5 และเหนือหีบนั้นมีรูปเศวตฉัตรทั้งสองคลุมพระที่นั่งกรูณานั้น เรื่องสิ่งเหล่านี้พวกเราจะกล่าวให้ละเอียดตอนนี้ไม่ได้
- 9:6 บัดนี้เมื่อสิ่งเหล่านี้ถูกแต่งตั้งไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิตได้เข้าไปในพลับพลาห้องแรกเสมอ โดยกระทำการปรนนิบัติพระเจ้าให้สำเร็จ
- 9:7 แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง โดยมีไขปราศจากเลือด ซึ่งท่านถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อบรรดาความผิดพลาดของประชากร
- 9:8 พระวิญญูณบริสุทธ์ได้ทรงสำแดงสิ่งนี้ว่า ทางที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธ์ที่สุดนั้นยังไม่ได้ปรากฏแจ้งขณะเมื่อพลับพลาอันแรกนั้นยังตั้งอยู่
- 9:9 ซึ่งเป็นภาพจำลองสำหรับเวลานั้น ในเวลานั้นได้มีการถวายทั้งบรรดาของกำนัลและเครื่องบูชา ที่ไม่สามารถกระทำผู้ปรนนิบัตินั้นให้ถึงความสำเร็จได้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับใจวินิจฉัยผิดและชอบ
- 9:10 ซึ่งเป็นเพียงเรื่องบรรดาของกินและของดื่ม และพิธีชำระล้างต่าง ๆ และบรรดาพิธีแห่งเนื้อหนัง ที่ได้กำหนดไว้สำหรับพวกเขาจนถึงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่
- 9:11 แต่โดยที่พระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งดีต่าง ๆ ที่จะมาถึง โดยทางพลับพลาอันยิ่งใหญ่กว่า และสมบูรณ์ยิ่งกว่า ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์ คือที่จะกล่าวว่า มิใช่ของโลกนี้
- 9:12 ทั้งมิใช่โดยเลือดของแพะและลูกวัวทั้งหลาย แต่โดยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธ์เพียงครั้งเดียว โดยทรงได้รับการไถ่ชว้ันรันดรสำหรับพวกเราแล้ว
- 9:13 เพราะถ้าเลือดของวัวตัวผู้และของแพะทั้งหลาย และบรรดาเถาของวัวสาว โดยถูกประพรมลงบนคนที่เปี่ยมมลทิน สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธ์ได้
- 9:14 มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระโลหิตของพระคริสต์ ผู้ซึ่งโดยทางพระวิญญูณนิรันดรได้ทรงถวายพระองค์เองโดยปราศจากจุดต่างพร้อยแต่พระเจ้า จะทรงชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกท่านให้พ้นจากบรรดาการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
- 9:15 และเพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อโดยความตาย สำหรับการไถ่การละเมิดทั้งหลายที่อยู่ใต้อำนาจของพันธสัญญาอันแรกนั้น คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับพระสัญญาแห่ง

มรดกอันนิรันดร์

9:16 เพราะว่าหนังสือพิณยกรรมมีอยู่ที่ไหน ก็จำเป็นต้องมีความตายของผู้ทำหนังสือชิ้นนั้น

9:17 ด้วยว่าหนังสือพิณกรรมมีอำนาจหลังจากคนทั้งหลายตายแล้ว มิฉะนั้นหนังสือพิณกรรมนั้นไม่มีอำนาจใด ๆ ขณะเมื่อผู้ทำหนังสือชิ้นนั้นยังมีชีวิตอยู่

9:18 เหตุฉะนั้นทั้งพันธสัญญาอันแรกนั้นก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด

9:19 เพราะว่าเมื่อโมเสสได้ประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาคนทั้งหลายตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดของบรรดาลูกวัวและของลูกแพะ พร้อมกับน้ำ และขนแกะสีแดง และต้นหุสบ และได้ประพรมทั้งหนังสือชิ้นกับบรรดาคนทั้งปวง

9:20 โดยกล่าวว่า ‘นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย’

9:21 ยิ่งกว่านั้นท่านก็ได้ประพรมด้วยเลือดทั้งพลับพลากับภาษาชนทุกชนิดแห่งการปรนนิบัตินั้น

9:22 และตามพระราชบัญญัติ เกือบทุกสิ่งถูกชำระด้วยโลหิต และปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย

9:23 เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นที่บรรดาแบบจำลองแห่งสวรรค์ทั้งหลายต้องถูกชำระด้วยเครื่องบูชาเหล่านี้ แต่สิ่งต่าง ๆ แห่งสวรรค์นั้นเองต้องถูกชำระด้วยเครื่องบูชาอันดีกว่าเครื่องบูชาเหล่านี้

9:24 เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในบรรดาสถานที่บริสุทธิ์ที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ซึ่งเป็นภาพจำลองของสิ่งของที่แท้จริงนั้น แต่ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั้นเอง บัดนี้เพื่อจะทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา

9:25 และพระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองบ่อย ๆ เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ทุกปี ๆ พร้อมด้วยเลือดของผู้อื่น

9:26 ด้วยว่าพระองค์คงต้องทนทุกข์บ่อย ๆ ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลกมา แต่ในการสิ้นสุดของโลกนี้ พระองค์ได้ทรงปรากฏเพียงครั้งเดียวเพื่อจะได้กำจัดบาปโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา

9:27 และตามที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีพิพากษาอันใด

9:28 ดังนั้นพระคริสต์จึงได้ทรงถูกถวายคนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาบาปทั้งหลายของคนเป็นอันมาก และแก่บรรดาคนที่คอยท่าพระองค์นั้น พระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองโดยปราศจากบาปเพื่อนำไปสู่การช่วยให้รอดอันนั้น

สถานที่บริสุทธิ์แห่งสวรรค์นั้นถูกพูดถึงเป็นครั้งแรกในบทที่ 8 ข้อ 2 พระคริสต์ทรงเป็นผู้ปรนนิบัติแห่งสถานที่บริสุทธิ์แห่งสวรรค์ คนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่นั้น (และดีกว่า) การอธิษฐานต่อเนื่องในบทที่ 9 เราจะเห็นคุณค่าที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวและไม่อาจพรรณนาได้แห่งเครื่องบูชาของพระองค์

ในที่นี้ เรากำลังยืนอยู่บนผืนดินศักดิ์สิทธิ์อย่างแท้จริง บทที่ 9 และ 10 แสดงให้เราเห็นว่าภิลิธีที่มหาปุโรหิตเท่านั้นผลิตเพลินในระหว่างระบบเท่านั้นบัดนี้ถูกมอบให้แก่ผู้เชื่อทุกคนแล้ว พร้อมกับพระสัญญาต่าง ๆ ที่มากกว่าเดิม-และดีกว่าเดิม เราได้รับเชิญให้เข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น เข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า โดย “ทางใหม่และที่มีชีวิต”-มหาปุโรหิตของเรา พระเยซูคริสต์เจ้า “ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อทำการทูลวิงวอนเพื่อเรา”

พระเจ้าไม่ได้เพิ่มเข้ากับพันธสัญญาเก่านั้น พระองค์ไม่ได้ปรับโฉมตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีและระบบของโมเสส พระเจ้าไม่ได้ซ่อมแซมหรือ “ปะชุน” สิ่งใดทั้งนั้น: พระองค์ทรงสร้างสิ่งใหม่ ๆ และพระองค์ประทานพันธสัญญาอันใหม่แล้ว

บทที่ 9 แสดงให้เห็นต่อไปว่าพระคริสต์ มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ทรงเหนือกว่าพวกมหาปุโรหิตที่เป็นคนเลวี แต่เปาโลไปไกลกว่าเดิมอีกก้าวเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระเยซูทรงถวายเครื่องบูชาหนึ่งที่เหนือกว่าด้วยตรงที่ว่าพระองค์ได้ถวายพระองค์เอง และขณะที่เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นที่ถูกถวายโดยพวกปุโรหิตคนเลวีไม่สามารถจัดบาปออกไปได้ เครื่องบูชาที่ถูกถวายโดยมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราก็จจัดบาปออกไปจริง ๆ พระองค์ทรงตอกบาปของเราตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์บนกลโกธาแล้ว (1 ปต. 2:24) เปาโลเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่ว่าในระหว่างระบบของโมเสสเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นเป็นเพียงเงา ภาพเล็ง และภาพเปรียบ แต่พระคริสต์ได้ถวายพระองค์เอง

ข้อ 1: “แท้จริงพันธสัญญาอันแรกนั้นก็มิกฎต่าง ๆ แห่งการปรนนิบัติพระเจ้า และได้มีสถานบริสุทธิสำหรับโลกนี้”

คำตรึงนี้ที่แปลเป็น “กฎต่าง ๆ” บ่งบอกถึงพิธีกรรม กฎเกณฑ์ สิ่งสถาปนาต่าง ๆ พวกมันถูกกำหนดโดยพระเจ้า ข้อกำหนดต่าง ๆ ซึ่งพระองค์เพียงผู้เดียวทรงมีสิทธิ์ที่จะออกกฎและซึ่งประชากรของพระองค์อยู่ภายใต้พันธะอันศักดิ์สิทธิ์ที่จะต้องถือปฏิบัติ กฎเหล่านี้เป็นกฎแห่ง “การปรนนิบัติพระเจ้า” ซึ่งเป็นคำเดียวในภาษาเดิม ในภาคพันธสัญญาใหม่คำ ๆ นี้ถูกพบเสมอในการเชื่อมโยงกับการปรนนิบัติพระเจ้าหรือการปรนนิบัติทางศาสนา ดังนั้นอนุประโยคแบบครบถ้วนจึงหมายถึง “ภายใต้พันธสัญญาของโมเสส”

พระเจ้าได้ประทานข้อบังคับต่าง ๆ อันประกอบด้วยสิทธิอำนาจแก่ประชากรของพระองค์เพื่อขึ้นการนมัสการพระองค์ของพวกเขา จนถึงจุดนี้เปาโลได้เปรียบเทียบอาโรนกับพระคริสต์ บัดนี้เขาจะเปรียบเทียบพิธีการและภาพเล็งหลายอย่างของคนเลวี และจะแสดงให้เห็นว่าเครื่องบูชาที่พระเยซูทรงถวายนั้นเหนือกว่าภาพเล็ง พิธีการต่าง ๆ ของโมเสส และบรรดาพิธีกรรมที่อยู่ภายใต้ตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวี

ประการแรก เขาเปรียบเทียบการปรนนิบัติและเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นของพันธสัญญาเก่านั้นกับการปรนนิบัติและเครื่องบูชาของพันธสัญญาใหม่: “แท้จริงพันธสัญญาอันแรกนั้นก็มิกฎต่าง ๆ แห่งการปรนนิบัติพระเจ้า” ดังนั้นเปาโลจึงรับประกันชาวฮีบรูเหล่านั้นว่าเขาไม่ได้กำลังพูดแบบไม่เคารพเกี่ยวกับกฎต่าง ๆ ของพวกเขาหรือตำแหน่งปุโรหิตของพวกเขา ซึ่งทั้งสองอย่างนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้ ระบบของโมเสสไม่ได้ถูกมนุษย์สร้างขึ้นมา-พระเจ้าทรงแต่งตั้งมัน แต่มันไม่คงอยู่ตลอดไป พระคริสต์ทรงเป็นการสำเร็จจริงของภาพเล็งเงา พิธีกรรม กฎทุกอย่าง หรือสิ่งใดก็ตามที่เป็นของระบบของโมเสสนั้น ความหมายในที่นี้บ่งบอกว่าเราต้องปรนนิบัติพระเจ้าในความเคารพยำเกรงอันบริสุทธิ์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าและไม่มีพระเจ้าองค์อื่น พระองค์ทรงแสดงพิมพ์เขียวที่บอกถึงวิธีที่ประชากรของพระองค์จะมาหาพระองค์และนมัสการพระองค์

ในสวนเอเดนพระองค์ได้ทรงจัดหาเครื่องปกปิดให้แก่อาดัมและเอวาหลังจากที่พวกเขาไม่เชื่อฟังคำบัญชาของพระองค์-แต่พระองค์ไม่ได้หยุดแค่นั้น: พระองค์ทรงขับไล่พวกเขาออกไปจากสวนนั้น- (นี่เป็นพระพรแฝง เพราะหากพวกเขายังอยู่ต่อไปที่นั่น พวกเขาก็คงกินผลของต้นไม้แห่งชีวิตและคงมีชีวิตอยู่ตลอดไป

ในร่างกายที่ถูกบาปแข่งสาป)-และที่ประตูเข้าสวนนั้นพระเจ้าทรงตั้งพวกเศรษฐีพร้อมกับดาบเพลิงเล่มหนึ่ง “ซึ่งหมุ่นได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต” (ปฐมก. 3:23,24) แต่ในปฐมกาล 3:15 พระองค์ทรงสัญญาพระเจ้าผู้ช่วยให้พ้นสำหรับจิตวิญญาณ

เปาโลกล่าวว่าพันธสัญญาอันแรกนั้นมี (กริยารูปอดีต) “กฎต่าง ๆ แห่งการปรนนิบัติพระเจ้า” นั่นคือพันธสัญญาเก่าที่นำลูกพระเจ้าเอาออกไปและถูกแทนที่โดยอันใหม่แล้ว

จงสังเกตการใช้คำว่า “ก็” (“เช่นกัน”) เหมือนกับที่พันธสัญญาเก่าที่มีการปรนนิบัติพระเจ้าแบบต่าง ๆ พันธสัญญาใหม่ก็มีการปรนนิบัติพระเจ้าและการรับใช้ของมันเช่นกัน ศาสนายิวได้เปิดทางให้แก่ความเชื่อแบบคริสเตียนแล้วอย่างแน่นอน-โดยพระเจ้า

“...สถานบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้” หมายถึง สถานบริสุทธิ์ฝ่ายโลก นี้ประกาศว่าสถานบริสุทธิ์ภายใต้ระบบของโมเสสนั้นไม่ตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ แต่อยู่เพียงชั่วคราว มันไม่ใช่สถานบริสุทธิ์แห่งสวรรค์ มันถูกสร้างขึ้นโดยใช้วัสดุต่าง ๆ ของโลกและมันจะผ่านพ้นไป ในข้อ 24 ของบทนี้ของเราเปาโลกล่าวว่า “เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในบรรดาสถานบริสุทธิ์ที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ซึ่งเป็นภาพจำลองของสิ่งของที่แท้จริงนั้น แต่ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง บัดนี้เพื่อจะทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา”

เปาโลยอมรับแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นว่าพวกบุโรหิตคนเลวี่และงานรับใช้ต่าง ๆ ของพวกเขาถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า และดังนั้นเขาจึงวางรากฐานสำหรับข้อพิสูจน์เพิ่มเติมว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ปรนนิบัติแห่งสถานบริสุทธิ์แห่งสวรรค์ พลัปปลาของโลกนี้ประกอบด้วยสองส่วน-ลานชั้นนอกซึ่งเรียกว่า “ที่บริสุทธิ์” และ “ที่บริสุทธิ์ที่สุด” ภายในมานั้น แต่ในสถานบริสุทธิ์แห่งสวรรค์ไม่มีการแบ่งเป็นส่วน ๆ

ข้อ 2: “เพราะว่าได้มีพลัปปลาหลังหนึ่งถูกสร้างขึ้นแล้ว ห้องแรก ซึ่งในนั้นมีคันประทีป และโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งถูกเรียกว่าสถานบริสุทธิ์”

“ห้องแรก” หมายถึง ส่วนที่นำเสนอต่อตัวเองแก่ผู้นมัสการเมื่อเขาเข้าไปในพลัปปลานั้น เราก็จะเรียกมันว่า “ห้องแรก”

“...ซึ่งในนั้นมีคันประทีป และโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์” ภาษาเดิมในที่นี้อ่านตรงตัวว่า “ขนมปังแห่งใบหน้านั้น” ซึ่งหมายถึงต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า

หนังสืออพยพมีคำบรรยายครบถ้วนเกี่ยวกับพลัปปลานั้น ตัวพลัปปลานั้นยาวสามสิบศอก (45 ฟุต) กว้างสิบศอก (15 ฟุต) และสูงสิบศอก (15 ฟุต) และมันมีผนังหนึ่งแบ่งมันออกเป็นสองส่วนที่มีขนาดไม่เท่ากัน นี้เป็นพระนิเวศแห่งการนมัสการของพระเจ้าจนถึงสมัยของซาโลมอนเมื่อพลัปปลานั้นถูกแทนที่โดยพระวิหารอันยิ่งใหญ่ขึ้นซึ่งถูกสร้างโดยซาโลมอน เราควรหมายเหตุว่าคำว่า “พลัปปลา” ถูกพบสิบครั้งในหนังสือฮีบรู และคำว่า “พระวิหาร” ไม่ปรากฏเลยแม้แต่นิดเดียว!

ภายใต้ระบบของคนเลวี่พลัปปลาฝ่ายโลกพร้อมกับเครื่องใช้บริสุทธิ์ของมันและงานปรนนิบัติต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงกำหนดได้ให้ภาพลักษณ์ที่เป็นตัวแทนของตัวเอง พระราชกิจ การปรนนิบัติ หน้าที่ต่าง ๆ และสง่าราศีต่าง ๆ ของพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นพลัปปลาอันแท้จริงนั้น (ฮบ. 8:2) และศิระษะของคริสตจักรพันธสัญญาใหม่

มันไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ไม่มีสิ่งใดเลยในหนังสือฮีบรูที่กล่าวถึงลานชั้นนอกของพลับพลานั้น ลานนี้ ประชาชนทุกคนสามารถเข้าถึงได้ มันไม่มีหลังคา และทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมันก็ถูกทำให้สำเร็จจริงอย่าง สมบูรณ์ทุกรายละเอียดแล้วโดยพระเยซูในสมัยที่พระองค์ทรงรับสภาพเนื้อหนัง เมื่อพระองค์ทรงถูกเผยให้ ประจักษ์แจ้งต่อหน้าคนทั้งปวง

แท่นทองสัมฤทธิ์นั้นเป็นภาพเล็งถึงกางเขนของพระเยซู ผ้าป่านนั้นกล่าวถึงความชอบธรรมและความ บริสุทธิ์ของพระองค์ เสาหกสิบต้นนั้น (อพย. 27:10-16) บอกถึงพลังกำลังและฤทธิ์เดชของพระองค์ อ่างล้าง ขำระนั้นเป็นภาพเล็งถึงฤทธิ์เดชที่ชำระให้สะอาดของพระคริสต์-ข้อเท็จจริงที่ว่าคริสตจักรของพระองค์จะถูกนำ เสนอเป็น “คริสตจักรที่มีสง่าราศีแต่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ไร้รอย หรือสิ่งเช่นนั้นใด ๆ เลย แต่เพื่อค ริสตจักรนั้นจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ” (อฟ. 5:27)

เช่นเดียวกับที่ลานชั้นนอกของพลับพลานั้นเป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์ในการถูกเหยียดหยามและ ความต่ำต้อยของพระองค์ ที่บริสุทธิ์เหล่านั้นก็เป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์ภายในมานั้นในสวรรค์ ไม่มีผู้ใด นอกจากพวกบุโรहितที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งได้เข้าไปในที่บริสุทธิ์เพื่อประชาชนเพื่อจะมีการร่วมสามัคคีธรรม ระหว่างประชาชนกับพระเจ้า โต้ะนั้นพร้อมกับขนมปังหน้าพระพักตร์สิบสองก้อนของมันเป็นภาพเล็งหนึ่งของ พระคริสต์ในฐานะอาหารแห่งชีวิต พระองค์ผู้ซึ่งเรารับเข้าไป-พระวจนะ ยิ่งเรารับพระวจนะเข้าไปมากเท่าไร การร่วมสามัคคีธรรมระหว่างคริสเตียนกับพระเจ้าพระบิดาก็หอมหวานมากเท่านั้น แท่นเผาเครื่องหอมนั้นเป็น ภาพเล็งถึงพระคริสต์ในฐานะเป็นผู้ที่บำรุงรักษาการร่วมสามัคคีธรรมระหว่างผู้เชื่อกับพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์

เราควรหมายเหตุไว้ว่าไม่มีหน้าต่างในพลับพลานั้น แสงสว่างของแผ่นดินโลกไม่สามารถเปิดเผยสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณได้ สิ่งต่าง ๆ ของพระวิญญาณถูกเปิดเผยโดยความสว่างของพระเจ้าเท่านั้น ความสว่างใน พลับพลานั้นมาจากภาชนะบริสุทธิ์ซึ่งถูกวางไว้ทางด้านทิศใต้ของพลับพลาใกล้กับมานั้นซึ่งแขวนอยู่ระหว่างที่ บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น จงศึกษาค้นคว้าอพยพ 25:31-36

คันประทีปบริสุทธิ์นั้นถูกทำขึ้นจากทองคำทุกที่บริสุทธิ์-ทั้งหมดเป็นขึ้นเดียวกัน กิ่ง ถ้วย และเครื่อง ประดับเหล่านั้นทั้งหมดเป็นทองคำทุกชิ้นเดียวกัน-ไม่มีข้อต่อ ไม่มีหมุดยึด เฉพาะน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์ถูกใช้ใน มัน และคันประทีปและน้ำมันมะกอกบริสุทธิ์ในฐานะเป็นหน่วยเดียวกันก็เป็นภาพเล็งหนึ่งของพระคริสต์-ไม่ใช่ ในฐานะ “ความสว่างของโลก” แต่ในฐานะความสว่างที่บัดนี้ประทับอยู่ภายในมานั้นในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น ทั้งหมดที่เราต้องการถูกพบในผู้เดียว-และผู้เดียวนั้นคือพระคริสต์ เราเข้าถึงพระองค์ได้ และโดยทางพระองค์ เราเข้าถึงพระเจ้าพระบิดาได้

มีกิ่งเจ็ดกิ่งบนภาชนะบริสุทธิ์นั้น แต่ละกิ่งรับน้ำมันมะกอกที่บริสุทธิ์นั้น เจ็ดเป็นตัวเลขของพระเจ้า สำหรับความครบบริบูรณ์ ดังนั้นเจ็ดกิ่งนั้นจึงเป็นภาพเล็งที่เป็นตัวแทนของความครบถ้วนแห่งความสว่างที่อยู่ใน พระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงสามารถประทานความสว่างทั้งหมดที่เราต้องการ

น้ำมันเป็นภาพเล็งหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคริสต์ทรงถูกเจิมด้วยพระวิญญาณ “ยิ่งกว่าพระ สหายทั้งปวงของพระองค์” (เพลงสดุดี 45:7; ยอห์น 3:34)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนมีพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9; ยอห์น 3:5) พระวิญญาณทรงนำความ

สว่างมาสู่เราผ่านทางพระวาระของพระเจ้า และทรงถ่ายทอดความสว่างแบบเหนือธรรมชาติเข้าใจเช่นกัน

“เพราะว่าพระวิญญาณทรงตรวจค้นสิ่งสารพัด ไซ้แล้ว สิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า” (1 คร. 2:10) และผู้เชื่อทั้งหลายที่ยอมจำนนต่อพระวิญญาณก็สามารถทราบสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้า

โต๊ะนั้นเป็นภาพเลื่องหนึ่งของการร่วมสนิทที่เรามีกับพระคริสต์และกับพระบิดาผ่านทางพระคริสต์ ขนมห่มหน้าพระพักตร์นั้นเป็นภาพเลื่องหนึ่งของพระคริสต์ และขนมห่มปีกสองกอนั้น เช่นเดียวกับเพชรพลอยสิบสองอันนั้นในทับทรวงของมหาปุโรหิต ก็เป็นภาพเลื่องของสิบสองเผ่าอันของชนชาติอิสราเอลซึ่งถูกเป็นตัวแทนต่อพระพักตร์พระเจ้า พระเยซูตรัสว่า “...พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 6:32) พระองค์ทรงเป็นขนมห่มปีกแท้ และเรามีการร่วมสามัคคีธรรมรอบโต๊ะของพระองค์ เมื่อเราได้รับประทานผลแห่งเถาองุ่นและขนมห่มปีกไว้เชื้อ เราก็แสดงออกถึงการถวายพระชนม์ของพระองค์ จนกว่าพระองค์เสด็จมารับเจ้าสาวของพระองค์-คริสตจักรพันธสัญญาใหม่

ข้อ 3: “และภายในม่านชั้นที่สอง มีพลับพลาซึ่งถูกเรียกว่า สถานที่บริสุทธิ์ที่สุด”

“และภายในม่านชั้นที่สอง...” ม่านชั้นแรกนั้นแขวนอยู่เหนือทางเข้าสู่พลับพลาชั้นเพื่อกันไม่ให้มองเห็นได้จากข้างนอก “ม่านชั้นที่สอง” นั้นแบ่งแยกที่บริสุทธิ์นั้นจากที่บริสุทธิ์ที่สุด (อพย. 26:36,37) และถูกพรรณนาในอพยพ 26:31-33 เปาโลกล่าวถึงม่านผืนนี้ในฮีบรู 10:20 มันเป็นม่านที่มีน้ำหนักรวม ทำจากผ้าป่านบริสุทธิ์ และมันปิดบังสิ่งของเหล่านั้นของที่บริสุทธิ์ที่สุดจากผู้คนเหล่านั้นในที่บริสุทธิ์

ปุโรหิตคนเลวและครอบครัวของเขาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์นั้น ส่วนแรกของพลับพลา แต่เฉพาะมหาปุโรหิตสามารถเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดได้ และเขาเข้าไปปีละหนึ่งวันเท่านั้น ในวันทำการลบมลทินนั้นเขาเข้าไปพร้อมกับโลหิต-เพื่อตัวเองก่อน จากนั้นจึงเพื่อประชาชน

ข้อ 4 และ 5: “ซึ่งมีกระถางไฟทองคำ และมีหีบแห่งพันธสัญญาซึ่งถูกหุ้มทุกด้านด้วยทองคำ ซึ่งในนั้นมีหม้อทองคำที่ใส่มานา และมีไม้เท้าของอาโรนที่แตกหน่อ และมีแผ่นศิลาเหล่านั้นแห่งพันธสัญญา และเหนือหีบนั้นมีรูปเคารพแห่งสง่าราศีทั้งสองคลุมพระที่นั่งกรุณานั้น เรื่องสิ่งเหล่านี้พวกเราจะกล่าวให้ละเอียดตอนนี้ไม่ได้”

เราสังเกตเห็นสามสิ่งที่มีอยู่ในส่วนแรกของพลับพลาชั้น: คันประทีป โต๊ะ และขนมห่มหน้าพระพักตร์ คนเหล่านั้นที่คุ้นเคยกับภาคพันธสัญญาเดิมจะสังเกตเห็นว่าแท่นเผาเครื่องหอมที่ถูกพรรณนาในอพยพ 30 ไม่ถูกพบในคำพรรณนาในหนังสือฮีบรู แท่นเผาเครื่องหอมนั้นตั้งอยู่ภายนอกม่าน แต่กระถางไฟทองคำนั้นซึ่งเครื่องหอมถูกเผาก็ถูกใช้ภายในม่านในวันแห่งการลบมลทินนั้น (ลนต. 16:12,13)

ในที่นี่ ซึ่งเป็นที่ ๆ ความหมายและการใช้งานของภาพเลื่องต่าง ๆ ของเครื่องตกแต่งของพลับพลาชั้นจะต้องถูกเปรียบเทียบในทางตรงข้ามกับของจริง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงพอพระทัยที่จะแสดงภาพกระถางไฟนั้นภายในม่านของที่บริสุทธิ์ที่สุด มากกว่าที่จะแสดงภาพแท่นบูชาชั้นที่อยู่ภายนอกม่าน

พจนานุกรมและอรรถาธิบายหลายเล่มกล่าวว่า “กระถางไฟ” ในที่นี้หมายถึงแท่นเผาเครื่องหอมนั้น แต่ทำไมผู้เขียนถึงไม่กล่าวว่ามันอยู่ในที่บริสุทธิ์? เหตุใดเขาถึงเชื่อมโยงเครื่องหอมนั้นกับที่บริสุทธิ์ที่สุด? คำตอบนั้นง่ายนิดเดียว: มันเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุดเพราะว่ามันเป็นภาพเลื่องถึงตัวตนของพระคริสต์และพระราชกิจ

ในการทูลวิงวอนในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม แทนนั้นต้องตั้งอยู่ภายนอกม่านซึ่งเป็นที่ ๆ พวกปุโรหิตสามารถเข้าถึงได้

สิ่งของเจ็ดอย่างถูกเอ่ยชื่อในการเชื่อมโยงกับที่บริสุทธิ์ที่สุด:

1. กระถางไฟทองคำนั้น เมื่อมหาปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุด เขาก็ถูกสั่งให้นำเครื่องหอมจากแผ่นเผาเครื่องหอมเข้าไป:

“และเขาต้องเอากระถางไฟที่เต็มไปด้วยถ่านที่คุจนมาจากแผ่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และมือทั้งสองของเขาที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมบดละเอียด และนำมันเข้าไปภายในม่าน และเขาต้องใส่เครื่องหอมนั้นบนไฟต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อควันแห่งเครื่องหอมนั้นจะปกคลุมพระที่นั่งกรูณาซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาท เพื่อเขาจะไม่ตาย” (ลนต. 16:12,13)

กระถางไฟทองคำนั้นถูกใช้โดยมหาปุโรหิตแค่ปีละหนึ่งวันเท่านั้น-วันแห่งการลบมลทินนั้น วันอื่น ๆ ที่เหลือในปีนั้นเขาปรนนิบัติที่แผ่นเผาเครื่องหอมนั้นซึ่งตั้งอยู่ในที่บริสุทธิ์ (ส่วนแยกแรกของพลับพลา)

2. หีบแห่งพันธสัญญาซึ่งถูกหุ้มทุกด้านด้วยทองคำ ในที่นี้มีการบรรยายลักษณะภาษาชนชาติที่กลับมากที่สุด และเปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดของพลับพลาทั้งหลาย:

“และพวกเขาต้องทำหีบใบหนึ่งด้วยไม้กระถิน สองศอกครึ่งจะเป็นความยาวของหีบนั้น และหนึ่งศอกครึ่งจะเป็นความกว้างของหีบนั้น และหนึ่งศอกครึ่งจะเป็นความสูงของหีบนั้น และเจ้าจงหุ้มหีบนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ เจ้าจงหุ้มหีบนั้นทั้งด้านในและด้านนอก และจงทำคิ้วรอบหีบนั้นด้วยทองคำ...และเจ้าจงทำพระที่นั่งกรูณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ สองศอกครึ่งจะเป็นความยาวของพระที่นั่งกรูณา และหนึ่งศอกครึ่งจะเป็นความกว้างของพระที่นั่งกรูณา และเจ้าจงทำเศรฐสองตนด้วยทองคำ เจ้าจงทำเศรฐเหล่านั้นโดยใช้ค้อนเคาะ ตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรูณาทั้งสองข้าง และจงทำเศรฐหนึ่งตนไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรูณาข้างนี้ และจงทำเศรฐอีกหนึ่งตนไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรูณาข้างนั้น คือพวกเจ้าจงทำเศรฐเหล่านั้นไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรูณาทั้งสองข้าง เป็นเนื้อเดียวกันกับพระที่นั่งกรูณา และเศรฐเหล่านั้นจะกางปีกของตนออกไว้เบื้องบน ปกคลุมพระที่นั่งกรูณาไว้ด้วยปีกของเศรฐนั้น และหน้าของเศรฐเหล่านั้นจะหันเข้าหากัน หน้าของเศรฐเหล่านั้นจะหันมาทางพระที่นั่งกรูณา และเจ้าจงวางพระที่นั่งกรูณานั้นไว้บนหีบ และเจ้าจงใส่พระโอวาทซึ่งเราจะให้แก่เจ้าไว้ในหีบนั้น และที่นั่นเราจะพบกับเจ้า และเราจะสนทนากับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรูณา จากระหว่างกลางเศรฐทั้งสองนั้นซึ่งถูกตั้งอยู่บนหีบพระโอวาท เกี่ยวกับสิ่งสารพัดซึ่งเราจะให้เจ้าเป็นคำบัญชาแก่ลูกหลานของอิสราเอล” (อพย. 25:10-22 บางส่วน)

สถานบริสุทธิ์ทั้งหลายนั้นถูกสร้างขึ้นโดยมีจุดประสงค์หลักเพื่อเป็นที่เก็บหีบนั้น: “และเจ้าจงแขวนม่านนั้นไว้ได้ตะขอเหล่านั้น เพื่อเจ้าจะได้นำหีบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในภายในม่าน และสำหรับพวกเจ้าม่านนั้นจะเป็นที่กั้นระหว่างสถานที่บริสุทธิ์กับสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด” (อพย. 26:33)

หีบนั้นอยู่เหนือภาษาอื่น ๆ ทุกชิ้นในเรื่องเกียรติและสง่าราศี มันเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่ประกาศว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางประชากรของพระองค์ โดยรับประกันพวกเขาว่าพระพรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้ากำลังพำนักอยู่บนพวกเขา แผ่นศิลาเหล่านั้นแห่งพระราชบัญญัติถูกเก็บรักษาไว้ในหีบนั้น และภาษา

ที่เปี่ยมสง่าราศีนี้เป็นสิ่งของชิ้นเดียวที่ถูกนำมาจากพลับพลาและย้ายไปวางในพระวิหารที่ยิ่งใหญ่ของซาโลมอน เมื่อการสร้างพระวิหารนั้นเสร็จสมบูรณ์

หีบนั้นเป็นภาพเปรียบของพระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ซึ่งรับสภาพเนื้อหนังและประสูติจากหญิงพรหมจารี คำภาษาฮีบรูสำหรับ “ไม้ซิทิม” ควรถูกแปลเป็น “ไม้ที่ไม่รู้เปื่อยเน่า” เพราะมันเป็นภาพเล็งเห็นของไม้ที่ไม่เปื่อยเน่าเลย ดังนั้นมันจึงเป็นภาพเล็งเห็นของความเป็นมนุษย์อันสมบูรณ์แบบและไร้บาปของพระเยซู แต่โปรดสังเกต: แม้แต่ไม้ที่ไม่รู้เปื่อยเน่านี้ก็ถูกหุ้มทุกด้านทั้งภายในและภายนอกด้วยทองคำบริสุทธิ์! นี่เป็นภาพเล็งเห็นหรือภาพเปรียบล่วงหน้าของสง่าราศีแบบพระเจ้าของพระคริสต์-พระเจ้าในเนื้อหนัง

นอกจากนี้ วัสดุสองอย่างนั้นนั่นคือ ไม้ที่ไม่รู้เปื่อยเน่าและทองคำบริสุทธิ์ก็เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงการรวมเป็นหนึ่งของพระเจ้ากับมนุษย์ในพระคริสต์: “และโดยปราศจากการโต้เถียง ข้อลึกลับแห่งทางของพระเจ้ายิ่งใหญ่ พระเจ้าได้ทรงปรากฏในเนื้อหนัง ได้ถูกพิสูจนในพระวิญญูณ หมู่ทูตสวรรค์ได้เห็น ถูกประกาศแก่คนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อพระองค์ ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี” (1 ทธ. 3:16)

หีบนั้นเป็นพระที่นั่งของพระเจ้าในอิสราเอล: “ขอทรงเจี่ยพระกรรมสดับฟัง โอ ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงเลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล ผู้ทรงนำโยเซฟเหมือนอย่างนำฝูงแพะแกะ ผู้ประทับระหว่างพวกเรือบ ขอทรงทอแสงออกมา” (เพลงสดุดี 80:1)

3. โถทองคำที่มีมานา ใครบางคนอาจถามว่า “นี่ไม่ขัดแย้งกับ 1 พงศ์กษัตริย์ 8:9 หรือซึ่งประกาศว่า “ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากแผ่นศิลาสองแผ่นนั้น ซึ่งโมเสสได้ใส่ไว้ที่นั่น ณ ภูเขาโฮเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับลูกหลานของอิสราเอล เมื่อพวกเขาได้ออกมาจากแผ่นดินแห่งอียิปต์”?

ไม่มีการขัดแย้งกันเลยครับ ข้อพระคำตอนนี้ของเราในหนังสือฮีบรูพูดถึงสิ่งซึ่งอยู่ในหีบนั้นในระหว่างสมัยที่มันถูกวางในพลับพลานั้น และ 1 พงศ์กษัตริย์ 8:9 พูดถึงสิ่งของต่าง ๆ ที่อยู่ในหีบนั้นหลังจากที่หีบนั้นถูกนำมาวางในพระวิหารของซาโลมอนแล้ว ข้อเท็จจริงนี้เป็นกุญแจที่ไขเปิดการตีความพระคำข้อนี้ของเรา

พระเจ้าทรงทำการเลี้ยงดูต่าง ๆ เพื่อประชากรของพระองค์ขณะที่พวกเขากำลังเดินทางอยู่ในทะเลทรายนั้น-พระองค์ประทานมานาให้พวกเขาได้รับประทาน พระองค์ทรงทำการเลี้ยงดูต่าง ๆ ในพระคริสต์สำหรับเราขณะที่เรากำลังเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ มานาเป็นอาหารที่พระเจ้าประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอล ตั้งแต่อียิปต์ไปจนถึงคานาอัน พระคริสต์ทรงเป็นอาหารของเราจากแผ่นดินโลกนี้ไปจนถึงสวรรค์ มานาที่ถูกเก็บไว้ในโถทองคำในหีบนั้นเป็นภาพเล็งเห็นของพระคริสต์ในสง่าราศีผู้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพบนพระที่นั่งแห่งพระคุณนั้น ไม่มีความขัดแย้งในพระวจนะของพระเจ้าเลย

4. ไม้เท้าของอาโรนที่ออกดอก กันดารวิถี 17:1-8 ให้บันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับไม้เท้าของอาโรนที่ออกดอก ในบทที่แล้วเราอ่านเกี่ยวกับการกบฏต่อสุ้มโมเสสและอาโรน ซึ่งเกิดขึ้นเพราะความริษยาที่มีต่อสิทธิอำนาจที่พระเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่พวกเขา โคราห์กับคนเหล่านั้นที่ติดตามเขาอยากได้ตำแหน่งของปุโรหิต พระเจ้าทรงทำการพิพากษาต่อโคราห์และคณะทั้งหมดของเขา และจากนั้นทรงยืนยันการทรงเลือกของพระองค์ที่ให้อาโรนเป็นปุโรหิต-ภาพเล็งเห็นของพระคริสต์ มหาปุโรหิตของพวกเรา

พระเจ้าทรงสั่งโมเสสให้เอาไม้เท้าของสิบสองเผ่ามา และเขียนชื่อของอาโรนบนไม้เท้าของเผ่าเลวี:

“เพราะจะมีไม้เท้าอันหนึ่งสำหรับหัวหน้าครวเรือนแห่งบรรพบุรุษของพวกเขา และเจ้าต้องวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในพลับพลาแห่งชุมนุมชน ต่อหน้าหีบพระโอวาท ที่ซึ่งเราจะพบกับพวกเจ้า” โมเสสจะต้องประกาศว่าไม้เท้าซึ่งจะถูกทำให้ออกดอกจะบ่งบอกว่าพระเจ้าทรงเลือกผู้ใดให้เป็นเผ่าของปุโรหิต

เขาทำตามที่พระเจ้าทรงบัญชา และเข้าวันถัดมาไม้เท้าของอาโรน “ได้แตกหน่อ และมีดอกตูม และดอกบาน และเกิดผลอัลมอนด์” ต่อมา พระเจ้าทรงบัญชาโมเสสให้วางไม้เท้าของอาโรนไว้ต่อหน้าหีบนั้น “เพื่อเก็บไว้ให้เป็นเครื่องหมายต่อต้านพวกกบฏ”

นี่เป็นภาพเลื่องที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ! ไม้เท้าที่ไร้ชีวิตได้ออกดอก ผลิบาน เกิดผลอัลมอนด์-ภาพ ๆ หนึ่งแห่งการที่พระเจ้าทรงรับรองพระบุตรผู้ถูกปฏิเสธของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตาย และพระองค์ ดอกกลีสนั้นแห่งหีบเขา กำลังเป่งบานวันนี้-ดอกกลีสนั้นที่ “พวกกบฏ” ได้พยายามที่จะทำลาย พระองค์ผู้ซึ่งตายไปแล้วทรงพระชนม์อยู่และมีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์! ไม้เท้าของอาโรนที่ออกดอกเป็นภาพเลื่องหนึ่งของฤทธิ์เดชแห่งการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราผู้ซึ่งบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเจ้านานภาพบนพระที่นั่งแห่งพระคุณ

5. แผ่นศิลาเหล่านั้นแห่งพันธสัญญา เราพบเรื่องนี้ถูกอธิบายในพระราชบัญญัติ 10:1-5:

“ในเวลานั้นพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้า โดยตรัสว่า ‘เจ้าจงสกัดแผ่นศิลาสองแผ่นให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราในภูเขา และเจ้าจงทำหีบไว้ด้วยไม้ และเราจะจารึกบนแผ่นศิลาเหล่านั้นบรรดาถ้อยคำที่อยู่ในแผ่นศิลาชุดแรกนั้นซึ่งเจ้าทำแตกเสีย และเจ้าจงเก็บแผ่นศิลาเหล่านั้นไว้ในหีบ’ และข้าพเจ้าได้ทำหีบด้วยไม้กระถิน และสกัดแผ่นศิลาสองแผ่นเหมือนอย่างชุดแรกนั้น และขึ้นไปในภูเขา โดยมีแผ่นศิลาสองแผ่นนั้นอยู่ในมือของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงจารึกบนแผ่นศิลาเหล่านั้น ตามการจารึกไว้ครั้งแรกนั้น พระบัญญัติสิบประการ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับพวกท่านในภูเขานั้นออกมาจากท่ามกลางเพลิงในวันแห่งการประชุมกันนั้น และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นศิลาเหล่านั้นแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็หันกลับ และลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลาเหล่านั้นไว้ในหีบซึ่งข้าพเจ้าได้ทำขึ้น และแผ่นศิลาเหล่านั้นก็ยังอยู่ที่นั่น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้”

แผ่นศิลาเหล่านี้ถูกเก็บรักษาไว้และถูกวางไว้ในหีบนั้นซึ่งเป็นภาพเลื่องถึงข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์มีได้มาเพื่อทำลายพระราชบัญญัติ แต่เพื่อให้เกียรติและทำให้มันสำเร็จจริง:

“พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระองค์จะทรงเชิดชูพระราชบัญญัติ และกระทำให้พระราชบัญญัตินั้นมีเกียรติ” (อสย. 42:21)

“อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวกศาสนพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่เพื่อจะทำให้สำเร็จจริง เพราะเรากล่าวความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า จนกว่าฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกจะล่องไป แม้แต่อักษรหนึ่งหรือจุด ๆ หนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าสิ่งสารพัดจะถูกทำให้สำเร็จจริง” (มธ. 5:17,18)

การสำเร็จจริงของภาพเลื่องนี้ของพระคริสต์ถูกนำเสนออย่างชัดเจนในเพลงสดุดี 40:7,8: “แล้วข้าพระองค์ได้ทูลว่า ‘ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว ในหนังสือม้วนนั้นได้มีเขียนถึงเรื่องข้าพระองค์ ข้าพระองค์ชื่นชม

ยินดีที่จะทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ใช่แล้ว พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์”

เมื่อครบกำหนดเวลาแล้ว พระคริสต์ได้เสด็จมา-ประสูติจากหญิงคนหนึ่ง ถือกำเนิดภายใต้พระราชบัญญัติ เพื่อที่จะไถ่คนทั้งหลายที่เคยอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ (กท. 4:4,5) ดังนั้น “เพราะว่าโดยการไม่เชื่อฟังของคน ๆ เดียว คนเป็นอันมากได้ถูกทำให้เป็นคนบาปฉันใด โดยการเชื่อฟังของพระองค์ผู้เดียว คนเป็นอันมากก็จะถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมฉันนั้น” (รม. 5:19)

ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วสามารถเป็นพยานรับรองได้ว่า “ในพระเยซูคริสต์ข้ามีความชอบธรรมและอานุภาพ...” (อสย. 45:24) พระเยซูคริสต์เจ้ามิได้มาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือพวงศาศาพยากรรมของพระองค์ได้เสด็จมาเพื่อที่จะกระทำในเนื้อหนังสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติไม่สามารถทำได้เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง (รม. 8:1-4) พระองค์ทรงทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้วในความครบบริบูรณ์ของมันและด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็น “จุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ” (รม. 10:4)

6. รูปเคารพแห่งสง่าราศีทั้งสองคลุมพระที่นั่งกรูมานั้น พระที่นั่งกรูมาคือ ฝาปิดของหีบนั้น และที่ปลายทั้งสองของฝาปิดนั้นมีรูปเคารพตนหนึ่งที่กางปีกออกจนปีกของรูปทั้งสองนั้นมาจรดกันตรงกลางพระที่นั่งกรูมานั้น โดยปกคลุมและปกป้องพระที่นั่งของพระเจ้า

ในคำบรรยายเกี่ยวกับพระที่นั่งกรูมาที่ถูกให้ไว้ในอพยพ 25:17-22 พวกเขาถูกกล่าวถึงเจ็ดครั้ง-เจ็ดตัวเลขแห่งความครบบริบูรณ์ของพระเจ้า พวกเขาปกป้องและปกคลุมพระที่นั่งของพระเจ้า อันเป็นที่ซึ่งสง่าราศีเชคินาห์สอดส่องอยู่บนพระที่นั่งกรูมานั้น

พวกเขาถูกเชื่อมโยงกับการบังคับใช้สิทธิอำนาจในการตัดสินความของพระเจ้า โปรดอ่านปฐมกาล 3:24, วิวรณ์ 4:6-8, และเอเสเคียล 1:5-10- ข้อพระคำต่าง ๆ ซึ่งพูดถึงพระที่นั่งของพระเจ้าและเหล่ารูปเคารพที่บนนี้ของเรากล่าวถึงพวกเขาว่าเป็น “รูปเคารพแห่งสง่าราศี” ก็คือว่า พวกเขาปกคลุมสถานที่ซึ่งสง่าราศีเชคินาห์ประทับอยู่บนพระที่นั่งกรูมานั้น บัดนี้พระเยซูทรงครอบครองตำแหน่งนั้นซึ่งถูกถือครองโดยพวกเขาบนพระที่นั่งกรูมานั้นอันเป็นที่ซึ่งสง่าราศีเชคินาห์ประทับอยู่ บัดนี้พระองค์ทรงเป็นบุคคลที่ได้รับเกียรติมากที่สุดและเปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดในพระนิเวศของพระเจ้า

พระที่นั่งกรูมานั้นไม่ใช่สถานที่ซึ่งการลบล้างพระอาชญาถูกกระทำ มันเป็นสถานที่ซึ่งมหาบุโรหิตวางเลือดของเครื่องสัตวบูชา การลบล้างพระอาชญาถูกกระทำที่แท่นทองสัมฤทธิ์นั้น-(ทองสัมฤทธิ์เป็นสัญลักษณ์แห่งการพิพากษาของพระเจ้า) พระที่นั่งกรูมานั้นซึ่งเป็นที่ ๆ มีโลหิตอยู่พูดถึงฤทธิ์เดชที่คงทนถาวรของพระโลหิตนั้นต่อพระพักตร์พระเจ้า:

“โดยถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมโดยไม่คิดค่า โดยพระคุณของพระองค์ ผ่านทางการทรงไถ่ที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ยลบล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า” (รม. 3:24,25)

“โอ ชาวกาลาเทียคนโง่เขลา ใครได้สะกดดวงจิตของพวกท่านเพื่อพวกท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ซึ่ง

ต่อหน้าต่อตาของพวกท่านพระเยซูคริสต์ปรากฏอย่างชัดเจนแล้ว โดยทรงถูกตรึงไว้ท่ามกลางพวกท่าน”
(กท. 3:1)

พระโลหิตของพระคริสต์ซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า มีค่าประเสริฐ ทรงฤทธิ์และชำระให้สะอาด-(และพระคริสต์เอง-ซึ่งโดยพระองค์พระพิโรธอันบริสุทธิ์และเผาผลาญของพระเจ้าที่มีต่อบาปของมนุษย์ถูกทำให้สงบแล้ว ซึ่งโดยพระองค์พระลักษณะทุกประการของพระเจ้าถูกยกชูอย่างยิ่งใหญ่แล้ว)-บัดนี้ทรงอยู่ภายในม่านกับพระบิดา และบัดนี้พระเจ้าทรงพบกับคนบาปผู้นำสงสารในพระเมตตาและพระคุณเพราะพระโลหิตที่หลังรินของพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์บนกางเขนนั่น

คำกล่าวที่ว่า “เรื่องสิ่งเหล่านี้พวกเราจะกล่าวให้ละเอียดตอนนี้ไม่ได้” หมายความว่าเปาโลไม่สามารถกล่าวถึงและอธิบายสิ่งของแต่ละอย่างของพลับพลาที่ตอนนี้ เขาไม่สามารถลงลึกรายละเอียดเกี่ยวกับความสำคัญของพวกมันได้ นี่ไม่ใช่เวลาหรือสถานที่ที่จะอธิบายยืดเยื้อเกี่ยวกับของตกแต่งเหล่านั้น เพราะอะไร? เพราะว่าของตกแต่งเหล่านี้นำเสนอภาพของพระคริสต์และมันต้องถูกแสดงให้เห็นว่าของจริงนั้นได้เข้าแทนที่ภาพเปรียบเหล่านั้นแล้ว บัดนี้พระคริสต์เสด็จมาแล้วและทรงเปิดทางใหม่ที่มีชีวิตไปถึงพระบิดาแล้ว บัดนี้เราจะต้องสนใจเกี่ยวกับการนมัสการของพระคริสต์เองและเครื่องบูชาที่พระองค์ทรงถวายแล้ว และตอกย้ำว่าพระองค์ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราและประมุขแห่งพันธสัญญาใหม่นั้น

ข้อ 6: “บัดนี้เมื่อสิ่งเหล่านี้ถูกแต่งตั้งไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิตได้เข้าไปในพลับพลาห้องแรกเสมอ โดยกระทำการปรนนิบัติพระเจ้าให้สำเร็จ”

เปาโลพิสูจน์แล้วว่าพันธสัญญาเก่านั้นและทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับระบบของคนเลวีและโมเสสถูกพระเจ้าเอาออกไปแล้ว และว่านี่ไม่ใช่เพื่อทำให้ชนชาติอิสราเอลเสียเปรียบ แต่ตรงกันข้าม ดีกว่าเดิมเยอะมาก ๆ

ใน 2 โครินธ์ 3:13 เปาโลอ้างอิงไปยังอพยพ 34:33: “และไม่เหมือนโมเสส ซึ่งเอาผ้าคลุมหน้าบังหน้าของท่าน เพื่อลูกหลานของอิสราเอลจะไม่สามารถเพ่งดูมันปลายของสิ่งซึ่งถูกลี้มนั้น” ใน 2 โครินธ์ 3:7 เขาพูดถึงความสว่างจ้าแห่งใบหน้าของโมเสสซึ่งเป็นข้อพิสูจน์ว่างานรับใช้ของโมเสสถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า แต่ความจริงนั้นที่พระเจ้าประทานให้ผ่านทางโมเสสในภาพเล็งและสัญลักษณ์ต่าง ๆ บัดนี้ก็ถูกทำให้คลุมเครือและถูกเอาออกไปแล้ว เพื่อเปิดทางให้แก่พันธสัญญาใหม่นั้น

โมเสสสวมผ้าคลุมหน้า “เพื่อลูกหลานของอิสราเอลจะไม่สามารถเพ่งดูมันปลายของสิ่งซึ่งถูกลี้มนั้น” ดังนั้นชนชาติอิสราเอลจึงไม่สามารถมองเห็นการสิ้นสุดหรือการผ่านพ้นไปของความเจิดจ้าแบบสวรรค์นั้นแห่งใบหน้าของโมเสส นัยสำคัญฝ่ายวิญญาณของผ้าคลุมหน้านั้นของโมเสสก็คือว่า พระเจ้าไม่ได้อนุญาตให้ชนชาติอิสราเอลทราบ ณ เวลานั้นว่ายุคแห่งพระราชบัญญัติและตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวีจะสิ้นสุดลงในที่สุดและเปิดทางให้แก่ตำแหน่งปุโรหิตที่ดีกว่าและกฎแห่งพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ นี่เป็นข้อเท็จจริงหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงเปิดเผยแล้วเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ พระองค์ไม่เคยประทานความสว่างจนกว่าจะถึงเวลานั้น เมื่อความสว่างนั้นจะถูกรับไว้โดยคนเหล่านั้นที่ความสว่างนั้นถูกเปิดเผย

ศาสตราจารย์ดานีเอลเซียนสปีงบอทในพระวจนะของพระเจ้าและเมื่อถึงจุดสุดยอดแห่งงานเขียนของเขา เขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ว่าสิ่งเหล่านี้หมายความว่าอะไร เขาได้รับคำสั่งว่า “จงไปตามทางของเจ้า

เกิด ดานีเอลเอ๋ย เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้ว และถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้ายนั้น” (ดนล. 12:9) และตั้งแต่วันนี้ขณะที่เราเข้าไปใกล้อวสานของยุคแห่งพระคุณนี้ เหล่าผู้รับใช้และอาจารย์ก็เข้าใจความหมายของสิ่งเหล่านั้นที่ดานีเอลเขียนภายใต้การทรงนำของพระวิญญาณบริสุทธิ์

เกี่ยวกับชนชาติอิสราเอลเปาโลกล่าวว่า “แต่จิตใจของพวกเขาได้ถูกบังไว้ เพราะจนถึงทุกวันนี้ ผ้าคลุมหน้าอันเดียวกันนั้นยังไม่ถูกเอาออกไปในการอ่านพันธสัญญาเดิม ซึ่งผ้าคลุมหน้านั้นได้ถูกล้มเลิกไปแล้วในพระคริสต์” (2 คร. 3:14) ผ้าคลุมหน้านั้นซึ่งเคยวางอยู่บนภาพเล็งและเงาเหล่านั้นในสมัยระบบของโมเสสไม่อยู่อีกต่อไปแล้ว มันถูก “ล้มเลิกไปแล้วในพระคริสต์”-ผู้ทรงเป็นของจริง ตัวจริงนั้น การสำเร็จจริงของทุกตัวอักษรและทุกจุดของพระราชบัญญัติของโมเสสและระบบคนเลวี

ในข้อ 1 ถึง 5 ของบทนี้ของเราเปาโลมีการอ้างอิงสั้น ๆ ถึงพลับพลาอัน-โครงสร้างของมัสยิด การแบ่งเป็นสองส่วนนั้น และของตกแต่งต่าง ๆ ซึ่งเป็นของแต่ละส่วนนั้น คราวนี้เขาหันมาสู่การพิจารณาเกี่ยวกับการใช้งานต่าง ๆ ของการแบ่งเป็นสองส่วนและของตกแต่งเหล่านั้นที่ได้ถูกออกแบบมาในงานปรนนิบัติพระเจ้า: “...สิ่งเหล่านี้ถูกแต่งตั้งไว้เช่นนั้นแล้ว” นั่นคือ พวกมันถูกจัดเตรียมและถูกส่งการโดยพระเจ้าสำหรับงานรับใช้หนึ่งที่เฉพาะเจาะจง

“...พวกปุโรหิตได้เข้าไปในพลับพลาห้องแรกเสมอ...” บุตรชายเหล่านั้นของอาโรนได้รับอนุญาตให้เข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น แต่ไม่ให้เข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุด: เฉพาะมหาปุโรหิตสามารถเข้าไปที่นั่นได้ ในที่นี้การเปรียบเทียบความตรงข้ามกันระหว่างความเชื่อแบบคริสเตียนกับศาสนายิวถูกแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน ผู้เชื่อแท้ทุกคนเป็นกษัตริย์และปุโรหิต (วิว. 1:6) ใน 1 เปโตร 2:9 เราอ่านว่า “...พวกท่านเป็นชั่วอายุที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติอันบริสุทธิ์ เป็นชนชาติอันประหลาด เพื่อพวกท่านจะได้สำแดงบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์”

“...โดยกระทำการปรนนิบัติพระเจ้าให้สำเร็จ” พวกปุโรหิตเข้าไปในพลับพลาห้องแรกเพื่อปฏิบัติหน้าที่แห่งพิธีการศักดิ์สิทธิ์เหล่านั้นที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ภายใต้ระบบของโมเสส พิธีการเหล่านี้ไม่สามารถทำให้มนุษย์ถึงความสำเร็จและไม่สามารถขจัดบาปทั้งหลายออกไปได้ พวกมันเป็นเพียงเงาที่ชี้ไปยังตัวจริงนั้น, พระเยซูคริสต์เจ้า งานรับใช้ประจำวันของพวกปุโรหิตรวมถึงการดูแลตะเกียง การเติมน้ำมันในตะเกียง การเล็มไส้ตะเกียง คอยให้ตะเกียงลุกโชนอยู่เสมอ พวกเขาทำเช่นนี้วันละสองครั้ง-ตอนเช้าและตอนเย็น

พวกเขาปรนนิบัติที่แท่นทองคำนั้นเช่นกัน คอยเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น พวกเขาทำเช่นนี้ทันทีหลังจากถวายเครื่องสัตวบูชารอบเช้าและรอบเย็นแล้ว ดังนั้นพวกเขาจึงเผาเครื่องหอมบนแท่นทองคำนั้นวันละสองครั้ง และขณะที่งานปรนนิบัตินั้นกำลังดำเนินไปภายในที่บริสุทธิ์นั้น ประชาชนที่อยู่ภายนอกก็อธิษฐาน (ลูกา 1:10) ปุโรหิตเปลี่ยนขนมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะนั้นทุกวันสะบาโตเช่นกัน

ข้อ 7: “แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง โดยมีไข่มุกปราศจากเลือด ซึ่งท่านถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อบรรดาความผิดพลาดของประชากร”

โปรดศึกษาบทที่สิบหกทั้งบทของหนังสือเลวีนิติ-เราต้องอ่านหากเราอยากเข้าใจวันแห่งการลบลมทิน

นั้นอย่างถ่องแท้ คือวันเดียนั้นเมื่อมหาปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดข้างหลังม่านนั้นเพื่อถวายโลหิตสำหรับตัวเองและจากนั้นก็ถวายเครื่องสัตวบูชาด้วยโลหิตสำหรับประชาชน

ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดมหาปุโรหิต ซึ่งไม่มีคนอยู่ด้วยและไม่มีใครคอยช่วย เข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดภายในม่านนั้น อันเป็นที่ซึ่งเขาถวายเครื่องสัตวบูชาเพื่อลบล้างพระอาชญาต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่ก่อนเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุด เขาก็ถอด “เครื่องยศเพื่อความรุ่งโรจน์และความงาม” ของตนออก (อพย. 28:2) และสวม “เสื้อคลุมผ้าป่านบริสุทธิ์” แทนที่ (ลนต. 16:4)

มหาปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยถือกระถางไฟที่เต็มไปด้วยถ่านที่คุโชน “และมือทั้งสองของเขาที่เต็มไปด้วยเครื่องหอมบดละเอียด” จากนั้นเขาก็วางเครื่องหอมนั้นลงบนถ่านที่คุโชนเหล่านั้น และควันของเครื่องหอมที่เผาใหม่นั้นก็ปกคลุมพระที่นั่งกรรณา (ลนต. 16:12,13)

ต่อมา เขาก็เอาโลหิตของวัวผู้ที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อตัวเขาเองและครอบครัวของเขา และประพรมโลหิตของวัวผู้นั้นบนและข้างหน้าพระที่นั่งกรรณา จากนั้นเขาก็ออกไปจากที่บริสุทธิ์ที่สุดและฆ่าแพะตัวหนึ่งซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อประชาชนอิสราเอล และเขาทำกับโลหิตของแพะนั้นเหมือนกับที่เขาได้กระทำกับโลหิตของวัวผู้นั้น (ลนต. 16:11,14,15)

หลังจากที่มหาปุโรหิตเสร็จสิ้นงานของตนภายในม่าน เขาก็ออกมาและวางมือทั้งสองของตนบนหัวของแพะที่มีชีวิต และด้วยมือของเขาที่วางบนหัวของแพะนั้นเขาก็สารภาพเหนือแพะนั้น “บรรดาความชั่วช้าของลูกหลานของอิสราเอลเหนือแพะนั้น และการละเมิดทั้งหมดในบาปทั้งสิ้นของพวกเขา โดยวางสิ่งเหล่านั้นทั้งสิ้นบนหัวแพะนั้น” จากนั้นแพะนั้นก็ถูกส่ง “ให้เข้าไปในถิ่นทุรกันดาร” (ลนต. 16:21,22)

งานรับใช้ของมหาปุโรหิตในวันแห่งการลบมลทินเป็นภาพเล็งอันยิ่งใหญ่ของสิ่งที่พระเยซูเจ้าได้กระทำเพื่อเราในความมรณาของพระองค์บนกางเขนนั้น แพะที่มีชีวิตนั้นซึ่งปุโรหิตวางมือของตนบนหัวของมัน สารภาพบาปเหล่านั้นของชนชาติอิสราเอลและจากนั้นก็ส่งแพะนั้นให้เข้าไปในแผ่นดินที่ไม่มีคนอาศัย เป็นภาพอันยิ่งใหญ่ของการที่พระเยซูทรงแบกรับบาปของเราไปเสียจากเราดุจทิศตะวันตกไกลจากทิศตะวันตก โโลหิตของสัตว์เหล่านั้นที่ถูกฆ่าบูชาในสมัยระบบของโมเสสไม่สามารถขจัดบาปออกไปได้ (ฮบ. 10:4) แต่พระโลหิตของพระเยซูขจัดบาปออกไปและทำให้เราเป็นไทจากรอยเปื้อนของมัน

ใช่แล้วครับ นี่เป็นการนำเสนอภาพที่เปี่ยมสง่าราศีและยิ่งใหญ่ แต่เปาโลกำลังพยายามทำให้ชนชาติของเขาเห็นว่าพวกเขาไม่ต้องการภาพนี้อีกต่อไปแล้วเนื่องจากมีผู้หนึ่งที่ดีกว่าเยอะ-พระเยซู ของจริงนั้น การสำเร็จจริงนั้นของสิ่งสารพัดที่พลับพลา ตำแหน่งปุโรหิต และเครื่องบูชาเหล่านั้นเป็นภาพเล็ง

ข้อ 8: “พระวิญญูณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงสิ่งนี้ว่า ทางที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นยังไม่ได้ปรากฏแจ้ง ขณะเมื่อพลับพลาอันแรกนั้นยังตั้งอยู่”

“พระวิญญูณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงสิ่งนี้ว่า...” เปาโลยกความดีความชอบให้พระวิญญูณบริสุทธิ์ที่ทรงเปิดเผยความหมายฝ่ายวิญญูณของพลับพลา ที่บริสุทธิ์ ที่บริสุทธิ์ที่สุด บรรดาเครื่องใช้ในทั้งสองส่วนนั้น หากมีข้อสงสัยใด ๆ ในหัวของคุณเกี่ยวกับการดลใจของหนังสือเหล่านั้นของโมเสส นี่ก็ให้ข้อยุติแล้ว ในอพยพ 35:1 เราอ่านว่า “และโมเสสเรียกบรรดาชุมนุมชนแห่งลูกหลานของอิสราเอลให้มารวมกัน และกล่าวแก่พวก

เขาว่า “เหล่านี้เป็นบรรดาถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้ เพื่อพวกท่านควรจะทำตามถ้อยคำเหล่านี้”

2 เปโตร 1:21 บอกเราว่า “...ด้วยว่าคำพยากรณ์ไม่ได้มาในกาลก่อนโดยความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิ์ของพระเจ้าได้กล่าวตามที่พวกเขาถูกนำพาโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์” พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้โมเสสเพื่อให้เนื้อหาส่วนใหญ่ของบันทึกที่ได้รับการดลใจของภาคพันธสัญญาเดิม

“...ขณะที่พลับพลาอันแรกนั้นยังตั้งอยู่” นี่อาจแปลให้ดีขึ้นได้ว่า “ขณะที่ยังมีการตั้งอยู่ของมัน” พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังแสดงให้เห็นว่าทางเข้าสู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้ายังไม่ถูกเปิดเผยในขณะนั้น ตราบใดที่พลับพลาอันแรก (หรือพลับพลาในถิ่นทุรกันดาร) นั้นมีการตั้งอยู่ของมันกับพระองค์

“พลับพลาอันแรกนั้น” ตรงข้ามกับ “พลับพลาอันแท้จริง” ของฮีบรู 8:2 ซึ่งพลับพลาที่แท้จริงนั้นคือความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ผู้เป็นของจริงนั้น พลับพลาในถิ่นทุรกันดารและพระวิหารของซาโลมอนและเศรุบบาเบลเป็นภาพเงาของ “พลับพลาอันแท้จริง” นั้น

ในวิวรณ์ 13:6 สัตว์ร้ายนั้น “อ้าปากของมันในการกล่าวคำหมิ่นประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์ และพลับพลาของพระองค์ และคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในสวรรค์” พลับพลาแท้ที่นั่น (พระเยซู) บัดนี้ก็อยู่ในสวรรค์ภายในมานั้นกับพระบิดาบนพระที่นั่งแห่งพระคุณ

ข้อ 9: “ซึ่งเป็นภาพจำลองสำหรับเวลานั้น ในเวลานั้นได้มีการถวายทั้งบรรดาของกำนัลและเครื่องบูชา ที่ไม่สามารถกระทำผู้ปรนนิบัตินั้นให้ถึงความสำเร็จได้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับใจวินิจฉัยผิดและชอบ”

ความจริงที่ถูกนำเสนอในที่นี้ก็คือว่า พระคริสต์มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงได้รับงานรับใช้ที่ยอดเยี่ยมกว่างานรับใช้ของพวกปุโรหิตในพลับพลาอันภายใต้ระบบของโมเสส โดยการใช้พลับพลาและงานรับใช้ของตำแหน่งปุโรหิตในพลับพลาอันซึ่งตรงข้ามกับความหวังที่ดีกว่านั้น พันธสัญญาที่ดีกว่านั้น มหาปุโรหิตที่ดีกว่านั้นและพลับพลาที่ดีกว่านั้น- (ทั้งหมดในพระเยซูคริสต์ผู้ซึ่งบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา)-เปาโลก็ใช้วิธีการที่ได้ผลมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ในการเปิดโปงความไร้เหตุผลของการปฏิเสธข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณของพระเจ้าและมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์เพื่อทูลวิงวอนเผื่อเราทั้งหลาย

“ซึ่งเป็นภาพจำลองสำหรับเวลานั้น” บอกเป็นนัยว่าอีกเวลาหนึ่งกำลังจะมา-และอันที่จริง มันมาแล้ว มันถูกประกาศมาแล้วเมื่อพระคริสต์สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น เมื่อมานของพระวิหารขาดเป็นสองท่อนจากบนลงล่าง พลับพลาอันเป็นอุปมาอุปไมย-นั่นคือ มันเป็นตัวแทนของคุณค่าต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณและความเป็นจริงต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณแม้กระทั่งในยุคแห่งพระคุณของพระเจ้านี้ (ฮบ. 8:5)

ในที่นี้เปาโลกำลังประกาศอย่างชัดเจนแก่ชาวฮีบรูเหล่านั้นว่าเครื่องสัตวบูชาทั้งหลายที่ถูกถวายในพลับพลาอันไม่จริงและไม่สมบูรณ์แบบ เขากำลังเปรียบเทียบความแตกต่างของเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นกับเครื่องบูชาเดียวกันที่พระคริสต์ได้ถวาย-ตัวพระองค์เอง เพราะเหตุที่พระราชบัญญัติ (ซึ่งเครื่องสัตวบูชาทั้งหลายถูกถวายตามที่มันบอก) นั้นอ่อนแอและไม่เป็นประโยชน์เพราะเนื้อหนัง เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นจึงไม่สามารถบรรลุสิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงเรียกร้องและสิ่งสารพัดที่พระคุณของพระองค์ได้จัดหา (ฮบ. 7:18;

10:3-14)

ผู้แต่งเพลงสดุดีร้องทูลว่า “ขอทรงเปิดตาของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้มองเห็นบรรดาสิ่งมหัศจรรย์จากพระราชบัญญัติของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:18) ซาโลมอน ชายแห่งสติปัญญา ประกาศว่า “สง่าราศีของพระเจ้าคือการปกปิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้” (สภษ. 25:2) แต่ในยุคมหัศจรรย์นี้แห่งพระคุณของพระเจ้า “ความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท็กี่ส่องแสงอยู่” (1 ยอห์น 2:8)

“...ในเวลานั้นได้มีการถวายทั้งบรรดาของกำนัลและเครื่องบูชา ที่ไม่สามารถกระทำผู้ปรนนิบัตินั้นให้ถึงความสำเร็จได้ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับใจวินิจฉัยผิดและชอบ” ในที่นี้มีการชี้ให้เห็นถึงความไม่สมบูรณ์แบบของระบบของคนเลวและโมเสสทั้งหมดนั้น การทำให้ “ถึงความสำเร็จ” หมายถึงทำให้เขาเหมาะสำหรับอาณาจักรนั้น เหมาะในทางกฎหมายและประสบการณ์สำหรับการร่วมสนิทกับพระเจ้า-และนี่รวมถึงความรอด การนับว่าชอบธรรม การชำระแยกตั้ง ความบริสุทธิ์ ความชอบธรรม ซึ่งทั้งหมดนี้สามารถถูกจัดทำให้ผ่านทางพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูและพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น

เครื่องบูชาเหล่านั้นที่ถูกถวายในพลับพลาไม่สามารถจัดบาปออกไปได้ พวกมันไม่สามารถจัดรอยเปื้อนของบาปไปจากจิตวิญญาณได้ และพวกมันไม่สามารถรักษาคน ๆ นั้นไว้ได้ซึ่งเครื่องสัตวบูชานั้นได้ถูกถวายเพื่อเขา ใช่ว่าครับ บาปเหล่านั้นถูกปกปิดอยู่ชั่วระยะหนึ่ง แต่เครื่องบูชาต้องถูกถวายซ้ำแล้วซ้ำอีก-แม้กระทั่งสำหรับมหาปุโรหิตเองเพราะว่าเขาเป็นมนุษย์ที่มีความอ่อนกำลัง

แต่พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นสติปัญญา ความชอบธรรม การชำระแยกตั้ง และการไถ่สำหรับเราแล้ว (1 คร. 1:30) และเราครบบริบูรณ์ในพระองค์ (คส. 2:9,10) เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3) เรานั่งด้วยกันในสวรรคสถานในพระคริสต์ (อฟ. 2:6,7) เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์-กระดุกแห่งกระดุกของพระองค์และเนื้อหนังแห่งเนื้อหนังของพระองค์ (อฟ. 5:30)

ข้อ 10: “ซึ่งเป็นเพียงเรื่องบรรดาของกินและของดื่ม และพิธีชำระล้างต่าง ๆ และบรรดาพิธีแห่งเนื้อหนัง ที่ได้กำหนดไว้สำหรับพวกเขาจนถึงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่”

“...บรรดาของกินและของดื่ม และพิธีชำระล้างต่าง ๆ และบรรดาพิธีแห่งเนื้อหนัง...” งานรับใช้ในพลับพลานั้นประกอบด้วยสิ่งเหล่านี้ (อพย. 29:4; 30:18; 31:9; ลนต. 1:9-13; 15:8-16) พิธีเหล่านั้นและสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกสถาปนาแห่งระบบของโมเสสและคนเลวมีลักษณะเฉพาะตัวร่วมกันในเรื่องของการอยู่ภายนอก ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของพิธีกรรม เครื่องสัตวบูชา หรือของกำนัลนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม มันก็เป็นฝ่ายเนื้อหนังทั้งหมด เพราะว่าพิธีกรรมเหล่านั้นทั้งหมด ถึงแม้พวกมันเป็นสัญลักษณ์ ก็อยู่ภายนอก พวกมันไม่ได้ตอบสนองความต้องการของจิตวิญญาณ และด้วยเหตุนี้พวกมันจึงไม่ได้ถูกออกแบบโดยพระเจ้าให้คงอยู่ตลอดไป พวกมันต้องคงอยู่แค่ “จนถึงเวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่”

คำกรีกที่แปลเป็น “พิธีชำระล้างต่าง ๆ” เป็นคำเดียวกับที่แปลเป็น “พิธีบำบัดสมาต่าง ๆ” ในฮีบรู 6:2 คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ที่ได้กำหนดไว้” หมายถึง “สิ่งซึ่งทำให้เจ็บปวดและเป็นภาระหนัก” จงเปรียบเทียบการใช้คำเดียวกันนี้ในกิจการ 15:10 ที่มันถูกแปลเป็น “วาง (แอก)” และในกิจการ 15:28 ที่มันถูกแปลเป็น “วาง (ภาระ)”

คำกรีกที่แปลเป็น “การเปลี่ยนแปลงใหม่” มีความหมายตรงตัวว่า “การทำให้เหยียดตรง” ดังนั้น “เวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่” จึงเป็นเวลาที่ยิ่งใหญ่และไม่ดีพอและไม่สมบูรณ์แบบเพราะความอ่อนแอของเนื้อหนังจะหลีกทางให้และถูกเอาออกไปเพื่อเปิดทางให้แก่สิ่งซึ่งสมบูรณ์แบบและสัมฤทธิ์ผล เวลานั้นเมื่อของจริงจะแทนที่ภาพลึกลับและเงา เวลานั้นเมื่อสิ่งซึ่งไม่ประสบความสำเร็จจะถูกทำให้สำเร็จจริงโดยพระเจ้าเองในพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ผู้ทรงถือรักษาพระราชบัญญัติและทรงทำสิ่งสารพัดที่พอพระทัยพระบิดาเสมอ พระคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อรับบาปของโลกไป พระองค์ทรงทำภารกิจของพระองค์สำเร็จแล้วในแบบที่เปี่ยมสง่าราศี และโดยทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์พวกเราเปล็ดเปล็นกับพระคุณภายใต้ข้อตกลงที่ไม่มีเงื่อนไขแต่ชัดแจ้งแห่งพันธสัญญาใหม่นั้น

“เวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่” นั้นมาได้โดยอาศัยพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์เท่านั้น- เครื่องบูชาของพระองค์และการเติมพระทัยสละวางชีวิตของพระองค์บนกางเขนนั่น เวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงใหม่นั้นไม่อาจมาได้จนกว่าพระองค์ในฐานะมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราเสด็จเข้าไปภายในมานั้นและประทับบนที่นั่งอันเป็นสิทธิ์ชอบธรรมของพระองค์เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพ

แต่บัดนี้เวลาแห่งการเปลี่ยนแปลงนั้นมาถึงแล้ว และสัญลักษณ์ ภาพลึกลับ และเงาเหล่านั้นก็ถูกเอาออกไปแล้ว

พันธสัญญาใหม่นั้นจัดหาสถานบริสุทธิ์และเครื่องบูชา ที่เป็นตัวจริงและของจริงซึ่งโดยทางสองสิ่งนี้

เรามีทางเข้าสู่การไถ่บาป

ข้อ 11: “แต่โดยที่พระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาบุโรหิตแห่งสิ่งดีต่าง ๆ ที่จะมาถึง โดยทางพลับพลาอันยิ่งใหญ่กว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่า ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์ คือที่จะกล่าวว่า มิใช่ของโลกนี้”

ในข้อ 1 ถึง 10 เราได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพิธีเหล่านั้นแห่งการปรนนิบัติพระเจ้าในพลับพลาอัน บรรยายเกี่ยวกับสถานบริสุทธิ์ที่มีการปรนนิบัติต่าง ๆ ในนั้น และเราถูกเตือนความจำว่าเป็นพลับพลาฝ่ายโลกซึ่งทำขึ้นด้วยมือมนุษย์ ซึ่งไม่สามารถทำให้เกิดสิ่งจำเป็นสำหรับการทำให้ผู้นมัสการนั้นถึงความสำเร็จได้

ข้อ 11 ถึง 28 ยกชูความเห็นอกว่า สง่าราศีและความยอดเยี่ยมแห่งตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์โดย แสดงให้เห็นว่าพระองค์ได้นำเข้ามาและได้จัดหาเพื่อผู้เชื่อทั้งหลายสิ่งซึ่งระบบคนเลวไม่สามารถจัดหาให้ได้ ดังนั้นพันธสัญญาใหม่นั้นจึงเหนือกว่าพันธสัญญาเก่าอันยิ่งนัก

“แต่โดยที่พระคริสต์...” (ไม่ใช่ “แต่พระเยซู”) ชื่อเรียกนี้ที่มอบให้แก่พระผู้ช่วยให้รอดสมควรได้รับการสังเกตเป็นพิเศษ พระเยซูเป็นพระนามฝ่ายโลกของพระองค์ ซึ่งแปลว่าพระผู้ช่วยให้รอด พระคริสต์เป็นพระนามฝ่ายสวรรค์ของพระองค์ ในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู เช่นเดียวกับในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ พระองค์ทรงถูกเรียกหลากหลายแบบ และแต่ละพระนามก็ถูกใช้พร้อมกับการแบ่งแยกที่ละเอียด การไม่แบ่งแยกในการใช้พระนามของพระองค์ก็เท่ากับสูญเสียความหมายฝ่ายวิญญาณไปเยอะ-ยกตัวอย่างเช่น พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูของมนุษย์ พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคริสเตียน ใน

ภาคพันธสัญญาใหม่เราอ่านเกี่ยวกับพระเยซู พระคริสต์ พระเยซูคริสต์ พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และ “พระบุตร” ซึ่งทั้งหมดนี้ใช้กับพระผู้ช่วยให้รอดนั้น ในอิสยาห์ 9:6 เราอ่านว่า “...นามของท่านจะถูกเรียกว่า “ผู้ที่มีหัตถ์จรรย ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดานิรันดร์ องค์สันติราช”

ตรงนี้ในพระคำข้อนี้และในฮีบรู 3:6,14; 5:5; 6:1; 9:14, 24,28; และ 11:26 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกพระองค์ว่า “พระคริสต์” ซึ่งหมายถึง “ผู้ทรงถูกเจิมตั้ง” จึงศึกษาค้นคว้าเพลงสดุดี 2:2 และกิจการ 4:26

ในยอห์น 20:31 เราอ่านเกี่ยวกับ “พระคริสต์นั้น” ในยอห์น 6:69 “พระคริสต์ผู้หนึ่ง” ในกิจการ 9:22 “พระคริสต์อย่างแท้จริง” ในลูกา 2:26 “พระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” และในลูกา 9:20 พระองค์ทรงถูกเรียกว่า “พระคริสต์ของพระเจ้า”

เมื่อมหาปุโรหิตผู้มหัสจรรย์ของเราทรงถูกพูดถึงว่าเป็น “พระคริสต์” มันก็อ้างอิงถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์เสมอ-ผู้ทรงถูกเจิมตั้งนั้น พระเมสสิยาห์นั้น พระองค์ผู้ทรงอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น

“พระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิต” ทำให้พระสัญญานั้นสำเร็จจริงแก่ชนชาติอิสราเอลที่ว่าพระเมสสิยาห์ ผู้ทรงถูกเจิมตั้งนั้น จะเสด็จมา พระองค์ทรงถูกสัญญาไว้หลายร้อยปีก่อนหน้านั้น บัดนี้พระองค์ได้มาถึงแล้ว-แต่ประชาชนส่วนใหญ่ที่ปฏิเสธที่จะต้อนรับพระองค์!

พวกยิวเหล่านั้นกำลังตั้งตาคอยกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่องค์หนึ่งที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากพวกโรม เป็นความจริงที่ว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาในฐานะกษัตริย์ (มธ. 2:2) พระองค์ทรงเป็นผู้พยากรณ์เช่นกัน (อพย. 18:15-18) แต่พวกยิวเหล่านั้นไม่ได้ตั้งตาคอยผู้หนึ่งที่จะมาและกระทำกิจในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของพวกเขา นำเสนอพวกเขาต่อพระเจ้าและทำให้พวกเขาถึงความสำเร็จต่อพระพักตร์พระองค์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้ตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์มีความโดดเด่นมากที่สุดในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู พระคริสต์ทรงถูกตั้งเข้าสู่ตำแหน่งของพระองค์ในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ “โดยคำปฏิญาณ” ซึ่งประกาศพระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้าและพระดำรัสสั่งที่ไม่เปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับพระเยซูคริสต์เจ้า-พระผู้ช่วยให้รอด คนกลาง ปุโรหิต และกษัตริย์ผู้จะเสด็จมา

ในเพลงสดุดี 2:7 เราอ่านว่า “ข้าพเจ้าจะประกาศพระดำรัสสั่งนั้น พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า “เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดเจ้าแล้ว” ในเพลงสดุดี 110:4 “พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแล้วและจะไม่กลับพระทัย “ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค”” ไม่มีข้ออ้างสำหรับการที่ชาวฮีบรูเหล่านั้นไม่รู้จักพระเมสสิยาห์ของตน พระเจ้าทรงประกาศพระองค์อย่างเปิดเผยและอย่างชัดเจนแล้ว “โดยคำปฏิญาณ” หลายร้อยปีก่อนการปรากฏตัวของพระองค์ และไม่มีข้ออ้างวันนี้สำหรับการที่คนไม่เชื่อไม่รู้แผนการแห่งความรอด!

พระคริสต์ทรงเป็น “มหาปุโรหิตแห่งสิ่งดีต่าง ๆ ที่จะมาถึง” ซึ่งหมายถึงยุคที่ยอดเยียมกว่านั้นซึ่งพระองค์ทรงนำเข้ามา คำพยากรณ์ต่าง ๆ ในภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์พูดถึงอภิสิทธิ์ โอกาส และพระพรเหล่านั้นที่จะมาสู่ลูกหลานของอับราฮัม พวกเขาตั้งตาคอยการเสด็จมาของพระเมส

สียาห์-แต่บัดนี้เปาโลประกาศว่าพระองค์เสด็จมาแล้ว ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงกางเขน ถูกฝัง ทรงเป็นขึ้น และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์ และว่าบัดนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ทรงเปิดทางใหม่และที่มีชีวิตแล้ว ทำให้ผู้เชื่อที่ต่ำต้อยที่สุดสามารถเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าได้ผ่านทางมานั้นแห่งเนื้อหนังของพระองค์และพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ พระพรเหล่านี้เหนือกว่าพระพรเหล่านั้นภายใต้ระบบของคนเลวี

แต่พวกยิวส่วนใหญ่ เช่นเดียวกับนิโคเดมัส คิดถึงแต่สิ่งต่าง ๆ ที่คงอยู่ชั่วคราว, เนื้อหนัง พวกเขาไม่อาจมองเห็นการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดฝ่ายวิญญาณที่พระเยซูสามารถทำให้เกิดขึ้นในใจได้ พวกเขาพบว่ามันยากที่จะตัดใจจากระบบของโมเสสเพราะว่ามันนำเสนอแก่พวกเขาสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาสามารถเห็นได้และจับต้องได้ เช่นเดียวกับมนุษย์ที่เป็นเหมือนพวกเขาที่พวกเขาสามารถพูดคุยด้วยได้ พวกเขาไม่อาจยอมรับพระเยซูคริสต์มนุษย์ผู้นั้นโดยความเชื่อได้ เนื่องจากอาดัมได้ทำบาป “คนทั้งหลายที่มาหาพระเจ้าต้องเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นอยู่”-และนั่นคือความเชื่อ พวกเขาต้องเชื่อว่าพระเจ้าประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่มีขมั้นแสวงหาพระองค์-และนั่นคือความเชื่อ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ...แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า”

พระคริสต์ได้เสด็จมา “โดยทางพลับพลาอันยิ่งใหญ่กว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่า” นี้ชี้ไปยังธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์ ร่างกายนั้นที่พระองค์ทรงรับไว้บนพระองค์เอง “พระวาทะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา” มันไม่ใช่เหตุบังเอิญที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้คำว่า “พลับพลา” ในการอ้างอิงถึงความเต็มเปี่ยมของพระเยซู เพราะว่า “ในพระองค์ ความเต็มเปี่ยมทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในฝ่ายร่างกาย” (คส. 2:9)

จงสังเกตว่าพลับพลาอันที่เกี่ยวข้อกับงานรับใช้ของพระคริสต์เป็น “พลับพลาอันยิ่งใหญ่กว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่า” นี้เป็นทั้งการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่างระหว่างพลับพลาอัน (เต็นท์นั้น) ซึ่งโมเสสได้ตั้งขึ้น กับความเป็นมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้า-ร่างกายนั้นซึ่งพระเจ้าประทับอยู่ภายใน (2 คร. 5:19)

“ยิ่งใหญ่กว่า” ชี้ไปยังความเหนือกว่าของพระคริสต์ในยศศักดิ์และความยอดเยี่ยมและเกี่ยวข้อกับธรรมชาติมนุษย์ของพระองค์ “สมบูรณ์ยิ่งกว่า” เกี่ยวข้อกับความบริสุทธิ์ของพระองค์ พระกายของพระคริสต์เหมาะสมอย่างสมบูรณ์กับงานรับใช้ของพลับพลาที่แท้จริงนั้นมากกว่าเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นทั้งมนุษย์และพระเจ้า ไม่เหมือนกับบุโรหิตคนอื่น พระองค์สามารถทำการลบมลทินบาปได้เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ไร้บาปนั้น!

“ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์จึงตรัสว่า ‘เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ได้ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมร่างกายหนึ่งไว้สำหรับข้าพระองค์’” (ฮบ. 10:5)

“...ที่ไม่ได้สร้างด้วยมือมนุษย์ คือที่จะกล่าวว่า มิใช่ของโลกนี้” นี้แค่หมายความว่าความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์เป็นผลงานของพระเจ้าเอง ซึ่งไม่ได้ถูกสร้างขึ้นมาด้วยมือมนุษย์เหมือนอย่างพลับพลาสมัยโมเสส (อพย. 36:1-8) ดังนั้นสำนวนตรงนี้จึงเป็นอันเดียวกันกับ “ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ และไม่ใช่มนุษย์”

(ฮบ. 8:2)

วิหารของซาโลมอนเป็นสถานนมัสการที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ดงงามที่สุด แพงมากที่สุดเท่าที่เคยถูกสร้างมาแต่จงฟัง:

“แต่พระเจ้าจะประทับบนแผ่นดินโลกอย่างแท้จริงหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และสวรรค์แห่งฟ้าสวรรค์ทั้งปวงไม่สามารถรองรับพระองค์ไว้ได้ พระนิเวศน์ที่ข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด” (1 พงศ์กษัตริย์ 8:27) และกระนั้น พระเจ้าได้สถิตในพลับพลาที่นั้น (พระกายนั้น) ของพระเยซูเจ้า (2 คร. 5:19; ยอห์น 1:1,14)

ดาเนียลพูดถึงพระเยซูว่าเป็น “ก้อนหินนั้นถูกตัดออกจากภูเขาโดยปราศจากมือ” (ดนล. 2:45) นั่นคือปราศจากความช่วยเหลือของมนุษย์ ปราศจากความช่วยเหลือของธรรมชาติมนุษย์ ซึ่งชี้ไปยังการประสูติจากหญิงพรหมจารี

“เจ้าจะเกลียดชังอยู่นานสักเท่าใด โอ เจ้า บุตรสาวผู้หันหลังกลับเอ๋ย เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเนรมิตสร้างสิ่งใหม่ในแผ่นดินโลกแล้วคือ ผู้หญิงคนหนึ่งจะล้อมผู้ชายคนหนึ่ง” (ยรม. 31:22)

“เราจะกระทำให้คน ๆ หนึ่งมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี คือคน ๆ หนึ่งจะมีค่ามากกว่าลึงทองคำแห่งโอฟีร์” (อสย. 13:12)

คำพยากรณ์เหล่านี้ไม่อาจชี้ไปยังผู้อื่นได้นอกจากพระเยซูคริสต์เจ้า

ข้อ 12: “ทั้งมิใช่โดยเลือดของแพะและลูกวัวทั้งหลาย แต่โดยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียว โดยทรงได้รับการไถ่ชั้วนิรันดร์สำหรับพวกเราแล้ว”

ข้อ 11 และ 12 เปรียบเทียบความแตกต่างของ “สิ่งดีต่าง ๆ ที่จะมาถึง” กับภาพเล็งและเงาเหล่านั้นของพันธสัญญาเก่าที่นั้น-พลับพลาที่สมบูร์กนั้นซึ่งแตกต่างกับสถานบริสุทธิ์นั้นซึ่งทำขึ้นด้วยวัสดุต่าง ๆ ของโลกนี้ พระโลหิตประเสริฐนั้นของพระเมษโปดกของพระเจ้าซึ่งแตกต่างกับเลือดของเครื่องสัตวบูชาทั้งหลายซึ่งไม่สามารถจัดบาปออกไปได้ เราเห็นการปรากฏตัวของมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา การเสด็จเข้าไปของพระองค์ในที่บริสุทธิ์ภายในม่านนั้นครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไป ซึ่งแตกต่างกับเครื่องสัตวบูชาประจำวันเหล่านั้นที่ถูกถวายโดยมหาบุโรหิตที่เป็นคนเลวี่ในพลับพลาฝ่ายโลกนั้น และเรามีการไถ่ชั้วนิรันดร์นั้นซึ่งถูกซื้อโดยพระโลหิตประเสริฐของพระเมษโปดกซึ่งแตกต่างกับการตกเป็นทาสภายใต้พระราชบัญญัติ

“...โดยทรงได้รับการไถ่ชั้วนิรันดร์สำหรับพวกเราแล้ว” ในที่นี้คำกรีกที่แปลเป็น “ทรงได้รับ” ตรงตัวคือ “ได้พบ” และบ่งบอกถึงทั้ง “การพบ” และ “การได้รับ” ซึ่งบ่งชี้ความสนพระทัยส่วนตัวของพระองค์ในพวกเรา พระองค์ทรงมีความรักแบบหนึ่งที่ไม่อาจเอ่ยเป็นคำพูดได้ในภาษาของมนุษย์ ความรักแบบหนึ่งที่เป็นใหญ่กว่าความยุ่งยากทุกประการ มีพลังมากเสียจนมันเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง อดกลั้นเหลือเกินจนมันปฏิเสธที่จะถูกหันไปทางอื่นหรือถูกฉุดรั้ง

พระคริสต์ทรงเติมพระทัยทรวงทุกซ์ความปวดร้าวและการระทมทุกข์ทั้งหมดนั้นที่ถูกกองสุมบนพระองค์ ร่างกาย จิตใจ และวิญญาณ พระองค์ทรงรับบาปของคนทั้งโลกว่าไว้บนพระองค์เอง (1 ปต. 2:24; 1 ยอห์น 2:1,2) และพระพิโรธของพระเจ้าได้ถูกเทออกบนพระองค์ในการพิพากษาต่อผู้บาป พระองค์ทรงถูกพระเจ้า

โดยที่ พระองค์ได้ชำระราคาบาปนั้นเต็มจำนวน และนำการไถ่ชั้วินิรันดรมาให้เราแล้ว

ในที่นี้มีการประกาศผลลัพท์เหล่านั้นของความมรณาของพระเยซูตามที่ถูกกล่าวถึงในฮีบรู 2:13,14 โดยทางความมรณาของพระองค์พระองค์ทรงช่วยคนเหล่านั้นที่เคยตกเป็นทาสให้รอดพ้น คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้ สำหรับการไถ่รวมเข้าไว้ไม่เพียงราคาของการไถ่เท่านั้น แต่ราคาของการปลดปล่อยด้วย-นั่นคือ พระโลหิตของพระเยซูที่หลังรินเพื่อการไถ่ของเราไม่เพียงชำระหนี้บาปนั้นที่เราติดค้างอยู่เท่านั้น แต่จ่ายสำหรับการปลดปล่อยพวกเซลยจนกว่าเราจะปลดปล่อยในเมืองบรมสุขเกษมของพระเจ้า

พระโลหิตของพระเยซูไม่เพียงชำระให้สะอาดแล้วเท่านั้น แต่ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้นด้วย (1 ยอห์น 1:7) ถ้าเราทำบาปหลังจากที่เราบังเกิดใหม่แล้ว เราก็มีผู้หนึ่งที่ทรงเป็น “ผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราพวกเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:2)

พระคริสต์ได้ประทานพระองค์เอง-และเครื่องบูชาของพระองค์ พระโลหิตของพระองค์ ได้ถวายเกียรติพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าที่บาปและความชั่วช้าทั้งหลายของเราไม่ได้ถวายเกียรติพระองค์ ด้วยเหตุนี้ “โดยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จเข้าไป”-เข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าเลย เราจำเป็นต้องมองเห็นทางเขนั้น-ความมรณานั้น พระโลหิตที่หลังรินนั้นของพระเยซู แต่มันจำเป็นเช่นกันที่เราต้องตระหนักถึงความสำคัญของพระโลหิตนั้นที่ยอมให้พระเยซูเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า

ปราศจาก “ความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์” (รม. 3:25) และปราศจากความเชื่อในการคืนพระชนม์ของพระองค์ (1 คร. 15:1-4) คนบาปนั้นก็ไม่สามารถรับความรอดได้ เป็นความจริงที่โรม 10:9 บอกเราว่า “ถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด” การยอมรับด้วยปากหมายถึงการกล่าวยอมรับว่าพระคริสต์ได้ประสูติจากหญิงพรหมจารี ว่าพระองค์ได้ดำเนินชีวิตที่ไร้บาปถึงแม้ทรงถูกทดลองในทุกประการเหมือนอย่างเรา ว่าพระองค์ทรงเอาชนะโลก เนื้อหนัง พญามาร ความตาย นรก และหลุมศพแล้ว ว่าพระองค์เคยมีชีวิต เคยสิ้นพระชนม์ ทรงเป็นขึ้นมามาก ทรงแสดงให้เห็นโดยมนุษย์ และว่าพระองค์ได้เสด็จขึ้นไปถึงพระบิดา การเชื่อบนพระเยซูคือ การเชื่อความจริงที่ถูกเปิดเผยในพระวจนะของพระเจ้าเกี่ยวกับพระองค์ แต่พระโลหิตที่หลังรินของพระองค์และการคืนพระชนม์ของพระองค์คือสิ่งที่ทำให้การไถ่ชั้วินิรันดรของเรากลายเป็นจริง

คุณค่าของพระโลหิตของพระเยซูไม่อาจถูกประเมินได้ในถ้อยคำของมนุษย์ เพราะว่าพระโลหิตของพระองค์เป็นพระโลหิตของพระเจ้า:

“เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดไว้ ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นบรรดาผู้ดูแล เพื่อที่จะบำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง” (กิจการ 20:28)

“พระโลหิตของพระองค์เอง” เป็นพระโลหิตของพระบุตรของพระเจ้าเช่นกัน (ฮบ. 1:2,3) “พระโลหิตของพระองค์เอง” มีค่าประเสริฐ (1 ปต. 1:19) “พระโลหิตของพระองค์เอง” ไม่อาจเสื่อมสลายได้ (1 ปต. 1:18,23) พระโลหิตของพระองค์ที่ซื้อการไถ่ของเราแล้วและทำให้ชีวิตนิรันดรของเราเป็นไปได้ไม่อาจ

เสื่อมสลายได้หรือผ่านพ้นไปเหมือนโลหิตของมนุษย์คนอื่น ๆ และไม่เหมือนกับโลหิตของเครื่องสัตว์บูชาทั้งหลาย

“ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด” ไม่อาจมีราคาใดที่ยิ่งใหญ่กว่าที่ได้จ่ายไปสำหรับการไถ่ของเราแล้ว แม้แต่พระเยซูฮว่าห์พระเจ้าก็ไม่มีความสิ่งใดที่จะประทานให้ซึ่งมีค่ามากกว่า “พระโลหิตของพระองค์เอง”

โดยพระโลหิตของพระองค์เองพระคริสต์ “ได้เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียว” เครื่องบูชาเดี่ยวแห่งการทนทุกข์ของพระองค์ถูกเปรียบว่าแตกต่างกับเครื่องบูชาจำนวนมากเหล่านั้นภายใต้ระบบของโมเสส คำว่า “ครั้งเดียว” ถูกใช้หลายครั้งในหนังสือฮีบรูเกี่ยวกับพระราชกิจที่ลบลมลทินของพระองค์ (ฮบ. 7:27; 9:26; 10:11,12) เครื่องบูชาของพระองค์ไม่จำเป็นต้องถูกถวายซ้ำเพราะว่าโดยทางพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ทรงได้รับการไถ่ชั้วนิรันดร์แล้ว!

มีผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงจำนวนมากที่ไม่เคยเพลิดเพลีนกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนเลยเพราะว่าพวกเขาไม่เคยยอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เปิดเผยแก่พวกเขาความจริงอันประเสริฐนั้นที่ว่าพระคริสต์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิตนิรันดร์ และชีวิตนิรันดร์ของเราก็คือมาโดยทางการไถ่ที่พระองค์ทรงได้รับแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์เอง! ผมรับความรอดแล้ววันนี้ไม่ใช่โดยทางการงานใด ๆ แห่งความชอบธรรมซึ่งผมได้กระทำ สามารถกระทำ หรือจะกระทำ ผมเป็นบุตรของพระเจ้าโดยทางพระโลหิตของพระเมษโปดกพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ไม่มีทางอื่นที่จะรับความรอด เพราะ “ปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย”

ข้อ 13 และ 14: “เพราะถ้าเลือดของวัวตัวผู้และของแพะทั้งหลาย และบรรดาเถ้าของวัวสาว โดยถูกประพรมลงบนคนที่เป็นมลทิน สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้

9:14 มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระโลหิตของพระคริสต์ ผู้ซึ่งโดยทางพระวิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองโดยปราศจากจุดต่างพร้อยแต่พระเจ้า จะทรงชำระใจวิญญาณนิรันดร์และชอบของพวกท่านให้พ้นจากบรรดาการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

บัดนี้เปาโลเริ่มกล่าวถึงลักษณะเฉพาะตัวและประสิทธิภาพของเครื่องบูชาที่พระคริสต์ได้ทรงถวายและพร้อมกันนั้นเขากล่าวต่อไปถึงใจความหลักเรื่องตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์ การอภิปรายเรื่องตำแหน่งปุโรหิตของพระองค์มีอยู่สามส่วน:

ส่วนแรก: บทที่ 7 ข้อ 1 ถึง 25 ในที่นี้เรามีการเปรียบเทียบความเหมือนกันระหว่างตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์กับของเมลคีเซเดค ภาพเล็งนั้น

ส่วนที่สอง: บทที่ 7 ข้อ 26 ถึงบทที่ 9 ข้อ 12 ในที่นี้เราพบการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างตำแหน่งปุโรหิตของพระคริสต์กับของพวกปุโรหิตภายใต้ระบบคนเลวี

ส่วนที่สาม: บทที่ 9 ข้อ 13 ถึงบทที่ 10 ข้อ 18 ในที่นี้พระราชกิจที่ไถ่ของพระคริสต์บนกางเขนนั้นถูกนำเสนอ รวมถึงงานรับใช้ของพระองค์ในสถานบริสุทธิ์นั้นและผลกระทบเหล่านั้นของความมรณาของพระองค์บนกางเขนนั้น และงานรับใช้ของพระองค์ที่มีต่อผู้เชื่อทั้งหลาย พระโลหิตที่หลั่งรินของพระองค์เป็นสิ่งจำเป็นของพระเจ้า-และตำแหน่งของพระองค์ในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ก็เป็นเช่นนั้น

“เลือดของวัวตัวผู้และของแพะทั้งหลาย” ในกรณีนี้ไม่ใช่เครื่องสัตวบูชาที่แตกต่างจากที่ถูกพูดถึงในข้อ 12 ที่มันเป็น “แพะและลูกวัวทั้งหลาย” มันเป็นสิ่งเดียวกัน ในภาษากรีก คำที่ถูกใช้ข้อ 12 คือ มอสโคน และมีความหมายว่า “ลูกวัว หรือวัวหนุ่มทั้งหลาย” และในข้อ 13 คำกรีก ทาวโรน ถูกใช้และบ่งบอกถึงวัวผู้ทั้งหลาย คำกรีกสองคำนี้ดูเหมือนใช้แทนกันได้และถูกใช้เพื่อเป็นตัวแทนของคำฮีบรูเดียวกันเหล่านั้น เหล่านี้เป็นพวกสัตว์ที่ถูกถวายในวันแห่งการลบมลทิน พวกแพะถูกนำเสนอเพื่อบาปของประชาชนทั้งหมด และเหล่าวัวผู้สำหรับพวกปุโรหิตเองและสำหรับบาปของครอบครัวต่าง ๆ ของพวกเขา (ลนต. 16)

ในกันดารวิถี 19:2-17 เราพบการอ้างอิงถึง “เถ้าของวัวสาว” พิธีการนี้ไม่ได้ถูกจำกัดอยู่แค่วันแห่งการลบมลทิน แต่เป็นการถือปฏิบัติหนึ่งที่มีอยู่ตลอดสำหรับ “การชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์” วัวสาวนั้นถูกเผา ชี้เถ้า นั้นถูกเก็บรักษาไว้และผสมกับน้ำบริสุทธิ์ เพื่อที่มันจะถูกประพรมเหนือคนทั้งหลายที่เริ่มเป็นมลทินในด้านบัญญัติ เมื่อคนอิสราเอลคนใด เพราะไปแตะต้องศพ เริ่มเป็นมลทินในด้านพิธีการ เขาก็ถูกตัดขาดจากการนมัสการร่วมกับประชาชน แต่เมื่อเขาถูกประพรมด้วยน้ำบริสุทธิ์นั้นที่ผสมกับชี้เถ้าของวัวสาวนั้น เขาก็ถูกทำให้กลับคืนสู่สภาพเดิม

การชำระให้สะอาดในกรณีเช่นนั้นเป็นภายนอกล้วน ๆ แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับเครื่องบูชาที่พระคริสต์ได้ทรงถวาย เครื่องบูชาของพระองค์ชำระให้สะอาดภายในและใสใจดวงใหม่ไว้ภายในเรา-ไม่ใช่ผ่านทาง การล้างชำระต่าง ๆ และเครื่องบูชาและพิธีการต่าง ๆ แต่ผ่านทางเครื่องบูชาเดียวของพระองค์ที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยตลอดไป! เมื่อเราวางใจในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ เราก็ก้าวชำระให้สะอาด

ค่าจ้างของบาปคือความตาย ชีวิตฝ่ายวิญญาณถูกบาปยึดเอาไป-บาปนั้นของอาดัม และชีวิตฝ่ายวิญญาณสามารถถูกนำกลับคืนมาได้โดยทางการให้ชีวิตเท่านั้น-ชีวิตที่ไร้บาป และไม่มีผู้ใดนอกจากพระเยซูที่สามารถประทานชีวิตที่ไร้บาป บริสุทธิ์ ไร้มลทินเพื่อที่คนบาปทั้งหลายจะได้รับความปลอดภัย

“...พระคริสต์ ผู้ซึ่งโดยทางพระวิญญาณนิรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองโดยปราศจากจุดต่างพร้อยแต่พระเจ้า...” มีความคิดเห็นที่แตกต่างกันเกี่ยวกับส่วนนี้ของพระคำข้อนี้ บางคนสอนว่ามันหมายถึงเวลานั้นเมื่อพระเยซูทรงถวายพระองค์เองแต่พระบิดาหลังการคืนพระชนม์ แต่ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่ในอดีตเห็นพ้องตรงกันว่าคำสอนตรงนี้ก็คือนั่น พระเยซูได้ถวายพระองค์เองบนกางเขนนั้น ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพระองค์ได้ถวายเครื่องบูชานี้บนกางเขนนั้น ไม่ใช่ในสวรรค์

ในฮีบรู 7:26,27 เราอ่านว่า “ด้วยวามหาปุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับพวกเรา ผู้ทรงบริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง และประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย พระองค์ผู้ไม่ต้องทรงถวายเครื่องบูชาทุกวัน ๆ เหมือนอย่างมหาปุโรหิตเหล่านั้น ผู้ซึ่งถวายสำหรับบรรดาบาปของตัวเองก่อน และจากนั้นก็ถวายสำหรับประชากร เพราะพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว เมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง” นี้ชี้ไปยังกางเขนนั้นอย่างชัดเจน

มีสองทัศนคติหลัก ๆ ที่คนเชื่อกันเกี่ยวกับ “พระวิญญาณนิรันดร์” บางคนสอนว่ามันหมายถึงธรรมชาติฝ่ายวิญญาณอันเป็นนิรันดร์ของพระคริสต์และว่าพระวิญญาณของพระองค์ทรงกระตุ้นพระองค์ให้ถวายเครื่องบูชาของพระองค์ อีกทัศนคติเสนอว่ามันหมายถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระภาคที่สามของพระเจ้าตรีเอกานุภาพ

ผมเชื่อที่คนหลัง-แต่ไม่ว่าใครจะเชื่อที่คนไหน เราก็ต้องไม่สงสัยเป็นอันขาดว่าตรีเอกานุภาพ-พระภาคินิรันดรทั้งสามนั้น พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์-ทรงทำงานร่วมกันในการสอดประสานอันสมบูรณ์แบบในพระราชกิจอันยิ่งใหญ่แห่งการไถ่ จงศึกษาค้นคว้าลูกา 1:35; 3:22; 4:1-18; กิจการ 10:38

การกล่าวถึง “พระวิญญาณนิรันดร” เป็นพยานรับรอง (เกี่ยวกับอดีต) ว่าเครื่องบูชาที่พระเยซูได้ถวายบนกางเขนนั้นเป็นการสำเร็จจริงของสภานิรันดรนั้นของพระเจ้า พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ทรงจัดประชุมสภาก่อนโลกนี้ถูกสร้างขึ้นมา (1 ปต. 1:18-20) ในส่วนของชีวิตและความมรณาของพระคริสต์ มันชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่ามีความเชื่อฟังและความหนักแน่นที่ไม่ขาดตอนแห่งจุดประสงค์ในส่วนของพระบุตรจนกระทั่งพระองค์ทรงถวายเครื่องบูชาขึ้นที่ถูกตกลงร่วมกันแล้วในสภานิรันดรนั้นของพระเจ้า

ในส่วนของอนาคต การกล่าวถึง “พระวิญญาณนิรันดร” ก็บ่งบอกถึงคุณค่าแห่งเครื่องบูชาของพระคริสต์-ไม่ใช่เครื่องบูชาประจำวัน ไม่ใช่ปีละครั้ง แต่เป็นเครื่องบูชานิรันดร มันจะไม่ผ่านพ้นไป มันจะไม่สูญเสียฤทธิ์ของมันหรือความมีผลของมันเลย

พระคริสต์ โดยทางพระวิญญาณนิรันดรนั้น “ได้ทรงถวายพระองค์เองโดยปราศจากจุดต่างพร้อยแด่พระเจ้า” นี้ไม่เพียงเป็นของจริงของภาพเงาที่เป็นสัตว์เหล่านั้นที่ถูกถวายภายใต้พระราชบัญญัติ (อพย. 12:5; ลนต. 9:3; กตว. 19:2) มันประกาศความไร้บาปของพระคริสต์เช่นกันซึ่งแตกต่างกับพวกปุโรหิตคนเลวี่ที่มีความอ่อนกำลัง พวกเขาถวายโลหิตสำหรับบาปทั้งหลายของตน (ฮบ. 9:7) แต่พระเยซูทรงถวายพระโลหิตของพระองค์เอง ความไร้บาปของพระเยซูเกี่ยวข้องกับความจริงอันไร้ตำหนิของเครื่องบูชาขึ้นที่พระองค์ได้ถวายเพื่อการไถ่ของเรา

“...ชำระใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกท่านให้พ้นจากบรรดาการกระทำที่ตายแล้ว เพื่อจะได้รับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่” ในที่นี้เราเห็นข้อพิสูจน์ที่ไม่อาจหักล้างได้ว่าความมรณาของพระคริสต์ไม่เพียงการกระทำต่าง ๆ ในส่วนของมนุษย์เพื่อเป็นหนทางที่จะได้รับการไถ่หรือได้รับการยอมรับจากพระเจ้า การประพฤติแห่งความชอบธรรมไม่นำสันติสุข ไม่นำชีวิตนิรันดร ไม่นำใจวินิจฉัยผิดและชอบที่สะอาดต่อพระเจ้า และไม่นำการร่วมสนิทกับพระเจ้ามาให้ ไม่ว่าการกระทำทั้งหลายจะจริงใจหรือดีแค่ไหน พวกมันก็ทิ้งใจวินิจฉัยผิดและชอบให้อยู่ภายใต้ภาระแห่งการทำให้เป็นมลทิน แต่พระโลหิตของพระคริสต์ชำระดวงใจและใจวินิจฉัยผิดและชอบให้สะอาดและนำชีวิต สันติสุข ความชื่นบานอันเหลือจะกล่าวได้และเปี่ยมสง่าราศีมาให้

“มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทต. 3:5)

พระคริสต์ผู้เป็นคนกลาง

ข้อ 15: “และเพราะเหตุนี้ พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อโดยความตายสำหรับการไถ่การละเมิดทั้งหลายที่อยู่ใต้อำนาจของพันธสัญญาอันแรกนั้น คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับพระสัญญาแห่งมรดกอันนิรันดร”

“เพราะเหตุนี้...” เราเห็นแล้วว่าพระคริสต์ได้ปฏิบัติหน้าที่ในพลับพลาหนึ่งที่ยอดเยี่ยมกว่าที่อาโรนเคย

ปฏิบัติ พระองค์ได้ถวายเครื่องบูชาที่ยอดเยียมมากกว่าแต่พระเจ้า พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ที่ยอดเยียมกว่าและเปี่ยมสง่าราศียิ่งกว่า และพระองค์ได้ทรงนำการไถ่ที่สมบูรณ์และเป็นนิรันดร์มาให้แล้ว เพราะเหตุนี้ ผู้เชื่อทั้งหลายจึงเปลือยเปลือยกับการรับใช้ที่ดีกว่าและประเสริฐกว่าแต่พระเจ้า: “เพราะว่าพวกเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อพ. 2:10)

“...พระองค์จึงทรงเป็นคณกลางแห่งพันธสัญญาใหม่...” เพราะธรรมชาติที่เหนือกว่าของพระเยซู เพราะความสมบูรณ์ผลของเครื่องบูชาที่พระองค์ได้ถวาย พระเจ้าจึงทรงแต่งตั้งพระองค์ให้เป็นคณกลางแห่งพันธสัญญาใหม่นั้น

ความมรณาของพระเยซูมีลักษณะแบบมองย้อนกลับไปเช่นเดียวกับมองไปข้างหน้า พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเหล่าผู้เชื่อในภาคพันธสัญญาเดิมเช่นเดียวกับเหล่าผู้เชื่อในภาคพันธสัญญาใหม่-ข้อเท็จจริงหนึ่งที่ถูกกล่าวชัดเจนในโรม 3:25,26:

“ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยทางความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์สำหรับการทรงยกบาปทั้งหลายที่ผ่านมาพ้นไปแล้ว โดยความอดกลั้นพระทัยของพระเจ้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า เพื่อประกาศความชอบธรรมของพระองค์ ณ เวลานี้ เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรม และเป็นผู้ทรงกระทำให้คนที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรม”

หากเราสัตย์จริงต่อพระคัมภีร์-และเราต้องสัตย์จริง-เราก็ไม่สามารถพูดได้ถึง “พันธสัญญาแรก” หรือพูดถึง “พันธสัญญาที่สอง” ไม่เคยมี “พันธสัญญาแรก” และข้อ 16 อธิบายว่าเพราะเหตุใด ดังนั้น ในข้อ 18 ถึง 20 คำที่แปลเป็น “testament” (พันธกรรม) จึงควรถูกแปลเป็น *covenant* (พันธสัญญา) นี้เป็นคำกรีกเดียวกันที่ถูกใช้ตลอดทั้งฮีบรู บทที่ 7 ไม่มีลักษณะเฉพาะตัวแบบพันธกรรมเลยเกี่ยวกับระบบของโมเสส (พันธสัญญานั้นที่ภูเขาซีนาย) ดังนั้นเราจะใช้คำว่า “พันธสัญญา” (*covenant*) เมื่อใดก็ตามที่มีการอ้างอิงถึงพันธสัญญาแห่งซีนายหรือเมื่อใดก็ตามที่มีการเปรียบเทียบระหว่างพันธสัญญาเก่าและใหม่นั้น

ภายใต้พันธสัญญาใหม่นั้น พระคริสต์ทรงเป็นผู้รับประกัน มหาบุโรhitผู้ยิ่งใหญ่ คณกลาง และ “เครื่องบูชาที่ดีกว่า” พระองค์ทรงเป็นทั้งหมดนี้ในพระภาคของพระองค์เอง ในฮีบรู 7:22 เราได้เรียนรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาใหม่นั้น ในร่างกายที่เป็นเนื้อหนังพระองค์ทรงรับข้อผูกมัดทั้งหมดของเราไว้บนพระองค์เอง ทรงจ่ายหนี้ของเรา ทรงแทนที่เราในทุกประการ และด้วยเหตุนี้พระเจ้าพระบิดาจึงทรงคิดบัญชีค่าเสียหายทั้งหมดของคริสเตียนคนนั้นกับพระองค์ และทรงยกความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบของพระคริสต์ให้แก่ผู้เชื่อคนนั้น (2 คร. 5:21)

ในฐานะ “ผู้รับประกัน” แห่งพันธสัญญาใหม่นั้น พระคริสต์ทรงทำให้ภาพเงื่อนนั้นของปฐมกาล 43:9 สำเร็จจริงอย่างสมบูรณ์ ทรงเป็นผู้รับประกัน (ผู้สนับสนุน) ของเราต่อพระบิดาของพระองค์ อ่านฮีบรู 2:13 และยอห์น 10:16

ในฐานะคณกลางของเราภายใต้พันธสัญญาใหม่นั้น พระคริสต์ทรงเป็นการสำเร็จจริงอันสมบูรณ์แบบของภาพเงื่อนนั้นที่ถูกมองเห็นในบันไดของยาโคบที่เชื่อมสวรรค์กับแผ่นดินโลก (ปฐมก. 28:10-22; ยอห์น

1:47-51)

ในฐานะผู้นำสารแห่งพันธสัญญาใหม่นั้น (มลค. 3:1) หรือ “ทูตสวรรค์” (ว. 8:3-5) พระองค์ทรงแจ้งให้ทราบถึงพระประสงค์และน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อประชากรของพระองค์ พระเยซูทรงเป็นพระวาทีนั้น พระองค์ทรงเป็นความจริงนั้น (ยอห์น 1:1,14; 14:6) พระองค์ไม่เพียงแจ้งให้ผู้เชื่อทั้งหลายทราบแล้วถึงน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระบิดาสำหรับพวกเขา แต่พระองค์ทรงนำเสนอความต้องการและคำทูลขอเหล่านั้นของผู้เชื่อต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์

พระคริสต์ทรงเป็นผู้กระทำพันธสัญญาแห่งพันธสัญญาใหม่นั้น (ฮบ. 9:16) พระโลหิตที่หลังรินของพระองค์รับประกันพระสัญญาทุกข้อที่ทรงทำไว้กับประชาชนของพระองค์และรับประกันพวกเขาเกี่ยวกับของประทานเหล่านั้นที่ถูกเปิดเผยผ่านทางพระวาระของพระองค์

พระคริสต์ทรงเป็นศิรัษะและรากฐานของพันธสัญญาใหม่นั้น-คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ (1 คร. 3:11; 12:12,13; อฟ. 5:26-32)

“ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาทั้งหลายของพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ ด้วยปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศความสัตย์ซื่อของพระองค์แก่คนทุกชั่วอายุ เพราะข้าพระองค์ได้กล่าวแล้วว่า “ความเมตตาจะตั้งอยู่เป็นนิตย์ พระองค์จะสถาปนาความสัตย์ซื่อของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย” “เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณไว้กับบิดาผู้รับใช้ของเรา ว่า ‘เราจะสถาปนาเชื้อสายของเจ้าไว้เป็นนิตย์ และจะตั้งบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ’” เซลาห์ และบรรดาฟ้าสวรรค์จะสรรเสริญการมหัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ด้วยในที่ประชุมของเหล่าวิสุทธิชน เพราะผู้ใดเล่าในสวรรค์จะเปรียบได้กับพระเยโฮวาห์ ผู้ใดเล่าในท่ามกลางบุตรทั้งหลายของผู้มีอำนาจจะเทียบได้กับพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงเป็นที่เกรงกลัวอย่างยิ่งในที่ประชุมของบรรดาวิสุทธิชน และเป็นที่เกรงขามของคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ผู้ใดเล่าทรงฤทธานุภาพเหมือนอย่างพระองค์ หรือเหมือนอย่างความสัตย์ซื่อของพระองค์ซึ่งล้อมรอบพระองค์” (เพลงสดุดี 89:1-8)

“...คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับพระสัญญาแห่งมรดกอันนิรันดร์” ลูกหลานของอิสราเอลเป็นประชาชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า และในฝ่ายร่างกายพวกเขาก็ถูกช่วยให้รอดทุกคนจากการตกเป็นทาสของอียิปต์ แต่พวกเขาไม่ได้รอดฝ่ายวิญญาณทุกคน

ใน 1 โครินธ์ 10:1-5 เราอ่านว่า “ยิ่งกว่านั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยอมให้พวกท่านขาดความรู้ว่าบรรพบุรุษทุกคนของพวกเราได้อยู่ได้เมฆนั้น และได้ผ่านเข้าไปในทะเลนั้นทุกคน และทุกคนได้รับบัพติสมาเข้าส่วนกับโมเสสในเมฆนั้นและในทะเลนั้น และทุกคนได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน และทุกคนได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามพวกเขา และศิลานั้นคือพระคริสต์ แต่สำหรับหลายคนในพวกเขา พระเจ้าไม่พอพระทัย ด้วยว่าพวกเขาถูกคว่ำเสียในถิ่นทุรกันดาร”

อาจมีคนถามว่า “คนเหล่านั้นทุกคนก่อนหน้ากางเขนนั้นตายไปโดยปราศจากความหวังเรื่องมรดกนิรันดร์หรือ?” คำตอบอยู่ในพระคำข้อนี้: “สำหรับการไถ่การละเมิดทั้งหลายที่อยู่ได้อำนาจของพันธสัญญาอัน

แรกนั้น” การไถ่ของพระคริสต์ไม่เพียงสำหรับบาปของคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่บนบัลลังก์ตั้งแต่กลโกธา แต่สำหรับคนเหล่านั้นก่อนหน้าทางเขานั้นเช่นกันซึ่งได้มีความเชื่อในพระเจ้า ก่อนพระองค์ทรงมรณาและเป็นขึ้นมาจากความรอดเป็นเหมือนสิ้นเชื้อ ด้วยว่าเครื่องสัตวบูชาสมัยภาคพันธสัญญาเดิม ซึ่งพระบิดาทรงกำหนดไว้และมนุษย์คนบาปได้ถวายในความเชื่อ มองล่วงหน้าไปยังเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบนั้นของพระเมษโปดกของพระเจ้า เหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิม เช่นเดียวกับเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ จะได้รับพระสัญญาแห่ง “มรดกนิรันดร์” ด้วยกันเพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงหลังรินพระโลหิตของพระองค์บนกางเขนนั้นแล้ว ประชาชนเหล่านั้นที่รอดฝ่ายวิญญาณในชนชาติของอิสราเอลได้รับความรอดแล้วโดยการมองล่วงหน้าไปยังกางเขนนั่น เราที่ได้รับความรอดวันนี้ก็ได้รับความรอดโดยการมองย้อนกลับไปยังกางเขนนั่นและพระโลหิตที่หลังรินนั้นของพระเยซู พวกเขาเชื่อว่าพระเมษโปดกจะเสด็จมา และเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นที่พวกเขาได้ถวายก็ชี้ไปยังการเสด็จมาของพระองค์ แต่พวกเขาอยู่ปากนี้ของกลโกธาแล้วและเราเชื่อในการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ การถูกฝังของพระองค์ และการคืนพระชนม์ของพระองค์ “ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์” -และดังนั้นเราจึงได้รับความรอด (1 คร. 15:1-4)

มรดกนิรันดร์นั้นของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วถูกสะกดชัดเจนในภาษาที่เข้าใจได้ใน 1 เปโตร 1:3-5 มรดกนั้นมีให้แก่ทุกคนที่เชื่อผ่านทางพระสัญญาของพระเจ้า (กท. 3:18; ฮบ. 6:15-18) แต่พระสัญญาของพระเจ้าถูกทำให้เป็นไปได้โดยทางพระคุณของพระเจ้าเท่านั้น! คนบาปทั้งหลายไม่มีทางทำดีจนสมควรได้รับความดีงามหรือความชอบธรรมใด ๆ ของพระเจ้า มันต้องเป็นโดยพระคุณ-พระคุณเท่านั้น การประพฤติไม่มีส่วนใด ๆ ในมันเลย (อฟ. 2:9; ทต. 3:5)

“เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชาบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ถูกทำให้เป็นโมฆะไป และพระสัญญาก็ถูกทำให้ไร้ผล” (รม. 4:14)

“มรดกนิรันดร์” นั้นซึ่งเป็นของเราโดยพระสัญญาของพระเจ้าผ่านทางพระคุณให้สมอันหนึ่งที่มั่นคงและแน่นอนแก่เรา-และนั่นเป็นทางเดียวที่เราจะสามารถมีความมั่นคงปลอดภัยได้ สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงเรียกร้องพระเจ้าจึงจำเป็นต้องจัดทำให้ พระเจ้าผู้ทรงเปลี่ยนแปลงไม่ได้ พระองค์ผู้ทรงมูสาไม่ได้ ทรงยืนอยู่หลังพระสัญญาของพระองค์ (ทต. 1:1)

พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนิรันดร์นี้-เราไม่ลงแรงเพื่อจะได้มันมา มันเป็นมาโดยพระสัญญาจริง ๆ เนื่องจากนี่เป็นความจริง และเนื่องจากพระสัญญาของพระเจ้าเป็นมาโดยทางพระคุณเท่านั้น การจะกลายเป็นผู้รับพระสัญญาของพระเจ้าจึงต้องอาศัยความเชื่อ เราต้อง “รับพระสัญญานั้น” โดยความเชื่อ-และนั่นหมายถึงการรับเป็นของตัวเอง ไม่หวั่นไหวในความไม่เชื่อ ศึกษาค้นคว้า ยอห์น 1:12,13; 3:18,36; 5:24; เอเฟซัส 2:8; โรม 4:16,21,22; 10:9,10,17; ฮีบรู 4:2; 11:13-17

“มรดกนิรันดร์” นี้มีให้สำหรับผู้ใดก็ตามที่ประสงค์ ในยอห์น 5:40 พระเยซูตรัสแก่พวกยิวเหล่านั้นว่า “...ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเรา เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ชีวิต!” พระองค์ทรงมองไปเหนือกรุงเยรูซาเล็มครอันเป็นที่รักนั้นและทรงร้องไห้: “...เราใคร่จะรวบรวมลูก ๆ ของเจ้าไว้เนื่อง ๆ เหมือนแม่ไก่กกลูก ๆ ของมันให้อยู่ใต้ปีกของมัน และพวกเจ้าไม่ยอมเลย!” (ลูกา 13:34)

โรม 10:13 เชื่อชนว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด” พระเยซูทรงสัญญาว่า “...และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” (ยอห์น 6:37) ในมัทธิว 11:28 พระองค์ตรัสว่า “จงมาหาเรา ท่านทั้งหลายทุกคนที่ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย”

พระคริสต์ทรงซื้อการไถ่ของเราแล้วโดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์บนกางเขนนั้น ด้วยเหตุนี้ โดยคุณความดีของผู้ที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำ พระองค์จึงทรงเป็นทั้งเครื่องบูชาขึ้น และคนกลางผู้เดียวที่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5; ฮบ. 9:22; 1 ยอห์น 1:7)

พันธสัญญาใหม่นั้น

ข้อ 16 และ 17: “เพราะว่าหนังสือพันธกรรมมีอยู่ที่ไหน ก็จำเป็นต้องมีความตายของผู้ทำหนังสือที่นั่น ด้วยว่าหนังสือพันธกรรมมีอำนาจหลังจากคนทั้งหลายตายแล้ว มิฉะนั้นหนังสือพันธกรรมนั้นไม่มีอำนาจใด ๆ ขณะเมื่อผู้ทำหนังสือนั้นยังมีชีวิตอยู่”

มันถูกชี้ขาดไม่ง่ายว่าเปาโลออกนอกเรื่องตรงนี้จากหัวข้อของพันธสัญญาหนึ่งไปสู่การอภิปรายเกี่ยวกับพันธกรรมหรือไม่ และผู้รู้พระคัมภีร์น้อยคนมาก ๆ ได้กล่าวในลักษณะพันธกรรมเกี่ยวกับเรื่องนี้ คำกรีกที่ถูกใช้ตรงนี้สามารถแปลว่าพันธสัญญาหรือพันธกรรมก็ได้

ถ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสถึงพันธกรรม พระคำตอนนี้ก็เป็นเรื่องแทรกเข้ามาและแค้หมายความว่าจุดประสงค์ของพันธกรรมของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับการไถ่บาปและมรดกนิรันดร์ของเรานั้นไม่สามารถถูกทำให้สำเร็จจริงได้นอกจากโดยทางความมรณาของพระเยซูคริสต์เจ้า เนื่องจากมรดกนิรันดร์ของเราเพิ่งถูกกล่าวถึงในพระคำข้อที่แล้ว มันจึงเป็นไปได้ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสในที่นี้ถึงพันธกรรมหนึ่ง ผ่านการยกภาพประกอบข้อเท็จจริงที่ว่าพระคริสต์ต้องตายก่อนที่มรดกนิรันดร์ของเราจะกลายเป็นของจริงได้

เนื่องจากในภาษากรีก พันธกรรมและพันธสัญญาถูกเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดเหลือเกิน (แต่ก็ไม่มี ความหมายเหมือนกัน) มันจึงอาจเป็นไปได้ว่าพระคำสองข้อนี้เป็นภาพประกอบหนึ่งที่ถูกรวมเข้ามา

ในฮีบรู 8:6 และในข้อ 18 และ 20 ของบทนี้ของเรา คำกรีกเดียวกันถูกใช้ และไม่อาจมีข้อสงสัยเลยว่าข้อ 18 ถึง 20 อ้างอิงถึงการเริ่มต้นของพันธสัญญาของพระเจ้ากับโมเสสและชนชาติอิสราเอล-พันธสัญญานั้นที่ถูกพรรณานในอพยพ 24:1-8

พันธสัญญาคือ ข้อตกลงหนึ่งระหว่างคนสองคนหรือมากกว่านั้น และมีผลบังคับใช้ขณะที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ ในทางกลับกัน พันธกรรม เป็นคำประกาศที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่กำกับผู้ดำเนินการที่ถูกแต่งตั้งคนหนึ่งว่าต้องทำอะไรหลังจากที่ผู้ทำพันธกรรมนั้นเสียชีวิต พันธสัญญาระบุข้อตกลงหนึ่ง พันธกรรมเปิดเผยคำสัญญาหนึ่ง

“พันธสัญญา” (covenant) เป็นคำตามพระคัมภีร์อย่างแน่นอน คำกรีกคือ ดีอัสเฮ็ค และมีข้อยกเว้นน้อยมาก (มธ. 26:28; มาระโก 14:24; ลูคา 22:20; 1 คร. 11:25 และฮีบรู 9:15,18) คำนี้ถูกแปลเป็น พันธสัญญา (covenant) เสมอ คำที่ตรงกันในภาษาฮีบรูไม่เคยถูกแปลว่า “พันธกรรม” (testament) เลย มันถูก

แปลว่าพันธสัญญาเสมอ (ดู อพยพ 24:7, 8 และเยเรมีย์ 34:8,18) มีตัวอย่างเช่นนี้อีกหลายอันในภาคพันธสัญญาเดิม

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกที่เก่งที่สุดประกาศว่าถ้าคำว่า “พันธกรรม” (testament) ถูกใช้แม้แต่คนเดียวในข้อพระคำตอนนี้ในหนังสือฮีบรู มันก็ควรถูกใช้แค่ในข้อ 16 และ 17 ในตัวอย่างอื่น ๆ ทั้งหมดมันควรถูกแปลเป็น “พันธสัญญา” (covenant)

เป็นความจริงที่ว่าพันธสัญญาจำนวนมากในระบบของภาคพันธสัญญาเดิมถูกประทับตราด้วยเลือด และแน่นอนว่านั่นหมายถึงความตาย แต่ความตายนั่นก็เป็นของสัตว์ตัวหนึ่ง (เช่นในอพยพ 24:1-8) และสัตว์นั้นเป็นภาพเล็งหนึ่ง ซึ่งชี้ไปข้างหน้าถึงความมรณาของพระเยซูบนกางเขนนั่น อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่พันธสัญญาทั้งหมดในพระคัมภีร์ถูกประทับตราโดยโลหิต เมื่อพระเจ้าทรงทำพันธสัญญาต่าง ๆ กับโนอาห์ (ปฐมก. 6:18-22; 9:11-17) พันธสัญญาเหล่านี้ก็ไม่ได้ถูกประทับตราโดยโลหิต พันธสัญญาระหว่างโยนาธานกับดาวิด (1 ซมอ. 18:3) ไม่ได้ถูกประทับตราด้วยเลือด

ตามที่กล่าวไปก่อนหน้านี้แล้ว ความมีผลหรือการรับประกันของพันธสัญญาหนึ่งและต้นหุส และประพรมทั้งหนังสืออื่น ๆ และประชาชนทุกคน ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความตายของผู้นั้นที่ทำพันธสัญญานั้น ๆ แต่ขึ้นอยู่กับชีวิตของเขา และมันก็เป็นจริงเช่นกันที่ว่าพันธกรรมหนึ่งไม่มีผลอันใดจนกว่าผู้ทำพันธกรรมนั้นเสียชีวิตแล้ว

อย่างไรก็ตาม เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรานั้นมีเอกลักษณ์ และด้วยเหตุนี้ เพราะผู้ที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งที่พระองค์ได้กระทำ และเพราะการเชื่อมโยงแบบใกล้ชิดระหว่างพันธสัญญาหนึ่งและพันธกรรมหนึ่ง เราจึงสามารถใช้ทั้งสองคำเรียกนี้ได้ตามที่ประยุกต์ใช้กับสิ่งที่พระองค์ทรงทำสำเร็จแล้วผ่านทางความมรณาของพระองค์

พระองค์ได้สถาปนาพันธสัญญาใหม่อันหนึ่ง-และพันธสัญญานั้นไม่สามารถถูกสถาปนาขึ้นมาได้หากไม่มีความมรณาของพระเยซูคริสต์เจ้า และความมรณาของ “เครื่องบูชาที่ดีกว่า” นั้น-ใช่แล้วครับ พระองค์ผู้ทำพันธสัญญานั้นแล้ว-ก็ทำให้มรดกนิรันดร์ของเราเป็นไปได้อีก แต่พันธสัญญาใหม่นั้นก็เป็นพันธกรรมหนึ่งเช่นกัน: มันไม่สามารถมีผลบังคับใช้ได้จนกระทั่งพระเยซูได้สละวางชีวิตของพระองค์และหลังรินพระโลหิตของพระองค์บนกางเขนนั่น!

อาจเกิดคำถามขึ้นมาว่า “มันจะเป็นทั้งพันธสัญญาหนึ่งและพันธกรรมหนึ่งได้อย่างไร?” คำตอบจริง ๆ แล้วก็คือนี้: พระคริสต์เท่านั้นทรงสามารถทำให้ข้อเท็จจริงอันยิ่งใหญ่สำเร็จได้ พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ แต่พระองค์ก็มีชีวิตอยู่-ความตายไม่อาจรั้งพระองค์ไว้ได้! ผ่านทางความมรณาของพระองค์พระองค์ได้ชำระราคาสุดยอดนั้นและทำให้พระเจ้าพอพระทัยแล้ว พระองค์ทรงเป็นผู้ทำพันธกรรมนั้น-แต่ถึงแม้พระองค์ได้มรณา พระองค์ก็ทรงเป็นขึ้นมาอีก พระองค์มีชีวิตอยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้รับประกันของเรา พระองค์สามารถรับประกันความมีผลของพันธสัญญาใหม่นั้นได้ พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อที่มันจะมีผลบังคับใช้ พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ในฐานะพระเจ้าผู้รับประกันของพันธสัญญานั้น พระองค์ทรงเป็นศูนย์กลางของเรา มหาบุโรhitผู้ยิ่งใหญ่ของเราที่ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าภายในมานัน

มันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนการวางรากฐานของโลกที่พระเยซูต้องหลังรินพระโลหิตของพระองค์

เพื่อการยกโทษบาป (1 ปด. 1:18-20) แต่มันก็เป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้าเช่นกันที่พระองค์ต้องเป็นขึ้นจาก หลุมศพ พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยให้รอดจากโทษของบาปและเพื่อให้การนับว่าชอบธรรมของเรา เป็นไปได้ (รม. 3:26) แต่พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์เพื่อทูลวิงวอนเพื่อเรา และเพราะว่าพระองค์ทรง พระชนม์อยู่พระองค์จึงทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอด “จนถึงที่สุดปลาย” คนบาปไม่เพียงต้องการพระผู้ไถ่ คนหนึ่ง-เขาต้องการคนกลางผู้หนึ่ง มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่ง ผู้รับประกันคนหนึ่งเช่นกัน-และพระคริสต์ ทรงเป็นสารพัดในสารพัด!

ข้อ 18-20: “เหตุฉะนั้นทั้งพันธสัญญาอันแรกนั้นก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด เพราะว่าเมื่อ โมเสสได้ประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาคนทั้งหลายตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดของบรรดา ลูกวัวและของลูกแพะ พร้อมกับน้ำ และขนแกะสีแดง และต้นหุสบ และได้ประพรมทั้งหนังสือนั้นกับบรรดาคน ทั้งปวง โดยกล่าวว่า ‘นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย’”

พันธสัญญาแรกนั้น (ข้อ 15) ได้ถูกเริ่มต้นด้วยโลหิต บันทึกนั้นถูกพบในอพยพ 24 โมเสส อาโรน นา ดับ อาบิฮู และผู้อาวุโสเจ็ดสิบคนของชนชาติอิสราเอลถูกเรียกให้ขึ้นไปเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ แต่โมเสสคนเดียว ได้เข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์ คนอื่น ๆ ที่เหลืออมัสการอยู่แต่ไกล ในกรณีนี้ โมเสสเป็นคนกลางผู้หนึ่งระหว่างพระ เยโฮวาห์กับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าตรัสแก่โมเสส และโมเสสก็ส่งต่อข่าวสารนั้นให้แก่ประชาชน

จากนั้นโมเสสได้สร้างแท่นบูชาหนึ่งและส่งพวกชายหนุ่มแห่งอิสราเอลไปเผาเครื่องเผาบูชาต่าง ๆ และ เพื่อถวายเครื่องสันติบูชาที่เป็นเหล่าวัวตัวผู้แก่พระเยโฮวาห์ “และโมเสสเอาเลือดครึ่งหนึ่ง และใส่ไว้ในชามอ่าง หลายลูก และเลือดอีกครึ่งหนึ่งนั้น ท่านประพรมบนแท่นบูชา และท่านเอาหนังสือแห่งพันธสัญญานั้นมา และ อ่านต่อหน้าประชากร และพวกเขา กล่าวว่า “สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตามและ เชื่อฟัง” และโมเสสเอาเลือดนั้นมา และประพรมเลือดนั้นบนประชากร และกล่าวว่า “ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่ง พันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำกับพวกท่านเกี่ยวกับพระวาระเหล่านี้ทั้งหมด” (อพย. 24:6-8) “พันธสัญญาแรก” นั้นจึงเป็นเช่นนั้น

แต่นี้ไม่ใช่พันธสัญญาหนึ่งที่นำไปสู่ชีวิต มันเป็นพันธสัญญาหนึ่งที่นำไปสู่ความตาย มันช่วยให้รอดไม่ได้ มันทำได้แต่ปรับโทษ เหล่าผู้ละเมิดภายใต้พันธสัญญาแรกนั้นต้องการการไถ่-และพวกเขาก็ได้รับการไถ่โดย ความมรณาของพระเยซู คนกลางผู้หนึ่งแห่งพันธสัญญาที่ใหม่และดีกว่านั้น พันธสัญญาเก่านี้มองล่วงหน้าไป ยังอันใหม่นั้น พันธสัญญาแรกนั้นได้เรียกร่องพันธสัญญาใหม่นั้น และถ้าพระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์เลย พันธ สัญญาเก่านี้ก็คงไม่มีประโยชน์อันใด ถึงแม้เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นได้ถูกถวายก็ตาม

โมเสส “ได้เอาเลือดของบรรดาลูกวัวและของลูกแพะ” ข้อพระคำในอพยพ 24 ไม่ได้กล่าวถึงพวก แพะ-แค่เหล่าวัวผู้เท่านั้น เราอาจถามว่า “แล้วทำไมพวกแพะถูกกล่าวถึงในหนังสือฮีบรู?” โมเสสได้ถวาย เครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา เนื่องจากเครื่องสันติบูชาปกติแล้วเป็นพวกวัวผู้ เราจึงสรุปว่าพวกแพะผู้ เหล่านั้นเป็นเครื่องเผาบูชา

แต่ไม่ว่าเปาโลกล่าวถึงพวกแพะเพราะเหตุใดก็ตาม หรือพวกมันถูกใช้ในเครื่องบูชาอันไหนก็ตาม เครื่องบูชาทั้งหมดภายใต้ระบบคนเลวก็พุดถึงพระคริสต์ พระเมษโปดกของพระเจ้าที่ปราศจากตำหนิหรือริ้ว

รอย เครื่องบูชาเดี่ยวของพระองค์ตรงกันกับเครื่องบูชาทั้งหมดของพันธสัญญาแรกนั้นและเครื่องบูชาเดี่ยวของพระองค์ได้ทำให้เครื่องบูชาทั้งหมดของพันธสัญญาแรกนั้นสำเร็จจริงแล้ว เปาโลคุ้นเคยกับเครื่องบูชาเหล่านั้นภายใต้ระบบของโมเสสและเขาทราบว่าพวกแพะถูกใช้บ่อยสำหรับบรรดาเครื่องเผาบูชา-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเหล่าวัวผู้ถูกใช้พร้อมกันสำหรับเครื่องบูชาอื่น ๆ คุณจะหมายเหตุว่าพวกแพะก็ถูกกล่าวถึงเช่นกันในข้อ 12 และ 19 ของบทนี้

เราควรหมายเหตุการเพิ่มรายละเอียดต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวกับการเริ่มต้นพันธสัญญาแรกนั้น ซึ่งถูกให้ไว้ในข้อ 19 และ 20 โมเสสเอาเลือดของลูกวัวและแพะมา “พร้อมกับน้ำ” อพยพ 24 ไม่ได้กล่าวถึงน้ำ ถึงแม้ว่าปกติแล้วมันถูกใช้เวลาที่โลหิตถูกประพรมก็ตาม (จงสังเกตเลวีนิติ 14:6) น้ำน่าจะถูกใช้โดยมีจุดประสงค์เพื่อทำให้โลหิตนั้นเจือจางและทำให้ประพรมง่ายขึ้น

ในภาคพันธสัญญาใหม่ “น้ำ” คือพระวจนะ (ยอห์น 15:3; อพ. 5:26) และทั้งพระวจนะและโลหิตก็ถูกใช้ในการไถ่ พระวจนะบอกเราเกี่ยวกับพระโลหิตที่หลังริน และเมื่อเราได้ยินองค์พระผู้เป็นเจ้าและรับพระโลหิตนั้น เราก็ได้รับการไถ่

โมเสสเอาเลือดนั้น พร้อมกับน้ำ และ “ขนแกะสีแดง และต้นหุสบ” ไม่มีการกล่าวถึงสิ่งของเหล่านี้เลยในอพยพ 24 อีสยาห์ 1:18 บอกเราว่า “...ถึงแม้ว่าบาปทั้งหลายของพวกเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้ม บาปเหล่านั้นก็จะขาวดุจหิมะ ถึงแม้ว่าพวกมันจะแดงเหมือนอย่างผ้าแดง พวกมันก็จะเหมือนอย่างขนแกะ” และแน่นอนว่าต้นหุสบชี้ไปยังความถ่อมใจของพระคริสต์ มันเป็นพืชที่ต่ำต้อยที่สุด และดังนั้นจึงเป็นภาพเล็งหนึ่งของความต่ำต้อยของพระองค์

ในระบบของภาคพันธสัญญาเดิม ขนแกะสีแดงเข้มและต้นหุสบถูกใช้หลายครั้งในเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับโลหิต (ดู เลวีนิติ 14:49-52)

โมเสส “ได้ประพรมทั้งหนังสือนั้นก็กับบรรดาคนทั้งปวง” ในอพยพ 24 เราอ่านว่าเขาประพรมประชาชนนั้น แต่เราไม่พบอะไรเลยเกี่ยวกับการที่เขาประพรมหนังสือนั้น “หนังสือ” นี้บรรจุถ้อยคำของพระเยโฮวาห์และถูกอ้างอิงถึงในอพยพ 24:7 ว่าเป็น “หนังสือแห่งพันธสัญญานั้น” ในยอห์น 1:1 เราอ่านว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า” พระวจนะเป็นตัวแทนของพระเยโฮวาห์ และการประพรมเลือดบนหนังสือนั้นและบนประชาชนนั้นก็คงจะเป็นตัวแทนของพระเยโฮวาห์ (ฝ่ายแรกของพันธสัญญานั้น) และประชาชนนั้น (อีกฝ่ายของพันธสัญญานั้น) ความเชื่อมาโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและความเชื่อในพระโลหิตที่หลังริน “ให้บังเกิด” เราเข้าไปในครอบครัวของพระเจ้า ดังนั้นพระวจนะจึงเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด และพระโลหิตนั้นชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น

บันทึกนี้อยู่ในหนังสือฮีบรูเพื่อพิสูจน์ว่าพันธสัญญาแรกนั้นไม่ได้ถูกอุทิศโดยปราศจากเลือด ไม่ว่าพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมจะกล่าวว่าจะไร พระคัมภีร์ก็เป็นหนังสือแห่งเลือด โลหิตได้เริ่มต้นไหลในสวนเอเดนและไหลเป็นทางยาวสีแดงเข้มจากสวนเอเดนไปถึงกลโกธา หากไม่มีพระโลหิตที่หลังรินนั้นของพระเยซูก็ไม่มีกรยกบาปเลย ไม่มีกรไถ่นอกจากโดยทางพระโลหิตของพระองค์

ข้อ 21 และ 22: “ยิ่งกว่านั้นท่านก็ได้ประพรมด้วยเลือดทั้งพลับพลากับภาชนะทุกชนิดแห่งการ
ปรนนิบัตินั้น และตามพระราชบัญญัติ เกือบทุกสิ่งถูกชำระด้วยโลหิต และปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย”

เมื่อเราตรวจสอบบันทึกเหตุการณ์ที่ถูกให้ไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม เราก็หมายเหตุอีกครั้งว่าไม่มีรายละเอียดบางอย่างซึ่งถูกกล่าวถึงในหนังสือฮีบรู พลับพลาไม่ได้ถูกสร้างขึ้นจนกระทั่งหลายปีหลังจากพันธสัญญาแรกนั้นถูกประทานให้แล้ว การอุทิศถวายของมันถูกบันทึกไว้ในอพยพ 40:9 แต่การถูกประพรมด้วยโลหิตของมันไม่ถูกกล่าวถึง: “และเจ้าจงเอาน้ำมันเจิม และเจิมพลับพลา และสิ่งสารพัดที่อยู่ในพลับพลา นั้น และชำระพลับพลา และภาชนะทั้งหมดของพลับพลาให้บริสุทธิ์ และพลับพลา นั้นจะบริสุทธิ์” และในอพยพ 40:16 เราอ่านว่า “โมเสสได้กระทำตามนั้น ตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาท่าน ท่านได้กระทำดั่งนั้น”

ในอพยพ 29:20 เราอ่านว่าก่อนการอุทิศถวายพลับพลา นั้น พระเจ้าทรงบัญชาให้ใส่เลือดบนอาโรน (นี่ถูกกล่าวถึงเช่นกันในเลวีนิติ 8:23-24) และในเลวีนิติ 16:14 เราอ่านว่าในวันแห่งการลบมลทิน (ซึ่งมีปีละครั้ง) โลหิตถูกประพรมบนพระที่นั่งกรูณาและแท่นบูชา ดังนั้นการลบมลทินจึงต้องถูกกระทำเพื่อที่บริสุทธิ์และเพื่อพลับพลาแห่งชุมนุมชน ดังนั้นจึงเป็นที่เข้าใจกันแล้วก่อนการอุทิศถวายนั้นว่าอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาควรมีโลหิตที่อยู่บนพวกเขา เช่นนั้นแล้วถ้าโลหิตถูกใช้ในวันบริสุทธิ์เหล่านี้ เราก็ไม่ควรคิดว่ามันเป็นเรื่องแปลกที่ได้อ่านในข้อพระคำเหล่านี้ของเราในหนังสือฮีบรูว่าพลับพลา นั้นถูกประพรมด้วยโลหิตตอนที่มันถูกอุทิศถวาย

มันเป็นเรื่องปกติที่จะถามว่า “ทำไมสิ่งปลูกสร้างที่ศักดิ์สิทธิ์หลังนี้ ซึ่งถูกออกแบบโดยพระเจ้าและถูกสร้างตามข้อกำหนดจำเพาะของพระองค์ ต้องการโลหิตของเครื่องสัตวบูชาให้อยู่บนมัน?” คำตอบก็คือว่า มันเป็นของแผ่นดินโลก ในท่ามกลางประชาชนที่บาปหนา!

“และ(มหาปุโรหิต)ต้องทำการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น เพราะเหตุมลทินของลูกหลานของอิสราเอล และเพราะเหตุการละเมิดแห่งบาปทั้งสิ้นของพวกเขา และเขาต้องทำดั่งนั้นสำหรับพลับพลาแห่งชุมนุมชน ที่ยังอยู่กับพวกเขาในท่ามกลางมลทินของพวกเขา และต้องไม่มีผู้ใดอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมชนเมื่อเขาเข้าไปเพื่อทำการลบมลทินในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น จนกว่าเขาออกมา และได้ทำการลบมลทินบาปสำหรับตนเองและสำหรับครอบครัวของตน และสำหรับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นแล้ว และเขาต้องออกไปยังแท่นบูชาที่อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินสำหรับแท่นบูชานั้น และจะเอาเลือดวัวหนุ่มบางส่วน และเลือดแพะบางส่วน และใส่เลือดนั้นบนเชิงอนเหล่านั้นของแท่นบูชาโดยรอบ และเขาต้องประพรมเลือดนั้นบนแท่นบูชาด้วยนิ้วของตนเจ็ดครั้ง และชำระแท่นบูชานั้น และถวายแท่นบูชานั้นให้พ้นจากมลทินของลูกหลานของอิสราเอล” (ลนต. 16:16-19)

ดังนั้นเราจึงตระหนักถึงความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ไม่มีสิ่งใดที่ทำให้เป็นมลทินสามารถมาอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ได้ ปราศจากโลหิต มนุษยชาติก็ช่วยเหลือตัวเองไม่ได้และปราศจากความหวังต่อพระพักตร์พระองค์ ปราศจากโลหิตก็ไม่มีการเข้าเฝ้าพระเจ้า-และโลหิตนั้นต้องเป็นโลหิตของเครื่องสัตวบูชาหนึ่งที่ถูกกำหนดไว้ พระเยซูได้ถวายเครื่องสัตวบูชาเดียวหนึ่งที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยตลอดไป และเพราะเหตุนี้

เครื่องบูชาต่าง ๆ ภายใต้ระบบคนเลวีจึงถูกเอาออกไปแล้ว

ในข้อ 21 พระวิญญูณบรสิฐูทึทรวงเตือนความจำเราว่าไม่ใช่แค่หนังสือนั้นถูกอุทิสถวายด้วยโลหิต แต่ทางและสื่อกลางทั้งหมดเหล่านั้นของการนมัสการก็ถูกชำระให้บริสุทธิ์โดยโลหิตเช่นกัน ภาชนะเหล่านั้นที่ถูกใช้ในพลับพลาในการนมัสการเป็นของบริสุทธิ์โดยการสถาปนาของพระเจ้าแต่การใช้งานพวกมันโดยมนุษย์ได้ทำให้พวกมันเป็นมลทิน พวกมันเริ่มมีมลทิน และพวกมันต้องการการชำระให้สะอาด ไม่มีสิ่งใดนอกจากพระโลหิตของพระเยซูและการที่พระวิญญูณทรวงทาพระโลหิตที่ใจของเราให้เรามีทางเข้าอันเปี่ยมสง่าราศีไปสู่พระเจ้าและการยอมรับกับพระองค์ การงานทั้งหมดของเราถูกทำให้เป็นมลทินเพราะเนื้อหนัง ความชอบธรรมทั้งหมดของเราเป็น “เหมือนผ้าขี้ริ้วสกปรก” ไม่มีสิ่งใดที่เราทำหรือกล่าวสามารถถูกยอมรับโดยพระเจ้าได้โดยปราศจากพระโลหิตประเสริฐของพระคริสต์!

“...เกือบทุกสิ่งถูกชำระด้วยโลหิต...” พระวิญญูณบรสิฐูทึทรวงระมัดระวังจริง ๆ ในการรักษาความจริงทั้งหมดนั้น! พวกปุโรหิตล้างมือและเท้าของตนในน้ำในอ่างนั้น (อพย. 30:17-21) น้ำเป็นสัญลักษณ์ของพระวจนะ-เราสะอาดผ่านทางพระวจนะ (ยอห์น 15:3) ผู้เชื่อมองเข้าไปในพระวจนะของพระเจ้าเพื่อการชำระให้สะอาดประจำวัน ในเอเฟซัส 5:26 มีกล่าวไว้ว่าคริสตจักรถูกชำระให้สะอาดโดยการล้างชำระแห่งน้ำโดยพระวจนะ

คำกล่าวสุดท้ายในข้อ 22 ไม่ได้กล่าวว่า “เกือบทุกสิ่ง” มันประกาศอย่างชัดเจนว่า “ปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย!” ไม่มีบาปสักอย่างเดียว-ไม่ว่าจะเล็กน้อยที่สุดหรือใหญ่โตที่สุด-สามารถถูกยกโทษโดยไม่พึ่งพาพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซู นี่เป็นพระวจนะของพระเจ้า และมันไม่สำคัญว่ามนุษย์จะคิดอะไรเกี่ยวกับมัน พูดอะไรเกี่ยวกับมัน หรือเขียนอะไรเกี่ยวกับมัน พระโลหิตนั้นเป็นทางแห่งความรอดเดียวของพระเจ้า วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมมองล่วงหน้าไปยังพระโลหิตของพระคริสต์ วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่มองย้อนไปยังกลโกธา

เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นที่ถูกถวายโดยมหาปุโรหิตที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งในพลับพลานั้นล้วนชี้ไปยังการเสด็จมาของพระเมษโปดกของพระเจ้าและความมรณาเป็นเครื่องบูชาของพระองค์บนกางเขนนั้น

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งหลั่งออกมาเพื่อคนเป็นอันมากเพื่อการทรงยกบาปทั้งหลาย” (มธ. 26:28)

ในเอเสเคียล 18:20 พระเจ้าทรงประกาศก้องว่า “ชีวิตที่กระทำบาป ชีวิตนั้นจะตาย!” พระวจนะของพระเจ้าสอนเราเช่นกันว่า “เพราะว่าไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวที่อยู่บนแผ่นดินโลก ที่ได้กระทำดีและไม่กระทำบาปเลย” (ปญจ. 7:20) โรม 3:23 บอกเราว่า “เหตุว่าทุกคนได้ทำบาป และขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า” และในอิสยาห์ 53:6 เราอ่านว่า “พวกเราทุกคนเหมือนแกะได้หลงเงินไป พวกเราทุกคนได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางบรรดาความชั่วช้าของพวกเราทุกคนลงบน(พระเยซู)แล้ว”

พระเจ้าทรงเปี่ยมพระเมตตา และในความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่พระองค์ทรงรักเรา พระคุณของพระองค์ได้จัดหาเครื่องบูชาที่ยอมรับได้ในพระบุตรของพระองค์แล้ว เนื่องจากพระเยซูทรงหลังรินพระโลหิตของพระองค์และตรึงบาปของเราที่กางเขนของพระองค์แล้ว บัดนี้พระเจ้าจึงทรงชอบธรรมและทรงนับว่าคน

อธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ (อ่านโรม 3:21-28)

พระเจ้าทรงซื้อคริสตจักรด้วยพระโลหิตของพระองค์เองแล้ว (กิจการ 20:28)

ผู้เชื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยทางความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซู (รม. 3:25; 5:9)

เราถูกไถ่จากบาปและนรกนิรันดร์โดยทางพระโลหิตของพระเยซู (อฟ. 1:7; คส. 1:14; 1 ปต. 1:19)

พญามารไม่สนว่าคนของพระเจ้าเทศนายาวนานแค่ไหน ร้อนรนแค่ไหน จริงใจขนาดไหน ขอแค่เขาตัดทิ้งพระโลหิตออกไปจากข่าวสารของเขา แต่คำเทศนาที่ไร้พระโลหิตก็เป็นคำเทศนาของซาตาน ศาสนาที่ไร้พระโลหิตก็เป็นศาสนาหนึ่งของซาตาน ปราศจากการหลังรินของโลหิตก็ไม่มีการยกบาป ไม่มีการยกโทษ ไม่มีการไถ่ ไม่มีหวังในการเข้าสวรรค์ คุณถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้วหรือยัง? ถ้ายัง จงยอมจำนนต่อพระเยซูเถียวนี้ จงร้องทูลต่อพระองค์และทูลขอพระองค์ให้ล้างบาปของคุณออกไปในพระโลหิตประเสริฐของพระองค์ พระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอดเดี๋ยวนี้เลย!

สถานบริสุทธิ์แห่งสวรรค์ถูกชำระให้สะอาดด้วยเครื่องบูชาที่ดีกว่า

ข้อ 23: “เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นที่บรรดาแบบจำลองแห่งสวรรค์ทั้งหลายต้องถูกชำระด้วยเครื่องบูชาเหล่านี้ แต่สิ่งต่าง ๆ แห่งสวรรค์นั้นเองต้องถูกชำระด้วยเครื่องบูชาอันดีกว่าเครื่องบูชาเหล่านี้”

“บรรดาแบบจำลองแห่งสวรรค์ทั้งหลาย” อ้างอิงถึงพลับพลาฝ่ายโลกและภาชนะต่าง ๆ และเครื่องเรือนของมัน เราได้เรียนรู้ในข้อ 21 และ 22 ว่าโลหิตของพวกแพะและวัวตัวผู้ถูกใช้กับพลับพลาและของตกแต่งต่าง ๆ ของมัน และพลับพลาและสถานบริสุทธิ์ที่สุดถูกประพรมด้วยโลหิต:

“และเขาต้องทำการลบมลทินให้สถานที่บริสุทธิ์ที่สุด และเขาต้องทำการลบมลทินให้พลับพลาแห่งชุมนุมชน และให้แท่นบูชา และเขาต้องทำการลบมลทินบาปให้พวกปุโรหิต และให้ประชากรทั้งหมดแห่งชุมนุมชนนั้น” (ลนต. 16:33)

ปุโรหิตคนเลวีรับใช้ “ตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์” (ฮบ. 8:5) ขณะที่พลับพลาแรกนั้นกำลังตั้งอยู่ ทางเข้าสู่สถานบริสุทธิ์ที่สุดยังไม่ได้ปรากฏแจ้งเพราะว่าพลับพลาฝ่ายโลกนั้นเป็น “ภาพจำลองสำหรับเวลานั้น” (ฮบ. 9:9) พลับพลาฝ่ายโลกพร้อมกับภาชนะต่าง ๆ ของมัน เครื่องตกแต่งต่าง ๆ ของมัน ของถวายต่าง ๆ ของมัน และเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ของมัน ถูกพูดถึงว่าเป็น “แบบอย่าง...ตัวอย่าง...เงา”-ซึ่งทั้งหมดนั้นชี้ไปยัง “สิ่งทั้งหลายในฟ้าสวรรค์”

พลับพลาในสวรรค์นั้นเป็นพลับพลาที่จับต้องได้ไหม? ที่เดียวที่จะพบคำตอบสำหรับคำถามต่าง ๆ ในพระคัมภีร์ก็คือ ในพระคัมภีร์ และวิวรณ์ 11:19 บอกเราว่า “และพระวิหารของพระเจ้าได้ถูกเปิดออกในสวรรค์ และได้เห็นในพระวิหารของพระองค์นั้นมีหีบแห่งพันธสัญญาของพระองค์...”

ในวิวรณ์ 15:5 เราอ่านว่า “และหลังจากนั้นข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งพระโอวาทในสวรรค์ได้ถูกเปิดออก”

ใช่แล้วครับ มีพลับพลาหลังหนึ่งและพระวิหารหลังหนึ่งในสวรรค์- (พระวิหารนั้นแน่นอนว่าเป็นสถานบริสุทธิ์ที่สุด ที่บริสุทธิ์ที่สุดในพลับพลาแห่งสวรรค์นั้น) แต่เหล่าผู้รู้พระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันว่าเหล่านี้เป็นสิ่งที่ปลูกสร้างที่จับต้องได้ หรือเป็นเพียงภาษาเชิงเปรียบเทียบ

ในวิวรณ์ 21 ยอห์นผู้เป็นที่ยรักพรรณนาถึงนครชาวดุจมุมกาดานั้น และในข้อ 22 ของบทนั้นเขากล่าวว่า “และข้าพเจ้าไม่ได้เห็นพระวิหารในนครนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารของนครนั้น” แต่ในข้ออ้างอิงถึงนครชาวดุจมุมกาดานั้น ในส่วนแรกของวิวรณ์ 21 เราเรียนรู้ว่าจะมีฟ้าใหม่ แผ่นดินโลกใหม่ และเมืองบริสุทธิที่นั่น-กรุงเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งยอห์นเห็น “กำลังลงมาจากพระเจ้าจากสวรรค์”

พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ในพระนิเวศน์ของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง...เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” คฤหาสน์เหล่านั้นอยู่ที่นั่นแล้วตอนที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ และผมเชื่อว่านครชาวดุจมุมกาดานั้นเป็นสถานที่ที่พระองค์ได้เสด็จไปแล้วเพื่อจัดเตรียมไว้สำหรับเรา ดังนั้นถึงแม้ว่าไม่มีพระวิหารในนครชาวดุจมุมกาดานั้น นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าไม่สามารถมีพระวิหารที่จับต้องได้ในสวรรค์ มันคงไม่ยากแน่นอนที่พระเจ้าจะทรงสร้างพลับพลาหลังหนึ่งและพระวิหารหลังหนึ่งที่ยิ่งใหญ่เหนือจินตนาการ “...ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยมได้เข้าไปในใจของมนุษย์’ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์” (1 คร. 2:9) ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าพระวิหารหลังหนึ่งที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ อยู่ในสวรรค์ ซึ่งทำด้วยวัสดุต่าง ๆ แห่งสวรรค์ ผมคาดหวังว่าจะได้เห็นมันสักวันหนึ่ง!

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าจะมามีพระวิหารที่จับต้องได้หลังหนึ่งอยู่ในสวรรค์หรือไม่ มันก็ไม่เกี่ยวข้องอะไรกับการไถ่ของเราตอนนี้ คำถามที่สำคัญที่สุดในชีวิตนี้คือ “ท่านทั้งหลายคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด?” ถ้าคุณเชื่อบนพระนามของพระองค์และวางใจในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ คุณก็จะได้เข้าสวรรค์เมื่อสิ้นสุดการเดินทางแบบผู้สัจจริงนี้ แต่ถ้าคุณปฏิเสธพระโลหิต ก็ไม่มีการยกบาป ไม่มีความรอด

มันสำคัญยิ่งสำหรับพระเจ้าที่ “แบบอย่างของสิ่งต่าง ๆ ในสวรรค์” ควรถูกชำระด้วยโลหิต (ข้อ 19) “แต่สิ่งต่าง ๆ แห่งสวรรค์นั้นเองต้องถูกชำระด้วยเครื่องบูชาอันดีกว่าเครื่องบูชาเหล่านี้” โลหิตของพวกสัตว์ที่ปราศจากตำหนิฝ่ายร่างกายก็ดีพอที่จะสนองข้อกำหนดต่าง ๆ ของพระเจ้าที่เกี่ยวกับพลับพลาฝ่ายโลก แต่โลหิตของพวกสัตว์ ซึ่งถึงแม้พวกมันไร้ตำหนิ ก็ไม่สามารถทำให้สิ่งฝ่ายสวรรค์พอใจได้ เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นปรากฏแก่ตา จับต้องได้ และถูกถวายโดยมนุษย์ที่มีความอ่อนกำลัง พวกมันไม่สามารถไปไกลเกินกว่าความเป็นภาพเล็งได้ การชำระพลับพลาฝ่ายสวรรค์ให้สะอาดเรียกร่องเครื่องบูชาหนึ่งที่เหนือกว่าแบบสุดยอดในเรื่องศักดิ์ศรีและในเรื่องคุณค่า และเครื่องบูชาที่สามารถถูกถวายได้โดยพระบุตรของพระเจ้าเท่านั้น คือพระเมษโปดกที่ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอย เหล่าทูตสวรรค์ไม่สามารถถวายเครื่องบูชานี้ได้ ไม่มีสิ่งใดที่น้อยกว่าพระเยซูจะเพียงพอได้: “สิ่งต่าง ๆ ฝ่ายสวรรค์นั้นเอง (ต้องถูกชำระให้บริสุทธิ์) ด้วยเครื่องบูชาที่ดีกว่า” ที่ระบบคนเลวี่จะจัดหาให้ได้

อาจเกิดคำถามขึ้นมาว่าทำไมสิ่งต่าง ๆ ฝ่ายสวรรค์ต้องการการชำระให้สะอาดด้วยโลหิต จำไว้ว่าเรากำลังอภิปรายไม่เพียงการยกบาปทั้งหลายของเรา (การไถ่ของเรา) แต่การเข้าเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของเราด้วยเพื่อที่จะนมัสการในฐานะผู้เชื่อ

เราอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง (เราอยู่ในเนื้อหนัง) และหากไม่มีพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ เราก็ไม่สามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าได้แม้แต่ในการอธิษฐาน การสรรเสริญ หรือการนมัสการ ภายใต้ระเบียบคนเลวมหาบุโรหิตเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ที่สุดด้วยโลหิตของเครื่องสัตวบูชา-ก่อนอื่นเพื่อตัวเอง และจากนั้นจึงเพื่อประชาชน ในลักษณะเดียวกัน ภายใต้พันธสัญญาใหม่นั้น เฉพาะโดยทางพระโลหิตที่ชำระให้สะอาดของพระคริสต์บนกางเขนนั่นเท่านั้น ผู้เชื่อจึงสามารถมีการเข้าสู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าได้เพื่อจะนมัสการและสรรเสริญพระองค์ หรือเพื่อทูลขอในการอธิษฐาน

ในอพยพ 24:8-11 เรามีภาพเล็งหนึ่งอันเปี่ยมสง่าราศี-เราอาจเรียกมันว่า “ภูเขาแห่งการจำแลงพระกาย” ของภาคพันธสัญญาเดิม และในฮีบรู 9:18-23 เรามีของจริงอันเปี่ยมสง่าราศี โปรดอ่านข้อพระคำทั้งสองตอนนี้อย่างช้า ๆ และตั้งใจ ที่นั่นเราเห็นไม่เพียงโมเสสและอาโรน นาตบและอาบิฮู แต่ “ผู้อาวุโส” เจ็ดสิบคนเช่นกัน (ซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชน) ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า คำสำคัญที่เป็นกุญแจไขสู่เหตุการณ์แสนมหัศจรรย์นี้ก็คือ “ในเวลานั้น” ที่ตอนต้นของข้อ 9 ซึ่งชี้ไปยังคุณค่าที่ไม่อาจประเมินได้ของโลหิตนั้นซึ่งได้ถูกประพรมบนประชาชน และแสดงให้เห็นอภิสิทธิ์อันยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีซึ่งโลหิตนั้นได้ให้เช่นกัน-การร่วมสนิทกับพระเจ้า! หลังจากการประพรมโลหิตนั้น โมเสส อาโรน นาตบ อาบิฮู และผู้อาวุโสเจ็ดสิบคนนั้นจึงสามารถร่วมสนิทกับพระเจ้าได้ เราพบของจริงของภาพเล็งนี้ถูกนำเสนอในฮีบรู 10:22:

“ขอให้พวกเราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ในความเชื่ออันมั่นคงเต็มเปี่ยม โดยให้ใจของพวกเราถูกประพรมชำระให้พ้นจากใจวิจฉัยผิดและชอบอันชั่วร้าย และกายของพวกเราถูกล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์”

ข้อ 24: “เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในบรรดาสถานที่บริสุทธิ์ที่สร้างด้วยมือมนุษย์ ซึ่งเป็นภาพจำลองของสิ่งของที่แท้จริงนั้น แต่ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง บัดนี้เพื่อจะทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา”

คำที่เป็นกุญแจไขในพระคำข้อนี้คือ บัดนี้-ซึ่งบ่งบอกว่าตั้งแต่วินาทีนั้นที่พระคริสต์ได้เสด็จเข้าสู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า ภายในมานั้น พระองค์ได้ทรงกลายเป็นมหาบุโรหิตเป็นนิรันดร์ พระองค์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในพลับพลาฝ่ายโลกที่เป็นภาพเปรียบซึ่งมนุษย์สร้างขึ้นมา แต่เข้าไปในสวรรค์นั่นเอง คือภายในมานั้น (สถานบริสุทธิ์ที่สุด) พระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเดียว (พระองค์เอง) ที่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยตลอดไป และพระองค์ได้ถวายพระองค์เองเพื่อจุดประสงค์หนึ่งเดียวในการจัดบาปออกไป

พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นจากพวกคนตายแล้วและเสด็จเข้าสู่สวรรค์ในฐานะผู้ที่เสนอความแทนของเรา (1 ยอห์น 2:1) บัดนี้พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้าภายในมานั้นแล้ว บัดนี้พระองค์ประทับบนพระที่นั่งแห่งพระคุณแล้ว และข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นก็เป็นการรับประกันของพระเจ้าว่าพระองค์ทรงสำเร็จภารกิจของพระองค์เพื่อคนบาปแล้ว มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงอยู่ในสวรรค์ “บัดนี้เพื่อจะทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อพวกเรา!”

ข้อ 25: “และพระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองบ่อย ๆ เหมือนอย่างมหาบุโรหิตที่เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ทุกปี ๆ พร้อมด้วยเลือดของผู้อื่น”

“เลือดของผู้อื่น” ชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่ามหาบุโรหิตคนเลวได้ถวายไม่ใช่เลือดของตัวเอง แต่ถวาย

เลือดของเครื่องสัตวบูชาทั้งหลาย เขาไม่สามารถถวายเลือดของตัวเองได้ เพราะว่าตัวเขาเองก็เป็นมนุษย์ที่มีความอ่อนกำลัง และถึงแม้เขาถูกพระเจ้าแต่งตั้งและเจิมตั้งให้เป็นภาพเสด็จของพระคริสตมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา มนุษย์ก็ไม่สามารถปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้าพร้อมกับเลือดของมนุษย์เองได้ พระเจ้าทรงดลใจคนเหล่านั้นซึ่งถูกแต่งตั้งให้เป็นภาพเสด็จต่าง ๆ ของพระคริสต์ และทรงยอมรับโลหิตที่ถูกจัดทำให้โดยสัตว์ตัวหนึ่งที่ไม่มีความผิด ในกรณีของอับราฮัม พระเจ้าทรงยอมรับแกะผู้ตัวนั้นแทนอิสอัค:

“และอับราฮัมแหงนตาของท่านขึ้นและมองดู และดูเถิด ข้างหลังท่านมีแกะตัวผู้ตัวหนึ่งที่ติดอยู่ในพุ่มไม้ที่บิดโดยเขาทั้งสองของมัน และอับราฮัมก็ไปและจับแกะตัวผู้ตัวนั้นมา และถวายมันเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน” (ปฐมก. 22:13)

ในที่นี้เรามีหลักฐานที่แสดงถึงความเมตตาอ่อนโยนของพระเจ้าที่ทรงไม่ให้นักบุญต้องสละโลหิตของตัวเอง นี่ควรทำให้เราตาสว่างแจ้งว่าพระเจ้าทรงรักเราขนาดไหน พระองค์ทรงอ่อนโยนต่อมนุษยชาติขนาดนี้ได้อย่างไร? และกระนั้น “พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าได้อย่างไร” (รม. 8:32)

ข้อ 26: “ด้วยว่าพระองค์คงต้องทนทุกข์บ่อย ๆ ตั้งแต่ทรงวางรากฐานของโลกมา แต่ในการสิ้นสุดของโลกนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏเพียงครั้งเดียวเพื่อจะได้กำจัดบาปโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา”

ความหมายตรงนี้จริง ๆ แล้วก็คือนี้: ถ้าพระโลหิตที่พระเยซูได้ถวายไม่สัมฤทธิ์ผลมากไปกว่าเลือดของพวกสัตว์ที่ถูกถวายโดยพวกปุโรหิตคนเลวี่ พระองค์ก็คงต้องเสด็จมายังแผ่นดินโลกซ้ำแล้วซ้ำอีกตั้งแต่เริ่มมียุคสมัยต่าง ๆ เพื่อที่จะตาย! แต่เครื่องบูชาเดียวของพระองค์ซึ่งเป็นตัวพระองค์เองก็เพียงพอที่จะสนองความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระเจ้า-ไม่เพียงสำหรับตอนนี้ แต่สำหรับอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ไม่จำเป็นต้องถวายเครื่องบูชาซ้ำ ๆ อีกเลย

ในสติปัญญาและอำนาจสิทธิขาดของพระเจ้า พระองค์ได้ส่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์มาเพื่อซื้อการไถ่ “ในการสิ้นสุดของโลกนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏเพียงครั้งเดียว”-ซึ่งหมายความว่าในการสำเร็จครบถ้วนของยุคเหล่านั้น หรือ “เมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์นั้น” (กท. 4:4) ฮีบรู 1:2 กล่าวมันแบบนี้: “พระเจ้า...ในวันสุดท้ายเหล่านี้ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์...”

“...พระองค์ได้ทรงปรากฏเพียงครั้งเดียวเพื่อจะได้กำจัดบาปโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา” “การปรากฏ” นี้มาก่อนการปรากฏในข้อ 24 ที่เราถูกบอกว่าบัดนี้พระคริสต์ทรงปรากฏต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อเราแล้ว พระองค์ได้ทรงปรากฏในหมู่บ้านเบธเลเฮมก่อน โดยเสด็จมาเพื่อสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อที่พวกเราจะได้ชีวิตและถูกไถ่จากความชั่วช้าทั้งปวงผ่านทางพระโลหิตประเสริฐของพระองค์ จากนั้น พระองค์ทรงปรากฏต่อพระพักตร์พระบิดาเพื่อเรา และบัดนี้ทรงเป็นคนกลาง ผู้ทูลวิงวอน มหาปุโรหิตของเรา-และพระองค์จะเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลกนี้เพื่อรับคริสตจักรของพระองค์ออกไปซึ่งประกอบด้วยผู้เชื่อทุกคนที่ถูกชำระล้างโดยพระโลหิตแล้ว- “และอย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์”

ข้อ 27 และ 28: “และตามที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็

มีการพิพากษาฉันใด ดังนั้นพระคริสต์จึงได้ทรงถูกถวายหนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาบาปทั้งหลายของคนเป็นอันมาก และแก่บรรดาคนที่คอยท่าพระองค์นั้น พระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองโดยปราศจากบาปเพื่อนำไปสู่การช่วยให้รอดฉันนั้น”

“...ตามที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตายหนหนึ่ง...” การเน้นตรงนี้อยู่ที่คำว่า “หนหนึ่ง” พระเจ้าทรงมีพระคำรัสสั่งแล้ว “ชีวิตใดที่ทำบาป ชีวิตนั้นก็ตาย!” และเพราะความไม่เชื่อฟังของอาดัม ความตายได้เคลื่อนมาสู่มนุษยทุกคน (รม. 5:19) เพราะบาป ร่างกายของมนุษย์จึงต้องตาย-และการพิพากษา ก็ตามมา

ถ้าพระเจ้าไม่ทรงทำการจัดเตรียมไว้สำหรับจิตวิญญาณ ความตายและการพิพากษาก็คงเป็นส่วนที่ตกแก่มนุษยทุกคน แต่ความรักและความเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าได้ยอมให้พระเยซูชิมความตายเพื่อมนุษยทุกคน และผ่านทางเครื่องบูชาแห่งพระบุตรของพระองค์ พระเจ้าทรงทำให้ทุกคนที่ยอมรับเครื่องบูชาของพระองค์รับความรอดได้ พระคริสต์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดชีวิตนิรันดร์ พระองค์ทรงเป็นการฟื้นคืนชีพนั้นและชีวิตนั้น และเพราะพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่ เราจึงมีชีวิตอยู่-ถ้าเราไว้วางใจในพระโลหิตที่หลังรินและพระราชกิจที่เสร็จสิ้นของพระองค์แล้ว

มนุษย์ตายแค่ครั้งเดียว-พวกเขาไม่ตายจากนั้นก็กลับมายังโลกนี้เพื่อจะมีชีวิตและตายครั้งที่สอง พระคริสต์ได้ทรงปรากฏครั้งเดียวเพื่อขจัดบาปออกไปโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา “และตามที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตายหนหนึ่ง...ดังนั้นพระคริสต์จึงได้ทรงถูกถวายหนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาบาปทั้งหลายของคนเป็นอันมาก” เมื่อพระคริสต์สิ้นพระชนม์ ความชั่วช้าและการพิพากษาทุกอย่างได้ถูกสุ่มทับบนพระองค์และพระองค์ทรงแบกรับพระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อบาป พระองค์ทรงแบกรับบาปเหล่านั้นของ “คนเป็นอันมาก” และคนเป็นอันมากจะรับความรอดเพราะว่าพวกเขาเชื่อบนพระองค์และวางใจในพระโลหิตของพระองค์

“...และแก่บรรดาคนที่คอยท่าพระองค์นั้น พระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สอง...” คำกรีกที่แปลเป็น “คอยท่า” คือ อีพิคเตตาคอมเอะนออิส และมีความหมายว่า “รอคอยแบบคาดหวัง” การเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์เป็นความหวังอันมีสุขของผู้เชื่อ:

“เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธิธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์” (ทต. 2:11-13)

ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์ ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วกำลังคอยท่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ และคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อในการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ก็ยังไม่รับความรอด!

ความหวังของคริสตจักรคือการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์: “ดูเถิด พระบิดาโปรดประทานความรักเช่นไรแก่พวกเรา ที่พวกเราจะถูกเรียกว่าบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เหตุฉะนั้นโลกจึงไม่รู้จักพวกเรา เพราะว่าโลกมิได้รู้จักพระองค์ พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไป

เบื้องหน้าพวกเราจะเป็นอย่างไร แต่พวกเราทราบว่ามีพระองค์จะทรงปรากฏนั้น พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพวกเราเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น และทุกคนที่มีความหวังนี้ในพระองค์ ก็ยอมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างที่เราเห็นพระองค์ทรงบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:1-3)

“มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่ไม่นาน และเต็มไปด้วยความยุ่งยาก เขาออกมาเหมือนดอกไม้ และถูกตัดลงเสีย เขาหนีไปอย่างเงา และไม่อยู่ต่อไปอีก” (โยบ 14:1,2) ชีวิตและกิจกรรมของมนุษย์บนแผ่นดินโลกสิ้นสุดลงเมื่อความตายมาถึง เขาตายและปราศจากพระเจ้าเขาก็เผชิญหน้ากับการพิพากษาของพระเจ้า พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์คนเดียวเพื่อที่จะไม่ตายอีกเลย พระองค์ทรงจ่ายหนี้บาปนั้นแล้ว และหนี้นั้นก็ถูกสะสางเป็นนิรันดร์แล้วโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา เป็นความจริงที่พระองค์จะเสด็จกลับมา “โดยปราศจากบาปเพื่อนำไปสู่การช่วยให้รอด”

ความคิดที่โดดเด่นในข้อ 28 ก็คือว่าพระคริสต์จะทรงปรากฏครั้งที่สอง มหาบุโรหิตภายใต้ระบบคนเลวี หลังจากเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดเพื่อถวายโลหิตเพื่อประชาชนแล้ว ก็ปรากฏตัวอีกครั้งหลังจากทำการถวายเครื่องสัตวบูชาแล้ว พระคริสต์จะทรงปรากฏอีกเช่นกันเพื่อ “บรรดาคนที่คอยท่าพระองค์” นี้หมายถึงผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกชำระล้างโดยพระโลหิตแล้ว

ข้อพระคำจากทิตัส 2:11-13 บอกเราอย่างชัดเจนว่าพระคุณของพระเจ้าสอนเราให้คอยท่าการเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ และใน 1 เธสะโลนิกา 1:9,10 เปาโลกล่าวว่า “...พวกท่านได้หันมาหาพระเจ้าจากการไหว้บรรดารูปเคารพ เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้เป็นอย่างไร และเพื่อรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซู ซึ่งได้ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น”

ความรอดของจิตวิญญาณจากความพิณาศเป็นนิรันดร์มีพื้นฐานอยู่บนพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์บนกางเขนนั่น นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับความรอดของร่างกาย แน่นนอนพอ ๆ กับที่พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนบาปให้รอด พระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อมารับคริสตจักรของพระองค์ และแน่นนอนพอ ๆ กับที่พระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น การปรากฏครั้งที่สองของพระองค์ก็จะช่วยร่างกายให้รอดจากความเปื่อยเน่า เหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกเปลี่ยนแปลง “ในช่วงขณะเดียว ในพริบตาเดียว” (1 คร. 15:51-53) และเหล่าวิสุทธิชนที่จากโลกนี้ไปแล้วจะถูกทำให้เป็นขึ้นแบบไม่รู้เปื่อยเน่า (1 ธส. 4:13-18)

ภาพเล็งในภาคพันธสัญญาเดิมของการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์ถูกพบในการปรนนิบัติของมหาบุโรหิตในวันแห่งการลบลมทินในพลับพลาของโมเสส อาโรนเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดพร้อมกับโลหิตของเครื่องสัตวบูชา-ก่อนอื่นเพื่อบาปต่าง ๆ ของเขาเองและจากนั้นเพื่อบาปทั้งหลายของประชาชน ชุมชนนั้นเฝ้าดูด้วยใจจดใจจ่อ พวกเขาเฝ้าดูในความเชื่อ แต่ความเชื่อไม่ได้กลายเป็นการมองเห็นจนกระทั่งอาโรนปรากฏตัวอีกครั้งหลังจากเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดพร้อมกับโลหิตนั้นแล้ว เมื่อพวกเขาเห็นมหาบุโรหิตกลับมาจากที่บริสุทธิ์ที่สุด พวกเขาก็รู้ว่าเครื่องสัตวบูชาเพียงพอ ว่าพระเจ้าทรงยอมรับมันแล้ว และว่าสำหรับพวกเขา คำถามเรื่องบาปถูกสะสางแล้ว

คนเหล่านั้นที่วางใจในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูเพื่อการยกโทษบาปวันนี้ก็ตั้งตาคอยการเสด็จกลับมาของพระองค์ในฐานะมหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ในความเชื่อเรายอมรับความรอด ในความเชื่อเราเชื่อว่าพระองค์ได้เสด็จขึ้นไปผ่านฟ้าสวรรค์เข้าในสถานบริสุทธิ์ที่สุดภายในมานั้นแล้ว โดยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าพร้อมกับเครื่องบูชาของพระองค์เพื่อเรา เราทราบที่เราได้รับความรอดแล้วจากโทษของบาป เราทราบว่าเราเป็นของพระเยซู และเราแน่ใจว่าวันหนึ่งพระองค์จะเสด็จมาอีกที “โดยปราศจากบาปเพื่อนำไปสู่การช่วยให้รอดฉันนั้น!”

“ด้วยว่าพวกเขาทราบอยู่ว่า สิ่งทรงสร้างทั้งหมดนั้น กำลังคร่ำครวญและทนทุกข์ในความเจ็บปวดจนถึงเวลานี้ และไม่ใช่สิ่งทรงสร้างทั้งหมดเท่านั้น แต่พวกเราเองด้วย ซึ่งได้รับบรรดาผลแรกของพระวิญญูญาณ แม้แต่พวกเราเองก็ยังคร่ำครวญภายในตัวเราเอง โดยรอคอยการทรงรับเป็นบุตร คือการทรงไถ่ร่างกายของพวกเรา เพราะว่าพวกเราได้รับความรอดโดยความหวัง แต่ความหวังที่มองเห็นนั้นไม่ได้เป็นความหวังจริง ด้วยว่าสิ่งใดที่มนุษย์มองเห็น ทำไมเขายังหวังอยู่ในสิ่งนั้นเล่า แต่ถ้าพวกเราหวังในสิ่งที่พวกเรามองไม่เห็น พวกเราก็รอคอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน” (รม. 8:22-25)

ในวันเปี่ยมสง่าราศีนั้น เมื่อ “ความหวังอันมีสุข” ของเรากลายเป็นของจริง ความเชื่อจะกลายเป็นการมองเห็น เราจะเห็นพระองค์ เราจะเป็นเหมือนพระองค์ เราจะร่วมแบ่งปันสง่าราศีของพระองค์ และ “อย่างนั้นแหละพวกเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์!”

ท่านผู้อ่านที่รัก คุณกำลังตั้งตาคอยพระเยซูอยู่หรือไม่? คุณคอยทำการเสด็จกลับมาของพระองค์ทุกวันไหม? ถ้าคุณไม่พร้อมที่จะพบกับพระองค์ “จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอด” (กิจการ 16:31)

“...คือว่าถ้าท่านจะยอมรับพระเยซูเจ้าด้วยปากของท่าน และจะเชื่อในใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชูประสงค์ให้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด เหตุว่าด้วยใจมนุษย์จึงเชื่อไปสู่ความชอบธรรม และด้วยปากเขาจึงยอมรับไปสู่ความรอด...เพราะว่า ‘ผู้ใดก็ตามที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด’” (รม. 10:9,10,13)

เครื่องบูชาเดี่ยวของพระคริสต์ดีกว่า เครื่องสัตวบูชาก่อนหน้านั้นทั้งหมด

บทที่ 10

10:1 เพราะพระราชบัญญัตินั้นซึ่งมีเพียงเงาของบรรดาสิ่งดีที่จะมา และไม่ใช่ว่าภาพจริงของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งด้วยบรรดาเครื่องบูชาเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้ถวายทุกปี ๆ อย่างต่อเนื่อง ไม่สามารถกระทำบรรดาผู้ที่มาถวายนั้นให้สำเร็จได้

10:2 เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น คงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาเหล่านั้นไปแล้วมิใช่หรือ เพราะว่าบรรดาผู้นมัสการนั้นซึ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว คงจะไม่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบแห่งบาปทั้งหลายอีกต่อไป

10:3 แต่ในการถวายเครื่องบูชาเหล่านั้นมีการระลึกถึงบาปทั้งหลายอีกทุกปี ๆ

10:4 เพราะเป็นไปไม่ได้ที่เลือดของบรรดาวัวตัวผู้และของแพะจะเอาบาปทั้งหลายไปเสียได้

10:5 ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์จึงตรัสว่า ‘เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ได้ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมร่างกายหนึ่งไว้สำหรับข้าพระองค์

10:6 ในบรรดาเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่พอพระทัย

10:7 แล้วข้าพระองค์ได้ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว (ในหนังสือม้วนนั้นได้มีเขียนถึงเรื่องข้าพระองค์) เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า”

10:8 เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า “เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและบรรดาเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์ และไม่พอพระทัยในสิ่งเหล่านั้น” ซึ่งได้ถวายตามพระราชบัญญัตินั้น

10:9 แล้วพระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า” พระองค์ทรงเอาอันแรกนั้นออกไปเสีย เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งอันที่สองนั้น

10:10 โดยพระประสงค์นั่นเอง พวกเราจึงได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยทางการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น

10:11 และบุโรहितทุกคนก็ยืนปรนนิบัติอยู่ทุกวัน ๆ และถวายบรรดาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันบ่อย ๆ ซึ่งไม่สามารถเอาบาปทั้งหลายไปเสียได้

10:12 แต่มนุษย์ผู้นี้ หลังจากพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงหนึ่งเดียวเพื่อบาปทั้งหลายซึ่งใช้ได้เป็นนิตย์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

10:13 ตั้งแต่นี้ไปทรงคอยอยู่จนกว่าบรรดาศัตรูของพระองค์จะถูกทำให้เป็นที่รองพระบาทของพระองค์

10:14 เพราะว่าโดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนึ่งเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิตย์

10:15 เกี่ยวกับสิ่งนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานแก่พวกเราด้วย เพราะหลังจากที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วก่อนหน้านี้ว่า

10:16 “นี่เป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับพวกเขาภายหลังวันเหล่านั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ

“เราจะบรรจুবรรดาราชาบัญญัติของเราไว้ในใจของพวกเขา และจะจารึกราชาบัญญัติเหล่านั้นไว้ในจิตใจของพวกเขา

10:17 และบรรดาบาปและความชั่วช้าของพวกเขา เราจะไม่จดจำอีกต่อไป”

10:18 บัดนี้การทรงยกบาปเหล่านี้อยู่ที่ไหน ก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปอีกต่อไป

10:19 เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เพราะมีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู

10:20 โดยทางใหม่และมีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงอุทิศไว้สำหรับพวกเรา โดยผ่านทางมานั้น คือที่จะกล่าวว่า เนื้อหนังของพระองค์

10:21 และเพราะมีมหาปุโรหิตเหนือครอบครัวของพระเจ้าแล้ว

10:22 ขอให้พวกเราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ในความเชื่ออันมั่นคงเต็มเปี่ยม โดยให้ใจของพวกเราถูกประพรมชำระให้พ้นจากใจวิจฉัยผิดและชอบอันชั่วร้าย และกายของพวกเราถูกล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์

10:23 ขอให้พวกเรายึดมั่นในการยอมรับแห่งความเชื่อของพวกเราโดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ได้ประทานพระสัญญา นั้นทรงสัตย์ซื่อ)

10:24 และขอให้พวกเราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อกระตุ้นให้มีความรักและการงานที่ดีต่าง ๆ

10:25 โดยไม่ละทิ้งการร่วมประชุมด้วยกันของพวกเรา ตามแบบของบางคน แต่จงเตือนสติซึ่งกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อพวกท่านเห็นวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว

10:26 ด้วยว่าถ้าพวกเราทำบาปอย่างจงใจหลังจากที่พวกเราได้รับความรู้แห่งความจริงแล้ว ก็ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งหลายหลงเหลืออยู่อีกต่อไป

10:27 แต่มีการรอคอยอย่างหวาดกลัวสำหรับการพิพากษาและความเดือดดาลอันร้อนแรง ซึ่งจะเผาผลาญปฏิบัติเหล่านั้นเสีย

10:28 คนที่ได้เหยียดหยามพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ก็ต้องตายโดยปราศจากความเมตตา โดยพยานสักสองสามคน

10:29 พวกท่านคิดว่า เขาสมควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด ผู้ซึ่งได้เหยียดหยามพระบุตรของพระเจ้าให้ยู่ใต้ฝ่าเท้า และได้ค้นว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งเขาถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระโลหิตนั้นว่า เป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ และได้ทำการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณแห่งพระคุณ

10:30 เพราะพวกเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัส’ และอีกครั้งว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์’

10:31 เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวที่จะตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

10:32 แต่จงระลึกถึงสมัยก่อนนั้น ซึ่งในวันเหล่านั้นหลังจากที่พวกท่านได้รับความสว่างแล้ว พวกท่านได้อดทนต่อการสู้รบอย่างใหญ่หลวงแห่งความยากลำบากทั้งหลาย

10:33 ส่วนหนึ่ง ขณะที่พวกท่านเคยถูกประจานทั้งโดยบรรดาการตำหนิและการยากลำบาก และส่วนหนึ่ง ขณะที่พวกท่านได้กลายเป็นเพื่อนร่วมทางของคนเหล่านั้นที่ถูกปฏิบัติเช่นนั้น

10:34 เพราะพวกท่านได้มีใจกรุณาต่อข้าพเจ้าในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า และยอมรับการถูกปล้นชิง

เอาทรัพย์สินของของท่านทั้งหลายไปด้วยใจปิติยินดี โดยทราบภายในตัวพวกท่านเองแล้วว่า พวกท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่าและคงทนกว่านั้นอีกในสวรรค์

10:35 เหตุฉะนั้นขออย่าละทิ้งความไว้นื้อเชื่อใจของพวกท่าน ซึ่งมีค่าตอบแทนยิ่งใหญ่เป็นบำเหน็จ

10:36 ด้วยว่าพวกท่านต้องการความอดทน เพื่อว่าหลังจากพวกท่านได้กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านก็จะได้รับตามพระสัญญานั้น

10:37 ‘เพราะว่าอีกไม่นาน และพระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาก็จะเสด็จมา และจะไม่ทรงชักช้า

10:38 บัดนี้ คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ แต่ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกลับถอยหลัง จิตใจของเราจะไม่มี ความปิติยินดีในคนนั้นเลย’

10:39 แต่พวกเราไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่ถอยหลังไปสู่ความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อไปสู่การ ช่วยจิตวิญญาณให้รอด

ในบทนี้เราเห็นความเพียงพอแห่งเครื่องบูชาของพระคริสต์ที่มีต่อทุกคนที่เชื่อ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทรงสำแดงความยอดเยี่ยมนั้น ความเหนือกว่านั้น และความสัมฤทธิ์ผลนั้นแห่งเครื่องบูชาเดียวของพระคริสต์ แล้ว-สัมฤทธิ์ผลทั้งต่อพระเจ้าและต่อวิสุทธิชน

เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นภายใต้ระบบคนเลวไม่สามารถทำได้ตามข้อเรียกร้องแห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้าและแห่งพระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระองค์ได้ และดังนั้นพวกมันจึงไม่สามารถตอบสนองความต้องการต่าง ๆ ของคนเหล่านั้นที่นำเครื่องสัตวบูชามาถวาย เครื่องบูชาเหล่านั้นไม่สามารถทำให้เกิดสันติสุขกับพระเจ้าและไม่สามารถให้สันติสุขแก่ใจวินิจฉัยผิดและชอบของคน ๆ นั้นได้เพราะว่าพวกมันไม่ได้ทำให้เกิดการ ลบลบลทินบาปที่แท้จริง พวกมันไม่สามารถชำระคนบาปให้สะอาดได้ พวกมันเป็นเพียงเงาของสิ่งต่าง ๆ ที่จะมา

ข้อ 1 และ 2: “เพราะพระราชบัญญัตินั้นซึ่งมีเพียงเงาของบรรดาสิ่งดีที่จะมา และไม่ใช้ภาพจริงของสิ่งเหล่านั้น ซึ่งด้วยบรรดาเครื่องบูชาเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้ถวายทุกปี ๆ อย่างต่อเนื่อง ไม่สามารถกระทำ บรรดาผู้ที่มาถวายนั้นให้สำเร็จได้ เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น คงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาเหล่านั้นไปแล้วมิใช่หรือ เพราะว่าการบูชาผู้หนึ่งซึ่งได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว คงจะไม่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบแห่งบาปทั้งหลายอีกต่อไป” แต่ในเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น มีการทำให้ระลึกถึงบาปทั้งหลายทุกปี

ในบทที่แล้วตำแหน่งปุโรหิต สถานบริสุทธิ์ฝ่ายโลก และพิธีต่าง ๆ ของยุคคนเลวและโมเสสถูกเปรียบเทียบว่าแตกต่างกับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์และงานปรนนิบัติปัจจุบันของพระองค์ในสถานบริสุทธิ์อันแท้นั้นในฐานะมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา ระบบคนเลวเป็นฝ่ายโลก-มันเป็นภาพเปรียบเทียบและคงอยู่ชั่วคราว แต่พระราชกิจของพระคริสต์เป็นความจริง-มันเป็นฝ่ายสวรรค์และคงอยู่ถาวร ไม่ต้องทำซ้ำอีกเลยเท่าที่ เกี่ยวข้องกับการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา

บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นอย่างเฉพาะเจาะจงว่าเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นภายใต้ระบบของโมเสสไม่เพียงพอที่จะลบล้างบาปออกไปและ “ไม่สามารถกระทำบรรดาผู้ที่มาถวายนั้นให้สำเร็จได้”

เราต้องจำให้ขึ้นใจว่าจดหมายฝากฉบับนี้ถูกอ่านโดยชาวฮีบรูเหล่านั้นเป็นพวกแรก และความคิดแบบ ชาวฮีบรูก็ไม่พร้อมที่จะยอมรับสิ่งเหล่านั้นที่เปาโลประกาศ-สิ่งต่าง ๆ “ที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้

และไม่มั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนที่พวกเขาได้กระทำต่อข้อพระคัมภีร์อื่น ๆ ด้วย อันนำไปสู่ความพินาศของพวกเขาเอง” (2 ปต. 3:14-16)

ในบทนี้ของเราพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นคำพยากรณ์ต่าง ๆ จากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเกี่ยวกับพระเมสสิยาห์นั้น

“พระราชบัญญัตินั้น” ที่ว่านี่คือ พระราชบัญญัติของโมเสส-ข้อสถาปนาต่าง ๆ และระบบทั้งหมดของโมเสส นี่เป็น “พันธสัญญาแรกนั้น” ของบทที่ 9 “บรรดาสิ่งดี” หมายถึงสิ่งสารพัดที่พระคริสต์ทรงทำสำเร็จแล้วผ่านทาง การรับสภาพเนื้อหนัง การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง การคืนพระชนม์ของพระองค์ และการเสด็จกลับมาที่พระองค์ทรงสัญญาไว้

คำกรีกที่แปลเป็น “เงา” หมายถึงโครงร่าง และคำที่แปลเป็น “ภาพจริง” หมายถึงความเหมือนเปาโลประกาศว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็น “เงาของบรรดาสิ่งดีที่จะมา และไม่ใช่อภาพจริงของสิ่งเหล่านั้น”-นั่นคือ “ไม่ใช่รูปแบบที่เป็นแก่นแท้และของจริงของสิ่งเหล่านั้น ความแตกต่างนั้นถูกเชื่อมโยงกับความแตกต่างระหว่างรูปปั้นตัวหนึ่งกับเงาที่มันทอดยาว” พระราชบัญญัติกับทั้งหมดที่มันมียื่นเสนอเป็นเพียง “โครงร่าง” ของภาพนั้น มันเป็นภาพเงาหนึ่งของพระเยซู ผู้ทรงเป็นของจริงหรือตัวจริงนั้น พระเยซูตรัสได้ว่า “สำเร็จแล้ว” ในความครบบริบูรณ์แบบพระเจ้าพระองค์ได้เสร็จสิ้นทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องในการชำระหนี้บาปแล้ว

เนื่องจากพระราชบัญญัติเป็นเพียงเงาอันหนึ่ง โครงร่างอันหนึ่ง พระราชบัญญัติจึง “ซึ่งด้วยบรรดาเครื่องบูชาเหล่านั้นซึ่งพวกเขาได้ถวายทุกปี ๆ อย่างต่อเนื่อง ไม่สามารถกระทำบรรดาผู้ที่มาถวายนั้นให้สำเร็จได้”

พระราชบัญญัติชี้ให้เห็นความต้องการของผู้มีมลทินเหล่านั้นและพูดถึงการอภัยโทษ แต่เนื่องจากมันเป็นเพียงเงาเท่านั้น มันจึงไม่สามารถทำให้ผู้ที่มาเหล่านั้นถึงความสำเร็จได้- (และ “ความสำเร็จ” นี้ก็หมายถึงตำแหน่งหรือที่ยืนของคน ๆ หนึ่งในสายพระเนตรของพระเจ้า) พระราชบัญญัติตอบสนองแค่เงาของความต่อนั้น แต่พระเยซูทรงตอบสนองความต้องการนั้นเองแล้ว พระองค์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกจุดของพระราชบัญญัติสำเร็จจริงแล้ว ทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยในทุกด้าน และได้กลายเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดคนกลาง มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา และเพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ พระองค์จึงทรงสามารถช่วยให้รอดจนถึงที่สุดปลาย เราถูกไถ่โดยทางพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ เราได้รับความรอดโดยทางชีวิตของพระองค์และตำแหน่งปุโรหิตเป็นนิรันดร์ของพระองค์

“เพราะถ้าเป็นเช่นนั้น คงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาเหล่านั้นไปแล้วมิใช่หรือ” ถ้าเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นที่ถูกถวายโดยพวกปุโรหิตคนเลวี่สามารถทำให้ผู้ที่มีมลทินเหล่านั้นถึงที่สำเร็จแล้ว มันก็คงเป็นเรื่องไร้เงาที่จะต้องกลับไปซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อที่จะถวายเครื่องสัตวบูชาทั้งหลาย เมื่อหนี้สินถูกชำระแล้ว หนี้สินนั้นก็ไม่ต้องถูกชำระอีก ถ้าบุคคลใดก่ออาชญากรรมหนึ่งต่อรัฐและถูกตัดสินให้รับโทษในทัณฑสถาน เมื่อนักโทษคนนั้นรับโทษครบตามเวลาที่กำหนดแล้ว เขาก็ไม่กลับไปซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อที่จะรับโทษสำหรับอาชญากรรมเดิมนี้ที่เขาได้กระทำผิดต่อสังคม

ความจริงตามพระคัมภีร์ที่ถูกลำเสนอในที่นี้ก็คือว่า คงจะไม่มีใครมีความจำเป็นเลยที่พระเยซูต้องเสด็จเข้ามาในโลก รับเอาร่างกายหนึ่ง ทนทุกข์และตายบนกางเขนนั้นถ้าเลือดของเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นภายใต้ระบบของโมเสสสามารถทำให้ผู้มนัสการเหล่านั้นถึงความสำเร็จแล้ว เพราะว่าผู้มนัสการทั้งหลายซึ่งถูกชำระให้สะอาดแล้วครั้งหนึ่งก็คงไม่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบเกี่ยวกับบาปอีกต่อไป พวกเขา ก็คงเป็นไทจากการปรับโทษของบาปแล้ว และพวกเขาก็คงไม่กลับไปแล้วปีแล้วปีเล่าเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ หลายครั้งเครื่องสัตวบูชาเดิม ๆ ถูกถวายซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อบาปเดิม ๆ เหล่านั้น ถ้าเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นขจัดบาปออกไปแล้ว ถ้าพวกมันทำให้พระเจ้าพอพระทัยแล้ว ก็คงไม่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบเกี่ยวกับบาปต่าง ๆ อีกต่อไปและไม่จำเป็นต้องถวายเครื่องสัตวบูชาได้อีก

เราต้องไม่พลาดความจริงที่ถูกลำเสนอในที่นี้ มันไม่ได้กล่าวว่าผู้มนัสการเหล่านั้นคงจะไม่มี “สติรับรู้เกี่ยวกับบาปทั้งหลายอีกต่อไป” แต่ว่าพวกเขาคงจะไม่มี “ใจวินิจฉัยผิดและชอบแห่งบาปทั้งหลายอีกต่อไป” - ซึ่งเป็นคนละเรื่องกันเลย ตราบใดที่เราอยุ่ในร่างกายแห่งเนื้อหนังนี้และมีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ เราก็จะไม่มีทางสูญเสียสติรับรู้เกี่ยวกับบาปทั้งหลายของเรา ยิ่งเราดำเนินชีวิตใกล้ชิดกับพระเยซูและเราอุทิศตัวอย่างเต็มที่ต่อพระองค์มากเท่าไร เราก็ยังมีสติรับรู้มากขึ้นเกี่ยวกับความอ่อนแอต่าง ๆ ของเรา และแม้ในยามที่เราไปถึงสวรรค์แล้วและมองเห็นพระหัตถ์ที่มีรอยตะปูแทงขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราก็จะจำได้ว่าบาปทั้งหลายของเราได้ทำให้เกิดรอยแผลเป็นเหล่านั้นในพระหัตถ์ของพระองค์!

ใช่แล้วครับ ผมเชื่อว่ามียรอยแผลเป็นในพระหัตถ์ของพระองค์ และว่าพวกมันจะอยู่ที่นั่นไปตลอดชั่ววันรันดร์กาล ผมเชื่อว่าเราจะเห็นแผลเป็นเหล่านั้น เราจำได้ว่าทำไมพวกมันอยู่ที่นั่น และการจดจำได้จะทำให้เราซาบซึ้งพระเยซูมากขึ้นไปอีก

เมื่อเราเชื่อบนพระเยซูเจ้าและวางใจในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ บาปทั้งหลายของเราก็ถูกปกคลุมโดยพระโลหิตนั้นและพระเจ้าไม่ทรงระลึกถึงบาปเหล่านั้นของเราอีกต่อไป มันเป็นข้อเท็จจริงอันเปี่ยมสง่าราศีที่นำความมั่นใจอันขึ้นบานมาให้ที่ได้อธิษฐานว่าพระเจ้าทรงลืมไปแล้วว่าเราเคยทำบาป! เมื่อเราวางใจในพระโลหิตที่หลังรินนั้นของพระเยซู พระเจ้าก็ทรงเหวี่ยงบาปทั้งหลายของเราไปอยู่ข้างหลังพระองค์ (อสย. 38:17) พระองค์ทรงโยนพวกมันไปอยู่กันทะเล (มีคาห์ 7:19) และพระองค์ไม่ทรงจดจำความชั่วช้าทั้งหลายของเราอีกต่อไป (ฮบ. 8:12)

“ไม่มีใจวินิจฉัยผิดและชอบแห่งบาปทั้งหลายอีกต่อไป” หมายความว่าผู้เชื่อเป็นไทจากการปรับโทษของบาป เรามีความมั่นใจว่าบาปทั้งหลายของเราได้รับการยกโทษแล้ว คำถามเรื่องบาปถูกสะสางเป็นนิรันดร์แล้ว และด้วยเหตุนี้บาปจึงไม่ตกอยู่บนใจวินิจฉัยผิดและชอบอีกต่อไปในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการยืนของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าพระบิดา เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า

ยอดรวมของข้อโต้แย้งทั้งหมดจริง ๆ แล้วคือนี้: แน่แน่นอนว่าถ้าเครื่องสัตวบูชาทั้งหลายภายใต้พระราชบัญญัติสามารถเอาบาปของผู้มนัสการเหล่านั้นออกไปได้และถ้าเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นสามารถทำให้ผู้มนัสการเหล่านั้นถึงความสำเร็จได้ พวกเขา ก็คงไม่มี “ใจวินิจฉัยผิดและชอบแห่งบาปทั้งหลายอีกต่อไป” และคงจะไม่มาปีแล้วปีเล่าเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ อยู่เสมอ การถวายเครื่องสัตวบูชาใดแต่พระเจ้าเพื่อบาป

วันนี้ก็เท่ากับไม่ยอมรับคำพยานของพระเจ้าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ผลและความครบบริบูรณ์แห่งเครื่องบูชาของพระคริสต์

ข้อ 3: “แต่ในการถวายเครื่องบูชาเหล่านั้นมีการระลึกถึงบาปทั้งหลายอีกทุกปี ๆ”

ตรงนี้เราเห็นความแตกต่างระหว่างการที่ผู้นมัสการถูกชำระให้สะอาดจากบาปแล้ว และการถูกเตือนความจำเกี่ยวกับบาป แทนที่จะเอาบาปเหล่านั้นและความรู้สึกผิดของใจวินิจฉัยผิดและชอบออกไปเสีย เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นของคนเลวกลับนำบาปเหล่านั้นมาสู่ความทรงจำของผู้นมัสการ

ภายใต้ระบบของโมเสส เมื่อบุคคลใดทำบาป เขาก็นำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมา (ลนต. 4:1-6) ซึ่งทำให้เขาสะอาดในทางพิธีการ แต่มันไม่ได้ชำระบาปทั้งหลายของเขาให้สะอาดและเอาบาปเหล่านั้นไปเสีย มันเป็นเงาอันหนึ่งและไม่เป็นอะไรมากกว่านั้น เพราะว่าในวันแห่งการลบมลทินมหาบุโรหิตถวายเครื่องสัตวบูชาอีกอันเพื่อบาปเดิม ๆ เหล่านั้น ดังนั้นคนอิสราเอลเหล่านั้นจึงถูกเตือนความจำเกี่ยวกับบาปที่ตนได้กระทำลงไป มันเป็นแบบนี้ต่อไปแล้วปีเล่า

เราอาจถามว่า “แล้วทำไมต้องทำให้นองเลือด? ถ้าโลหิตของสัตว์เหล่านี้ไม่สามารถขจัดบาปออกไปได้ ทำไมพระเจ้าถึงทรงต้องการมัน?” พระองค์ทรงต้องการมันเพราะว่า ถึงแม้ว่าสิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงา พวกมันก็ชี้ไปยังพระเมษโปดกของพระเจ้าผู้จะขจัดบาปออกไปเสียเป็นนิรันดร์! ในนัยหนึ่ง เครื่องบูชาด้วยโลหิตคือพระคุณ ใน “ระบบสินเชื่อ” เครื่องสัตวบูชาทุกตัวที่ถูกถวายภายใต้ระบบของโมเสสมองล่วงหน้าไปยังวันนั้น เมื่อพระเมษโปดกของพระเจ้าจะทรงจัดหาเครื่องสัตวบูชาแท่นหนึ่งเดียวนั้นซึ่งจะทำให้ผู้เชื่อถึงความสำเร็จเป็นนิรันดร์

วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้รับความรอดแบบเป็นสินเชื่อ เขามองล่วงหน้าไปยังวันนั้นเมื่อพระเยซูจะทรงชำระหนี้หนี้ พระเยซูได้ชำระหนี้หนี้เต็มจำนวนแล้ว และพระโลหิตของพระองค์ชำระให้สะอาดจากบาปทั้งหลายในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต พระโลหิตของพระเยซู ซึ่งหลังรินบนกางเขนนั้น ทำให้วิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมทุกคนถึงความสำเร็จแล้วซึ่งเป็นผู้ที่ได้นำเครื่องสัตวบูชาหนึ่งมาถวายพระเยโฮวาห์อย่างจริงจัง และทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยสำหรับบาปทั้งปวงของทุกเวลา-แก่ทุกคนที่ยอมมาหาพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ (ฮบ. 7:25)

เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นภายใต้พันธสัญญาเก่านั้นเตือนความจำผู้คนเกี่ยวกับบาปของตน และเกี่ยวกับการที่เขาต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดคนหนึ่ง เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นให้การชำระให้สะอาดในทางพิธีการ แต่เนื่องจากพวกมันไม่ได้ชำระผู้นมัสการให้สะอาดจากความรู้สึกผิดภายใน พวกมันจึงไม่ได้ทำให้เขาพ้นโทษหรือชอบธรรม

ข้อ 4: “เพราะเป็นไปไม่ได้ที่เลือดของบรรดาวัวตัวผู้และของแพะจะเอาบาปทั้งหลายไปเสียได้”

ก่อนมนุษย์จะสามารถเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าได้ บาปต้องถูกขจัดออกไปเสีย เนื่องจากพระราชบัญญัติบรรจแต่เงาของการไถ่และไม่สามารถทำให้ผู้นมัสการถึงความสำเร็จได้ “ใจวินิจฉัยผิดและชอบเกี่ยวกับบาป” จึงยังมีอยู่ และเครื่องสัตวบูชาประจำปีที่ถวายปีแล้วปีเล่าก็ให้หลักฐานที่ไม่อาจโต้แย้งได้ว่ามันเป็นไปไม่ได้เลยที่เครื่องสัตวบูชาเหล่านี้จะขจัดบาปออกไปได้ แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่กับเครื่องบูชาของ

พระคริสต์! ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมากล่าวไว้ว่า “จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงนำบาปของโลกไปเสีย” (ยอห์น 1:29)

พระเจ้าไม่ได้สถาปนาการถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ภายใต้ระบบของโมเสสโดยมีจุดประสงค์เพื่อจะขจัดบาปไปเสีย พวกมันเป็นภาพเล็งและเงาทั้งหลายซึ่งเป็นตัวแทนของวิธีนั้นซึ่งพระเจ้า (ในการครบกำหนดของเวลา) จะทรงจัดหาลูกแกะตัวหนึ่ง เป็นเครื่องสัตวบูชาที่พอพระทัยและสัมฤทธิ์ผล ก่อนรากฐานของโลกได้ถูกวาง พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเห็นพ้องตรงกันว่าคนบาปทั้งหลายไม่อาจถูกไถ่ด้วยสิ่งต่าง ๆ ที่เสื่อมสลายได้ การไถ่ต้องมาโดยทางพระโลหิตประเสริฐของพระเมษโปดกที่ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอย (1 ปต. 1:18-20)

หากเราเข้าใจจริง ๆ ว่าพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับบาป เราก็คงใช้เวลาเยอะในการมองไปที่กลโกธา หากเราสามารถมองเห็นและรู้สึกได้แม้เพียงสักเล็กน้อยว่าพระเยซูทรงทนทุกข์อะไรบ้างตั้งแต่พระองค์ประสูติจนกระทั่งพระองค์ทรงเสด็จขึ้นแผนการของการไถ่ เราก็คงอาจทราบได้สักเล็กน้อยว่าพระเจ้าทรงเกลียดชังบาปขนาดไหน! โโลหิตของสัตว์ตัวหนึ่งไม่สามารถตอบสนองข้อเรียกร้องต่าง ๆ ของพระองค์ที่มีต่อบาปได้ ทูตสวรรค์ที่สูงส่งที่สุดแห่งสวรรค์ไม่สามารถชำระหนี้บาปนั้นได้ พระเยซูพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า ทรงเป็นผู้เดียวในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกที่สามารถชำระหนี้นั้นได้ พระองค์ทรงเต็มพระทัยรับเอาร่างกายหนึ่งซึ่งเหมือนกับพวกพี่น้องของพระองค์ และในความเป็นมนุษย์นั้นที่ไร้บาปและบริสุทธิ์ ทรงถูกทดลองในทุกประการเหมือนอย่างที่เราถูกทดลอง (แต่ไม่ทรงมีบาป) พระองค์ได้ทรงปฏิบัติพระราชกิจแห่งการไถ่อันยิ่งใหญ่ นั่น-ความเป็นมนุษย์ซึ่งรวมเป็นหนึ่งกับความเป็นพระเจ้า พระเจ้าแท้จริง มนุษย์แท้จริง หากไม่มีสิ่งทรงสร้างใดในสวรรค์ที่สามารถชำระหนี้บาปได้ เช่นนั้นแล้วเราจะคาดหวังได้อย่างไรที่จะให้โลหิตของเหล่าวัวผู้และแพะทำให้พระราชบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จครบถ้วน ปิดเป่าพระพิโรธอันชอบธรรมของพระองค์ และตอบสนองข้อกำหนดทั้งหลายของพระองค์เพื่อที่หนี้บาปนั้นจะถูกชำระ?

กฎทั้งหลายของพระเจ้าซึ่งถูกนำเสนอโดยพระเจ้าได้แต่ทำให้สิ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ นั้นสัมฤทธิ์ผล พวกมันไม่มีฤทธิ์อำนาจภายในตัวพวกมันเอง พวกมันไม่สัมฤทธิ์ผลในการไถ่เราหรือช่วยเราให้รอด กฎต่าง ๆ ของพระเจ้ามีประโยชน์ พวกมันเป็นตัวแทนของความต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณ แต่พวกมันไม่มีคุณค่าฝ่ายวิญญาณเท่าที่เกี่ยวข้องกับการช่วยคนบาปให้รอด พวกมันไม่สามารถจัดหาผลลัพธ์ต่าง ๆ ฝ่ายวิญญาณโดยและภายในพวกมันเองได้ เครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ของคนเลวี ซึ่งแม้ถูกพระเจ้าสั่งและประกาศสำหรับสมัยนั้นโดยเฉพาะ ได้ขจัดความเป็นมลทินภายนอกและในทางพิธีการออกไปเสีย แต่ไม่สามารถขจัดมลทินภายในด้านศีลธรรมซึ่งบাপก่อให้เกิดขึ้นออกไปได้

นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับคริสตจักร พิธีบัพติศมาและพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกตั้งขึ้นมาโดยพระเจ้า พวกมันมีความหมายฝ่ายวิญญาณและพวกมันเป็นตัวแทนของของจริงต่าง ๆ ของพระเจ้า แต่พวกมันไม่มีฤทธิ์อำนาจที่จะขจัดบาปหรือช่วยจิตวิญญาณให้รอด-และพวกมันไม่ถ่ายทอดผลประโยชน์หรือพระพรฝ่ายวิญญาณด้วย จิตวิญญาณได้รับพระพรเมื่อผู้เชื่อมองในความเชื่อเลยพ้นสัญลักษณ์นั้นไปสู่ตัวจริงนั้น

บัพติศมาไม่ช่วยเราให้รอดและมันไม่เพิ่มเข้ากับความรอด มันเป็นพิธีหนึ่งที่เราต้องปฏิบัติในความเชื่อ

ฟังต่อพระบัญชาของพระคริสต์ มันเป็นพยานรับรองว่าเราได้ตายกับพระองค์ ว่าเราได้ถูกฝังกับพระองค์ และว่าเราถูกทำให้เป็นขึ้นมากับพระองค์เพื่อดำเนินในความใหม่ของชีวิต

พิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งถูกปฏิบัติพร้อมกับผลแห่งเถาองุ่นและขนมปังไร้เชื้อ ประกาศการวายพระชนม์ของพระองค์จนกว่าพระองค์เสด็จกลับมา มีสมาชิกคริสตจักรหลายพันคนที่รับพิธีระลึก ๓ และไม่ทราบอะไรเลยเกี่ยวกับความหมายของสิ่งที่พวกเขากำลังรับ! ในคริสตจักรหลายแห่งวันนี้ ผู้รับใช้ไม่เคยเอ่ยถึงการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าเลย ไม่เคยสอนผู้คนเกี่ยวกับเหตุการณ์อันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเลย และกระนั้นพระวาระของพระเจ้าก็ประกาศว่า “เพราะว่าพวกท่านกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้บ่อยเท่าใด พวกท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนกว่าพระองค์จะเสด็จมา!” (1 คร. 11:26)

ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรปฏิบัติตามพระคริสต์ในการรับบัพติศมา (มธ. 28:19) ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรรับพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ทั้งสองพิธีนี้ ถึงแม้ถูกตั้งขึ้นโดยพระเจ้า ไม่มีฤทธิ์ที่จะช่วยเราให้รอด ที่จะทำให้เรารอดดีขึ้นกว่าเดิม หรือที่จะรักษาเราให้รอดต่อไป

ใครบางคนอาจกำลังถามว่า “พวกวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมมีสันติสุขอันสมบูรณ์และสถานะที่ถาวรต่อพระพักตร์พระเจ้าไหม? พวกเขามีความมั่นใจจริง ๆ ไหมว่าวันหนึ่งพวกเขาจะได้เห็นพระเจ้า?” ใช่ แล้วครับพวกเขาคิดอย่างนั้น! จงศึกษาข้อพระคำต่อไปนี้: โยบ 19:25; ดาเนียล 12:2; เพลงซาโลมอน 2:16; เพลงสดุดี 23; อีสยาห์ 12:2- และในโรม 11:5 เปาโลกล่าวว่า “แล้วบัดนี้ก็ยังมีความที่เหลืออยู่เช่นกันตามการทรงเลือกไว้แห่งพระคุณ”

คำประกาศที่เป็นหลักคำสอนของเปาโลในข้อสี่นี้ของการศึกษาตอนนี้ของเราเป็นยาขมสำหรับชาวฮีบรูเหล่านั้น และเป็นเรื่องยากสุดขีดที่พวกเขาจะเข้าใจ พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษโดยพวกเขา ศาสดาพยากรณ์ พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัติให้แก่โมเสส พวกเขาเห็นว่าพระเจ้าได้ประทานโครงสร้างสำหรับพลับพลา และพวกเขารู้ว่าพวกเขาบริสุทธิ์ทุกคนแล้วถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า ความรู้เกี่ยวกับข้อเท็จจริงจากพระเจ้าเหล่านี้ถูกปลูกฝังในพวกเขาแล้วมาตลอดทุกชั่วอายุคน-และบัดนี้เปาโลประกาศว่าข้อบังคับเหล่านี้ที่พระเจ้าประทานให้ถูกพระเจ้าเอาออกไปแล้ว และเขากล่าวคำพูดด้วยใจกล้าว่ามันเป็นไปไม่ได้จริง ๆ ที่โลหิตของเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นที่ถูกถวายภายใต้ระบบของโมเสสจะทำให้ผู้หนึ่งผู้ใดสำเร็จและขจัดบาปของพวกเขาออกไปได้! ไม่แปลกเลยที่มันเป็นเรื่องยากที่พวกเขาจะเข้าใจ และเปาโลคิดถึงเรื่องนี้อย่างแน่นอนเมื่อเขายืนยันสิ่งที่เขากล่าวทันทีด้วยข้อความที่ยกมาจากภาคพันธสัญญาเดิม (ข้อ 5) โดยแสดงให้เห็นว่ามันอยู่ในแผนการของพระเจ้ามาตลอดที่จะยกเลิกพันธสัญญาเก่านี้เพราะเห็นแก่พันธสัญญาใหม่นั้น

ผ่านทางเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น พระเจ้าทรงสอนเรื่องการลบมลทินแบบตัวแทน เครื่องสัตวบูชาเหล่านี้ถูกกำหนดไว้เพื่อทำให้ผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นเข้าใจข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบาป ความดำมืดของบาปในสายพระเนตรของพระเจ้า การพิพากษาที่ไม่อาจเลี่ยงได้ของบาป และทำให้พวกเขาเข้าใจว่าพวกเขาต้องการพระผู้ช่วยให้รอดและมหาบริสุทธิ์ผู้ยิ่งใหญ่ที่สามารถปรากฏตัวต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อพวกเขาได้ ในเงาของเครื่องสัตวบูชา พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นว่าวันหนึ่งลูกแกะที่แท้จริงจะเสด็จมา และด้วยพระโลหิตของพระองค์เองจะทรงชำระหนี้บาปเต็มจำนวน อันเป็นการลบมลทินสำหรับบาปของคนทั้งโลก

พระราชบัญญัติเป็นโครงร่างของพระเจ้าเพื่อสั่งสอนและนำชาวฮีบรูเหล่านั้นให้มีความเชื่อในพระเจ้าผู้ไถ่ที่เสด็จมานั้น-พระองค์ผู้จะทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกจุดของพระราชบัญญัติสำเร็จจริงและจากนั้นปรนนิบัติในพลับพลาแห่งสวรรค์ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าเพื่อพวกเขา!

การรับสภาพเนื้อหนัง

ข้อ 5: “ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์จึงตรัสว่า ‘เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ได้ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมร่างกายหนึ่งไว้สำหรับข้าพระองค์’”

ถ้อยคำเหล่านี้มาจากเพลงสดุดี 40- ภาษาของพระคริสตเจ้าเอง-ซึ่งถูกใช้ตรงนี้โดยเปาโลเพื่อช่วยให้ชาวฮีบรูเหล่านั้นเข้าใจว่าเขาไม่ได้กำลังดูถูกระบบของโมเสสหรือเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นของคนเลวี: “เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ได้ทรงประสงค์ พระองค์ได้ทรงเบิกหูของข้าพระองค์ เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาโลหิต พระองค์ไม่ได้ทรงเรียกร้อง แล้วข้าพระองค์ได้ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว ในหนังสือม้วนนั้นได้มีเขียนถึงเรื่องข้าพระองค์ ข้าพระองค์ชื่นชมยินดีที่กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ไซ้แล้ว พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ภายในใจของข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 40:6-8)

คุณจะหมายเหตุว่ามีการเบี่ยงเบนจากคำพูดในเพลงสดุดี 40:6 และคำพูดของฮีบรู 10:5 อันแรกกล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงเบิกหูของข้าพระองค์” อันหลังกล่าวว่า “พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมร่างกายหนึ่งไว้สำหรับข้าพระองค์” ทั้งสองอันสื่อถึงความจริงเดียวกัน

เหล่าผู้รู้ภาษาฮีบรูบอกเราว่าภาษาฮีบรูแบบตรงตัวอ่านว่า “พระองค์ทรงขุดหูเพื่อข้าพระองค์แล้ว” และความคิดก็คือว่าพระเจ้าพระบิดาทรงขุดออกมา, ทรงสร้าง, หรือทรงปั้นหูเพื่อให้พระบุตรสวมใส่ กล่าวอีกนัยหนึ่ง พระเจ้าได้ทรงปั้นร่างกายหนึ่งสำหรับพระบุตรของพระองค์ และนั่นแหละคือสิ่งที่ถูกกล่าวในฮีบรู 10:5

คำพยากรณ์ที่ถูกให้ไว้ในเพลงสดุดี 40 จะต้องไม่ถูกสับสนกับหัวข้อของอพยพ 21:6 ที่นายถูกสั่งให้เจาะใบหูของคนใช้ที่เต็มใจของเขาให้ทะลุด้วยเหล็กแหลม ความหมายฝ่ายวิญญาณอันลึกซึ้งในเพลงสดุดี 40- และในพระคำข้อนี้ของเราในหนังสือฮีบรูด้วย-ชี้ไปยังผู้หนึ่งที่พร้อมที่จะเชื่อฟังผู้สั่งสอนของตน ขณะที่ในอพยพ 21:6 แนวคิดก็คือว่า คนใช้คนหนึ่งที่ถูกผูกมัดภายใต้พันธนาการที่จะให้การรับใช้แก่นายของตน

ในฮีบรู 2:9 เราเรียนรู้ว่าพระเยซูทรงได้รับร่างกายหนึ่งที่ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์แต่หนึ่งเดียว “เพื่อพระองค์ โดยพระคุณของพระเจ้า จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน” พระกายของพระเยซูถูกเตรียมพร้อมไว้แล้วโดยพระเจ้าพระบิดา มันเป็นเครื่องมือที่พระองค์ทรงใช้เพื่อยอมจำนนพระองค์เองต่อพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ เป็นเครื่องมือแห่งการนบถเชื่อฟังแบบสิ้นสุดใจของพระองค์ต่อน้ำพระทัยของพระบิดา พระเยซูทรงรับส่วนของมนุษย์-ส่วนที่เป็นเนื้อหนัง-และโดยการรับเอาเนื้อหนัง พระองค์ทรงให้พระองค์เองอยู่ในตำแหน่งของการนบถเชื่อฟังและยอมจำนนต่อทุกความประสงค์และคำบัญชาของพระบิดา

เรายืนอยู่บนผืนดินศักดิ์สิทธิ์อย่างแท้จริงเหมือนเช่นเคย เพราะว่าในพระคำข้อนี้เรากำลังฟังพระบุตรของพระเจ้า-พระคริสตเจ้าผู้ได้ทรงกลายเป็นพระเยซูของมนุษย์ เราได้ยินการร่วมสนิทแบบใกล้ชิดมากที่สุดของพระองค์กับพระบิดาซึ่งพระองค์เคยสถิตอยู่ในพระทรงของพระบิดาจนกระทั่งวันนั้นที่พระองค์

ทรงถูกปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ในครรภ์ของมารีย์หญิงพรหมจารีนั้น (ลูกา 1:31,35)

คำว่า “ดังนั้น” ซึ่งขึ้นต้นข้อ 5 ชี้ย้อนไปยังข้อเท็จจริงเหล่านั้นที่ถูกกล่าวในพระคำสี่ข้อแรก และประกาศว่าเนื่องจากเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นภายใต้ระบบของโมเสสไม่สามารถจัดบาปออกไปหรือทำให้ผู้นมัสการถึงความสำเร็จได้ พระคริสต์จึงได้เสด็จมา-มิใช่เพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่ไร้ผลเพิ่มขึ้น แต่เพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า เพื่อให้พระราชาบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จจริง และเพื่อทำสิ่งใดก็ตามที่ถูกเรียกร้องเพื่อชำระหนี้บาปนั้น

พระเยซูได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อถวายบางสิ่งที่ดีกว่าการนมัสการแบบโมเสสพร้อมกับพิธีกรรม เครื่องบูชา และเทศกาลเลี้ยงทั้งหมดที่ยุ่งยากของมัน พระองค์ได้ถวายพระองค์เองแด่พระเจ้า และบัดนี้ทรงแทนที่พันธสัญญาแรกนั้นและสถาปนาพันธสัญญาที่สองแล้ว

พระเยซูทรงอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น พระองค์ทรงเท่าเทียมร่วมกันกับพระบิดาในสิ่งสารพัด พระองค์ทรงทราบความคิดและน้ำพระทัยของพระบิดาในเริ่มแรกนั้น และ “จากนิรันดร์กาล” พระองค์ได้ถูกแต่งตั้งให้เป็นพระผู้ช่วยให้รอด คนกลาง ผู้ทูลวิงวอน มหาบุโรहितผู้ยิ่งใหญ่ และกษัตริย์ที่จะเสด็จมานั้น

“พระเยโฮวาห์ทรงเป็นเจ้าของเราในการเริ่มแรกแห่งทางของพระองค์ ก่อนบรรดาพระราชกิจในสมัยโบราณของพระองค์ เราได้รับการสถาปนาไว้ตั้งแต่นิรันดร์กาลมาแล้ว ตั้งแต่เริ่มแรก หรือก่อนแผ่นดินโลกเป็นอยู่” (สภษ. 8:22,23)

ไม่มีสิ่งใดถูกซ่อนไว้จากพระคริสต์ ไม่มีสิ่งใดถูกเก็บเป็นความลับ พระคำริทึ่มของพระเจ้าตรีเอกานุภาพถูกทราบโดยพระองค์มาตั้งแต่เริ่มแรก ในยอห์น 5:20 พระองค์ตรัสว่า “พระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นสิ่งสารพัด...”

“เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ได้ทรงประสงค์...” มีกล่าวเช่นนี้ได้อย่างไรในเมื่อเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นภายใต้ระเบียบคนเลวีถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าเองอย่างชัดเจนและปฏิเสธไม่ได้? ในนัยหนึ่งเครื่องบูชาต่าง ๆ ของคนเลวีเคยเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้า และในอีกนัยหนึ่งพวกมันก็ไม่ได้เป็นที่ยอมรับ การอ้างอิงตรงนี้ไม่ได้กล่าวถึงการกำหนดเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น เพราะฮีบรู 10:8 บอกเราว่าพวกมันเคย “ได้ถวายตามพระราชบัญญัตินั้น” และพระเจ้าได้ประทานพระราชบัญญัตินั้น แต่พวกมันไม่เป็นที่ยอมรับตรงที่ว่าพระเจ้าได้ประสงค์ที่จะให้เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นบรรลุป่าหมายที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วก่อนการวางรากฐานของโลก-เป้าหมายที่เครื่องบูชาของพระเยซูคริสต์เจ้าจะทำให้สำเร็จ

“...แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมร่างกายหนึ่งไว้สำหรับข้าพระองค์” มีการเน้นตรงนี้ที่คำเชื่อม “แต่” ซึ่งนำไปสู่ข้อเท็จจริงที่ว่าพระกายของพระคริสต์-ร่างกายนั้นที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่ภายใน (2 คร. 5:19) - ได้แทนที่เครื่องบูชาต่าง ๆ ของคนเลวีแล้ว!

พระเจ้าทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง ทรงอยู่ทุกแห่งหน ไม่เคยมีเวลาใดเลยที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นอยู่ ไม่เคยมีเวลาใดเลยที่พระองค์ไม่ทรงทราบทุกสิ่งเกี่ยวกับทุกคน พระองค์ทรงทราบตอนจบตั้งแต่แรกแล้ว พระองค์ทรงทราบทุกสิ่งที่อยู่ระหว่างตอนต้นกับตอนจบ อำนาจสิทธิ์ขาดของเจ้านั้นล้ำลึก กว้างใหญ่ สูงส่ง และวิเศษเกินกว่าความคิดที่มีขีดจำกัดจะเริ่มเข้าใจได้ (ผู้ชอบธรรมไม่มีชีวิตดำรงอยู่โดย “การ

เข้าใจ” แต่โดยความเชื่อ-รม. 1:17) ตั้งแต่แรกแล้ว เครื่องสัตว์บูชาเหล่านั้นภายใต้พันธสัญญาของโมเสสไม่ได้ ถูกออกแบบมาเพื่อจะทำสิ่งใดมากไปกว่าแสดงให้เห็นว่าตนต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ว่าตนต้องการ ตัวแทนที่ไม่มีความผิดและคนกลางผู้หนึ่ง ดังนั้นพลัปลา บุโรหิต เครื่องสัตว์บูชา พระที่นั่งกรรณา โลหิต ทั้งหมดชี้ไปยังการเสด็จมาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดนั้นและเครื่องสัตว์บูชานิรันดร์ของพระองค์

ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงได้จัดเตรียมร่างกายหนึ่งไว้สำหรับพระเยซูเพื่อที่พระองค์จะตายได้ พระองค์ทรง ถูกทำให้ “ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว” โดยมีจุดประสงค์ที่ชัดเจนเพื่อที่จะตายเพราะบาปของ มนุษยชาติ พันธสัญญาใหม่นั้น ซึ่งเป็นเหตุจำเป็นของพระเจ้า ต้องถูกยืนยันโดยโลหิต มันถูกยืนยันแล้วโดย เครื่องบูชาของพระเยซู-พระโลหิตที่หลังรินของพระองค์!

ผมขอเน้นย้ำข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการไถ่: สิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการเพื่อที่จะชำระหนี้บาปนั้น พระองค์จึง จำเป็นต้องจัดเตรียมและจัดหา มนุษย์ซึ่งเต็มไปด้วยความอ่อนกำลัง ไม่สามารถจัดเตรียมหรือจัดหาเครื่องสัตว์ บูชา ของถวาย หรือพิธีการใดที่จะขจัดบาปออกไปได้! เราไม่สมควรได้รับความชอบธรรม เราไม่บรรลุถึงความ ชอบธรรมโดยความพยายามต่าง ๆ ของเราเอง เราถูกทำให้เป็นคนชอบธรรม:

“เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำ(พระคริสต์)ผู้มีได้ทรงรู้จักบาป ให้เป็นบาปเพราะเห็นแก่พวกเรา เพื่อ พวกเราจะได้ถูกทำให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าในพระองค์” (2 คร. 5:21)

“พระคริสต์ทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากการสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติแล้ว โดยถูกทำให้เป็นคำสาป แช่งเพื่อพวกเรา เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ทุกคนที่ถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ถูกสาปแช่ง’” (กท. 3:13) เอเฟซัส 1:6 บอกเราว่าพระเจ้า “ทรงทำให้พวกเราเป็นที่ชอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น” เราต้องรับสารภาพร่วมกับอัคร ทูตเปาโลว่า “...โดยพระคุณของพระเจ้า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่ยังเป็นอยู่นี้!” (1 คร. 15:10)

พระเจ้า ผ่านทางและโดยฤทธิ์เดชมหันต์ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ได้ทรงสร้างธรรมชาติมนุษย์ของ พระผู้ไถ่ พระกายของพระเยซูได้ถูก “จัดเตรียมไว้” -ไม่ใช่โดยกฎธรรมดาดำเนินการสืบพันธุ์ของมนุษย์ แต่โดยฤทธิ์เดชเหนือธรรมชาติของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (ลูกา 1:35)

ข้อ 6-8: “ในบรรดาเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่พอพระทัย แล้วข้าพระองค์ได้ทูล ว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว (ในหนังสือม้วนนั้นได้มีเขียนถึงเรื่องข้าพระองค์) เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ ของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า”” เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า “เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาและบรรดาเครื่อง เผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์ และไม่พอพระทัยในสิ่งเหล่านั้น” ซึ่งได้ถวายตามพระ ราชบัญญัตินั้น”

ดังนั้นเรามีการขยายความเนื้อหาส่วนกลางของข้อ 5 - “เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ได้ ทรงประสงค์” เครื่องบูชาต่าง ๆ ของคนเลวี่ไม่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้-พวกมันถูกกำหนดไว้โดย พระองค์เพื่อชั่วระยะหนึ่งเท่านั้น

“บรรดาเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป” รวมเครื่องบูชาทั้งหมดเข้าไว้แล้วซึ่งชนชาติอิสราเอล นำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์โดยมีจุดประสงค์เพื่อรับการอภัยโทษและการยกโทษ “เครื่องบูชา” ยังชี้ไปยังของ กำนัลเหล่านั้นซึ่งชาวอิสราเอลได้นำมาโดยมีจุดประสงค์เพื่อแสดงการขอบพระคุณสำหรับพระพรต่าง ๆ จาก

พระเยโฮวาห์

“...พระองค์ไม่พอพระทัย...” พระเจ้าคงพอพระทัยกับการนบอบเชื่อฟังและการรับสารภาพของผู้กระทำผิดที่รู้สึกผิด แต่ไม่ใช่ในเครื่องสัตว์บูชานั้น เพราะว่ามันไม่สามารถก่อให้เกิดการลบมลทินบาปที่แท้จริงได้ เครื่องสัตว์บูชาและของถวายเหล่านั้นไม่ได้ตอบสนองข้อเรียกร้องต่าง ๆ แห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์และพระราชบัญญัติของพระองค์ในเรื่องค่าจ้างของบาป พวกมันไม่ได้ถูกออกแบบมาเพื่อทำให้ผู้นมัสการถึงความสำเร็จ และไม่ทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างสมบูรณ์เกี่ยวกับบาป

ส่วนตัวแล้ว ผมไม่เชื่อว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยในโลหิตสักหยดเดียวที่ถูกทำให้หลังรินตั้งแต่สวนเอเดนจนถึงกลโกธา พระองค์ทรงประกาศก้องว่า “เจ้าต้องไม่ฆ่าคน”-และในกฎเขาบริสุทธิ์ของพระองค์ในระหว่างยุคพันธินั้นในแผ่นดินโลกใหม่จะไม่มีการฆ่า ไม่มีการทำลาย:

“สุนัขป่าจะอาศัยอยู่กับลูกแกะด้วย และเสือดาวจะนอนลงกับลูกแพะ และลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็ก ๆ จะนำพวกมันไป และแม่วัวกับหมีจะหากินด้วยกัน ลูก ๆ ของพวกมันก็จะนอนลงด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนอย่างวัวตัวผู้ และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากของงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะวางมือของตนบนรังของงูทับทิม สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำร้ายหรือทำลายทั่วไปในกฎเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้ของพระเยโฮวาห์ เหมือนอย่างน้ำที่ไหลปกคลุมทะเลอยู่นั้น” (อิสยาห์ 11:6-9)

พระเยซูจะทรงครอบครองจนกว่าเหล่าศัตรูของพระองค์กลายเป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์ จากนั้น เมื่อสิ่งสารพัดสำเร็จครบถ้วน เมื่อยุคพันธินั้นเริ่มต้นหลังจากการสู้รบของโกลและมาโกล สิ่งสารพัดจะถูกสร้างใหม่-ฟ้าใหม่ แผ่นดินโลกใหม่ และนครชาวดุจมุมดานั้น จะไม่มีการทำให้โลหิตตกอีกต่อไป ไม่มีการเข่นฆ่าอีกต่อไป พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในความตายของสัตว์เหล่านั้นที่พระองค์ทรงฆ่าในสวนเอเดนเพื่อจัดหาเครื่องปกปิดสำหรับความเปลือยเปล่าและความละอายของอาดัมและเอวา: แต่โลหิตของพวกมัน (และโลหิตของสัตว์ทุกตัวที่ถูกฆ่าเป็นเครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาตลอดหลายยุคสมัย) ซ้ำไปยังพระเมฆโปดกของพระเจ้าที่ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอย-พระองค์ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสว่า “นี่เป็นบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราพอใจยิ่งนัก!”

ยอห์นผู้เป็นพี่รัก ซึ่งถูกเนรเทศไปอยู่เกาะปัทมอสเพราะคำพยานของเขา เขียนไว้ว่า “และข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด ในท่ามกลางพระที่นั่งกับสัตว์ทั้งสี่นั้น และในท่ามกลางพวกผู้อาวุโสเหล่านั้น พระเมฆโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว ทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีนัยน์ตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก และพระเมฆโปดกนั้นได้มาและเอาหนังสือม้วนนั้นออกไปจากพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น...และข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของทูตสวรรค์เป็นอันมากอยู่ล้อมรอบพระที่นั่ง และรอบพวกสัตว์และผู้อาวุโสทั้งหลายนั้น และจำนวนทูตสวรรค์เหล่านั้นนับเป็นโกฏิ ๆ เป็นแสน ๆ โดยกล่าวด้วยเสียงดังว่า “พระเมฆโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น ทรงสมควรที่จะได้รับฤทธิ์เดช และทรัพย์สมบัติ และสติปัญญา และอำนาจ และเกียรติ และสง่าราศี และคำสรรเสริญ” (วิว. 5:6,7,11,12)

“แล้วข้าพระองค์ได้ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว (ในหนังสือม้วนนั้นได้มีเขียนถึงเรื่องข้าพระองค์) เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า” ”

ในที่นี้เรามีคำพยานของพระบุตรเกี่ยวกับความเต็มพระทัยของพระองค์ที่จะกระทำสิ่งสารพัดที่ได้ถูกกำหนดไว้เพื่อจัดการชำระหนี้บาปนั้นเต็มจำนวน-การชำระหนี้ที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างเต็มเปี่ยม และจัดหาความรอดอันสมบูรณ์แบบเพื่อทุกคนที่ยอมเชื่อ

นี่พาเราย้อนกลับไปยังการประชุมสภานิรันดร์เหล่านั้นของพระเจ้าตรีเอกานุภาพ การประชุมสภาทั้งหลายที่ถูกจัดขึ้นก่อนการวางรากฐานของโลก ถ้อยคำเหล่านี้ประกาศว่า มันถูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้วโดยพระเจ้าตรีเอกานุภาพว่าเครื่องสัตวบูชาและของถวายที่ดีพอจะต้องถูกถวาย เครื่องบูชาหนึ่งที่จะชดเชยอย่างเต็มที่สำหรับการดูถูกนั้นที่บาปได้สุ่มทับบนเกียรติและความบริสุทธิ์ของพระเจ้าเมื่ออาดัมตั้งใจไม่เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า

ณ ที่ประชุมสภาก่อนการเนรมิตสร้างนั้นของพระเจ้าตรีเอกานุภาพ มันจึงถูกตัดสินชี้ขาดแล้วว่าพระเยซูพระบุตรจะทรงรับร่างกายหนึ่ง รับสภาพเนื้อหนังในธรรมชาติมนุษย์และในร่างกายนั้นจะทรงยกชู ตอบสนอง และทำให้พระราชบัญญัติบริสุทธิ์ของพระเจ้าสำเร็จจริง ในร่างกายแบบมนุษย์พระเยซูทั้งให้เกียรติพระราชบัญญัตินั้นและทำให้พระราชบัญญัตินั้นมีเกียรติ พระองค์ทรงทำในร่างกายนั้นสิ่งที่พระราชบัญญัติทำไม่ได้ เพราะความอ่อนแอของเนื้อหนัง: พระองค์ทรงทำให้ความบริสุทธิ์ของเจ้าอิมเมมแล้ว

“...เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า” มันไม่ใช่แค่น้ำพระทัยของพระเจ้าที่บาปทั้งหลายได้รับการยกโทษและถูกขจัดออกไปเสีย ที่หนี้บาปนั้นถูกชำระแล้วเท่าที่เกี่ยวข้อกับการไถ่ มันเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ผู้ที่ถูกไถ่นั้นถูกทำให้ถึงความสำเร็จและเหมาะสมสำหรับอาณาจักรแห่งสวรรค์ ดังนั้น ผ่านทางเครื่องบูชาเดี่ยวนั้นของพระคริสต์ พระองค์จึงไม่เพียงไถ่คนบาป แต่ “โดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์” (ฮบ. 10:14)

น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเราไม่ใช่แค่ที่เรามีชีวิต แต่ที่เรามีชีวิตอย่างครบบริบูรณ์ ไม่ใช่แค่เราได้รับการอภัยจากความผิดของบาปและมีสันติสุขกับพระองค์ แต่น้ำพระทัยของพระองค์สำหรับเราก็คือ ที่เราเป็นผู้รับพระคุณและความโปรดปรานของพระองค์-และมันเป็นที่ยอมรับพระทัยของพระองค์ที่จะอวยพรอย่างบริบูรณ์ทุกคนที่ยอมจำนนจิตใจ วิญญาณ และร่างกายแด่พระองค์ วันหนึ่งพระองค์จะจัดแสดงเหล่าวิสุทธิชนของพระองค์ในนครขาวดุจมุกดานั้น และจะแสดงให้เห็น “บรรดาความมั่งคั่งอันเหลือล้นแห่งพระคุณของพระองค์ ในความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อพวกเราโดยทางพระเยซูคริสต์” (อฟ. 2:7) อย่าลืมนึกเป็นอันขาดว่าพระเจ้าทรงช่วยเราให้รอดเพราะเห็นแก่พระคริสต์ (อฟ. 4:32) และทรงยอมรับเราอย่างเปี่ยมพระคุณแล้ว “เพื่อจะเป็นที่สรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์” (อฟ. 1:6)

สิ่งใด ๆ และสิ่งสารพัดที่พอพระทัยพระเจ้าต้องสมบูรณ์แบบ และพระองค์ทรงตั้งพระทัยแน่วแน่ในพระองค์เองว่าเครื่องบูชานั้นซึ่งสามารถนำความพอใจเกี่ยวกับหนี้บาปนั้นมาให้อาจต้องเป็นเครื่องบูชาที่สมบูรณ์แบบ ไม่อาจมีร่องรอยของบาปที่ถูกเชื่อมโยงได้กับเครื่องบูชานั้นที่พอพระทัยพระองค์ “ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามการปรึกษาแห่งพระประสงค์ของพระองค์เอง” (อฟ. 1:11)

พระเยซูคริสต์พระบุตรทรงสอดคล้องอย่างสมบูรณ์แบบกับน้ำพระทัยของพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ แม้กระทั่งก่อนการวางรากฐานของโลก: “คือท่านผู้นี้แหละจะสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และท่านจะแบกรับสง่าราศีนั้น และจะประทับและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และท่านจะเป็นบุโรหิตอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และคำปรึกษาแห่งสันติจะอยู่ระหว่างท่านทั้งสอง” (ศคย. 6:13)

ในยอห์น 10:17 พระเยซูตรัสว่า “เหตุฉะนั้นพระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเราเพื่อเราจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก” และในยอห์น 8:28,29 พระองค์ตรัสแก่เหล่าศัตรูของพระองค์ว่า “เมื่อท่านทั้งหลายได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านทั้งหลายก็จะรู้ว่าเราเป็นผู้นั้น และรู้ว่าเราไม่ทำสิ่งใดเลยตามใจของตัวเอง แต่พระบิดาของเราทรงสอนเราแล้วอย่างไร เราก็ก้าวลงสิ่งเหล่านี้ และพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา ก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดาไม่ได้ทรงทิ้งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่ชอบพระทัยพระองค์เสมอ”

พระเยซูทรงเต็มพระทัยรับเอาร่างกายหนึ่งและทรงถูกทำให้ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์เพื่อชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน พระองค์ทรงเต็มพระทัยถูกทำให้เป็นเหมือนพวกพี่น้องของพระองค์ในทุกประการเพื่อที่พระองค์จะทรงกลายเป็นมหาบุโรหิตที่เปี่ยมกรุณาและสัตย์ซื่อ พระองค์ทรงเต็มพระทัยถูกทำให้เป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาหนึ่งที่ดีกว่า และพระองค์ทรงเต็มพระทัยเชื่อฟังจนถึงความมรณา! พระเยซูพระบุตรทรงเห็นชอบตามน้ำพระทัยของพระบิดา และ “ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์จึงตรัสว่า... พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมร่างกายหนึ่งไว้สำหรับข้าพระองค์...แล้วข้าพระองค์ได้ทูลว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว...เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า...สำเร็จแล้ว!” พระเยซูได้ทรงกระทำสิ่งสารพัดที่ชอบพระทัยพระบิดาเสมอ

“ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว (ในหนังสือม้วนนั้นได้มีเขียนถึงเรื่องข้าพระองค์)” แสดงให้เห็นว่าพระภาคและพระราชกิจของพระคริสต์ไม่อาจแยกออกได้จากคำพยานของภาคพันธสัญญาเดิม พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อทำให้ทั้งพระราชบัญญัติและพวกศาสดาพยากรณ์สำเร็จจริง (มธ. 5:17)

ในยอห์น 5:39 พระองค์ตรัสแก่ชนชาติของพระองค์เองว่า “จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านทั้งหลายคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นท่านทั้งหลายมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นข้อความซึ่งเป็นพยานถึงเรา” พระองค์ทรงเป็นหัวข้อสุดยอดของคำพยานในภาคพันธสัญญาเดิม

สิ่งที่พระเยซูทรงสอนอัครทูตสิบสองคนนั้นก่อนการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ พระองค์ทรงทวนซ้ำให้พวกเขาฟังหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ ในลูกา 24:44 พระองค์ตรัสว่า “นี่เป็นบรรดาถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวไว้แก่ท่านทั้งหลายขณะที่เรายังอยู่กับท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดจะต้องสำเร็จ ซึ่งถูกเขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในพวกศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดี เกี่ยวกับเรานั้น”

คำพยานของพระคริสต์ก็คือ “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า”-และพระองค์ทรงประกาศในลมหายใจเดียวกันนั้นว่า “ในหนังสือม้วนนั้นได้มีเขียนถึงเรื่องข้าพระองค์!” (หนังสือม้วนที่ว่านี้หมายถึงพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งเหล่าผู้บริสุทธิ์บันทึกสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงดลใจพวกเขาให้เขียน) พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นสรุปรวมและเนื้อแท้ของการประชุมสภา

ทั้งหมดนั้นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้รับฝากพระสัญญาทุกประการของพระเจ้าตรีเอกานุภาพนิรันดร์: “เพราะว่าบรรดาพระสัญญาของพระเจ้าในพระองค์ก็เป็น ใช้ และในพระองค์เป็น เอเมน เพื่อเป็นที่ถวายสง่าราศีแด่พระเจ้าโดยพวกเรา” (2 คร. 1:20)

ลองคิดดูให้ดีครับ: พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ในพระคำข้อแรกของภาคพันธสัญญาเดิม และทรงอยู่ในพระคำข้อแรกของภาคพันธสัญญาใหม่เช่นกัน ในปฐมกาล 1:1 เราอ่านว่า “ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก” ในยอห์น 1:3 เราเรียนรู้ว่า “สิ่งสารพัด” ได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ ดังนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกโดยพระเยซูคริสต์

จากนั้นในมัทธิว 1:1 เราอ่านว่า “หนังสือแห่งพงศัพธ์ของพระเยซูคริสต์...” และคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ได้ถูกเลือกในพระคริสต์ก่อนการวางรากฐานของโลก (อฟ. 1:4) ใช่แล้วครับ พระคริสต์ทรงเป็นสารพัดในสารพัด

ในอิสยาห์ 42:1 พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ว่า “ดูเถิด ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งจิตใจของเราชื่นชมยินดี เราได้เอาวิญญานของเราสวมท่านไว้ ท่านจะนำการพิพากษาออกมาสู่พวกคนต่างชาติ”

ปัจจัยควบคุมแห่งธรรมชาติมนุษย์ของพระคริสต์ถูกแสดงออกในยอห์น 4:34: “พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า “อาหารของเราคือการกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ผู้ได้ทรงส่งเรามา และเพื่อทำให้งานของพระองค์สำเร็จ” พระคริสต์ของพระเจ้าได้ทรงกลายเป็นพระเยซูของมนุษย์ในร่างกายแบบมนุษย์ เพื่อทำให้สิ่งซึ่งพระเจ้าพระบิดาทรงกำหนดไว้ก่อนการวางรากฐานของโลกกลายเป็นจริง-และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ พระองค์ตรัสว่า “แต่เรามีบัพติศมาอย่างหนึ่งที่จะต้องรับ และเราถูกบีบบังคับเหลือเกินจนกว่ามันจะสำเร็จ” (ลูกา 12:50) พระองค์ทรงทราบความขมขื่นนั้น ความเจ็บปวดนั้นและความปวดร้าวซึ่งจะมาพร้อมกับบัพติศมานั้น ไม่มีมนุษย์ที่ตายได้คนใดสามารถสู้ทนสิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์แทนที่เราได้ ถึงกระนั้น พระองค์ก็ทรงปรารถนาที่จะรับบัพติศมาด้วยบัพติศมานั้นเพราะว่าพระองค์ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา

พระองค์ไม่ได้อ่อนนวยนาดสั้ให้ทรยศพระองค์ พระองค์ไม่ได้ขอร้องยูดาสไม่ให้ขายพระองค์เพื่อแลกกับเงินสามสิบบเหรียญ แทนที่จะทำเช่นนั้น ทันทีหลังจากการสถาปนาพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ตรัสแก่ยูดาสว่า “สิ่งที่ท่านจะทำ จงทำเร็ว ๆ เถิด” (ยอห์น 13:27)

เมื่อพระเยซูทรงประกาศว่าพระองค์จะเสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม “และจะทนทุกข์หลายประการจากพวกผู้อาวูโสและพวกบูโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ และจะถูกประหารชีวิตเสีย” เปโตรก็ตำหนิพระองค์โดยทูลว่า “ให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด พระองค์เจ้าข้า สิ่งนี้จะไม่เกิดขึ้นแก่พระองค์เลย!” พระเยซูทรงชมเชยเขาสำหรับถ้อยคำที่กรุณาและเห็นอกเห็นใจเหล่านี้ไหม? พระองค์ไม่ได้ชมเชย! พระองค์ตรัสแก่เปโตรว่า “เจ้าจงถอยไปข้างหลังเรา ซาตานเอ๋ย เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางแก่เรา” (มธ. 16:21-23)

คำกรีก สะกั้นดาลอน ซึ่งถูกแปลเป็น “เครื่องกีดขวาง” ในข้อพระคำตอนนี้เดิมทีเป็น “ชื่อของส่วนหนึ่งของกัปดักซึ่งมีเหยื่อล่อผูกติดไว้ ดังนั้น กัปดักหรือบ่วงนั้นเอง...ในถ้อยคำของเปโตร องค์พระผู้เป็นเจ้าทรง

สังเกตเห็นบ่วงแร้วที่ซาตานวางไว้ดักจับพระองค์” *Vine’s Dictionary of New Testament Words* อ่านไว้เช่นนี้

บนภูเขาแห่งการทดลองนั้นซาตานได้พยายามหั่นองค์พระผู้เป็นเจ้าไปเสียจากกลโกธา (มธ. 4:1-11) และในการพูดผ่านเบโตร มันก็กำลังพยายามอีกหนเพื่อทำให้พระคริสต์หันหลังให้กลโกธาและหันพระองค์ไปเสียจากภารกิจหนึ่งเดียวนั้นซึ่งพระทัยและจิตวิญญาณของพระองค์จดจ่ออย่างเต็มที่อยู่กับภารกิจนั้น-การทำให้พระราชกิจนั้นที่พระบิดาได้ส่งพระองค์มากระทำให้สำเร็จครบถ้วน-พระราชกิจหนึ่งที่จะจัดหาความรอดอันสมบูรณ์และครบถ้วน

ยิ่งพระผู้ช่วยให้รอดของเราทรงเข้าใกล้การต่อสู้ครั้งสุดท้ายนั้นมากเท่าไร ความสมบูรณ์แบบแห่งการอุทิศตัวของพระองค์ต่อพระเจ้าพระบิดาก็ยิ่งปรากฏเป็นพระพรมากเท่านั้น เมื่อพระเยซูทรงถูกจับกุม เบโตรก็ชักดาบของตนและฟันหูของคนที่ใช้ของมหาบุโรหิตขาด แต่พระเยซูตรัสแก่เบโตรว่า “จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ถ้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราแล้วนั้น เราจะไม่ดื่มจากถ้วยนั้นหรือ” (ยอห์น 18:11) และจากนั้นด้วยความเต็มพระทัย “ท่านถูกนำไปเหมือนแกะเพื่อการฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่อ้าปากของท่านเลยฉันนั้น” (กิจการ 8:32) ดังนั้นคำพยากรณ์ของอิสยาห์ 53:7 จึงสำเร็จจริงในพระองค์ หลายร้อยปีก่อนพระคริสต์ทรงประสูติ ความเชื่อฟังและความเต็มพระทัยของพระองค์ที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาถูกแสดงออกแล้วโดยพระวิญญาณแห่งคำพยากรณ์ (อสย. 50:5,6)

มันเป็นความจริงที่ว่าสิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำเป็นเพราะความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ที่มีต่อเรา-พระองค์ได้ทรงรักเราและสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเรา แต่ความชื่นบานมากที่สุดแห่งชีวิตของพระองค์และเป้าหมายของสิ่งสารพัดที่พระองค์ได้ทรงกระทำก็คือ เพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาและนบนอบเชื่อฟังต่อพระองค์อย่างสมบูรณ์ ความรักแรกของพระองค์มีให้แก่พระบิดา ตามที่แสดงออกในยอห์น 14:31: “...แต่เพื่อโลกจะทราบที่เรารักพระบิดา และพระบิดาได้ทรงให้คำบัญชาแก่เราอย่างไร เราก็กระทำอย่างนั้น...”

ผมอยากเน้นว่าสองครั้งในข้อ 6 ถึงข้อ 8 พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในบรรดาเครื่องสัตวบูชา ของถวาย และเครื่องเผาบูชาซึ่งถูกถวายตามพระราชบัญญัติ สำหรับผมนี่มีนัยสำคัญ เครื่องบูชาเหล่านี้ถูกบัญชาโดยพระเจ้า-แต่พวกมันไม่ได้ทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าหรือความบริสุทธิ์ของพระองค์อึมอึม และพวกมันไม่ได้นำสันติสุขและความมั่นใจมาสู่คนเหล่านั้นที่ถวายเครื่องสัตวบูชาและนำเสนอของถวายเหล่านั้น พวกมันแค่ชี้ไปยังพระเมฆโปดกของพระเจ้าและพระโลหิตของพระองค์ที่หลังรินบนกลโกธา

ข้อ 9: “แล้วพระองค์ตรัสว่า “ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า” พระองค์ทรงเอาอันแรกนั้นออกไปเสีย เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งอันที่สองนั้น”

ไม่ว่าเราพบการทวนซ้ำที่ได้ก็ตามในพระคัมภีร์ สิ่งซึ่งถูกทวนซ้ำนั้นก็มีความสำคัญสุดขีด เพราะพระเจ้าไม่จำเป็นต้องกล่าวสิ่งใดซ้ำ ๆ เพื่อให้มันเป็นความจริง ตรงนี้ในข้อ 9 เปาโลออกความเห็นเกี่ยวกับคำพูดอันโดดเด่นนั้นที่ยกมาจากเพลงสดุดี 40 ซึ่งถูกให้แล้วในข้อ 7 มีพยากรณ์ไว้แล้วในสมัยของดาวิดว่า

เครื่องสัตวบูชาของพวกเขาแล้ว ซึ่งถึงแม้พระเจ้าทรงแต่งตั้งและถูกถวายตามพระราชบัญญัติ จะถูกปฏิเสธเสีย เพราะที่ไม่มีเครื่องบูชาใดนอกจากพระคริสต์เองที่สามารถทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างสมบูรณ์ได้

“คูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว เพื่อจะกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โอ พระเจ้าข้า” พระเยซูได้เสด็จจากสง่าราศีและความไพบูลย์แห่งสวรรค์มาสู่ความยากจนแห่งแผ่นดินโลกเพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาในการจัดหาแผนการแห่งความรอดที่สมบูรณ์แบบและครบบริบูรณ์ และเพราะผู้ที่พระองค์ทรงเป็น และสิ่งที่พระองค์ทรงทำสำเร็จ “พระองค์ทรงเอาอันแรกนั้นออกไปเสีย เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งอันที่สองนั้น” “อันแรก” นั้นหมายถึงบรรดาเครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาต่าง ๆ ของข้อ 8 “อันที่สอง” นั้นหมายถึงส่วนแรกของข้อ 9- การเสด็จมาของพระคริสต์เพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้า

คำกรีกทรงนี้ที่แปลเป็น “เอาออกไปเสีย” ถูกใช้เกือบทุกครั้งที่ในการเอาชีวิตไปเสีย เช่นในกิจการ 12:19 และ 16:27 มันเป็นคำที่มีพลังมากกว่าคำเรียกนั้นในฮีบรู 8:13 ซึ่งพูดถึงพันธสัญญาอันเก่ากันว่า “ถูกทำให้เก่า เสื่อมลง กำลังเก่าแก่ไปนั้น และหายไป” สิ่งซึ่งตายไปแล้วก็ไร้ประโยชน์และต้องถูกฝัง ดังนั้นเงาเหล่านั้นของโมเสสจึงตายไปแล้ว พวกมันถูกเอาออกไปเสียและถูกฝัง

พระราชบัญญัติมีผลบังคับใช้ตั้งแต่โมเสสจนถึงพระคริสต์ แต่พระองค์ทรงนำความหวังอันดีกว่าเข้ามาแล้วซึ่งโดยความหวังนั้นเราเข้าไปใกล้พระเจ้า มีใจกล้าเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดย “ทางที่ใหม่และที่มีชีวิต” สิ่งสารพัดที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้พยากรณ์ไว้และผู้แต่งเพลงสดุดีได้ประกาศได้กลายเป็นความจริงแล้วในพระคริสต์: “เพราะว่าพระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้โดยทางโมเสส แต่พระคุณและความจริงได้มาโดยทางพระเยซูคริสต์” (ยอห์น 1:17)

จนกระทั่งพระคริสต์เสด็จมาเมื่อเวลาครบกำหนดแล้ว เคยมีที่ให้เครื่องสัตวบูชาของคนเลวีในระบบของพระเจ้า มันถูกแต่งตั้งขึ้นมาเพื่อแสดงให้เห็นมนุษย์เห็นว่าพวกเขาบาปหนาและมีความผิดมากขนาดไหนต่อพระพักตร์พระเจ้า เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นได้ถูกออกแบบมาเพื่อแสดงให้เห็นถึงความบาปหนายังนักของบาป และเพื่อประกาศว่าพระเจ้าไม่อาจถูกระงับพิโรธได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบทลงโทษของบาปยกเว้นโดยความตายของตัวแทนผู้หนึ่งที่ไร้ความผิด

แต่เมื่อพระเมฆโปดกของพระเจ้าได้ปรากฏเพื่อรับบาปของโลกไปเสีย เงาและภาพเงาเหล่านั้นก็สูญหายไปเมื่อเจอกับสง่าราศีแห่งเบื้องพระพักตร์ของพระองค์! ไม่จำเป็นต้องมีสิ่งที่มาแต่ก่อนเหล่านั้นอีกต่อไปแล้ว ด้วยเหตุนี้ “พระองค์ทรงเอาอันแรกนั้นออกไปเสีย เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งอันที่สองนั้น”

ข้อ 10: “โดยพระประสงค์นั่นเอง พวกเราจึงได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยทางการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น”

ในข้อ 9 “พระประสงค์ของพระองค์” หมายถึงข้อตกลงนิรันดร์ระหว่างพระเจ้าพระบิดากับพระเจ้าพระบุตร-ข้อตกลงที่สร้างขึ้นเกี่ยวกับการไถ่และความเชื่อฟังต่อพระบัญชาของพระเจ้าที่ถูกกล่าวถึงในยอห์น 10:18

“โดยพระประสงค์นั่นเอง” ประกาศขอบเขตที่เครื่องบูชาอันยิ่งใหญ่ของพระบุตรได้ถูกถวาย-นั่นคือ โดยการที่พระองค์ทรงเชื่อฟังพระเจ้าในลักษณะที่ถูกกระทำไว้ ผู้เขียนจึงประยุกต์ใช้กับผู้เชื่อทั้งหลายผลกระทบ

เหล่านั้นของการทำสำเร็จตามพระประสงค์ของพระเจ้าโดยพระคริสต์ในการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา
ลบลมลทินนั้น เพราะคุณความดีแห่งความเชื่อฟังของพระองค์ ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วจึงถูกชำระแยกตั้ง
ไว้ในทางตำแหน่ง

“...พวกเราจึงได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์...” การชำระให้บริสุทธิ์ หมายถึง “แยกตั้งไว้ต่างหาก”
และนั่นคือความหมายของมันตรงนี้ ผ่านทางเครื่องบูชาของพระคริสต์ ผู้เชื่อทั้งหลายถูกแยกตั้งไว้ต่างหาก
จำเพาะพระเจ้า ถูกแยกไว้ต่างหากสำหรับพระองค์ในฐานะหมู่ชนพิเศษเฉพาะ: “แต่พวกท่านเป็นชั่วอายุที่ทรง
เลือกสรรไว้แล้ว เป็นพวกปุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติอันบริสุทธิ์ เป็นชนชาติอันประหลาด เพื่อพวกท่านจะได้
สำแดงบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอัน
มหัศจรรย์ของพระองค์” (1 ปต. 2:9)

ภาพแสงและเงาเหล่านั้นในเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ภายใต้ระบบของโมเสสปลดปล่อยผู้มัสการจากการ
ลงโทษชั่วคราว-ความผิดของผู้มัสการนั้นถูกส่งต่อให้แก่เหยื่อนั้น ซึ่งเป็นลูกแกะหรือวัวผู้ตัวหนึ่ง ในลักษณะ
เดียวกันแต่ในเขตแดนที่สูงส่งกว่าเยอเซ เครื่องบูชาที่พระคริสต์ได้ถวายไม่เพียงแสดงให้เห็นการลงโทษนั้นที่คน
บาปสมควรได้รับ แต่แสดงให้เห็นการขจัดออกไป (หรือการเอาออกไป) จริง ๆ ของการลงโทษนั้นเช่นกัน พระ
เยซูที่สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพราะบาปของมนุษย์ได้แสดงให้เห็นสิ่งดีที่สุดของพระเจ้าเพื่อสิ่งเลวที่สุดของ
มนุษย์ ผ่านทางความมรณาของพระองค์เราจึงเข้าไปใกล้พระเจ้า เราเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ที่สุดโดยทางนั้นที่
ใหม่และที่มีชีวิต

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นหมู่ชนบริสุทธิ์ ชนชาติอิสราเอลบริสุทธิ์ในแบบภาพแสง แต่พวกเราบริสุทธิ์ในแบบ
ของจริงเพราะว่าเรานั่งด้วยกันกับพระคริสต์ในสวรรคสถาน (อฟ. 2:6,7) เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า
(คส. 3:3) เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ (อฟ. 5:30) และในพระองค์เราเป็นผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของ
พระเจ้า (2 ปต. 1:4)

ผ่านการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เป็นเครื่องบูชา ผู้เชื่อทั้งหลายจึงถูกชำระแยกตั้งไว้ “ครั้ง
เดียวพอ” และการชำระแยกตั้งนี้หมายถึงการลบลมลทินแบบครบถ้วนสำหรับบาป พระเยซูทรงแบกรับบาปทั้ง
หลายของเราในพระกายของพระองค์เองบนกางเขนนั้นและบัดนี้พระเจ้าตรัสแก่ผู้เชื่อว่า “...บรรดาบาปและ
ความชั่วช้าของพวกเขา เราจะไม่จดจำอีกต่อไป” (ข้อ 17)

การชำระแยกตั้งของเราจึงรวมถึงการชำระจิตใจและวิญญาณให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้า และทำให้
ร่างกายของเราเป็นพลับพลาของพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย เราถูกพาออกมาจากอาณาจักรแห่งความมืดและถูก
นำมาอยู่ในอาณาจักรแห่งความสว่างแล้ว (คส. 1:13) การชำระแยกตั้งนี้ให้ผู้เชื่อมีสันติสุขถาวรของดวงใจและ
ใจวิญญาณดีและชอบ และผ่านทางเครื่องบูชาเดียวหนึ่งที่สมบูรณ์แบบซึ่งถูกถวายครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไป
เป็นนิรันดร์ เราจึงมีการเข้าถึงพระเจ้าได้โดยตรง

การชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ในที่นี้ไม่ถูกได้มาโดยการกระทำหรือคุณความดีของมนุษย์: มันเป็นของ
ประทานของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ ความเชื่อที่จะยอมรับ
เครื่องบูชาเดียวของพระองค์มาโดยการไถ่เงินพระวณะและยอมให้พระวิญญาณทำงานในใจของเรา มนุษย์

ธรรมดาไม่สามารถรับเอาสิ่งเหล่านั้นของพระวิญญาณของพระเจ้าได้ นอกจากว่าเขาเต็มใจฟังพระวจนะและยอมจำนนต่อการทรงเรียกของพระวิญญาณ เมื่อพระวิญญาณทรงทำงานและส่องสว่าง เราก็ถูกทำให้สามารถเชื่อและวางใจได้ และจึงรับเอาพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ พระองค์เป็นผู้ลงแรงเพื่อที่เราจะได้รับของประทานแห่งการไถ่ ของประทานแห่งการชำระแยกตั้งไว้ อภิสติในการเข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้า แต่มันเป็นพระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้าพระบิดาที่ได้ให้กำเนิดการไถ่ การชำระแยกตั้งไว้ และ (ในการรับขึ้นนั้น) การทำให้มีสง่าราศี

สิ่งสารพัดที่พระเจ้าได้ทรงประสงค์สำหรับผู้เชื่อแต่ละคน (และสำหรับคริสตจักร) ล้วนเป็นไปได้โดยทางการถวายบูชาของพระคริสต์เท่านั้น-นั่นคือ ถวายพระองค์เอง และของประทานที่ถูกทำให้เป็นไปได้โดยทางการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาที่สามารถกลายเป็นของเราได้ก็ต่อเมื่อเราฟังพระวจนะและเชื่อฟังเสียงเรียกของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ไม่มีมนุษย์คนใดสามารถมาถึงพระเจ้าได้นอกจากพระวิญญาณทรงชักนำเขา (ยอห์น 6:44)

“เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” เป็นคำเดียวในภาษากรีกและมีความหมายว่า “ครั้งเดียวเท่านั้น” ซึ่งนำเสนอความครบถ้วนและความพึงพอใจชั่วนิรันดร์ของเครื่องบูชานั้นที่พระเยซูได้ถวาย ซึ่งแตกต่างกับเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นภายใต้พระราชบัญญัติ ซึ่งถูกถวายซ้ำ ๆ วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า

พระเยซูได้ประทานพระองค์เองเพื่อเรา พระองค์ทรงชำระแยกตั้งพระองค์เองเพื่อที่เราจะถูกชำระแยกตั้งไว้ (ยอห์น 17:19) พระเยซูทรงเต็มพระทัยแยกตั้งพระองค์เองไว้ต่างหากเพื่อที่จะเชื่อฟังจนถึงความมรณาเพื่อที่พวกเราจะได้ถูกแยกตั้งไว้ต่างหาก เป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะ เป็นของพระองค์แต่ผู้เดียวตลอดไปเป็นนิรันดร์ เราอาจไม่มีวันเข้าใจเรื่องนี้อย่างถ่องแท้ขณะเดินทางแบบผู้สัญจรอยู่นี้ แต่นั่นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นจริง ๆ เมื่อเราเชื่อและวางใจในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์อย่างจริงจัง พระองค์ทรงแยกตั้งเราไว้ต่างหาก เป็นของพระองค์แต่ผู้เดียวไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล

ผู้เชื่อทั้งหลายถูกประกาศแล้วว่าเป็นบุตร “ตามชอบพระทัยอันดีแห่งพระประสงค์ของพระองค์” (อฟ. 1:5)

ผู้เชื่อทั้งหลายได้รับมรดกอันหนึ่ง “ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามการปรึกษาแห่งพระประสงค์ของพระองค์เอง” (อฟ. 1:11)

แต่สารพัดที่เราเป็น สารพัดที่เรามีและชื่นชมยินดี ล้วนต้องพึ่งพาพระเยซูพระบุตรที่ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา พระองค์ “ได้ทรงสละพระองค์เองเพราะบรรดาบาปของเราทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากโลกปัจจุบันอันชั่วร้ายนี้ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และพระบิดาของเราทั้งหลาย ขอให้สง่าราศีจงมีแต่พระองค์เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ เอเมน” (กท. 1:4,5)

ข้อ 11 และ 12: “และบุโรहितทุกคนก็ยืนปรนนิบัติอยู่ทุกวัน ๆ และถวายบรรดาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันบ่อย ๆ ซึ่งไม่สามารถเอาบาปทั้งหลายไปเสียได้ แต่มนุษย์ผู้นี้ หลังจากพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงคนเดียวเพื่อบาปทั้งหลายซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า”

ในที่นี้มีการนำเสนอความแตกต่างระหว่างเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นแห่งพันธสัญญาเก่ากับเครื่องสัตว

บูชาเหล่านั้นของพันธสัญญาใหม่:

เครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นของคนเลวีมีมากมาย เครื่องบูชานั้นที่พระคริสต์ได้ถวายเป็นเครื่องบูชาเดียว-เพียงพอสำหรับทุกสิ่งไปตลอดชั่ววินิจนรันตร์ สำหรับทุกคนที่ยอมมาหาพระเจ้าผ่านทางเครื่องบูชาเดี่ยวนั้น

พวกปุโรหิตคนเลวีอื่น (อพย. 10:8) พระคริสต์มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงนั่งลงแล้ว-ซึ่งบ่งบอกถึงความครบบริบูรณ์เป็นนิത്യแห่งเครื่องบูชาของพระองค์

พวกปุโรหิตคนเลวีปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเจ้าในพลับพลาฝ่ายโลกหลังหนึ่ง พระคริสต์ทรงเป็นคนกลางของเราต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าใน “พลับพลาที่ดีกว่า” หลังหนึ่งในฟ้าสวรรค์

ภายใต้ระเบียบของเลวีมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอด-มหาปุโรหิตมีชีวิต รับประทาน-และคนอื่นมาแทนที่เขา กับพระคริสต์ไม่มีการเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงเสร็จสิ้นภารกิจของพระองค์และนั่งลงที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาตลอดไปเป็นนิത്യ

เหล่าผู้รู้ภาษกรีกบอกเราว่าลีเดิมที่ถูกใช้สำหรับ “เป็นนิത്യ” ถูกใช้เฉพาะในหนังสือฮีบรู โดยการใช้ครั้งแรกของมันอยู่ในบทที่ 7 ข้อ 3 ที่มันถูกแปลเป็น “อย่างต่อเนื่อง”-นั่นคือ ในความต่อเนื่องที่ไม่ขาดตอน

เช่นนั้นแล้ว ตำแหน่งของมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราจึงกล่าวถึงยศศักดิ์และสิทธิอำนาจที่สูงส่งที่สุดในพระนิเวศของพระบิดา บัดนี้พระคริสต์ทรงนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า-ซึ่งชี้ไปยังลักษณะเฉพาะตัวแบบกษัตริย์ของมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา “ตามอย่างของเมลคีเซเดค” พระคริสต์ไม่ทรงเป็นแค่ปุโรหิตที่ปรนนิบัติคนหนึ่ง พระองค์ทรงเป็นปุโรหิตที่บริหารจัดการด้วย

ข้อเท็จจริงที่ว่ามหาปุโรหิตของเราบัดนี้นั่งอยู่บนพระที่นั่งแห่งพระคุณแล้วก็บอกเป็นนัยถึงการหยุดพัก-การเสร็จสิ้นงานหนึ่ง พระราชกิจที่ลบลมทินแห่งพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ในเครื่องบูชาเดียวของพระองค์ ช่างแตกต่างกับการทำงานหนักที่ไม่หยุดหย่อนและไม่รู้จักจบของพวกปุโรหิตคนเลวีที่ถวายเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ วันแล้ววันเล่า ปีแล้วปีเล่า! งานของพวกเขาก็ไม่เคยเสร็จสิ้นเลย เนื่องจากบัดนี้พระคริสต์ทรงนั่งอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาบนพระที่นั่งแห่งพระคุณและพระกรุณาแล้ว จึงไม่อาจมีเครื่องบูชาอีกต่อไป ไม่มีเครื่องสัตวบูชาเพื่อไถ่บาปอีกต่อไป-และตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์จะไม่เปลี่ยนแปลงเลย มันตั้งอยู่เป็นนิത്യ!

ข้อ 13: “ตั้งแต่นี้ไปทรงคอยอยู่จนกว่าบรรดาศัตรูของพระองค์จะถูกทำให้เป็นที่รองพระบาทของพระองค์”

ข้อพระคำอ้างอิงนี้มาจากเพลงสดุดี 110:1 “พระเยโฮวาห์ (พระเจ้า) ได้ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า (พระเยซู) ว่า “ท่านจงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะทำให้บรรดาศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน” พระคำข้อนี้ไม่ได้กล่าวว่าพระคริสต์จะนั่งอยู่ต่อไปจนกว่าเหล่าศัตรูของพระองค์กลายเป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์

ตำแหน่งของพระองค์ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเป็นสถานที่แห่งอำนาจ พระองค์ทรงครอบครองกับพระบิดา ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์กำลังรอคอยก็แสดงให้เห็นถึงความอดกลั้นพระทัยและความเมตตาของพระองค์ และในระหว่างเวลาของการรอคอยนี้ พระองค์ก็กำลังแสวงหาที่จะช่วยเหล่าศัตรูของพระองค์ให้รอด

และนำพวกเขาเข้าสู่สถานที่แห่งการกลับคืนดีกันกับพระเจ้า

แต่พระองค์กำลังทำมากกว่านั้น-พระองค์กำลัง “คาดหวัง” ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดา พระคริสต์กำลังทำการวิงวอนเพื่อผู้เชื่อทั้งหลาย ทรงกระทำกิจทุกวันในฐานะคนกลางและผู้เสนอความของเรา (ฮบ. 7:25; 1 ทธ. 2:5; 1 ยอห์น 2:1) แต่พระองค์กำลังตั้งตาคอยและคาดหวังวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อคริสตจักรซึ่งถูกทำให้ครบบริบูรณ์จะถูกนำเสนอต่อพระองค์ปราศจากคำหั้นหรือริ้วรอยและเมื่อพระองค์จะทรงครอบครองบนแผ่นดินโลกกับคริสตจักร

มีคนเหล่านั้นที่เสนอแนะว่าพระคริสต์จะนั่งไปจนกว่าเหล่าศัตรูของพระองค์ถูกทำให้เป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์ โดยบอกเป็นนัยว่าพระองค์ไม่สามารถเสด็จมาครั้งที่สองได้จนกว่าเหล่าศัตรูของข้าพระเสริฐถูกทำลายจนหมดสิ้น แต่คำสอนเช่นนั้นเป็นการแยกแยะพระวาระแห่งความจริงอย่างผิด ๆ ใน 1 โครินธ์ 15:25,26 พระวาระระบุอย่างชัดเจนว่า “เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครอง จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์ ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะถูกทำลายนั้นก็คือความตาย” ส่วนหนึ่งของการครอบครองของพระองค์คือ เพื่อทำลายเหล่าศัตรูของพระองค์ ดังนั้นในการเสด็จมาอีกทีเพื่อทำลายพวกเขา (วิว. 19:11 เป็นต้นไป) พระองค์จะทรงใช้สิทธิอำนาจของพระองค์ที่ทรงได้รับมาจากพระบิดา

ในกิจการ 7:55,56 เราอ่านว่าพระเยซูทรงยืนเพื่อต้อนรับสเตเฟนมรณะสักขีผู้แรกของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ ยอห์นผู้เป็นบัพติศมาได้เห็นพระองค์เดินอยู่ท่ามกลางคนประทีปทองคำเหล่านั้น (วิว. 2:1) แต่นั่นก็ไม่ได้ขัดแย้งกับข้อพระคำนี้ของเรา ความคงอยู่เรื่อยไปและยศศักดิ์แห่งตำแหน่งของพระองค์ไม่เข้าแทรกแซงกับอิสราเอลแห่งการเคลื่อนไหวของพระองค์ ข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่สวรรค์และนั่งอยู่ก็บ่งบอกว่าพระราชกิจของพระองค์เสร็จสิ้นแล้วและว่าพระบิดาทรงยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นนั้นแล้ว ยิ่งไปกว่านั้นตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาจะไม่ถูกเปลี่ยนแปลงเลย

วันนี้พระองค์กำลัง “คาดหวัง” แต่วันหนึ่งพระองค์จะทรงกระทำกิจ พระองค์จะเสด็จมาอีกที-ไม่ใช่ในฐานะทารกในรางหญ้า แต่ในฐานะจอมกษัตริย์และจอมเจ้านาย-และเหล่าศัตรูของพระองค์จะกลายเป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์

กิจการ 17:31 บอกเราว่าพระเจ้า “ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ซึ่งในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกในความชอบธรรม โดยท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ เกี่ยวกับเรื่องนี้พระองค์ได้ให้ความมั่นใจกับทุกคนแล้ว ในการที่พระองค์ได้โปรดให้ท่านองค์นั้นเป็นขึ้นมาจากความตาย”

อิสยาห์ 63:3,4 พรรณนาถึงเรื่องนี้ในถ้อยคำเหล่านี้: “เราได้ย่ำบ่องุ่นแต่ลำพัง และจากประชากรนั้นไม่ได้มีใครอยู่กับเราเลย เพราะเราจะย่ำพวกเขาในความโกรธของเรา และเหยียบพวกเขาในความเกรี้ยวกราดของเรา และโลหิตของพวกเขาจะพรมอยู่บนเสื้อผ้าทั้งหลายของเรา และเราจะทำให้เสื้อผ้าของเราเปื้อนหมด เพราะวันแห่งการแก้แค้นอยู่ในใจของเรา และปีแห่งผู้ได้รับการไถ่ของเรามาถึงแล้ว!”

นั่นจะเป็นวันที่ถูกพูดถึงในวิวรณ์ 6:16 เมื่อมนุษย์จะอ้อนวอนต่อภูเขาลูกทั้งหลายว่า “จงล้มทับพวกเราเถิด และซ่อนพวกเราไว้ให้พ้นจากพระพิภพของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น!”

ในลูกา 19:27 เราอ่านว่า “แต่พวกศัตรูเหล่านั้นของเรา ซึ่งไม่ยอมให้เราครอบครองเหนือพวกเขา นั้น จงพามาที่นี่ และฆ่าพวกเขาเสียต่อหน้าเรา!”

ข้อ 14: “เพราะว่าโดยการทรงถวายเครื่องบูชาหนึ่งเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์”

พระคำข้อนี้ขยายความสิ่งที่ถูกกล่าวไปแล้วในข้อ 10 ไม่มีการเสนอแนะเลยว่าการชำระแยกตั้งไว้ถูกเพิ่มขึ้นหรือถูกทำให้ดีกว่าเดิม “การทำให้ถึงที่สำเร็จ” ไม่ได้ชี้ไปยังการชำระแยกตั้งไว้ แต่ชี้ไปยังสิ่งซึ่งถูกทำให้เป็นจริงแล้วโดยผู้ถูกชำระแยกตั้งนั้น สิ่งซึ่งเป็นของเราแล้วเพราะลักษณะเฉพาะตัวที่สัมฤทธิ์ผลและถาวรของสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำสำเร็จแล้วโดยการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาเดียวนั้น โดยเครื่องบูชาหนึ่ง พระคริสต์ได้ทรงจัดหาสิ่งสารพัดที่ผู้เชื่อทั้งหลายต้องการตอนนี้ และสิ่งสารพัดที่พวกเขาจะต้องการ ไม่มีสิ่งใดสามารถถูกเพิ่มเข้าไปได้อีก ความเต็มเปี่ยมของพระคริสต์และความครบบริบูรณ์ของเราในพระองค์ทำให้มันเป็นเรื่องโง่เขลาและไร้ประโยชน์ที่จะกลับไปหาระบบคนเลวและพิธีกรรมต่าง ๆ ของโมเสส

ในที่นี้เหมือนเช่นเคยพระวิญญาณบริสุทธิ์แสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงเสร็จสิ้นพระราชกิจที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจะกระทำแล้วและทรงทำให้ความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ของพระเจ้าอิมหน่าอย่างสมบูรณ์เป็นนิรันดร์:

“...โดยพระโลหิตของพระองค์เอง พระองค์ได้เสด็จเข้าไปที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียว โดยทรงได้รับการไถ่ชั่วนิรันดร์สำหรับพวกเราแล้ว” (ฮบ. 9:12)

“ดังนั้นพระคริสต์จึงได้ทรงถูกถวายหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาบาปทั้งหลายของคนเป็นอันมาก...” (ฮบ. 9:28)

“โดยพระประสงค์นั้นเอง พวกเราจึงได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยทางการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น” (ฮบ. 10:10)

สิ่งที่พระคริสต์ได้ทรงกระทำโดยเครื่องบูชาเดียวนั้นก็ถูกกระทำพร้อมกับความสิ้นสุด ไม่ต้องถูกทำซ้ำอีกเลย

พระคำข้อนี้สอนความสมบูรณ์แบบที่ไร้บาปใหม่? แน่แน่นอนว่ามันไม่สอนเช่นนั้น! “ถึงที่สำเร็จ” ในที่นี้ไม่ได้หมายความว่าผู้ที่ถูกไถ่แล้วบัดนี้สมบูรณ์แบบอย่างไร้บาป หรือว่ามันเป็นไปได้เลยที่ผู้เชื่อคนใดจะทำบาป เราจะไม่มีทางไปถึงสถานะฝ่ายวิญญาณนั้นจนกว่าเราจะเห็นพระเยซูและกลายเป็นเหมือนพระองค์

พระคริสต์ทรงทำให้ผู้ที่ถูกชำระแยกตั้งไว้ถึงที่สำเร็จแล้วในลักษณะนี้: เครื่องบูชาที่พระองค์ได้ทรงถวายนั้นสมบูรณ์แบบ และผู้เชื่อทั้งหลายถูกแยกตั้งไว้ต่างหากผ่านทาง การถวายพระกายของพระเยซูคริสต์ เป็นเครื่องบูชา ครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไป และในทางตำแหน่งพวกเขาก็ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า-สมบูรณ์แบบ ถูกยอมรับในพระบุตรที่รักของพระองค์

“โดยได้ทรงกำหนดพวกเราไว้ล่วงหน้าให้มาสู่การรับเอามาเป็นบุตรทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์สำหรับพระองค์เอง ตามชอบพระทัยอันดีแห่งพระประสงค์ของพระองค์ เพื่อจะเป็นที่สรรเสริญสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งในพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้พวกเราเป็นที่ชอบพระทัยในผู้ทรงเป็นที่รักนั้น” (อฟ.

1:5,6)

“การชำระให้บริสุทธิ์” ในพระคำข้อนี้ของเราไม่ได้หมายถึงความบริสุทธิ์ส่วนบุคคลในทันทีและครบถ้วน มันบ่งบอกถึงการแยกตั้งไว้ต่างหากของผู้เชื่อโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ สถานะของบุคคลเช่นนั้นต่อพระพักตร์พระเจ้าก็ชอบธรรมผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู ผู้เชื่อแท้ถูกทำให้ถึงที่สำเร็จแล้วเป็นนิത്യ เมื่อเราตอบคำถามที่ว่า “พวกท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระคริสต์? พระองค์ทรงเป็นบุตรของใคร?” และยอมรับความรอดเป็นของขวัญของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อในพระเยซู เราก็ได้รับความรอด และเมื่อเราได้รับความรอดแล้ว คำถามเรื่องบาปก็ถูกสะสางเป็นนิത്യ ถ้าเราทำบาปจริง ๆ เราก็มีผู้ที่เสนอความแทนกับพระบิดา (1 ยอห์น 2:1) และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของเรา

ตำแหน่งแห่งการถูกชำระแยกตั้งไว้ของเราอยู่ในพระเยซู และตำแหน่งที่สูงส่งของพระองค์ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้านี้เป็นการรับประกันของพระองค์เกี่ยวกับสถานะที่เปี่ยมสง่าราศีของเราตอนนี้ คุณเชื่อใจได้เช่นกันว่าตราบใดที่พระเยซูคริสต์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาในตำแหน่งแห่งสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดช สถานะของเราก็ถูกรับประกัน-และพระเยซูจะทรงอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าต่อไปจนกว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาในฟ้าอากาศ ซึ่งเมื่อถึงเวลานั้นเราจะถูกรับขึ้นไปพบกับพระองค์และครอบครองกับพระองค์ อ่าน 1 เธสะโลนิกา 3:13, 2 เธสะโลนิกา 4:13-18 และวิวรณ์ 20:5,6

ข้อ 15-18: “เกี่ยวกับสิ่งนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานแก่พวกเราด้วย เพราะหลังจากที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วก่อนหน้านี้ว่า “นี่เป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับพวกเขาภายหลังวันเหล่านั้น” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ “เราจะบรรจুবรรดาราชาบัญญัติของเราไว้ในใจของพวกเขา และจะจารึกราชบัญญัติเหล่านั้นไว้ในจิตใจของพวกเขา และบรรดาบาปและความชั่วช้าของพวกเขา เราจะไม่นจดจำอีกต่อไป” บัดนี้การทรงยกบาปเหล่านี้อยู่ที่ไหน ก็ไม่มีการถวายเป็นบูชาใบบาปอีกต่อไป”

ความจริงที่ถูกนำเสนอในข้อ 15 ถึง 17 ถูกยกมาในฮีบรู 8:8-12 และถูกเอามาจากเยเรมีย์ 31:32-34 ในข้อ 16 พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า “พันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับพวกเขา” แทนที่จะเป็น “พันธสัญญาที่เราจะกระทำกับวงศ์วานแห่งอิสราเอล” นัยสำคัญตรงนี้ก็คือ การแผ่ขยายกว้างออกจากชนชาติอิสราเอลไปสู่สภาพทั่วไปและเป็นสากล-ยิว ต่างชาติ กรีก “ผู้ใดก็ตาม” เครื่องแบ่งกันเหล่านั้นถูกพังลงแล้ว ในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ไม่มีทั้งยิวและกรีก ทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียว

“เกี่ยวกับสิ่งนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานแก่พวกเราด้วย...” สิ่งแรกที่ถูกชี้ให้เห็นในที่นี้ก็คือว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นบุคคลผู้หนึ่ง-และเป็นพระเจ้า พระองค์ทรงถูกเรียกว่าเป็นองค์เดียวกับพระเยซู โสวาทของเยเรมีย์ คำกล่าวนี้ชี้ให้เห็นเช่นกันถึงการได้รับการตลใจของคำพยากรณ์ของเยเรมีย์ (ศึกษา เยเรมีย์ 31) ในนัยที่กว้างกว่า มันชี้ให้เห็นถึงการได้รับการตลใจของจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูและของพระวจนะของพระเจ้าโดยรวม

เปาโลกล่าวชัดเจนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานผู้หนึ่งแก่เรา แน่แน่นอนว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานรับรองความเป็นเอกภาพของพระวจนะของพระเจ้าตั้งแต่ต้นจนจบ ข่าวสารของเยเรมีย์ออกมาจากลมพระโอษฐ์ของพระเจ้า เช่นเดียวกับข่าวสารที่ถูกให้ไว้ตรงนี้ผ่านทางอัครทูตเปาโล ซึ่งทำให้คริสเตียนชาว

ฮีบรูเหล่านั้นทราบถึงกฎใหม่แห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์

“...เพราะหลังจากที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้วก่อนหน้านี้ว่า ‘นี่เป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับพวก เขาภายหลังวันเหล่านั้น...’ ฮีบรู 8:10-12 ให้คำพูดที่ยกมาแบบครบถ้วนจากเยเรมีย์ 31 แต่ในที่นี้ หลาย บรรทัดถูกละไว้จากคำพูดที่ยกมา ในบทที่ 8 เปาโลกำลังเน้นความเหนือกว่าของพันธสัญญาใหม่นั้นเมื่อเทียบกับระบบคนเลวี และภายใต้พันธสัญญาที่ดีกว่านั้น ราชบัญญัติต่าง ๆ ของพระเจ้าจะถูกจารึกไว้ในใจของ มนุษย์แทนที่บนแผ่นศิลาทั้งหลาย แต่ในข้อพระคำตอนนี้ของเรา การเน้นย้ำหลักอยู่ตรงที่ข้อเท็จจริงเรื่องความ ถาวรของพันธสัญญาใหม่นั้น พระเจ้าตรัสว่า “บรรดาบาปและความชั่วช้าของพวกเขา เราจะไม่นจดจำอีกต่อไป” บาปทั้งหลายถูกล้างออกไปเป็นนิรันดร์ ถูกยกโทษเป็นนิรันดร์ เพราะเครื่องบูชาของพระคริสต์บนกลโกธา ข้อ พระคำตรงนี้เน้นความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีที่ว่าบาปทั้งหลายของผู้เชื่อไม่สามารถกลับมาเล่นงานเขาได้อีกเลย บาปทั้งหลายของเขาอยู่ภายใต้พระโลหิตแล้ว ไม่ถูกจดจำอีกเลย ถูกโยนทิ้งทะเลแห่งความหลงลืมของพระเจ้า แล้ว ข้อเท็จจริงอันเปี่ยมสง่าราศี! จงเชื่อมั่นเถิด!

เมื่อนำทุกอย่างมาบวกเข้าด้วยกัน คำตอบก็คือ “บัดนี้การทรงยกบาปเหล่านี้อยู่ที่ไหน ก็ไม่มีการถวาย เครื่องบูชาไถ่บาปอีกต่อไป” เครื่องบูชาต่าง ๆ ภายใต้ระบบของโมเสสปกปิดบาปแค่ชั่วคราว แต่บาปถูกนำมาสู่การระลึกถึงเป็นระยะ ๆ เมื่อเครื่องบูชาเหล่านั้นถูกถวายซ้ำแล้วซ้ำอีก แต่บัดนี้ โดยทางหนึ่งที่มีชีวิตและดี กว่า การถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาเดียวของพระคริสต์ได้ลบมลทินบาปเป็นนิรันดร์ สำหรับผู้เชื่อ บาปถูก เอาออกไปแล้ว ถูกตรึงที่กางเขนของพระเยซู ได้รับการยกโทษเป็นนิรันดร์ เมื่อสำเร็จเช่นนี้แล้ว และเครื่องบูชา นั้นที่สมบูรณ์และสัมฤทธิ์ผลถูกยอมรับโดยพระเจ้าพระบิดาแล้ว ก็เป็นที่แน่นอนว่า “ไม่มีการถวายเครื่องบูชา ไถ่บาปอีกต่อไป” การพยายามถวายเครื่องสัตวบูชาเพื่อไถ่บาปอีกก็เท่ากับเป็นการไม่ให้เกียรติพระเจ้าและหัก ล้างความน่าเชื่อถือของพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์บนกางเขนนั่น

ผู้เชื่อหลายคนมักเข้าใจความจริงอันยิ่งใหญ่ของ 1 ยอห์น 1:9 อย่างแท้จริง: “ถ้าพวกเราสารภาพ บาปของเรา (ไม่ใช่รำไห่ อ้อนวอน และร้องขอการยกโทษ) พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรมที่จะโปรด ยกบาปทั้งหลายของพวกเรา และที่จะทรงชำระพวกเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น”

ลูกของพระเจ้าไม่จำเป็นต้องอ้อนวอนและร้องขอต่อพระเจ้าเพื่อรับการยกโทษ เราสารภาพบาปทั้ง หลายของเราทุกวัน โดยรู้ว่าเราขาดจากสง่าราศีของพระเจ้าทุกวัน และเมื่อเราสารภาพความอ่อนแอของเรา การที่เราต้องพึ่งพาพระองค์และฤทธิ์เดชของพระองค์อย่างสิ้นสุดใจ พระองค์ก็ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม: พระองค์ก็ทรงยกโทษบาปทั้งหลายของเราและชำระเราให้สะอาดจาก “ความอธรรมทั้งสิ้น”

พระเจ้าไม่ยอมให้ลูก ๆ ของพระองค์ทำบาป แต่ “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาป พวกเราก็มีผู้ที่เสนอความ แทนสติต่ออยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น” (1 ยอห์น 2:1) ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้ ยึดความหวังอันมั่นคง ยิ่งใหญ่ และปลอบประโลมใจที่เรามีในพระเยซู ผู้ที่เสนอความแทนของเรา-เครื่องบูชา ไถ่บาปเดียวที่สมบูรณ์แบบและครบบริบูรณ์ซึ่งถูกถวายครั้งเดียวพอ ไม่ต้องถวายซ้ำอีกเลย เครื่องบูชาของ พระองค์ไม่ต้องถูกถวายซ้ำเพราะว่ามันทำให้พระเจ้าพอพระทัยแล้วเป็นนิรันดร์ ผู้เชื่อทั้งหลายที่มีใจฝึกฝัฝ่าย วิญญาณ ซึ่งกำลังเปลือยเปลือยกับสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนอย่างแท้จริงก็พักสงบในข้อเท็จจริงอัน

มันคงของพระเจ้านี้และเดินทุกวันในความสว่างนั้น เราเดินในพระองค์ผู้ซึ่ง หลังจากที่พระองค์ถวายเครื่องบูชาเดียวเพื่อไถ่บาปทั้งหลายเป็นนิรันดร์แล้ว ได้นั่งลงที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อปฏิบัติหน้าที่เพื่อเราในฐานะมหาปุโรหิต ผู้ทูลวิงวอน และผู้เสนอความแทนของเรา!

ข้อ 18 นำข้อสนับสนุนทั้งหมดไปสู่จุดสุดยอด ด้วยเหตุนี้ จึงไม่อาจมีเครื่องบูชาไถ่บาปเพิ่มอีก ไม่มีการนำเครื่องสัตวบูชาใดมาถวายเพิ่มอีก พันธสัญญาใหม่นั้นไม่ร้องขอการถวายเครื่องสัตวบูชาประจำวันหรือประจำปี ความต้องการของพระเจ้าได้รับการตอบสนองแล้ว!

ภายใต้พันธสัญญาใหม่นั้นผู้เชื่อเข้าสู่ ที่บริสุทธิ์ที่สุดและนมัสการที่นั่น

ข้อ 19 และ 20: “เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เพราะมีใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู โดยทางใหม่และที่มิซีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงอุทิศไว้สำหรับพวกเรา โดยผ่านทางมานัน นั่นคือที่จะกล่าวว่า เนื้อหนังของพระองค์”

ก่อนเข้าสู่ความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ถูกนำเสนอตรงนี้ ขอให้เราทบทวนสิ่งเหล่านั้นที่เราเรียนรู้ไปแล้วเกี่ยวกับพระคริสต์ของพระเจ้าผู้ได้ทรงกลายเป็นพระเยซูของเรา เราถูกเตือนความจำเกี่ยวกับความสมบูรณ์แบบเหล่านั้นของพระบุตรของพระเจ้า-ไร้บาป ไร้อูบาย ปราศจากตำหนิหรือริ้วรอย ทรงเป็นพระเจ้าที่ไม่มีใครครหาได้และเป็นมนุษย์ที่ไม่มีใครครหาได้ กระนั้นพระองค์ได้ทรงถ่อมพระองค์ลงและมีความเชื่อฟัง กระทั่งจนถึงความมรณาแห่งกางเขนนั้น

เราได้เห็นพระคริสต์มหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่ได้รับการค้ำจุนจากแม่ทัพใหญ่ของพระองค์ นั่นคือพระเจ้าพระบิดา และทรงถูกยอมรับเข้าภายในมานันนั้น ทรงกลายเป็นสมอแห่งความหวังของเราแล้ว บัดนี้พระองค์นั่งอยู่บนพระที่นั่งแห่งพระคุณต่อเบื้องพระพักตร์ของพระบิดาและที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์

ในการศึกษาค้นคว้าของเราจนถึงตอนนี้เราได้เห็นซ้ำแล้วซ้ำอีกความครบบริบูรณ์ ฤทธิ์เดช และคุณค่านิรันดร์ของเครื่องบูชาเดียวนั้นคือตัวพระองค์เอง-ซึ่งครบบริบูรณ์เหลือเกิน เป็นนิรันดร์เหลือเกิน จนมันยกเลิกเครื่องบูชาก่อนหน้านี้ทั้งหมดและทำให้พวกมันไม่มีผล เครื่องบูชาเดียวของพระองค์เปี่ยมด้วยเดชานุภาพ ยอดเยี่ยม ไร้มลทินอย่างไร้ขีดจำกัด สมบูรณ์ และน่าพอใจเหลือเกินจนมันไม่จำเป็นและเปล่าประโยชน์อย่างสิ้นเชิงที่จะเสนอแนะหรือถวายเครื่องสัตวบูชาอื่นใดเพื่อไถ่บาป คำถามเรื่องบาปเป็นอันยุติชั่วนิรันดร์ในพระเยซู ไม่มีถ้อยคำมากพอในทุกภาษาของทั้งโลกที่จะพรรณนาถึงความครบบริบูรณ์แห่งภารกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก

เนื่องจากทั้งสิ่งนี้ถูกทำสำเร็จแล้ว ผลลัพธ์เหล่านั้นจึงทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายมี “ใจกล้าที่จะเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู” ลองคิดถึง ท่านที่รัก: โดยพระโลหิตของพระเยซูผู้เชื่อจึงได้รับเชิญให้เข้าไปภายในมานันด้วยใจกล้า ภายในที่บริสุทธิ์นั้น สู่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า!

จงสังเกตว่าในข้อ 19 คำเรียก “ชนชาติอิสราเอล” ไม่ได้ถูกใช้ แต่คนเหล่านั้นที่ได้รับเชิญให้เข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดก็ถูกเรียกง่าย ๆ ว่า “พี่น้องทั้งหลาย” กำแพงที่กั้นกลางนั้นถูกพังลงแล้วและถูกเอาออกไปเป็น

นิตย (จงศึกษา เอเฟซัส 2:11-22) การจัดเตรียมที่ถูกระงับโดยพระเจ้าผ่านทางการถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชาของพระคริสต์ทำให้โอกาสเหล่านั้นที่หาได้เทียบตามที่ถูกนำเสนอตรงนี้เป็นไปได้ “พี่น้องทั้งหลาย” หมายถึงผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว-คนเหล่านั้นที่ได้ใช้ความเชื่อและความหวังในพระบุตรของพระเจ้า ยอมรับความมรณาที่ลบมลทินและเป็นเครื่องบูชาของพระองค์บนกางเขนนั้น เมื่อผู้ใดยอมรับความมรณา การถูกฝัง การคืนพระชนม์ และการเสด็จขึ้นของพระองค์โดยความเชื่อ ผู้นั้นก็ได้รับเชิญให้เข้าสู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าภายในไม่นานนั้นด้วยใจกล้า ช่างแตกต่างจากสมัยภาคพันธสัญญาเดิมจริง ๆ เมื่อการเข้าไปภายในไม่นานนั้นหมายถึงความตายทันที! ภายใต้พันธสัญญาใหม่นั้น มันคือความตายแน่นอนที่จะอยู่ต่อไปข้างนอกมานั้น

“เหตุฉะนั้น” ในข้อ 19 พูดถึงสิ่งซึ่งมาก่อนคำพูดทั้งหลายในพระคำข้อต่อ ๆ ไปที่ตามมา-ซึ่งหมายความว่า “มนุษย์ผู้นี้ หลังจากพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงคนเดียวเพื่อบาปทั้งหลายซึ่งใช้ได้เป็นนิตย ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า...เพราะว่าโดยการทรงถวายเครื่องบูชาคนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิตย” (ข้อ 12,14) สารพัดที่เราจะเป็นได้ สารพัดที่เราจะมีได้ในชีวิตฝ่ายวิญญาณและในเมืองนั้นที่ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับลูก ๆ ของพระเจ้า จะเป็นของเราเพราะพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์และไม่ใช่เพราะคุณความดีใด ๆ ของเราเลย ไม่แปลกที่เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่ก็โดยพระคุณของพระเจ้า!”

“ใจกล้า” บ่งบอกถึงความมั่นใจเพราะสิ่งที่พระคริสต์ทรงทำสำเร็จแล้ว โดยใจกล้าผู้เชื่อจึงเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้นพร้อมกับความมั่นใจและความเชื่อมั่น โดยรู้ว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คนกลาง ผู้ที่เสนอความแทน และมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเราทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตยเพื่อทำการทูลวิงวอนเผื่อเรา เราไม่จำเป็นต้องเข้าหาพระเจ้าด้วยความกลัวและตัวสั่น เพราะเรารู้ว่าพระองค์ได้ทรงรักเราและได้ประทานพระเยซูให้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา เรารู้ว่าพระเยซูทรงมีชีวิตอยู่เพื่อทูลวิงวอนเผื่อเรา และในพระนามของพระองค์เราเข้าไปยังพระที่นั่งแห่งพระคุณด้วยความมั่นใจและความเชื่อมั่น

“ที่บริสุทธิ์ที่สุด” ในภาษาเดิมอ่านว่า “สถานบริสุทธิ์นั้น” เมื่อพระคริสต์สิ้นพระชนม์ ม่านในพระวิหารก็ขาดกลางจากบนลงล่าง และด้วยเหตุนี้สิ่งบริสุทธิ์ทั้งหมดนั้นจึงถูกผนวกรวมเข้าด้วยกัน ม่านในพระวิหารนั้นเคยแยกทั้งสองส่วนออกจากกัน และเมื่อม่านนั้นถูกเปิดแล้ว จึงมีสถานบริสุทธิ์เดียวแทนที่จะมีสอง ในพลับพลาแห่งสวรรค์มีส่วนเดียวเท่านั้น-ที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายในม่านนั้น และเราเข้าสู่ที่บริสุทธิ์นั้นวันนี้ ทุกวัน ในระหว่างการเดินทางแบบผู้สัญจรของเราจากแผ่นดินโลกไปสู่สวรรค์

และเราเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า โดยสิทธิอันใดเล่า? เราเข้าไปโดยพระโลหิตของพระเยซู! ไม่มีผู้ใดตั้งแต่อาดัมเป็นต้นมาที่กล้าเข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าโดยปราศจากโลหิต เราไม่เข้าเฝ้าพระเจ้าโดยถือพระโลหิตของพระเยซูจริง ๆ แต่ในคุณความดีของมันและถูกชำระให้สะอาดโดยมันแล้ว เนื่องจากพระโลหิตของพระเยซูคริสต์เจ้าทำให้พระเจ้าพอพระทัยอย่างสมบูรณ์แล้ว เราที่เชื่อบนพระองค์จึงมีความมั่นใจและความกล้า ความเชื่ออันเด็ดขาด ในการเข้าเฝ้าพระเจ้าของเราโดยอาศัยพระโลหิตที่หลังรินนั้น

“โดยทางใหม่และที่มีชีวิต...” ภาษากรีกตรงตัวอ่านว่า “โดยทางที่ถูกฆ่าบูชาสวด ๆ ร้อน ๆ และที่มีชีวิต” ทางแห่งศาสนานิวเป็นทางแห่งความตาย-หนทางเดียวที่ประชาชนเหล่านั้นจะสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ก็คือ โดยทางความตายของสัตว์ตัวหนึ่ง แต่พระคริสต์ทรงเป็น “ทางที่มีชีวิต”-พระองค์ไม่ใช่คนตายแล้ว พระองค์ทรงมีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์และบัดนี้ทรงอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า (ฮบ. 7:25) เนื่องจากพระคริสต์ผู้ทรงเป็นเครื่องสัตวบูชาที่แท้จริงของเรา ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้น ทางนั้นที่ไปถึงพระเจ้าจึงเป็นทางหนึ่งทีใหม่และมีชีวิต-และมีทางแห่งความรอดทางเดียวเท่านั้น พระเยซูตรัสว่า “เราเป็นทางนั้น ความจริงนั้น และชีวิตนั้น ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้ยกเว้นมาทางเรา” (ยอห์น 14:6)

ไม่มี “ประตูหลัง” ที่จะเปิดเข้าสู่สวรรค์ ไม่มีประตูด้านข้างและไม่มีทางอ้อม ทางทั้งหมดที่ไม่ได้ผ่านพระเยซูล้วนเป็นทางลัดของพญามาร ทางอ้อมต่าง ๆ ของนรก และพวกมันไม่นำไปสู่นครขาวดุกมุกดานั้น

ใครบางคนอาจถามว่า “เรากล่าวได้อย่างไรว่าพระคริสต์ทรง ‘ถูกฆ่าบูชาสวด ๆ ร้อน ๆ’ เนื่องจากจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูถูกเขียนภายหลังกลโกธาตั้งสามสิบปี?” เรากล่าวเช่นนั้นได้เพราะว่า หลังจากเกือบยี่สิบศตวรรษ เครื่องสัตวบูชานี้ก็ยังคง ใหม่ มีชีวิต และทรงฤทธิ์มากพอ ๆ กับวันนั้นที่พระเยซูเสด็จเข้าไปภายในม่านนั้น! พระคุณของพระองค์สดใหม่ทุกชั่วขณะของทุกวัน พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ และด้วยเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็น “ทางนั้นที่ถูกฆ่าบูชาสวด ๆ ร้อน ๆ”

“...ซึ่งพระองค์ได้ทรงอุทิศไว้สำหรับพวกเรา...” ในภาษากรีก คำว่า “consecrated” บางครั้งก็ถูกแปลเป็น “dedicated” และมันหมายถึง ได้เริ่มต้น พระคริสต์ได้เริ่มต้นทางที่ถูกฆ่าบูชาสวด ๆ ร้อน ๆ นั้น ทางนั้นที่มีชีวิต เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อทำการทูลวิงวอนเพื่อพวกเรา และเพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ พระองค์จึงสามารถช่วยทุกคนที่มาหาพระเจ้าโดยพระองค์ให้รอดจนถึงที่สุด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ เราก็จะมีชีวิตอยู่เช่นกัน

“...ผ่านทางม่านนั้น คือที่จะกล่าวว่า เนื้อหนังของพระองค์” ในพระวิหาร ม่านนั้นที่ทำด้วยผ้าป่านซึ่งแบ่งแยกที่บริสุทธิ์ที่สุดออกจากส่วนที่เหลือของพลับพลาที่แบ่งแยกมนุษย์จากพระเจ้าเช่นกัน อัครทูตท่านนี้บอกเราในข้อพระคำนี้ของเราว่าม่านนั้นซึ่งเคยแขวนอยู่หน้าวิหารที่บริสุทธิ์ที่สุดในพลับพลาอันเป็นภาพเลื่องหนึ่งของเนื้อหนัง นั่นก็คือ ความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์

แต่พระคริสต์ผู้หนึ่งที่ยังไม่ถูกตรึงกางเขนก็เป็นเครื่องกีดขวางระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เหมือนกับที่ม่านในพระวิหารเคยปิดกั้นมนุษย์ออกจากที่บริสุทธิ์ที่สุด นี่ปรากฏชัดในตัวมันเอง เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ และความสมบูรณ์แบบของพระองค์มีแต่เน้นย้ำความไม่สมบูรณ์แบบของมนุษย์

พร้อมกับเลือดเท่านั้นมหาบุโรหิตจึงเข้าไปภายในม่านนั้นได้ ดังนั้นเราจึงไม่เข้าไปอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระเจ้าผ่านทางชีวิตบนโลกนี้ของพระคริสต์ ทางเข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุดเบื้องบนได้ถูกเปิดออกแล้วโดยทางความเป็นมนุษย์ของพระคริสต์ที่เปราะเปื้อนด้วยพระโลหิตแห่งการลบมลทินของพระองค์เองเท่านั้น พระเจ้าทรงยืนยันความจริงอันยิ่งใหญ่ในการที่ม่านในพระวิหารนั้นถูกฉีกขาดเป็นสองท่อนจากบนลงล่าง ณ เวลานั้นที่พระเยซูสิ้นพระชนม์

พระเยซูเจ้า ผ่านทางม่านนั้นแห่งพระกายของพระองค์ ได้ทรงเปิดทางเข้าสู่พระเจ้าสำหรับมนุษย์ทุก

คนแล้ว เหล่าผู้รู้ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับความหนาของม่านนั้นในพระวิหาร-บางคนกล่าวว่าม่านหนาหนึ่งนิ้ว คนอื่น ๆ เชื่อว่าม่านหนากว่านั้น มันถูกทอดด้วยมือจากผ้าป่านบริสุทธิ์และไม่มีมนุษย์คนใดสามารถฉีกมันให้ขาดจากกันได้!

เมื่อพระเจ้าทรงฉีกม่านนั้นในพระวิหาร มีการบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าเครื่องกีดขวางทุกอย่างถูกเอาออกไปแล้ว และว่าทางนั้นถูกเปิดแล้วเข้าสู่ต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์สำหรับ “ผู้ใดก็ตามที่ยอมมาหาพระเจ้าโดยพระเยซูคริสต์”

ข้อ 21 และ 22: “และเพราะมีมหาบุโรหิตเหนือครอบครัวของพระเจ้าแล้ว ขอให้พวกเราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ในความเชื่ออันมั่นคงเต็มเปี่ยม โดยให้ใจของพวกเราถูกประพรมชำระให้พ้นจากใจวินิจฉัยผิดและชอบอันชั่วร้าย และกายของพวกเราถูกล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์”

ภาษาเดิมตรงนี้อ่านว่า “โดยมีบุโรหิตจอมพลังผู้หนึ่ง” คำกรีกตรงนี้ คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “มหา” คือ เมกะกัน มันเป็นคำคุณศัพท์หนึ่ง ที่บ่งบอกถึงบุคคลทั้งหลายที่แตกต่าง ถูกยกชู จอมพลัง เป็นตัวเอก หรือโดดเด่น พระเยซูไม่ใช่แค่มหาบุโรหิตอีกคนหนึ่ง พระองค์ทรงเป็นบุโรหิตผู้หนึ่งที่มีกำลังมาก แตกต่าง ถูกยกชูเป็นตัวเอก และโดดเด่นเหนือพระนิเวศของพระเจ้า เหตุใดเราจึงต้องการพวกบุโรหิตฝ่ายโลกเล่าในเมื่อเรามีบุโรหิตที่มีกำลังมากอย่างพระคริสต์ ซึ่งนั่งอยู่ภายในม่านนั้นบนพระที่นั่งแห่งพระคุณแล้ว เพื่อจะทรงปฏิบัติกิจเพื่อเรา?

มีความสับสนอยู่บ้างในท่ามกลางเหล่าผู้รู้เกี่ยวกับว่า “ครอบครัวของพระเจ้า” ในที่นี้หมายถึงอะไร? นี่หมายถึงพวกอาคารที่ประชุมของคริสตจักรไหม? มันกำลังพูดถึงฟลัมพลาฝ่ายสวรรค์หรือ? หรือมันหมายถึงบุคคลทั้งหลายซึ่งรวมกันเป็นครอบครัวของพระเจ้า?

เหมือนเช่นเคย เราพบคำตอบในพระคัมภีร์ ในฮีบรู 3:6 เราอ่านว่า “แต่พระคริสต์นั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอยู่เหนือครอบครัวของพระองค์ ครอบครัวของพระองค์นั้นคือพวกเรา ถ้าพวกเรายึดความไว้นั้นเชื่อใจและความปิตินดีแห่งความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด”

ในเอเฟซัส 2:19-22 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้นบัดนี้ พวกท่านจึงไม่ใช่บรรดาคนแปลกหน้าและคนต่างชาติอีกต่อไป แต่เป็นพลเมืองร่วมกับพวกวิสุทธิชน และเป็นของครอบครัวของพระเจ้า และได้ถูกสร้างขึ้นบนรากฐานของพวกอัครทูตและพวกผู้พยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างซึ่งถูกต่อกันสนิทจึงเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ในพระองค์นั้น พวกท่านก็กำลังถูกสร้างขึ้นด้วยกันให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าโดยทางพระวิญญาณด้วย”

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นพระนิเวศของพระเจ้า-พระองค์ไม่ทรงสถิตอยู่ในอาคารต่าง ๆ ที่ทำขึ้นด้วยมือ ผู้เชื่อทุกคนเป็นฟลัมพลาหลังหนึ่งของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้เชื่อทุกคนเป็นบุโรหิตและกษัตริย์:

“แต่พวกท่านเป็นชั่วอายุที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เป็นพวกบุโรหิตหลง เป็นประชาชนอันบริสุทธิ์ เป็นชนชาติอันประหลาด เพื่อพวกท่านจะได้สำแดงบรรดาคำสรรเสริญของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกพวกท่านให้ออกมาจากความมืด เข้าสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์” (1 ปต. 2:9)

“แต่พระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระล้างพวกเราจากบาปของพวกเราในพระโลหิต

ของพระองค์เอง และทรงตั้งพวกเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตต่อพระเจ้าและพระบิดาของพระองค์ ขอพระเกียรติและโอศวรรย์จงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ เอเมน” (วิว. 1:5,6 บางส่วน) แม้แต่วิสุทธิชนที่อ่อนแอที่สุดก็ได้รับเชิญให้เข้าสู่ที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระคริสต์ และพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นเพื่อเป็นคนกลางให้เราในฐานะปุโรหิตจอมพลังของเรา เราเข้าไปที่นั่นด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยม

“ขอให้พวกเราเข้ามาใกล้...” มีซีให้เห็นไปแล้วว่าภายใต้ระบบคนเลวี่ประชาชนเคยถูกแยกขาดจากพระเจ้า พวกเขาไม่กล้าเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุด เฉพาะมหาปุโรหิตเข้าไปที่นั่นได้ และเขาเข้าไปแค่ปีละครั้งเท่านั้น แต่บัดนี้ผู้เชื่อทุกคนที่ถูกชำระล้างด้วยพระโลหิตแล้วก็นำมาใกล้พระเจ้า (อพ. 2:13)

เราจะต้องเข้าไปใกล้ “ด้วยใจจริง”-นั่นคือ ด้วยใจที่จริงใจและอุทิศ เต็มใจที่จะเชื่อฟังต่อพระเจ้าในทุกด้าน ใจดวงหนึ่งที่พร้อมฟังพระวาทะและกระตือรือร้นที่จะเชื่อฟังมัน-ไม่ใช่ในการปรนนิบัติภายนอก แต่ในการนมัสการที่แท้จริงในฝ่ายวิญญาณ หลายหมื่นคนร่วมประชุมกับคริสตจักรเข้าวันอาทิตย์และทำตามพิธีกรรมและรายการต่าง ๆ ของการประชุมนมัสการ พวกเขาเอาซองถวายทรัพย์สวย ๆ ใส่ในถาดถวายทรัพย์ เพื่อบอกรว่าตนแบ่งปันของกำนัลต่าง ๆ ของตนแล้ว แต่พวกเขาถูกจัดอยู่ในประเภทของคนเหล่านั้นที่พระเยซูตรัสถึงว่า “ชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของพวกเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของพวกเขา แต่ใจของพวกเขาอยู่ห่างไกลจากเรา แต่พวกเขานมัสการเราโดยไร้ประโยชน์ โดยสอนบรรดาบทบัญญัติของมนุษย์เป็นหลัก คำสอนทั้งหลาย” (มธ. 15:8,9)

พระเจ้าทรงปรารถนาการนมัสการและการสรรเสริญที่มาจากหัวใจที่จริงใจ พระเยซูตรัสแก่หญิงชาวสะมาเรียคนนั้นว่า “พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และคนทั้งหลายที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการพระองค์ในจิตวิญญาณและในความจริง” (ยอห์น 4:24) เราได้รับเชิญให้เข้ามาใกล้ด้วยใจจริง-และด้วยใจเช่นนั้นเราจึงสามารถเข้ามาหาพระเจ้าได้ “ในความเชื่ออันมั่นคงเต็มเปี่ยม”

จริงอยู่ที่เรามีความอ่อนแอหลายอย่างและเรารู้ว่าเราไม่คู่ควร แต่ความมั่นใจของผู้เชื่ออยู่ในความคู่ควรของพระคริสต์-พระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ พระราชกิจที่เสร็จสิ้นและทำให้พอพระทัยของพระองค์ พระเจ้าทรงมูสาไม่ได้ และพระองค์ทรงสัญญาแล้วว่า จะรับเราไว้หากเรายอมมาหาพระองค์ผ่านทางพระเยซูคริสต์ ดังนั้นเราจึงควรใช้ความเชื่ออันมั่นคงเต็มเปี่ยม-และถ้าเราไม่วางใจพระองค์ เราก็จะถูกพระเจ้า พระวาทะของพระองค์ และพระคุณของพระองค์:

“ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นมีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะผู้ที่มีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เรื่องพระบุตรของพระองค์” (1 ยอห์น 5:10)

“...โดยให้ใจของพวกเราถูกประพรมชำระให้พ้นจากใจวินิฉัยผิดและชอบอันชั่วร้าย...” เราพบถ้อยคำที่คล้ายคลึงในฮีบรู 9:21, 11:28, 12:24 และใน 1 เปโตร 1:2 นี่เป็นการอ้างอิงถึงการประพรมเลือดในพลับพลา มันจึงเป็นเรื่องที่ชาวฮีบรูเหล่านั้นคุ้นเคยดี (อพย. 12:7; 29:16) การ “ประพรมเลือด” จริง ๆ แล้วหมายถึง “การทาเลือด” และดังนั้นเราจึงเห็นว่า “ใจของพวกเราถูกประพรมชำระให้พ้นจากใจวินิฉัยผิดและชอบอันชั่วร้าย” จริง ๆ แล้วหมายถึงใจที่ถูกล้างในพระโลหิตของพระเยซูไปตกแล้ว (ฮบ. 9:14)

“...และกายของพวกเราถูกล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์” คำกล่าวนี้ไม่เกี่ยวข้องกับบัพติศมาในน้ำ ถึงแม้ว่าบัพติศมาเป็นพิธีหนึ่งของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ที่บ่งบอกถึงความตาย การถูกฝัง การฟื้นคืนชีพ และชีวิตใหม่ก็ตาม ผู้เชื่อทั้งหลายควรรับบัพติศมา แต่บัพติศมาไม่นำชีวิตใหม่มาให้ ชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด และพระโลหิตของพระเยซูเท่านั้นนำชีวิตใหม่มาให้

บางคนแยกแยะพระวจนะอย่างผิด ๆ พวกเขายกข้อพระคัมภีร์นอกบริบทเพื่อพิสูจน์ประเด็นต่าง ๆ ทางศาสนาของตน พระคำตอนนี้ถูกใช้ผิดบ่อย ๆ โดยคนเหล่านั้นที่พยายามพิสูจน์ว่าบัพติศมาจำเป็นสำหรับความรอด นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับ 1 เปโตร 3:20-22 ที่อ้างอิงถึงแปดชีวิตที่รอดในเรือนั้น

จริงอยู่ที่โนอาห์และครอบครัวของเขาถูกพายุขึ้นจริง ๆ โดยน้ำนั้นและดังนั้นพวกเขาจึงรอดชีวิต แต่พวกเขาอยู่ในเรือนั้น และเรือนั้นเป็นภาพถึงถึงพระคริสต์ โนอาห์รอดเหมือนกับที่เราได้รับความรอด-โดยพระคุณ (ปฐมก. 6:8) พระคุณกลายเป็นของเราโดยความเชื่อ ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า ในฮีบรู 11:7 เราอ่านว่า “โดยความเชื่อ โนอาห์ ซึ่งได้รับคำเตือนจากพระเจ้าถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ยังไม่ปรากฏ ด้วยความเกรงกลัว จึงได้จัดแจงต่อเรือ เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด โดยเรือนั้นท่านจึงได้ประภโทษโลก และได้กลายเป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งเป็นโดยความเชื่อ”

น้ำในพระคัมภีร์เป็นสัญลักษณ์หนึ่งของพระวจนะ (ยอห์น 15:3; อฟ. 5:26; 1 ปต. 1:23) พระเยซูตรัสว่า “ยกเว้นผู้หนึ่งผู้ใดได้บังเกิดจากน้ำและจากพระวิญญาณ ผู้หนึ่งไม่สามารถเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าได้” (ยอห์น 3:5)

ความหมายของข้อพระคำนี้ของเราในหนังสือฮีบรู จึงเป็นพระราชกิจของพระวิญญาณของพระเจ้าในการชำระแยกตั้ง ชำระให้สะอาด ชำระให้บริสุทธิ์ ผ่านทางการอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ และการชำระให้สะอาดทุกวันของผู้เชื่อโดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะของพระเจ้า

พระเยซูตรัสแก่หญิงคนหนึ่งที่บ่อน้ำว่า “ผู้ใดก็ตามที่ดื่ม น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่ น้ำซึ่งเราจะให้แก่เขา นั้นจะเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขา พุ่งขึ้นเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 4:14) บ่อแห่งน้ำที่มีชีวิต-ไม่ใช่ในอ่างรับบัพติศมา แต่ในมนุษย์ภายใน

พระเยซูทรงเปิดฉากการสนทนากับผู้หญิงคนนี้โดยขอน้ำนางดื่ม แต่ก่อนการสนทนานั้นสิ้นสุดลง นางก็ขอน้ำที่มีชีวิตจากพระองค์ และพระเยซูทรงทำอะไรว? พระองค์ตรัสใหม่ว่า “จงลงมาที่แม่น้ำจอร์แดนและขอให้เราให้บัพติศมาเจ้าเถิด”? ไม่ใช่เลยครับ พระองค์ตรัสเจ็ดคำแก่นาง-ถ้อยคำที่ทำการอัศจรรย์หนึ่งในใจที่บาปหนาของนาง พระองค์ตรัสว่า “เราที่กล่าวกับเจ้าเป็นท่านผู้นั้น (พระเมสสิยาห์)!” นางขอน้ำที่มีชีวิต และพระเจ้าทรงใส่บ่อน้ำหนึ่งไว้ภายในตัวนาง นางเชื่อเจ็ดคำนั้นที่พระเยซูตรัสแก่นาง และบ่อแห่งน้ำที่มีชีวิตพุ่งขึ้นในจิตวิญญาณของนาง นางทิ้งหม้อน้ำไว้และวิ่งเข้าไปในเมืองบอกเล่าแก่ผู้คนที่ว่านางได้พบพระคริสต์แล้ว หญิงแพศยาที่ใจสลายกลายเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่ชนะจิตวิญญาณ และคนทั้งชุมชนหันมาหาพระเยซู เพราะคำพยานของนาง!

น้ำที่เคลื่อนไหวเป็นภาพถึงของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (เช่นใน ยอห์น 7:37-39) แต่ในทีส่วนใหญ่ในพระคัมภีร์ น้ำสื่อถึงพระวจนะของพระเจ้า เราสามารถเข้ามาหาพระเจ้าและเข้าไปใกล้พระองค์ได้ก็ต่อเมื่อใจของ

เราบริสุทธิ์ สะอาด และสัตย์จริง ใจต้องถูกชำระให้สะอาดจากใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้ายโดยทางพระโลหิตนั้น มันต้องถูกชำระให้สะอาดจากความอธรรมทั้งปวงโดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ ในการเชื่อมโยงกับพระคำข้อนี้ในหนังสือฮีบรู เราควรอ่าน อพยพ 29:4,20,21; เลวีนิติ 8:6-23

ข้อ 23: “ขอให้พวกเรายึดมั่นในการยอมรับแห่งความเชื่อของพวกเราโดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ได้ประทานพระสัญญานั้นทรงสัตย์ซื่อ)”

(ภาษากรีกอ่านว่า “ขอให้พวกเรายึดมั่นในคำสารภาพแห่งความหวังของพวกเรา...”) ก่อนหน้านั้นในจดหมายฝากฉบับนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเตือนสติผู้เชื่อทั้งหลายเกี่ยวกับเรื่องเดียวกันนี้ แต่ในถ้อยคำที่แตกต่าง ในฮีบรู 3:6 “พระคริสตนั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอยู่เหนือครอบครัวของพระองค์ ครอบครัวของพระองค์นั้นคือพวกเรา ถ้าพวกเรายึดความไว้นั้นเชื่อใจและความปีติยินดีแห่งความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด” ในฮีบรู 3:14 เราอ่านว่า “เพราะว่าพวกเราถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนกับพระคริสต์ ถ้าพวกเรายึดตอนต้นแห่งความไว้นั้นเชื่อใจของพวกเราให้มั่นคงจนถึงที่สุด” และฮีบรู 4:14 เตือนสติเราว่า “เมื่อเห็นแล้วว่าพวกเรามีมหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ที่เสด็จไปในฟ้าสวรรค์ทั้งหลายแล้ว พระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้พวกเรายึดมั่นในการยอมรับของพวกเรา”

ซึ่งทั้งหมดนี้หมายความว่า “ผู้เชื่อทั้งหลายเอ๋ย จงเชื่อสิ่งที่พวกท่านได้ประกาศตัวว่าเชื่อแล้วและจงเป็นอย่างที่พวกท่านประกาศตัวว่าเป็นแล้ว! จงเชื่อสิ่งที่พวกท่านเชื่อและจงเป็นอย่างที่พวกท่านเป็นโดยไม่คลอนแคลนและไม่สงสัยเลย อย่ายอมให้สิ่งใดมาสั่นคลอนความมั่นใจของพวกท่านในพระเจ้า”

การสงสัยเป็นบาปเพราะว่าความสงสัยไม่ให้เกียรติพระเจ้า ความไม่เชื่อเป็นการดูถูกพระเจ้าและพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์ เป็นความจริงที่ว่าเราอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนังและเรอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกศัตรู-โลก เนื้อหนัง และพญามาร แต่พระเยซูทรงพิชิตสิ่งเหล่านี้แล้ว และถ้าเรากำลังวางใจในพระองค์ (ผู้ซึ่งบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า) เราก็มีการรับประกันที่ว่า “พระองค์ผู้ได้ประทานพระสัญญานั้นทรงสัตย์ซื่อ”

ข้อ 24 และ 25 “และขอให้พวกเราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อกระตุ้นให้มีความรักและการงานที่ดีต่าง ๆ โดยไม่ละทิ้งการร่วมประชุมด้วยกันของพวกเรา ตามแบบของบางคน แต่จงเตือนสติซึ่งกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อพวกท่านเห็นวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว”

คริสเตียนทั้งหลายต้องให้พระเจ้าเป็นที่หนึ่งในทุกสิ่ง และสิ่งใดก็ตามที่เรากระทำต้องถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ แต่เราถูกเตือนสติเช่นกันเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของเราที่มีต่อกันและกันในฐานะคริสเตียน “ไม่มีผู้ใดในพวกเรามีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว” (รม. 14:7) คริสเตียนต้องคิดถึงผู้อื่น ผู้เชื่อแต่ละคนมีอิทธิพลต่อคนอื่น ๆ-เราช่วยหรือไม่ก็ฉุดรั้ง ความสัมพันธ์และทัศนคติของเราที่มีต่อผู้อื่นควรถูกควบคุมโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น ถ้าอาหารทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์ในขณะที่โลกยังคงอยู่ เกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป” (1 คร. 8:13)

“...ขอให้พวกเราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อกระตุ้นให้มีความรักและการงานที่ดีต่าง ๆ...” เรามักคิดถึง

คำว่า “provoke” หมายความว่า “กระทำการในแบบที่ก่อให้เกิดความขุ่นข้องหมองใจ” แต่มันก็หมายถึง “กระตุ้นหรือปลุกเร้า” เช่นกัน และนั่นคือความหมายที่คำนี้ถูกใช้ในที่นี่ ผู้เชื่อแต่ละคนควรดำเนินชีวิตในแบบที่กระตุ้นผู้เชื่อคนอื่น ๆ เราควรเดิน พูด และประพฤติตัวในจิตวิญญาณแห่งความรักจนปลุกเร้าเพื่อนผู้เชื่อของเราให้กระทำการดีต่าง ๆ เพราะแบบอย่างของเรา

พระเยซูตรัสว่า “จงให้ความสว่างของพวกท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าพวกเขาจะได้เห็นบรรดาการงานที่ดีของพวกท่าน และจะได้สรรเสริญพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งทรงสถิตในสวรรค์” (มธ. 5:16) ถ้าเราเดินในความถ่อมใจและทำงานเหล่านั้นของพระองค์ผู้ซึ่งเราได้รับพระบัญชาให้เดินตามรอยพระบาทของพระองค์ เมื่อคริสเตียนคนอื่น ๆ เห็นการรับใช้อันยอดเยี่ยมที่เรากระทำ และตะเกียงของเรากำลังลุกไหม้อย่างเจิดจ้าขนาดไหน พวกเขาจะมีแรงบันดาลใจที่จะติดตามพระคริสต์ผู้ที่เรารับใช้

“เพราะว่าพวกเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ถูกสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ ให้เข้าสู่บรรดาการงานที่ดี ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้าเพื่อที่พวกเราจะดำเนินในการเหล่านั้น” (อฟ. 2:10)

เปาโลเขียนถึงทิตัสนักเทศน์หนุ่มว่า “นี่เป็นถ้อยคำสำคัญชื่อ และสิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านยืนยันตลอดเวลาว่า คนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้ระมัดระวังที่จะรักษาการงานที่ดีทั้งหลายไว้ สิ่งเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งหลาย” (ทต. 3:8)

และสุดท้าย ยากอบรับรองว่า “เพราะว่าร่างกายที่ปราศจากจิตวิญญาณก็ตายเสียแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากบรรดาการกระทำก็ตายเสียแล้วฉันนั้นเช่นเดียวกัน” (ยากอบ 2:26)

คุณอาจกล่าวว่า “มันไม่ใช่ระงับการของใครเสียหน่อยว่าฉันจะใช้ชีวิตยังไง ทำอะไร และไปที่ไหน” - แต่พระวาทะของพระเจ้ากล่าวคนละเรื่องเลย!

“โดยไม่ละทิ้งการร่วมประชุมด้วยกันของพวกเรา...” คำเตือนสตินี้มีการเชื่อมโยงโดยตรงกับคำเตือนสติอันก่อนหน้า นี่ไม่เพียงเป็นคำบัญชาของพระเจ้า แต่เมื่อเราร่วมประชุมด้วยกันในฐานะเป็นหมู่คณะของประชาชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็สามารถปลุกเร้ากันและกัน เราก็สามารถหนุนใจและปลอบประโลมใจกันและกันได้

“...ตามแบบของบางคน...” นี่คงจะบ่งบอกว่าคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นบางคนเลิกร่วมประชุมแล้ว ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนควรเป็นส่วนหนึ่งของที่ประชุมท้องถิ่นแห่งหนึ่ง-แต่ไม่ใช่ที่ประชุมไหนก็ได้ เรากำลังมีชีวิตอยู่ในยุคที่ผู้คนสอนว่าไม่สำคัญว่าคน ๆ หนึ่งร่วมประชุมคริสตจักรที่ไหน トラบใดที่เขาไปร่วมประชุม-แต่นี้ไม่เป็นความจริงเลย คริสเตียนแต่ละคนจะต้องให้การเกี่ยวกับชนิดของคริสตจักรที่เขาสนับสนุน ผู้เชื่อแท้ไม่ควรร่วมสมาคมศีลธรรมกับพวกสมัยใหม่นิยมและพวกเสรีนิยม “สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน” (อาโมส 3:3)

ผมรู้ว่าพระเยซูไม่ได้เป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรใด-พระองค์ทรงพบปะกับเหล่าสาวกของพระองค์ในบ้านเรือนและตามท้องถนน แต่ในระหว่างการรับใช้บนโลกนี้ของพระองค์ บางคนได้ออกไปจากที่ประชุมแล้ว ในบทที่หกของหนังสือยอห์น พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารคนห้าพันคนและเทศนาเรื่องอาหารแห่งชีวิต พระองค์ตรัสว่า “ยกเว้นท่านทั้งหลายกินเนื้อหนังของบุตรมนุษย์ และดื่มโลหิตของท่าน ท่านทั้งหลายก็ไม่มี

ชีวิตในตัวพวกท่านเลย ผู้ใดก็ตามที่กินเนื้อหนังของเรา และดื่มโลหิตของเรา ก็มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นเป็นขึ้นมาในวันสุดท้าย” และในข้อ 66 ของบทนั้นเราอ่านว่า “ตั้งแต่เวลานั้นมา หลายคนในพวกสาวกของพระองค์ก็กลับไป และไม่เดินกับพระองค์อีกต่อไป”

ต่อมา ยอห์นพูดถึงคนเหล่านั้นที่ “เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ได้เป็นของพวกเรา เพราะว่าถ้าในตอนนั้นพวกเขาเป็นของพวกเรา พวกเขาก็คงอยู่กับพวกเราต่อไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย แต่พวกเขาได้ออกไปแล้ว เพื่อพวกเขาจะได้ปรากฏว่าพวกเขาหาได้เป็นของพวกเราทุกคนไม่” (1 ยอห์น 2:19)

ใน 2 ทิโมธี 1:15 เปาโลกล่าวว่า “...คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชียนั้นก็หนีไปจากข้าพเจ้า...” และบัดนี้ในที่ประชุมของชาวฮีบรู ซึ่งเปาโลเขียนจดหมายฝากฉบับนี้ไปถึงพวกเขา เห็นได้ชัดว่ามีคนเหล่านั้นที่ได้ทิ้งที่ประชุมนั้นและกลับไปหาศาสนาอื่นแล้ว

มีข้อยกเว้นน้อยมากที่ผู้เชื่อคนใดจะไม่สามารถหาคริสตจักรสักแห่งที่เชื่อพระคัมภีร์ ที่ประกาศข่าวประเสริฐ และที่ถวายเกียรติพระเจ้าเพื่อเข้าร่วมประชุมด้วยเลย คริสเตียนทุกคนต้องการการร่วมสามัคคีธรรมกับผู้เชื่อคนอื่น ๆ มีความแข็งแกร่งในการร่วมสามัคคีธรรมเช่นนั้น และเราต้องช่วยเหลือคริสเตียนคนอื่น ๆ

ตอนเขียนถึงชาวเฮสโบลิกา เปาโลให้โครงร่างข้อปฏิบัติและคำเตือนสติที่จะรับประกันผู้เชื่อว่าเขาจะไม่มีใจหันกลับเลย:

“จงชื่นชมยินดีอยู่เสมอ จงอธิษฐานอย่างไม่หยุดหย่อน ในทุกกรณีจงขอบพระคุณ เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เกี่ยวกับพวกท่าน อย่าดับพระวิญญาณ อย่าประมาทบรรดาคำพยากรณ์ จงพิสูจน์ทุกสิ่ง จงยึดถือสิ่งที่ดีไว้ให้มั่น จงเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง และขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ตั้งพวกท่านให้เป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ให้ไว้ที่ใด จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา พระองค์ผู้ทรงเรียกพวกท่านนั้นสัตย์ซื่อ ผู้จะทรงทำให้สิ่งนั้นสำเร็จด้วย พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อพวกเรา” (1 ธส. 5:16-25)

“...และให้มากยิ่งขึ้นไปอีก เมื่อพวกท่านเห็นวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว” นี้ไม่ใช่ไปยังการรับขึ้นของคริสตจักร แต่ชี้ไปยัง “วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า”-วันนั้นซึ่ง หลังจากการครอบครองของปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์และการพิพากษาเหล่านั้นแห่งพระพิโรธของพระเจ้าที่มาสู่ประชาชาติทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้พ้นและตั้งอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลก เมื่อนั้นพระสัญญาทุกประการที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัมจะสำเร็จจริงตามตัวอักษร

เราทราบว่าวันนี้กำลังเข้ามาใกล้แล้วตอนนี้ เพราะว่าพระคริสต์ได้เสด็จมาแล้ว พระองค์ทรงทำให้แผนการแห่งความรอดสำเร็จแล้วผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระองค์ และบัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์กำลังเรียกเจ้าสาวผู้หนึ่งออกไป-คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ และเมื่อเจ้าสาวนั้นครบบริบูรณ์และคริสตจักรถูกรับขึ้นไปพบกับพระเยซูในฟ้าอากาศ เมื่อนั้นประชาชาติหนึ่งจะถือกำเนิดในวันเดียวและจะครอบครองแผ่นดินโลกยุคพันปีและรับพระพรต่าง ๆ แห่งยุคพันปีที่ถูกพรรณนาไว้ในภาคพันธสัญญาเดิม นั่นจะเป็นเวลาแห่งสง่าราศี เวลาแห่งสันติสุขบนแผ่นดินโลก ความปรารถนาดีต่อมนุษย์ทั้งหลาย เมื่อนั้นมนุษย์จะตีดาบ

ของตนให้เป็นผลไม้และดอกของตนให้เป็นขอลิตอย่างแท้จริง (อสย. 2:4)

เปาโลกำลังเตือนสติชาวฮีบรูเหล่านั้นให้ร่วมประชุมด้วยกันและหนุนใจและเตือนสติกันและกันในความเชื่อแบบคริสเตียน เพราะว่าพวกเขา กำลังเข้าใกล้วันนั้นที่ชนชาติอิสราเอลได้ตั้งตาคอยมาตั้งแต่มันได้ถือกำเนิด-วันนั้นเมื่อกษัตริย์ของพวกเขาจะทรงครอบครองบนแผ่นดินโลกและความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้า จะปกคลุมแผ่นดินโลกจนน้ำปกคลุมทะเลตอนนี้

ข้อ 19 ถึง 25 ของบทนี้ของเรานำเสนอคำเตือนสติต่าง ๆ ที่มีศูนย์กลางอยู่ในความเชื่อ ความหวัง และความรัก ในความเชื่อผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องเข้ามาใกล้พระเจ้า พวกเขาจะต้องยึดมั่นความหวังและปลูกเร้าให้รัก ในข้อ 25 พระวิญญูณบรสิฐที่ทรงชี้ให้เห็นหน้าที่รับผิดชอบเหล่านั้น-ประการแรกเกี่ยวกับคน และจากนั้นเกี่ยวกับที่ประชุม จดหมายฝากทุกฉบับของเปาโลเตือนสติและเตือนให้ระวังเกี่ยวกับการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้ายังแผ่นดินโลกนี้

เขาพูดเตือนสติเป็นพิเศษแก่ผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้น และคำเตือนของเขาก็ตามมาด้วยการเตือนความจำอีกรอบเกี่ยวกับการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า สำหรับชนชาติอิสราเอล พระองค์จะเสด็จมาในฐานะกษัตริย์ เศคาริยาห์บอกเราว่าพวกเขาจะจำพระองค์ได้ และ “และคนหนึ่งจะกล่าวแก่เขาว่า ‘แผลเหล่านี้ในมือทั้งสองของท่านคืออะไรกัน’ แล้วท่านจะตอบว่า ‘แผลเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้ถูกทำให้เป็นแผลในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า’” (ศคย. 13:6) พวกเขาจะเห็นพระองค์ พวกเขาจะรู้จักพระองค์ และพวกเขาจะต้อนรับพระองค์ให้เป็นพระเมสสิยาห์และกษัตริย์ของพวกเขา

คริสตจักรเป็นร่างกายฝ่ายวิญญูณซึ่งมีพระสัญญาและพระพรต่าง ๆ แห่งสวรรค์ ชนชาติอิสราเอลเป็นประชากรฝ่ายโลกพร้อมกับพระสัญญาต่าง ๆ ที่เป็นของโลก: และพระสัญญาทุกข้อที่ทรงทำไว้กับอับราฮัม จะถูกทำให้สำเร็จจริง-ตามตัวอักษร

พระคริสต์-หรือนรก

ข้อ 26 และ 27: “ด้วยว่าถ้าพวกเราทำบาปอย่างจงใจหลังจากที่พวกเราได้รับความรู้แห่งความจริงแล้ว ก็ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งหลายหลงเหลืออยู่อีกต่อไป แต่มีการรอคอยอย่างหวาดกลัวสำหรับการพิพากษาและความเดือดดาลอันร้อนแรง ซึ่งจะเผาผลาญปฏิบัติทั้งหลายเหล่านั้นเสีย”

อีกครั้งพระวิญญูณบรสิฐที่ทรงเตือนคนเหล่านั้นที่รับความรู้แห่งความจริงนั้นแล้ว พระคำตอนนี้ตรงกันกับอันในบทที่ 6 ข้อ 4 ซึ่งกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่ “ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว”

บาปที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือ บาปของการจงใจออกไปจากความจริงนั้น-การจงใจทิ้งความเชื่อที่ตนประกาศว่ายอมรับแล้ว คนเหล่านั้นที่ได้ประกาศตัวว่ายอมรับความเชื่อแบบคริสเตียน โดยหันหลังให้แก่ศาสนาแล้ว ก็หันหลังให้แก่เครื่องสัตวบูชาเพื่อไถ่บาปทั้งหลายนั้นโดยอัตโนมัติ และบัดนี้ถ้าพวกเขาละทิ้งความเชื่อแบบคริสเตียนเพื่อกลับไปหาศาสนาอื่น พวกเขา ก็ไม่มีเครื่องสัตวบูชาใด ๆ แล้ว! ไม่มีเครื่องสัตวบูชาใดแล้วนอกจากเครื่องสัตวบูชาเท่านั้นที่พระคริสต์ได้ถวาย และคนเหล่านั้นที่มีความผิดในการหันหลังของตนให้แก่เครื่องสัตวบูชาของพระองค์ก็ไม่สามารถพบเครื่องสัตวบูชาอันที่สอง บุคคลเช่นนั้นคาดหวังได้แต่พระพิโรธและการพิพากษาของพระเจ้า

คำกริยากริยตรงนี้ที่แปลเป็น “ทำบาป” อยู่ในรูปกาลปัจจุบันที่ต่อเนื่อง ซึ่งบ่งบอกไม่ใช่การกระทำที่เป็นชุดหรือการทำบาปที่แตกต่างกัน แต่เป็นสภาพหนึ่ง

คำกริยาที่แปลเป็น “อย่างจงใจ” เป็นคำที่มีพลังมาก ๆ ซึ่งหมายถึงอย่างตั้งใจ กล่าวอีกนัยหนึ่ง คน ๆ นั้นได้คิดไตร่ตรอง ชั่งน้ำหนัก และตัดสินใจมาดีแล้ว ภาษาในที่นี้ไม่ได้บ่งบอกถึงแรงกระตุ้นแบบฉับพลัน แต่เป็นเจตนาที่มั่นคงหลังจากคิดอย่างละเอียดถี่ถ้วนแล้ว คำ ๆ นี้ถูกใช้แค่สองครั้งในภาคพันธสัญญาใหม่ทั้งหมด-ตรงนี้ และใน 1 เปโตร 5:2 การจงใจทำบาปเป็นบาปของการออกไปจากความจริงนั้น

มีคนเหล่านั้นที่ได้แย้งว่านี่หมายถึงคน ๆ หนึ่งที่เคยบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้ว แต่การรับความรู้แห่งความจริงนั้นก็แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากการรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระคริสต์โดยความเชื่อและเข่นนั้นจึงบังเกิดจากพระวิญญาณของพระองค์ การรับความรู้แห่งความจริงนั้นเป็นเพียงการมีความเข้าใจที่สมองเกี่ยวกับหลักคำสอนเหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน-ไม่จำเป็นว่าจะต้องปฏิบัติหลักคำสอนเหล่านี้ แต่เป็นการรู้จักพวกมันจากจุดยืนด้านสมอง

ชาวฮีบรูเหล่านั้นที่ประกาศตัวว่ายอมรับความเชื่อแบบคริสเตียนแล้วก็ปฏิเสธเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นของคนเลวีที่เคยถูกถวายภายใต้ระบบของโมเสส บัดนี้ถ้าพวกเขาหันเสียจากความเชื่อที่พวกเขาประกาศว่ายอมรับแล้ว พวกเขาก็ปฏิเสธเครื่องบูชาแห่งพระโลหิตของพระเยซูโดยอัตโนมัติ และเนื่องจากพระองค์เคยสิ้นพระชนม์และบัดนี้ทรงพระชนม์อยู่เพื่อจะไม่ตายอีกเลย พวกเขาจึงไม่อาจอ้างสิทธิ์ในเครื่องบูชาของพระองค์ได้อีก เพราะว่าพระองค์ไม่สามารถถูกฆ่าบูชาได้อีก! ด้วยเหตุนี้จึง “ไม่มีเครื่องบูชาสำหรับบาปทั้งหลายหลงเหลืออยู่อีกต่อไป!”

นี่ปรากฏชัดเจนแก่ทุกคนที่เต็มใจเปรียบเทียบข้อพระคัมภีร์กับข้อพระคัมภีร์และสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ คนเหล่านั้นที่ไม่เข้าใจมันก็ไม่อยากที่จะเข้าใจมัน หรือไม่ก็ผูกพันอยู่กับศาสนาหนึ่งและมีความเคารพต่อเหล่าผู้นำประจำนิกายของตนมากกว่าที่พวกเขาเคารพพระวาระของพระเจ้าและพระวิญญาณบริสุทธิ์

ในที่นี้มีการนำเสนออย่างชัดเจน อีกทางเลือกที่น่ากลัวนั้นซึ่งรอคอยคนเหล่านั้นที่มาเห็นความสว่างแห่งความจริงแล้วแต่ปฏิเสธที่จะเดินในความสว่างนั้น:

“...ถ้าพวกเขาไม่ได้รู้จักทางแห่งความชอบธรรมนั้นเสียเลยก็ยังคงคิดว่าที่พวกเขาได้รู้จักทางนั้นแล้ว ก็กลับหันไปเสียจากพระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้โปรดประทานให้แก่พวกเขา” (2 ปต. 2:21)

ไม่มีประโยชน์แล้วในตอนนั้นที่จะมองไปที่พระวิหาร ไม่มีเครื่องสัตวบูชาเพื่อไถ่บาปอยู่ที่นั่นอีกต่อไปแล้ว พระเมฆโปรดกของพระเจ้าทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว และทรงมีชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เครื่องบูชาเดียวของพระองค์เพื่อไถ่บาปทั้งหลายเป็นนิรันดร์ถูกถวายเสร็จสิ้นแล้วบนกางเขนนั้น นี่บาปถูกชำระสะสางแล้วบนกางเขนนั้นเท่านั้น การปฏิเสธเครื่องบูชาของพระบุตรของพระเจ้าบนกางเขนนั้นก็หมายความว่าสิ่งเดียวเท่านั้น- “การรอคอยอย่างหวาดกลัวสำหรับการพิพากษาและความเดือดดาลอันร้อนแรง” นี้ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบาปเป็นครั้งคราวที่เป็นการกระทำหรือที่เป็นการไม่กระทำในชีวิตของคริสเตียน ถึงแม้บาปเช่นนั้นจะร้ายแรงก็ตาม พระเจ้าทรงปลุกสภาพของพระเจ้าไว้ในใจของผู้เชื่อแล้ว และสภาพของพระเจ้ายิ่งทำบาปไม่ได้ (2 ปต.

1:4; 1 คร. 3:16) แต่พระเจ้าในพระคุณอันเป็นสิทธิ์ขาดของพระองค์ทรงกำหนดไว้แล้วว่าขณะที่เรายังอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ เราผู้เป็นของพระองค์โดยทางความเชื่อก็ยังมีสันดานบาปอันเก่าอยู่ และเพราะสันดานเก่านี้พระเจ้าจึงทรงจัดเตรียมผู้เสนอความแทนผู้หนึ่ง คือพระเยซูผู้ชอบธรรมนั้น พระองค์ทรงเป็นผู้ปล้ำพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของคริสเตียน (1 ยอห์น 2:1,2)

ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่มหรือตัดออกจากถ้อยคำยิ่งใหญ่ของ 1 ยอห์น 3:9: “ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็ไม่กระทำบาป เพราะว่าเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขากระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า” นั้นรวมถึงผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า-ไม่ใช่ผู้ใดก็ตามที่เข้าร่วมกับคริสตจักร ไม่ใช่ผู้ใดก็ตามที่รับบัพติศมา แต่เป็นผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า

ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้าย่อมไม่กระทำบาป-เพราะอะไร? เพราะว่าเมล็ดของพระเจ้า-พระวจนะ (1 ปต. 1:23) -อยู่ในตัวเขาและเขาทำบาปไม่ได้ นั่นเป็นคำกล่าวที่ชัดเจนและเข้าใจได้ ฤทธิ์เดชของการบังเกิดใหม่นั้นยังอยู่ภายในใจนั้น ผู้เชื่อคนนั้นทำบาปไม่ได้เพราะว่าเขาบังเกิดจากพระเจ้าแล้ว-ไม่ใช่เพราะว่าเขาสุทัพบากเพียร ยึดมั่น อดทน อยู่ต่อ หรือทำเต็มที แต่เพราะว่าเมล็ดของพระเจ้าอยู่ในมนุษย์ภายในนั้น สภาพของพระเจ้าทำบาปไม่ได้

แต่เราต้องเรียนรู้จากพระคัมภีร์ว่าการ “บังเกิดจากพระเจ้า” นั้นหมายความว่าอะไร “สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:6) เมื่อพระเจ้าทรงให้วิญญาณ “บังเกิด” เนื้อหนังก็ไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลง นิสัยต่าง ๆ ของเนื้อหนังเปลี่ยนแปลงเพราะการบังเกิดใหม่นั้น เราดำเนินชีวิตและประพฤติตัวในแบบที่แตกต่างไปจากเดิมเพราะว่าเราบังเกิดใหม่แล้ว แต่ส่วนที่ถูกไถ่คือวิญญาณ ไม่ใช่เนื้อหนัง พระเจ้าทรงเลิกหวังกับเนื้อหนังไปแล้วในสวนเอเดน แต่คริสเตียนหลายพันคน-ผู้คนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง-กลับไม่เต็มใจที่จะเลิกหวังกับเนื้อหนัง พวกเขา กำลังพยายามที่จะซ่อมแซมมันอยู่เหมือนเดิม ท่านที่รัก พระเจ้าจะไม่ซ่อมแซมเนื้อหนัง-พระองค์จะประทานกายใหม่อันหนึ่งให้แก่เรา (1 ยอห์น 3:1,2; รม. 8:23) เนื้อหนังอ่อนแอและจะอ่อนแอเสมอไปจนกว่าจะถึงวันนั้นที่มันกลับคืนสู่ผงคลีดิน แต่พระองค์ผู้ทรงให้วิญญาณ “บังเกิด” ทรงรักษาวิญญาณนั้นไว้ (ฟป. 1:6) และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระเจ้าย่อมไม่ทำบาป

นี่ไม่ได้หมายความว่าพระเจ้าประทานใบอนุญาตให้ทำบาปแก่ผู้เชื่อทั้งหลาย ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วและถูกชำระล้างด้วยพระโลหิตก็ถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นตามแบบพระฉายของพระบุตรที่รักของพระเจ้า (รม. 8:29) เราได้รับคำบัญชาว่า “อย่ารักโลกหรือบรรดาสิ่งของที่อยู่ในโลก ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดรักโลก ความรักของพระบิดาก็ไม่ได้อยู่ในผู้นั้น” (1 ยอห์น 2:15)

2 โครินธ์ 6:17 บัญชาว่า “เหตุฉะนั้นจงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา’ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส ‘และอย่าแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน และเราจะรับพวกเจ้าไว้”

ในโรม 12:1,2 เปาโลกล่าวว่า “เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย โดยบรรดาความเมตตาของพระเจ้า ให้พวกท่านถวายร่างกายของพวกท่าน เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ เป็นที่พอพระทัยแก่พระเจ้า ซึ่งเป็นการรับใช้ที่เหมาะสมของพวกท่าน และอย่าทำเหมือนกับชาวโลกนี้ แต่พวกท่านจง

ถูกเปลี่ยนแปลงโดยการฟื้นฟูใหม่แห่งจิตใจของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะได้พิสูจน์ว่าอะไรเป็นน้ำพระทัยนั้น ของพระเจ้าที่ดีและเป็นที่ยอมรับ และสมบูรณ์แบบ”

ในโรม 6:12,13 เราได้รับบัญชาว่า “เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบครองในร่างกายที่ต้องตายของพวกท่าน เพื่อพวกท่านจะต้องเชื่อฟังร่างกายนั้นในบรรดาระยะตัดหน้าของร่างกายนั้น และอย่ายอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นเครื่องใช้ทั้งหลายแห่งการอธรรมต่อบาป แต่จงถวายตัวพวกท่านเองแด่พระเจ้า เหมือนคนเหล่านั้นที่มีชีวิตโดยเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นเครื่องใช้ทั้งหลายแห่งความชอบธรรมถวายแด่พระเจ้า”

และสุดท้ายแล้ว ใน 1 โครินธ์ 10:31 เราได้รับบัญชาว่า “เหตุฉะนั้นไม่ว่าพวกท่านจะรับประทาน หรือจะดื่ม หรือพวกท่านจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำสิ่งสารพัดเพื่อเป็นการถวายสง่าราศีแด่พระเจ้า!”

เหล่าสมาชิกคริสตจักรและคริสเตียนแต่ปากทั้งหลายที่ยังใช้ชีวิตในบาปต่อไป ที่กระทำบาปอย่างสม่ำเสมอและไล่ตามสิ่งต่าง ๆ ของโลก ก็ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย

คำเตือนสติในข้อ 26 ชี้ย้อนไปยังข้อ 23 ที่เราถูกเตือนสติให้ยึดมั่นคำยอมรับแห่งความเชื่อของเราไว้ โดยไม่หวั่นไหว มั่นใจไปยังคนเหล่านั้นที่ได้ประกาศความเชื่อในพระคริสต์ พวกเขาได้เข้ามาในที่ประชุม แต่พวกเขาไม่ได้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้าเลย พวกเขาได้รับความรู้แห่งความจริงและมันก็ฟังดูดี มั่นนำเชิญชวนจนถึงจุดหนึ่ง-และจากนั้นพวกเขาก็หวั่นไหวและหันกลับไปหาศาสนาอื่น บุคคลเช่นนั้นไม่เคยได้รับความรอดเลย

วันนี้ คนเหล่านั้นที่ออกไปจากคริสตจักรทั้งหลายที่เน้นรากฐานเพื่อไปเข้าร่วมกับลัทธิและศาสนาเทียมเท็จต่าง ๆ ก็ไม่ได้เป็นคนที่มีใจหันกลับ-พวกเขาไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย! ต้องมีบางสิ่งให้หันกลับหากคน ๆ หนึ่งมีใจที่หันกลับ และร้อยละเก้าสิบของคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นคนมีใจหันกลับจริง ๆ แล้วไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย

มีคนที่มีใจหันกลับอยู่จริง ๆ แต่พวกเขาไม่มีเลยและเทียบกันไม่ได้ เปโตรเคยมีใจหันกลับ เขาไม่ยอมรับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา เขาพูดสับสนและสาบานว่าเขาไม่เคยรู้จักพระเยซูด้วยซ้ำ เขามีใจหันกลับต่อไปประมาณหนึ่งชั่วโมง-และเขาก็ทนได้เพียงแค่นั้น! และนั่นก็เป็นเวลาแค่นั้นที่ผู้เชื่อคนใดจะทนได้กับการมีใจหันกลับ พระคัมภีร์บอกเราอย่างชัดเจนว่าในเวลาประมาณชั่วโมงเดียว “และเปโตรก็ออกไป และร้องให้เป็นทุกข์นัก” (ลูกา 22:62)

เปาโลกำลังเขียนถึงชาวฮีบรูที่ได้รับความรู้แห่งความจริงนั้นแล้ว แต่พวกเขาไม่ได้รับความจริงนั้น พวกเขาจใจหันหลังของตนให้กับความเชื่อแบบคริสเตียนและพระคริสต์ พวกเขาเป็นพวกที่ออกไปจากความจริง-พวกเขาประกาศตัวว่าเชื่อแต่พวกเขาไม่ได้รับไว้ พวกเขาไม่ได้ให้ความเชื่อของตนอยู่ในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซู โอ ไซร์รับ-พวกเขาเกี่ยวข้องกับพระโลหิตนั้น แต่พวกเขาจใจหันหลังของตนให้พระโลหิตนั้นและปฏิเสธฤทธิ์เดชที่ชำระให้สะอาดของมัน ในกรณีเช่นนั้น พวกเขาจะหมายพึ่งสิ่งใดได้เพื่อให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป? พันธสัญญาเก่าไม่มีผลบังคับใช้อีกต่อไปและเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ของมันถูกเอาออกไปแล้ว การถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เป็นเครื่องบูชาแห่งพันธสัญญาใหม่นั้นมีผลบังคับใช้แล้ว และด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจมีเครื่อง

สัตว์บูชาไต่เพื่อไถ่บาปทั้งหลายได้อีก

ผู้ที่ความจริงเหล่านี้ถูกเตือนแล้วว่า “พวกเราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ถ้าพวกเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่เหลือเกินนั้น” (ฮบ. 2:3) และบัดนี้ไม่มีสิ่งใดเหลืออยู่สำหรับพวกเขาแล้วนอกจากการพิพากษาอันแน่นอน ร้อนแรงและน่ากลัว โปรดศึกษาค้นคว้าวิวรณ์ 6:15-17 และ 2 เธสะโลนิกา 1:7-9

“ปฏิปักษ์เหล่านั้น” (ข้อ 27) คือคนเหล่านั้นที่ตั้งใจทำบาปหลังจากรู้ความจริงนั้นและได้รับความสว่างนั้นแล้ว 1 เปโตร 5:8 พูดถึงพญามารว่าเป็นปฏิปักษ์ของเรา แต่นั่นก็เป็นชื่อของคนทั้งปวงที่ต่อต้านพระบุตรของพระเจ้าเช่นกัน ความเดือดดาลอันร้อนแรงของพระเจ้าจะตกลงบนทุกคนที่ปฏิเสธที่จะต้อนรับพระเยซู-ลงบนลูซีเฟอร์และลงบนผู้ถูกลงพระอาชญาทุกคน-และพวกเขาจะถูกโยนลงไปในไฟนรกนิรันดร์ ซึ่งถูกเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมัน (มธ. 25:41)

ข้อ 28 และ 29: “คนที่ได้เหยียดหยามพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ก็ต้องตายโดยปราศจากความเมตตา โดยพยานสักสองสามคน พวกท่านคิดว่า เขาสมควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด ผู้ซึ่งได้เหยียดหยามพระบุตรของพระเจ้าให้อยู่ใต้ฝ่าเท้า และได้นับว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งเขาถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้ว โดยพระโลหิตนั้นว่า เป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ และได้ทำการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณแห่งพระองค์”

อีกครั้งเปาโลนำพระราชบัญญัติของโมเสสมาขึ้นคอกพยาน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในที่นี้เขาอ้างอิงไปยังพระราชบัญญัติ 17:2-7 ถ้าในคำของคอสตาสคนหนึ่งถูกพบว่าได้ละเมิดต่อพันธสัญญาของพระเยซูฮาวาห์ และได้ล้มเลิกการอุปการและพระต่างดาว ไม่ว่าเขาจะเป็นชายหรือหญิง โทษก็คือ ประหารชีวิตโดยเอาหินขว้างให้ตาย และผู้กระทำผิดเช่นนั้น ภายใต้พระราชบัญญัติของโมเสส “ต้องตายโดยปราศจากความเมตตา”

และจากนั้นเปาโลก็ร้องประกาศคำเตือนที่น่ากลัวนั้นในข้อ 29: “พวกท่านคิดว่า เขาสมควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด ผู้ซึ่งได้เหยียดหยามพระบุตรของพระเจ้าให้อยู่ใต้ฝ่าเท้า... และได้ทำการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณแห่งพระองค์!”

ในกัณดารวิถี 15:32-36 ชายคนหนึ่งถูกพบว่าเก็บพินในวันสะบาโต และคนเหล่านั้นที่พบเขาก็นำตัวเขามาหาโมเสสและอาโรน และภายใต้คำสั่งของพระเจ้าชายคนนั้นก็ถูกประหารชีวิต: “และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “ชายคนนั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน ชุมชนชนทั้งหมดต้องเอาหินหลายก้อนขว้างเขาเสียข้างนอกค่าย” และชุมชนชนทั้งหมดได้พาเขาออกไปข้างนอกค่าย และเอาหินหลายก้อนขว้างเขาเสีย และเขาได้เสียชีวิต ตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสส”

ในเลวีนิติ 20:10 พระราชบัญญัติของโมเสสสั่งไว้ว่า “และชายคนใดที่เล่นชู้กับภรรยาของชายอื่น คือคนที่เล่นชู้กับภรรยาของเพื่อนบ้านของตน คนเล่นชู้ทั้งชายและหญิงนั้นต้องถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน”

มันเป็นความจริงที่ว่าพระเยซูทรงประกาศพระองค์เองว่าเป็นเจ้าแห่งวันสะบาโต (มธ. 12:1-8) และในยอห์น 8:1-11 พระองค์ทรงยกโทษหญิงคนหนึ่งที่ถูกริบได้ว่าเล่นชู้ แต่พระเจ้าทรงเกลียดชังบาปวันนี้นักพอ ๆ กับที่พระองค์ทรงเกลียดมันในสมัยของโมเสส ความแตกต่างก็คือว่าคำถามเรื่องบาปถูกสะสางแล้วในพระเยซู และพระเจ้าทรงชอบธรรมและทรงนับว่าคนบาปเป็นคนชอบธรรมได้

พระวจนะของพระเจ้าสอนว่ามีการพิพากษาหลายระดับ (ลูกา 12:48; วว. 20:12) และเราแน่ใจได้ว่า

พระเจ้าทรงถือว่าการลบหลู่พระโลหิตของพระเยซูเป็นบาปที่ร้ายแรงกว่าการไม่เชื่อฟังพระบัญญัติเหล่านั้นที่ถูกจารึกในแผ่นศิลา พระบัญญัติเหล่านั้นเป็นพระราชบัญญัติบริสุทธิของพระเจ้า ไซแล้วครับ-แต่พระเยซูทรงเป็นพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าและพระเจ้าทรงมอบพระองค์ให้สิ้นพระชนม์เพื่อรับโทษบาปของคนทั้งโลก

คุณจะได้สังเกตเห็นสามสิ่งถูกกล่าวถึงเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่รับความรู้แห่งความจริงนั้นและยังปฏิเสธพระเยซูและความจริงแห่งข่าวประเสริฐ

1. พวกเขาได้เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้าใต้ฝ่าเท้า
2. พวกเขา นับว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญา นั้นซึ่งพระองค์ทรงถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วว่าเป็นสิ่งมลทิน
3. พวกเขาทำการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณแห่งพระคุณ

การเหยียบย่ำบุคคลหนึ่งหรือสิ่งของหนึ่งก็เป็นการแสดงออกถึงความเหยียดหยาม หรือถึงขั้นความเกลียดชัง ที่มีต่อสิ่งซึ่งถูกเหยียบย่ำ มนุษย์อาจกระทำการดูหมิ่นต่อเพื่อนมนุษย์ด้วยกันน้อยกว่านั้นมาก แต่มันก็แย่งกว่าที่จะก่ออาชญากรรมเช่นนั้นต่อพระบุตรของพระเจ้า ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณเป็นคนไม่เชื่อ และคุณยังปฏิเสธพระเยซูหลังจากที่คุณได้ศึกษาค้นคว้ามาถึงตอนนี้ในอรรถาธิบายเล่มนี้ เมื่อคุณวางหนังสือเล่มนี้ลง และเดินจากมันไป คุณก็กำลังเดินเหยียบย่ำบนพระเยซู! หลังจากอ่านมาถึงตอนนี้ในการศึกษาค้นคว้านี้ คุณก็มีพระโลหิตของพระเยซูอยู่บนใจของคุณ-หรือไม่คุณก็มีพระโลหิตนั้นอยู่ใต้ฝ่าเท้าของคุณ คุณอยากได้แบบไหนกัน?

“ผู้ซึ่ง...ได้นับว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระองค์ (พระเยซู) ทรงถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระโลหิตนั้นว่า เป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์...” คุณจะสังเกตเห็นว่าเราแปลคำสรรพนาม “He” ว่า “พระองค์” เพราะว่าเป็นความคิดเห็นของเราว่าเป็นคำแปลที่ถูกต้องของพระคำข้อนี้ และไม่ใช่ (อย่างที่บางคนกล่าว) ว่า “He” ในพระคำข้อนี้กำลังหมายถึง คน ๆ หนึ่งที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นลูกของพระเจ้า พระเยซูคริสต์เองทรงถูกชำระให้บริสุทธิ์และถูกแยกตั้งไว้ต่างหากแต่พระเจ้า เพื่อที่จะเป็นมหาบุโรหิตนิรันดรผู้หนึ่งผ่านทางพระโลหิตแห่งพันธสัญญานั้นซึ่งถูกถวายแต่พระเจ้า พระเยซูตรัสถึงการชำระให้บริสุทธิ์นี้ในยอห์น 17:19:

“และเพราะเห็นแก่พวกเขา (เพราะเห็นแก่คนเหล่านั้นที่พระบิดาได้ประทานให้แก่พระองค์ในโลก) ข้าพระองค์จึงแยกตัวของข้าพระองค์ไว้ เพื่อพวกเขาจะรับการทรงชำระให้บริสุทธิ์โดยทางความจริงด้วย” พระเยซูทรงชำระแยกตั้งพระองค์เองไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อที่พวกเราจะถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์ และคนที่ได้ยืนยันข่าวประเสริฐอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการคืนพระชนม์ของพระคริสต์และยังหันหลังของตนให้พระองค์ โดยการทำเช่นนั้นก็ประกาศว่าพระโลหิตนั้นเป็นของสามัญ ไม่บริสุทธิ์-และบาปเช่นนั้นจะทำให้จิตวิญญาณของคนที่มีความผิดในเรื่องนี้ต้องถูกลงพระอาชญา!

ข่าวสารข่าวประเสริฐที่ให้ความสว่างมนุษย์ไปสู่ความรอดคือ ข่าวสารแห่งกลโกธา:

กลโกธาทำให้พระเจ้าต้องเสียพระบุตรที่รักของพระองค์

กลโกธาทำให้พระเยซูต้องเสียพระโลหิตแห่งชีวิตของพระองค์-ผู้ทรงชอบธรรม ซึ่งหลังรับพระโลหิตของพระองค์เพื่อคนอธรรม เพื่อที่เราจะได้บังเกิดใหม่

กลโกธาเป็นใจความหลักแห่งพระวจนะของพระเจ้า

กลโกธาเป็นสิ่งที่ดีที่สุดของพระเจ้า ซึ่งแสดงออกเพื่อสิ่งเลวที่สุดของมนุษย์

กลโกธาเป็นการกระทำที่น่าอัศจรรย์มากที่สุดและเปี่ยมสง่าราศีมากที่สุดแห่งประวัติศาสตร์ทั้งสิ้น-ไม่ว่าทางโลกหรือทางพระคัมภีร์

กระนั้นกลโกธาก็ถูกบางคนนับว่าเป็นเหตุการณ์ปกติธรรมดาและพระเยซูเป็นเพียงมรณะสักขีอีกคนเท่านั้น หลายคนล้อเลียนและเยาะเย้ยสิ่งที่พวกเขาเรียกว่าเป็น “ศาสนาโรงฆ่าสัตว์ที่นองเลือด” ไม่แปลกเลยที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประกาศว่าการดูหมิ่นเช่นนั้นเรียกร่องการพิพากษาอันร้อนแรงที่สุดที่ถูกเทออกโดยพระเจ้าผู้บริสุทธิ์!

แต่ยังไม่หมด: คนใดที่ได้รู้จักกับข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้าแล้วและยังปฏิเสธที่จะเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าก็ถูกกล่าวได้ว่า “ได้ทำการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณแห่งพระคุณ” การปฏิบัติต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างน่าละอายเช่นนั้นก็เท่ากับทำบาปต่อพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์เพราะว่าทั้งสามทรงเป็นหนึ่งเดียวกันในพระคุณ พระเจ้าพระบิดาทรงรักเรา พระเจ้าพระบุตรได้สิ้นพระชนม์เพื่อเรา พระเจ้าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกเราและชักนำเรามาถึงพระเจ้า

พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาในวันเพ็นเทคอสต์และพระองค์ทรงอยู่ที่นั่นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อยกชูพระเยซู-มิใช่เพื่อตรัสถึงพระองค์เอง (จงศึกษาบทที่สิบหกของยอห์น) เมื่อมนุษย์ได้ยินข่าวประเสริฐ เมื่อพระวิญญาณทรงฟ่องใจพวกเขาว่าพวกเขาต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดและส่องสว่างพวกเขาว่าพระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนอธรรม และทั้ง ๆ ที่พระวิญญาณทรงวิงวอนพวกเขา พวกเขาจึงเพิกเฉยการวิงวอนของพระองค์และหันหลังของตนให้พระวจนะของพระเจ้า พวกเขาก็ทำบาปนั้นของผู้ที่ความจริง หลังจากได้รับความรู้แห่งความจริงนั้นแล้ว ได้เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้าได้ฝ่าเท้าและนับว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญาอันเป็นของสามัญและมลทิน ได้ทำการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณแห่งพระคุณ ก็ไม่มีสิ่งใดนอกจากการพิพากษาและการลงพระอาชญาเป็นนิตย์ที่รอคอยบุคคลเช่นนั้น ไม่มีเครื่องสัตว์บูชาอื่นใดเหลืออยู่อีก

ข้อ 30 และ 31: “เพราะพวกเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า ‘การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า’ และอีกครั้งว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าจะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์’ เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวที่จะตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”

อีกครั้งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมเพื่อพิสูจน์ว่าการลงโทษที่หนักยิ่งกว่าจะถูกดวงออกให้แน่นอนโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าแก้แค้นที่ทั้งปวงที่ได้เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้าได้ฝ่าเท้า เพราะว่าพระเจ้าเองทรงเป็นผู้ที่ประกาศแต่ครั้งโบราณแล้วว่าการแก้แค้นเป็นของพระองค์และว่าพระองค์จะทรงตอบสนอง

ส่วนแรกของข้อ 30 ถูกเอามาจากพระราชาบัญญัติ 32:35,36: “การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา...เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์”

นอกจากนี้ในเพลงสดุดี 135:14 เราอ่านว่า “เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์ และพระองค์จะทรงเปลี่ยนพระทัยเกี่ยวกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์”

“...การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง...” คำกรีกที่แปลเป็น “การแก้แค้น” บ่งบอกถึง “ด้วยความยุติธรรม”-ไม่ใช่เหมือนการแก้แค้นแบบของมนุษย์ ที่ตอบแทนเพราะคน ๆ หนึ่งถูกทำร้ายหรือตอบแทนเพราะความเดือดดาล การพิพากษาเหล่านั้นของพระเจ้ามีลักษณะชอบธรรมและบริสุทธิ์ ปลอดภัยประกอบด้วย การสนองความพอใจหรือความใส่ใจของตัวเอง (จงศึกษาค้นคว้าดู 21:22; 2 เธสะโลนิกา 1:8; 1 เปโตร 2:14) “การตอบสนอง” ในที่นี้บ่งบอกถึง “การเอาคืนแบบแก้แค้น”

ผมดีใจที่การแก้แค้นเป็นของพระเจ้า ผมขอบคุณพระเจ้าจริง ๆ ที่มนุษย์จะไม่เป็นผู้พิพากษาของเรา พระเจ้าจะทรงพิพากษาในความชอบธรรม และไม่ว่าเราได้รับสิ่งใดจากพระองค์ มันก็จะต้องและยุติธรรม การพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อคนบาปและวิสุทธิชนจะชอบธรรมและบริสุทธิ์

มนุษย์ไม่สามารถกบฏต่อพระเจ้าและรังเกียจการปกครองของพระองค์โดยไม่เจอกับการพิพากษาอันชอบธรรมที่จะมาสู่ตนได้ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยกบฏต่อพระเจ้าและลอยนวลไปได้ ตั้งแต่อาดัมจนถึงมนุษย์คนสุดท้ายที่เกิดมา ทุกคนจะพบกับพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ “เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า “เรามีชีวิตอยู่ฉันใด” องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “หัวเข่าทุกหัวเข่าจะคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะสารภาพต่อพระเจ้า” (รม. 14:11)

พระเจ้าไม่ทรงมีความชื่นบานในความตายของคนชั่ว พระองค์ทรงอดกลั้นพระทัย กรุณา อ่อนโยน “ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ประสงค์ให้คนทั้งปวงมาถึงการกลับใจเสียใหม่” (2 ปต. 3:9) แต่พระพิโรธอันชอบธรรมของพระองค์จะตกมาบนทุกคนที่ปฏิเสธพระโลหิตที่หลังรินนั้นของพระบุตรที่รักของพระองค์ในกาลอันเหมาะสม วิบัติจึงมีแก่ทุกคนที่นับว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญาอันเป็นสิ่งมลทินและสามัญ วิบัติจึงมีแก่ทุกคนที่ทำการดูหมิ่นต่อพระวิญญาณแห่งพระคุณ!

“และอีกครั้งว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชากรของพระองค์’” นี่คือชนชาติอิสราเอล ประชากรที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า ซึ่งคำเตือนนี้ถูกกล่าวเป็นครั้งแรกแก่พวกเขาในหนังสือพระราชาบัญญัติ ในที่นี้ในหนังสือฮีบรู ชนชาติอิสราเอล-อิสราเอลที่เชื่อ-ก็ถูกรวมเข้าไว้ด้วย เนื่องจากในคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ “ซึ่งไม่มีพวกกรีกหรือพวกยิว ผู้ที่เข้าสู่หนัดหรือผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด พวกคนเถื่อน ชาวลิเบีย ทาสหรือไท แต่พระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด” (คส. 3:11) เราทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียว ดังนั้นพระสัญญาที่แน่นอนนี้แห่งการพิพากษาจึงต้องมาถึงทุกคนที่เป็นของพระคริสต์

อย่างไรก็ตาม มันไม่ใช่เพราะคำถามเรื่องบาปที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกพิพากษา เพราะคำถามเรื่องบาปนั้นถูกสะสางเป็นนิത്യแล้วเมื่อบาปทั้งหลายของเราถูกตอกไว้ที่กางเขนของพระเยซูแล้ว “เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งไม่ดำเนินตามเนื้อหนัง แต่ตามพระวิญญาณ” (รม. 8:1) ในพระคำข้อนี้จากหนังสือโรม คำกรีกที่แปลเป็น “การปรับโทษ” ควรอ่านว่าการพิพากษา-การพิพากษาที่จะปรับโทษคน ๆ นั้นไปสู่บึงไฟ อย่างไรก็ตาม “พวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” (2 คร. 5:10)

“...ผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์ บัดนี้ถ้าผู้ใดก่อสร้างบนรากฐานนี้ ด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง การงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน

เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน เพราะว่าการงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดสอบ การงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง ถ้าการงานของผู้ใด ซึ่งผู้นั้นได้ก่อสร้างบนรากฐานนั้น ทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะต้องขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือน อย่างรอดจากไฟ” (1 คร. 3:11-15)

พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ได้ ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24)

มันเป็นเรื่องสำคัญที่สุดว่าผู้เชื่อทั้งหลายดำเนินชีวิตอย่างไร เราถูกบัญชาให้เป็นทหารที่ดี ผู้รักชาติที่ดี ดวงสว่างที่ส่องแสง เราถูกบัญชาให้มองไปที่ทุ่งนาเหล่านั้น ซึ่งชาวพร้อมเก็บเกี่ยวแล้ว และอธิษฐานขององค์ พระผู้เป็นเจ้าของแห่งการเก็บเกี่ยวนั้นให้ส่งพวกคนงานออกไป มันเป็นการละเลยแบบอาชญากรที่จะกระทบไหล่ กับพวกคนที่ยังไม่รอดและไม่เคยบอกพวกเขาเกี่ยวกับความรักของพระเจ้าและชี้พวกเขาไปถึงพระเยซู ใช่ แล้วครับ เราจะต้องให้การสำหรับการกระทำเหล่านั้นที่กระทำในร่างกายนี้-แต่การพิพากษาสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายจะเป็นการพิพากษาสำหรับหน้าที่ผู้รักชาติ ไม่ใช่การพิพากษาว่าเรารอดหรือหลงหาย

ความรอดถูกเสาะแสวงแล้วฟากนี้ของการพิพากษา เราได้รับหรือปฏิเสธพระคริสต์ในชีวิตนี้ ลิขิตนิรันดร์ของเราถูกกำหนดแล้วก่อนที่เราจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า แต่เราจะต้องให้การต่อพระองค์เกี่ยวกับว่าเราใช้เวลา และพรสวรรค์ที่พระองค์ประทานให้แก่เราเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์อย่างไร

“เป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวที่จะตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่”-แต่ผู้เชื่อทั้งหลายจะไม่ ตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่เพราะว่าเราตกอยู่ในอ้อมแขนของพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงรัก แล้ว และบัดนี้พระองค์ทรงยืนอยู่แทนที่เราต่อพระพักตร์พระเจ้า! คนไม่เชื่อจะเป็นผู้ที่ตกอยู่ในพระหัตถ์ของ พระเจ้าผู้กริ้วโกรธ-ตามนั้นจริง ๆ

ลูกของพระเจ้าอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าแล้วตอนนี้ ถูกปกป้องโดยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์: “แก่ทั้งหลายของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นตามเรา และเราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะเหล่านั้น และแกะเหล่านั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดถอนแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้ พระบิดาของเรา ผู้ซึ่งได้ประทานแกะเหล่านั้นให้แก่เรา ทรงเป็นใหญ่กว่าสิ่งสารพัด และไม่มีผู้ใดสามารถถอน แกะเหล่านั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้” (ยอห์น 10:27-29)

“แล้วพวกเราจะว่าอย่างไรเรื่องสิ่งเหล่านี้ ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายพวกเรา ใครเล่าจะต่อต้านพวกเราได้ พระองค์ผู้มิได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้โปรดประทานพระบุตรนั้นไว้เพื่อพวกเราทุกคน พระองค์ พร้อมกับพระบุตรนั้น จะไม่โปรดประทานสิ่งสารพัดแก่พวกเราโดยไม่คิดค่าใดอย่างใด ใครเล่าจะฟ่องสิ่งใด ๆ ต่อคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แล้ว คือพระเจ้าผู้ทรงนับว่าชอบธรรม ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก คือ พระคริสต์ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว ใช่แล้ว ผู้ได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้วต่างหาก ผู้ซึ่งทรงสถิต ณ เบื้องขวา พระหัตถ์ของพระเจ้า ผู้ซึ่งทรงอธิษฐานขอเพื่อพวกเราด้วย” (รม. 8:31-34)

การตกอยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ก็บ่งบอกถึง (ตามที่พระเจ้าบอกก่อนหน้าชี้ให้เห็น)

การแก้แค้นที่ดุเดือดและน่ากลัว-การพิพากษาแบบที่ผู้เชื่อสมัยภาคพันธสัญญาเดิมไม่สมควรได้รับเพราะว่าเราไม่ได้มีความสว่างนั้น ความรู้นั้น และโอกาสเหล่านั้นที่เรามีในยุคพันธสัญญาใหม่แห่งพระคุณ พระเจ้าจะทรงพิพากษามนุษย์ตามความสว่างนั้นที่พวกเขาได้ปฏิเสธ ความจริงนั้นที่พวกเขาได้ปิดบัง โอกาสเหล่านั้นที่พวกเขาจะมีแล้วและปฏิเสธที่จะคว้าไว้ มันเป็นเรื่องที่น่ากลัวจริง ๆ ที่จะไม่แยแสและไม่ให้เกียรติความเมตตา ความรัก และพระคุณของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่มีความผิดในการทำเช่นนั้นจะตกในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และพวกเขาจะเผชิญกับการพิพากษาอันน่ากลัว! พวกเขาจะถูกกักตัวให้อยู่ในบึงไฟเป็นนิรันดร์ ไม่แปลกที่เปาโลร้องประกาศว่า “ขอให้พวกเรายึดมั่นคำสารภาพแห่งความหวังของเราไว้โดยไม่หวั่นไหว!”

เปโตรเสริมคำเตือนหนึ่งอันน่าเกรงขาม: “ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มตั้งต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวกเรา ก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร และถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาปจะปรากฏอยู่ที่ไหน?”

การพิพากษาของพระเจ้าถูกประกาศแล้ว

“คูเถิต บัดนี้ ตัวเราเอง คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น และไม่มีพระอื่นใดอยู่กับเรา เราฆ่าให้ตาย และเราทำให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเรารักษาให้หาย และไม่มีผู้ใดที่สามารถช่วยให้พ้นจากมือของเราได้ เพราะเราชูมือของเราขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และกล่าวว่า เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ถ้าเราลับดาบอันยาววับของเรา และมือของเรายึดการพิพากษาไว้ เราจะทำการแก้แค้นต่อบรรดาศัตรูของเรา และจะตอบแทนคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเรา เราจะทำให้บรรดาลูกธนูของเราเมาด้วยโลหิต และดาบของเราจะกัดกินเนื้อหนัง และจะทำอย่างนั้นด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของพวกเชลย ตั้งแต่การเริ่มต้นแห่งบรรดาการแก้แค้นต่อศัตรูนั้น” จงปีติยินดี โอ พวกท่าน ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย กับประชากรของพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะทรงแก้แค้นโลหิตของพวกผู้รับใช้ของพระองค์ และจะทรงทำการแก้แค้นต่อบรรดาปฏิปักษ์ของพระองค์ และจะทรงเมตตาต่อแผ่นดินของพระองค์ และต่อประชากรของพระองค์” (อพย. 32:39-43)

“และโมเสสกล่าวว่า “ดังนี้แหละพวกท่านจะได้ทราบ ว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาเพื่อกระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้น ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่ได้กระทำการเหล่านี้ตามความคิดของข้าพเจ้าเอง ถ้าคนเหล่านี้ตายด้วยความตายอย่างธรรมดาของคนทั้งสิ้น หรือถ้าพวกเขาถูกเย็บเยียนตามการเย็บเยียนของคนทั้งสิ้น แล้วพระเยโฮวาห์ก็ไม่ได้ทรงส่งข้าพเจ้ามา แต่ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงทำให้สิ่งใหม่อย่างหนึ่งเกิดขึ้น และแผ่นดินอ้าปากของเธอ และกลืนคนเหล่านี้เข้าไป พร้อมกับบรรดาสิ่งของที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา และพวกเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งสิ้น แล้วพวกท่านจะเข้าใจว่า คนเหล่านี้ได้ช่วยพระเยโฮวาห์”

“และต่อมา เมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ พื้นดินก็แยกออกที่อยู่ภายใต้พวกเขานั้น และแผ่นดินก็อ้าปากของเธอ และกลืนพวกเขาเข้าไป และครอบครัวของพวกเขา และชายทุกคนที่เกี่ยวข้องกับโคราห์ และสิ่งของทั้งสิ้นของพวกเขา พวกเขา และสิ่งของทั้งสิ้นที่เกี่ยวข้องกับพวกเขา ได้ลงไปสู่แดนคนตายทั้งสิ้น และแผ่นดินก็ปิดทับพวกเขาไว้ และพวกเขาก็พินาศเสียจากท่ามกลางชุมนุมชน และอิสราเอลทั้งหมดที่อยู่โดยรอบพวกเขาก็หนีไปเพราะเหตุเสียงร้องของพวกเขา เพราะพวกเขากล่าวว่า “เกรงว่าแผ่นดินจะกลืนพวกเราเสีย

ด้วย” และไฟได้ออกมาจากพระเยโฮวาห์ และเผาผลาญคนสองร้อยห้าสิบคนนั้น ที่ได้ถวายเครื่องหอมนั้น” (กตว. 16:28-35)

“คนชั่วจะถูกหั้นเข้าไปในนรก และประชาชาติทั้งมวลที่ลืมนพระเจ้า” (เพลงสดุดี 9:17)

“คนเขลาเอ๋ย พวกเจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด และบรรดาคนมักเยาะเย้ยจะชื่นชมยินดีในการเยาะเย้ยของตนนานเท่าใด และคนโง่ทั้งหลายจะเกลียดความรู้านานเท่าใด เจ้าทั้งหลายจงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดุเถิด เราจะเทวิญญูณของเราให้แก่พวกเจ้า เราจะทำให้พวกเจ้ารู้จักบรรดาถ้อยคำของเรา เพราะเราได้เรียกแล้วและพวกเจ้าได้ปฏิเสธ เราได้เหยียดมือของเราออกและไม่มีมนุษย์คนใดเอาใจใส่ แต่พวกเจ้าได้ปฏิเสธคำแนะนำทุกอย่างของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย เราจะหัวเราะเยาะความหายนะของพวกเจ้าด้วย เราจะเยาะเย้ยเมื่อความหวาดกลัวของพวกเจ้ามาถึง เมื่อความหวาดกลัวของพวกเจ้ามาถึงเหมือนอย่างการรกร้างว่างเปล่า และความพินาศของพวกเจ้ามาถึงเหมือนอย่างลมหมุน เมื่อความยุ่งยากและความปวดร้าวมาถึงพวกเจ้า แล้วพวกเขาจะร้องทูลต่อเรา แต่เราจะไม่ตอบ พวกเขาจะแสวงหาเราอย่างรีบร้อน แต่พวกเขาจะไม่พบเรา เพราะว่าพวกเขาได้เกลียดซึ่งความรู้ และมีได้เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์ พวกเขาไม่ยอมรับคำแนะนำของเราเลย พวกเขาได้เหยียดหยามคำตักเตือนทั้งสิ้นของเรา เพราะฉะนั้น พวกเขาจะกินผลแห่งทางของพวกเขาเอง และจะอิมด้วยบรรดาวิถีของพวกเขาเอง เพราะการหันกลับของบรรดาคนเขลาจะสังหารพวกเขา และความเจริญของบรรดาคนโง่จะทำลายพวกเขาเสีย แต่ผู้ใดก็ตามที่ฟังเราจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และจะอยู่อย่างสงบสุขปราศจากความกลัวความชั่วร้าย” (สภษ. 1:22-33)

“และนี่จะเป็นภัยพิบัติซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้โจมตีประชาชนทั้งสิ้นที่ได้ต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็ม เนื้อของพวกเขาก็จะสลายไปขณะที่พวกเขาเย็นอยู่บนเท้าของพวกเขา และตาของพวกเขาจะสลายไปในบ้ำของพวกเขา มัน และลิ้นของพวกเขาจะสลายไปในปากของพวกเขา” (ศคย. 14:12)

“และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันออก ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นคนมือด้วน ก็ยังดีกว่าการมีสองมือที่จะต้องเข้าไปในนรก เข้าไปในไฟนั้นที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ดับเลย และถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันออก ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นง่อย ก็ยังดีกว่าการมีสองเท้าที่จะต้องถูกทิ้งลงในนรก เข้าไปในไฟนั้นที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ดับเลย และถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักมันออก ซึ่งท่านจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียว ยังดีกว่ามีสองตาที่จะถูกทิ้งเข้าไปในไฟนรก ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ดับเลย” (มาระโก 9:43-48)

“และข้าพเจ้าได้เห็น เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว และดุเถิด มีแผ่นดินไหวใหญ่โต และดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นสีดำเหมือนผ้ากระสอบที่ทำจากขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นเหมือนเลือด และบรรดาดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ก็ร่วงลงมายังแผ่นดิน เหมือนกับต้นมะเดื่อสลัดผลไม่ทันสุกของมัน เมื่อต้นไม้นั้นถูกพัดด้วยลมกล้า และท้องฟ้าอากาศก็หายไปเหมือนกับหนังสือม้วนเมื่อมันถูกม้วนขึ้นไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็ถูกเคลื่อนไปจากสถานที่ของพวกมัน และกษัตริย์ทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลก และพวกคนใหญ่คนโต และพวกเศรษฐี และพวกนายทหารใหญ่ และผู้มีอำนาจทั้งหลาย และทุกคนที่เป็นทาส และทุกคนที่เป็น

ไท ก็ซ่อนตัวอยู่ในบรรดาถ้ำและในบรรดาซอกหินแห่งภูเขาต่าง ๆ และกล่าวแก่บรรดาภูเขาและซอกหินว่า “จง ล้มทับพวกเราเถิด และซ่อนพวกเราไว้ให้พ้นจากพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจาก พระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะสามารถทน อยู่ได้เล่า” (วอ. 6:12-17)

“และในวันเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตาย และจะไม่พบความตายนั้น และพวกเขาจะ บรรณาณาที่จะตาย และความตายจะหนีไปจากพวกเขา” (วอ. 9:6)

“และทูตสวรรค์องค์ที่ห้าได้เตะเข่าของตนลงบนที่นั่งของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรของมันก็เต็มไปด้วย ความมืด และคนเหล่านั้นได้เตะลิ้นของตนเพราะเหตุความเจ็บปวด และได้พุดหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่ง สวรรค์ เพราะเหตุความเจ็บปวดของพวกเขาและเพราะเหตุผีของพวกเขา และไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากบรรดา การกระทำของตน” (วอ. 16:10,11)

ใช้ครับ พระเจ้าทรงเป็นความรัก-พระองค์ทรงกรุณา อ่อนโยน เห็นอกเห็นใจ ออกลิ้นพระทัย สุขภาพ ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดพินาศเลย แต่พระองค์ก็ทรงเป็น “เพลิงที่เผาผลาญ!” (ฮบ. 12:29)

“เหตุฉะนั้น โดยทราบความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราจึงชักชวนคนทั้งหลาย...” (2 คร. 5:11) การมีพระหัตถ์แห่งการตีสอนของพระเจ้าอยู่บนเรานั้นเป็นเรื่องหนึ่ง แต่การตกอยู่ภายใต้พระหัตถ์ ทรงฤทธิ์ของพระองค์ในการแก้แค้นนั้นก็เป็นคนละเรื่องเลย “เพราะในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มีถ้วยโอบไถน และน้ำองุ่นเป็นสีแดง น้ำองุ่นนั้นเต็มไปด้วยส่วนผสม และพระองค์ทรงเทออกจากถ้วยนั้น แต่บรรดาตะกอนใน น้ำองุ่นนั้น คนชั่วทั้งหลายของแผ่นดินโลกจะบิบตะกอนเหล่านั้นออกและดื่มตะกอนนั้น” (เพลงสดุดี 75:8)

ท่านผู้อ่านที่รัก หากคุณยังไม่ได้ตกอยู่ในอ้อมแขนของพระเยซู จงเข้ามาหาพระองค์เดี๋ยวนี้! จงวางใจ พระองค์โดยความเชื่อ จงเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ จงให้ความเชื่อของคุณอยู่ในพระราชาที่เสด็จ สิ้นแล้วของพระองค์ พระองค์จะทรงช่วยคุณให้รอด รักษาคุณไว้ และตรัสยอมรับคุณต่อพระบิดา โดยนำเสนอ คุณแบบไร้ตำหนิต่อพระพักตร์พระองค์ (ยูดาสา 24,25)

ถูกเตือนให้ระลึก

ข้อ 32-34: “แต่จงระลึกถึงสมัยก่อนนั้น ซึ่งในวันเหล่านั้นหลังจากที่พวกท่านได้รับความสว่างแล้ว พวกท่านได้อดทนต่อการสู้รบอย่างใหญ่หลวงแห่งความยากลำบากทั้งหลาย ส่วนหนึ่ง ขณะที่พวกท่านเคยถูก ประจานทั้งโดยบรรดาการตำหนิและการยากลำบาก และส่วนหนึ่ง ขณะที่พวกท่านได้กลายเป็นเพื่อนร่วมทาง ของคนเหล่านั้นที่ถูกปฏิบัติเช่นนั้น เพราะว่าพวกท่านได้มีใจกรุณาต่อข้าพเจ้าในเครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า และยอมรับการถูกปล้นชิงเอาทรัพย์สินของของพวกท่านทั้งหลายไปด้วยใจปีติยินดี โดยทราบภายในตัวพวกท่านเอง แล้วว่า พวกท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่าและคงทนกว่านั้นอีกในสวรรค์”

“สมัยก่อน” ย่อมหมายถึงวันเหล่านั้นเมื่อชาวฮีบรูได้ยินข่าวประเสริฐเป็นครั้งแรก เวลานั้นเมื่อความ จริงถูกนำเสนอแก่พวกเขาเป็นครั้งแรกในช่วงต้น ๆ ของยุคสมัยของคริสเตียน พวกเขาได้เห็นฤทธิ์เดชของ พระเจ้าในบรรดาหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ที่ตามหลังการประกาศข่าวประเสริฐ (ฮบ. 2:3,4) พวกเขาหลายคนได้ต้อนรับข่าวสารอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นและบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง-และคนเหล่านี้ได้ทน

ทุกข์อย่างหนัก พวกเขา “ได้อดทนต่อการสู้รบอย่างใหญ่หลวงแห่งความยากลำบากทั้งหลาย”

บัดนี้เปาโลเตือนความจำคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นเกี่ยวกับวันเหล่านั้น บางทีตัวเขาเองอาจกำลังคิดถึงเหตุการณ์ตอนที่สเทเฟนโดนหินขว้าง เมื่อคนเหล่านั้นที่ขว้างปาหิน “ได้วางเสื้อผ้าของตนไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งชื่อของเขาคือเซาโล” ชาวฮีบรูเหล่านี้บางคนอาจได้เห็นการประหารชีวิตนั้นและได้ยินสเทเฟนร้องทูลว่า “พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้เลย” (กิจการ 7:54-60) เปาโลอาจเตือนความจำพวกเขาเกี่ยวกับยากอบ พี่ชายของยอห์น ผู้ซึ่งถูกตัดศีรษะอย่างโหดเหี้ยมโดยเฮโรด (กิจการ 12:1,2) แน่แน่นอนว่าพวกเขาจดจำเวลานั้นได้เมื่อเปโตรและอัครทูตคนอื่น ๆ ถูกจับกุม ถูกทุบตี ถูกโยนเข้าคุก และถูกสั่งไม่ให้พูดในพระนามของพระเยซูอีกเลย (กิจการ 5:40)

เปาโลเคยถูกทุบตี ถูกจำคุกมากกว่าหนึ่งหน และที่เมืองลิสตราเขาถูกหินขว้างและถูกทิ้งนอกเมือง เพราะถูกคิดว่าตายแล้ว (กิจการ 14:19) บัดนี้เขาอ้อนวอนชาวฮีบรูเหล่านั้นให้จดจำวันเหล่านั้นแห่งการทนทุกข์อันน่ากลัว-แต่ชัยชนะอันรุ่งโรจน์! พวกเขามีข่าวประเสริฐในใจของตน และพวกเขาอดไม่ได้ที่จะบอกเล่าให้ผู้อื่นฟัง

ในวันแรก ๆ เหล่านั้นแห่งความเชื่อแบบคริสเตียน ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ได้หวั่นไหวหรือหันหน้าหนี พวกเขาไม่ได้แสวงหาที่จะกลับไปหาระบบเก่าที่ตรงกันข้าม ภายใต้การข่มเหงอันขมขื่นเช่นนั้น “คนทั้งหลายที่ถูกกระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหงที่เกิดขึ้นเรื่องสเทเฟน ก็เดินทางไปไกลถึงเมืองฟินิเซีย และเกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก โดยไม่ได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแก่พวกยิวพวกเดียว...และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้อยู่กับพวกเขา และคนเป็นอันมากได้เชื่อ และหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า” (กิจการ 11:19,21)

เปาโลเอง ถึงแม้จะถูกจองจำในโซ่ตรวนในคุกแห่งหนึ่งของพวกโรม ได้เป็นพยานแก่พวกนักโทษและผู้คุมไซโครับ แม้ในคุกผู้คนก็ได้รับความรอดภายใต้งานรับใช้ของเขา ตามที่ถูกเป็นพยานรับรองในโคโลสี 4:10 และฟีเลโมน 23 (นอกจากนี้ อ่าน 2 ทิโมธี 1:16)

ในวันแรก ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียน ผู้เชื่อทั้งหลายถูกข่มเหง ถูกข่มเหง ถูกเอาหินขว้าง ถูกขับออกจากกลุ่ม ถูกจำคุก ถูกจองจำในชื่อ ถูกมองด้วยสายตาเหยียดหยาม พวกเขาสู้ทนการด่าว่าอันทารุณอย่างแท้จริง แต่ใจของพวกเขาก็เปี่ยมล้นด้วยความรักของพระเจ้าและด้วยพระวิญญาณของพระคริสต์ เพราะรู้ว่าพวกเขาเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ พวกเขาจึงมีความเมตตากรุณาต่อเพื่อนผู้ร่วมทนทุกข์ของพวกเขา และพวกเขาอธิษฐานเผื่อเหล่าศัตรูของพวกเขา

ข้อ 35-37: “เหตุฉะนั้นขออย่าละทิ้งความไว้นี้เพื่อใจของพวกท่าน ซึ่งมีค่าตอบแทนยิ่งใหญ่มากเป็นบำเหน็จ ด้วยว่าพวกท่านต้องการความอดทน เพื่อว่าหลังจากพวกท่านได้กระทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าแล้ว พวกท่านก็จะได้รับตามพระสัญญานั้น ‘เพราะว่าอีกไม่นาน และพระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาก็จะเสด็จมา และจะไม่ทรงชักช้า’”

วิวรณ์ 2:1-4 บันทึกรายการถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส-คริสตจักรที่ก่อตั้งโดยอัครทูต พวกวิสุทธิชนที่นั่นได้รับคำชมเชยสำหรับการงานของพวกเขา การทำงานหนักของพวกเขา ความอดทนของพวกเขา การเกลียดชังความชั่วร้ายของพวกเขา พวกเขาได้รับคำชมเชยสำหรับการไม่อยู่ร่วมกับคนเหล่านั้นที่อ้างตัวว่าเป็นอัคร

พูดแต่ถูกพิสูจน์ว่าเป็นพวกมูสา พวกเขาได้รับคำชมสำหรับการทำงานหนักของพวกเขาเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซู และในการที่พวกเขาได้ทำงานหนักโดยไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยและไม่ได้อ่อนระอาใจ และจากนั้น-น่าเศร้าแต่เป็นเช่นนั้น-พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสริมว่า “แต่อย่างไรก็ตาม เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง เพราะว่าเจ้าได้ละทิ้งความรักแรกนั้นของเจ้าเสีย!”

“เหตุฉะนั้นขออย่าละทิ้งความไว้นั้นเชื่อใจของพวกท่าน...” ดังนั้นเปาโลจึงหนุนใจชาวฮีบรูเหล่านั้นให้รักษาความรักแรกของพวกเขาไว้-ความรักที่เกาะกุมใจของพวกเขาตอนที่พวกเขาได้รับความสว่างเป็นครั้งแรกและบังเกิดใหม่ และพร้อมกับความรักแรกนั้น และพร้อมกับความมั่นใจในพระเจ้า บากบั้นมุ่งไปสู่เป้าหมายแห่งการทรงเรียกจากเบื้องบนของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์

มนุษย์อ่อนแอเพราะเนื้อหนัง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบที่เราถูกทำขึ้นจากธุลีดิน พระองค์ทรงจัดการไถ่สำหรับวิญญาณไว้แล้ว และทรงใส่ความมั่นใจไว้ภายในใจของเรา-ความหวังหนึ่งที่มั่นคงและแน่นอน เราไม่กลัววันไหวในความหวังและความมั่นใจนี้ เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา พระองค์ทรงเป็นพละกำลังของเรา ในเอเฟซัส 6:10 เปาโลกล่าวว่า “สุดท้ายนี้ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเข้มแข็งในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชแห่งอำนาจของพระองค์!”

“...ซึ่งมีค่าตอบแทนยิ่งใหญ่เป็นบำเหน็จ” ไม่ต้องสงสัยเลยว่าชาวฮีบรูเหล่านั้นบางคนรู้สึกว้าวถ้าพวกเขาดำเนินต่อไปในความเชื่อนั้น พวกเขา ก็คงมีแต่จะเผชิญหน้ากับความเจ็บปวด การทนทุกข์ การดูถูก และการต่ำว่าเพิ่มมากขึ้น แต่ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องไม่คิดถึงการทดสอบและความยากลำบากที่จะต้องเผชิญในชีวิตนี้ เราจะต้องมองเลยพ้นการข่มเหงเหล่านั้นไปยังบำเหน็จที่รอคอยคนเหล่านั้นที่ในความเชื่ออันแท้ยึดมั่นคำรับสารภาพของตนไว้โดยไม่วันไหว แม้ที่เดียว ยังมี “การหยุดพักสำหรับประชากรของพระเจ้า”

หลายร้อยปีก่อนพระเยซูทรงยื่นเสนอคำเชิญอันเปี่ยมสุขของพระองค์ “จงมาหาเรา และเราจะให้การหยุดพักแก่ท่านทั้งหลาย” อธิยาห์ได้ประกาศก้องว่า “พระองค์ทรงรักษาเขาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ ผู้ซึ่งจิตใจของเขาแน่วแน่ในพระองค์ เพราะเขาวางใจในพระองค์” (อสย. 26:3)

ในพันธกรรมและคำสั่งเสียสุดท้ายของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระเยซูทรงมอบสันติสุขให้แก่บรรดาผู้ติดตามของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย และอย่าให้ใจของท่านทั้งหลายกลัว” (ยอห์น 14:27)

“ด้วยว่าพวกท่านต้องการความอดทน...” คำกรีกที่แปลเป็น “ความอดทน” มีความหมายว่า “ความหนักแน่น” และเสนอแนะไม่เพียงการสู้ทนเท่านั้น แต่การรอคอยแบบเปี่ยมความไว้วางใจ-หนักแน่นในความไว้วางใจ หนักแน่นในการรอคอย ไม่เริ่มกระวนกระวายใจ โรม 5:3-5 บอกเราว่า “...ความทุกข์ยากทำให้เกิดความอดทน และความอดทนทำให้เกิดประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดความหวัง และความหวังมิได้ทำให้เกิดความล้าชวย เพราะว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลออกมาในใจของพวกเรา โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว”

คนที่ประกาศว่าการกลายเป็นคริสเตียนนั้นทำให้ชีวิตง่ายและจัดเตรียมทางที่ราบรื่นและโรยด้วย

ดอกไม้ก็สอนคำสอนผิดและแสดงออกถึงการไม่รู้พระคัมภีร์ พระคริสต์ไม่ใช่ซานตาคลอสและชีวิตคริสเตียนก็ไม่ใช่วันหยุดยาว พระเยซูตรัสว่า “จงมากับเรา-และเราสองคนจะแบกกางเขนอันหนึ่งด้วยกัน จงตามเรามา-และทนทุกข์การขมเหง” พระองค์ตรัสเช่นกันว่า “ถ้าเจ้าไม่เต็มใจที่จะทนทุกข์กับเรา เจ้าก็ครอบครองกับเราไม่ได้ ถ้าเจ้าไม่ยอมรับเรา เราก็จะไม่ยอมรับเจ้า ถ้าเจ้าไม่เต็มใจที่จะแบกกางเขนอันหนึ่งกับเรา เจ้าก็ไม่คู่ควรกับเรา”

เปาโลสรุปย่อชีวิตคริสเตียนไว้ใน 2 ทิโมธี 3:12: “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกขมเหง!” ไม่มีการคิดเอาเองเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย ผู้คนที่ดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้ายอมทนทุกข์ในโลกนี้ ชีวิตคริสเตียนไม่เคยถูกนำเสนอตามพระคัมภีร์ว่าเป็นเหมือนวันหยุดหรือการปิกนิก แต่เป็นเหมือนการสงคราม การแบกกางเขน พระเยซูไม่ได้ทรงขึ้นชอบกางเขนนั่น พระองค์ไม่ได้อวดในความน่าละอายของมัน แต่ “เพราะเห็นแก่ความปิตินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” (ฮบ. 12:2)

เปาโลนำเสนอความคิดแบบเดียวกันนี้ในโรม 8:18: “เพราะข้าพเจ้านับว่า บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย!”

“เพราะว่าอีกไม่นาน...” วลีนี้จากข้อ 37 เป็นการอ้างอิงไปยังฮาบากุก 2:3 อย่างแน่นอน ถึงแม้ว่าจะไม่ใช่การยกคำพูดมาจากมันโดยตรงก็ตาม: “เพราะว่านิมิตนั้นยังรอเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุด มันจะกล่าวออกมา และไม่มูสา ถึงแม้ว่ามันเข้าไป ก็จงคอยมัน เพราะมันจะเกิดขึ้นเป็นแน่ มันจะไม่ล่าช้านัก”

ฮาบากุกเป็นห่วงเกี่ยวกับความทุกข์โศก ความรุนแรง และความชั่วช้าที่ประชากรของพระเจ้ากำลังประสบอยู่ในสมัยของเขาและเขาร้องทูลต่อพระเจ้าว่า “โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องทุกข์นานสักเท่าใด และพระองค์จะไม่ทรงฟัง คือร้องทูลต่อพระองค์เรื่องความทารุณ และพระองค์จะไม่ทรงช่วยให้รอด!” (ฮบ. 1:2)

พระเจ้าทรงตอบฮาบากุก-และคำตอบนั้นก็ไม่วานหูกแก่ศาสดาพยากรณ์ท่านนี้เพราะว่าเขารักชนชาติของเขา พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เขาว่าเพราะบาปทั้งหลายของชาวแคว้นยูดาห์ หายนะจะมาสู่พวกเขาและคนเคลเดียจะยাত্রาทัพไปทั่วแผ่นดินนั้นในความรุนแรง

พระเจ้าทรงเปิดเผยเพิ่มเติมแก่ฮาบากุกว่าคนเคลเดียจะถูกกำจัดและถูกทำลาย-การพิพากษาของพระเจ้าที่ถูกเทออกลงบนคนเคลเดียเป็นภาพเลื่องหนึ่งและเป็นเงาที่มาก่อนการพิพากษาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาประชาชาติที่ชั่วเมื่อพระองค์ทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้พ้นในหนังสือวิวรณ์และสถาปนาอาณาจักรนั้น คำพยากรณ์ในหนังสือฮาบากุกเป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงวันแห่งพระเยโฮวาห์ (อสย. 26:20,21)

เปาโลยกคำพูดมาจากคำพยากรณ์ของฮาบากุกในจดหมายฝากฉบับนี้เพื่อเตือนความจำเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรู ผู้ซึ่ง ณ เวลานั้นกำลังทนทุกข์อย่างหนักเพราะความเชื่อของตน ว่าถึงแม้ว่าในฐานะผู้เชื่อพวกเขาทนทุกข์ในโลกนี้ อีกไม่นานพระองค์จะเสด็จมาอีกที และเมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะทรงช่วยลูก ๆ ของพระองค์ให้พ้นจากการทนทุกข์ทั้งปวง จะไม่มีการทนทุกข์อีกต่อไปสำหรับผู้เชื่อเมื่อพระเยซูเสด็จมา ไม่ว่าเขาสูทนความเจ็บปวดและความทุกข์ยากใดก็ตาม มันก็จะเป็นขณะที่เขามีชีวิตอยู่บนแผ่นดินโลกนี้

“...พระองค์ผู้ที่จะเสด็จมาก็จะเสด็จมา...” บางคนเริ่มท้อใจและถามว่า “ทำไมองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงไม่ทรงเร่งรีบการเสด็จมาของพระองค์?” มันไม่ใช่ฐานะการอะไรของเราที่จะตั้งคำถามการประกอบกิจต่าง ๆ ของพระเจ้า- “สิ่งเร้นลับเหล่านั้นเป็นของพระเยซูฮาวาห์” (อพย. 29:29) เราถูกเตือนว่าในวันท้าย ๆ แห่งยุค พระคุณจะมีคนเหล่านั้นที่จะกล่าวว่า “พระสัญญาแห่งการเสด็จมาของพระองค์นั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษล่วงลับไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนอย่างที่เราเคยเป็นมาตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก” (2 ปต. 3:4)

บุคคลเช่นนั้นก็แก้งโง่-พวกเขาไม่เผชิญหน้ากับพระวาระของพระเจ้า คำพยากรณ์ต่าง ๆ กำลังถูกทำให้สำเร็จจริงอยู่รอบตัวเราและเหตุการณ์ต่าง ๆ กำลังเกิดขึ้นซึ่งชี้ไปยังการเสด็จมาในไม่ช้าของพระเยซู-ก่อนอื่นคือ เพื่อมารับคริสตจักรของพระองค์ไปในการรับขึ้นนั้น และต่อมาภายหลัง พระองค์จะเสด็จมากับวิสุทธิชนเหล่านั้นเพื่อทำการพิพากษาและสถาปนาอาณาจักรนั้น

ในถ้อยคำปิดท้ายของหนังสือวิวรณ์ ถ้อยคำสุดท้ายของพระเยซูที่ส่งเสียลูก ๆ ของพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพยานรับรองว่า “แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว!” ความหวังของคริสตจักร ความหวังของผู้เชื่อแต่ละคน และความหวังของวิสุทธิชนทุกคนแห่งทุกยุคสมัยคือ การเสด็จกลับมาของพระเยซู เปาโลพูดถึงการเสด็จกลับมาของพระองค์ว่าเป็น “การปรากฏอันทรงสง่าราศี” (ทต. 2:13)

“...และจะไม่ทรงชักช้า” พระเยซูไม่ได้กำลังชะลอการเสด็จมาของพระองค์-จงจำเรื่องนี้ให้ขึ้นใจเสมอ พระองค์ทรงเปี่ยมเมตตาและอดกลั้นพระทัย พระคุณรั้งพระองค์ไว้ แต่ทันทีที่คริสตจักร (เจ้าสาวของพระองค์) ครบถ้วน และพระบิดาทรงมีพระบัญชาขึ้น พระเยซูก็จะเสด็จมา! “ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะพวกท่านไม่ทราบว่าจะเวลานั้นคือเมื่อไร” (มาระโก 13:33)

ไม่มีมนุษย์คนใดทราบวันนั้นหรือชั่วโมงนั้นที่พระองค์จะเสด็จกลับมา แต่เราไม่ได้ขาดความรู้เกี่ยวกับวาระและฤดูกาลทั้งหลาย เมื่อบางสิ่งเกิดขึ้น (ซึ่งหลายสิ่งเหล่านั้นถูกบันทึกไว้ในมัทธิว 24:1-42) เราก็ทราบว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ประตูแล้ว ในสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร ในสมัยของโลทเป็นอย่างไร มันก็จะเป็นเช่นนั้นก่อนการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า “เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่ทราบวันหรือชั่วโมงที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา” (มธ. 25:13)

เปาโลกล่าวแก่ทิโมธีคนหนุ่มว่า “จงทราบสิ่งนี้ด้วย ว่าในยุคสุดท้ายนั้น วาระอันตรัยทั้งหลายจะมา” (2 ทธ. 3:1) และจากนั้นในพระคำสิบสามข้อถัดไปเขาก็ให้โครงร่างหลายสิ่งที่จะเกิดขึ้นก่อนการเสด็จกลับมาของพระเยซูยังแผ่นดินโลก

ไม่ครับ เราไม่ทราบวันนั้นหรือชั่วโมงนั้นที่พระองค์เสด็จกลับมา เราไม่สามารถทำเครื่องหมายบนปฏิทินได้ว่าพระองค์จะเสด็จกลับมาวันนั้นวันนี้ เราไม่สามารถตั้งเวลาชั่วโมงนั้นบนนาฬิกาได้ แต่เราต้องใส่ใจถ้อยคำเหล่านั้นของ 1 เธสะโลนิกา 5:1-6:

“แต่เรื่องเวลาและวาระเหล่านั้น พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านไม่จำเป็นต้องให้ข้าพเจ้าเขียนถึงพวกท่าน เพราะพวกท่านเองก็ทราบอย่างถ่องแท้แล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยในเวลากลางคืน เพราะเมื่อพวกเขาจะกล่าวว่า “สงบสุขและปลอดภัยแล้ว” เมื่อนั้นแหละความพินาศอันฉับพลันก็จะมาถึง

พวกเขา เหมือนกับความเจ็บปวดที่มาถึงหญิงที่มีเด็กในครรภ์ และพวกเขาจะหนักก็ไม่พ้น แต่พวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะได้ตามทันพวกท่านเหมือนอย่างขโมย พวกท่านทุกคนเป็นบุตรทั้งหลายแห่งความสว่าง และเป็นบุตรทั้งหลายแห่งกลางวัน พวกเราไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด เหตุฉะนั้นอย่าให้พวกเราหลับเหมือนอย่างคนอื่นหลับ แต่ให้พวกเราเฝ้าระวังและไม่เมามาย!”

ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าพระเยซูทรงอยู่ที่ประตูแล้วตอนนี้ ผมเชื่อว่าเหตุการณ์ปัจจุบันทั้งหลายชี้ไปยังข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์จะเสด็จมาในไม่ช้า คุณเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือยังสำหรับการเสด็จมาของพระองค์?

ข้อ 38: “บัดนี้ คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ แต่ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกลับถอยหลัง จิตใจของเราจะไม่มีชีวิตในคนนั้นเลย”

“...คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ...” ถ้อยคำเหล่านี้มาจากฮีบรู 2:4 และถูกยกขึ้นในโรม 1:17, กาลาเทีย 3:1 เช่นเดียวกับในพระคำข้อนี้ของเรา

ในหนังสือโรม เปาโลกล่าวชัดเจนว่าการนับว่าชอบธรรมนั้นเป็น “อย่างไรและทำไม” ความชอบธรรมถูกยกให้แก่ “คนชอบธรรม”-คนเหล่านั้นที่ถูกนับว่าชอบธรรมแล้วโดยทางความเชื่อในพระคริสต์และพระโลหิตที่ลบลมลทินของพระองค์

เขาชี้ให้ชาวแคว้นกาลาเทียเห็นอย่างชัดเจนว่าชีวิตคริสเตียนไม่ใช่การถือรักษาพระราชบัญญัติ ความรอดไม่ใช่ “โดยพระคุณบวกพระราชบัญญัติ” แต่เป็น “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ”

ในจดหมายฝากถึงเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรู เขาเน้นย้ำข้อเท็จจริงที่พระเจ้าทรงรับรองแล้วในนิรันดร์กาล เบื้องหลังเรา-ที่ว่า การนับว่าชอบธรรมไม่ใช่โดยเครื่องสัตวบูชาต่าง ๆ ที่ถูกถวายพร้อมกับโลหิตของพวกสัตว์ที่ถูกถวายโดยมนุษย์ที่อ่อนแอ แต่โดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซู คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ-พวกเขาไม่หวั่นไหวและโยนความไว้วางใจของตนทิ้งไป และวางใจในเครื่องบูชาเดียวของพระคริสต์ พระเยซูตรัสว่า “เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่พวกเขา และพวกเขาจะไม่พินาศเลย!”

ชีวิตคริสเตียนเริ่มต้นในความเชื่อ พระคุณของพระเจ้าช่วยเราให้รอด แต่ความเชื่อเป็นสิ่งที่นำพระคุณที่ช่วยให้รอดมาสู่ใจของเรา ดังนั้นเราจึงรับความรอด “โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ” และแน่นอนพอ ๆ กับที่ชีวิตคริสเตียนเริ่มต้นในความเชื่อ เราก็เอาชนะโลกโดยความเชื่อ (1 ยอห์น 5:4) ความเชื่อเป็นส่วนแบ่งประจำวันของเราเพื่อช่วยให้เราสุขภาพดี แข็งแรง และเติบโตฝ่ายวิญญาณต่อไป เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ ถูกช่วยให้พ้นโดยความเชื่อ ถูกเลี้ยงดูโดยความเชื่อ- และ “สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23)

ชีวิตคริสเตียนมีต้นกำเนิดในความเชื่อ ดำเนินต่อไปในความเชื่อ เติบโตบนความเชื่อ และมันเป็นการงานของความเชื่อที่ถวายเกียรติพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงให้เรื่องของความเชื่อได้ข้อยุติในจดหมายฝากฉบับนี้ ในฮีบรู 11:6 เราอ่านว่า:

“แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ เพราะว่าผู้ที่มาหาพระเจ้านั้น ต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง”

“ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17) เมื่อเราได้ยินพระวจนะ เชื่อพระวจนะ ความเชื่อก็ถูกให้กำเนิดในใจนั้น แต่เมื่อเราได้ยินพระวจนะและปฏิเสธมัน เราก็พิสูจน์ให้เห็นว่าเราไม่ไว้วางใจพระเจ้า

ยอห์นบอกเราว่า “ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า...และพระวาทาทะได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา...” (ยอห์น 1:1,14) “ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:18)

ในยอห์น 12:48 พระเยซูเองทรงประกาศว่า “ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย”

การได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและไม่ไว้วางใจพระวจนะก็เป็นบาปอย่างหนึ่งที่อันตรายและร้ายแรง ยอห์นบอกเราว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้านั้นก็มีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้านั้นก็ได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมุสา เพราะผู้ที่ไม่ได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เรื่องพระบุตรของพระองค์ และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้นว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ใช่พระบุตรของพระเจ้านั้นก็ไม่มีชีวิต” (1 ยอห์น 5:10-12)

การได้ยินพระวจนะของพระเจ้าและปฏิเสธมันเสียก็เท่ากับเหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้าได้ฝ่าเท้า เรียกพระเจ้าว่าเป็นผู้มูสา นับว่าพระโลหิตนั้นเป็นของสามัญ และทำการเหยียดหยามต่อพระวิญญาณแห่งพระคุณ

ข้อ 39: “แต่พวกเราไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับถอยหลังไปสู่ความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อไปสู่การช่วยจิตวิญญาณให้รอด”

ฮาเลลูยาสำหรับคำประกาศที่ชัดเจนและเข้าใจได้นี้! คำสรรพนาม “พวกเรา” สื่อถึงเปาโลและผู้เชื่อแต่ทุกคน

ในที่นี้เหมือนเช่นเคย พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรับประกันเราว่าคนทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง “ไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับถอยหลังไปสู่ความพินาศ” ในบทที่ 6 เราอ่านเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างแล้ว-พวกเขาได้ลิ้มรส พวกเขาอยู่ต่อไปสักพักหนึ่ง-แต่จากนั้นพวกเขาก็หลงไป และมันเป็นไปได้ “ที่จะพาพวกเขากลับมาอีกสู่การกลับใจใหม่ โดยเห็นว่าพวกเขาตรัสพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกสำหรับตนแล้ว และทำให้พระองค์ขายหน้าอย่างเปิดเผย”

จากนั้นในข้อ 9 ของบทที่ 6 เปาโลกล่าวแก่คริสเตียนทั้งหลายว่า “แต่พวกที่รัก พวกเราเชื่อมั่นกันว่าพวกท่านจะได้สิ่งทั้งหลายที่ดีกว่านั้น และสิ่งต่าง ๆ ที่มาพร้อมกับความรอด...” ผู้เชื่อแต่ทั้งหลายอยู่ฝ่าย “คนเหล่านั้นที่เชื่อไปสู่การช่วยจิตวิญญาณให้รอด”

ใน 2 เปโตร 2:22 เราอ่านว่า “...สิ่งนั้นได้เกิดกับพวกเขาตามสุภาษิตอันแท้จริงว่า “สุนัขได้หันกลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ถูกชำระล้างตัวแล้วก็กลับไปหาการกลิ้งเกลือกของมันในปลักอีก” บาง

คนใช้พระคำข้อนี้ในความพยายามที่จะพิสูจน์หลักคำสอนผิด ๆ ของพวกเขา-แต่จงสังเกต ท่านที่รัก: นี่คือสุนัข หันกลับไปหาอาณาจักรของมัน และสุกรกลับไปกลิ้งเกลือกในปลัก! พระวณะของพระเจ้าไม่ได้กล่าวว่าจะหันกลับไปหาอาณาจักรของตนและกลับไปกลิ้งเกลือกในปลัก

ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายดำเนินต่อไปในความเชื่อนั้นเพราะว่าพวกเขาเป็นผู้เชื่อแท้ ชีวิตย่อมผลิต เราได้รับความรอดเพราะว่าพระเยซูทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อไถ่เรา พระองค์ทรงพระชนม์อยู่เพื่อรักษาเราไว้และเพื่อกล่าวยอมรับเรา และพระองค์จะเสด็จมาอีกทีเพื่อรับเราไป พระองค์ผู้ทรงเริ่มต้นการดีแห่งความรอดในใจของเราแล้วจะทรงกระทำการนั้นจนกว่าเราถูกทำให้เป็นเหมือนแบบพระฉายของพระองค์

มีครุสอนพระคัมภีร์จำนวนมากที่ได้แย้งว่าฮีบรู 6 และฮีบรู 10:26-31 พูดถึงเหล่าผู้เชื่อแท้ บุตรทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้า แต่ถ้าเราศึกษาค้นคว้าและแยกแยะพระวณะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง เราก็ต้องประกาศว่าข้อพระคำทั้งสองตอนพูดถึงคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐแล้ว พวกเขาเห็นความสว่างนั้นแล้ว และหลายครั้งพวกเขาก็เดินไปกับความจริงนั้นจนถึงจุดที่รับสารภาพด้วยปาก แต่พวกเขาไม่เคยวางใจจากใจเลยและด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงไม่เคยมีประสบการณ์แห่งการบังเกิดใหม่

ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น:

ผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ (2 คร. 5:17)

ผู้เข้าส่วนแห่งสภาของพระเจ้า (2 ปต. 1:4)

ผู้ถือครองพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9)

ผู้ถูกประทับตราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (อฟ. 4:30)

ยิ่งกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระคริสต์ (รม. 8:37)

ผู้ถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3)

ผู้นั่งอยู่ด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ (อฟ. 2:6,7)

“พวกท่านที่รัก บัดนี้พวกเราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:2) ดังนั้น “พวกเราไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับถอยหลังไปสู่ความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อไปสู่การช่วยจิตวิญญาณให้รอด!”

ทางแห่งความเชื่อ

บทที่ 11

11:1 บัดนี้ ความเชื่อคือ ความจริงแท้ของสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกหวังไว้ คือพยานหลักฐานของสิ่งต่าง ๆ ที่มองไม่เห็น

11:2 เพราะว่าโดยสิ่งนี้ บรรดาผู้อาวุโสก็ได้รับคำพยานที่ดี

11:3 โดยความเชื่อ พวกเราเข้าใจว่า กัลปจักรวาลได้ถูกสร้างโดยพระดำรัสของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งทั้งหลายที่มองเห็นได้ จึงมิได้ถูกสร้างจากสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏให้เห็น

11:4 โดยความเชื่อ อาเบลได้ถวายเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินแต่พระเจ้า โดยเครื่องบูชา นั้นท่านจึงได้รับคำพยานว่าท่านชอบธรรม พระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองบรรดาของถวายของท่าน และโดยความเชื่อนั้น แม้ว่าท่านได้ตายแล้วท่านก็ยังพุดอยู่

11:5 โดยความเชื่อ เอโนคได้ถูกรับขึ้นไป เพื่อท่านจะไม่ประสบความตาย แล้วหาไม่พบ เพราะพระเจ้าได้ทรงรับท่านขึ้นไปแล้ว ด้วยว่าก่อนที่ท่านถูกรับขึ้นไปนั้น ท่านมีพยานนี้ว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า

11:6 แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ เพราะว่าผู้ที่มาหาพระเจ้านั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง

11:7 โดยความเชื่อ โนอาห์ ซึ่งได้รับคำเตือนจากพระเจ้าถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ยังไม่ปรากฏ ด้วยความเกรงกลัว จึงได้จัดแจงต่อเรือ เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด โดยเรือนั้นท่านจึงได้ปรับโทษโลก และได้กลายเป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งเป็นโดยความเชื่อ

11:8 โดยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกเรียกให้ออกเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งภายหลังท่านจะรับเป็นมรดก ได้เชื่อฟัง และท่านได้เดินทางออกไป โดยไม่ทราบว่าคุณจะไปยังที่ไหน

11:9 โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญาอันนั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น โดยอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายกับอิชอัคและยาโคบ ผู้เป็นทายาทด้วยกันกับท่านแห่งพระสัญญาอันเดียวกันนั้น

11:10 เพราะว่าท่านได้คอยท่านครหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า

11:11 โดยความเชื่อ ซาร่าห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังเพื่อจะตั้งครรภ์ และได้คลอดบุตรเมื่อนางมีอายุเกินแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์เชื่อ

11:12 เหตุฉะนั้น ได้บังเกิดจากชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับว่าตายแล้ว คือคนเป็นอันมากดูจบบรรดาดวงดาวแห่งท้องฟ้า และดูจเม็ดทรายซึ่งอยู่ริมทะเลอันที่ไม่อาจนับได้

11:13 คนเหล่านั้นทั้งสิ้นได้ตายไปในความเชื่อ ยังไม่ได้รับตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาเหล่านั้นแต่ไกล และมั่นใจในพระสัญญาเหล่านั้น และยึดมั่นพระสัญญาเหล่านั้นไว้ และได้ยอมรับว่าพวกเขาเป็นพวกคนต่างชาติและผู้สัญจรอยู่บนแผ่นดินโลก

11:14 เพราะบรรดาคนที่กล่าวอย่างนี้ก็ประกาศอย่างชัดเจนว่า พวกเขาแสวงหาประเทศแห่งหนึ่ง

11:15 และแท้จริง ถ้าพวกเขาคิดถึงประเทศนั้นที่พวกเขาจากมา พวกเขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปแล้วได้

11:16 แต่บัดนี้ พวกเขาปรารถนาประเทศหนึ่งที่ประเสริฐกว่า นั่นคือ ที่เป็นแบบสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายที่จะถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมนครแห่งหนึ่งไว้สำหรับพวกเขาแล้ว

11:17 โดยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกลองใจ ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา และท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา

11:18 ซึ่งมีกล่าวไว้เกี่ยวกับเขาว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียกในอิสอัค’

11:19 โดยนับว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะให้อิสอัคเป็นขึ้นมาได้ แม้กระทั่งจากความตาย ซึ่งจากความตายนั้นท่านได้รับอิสอัคกลับคืนมาอีกในภาพจำลอง

11:20 โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรยาโคบและเอซาว เกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่จะมา

11:21 โดยความเชื่อ ยาโคบ เมื่อท่านกำลังจะถึงแก่ความตาย ได้อวยพรบุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และได้นมัสการ โดยค้ำอยู่บนหัวไม้เท้าของท่าน

11:22 โดยความเชื่อ โยเซฟ เมื่อท่านถึงแก่ความตาย ได้กล่าวถึงการออกเดินทางของลูกหลานของอิสราเอล และได้ให้คำบัญชาเรื่องกระดูกทั้งหลายของท่าน

11:23 โดยความเชื่อ โมเสส เมื่อท่านบังเกิดมาแล้ว ได้ถูกซ่อนไว้ถึงสามเดือนโดยบิดามารดาของท่าน เพราะพวกเขาเห็นว่าท่านเป็นเด็กรูปงาม และพวกเขาไม่กลัวคำบัญชาของกษัตริย์นั้น

11:24 โดยความเชื่อ โมเสส ครั้นท่านโตขึ้นแล้ว ปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์

11:25 โดยเลือกที่จะทนความทุกข์ลำบากกับประชากรของพระเจ้า แทนที่จะสุขสำราญกับความเปลือพลินต่าง ๆ แห่งบาปเพียงชั่วคราว

11:26 โดยถือว่าความอภัยของพระคริสต์เป็นความมั่งคั่งที่ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาคงคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านมุ่งจดจ่ออยู่ที่การได้รับบำเหน็จนั้นเป็นค่าตอบแทน

11:27 โดยความเชื่อ ท่านได้ละทิ้งประเทศอียิปต์ โดยไม่เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่เหมือนอย่างได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา

11:28 โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกา และการประพรมเลือด เกรงว่าพระองค์ผู้ทรงประหารบุตรหัวปีจะมาแตะต้องพวกเขา

11:29 โดยความเชื่อ พวกเขาได้ผ่านเข้าไปในทะเลแดงเหมือนกับว่าเป็นดินแห้ง ซึ่งเมื่อคนอียิปต์ได้พยายามทำก็จมน้ำตาย

11:30 โดยความเชื่อ กำแพงแห่งนครเยรีโคได้พังลง หลังจากกำแพงเหล่านั้นถูกล้อมรอบเป็นเวลาเจ็ดวันแล้ว

11:31 โดยความเชื่อ ราหับหญิงโสเภณีจึงไม่ได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับพวกคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ

11:32 และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะมีเวลาไม่พอที่จะกล่าวถึงกิเดโอน บาราค แซมสัน และเยฟธาห์ ดาวิดด้วย และซามูเอล และศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลาย

11:33 ผู้ซึ่งโดยความเชื่อ ได้ปราบอาณาจักรต่าง ๆ ลง ได้กระทำความชอบธรรม ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย ได้

ปิดปากของเหล่าสิงโต

11:34 ได้ดับความรุนแรงแห่งไฟ ได้พ้นจากคมดาบ จากสภาพอ่อนแอก็ถูกทำให้เข้มแข็ง บังเกิดใจกล้าหาญในการต่อสู้ ได้ทำให้บรรดากองทัพของคนต่างชาติเผ่นหนีไป

11:35 พวกผู้หญิงก็ได้รับคนตายของพวกนางให้กลับฟื้นคืนชีวิตอีก และคนอื่น ๆ ก็ถูกทรมาน โดยไม่ยอมรับความช่วยเหลือกัน เพื่อพวกเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันดีกว่า

11:36 และคนอื่น ๆ ได้ถูกทดลองโดยคำเย้ายอนอันโหดร้ายและการถูกโบยตี ไข่แล้ว ยิ่งกว่านั้นโดยเครื่องพันธนาการต่าง ๆ และการถูกจำคุก

11:37 พวกเขาถูกหินขว้าง พวกเขาถูกเลื่อยเป็นท่อน ๆ ถูกทดลอง ถูกฆ่าด้วยดาบ พวกเขาพเนจรไปทั่วโดยนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ โดยเป็นคนแร้นแค้น ได้รับความทุกข์ยากและถูกทรมาน

11:38 (ผู้ซึ่งโลกนี้ไม่สมควรเลย) พวกเขาพเนจรไปในบรรดาถิ่นทุรกันดารและในภูเขาทั้งหลาย และในถ้ำและโพรงต่าง ๆ แห่งแผ่นดินโลก

11:39 และคนเหล่านั้นทุกคน ซึ่งได้รับชื่อเสียงดีโดยทางความเชื่อ ก็ยังไม่ได้รับตามพระสัญญา

11:40 พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีกว่าไว้สำหรับพวกเรา เพื่อว่าโดยปราศจากพวกเรา พวกเขาจะไม่ถูกทำให้สมบูรณ์พร้อม

บทนี้เป็นหนึ่งในยอดภูเขาที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม มันถูกเรียกอย่างถูกต้องแล้วว่าเป็น “หอเกียรติยศของพระเจ้า” และในบทนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นว่าทางแห่งความเชื่อยอมเหนือกว่าทางแห่งเนื้อหนังเยอะมาก ๆ

“เพราะว่าความคิดทั้งหลายของเราไม่เป็นความคิดทั้งหลายของพวกเจ้า ทั้งทางทั้งหลายของพวกเจ้าไม่เป็นวิถีทั้งหลายของเรา” พระเยโฮวาห์ตรัส “เพราะว่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลายสูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีทั้งหลายของเราสูงกว่าทางทั้งหลายของพวกเจ้า และความคิดทั้งหลายของเราก็กว้างกว่าความคิดทั้งหลายของพวกเจ้านั้น” (อสย. 55:8,9)

ข้อ 1: “บัดนี้ ความเชื่อคือ ความจริงแท้ของสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกหวังไว้ คือพยานหลักฐานของสิ่งต่าง ๆ ที่มองไม่เห็น”

นี่เป็นการให้คำนิยามของพระเจ้าเกี่ยวกับความเชื่อ-คำนิยามเดียวแห่งความเชื่อในพระคัมภีร์ พระคัมภีร์บรรจุกฎประกอบมากมายเกี่ยวกับความเชื่อ การประยุกต์ใช้มากมายของความเชื่อ เราอ่านเกี่ยวกับคนเหล่านั้นที่มีความเชื่อน้อย ความเชื่อมาก ความเชื่อยิ่งใหญ่ เราอ่านว่าความเชื่อมาได้อย่างไรและความเชื่อทำอะไร แต่ในที่นี้เท่านั้นเรามีคำนิยามว่าความเชื่อคืออะไร

เนื้อหาตอนใหม่เยี่ยมของหนังสือฮีบรูเริ่มต้นที่ข้อ 19 ของบทที่ 10 และหัวข้อเกี่ยวกับความเชื่อก็ถูกเกริ่นนำในข้อ 38 ของบทที่ 10 ซึ่งจะถูกกล่าวถึงไปจนจบบทที่ 11

ความเชื่อเป็นความแน่ใจและความคาดหวังอันหนักแน่น ซึ่งรู้ว่าพระเจ้าจะทรงกระทำสิ่งสารพัดที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้เชื่อในพระคริสต์ และความแน่ใจนี้ก็เข้มแข็งและสมบูรณ์มากเสียจนมันรับประกันผู้เชื่อเกี่ยวกับการถือกรรมสิทธิ์ (แม้กระทั่งตอนนี้) ในสิ่งเหล่านั้นที่เราใช้ความเชื่อเพื่อจะได้มา ความเชื่อให้ผู้เชื่อ

มีของจริงในจิตวิญญาณโดยผลแรกและการล้มรสล่วงหน้าของสิ่งต่าง ๆ ที่เราปรารถนาและทูลขอจากพระเจ้า
ในความเชื่อ

ความเชื่อไม่มองไปที่พระเจ้าด้วยใจที่เย็นชาและความคิดที่ขมขื่นเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่จะมา ความเชื่อ
คลใจให้เกิดความคาดหวังอันมั่นคงในใจของผู้เชื่อเกี่ยวกับเป้าหมายเหล่านั้นที่ความหวังของเขาสัญญาไว้ ความ
เชื่อแท้ถ่ายทอดความเป็นจริงและชีวิตให้แก่สิ่งเหล่านั้นที่ทรงสัญญาไว้ในพระเยซูคริสต์ ความเชื่อไม่ได้ให้รูป
ลักษณะในจินตนาการแก่ผู้เชื่อเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่ทรงสัญญาไว้ แต่ให้ของจริงนั้นเลย ความเชื่อแท้เป็นพระคุณ
อย่างหนึ่งซึ่งทำให้สิ่งที่หวังและของจริงนั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ผู้เชื่อแท้ไม่ทูลขอที่จะได้รับอนุญาตให้ไป
เยือนสวรรค์และมองเห็นสิ่งที่อยู่ที่นั่น ความเชื่อนำสวรรค์มาสู่ผู้เชื่อ:

“แต่ความชอบธรรมซึ่งมาโดยความเชื่อนั้น กล่าวอย่างนี้ว่า “อย่าพูดในใจของเจ้าว่า ผู้ใดจะขึ้นไปยัง
สวรรค์” (คือเพื่อจะนำพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน) หรือ “ผู้ใดจะลงไปยังที่ลึก” (คือเพื่อจะนำพระคริสต์ขึ้น
มาจากความตายอีก) แต่ความชอบธรรมนั้นกล่าวว่าอะไร “ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน คืออยู่ในปากของท่านและ
อยู่ในใจของท่าน” คือถ้อยคำแห่งความเชื่อซึ่งพวกเราประกาศอยู่นั้น” (รม. 10:6-8)

ความเชื่อเชื่อพระเจ้าเพียงเพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้า ความเชื่อเชื่อพระสัญญาเหล่านั้นของ
พระเจ้าเพราะว่าพระเจ้าทรงมีสาไมได้ (ฮบ. 6:18; ทต. 1:2) เมื่อเราเชื่อ เราก็ได้รับ: “จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์
เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครัวเรือนของท่าน” (กิจการ 16:31) “ทุกคนที่ได้ต้อนรับพระองค์ พระองค์ได้
ประทานอำนาจแก่พวกเขาให้กลายเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เชื่อบนพระนามของ
พระองค์” (ยอห์น 1:12)

ความเชื่อช่วยให้ผู้เชื่อสามารถนมัสการพระเจ้า และขอบคุณและสรรเสริญพระองค์ได้สำหรับพระพร
ต่าง ๆ ในอนาคตราวกับว่าเขาได้ครอบครองพระพรเหล่านั้นแบบเต็มที่แล้ว

บทนี้เริ่มต้นด้วยคำเชื่อม “บัดนี้” ซึ่งชี้ย้อนไปยังสิ่งที่ถูกเกริ่นนำในบทที่ 10 ข้อ 38 ความเชื่อถูก
พระเจ้าให้คำนิยามว่าเป็น “ความจริงแท้ของสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกหวังไว้” เหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่านี่อาจอ่านได้
ว่า “การรับประกันเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกหวังไว้” - นั่นคือ เมื่อเราใช้ความเชื่อแท้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพระ
สัญญาของพระเจ้า ความเชื่อก็ให้แก่สารแก่มั่นและการรับประกันเกี่ยวกับมัน ดร. เอ. ที. โรเบิร์ตสัน ผู้รู้
ภาษากรีกที่เก่งกาจท่านหนึ่ง กล่าวไว้ว่าคำกรีกที่แปลเป็น “ความจริงแท้” ควรแปลว่า โฉนดแสดงกรรมสิทธิ์
ดังนั้นเราอาจกล่าวได้ว่า “ความเชื่อคือความจริงแท้ รากฐาน โฉนดแสดงกรรมสิทธิ์ การรับประกันเกี่ยวกับสิ่ง
ต่าง ๆ ที่ถูกหวังไว้”

“สิ่งต่าง ๆ ที่ถูกหวังไว้” หมายถึงอะไร? คำตอบนั้นชัดเจน: สิ่งต่าง ๆ ที่เราหวังไว้คือ สิ่งต่าง ๆ ที่ตอน
นี้เราไม่ได้ครอบครอง สิ่งต่าง ๆ ที่ถูกสัญญาไว้แก่ผู้เชื่อในพระวาระของพระเจ้า เราไม่หวังสิ่งซึ่งเรามีอยู่แล้ว:
“...แต่ความหวังที่มองเห็นนั้นไม่ได้เป็นความหวังจริง ด้วยว่าสิ่งใดที่มนุษย์มองเห็น ทำไมเขายังหวังอยู่ในสิ่งนั้น
เล่า” (รม. 8:24)

ในทิตัส 2:13 เปาโลพูดถึงการเสด็จมาครั้งที่สองว่าเป็น “ความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรง
สง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์” ยอห์นสาวกผู้เป็นที่รักเรียก

การเสด็จมาครั้งที่สองว่าเป็น “ความหวังที่ชำระให้บริสุทธิ์”: “และทุกคนที่มีความหวังนี้ในพระองค์ ก็ยอมชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างทีพระองค์ทรงบริสุทธิ์” (1 ยอห์น 3:3) การเสด็จกลับมาของพระเยซูเจ้าเป็นความหวังอันมีสุขแก่ผู้เชื่อทุกคน

มีหลายสิ่งที่เราหวังไว้ แต่ผู้เชื่อแท้ไม่กระวนกระวายใจ: “แต่ถ้าพวกเราหวังในสิ่งที่พวกเรามองไม่เห็น พวกเราก็รอคอยสิ่งนั้นด้วยความอดทน” (รม. 8:25)

ความเชื่อยังเป็น “พยานหลักฐานของสิ่งต่าง ๆ ที่มองไม่เห็น” อีกด้วย คำกรีกที่แปลเป็น “พยานหลักฐาน” คือ เอ็ลเอ็คคอส และบางครั้งก็ถูกแปลเป็น “ข้อพิสูจน” ผู้รู้ภาษากรีกที่เก่งที่สุดบางท่านแปลมันเป็น “การฟ้องใจ” มันเป็นคำเดียวกับที่พระเยซูทรงใช้ในยอห์น 8:46 เมื่อพระองค์ทรงถามพวกฟาริสีว่า “ผู้ใดบ้างในพวกท่านชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป” คำนี้ถูกใช้ในยอห์น 16:8 เช่นกัน: “และเมื่อ(พระวิญญาณบริสุทธิ์)เสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงตำหนิโลกเรื่องบาป และเรื่องความชอบธรรม และเรื่องการพิพากษา”

พยานหลักฐาน การฟ้องใจ ข้อพิสูจน การรับประกัน-นั่นคือความหมายตรงนี้ พยานหลักฐานก็เต็มใจที่จะให้การฟ้องใจถูกทดสอบ โดยเชื่อว่าพระองค์ผู้ทรงสัญญาไว้นั้นทรงสัตย์ซื่อ ในบทนี้- “รายชื่อเกียรติยศ” ของเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิม, “เวสต์มินสเตอร์ แอบบีย์” แห่งพระคัมภีร์-เราจะเห็นความเชื่อกระทำกิจในชีวิตของเหล่าอัครบิดรสมัยภาคพันธสัญญาเดิมหลายท่าน

ฮีบรู 2:8 เป็นตัวอย่างที่ดีของ “ความเชื่อที่กระทำกิจ” ในส่วนแรกของพระคำข้อนั้นเราอ่านว่า “พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขากแล้ว” ด้วยว่าในการที่พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้อำนาจของเขานั้น พระองค์ไม่เหลืออะไรเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา” แต่ในส่วนหลังของพระคำข้อนั้นเราอ่านว่า “แต่ขณะนี้ พวกเรายังไม่เห็นว่าทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา” ดังนั้นเราจึงมองไม่เห็นด้วยดวงตาธรรมชาติว่าทุกสิ่งอยู่ใต้พระองค์ แต่เราเห็นโดยความเชื่อที่ทุกสิ่งอยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว

ในฟิลิปปี 2:9 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงด้วย และได้ประทานพระนามหนึ่งแก่พระองค์ซึ่งอยู่เหนือทุกนาม” พระคำสองข้อนี้ประกาศอย่างชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงถูกยกชู พระคริสต์ทรงมีอำนาจสูงสุด การถูกยกชูและอำนาจสูงสุดของพระองค์ถูกระบุไว้ว่ามีลักษณะเด็ดขาด นี่เป็นหนึ่งในสิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ปรากฏแก่ตาซึ่งถูกหวังไว้ ที่เราถูกรับประกันว่าจะเกิดขึ้น และเราเชื่อมั่นราวกับว่ามันได้เกิดขึ้นแล้ว เพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว และพระองค์ทรงมุสาไม่ได้ พระเยซูจะทรงครอบครองไปจนกว่าศัตรูทั้งปวงกลายเป็นแท่นรองพระบาทของพระองค์ และเวลาหนึ่งจะมาเมื่อชาตาน สัตว์ร้ายนั้น ผู้พยากรณ์เท็จนั้น และคนชั่วทุกคนจะไปอยู่ในบึงไฟ เมื่อความรู้เกี่ยวกับองค์พระผู้เป็นเจ้าจะปกคลุมแผ่นดินโลกดูจุน้ำปกคลุมทะเลตอนนี

เราอ่านในเอเฟซัส 1:3 ว่าพระเจ้า “ประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่พวกเราทุก ๆ ประการในสวรรคสถานในพระคริสต์” เราไม่เห็นพระพรเหล่านั้นด้วยดวงตาตามธรรมชาติ เราเห็นพวกมันด้วยดวงตาแห่งความเชื่อและเราจับพวกมันไว้เป็นของเราราวกับว่าเรามีพวกมันเป็นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว-และในความเป็นจริง เราก็มีพวกมันแล้ว เรามองไม่เห็นเหล่าทูตสวรรค์ แต่เราก็ถูกบอกไว้ว่าพวกเขาเป็น “บรรดาวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่ถูกส่งไปให้ปรนนิบัติคนเหล่านั้นที่จะเป็นทายาททั้งหลายแห่งความรอด” (ฮบ. 1:14) และในเพลงสดุดี

34:7,19 เราอ่านว่า “ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ตั้งค่ายล้อมรอบบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงช่วยเขาทั้งหลายให้รอดพ้น...บรรดาความเจ็บปวดครวครวของคนชอบธรรมมีมาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้พ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด” เรามองไม่เห็นทูตสวรรค์ผู้อารักขาของเรา แต่โดยความเชื่อเราทราบว่าเขาอยู่ตรงนั้นเสมอ และในวิถีใดวิถีหนึ่งพระเจ้าทรงช่วยคนชอบธรรมให้รอดพ้น!

ความเชื่อรับประกันเราเกี่ยวกับ “สิ่งต่าง ๆ ที่มองไม่เห็น” ผมไม่สามารถเน้นย้ำจนหนักเกินไปได้ว่าความเชื่อไม่ร้องขอที่จะมองเห็น รู้สึก ลิ้มรส หรือสัมผัส ความเชื่อยอมรับสิ่งต่าง ๆ ที่ทรงสัญญาไว้ว่าเป็นของจริง-สิ่งต่าง ๆ ที่ไม่ปรากฏแก่ตา แต่เรารู้ว่าพวกมันเป็นของเราเพราะว่าพระเจ้าทรงสัญญาสิ่งเหล่านั้นไว้

ในชีวิตของผู้เชื่อแท้ สิ่งต่าง ๆ ที่หวังไว้ (แม้จะไม่ปรากฏแก่ตา) ก็ถูกทำให้เป็นของจริงโดยความเชื่อ ความเชื่อเป็นรากฐานอันมั่นคงของสิ่งต่าง ๆ ที่หวังไว้ เป็นความเชื่อมั่นว่าสิ่งต่าง ๆ ที่หวังไว้เป็นของจริงแล้ว ถึงแม้เรายังไม่ได้จับต้องพวกมันด้วยมือของเราก็กตาม

โดยความเชื่อ ผู้เชื่อทั้งหลายก็มีความสุขกับบ้านที่ถูกจัดเตรียมไว้เป็นนิത്യแล้วในฟ้าสวรรค์-บ้านหลังหนึ่งที่ไม่มียมลาหิน ไม่เสื่อมสลาย และไม่จางหายไป เรารู้ว่ามันอยู่ที่นั่น เพราะว่าพระเยซูคริสต์ไว้ชัดเจนว่าพระองค์จะเสด็จไปเพื่อเตรียมมันไว้ และในความจริง เราก็ก่อรองมันเป็นกรรมสิทธิ์แล้วตอนนี้

ความเชื่อแท้มาโดยทางเดียวเท่านั้น: “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า”

ข้อ 2: “เพราะว่าโดยสิ่งนี้ บรรดาผู้อาวูโสก็ได้รับคำพยานที่ดี”

เพื่อที่จะเข้าใจพระคำข้อนี้อย่างถ่องแท้ เราต้องวิเคราะห์มันแบบทีละคำ “it” ในภาษากรีก คือ ทาว เท วลี เอ็น ทาวเท มีความหมายตรงตัวว่า “ในสิ่งนี้” อย่างไรก็ตาม เอ็น ก็บ่งบอกด้วยว่า “ผ่านทาง หรือโดยทาง” และดังนั้น “โดยทางสิ่งนี้” จึงเป็นคำแปลที่ชัดเจนกว่าและดีกว่าในที่นี้ แทนที่จะเป็น “it” โดยหมายถึงชนิดของความเชื่อที่ถูกให้คำนิยามในข้อ 1- ความเชื่อแท้

“บรรดาผู้อาวูโส” เป็นคำที่มีความหมายพ้องกับ “พยานหมู่ใหญ่” นั้นในฮีบรู 12:1 นี้หมายถึงพวกบรรพบุรุษ ซึ่งถูกกล่าวถึงในฮีบรู 1:1 ว่า “บรรพบุรุษ”

“...ก็ได้รับคำพยานที่ดี” คำกล่าวนี้ถูกแปลมาจากคำกริยากรีกคำเดียว- อะมารทูเรเธซาน บ่อยครั้ง (แม้ไม่เสมอไป) มันบ่งบอกถึง “ได้รับการอนุมัติหรือคำยกย่อง” ในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู คำนี้ถูกใช้หลายหนในความหมายที่ว่า “เป็นพยานถึง” และในกรณีเหล่านั้น มันก็ไม่จำเป็นต้องสื่อถึงแนวคิดเกี่ยวกับสิ่งที่ดี

เหล่าผู้รู้ภาษากรีกและเหล่านักอรรถาธิบายพระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับความหมายของคำกล่าวนี้ บางท่านเสนอแนะว่าโดยทางความเชื่อ พวกบรรพบุรุษก็เป็นผู้รับคำพยานของพระเจ้าเกี่ยวกับใจของพวกเขาเอง นั่นคือโดยทางความเชื่อพวกเขาถือครองความเชื่อมั่นภายในและความมั่นใจว่าพระวจนะของพระองค์และบรรดาพระสัญญาเป็นความจริง

ท่านอื่น ๆ ก็เชื่อว่ามันหมายความว่าพวกบรรพบุรุษเองได้เป็นพยานแก่เหล่าเพื่อนมนุษย์ของพวกเขาว่าพระเจ้าและพระวจนะของพระองค์เป็นความจริง และฮีบรู 12:1 ดูเหมือนจะสอดคล้องกับการตีความอันหลังนี้ แน่แน่นอนว่าไม่ว่าทัศนะไหนก็เป็นที่ยอมรับได้ แต่เพราะการใช้งานตรงนี้ในบทที่ 11 ผมจึงโน้มเอียงไป

ทางการตีความแบบแรก

ในฮีบรู 7:8 เราอ่านเกี่ยวกับเมลคีเซเดค กษัตริย์แห่งซาเล็ม “ซึ่งมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านมีชีวิตอยู่” ใน ฮีบรู 10:15 เราอ่านว่า “เกี่ยวกับสิ่งนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานแก่พวกเราด้วย” (พระวิญญาณบริสุทธิ์ พระภาคที่สามของตรีเอกานุภาพ ถูกกล่าวว่าเป็นพยานแก่ผู้อื่น ไม่ใช่เกี่ยวกับผู้อื่น)

มันไม่ใช่เพราะคุณความดีหรือความชอบธรรมของพวกเขาเองที่เหล่าบรรพบุรุษได้เชื่อคำพยานนั้นที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่พวกเขาผ่านทางพวกศาสนาดพยากรณ์: มันเป็นมาโดยทางความเชื่อ ความเชื่อได้ให้การรับประกันแก่พวกเขาเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาหวังไว้ และให้ความเชื่อมั่นแก่พวกเขาเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาไม่อาจมองเห็นได้

ราหับหญิงโสเภณีคนนั้นถูกฟุ้งใจและเชื่อมั่นในใจของนางเองว่าคำสัญญาเหล่านั้นที่พวกผู้สอดแนมให้ไว้กับนางจะถูกรักษาไว้ มันไม่ใช่อุปนิสัยหรือชื่อเสียงของนางที่ทำให้นางเชื่อพระเจ้า มันคือความเชื่อ และโดยความเชื่อเช่นนั้นเท่านั้น เราวันนี้จึงเชื่อและคว่ำเอาพระพรฝ่ายวิญญาณเหล่านั้นที่ทรงสัญญาเราไว้ในพระคริสต์

พระเจ้าทรงให้คำพยานเกี่ยวกับพระพรฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ในพระวาระของพระองค์ และโดยทางพระวาระของพระเจ้าเราจึงให้คำพยานที่ทรงฤทธิ์และมีชีวิตเกี่ยวกับฤทธิ์พระโลหิตของพระองค์ สันติสุขที่ความรอดนำมาให้ และความขึ้นบานอันเหลือจะกล่าวได้ที่เราถือครองอยู่ตอนนี้ถึงแม้เรามองไม่เห็นพระเยซูด้วยดวงตาปกติก็ตาม (1 ปต. 1:8) เราอาจกล่าวได้ว่าความเชื่อเป็นกุญแจดอกหลักที่ไขเปิดพระพรทุกประการที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่ผู้เชื่อ มันเป็นการยืนยันความแน่นอนของพระเจ้าประการหนึ่งที่ว่าปราศจากความเชื่อ ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย

ในพระคำข้อต่าง ๆ ที่เหลือของบทนี้ เราจะศึกษาความเชื่อของ “ผู้อาวุโส” เหล่านี้ที่ถูกพูดถึงในข้อ 2 ความเชื่อของพวกเขาได้รับชื่อเสียงดีและพวกเขาหลายคนมีความเชื่อที่ไม่ธรรมดา แต่ “คำพยานที่ดี” ของพวกเขานั้นไม่ใช่เพราะคุณความดีหรืออุปนิสัยของพวกเขาเอง เพราะว่าพวกเขาเองหลายครั้งก็เป็นคนชั่วมาก ๆ อับราฮัมได้ทำบาปในอียิปต์เมื่อเขาแสร้งทำเป็นว่านางซาราห์เป็นน้องสาวของเขา (ปฐมก. 12:10-20) ดาวิดทำบาปอันเลวร้ายในการฆ่าคนและเล่นซู้ (2 ซมอ. 11) แต่ความเชื่อเป็นเหตุให้ชายเหล่านี้กลายเป็นวีรบุรุษฝ่ายวิญญาณและยักษ์ใหญ่ฝ่ายวิญญาณในระบบภาคพันธสัญญาเดิม ในช่วงเวลาที่มืดมิดที่สุดช่วงหนึ่งในประวัติศาสตร์มนุษย์ โดยความเชื่อเอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า (ปฐมก. 5:24) ดาวิดได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ตามชอบพระทัยของพระเจ้า (1 ซมอ. 13:14) อับราฮัม เพราะความสัตย์ซื่อของเขาต่อพระเจ้า ได้กลายเป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อและได้ชื่อว่าเป็น “สหายของพระเจ้า” (2 พศต. 20:7; อสย. 41:8; ยากอบ 2:23)

ข้อ 3: “โดยความเชื่อ พวกเราเข้าใจว่า กัลปจักรวาลได้ถูกสร้างโดยพระดำรัสของพระเจ้า ดังนั้นสิ่งทั้งหลายที่มองเห็นได้ จึงมิได้ถูกสร้างจากสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏให้เห็น”

“โดยความเชื่อ พวกเราเข้าใจ...” บางคนที่ควรจะเป็นผู้มีสติปัญญาที่กำลังค้นหาอยู่เหมือนเดิมในความพยายามของพวกเขาที่จะค้นพบว่าโลกนี้เกิดขึ้นมาได้อย่างไร พวกเขาไม่สามารถที่จะเรียนรู้โดยสติปัญญาของมนุษย์สิ่งที่ความเชื่อเข้าใจอย่างถ่องแท้และชัดเจน เมื่อมนุษย์ตัดพระเจ้าออกไปจากการทรงสร้าง พวกเขา

ก็ไม่สามารถเข้าใจได้ว่าจักรวาลนี้ถูกสร้างขึ้นมาได้อย่างไร พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างแผ่นดินโลกนี้แค่โดยการตรัสคำเดียว ยอห์นให้คำพยานเกี่ยวกับว่าแผ่นดินโลก ดวงดาวต่าง ๆ และสิ่งสารพัด-เกิดขึ้นมาได้อย่างไร:

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาหะทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาหะทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาหะทรงเป็นพระเจ้า พระองค์นั้นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นมาโดยพระองค์ และโดยปราศจากพระองค์ไม่มีสิ่งใดเลยได้ถูกสร้างขึ้นมาในสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้นมานั้น” (ยอห์น 1:1-3)

เปาโลให้คำพยานเกี่ยวกับการเนรมิตสร้าง: “ด้วยว่าสิ่งทั้งหลายที่ไม่อาจมองเห็นได้ของพระองค์ตั้งแต่การเนรมิตสร้างโลกก็ถูกมองเห็นอย่างชัดเจน โดยถูกเข้าใจโดยสรรพสิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา คืออภินิหารอันนิรันดรของพระองค์และความเป็นพระเจ้า ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงปราศจากข้อแก้ตัว เพราะว่าเมื่อเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว พวกเขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ในฐานะเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่ได้กลายเป็นผู้ที่ไร้สาระในบรรดาจินตนาการของพวกเขา และใจอันโง่เขลาของพวกเขาที่มีตไป” (รม. 1:20,21)

ในโคโลสี 1:16 เราอ่านว่า “เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งที่ได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งที่อยู่ในท้องฟ้าและที่อยู่ในแผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นผู้ครองบัลลังก์ หรือเป็นผู้ครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร หรือเป็นบรรดาเทพผู้มีอำนาจ สรรพสิ่งที่สิ้นได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์”

“...ก็จักรวาลได้ถูกสร้างโดยพระคำรัสของพระเจ้า” ประเด็นหลักตรงนี้ไม่ใช่การเนรมิตสร้างผืนดิน แต่เป็นการวางโครงร่างของยุคทั้งหลาย (คำกรีกตรงนี้คือ อายโอนาส นั่นคือ การก่อร่างขึ้นของ อายโอน ซึ่งหมายถึง “ยุคสมัยทั้งหลาย”)

คำกรีกคาเทเทิสไร ถูกแปลในที่นี้ว่า ถูกสร้าง แต่ในโรม 9:22 คำเดียวกันนี้ถูกแปลเป็น “จัดเตรียม” และใน 1 โครินธ์ 1:10 คำนี้ถูกแปลเป็น “ถูกเชื่อมต่อกันสนิทอย่างเต็มที่” ในฮีบรู 10:5 คำนี้ถูกแปลเป็น “จัดเตรียม”

“พระคำรัส” ในที่นี้ไม่ใช่ ฮอ ล็อกอส ซึ่งถูกใช้เพื่อพูดถึงพระภาคที่สองของพระเจ้าตรีเอกานุภาพเหมือนในยอห์น 1:1 ในพระคำข้อนี้ของเราคำกรีกคือ เรมา และความหมายก็คือ “คำที่ถูกพูด” ดังนั้น โดย “คำที่ถูกพูดของพระเจ้า” โลกเหล่านั้นจึงได้ถูกเตรียมไว้

“...สิ่งทั้งหลายที่มองเห็นได้ จึงมิได้ถูกสร้างจากสิ่งทั้งหลายที่ปรากฏให้เห็น” คริสเตียนทั้งหลายไม่เข้าใจเรื่องนี้อย่างถ่องแท้ แต่เราเชื่อมั่นเพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้วและเราทราบว่ามันเป็นความจริงของพระเจ้า พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างสิ่งสารพัด และถ้าพระองค์ทรงใช้วัสดุต่าง ๆ ในการสร้างแผ่นดินโลกและดวงดาวเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงเนรมิตสร้างวัสดุเหล่านั้นที่ถูกใช้งาน! ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้า-พระเจ้าเพียงผู้เดียว ก่อนการวางรากฐานของโลก พระเจ้าทรงเป็นอยู่แล้ว ไม่เคยมีคราใดเลยในนิรันดร์กาลทั้งสิ้นที่อยู่เบื้องหลังเราที่พระเจ้าไม่ได้ทรงเป็นอยู่

คำกรีกคาเทเทิสไรที่แปลเป็น “ถูกสร้าง” คือ เกกะอเนโน ซึ่งเป็นรูปหนึ่งของ กิโนไม และในที่อื่น ๆ คำนี้ถูกแปลเป็น “ได้เกิดขึ้น หรือ บังเกิดขึ้นมา” ด้วยเหตุนี้ พระคำข้อนี้จึงประกาศว่าโดยทางความเชื่อ ผู้เชื่อทั้งหลายเข้าใจว่ายุคสมัยเหล่านั้นได้ถูกประกอบเข้าด้วยกันโดยพระคำรัสของพระเจ้า เพื่อที่ว่าสิ่งต่าง ๆ ซึ่งถูก

มองเห็นไม่ได้บังเกิดขึ้นมาเพราะสิ่งต่าง ๆ ซึ่งปรากฏอยู่จริง

นี่เป็นความจริงเกี่ยวกับการทรงสร้าง และคุณสามารเชื่อมันได้ โนอาห์เชื่อมัน โมเสสเชื่อมัน อับราฮัมเชื่อมัน พระวาระของพระเจ้าประกาศมัน และไม่มีเหตุผลที่จะต้องสงสัยมัน

ไม่มีสิ่งทีเรียกว่า “ความบังเอิญ” กับพระเจ้า-พระองค์ทรงจัดระเบียบสิ่งสารพัด พระองค์ทรงอนุญาตสิ่งสารพัด ถึงแม้ว่าไม่ใช่ทุกสิ่งสอดคล้องกับน้ำพระทัยของพระองค์ก็ตาม แต่เหมือนอย่างที่ดินเอลได้ประกาศแก่นบুদ্ধิตเนสซาร์ “...ผู้ใดที่พระองค์ท่านทรงประสงค์ พระองค์ท่านก็ทรงประทานผู้นั้น และผู้ใดที่พระองค์ท่านทรงประสงค์ พระองค์ท่านก็ทรงให้มีชีวิตอยู่ต่อไป และผู้ใดที่พระองค์ท่านทรงประสงค์ พระองค์ท่านก็ทรงแต่งตั้ง และผู้ใดที่พระองค์ท่านทรงประสงค์ พระองค์ท่านก็ทรงทำให้ด้อยลง” (ดนล. 5:19)

ดังนั้นเราจึงเห็นว่าเนบুদ্ধิตเนสซาร์ เนโร ฮิตเลอร์ สตาลิน-ใช่แล้วครับ เหล่าผู้เผด็จการของโลกวันนี้ได้รับอนุญาตจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ให้ดำรงตำแหน่งที่มีอำนาจของพวกเขา แต่เราต้องจดจำไว้ว่าพระเจ้าทรงมีอำนาจสูงสุดและจะทรงทำให้แม้แต่คนอย่างฟาโรห์ถวายคำสรรเสริญและเกียรติยศแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าในการวิเคราห์ขั้นสุดท้ายพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติ! พระองค์ทรงอนุญาตให้จักรวรรดิต่าง ๆ ของโลกบังเกิดขึ้นมา และพระองค์สามารถปลดพวกมันลงได้เมื่อพระองค์ทรงปรารถนาเช่นนั้น พระองค์ทรงส่งน้ำท่วมโลกมา พระองค์ทรงทำลายหอบาเบล พระองค์ทรงอนุญาตให้เปอร์เซีย กรีก และโรม ขึ้นไปถึงอำนาจใหญ่โต วันนี้พระองค์ทรงอนุญาตให้รัสเซียเป็นอยู่ พระองค์สามารถจัดเหล่าประเทศคอมมิวนิสต์ออกไปจากพื้นพิภพได้ แต่พระองค์ทรงอนุญาตทั้งหมดนี้-และทรงใช้มัน-เพื่อนำเกียรติยศมาสู่พระนามของพระองค์เมื่อสิ่งสารพัดเสร็จสมบูรณ์

โดยทางความเชื่อเป็นหนทางเดียวเท่านั้นที่เราจะเข้าใจและยอมรับหลายสิ่งที่เกิดขึ้นได้ “โดยทางความเชื่อเราเข้าใจ” และโดยทางความเชื่อคริสเตียนก็ทราบว่ “ทุกสิ่งทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่เป็นผู้รับการทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28)

ไม่มีเหตุบังเอิญต่าง ๆ กับพระเจ้า พระองค์ทรงประกอบยุคเหล่านั้นเข้าด้วยกัน พระองค์ทรงสร้างจักรวาลและระบบสุริยะต่าง ๆ พระองค์ทรงวางดวงดาวเหล่านั้นไว้ในวิถีโคจรของพวกมันเอง พระองค์ทรงนำทางพวกมันผ่านห้วงอวกาศและทรงทำให้ดาวเคราะห์โลกหมุนบนแกนของมัน และทั้งหมดนี้พระองค์ทรงวางแผนไว้ก่อนการวางรากฐานของโลก!

ความเชื่อและเหล่าอัครปิตา

ข้อ 4: “โดยความเชื่อ อาเบลได้ถวายเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินแต่พระเจ้า โดยเครื่องบูชานั้นท่านจึงได้รับคำพยานว่าท่านชอบธรรม พระเจ้าทรงเป็นพยานรับรองบรรดาของถวายของท่าน และโดยความเชื่อนั้น แม้ที่ท่านได้ตายแล้วท่านก็ยังพูดอยู่”

เครื่องสัตวบูชาที่อาเบลถวายมีพื้นฐานอยู่บนการเปิดเผยหนึ่งจากพระเจ้า และประกาศว่าเขาตระหนักว่าตัวเขาเองเป็นคนบาปและต้องการตัวแทนผู้หนึ่งที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ นอกจากนี้ เครื่องบูชาที่คาอินถวายก็บ่งบอกว่าตัวเขาเองตระหนักว่าตนก็ต้องการพระเจ้า แต่ชนิดของเครื่องบูชาที่เขานำมานั้นพิสูจน์ว่าเขาไม่ได้เชื่อพระเจ้า ตรงกันข้าม เครื่องบูชาของเขาเป็นการแสดงออกถึงการไว้วางใจในตัวเองของเขา ข้อเท็จ

จริงที่ว่าอาแบลนำเครื่องบูชาที่มีโลหิตมาก็แสดงออกถึงความเชื่อของเขาที่ว่าชีวิตต้องถูกริบไปเพื่อที่พระคุณของพระเจ้าจะประทานชีวิตฝ่ายวิญญาณให้ อาแบลนำเครื่องบูชาของตนมาด้วยความเชื่อและพระเจ้าทรงยอมรับมัน แต่คาอินนำเครื่องบูชาที่ไร้โลหิตมา และมันก็ถูกปฏิเสธ

มันทั้งน่าสนใจและมีนัยสำคัญตรงที่ว่าอาดัมและเอวาไม่ถูกกล่าวถึงตรงนี้ พวกเขาเชื่อพระเจ้า พวกเขายอมจำนนต่อพระองค์และยอมให้พระองค์จัดหาเครื่องปกปิดอันหนึ่งให้พวกเขา เครื่องปกปิดที่ได้มาจากเครื่องสัตวบูชาที่ไร้ความผิด อาจเป็นไปได้ว่าเหตุผลที่อาดัมและเอวาไม่ถูกกล่าวถึงก็คือ เพราะว่าพวกเขาถูกสร้างขึ้นและไม่ได้เกิดเข้ามาในโลกนี้เหมือนอย่างพวกเรา และด้วยเหตุนี้จึงอาจไม่ทำหน้าที่เป็นตัวอย่างที่สมเหตุสมผลสำหรับเรา

พระเจ้าน่าจะสั่งสอนอาดัมและเอวาและบุตรชายทั้งสองของพวกเขาแล้วว่าจะเข้าเฝ้าพระองค์อย่างไร- (และข้อสรุปนี้ไม่ได้ตั้งอยู่บนจินตนาการ) สองคำแรกในพระคำข้อนี้คือ “ด้วยความเชื่อ” และเนื่องจากหนทางเดียวที่ความเชื่อจะมาได้ก็คือ โดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวาทะของพระเจ้า ความเชื่อของอาแบลจึงเป็นผลลัพธ์ที่มาจากสิ่งที่เขาได้ยินพระวาทะของพระเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย อันที่จริง คำเทศนาแรกที่ถูกเทศนาบนแผ่นดินโลกได้ถูกเทศนาโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ในปฐมกาล 3:16-19:

“พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า “เราจะเพิ่มความระทมทุกข์ของเจ้าและการตั้งครุฑของเจ้าให้มากขึ้น ในความเจ็บปวดเจ้าจะคลอดบุตรหลายคน และความปรารถนาของเจ้าจะมีต่อสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเหนือเจ้า” และพระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า “เพราะเจ้าได้ตั้งใจฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินจากต้นไม้ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ โดยกล่าวว่า เจ้าต้องไม่กินจากต้นไม้ แผ่นดินจึงถูกสาปแช่งเพราะเห็นแก่เจ้า ในความทุกข์ยากเจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นตลอดวันทั้งหลายแห่งชีวิตของเจ้า แผ่นดินจะงอกบรรดาหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้าด้วย และเจ้าจะต้องกินผักแห่งท้องทุ่ง ในหน่อไหลโซมหน้าของเจ้า เจ้าจะต้องหากินอาหารจนกว่าเจ้ากลับไปสู่อิน เพราะเจ้าได้ถูกเอามาจากดิน เพราะเจ้าเป็นผงเคลือบดิน และเจ้าจะกลับไปสู่ผงเคลือบดิน!”

เมื่อพระเจ้าทรงเสร็จสิ้นคำเทศนาที่ใช้คำพูดของพระองค์แล้ว พระองค์ก็เทศนาคำเทศนาที่ใช้ตัวอย่างประกอบ โดยตรัสแก่อาดัมและเอวาผ่านทางการกระทำ พระองค์ทรงสอนพวกเขาอย่างชัดเจนว่าคนที่ได้ทำบาปจะต้องมีเครื่องปกปิดเพื่อที่จะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าได้โดยไม่ถูกปรับโทษและไม่ถูกล้างผลาญ ขณะเดียวกัน พระองค์ก็ทรงสอนพวกเขาว่าความสามารถของมนุษย์และสติปัญญาของมนุษย์ไม่เพียงพอสำหรับความรอด พระองค์ทรงประณามเครื่องปกปิดที่ทำด้วยใบมะเดื่อของพวกเขาและทรงจัดหาเครื่องปกปิดหนึ่งที่ยอมรับได้โดยต้องเสียโลหิตของพวกสัตว์ที่ไม่มีชีวิต- (น่าจะเป็นพวกลูกแกะ ถึงแม้พระคัมภีร์ไม่บอกเราก็ตามว่าสัตว์ใดบ้างถูกฆ่าเป็นเครื่องบูชา) ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงชี้ให้อาดัมและเอวาเห็นว่าเครื่องปกปิดที่พระเจ้าทรงยอมรับจะสามารถถูกจัดหาให้ได้โดยความตายเท่านั้น โดยการทำให้โลหิตตก (ฮบ. 9:22)

เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งสิ้นได้ทำบาปแล้วในอาดัม: “เหตุฉะนั้น โดยคน ๆ เดียวบาปได้เข้ามาในโลกฉันทิและความตายก็เกิดมาโดยบาปนั้น และความตายจึงได้แผ่ไปถึงมนุษย์ทุกคนฉันทิ เพราะทุกคนได้ทำบาปแล้ว...เหตุฉะนั้น โดยความผิดของคน ๆ เดียว การพิพากษาซึ่งนำไปสู่การลงโทษได้มาถึงมนุษย์ทุกคนฉันทิ โดยความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียว ของประทานอันไม่คิดค่าได้มาถึงมนุษย์ทุกคนซึ่งนำไปสู่การนับว่าชอบ

ธรรมแห่งชีวิตฉันนั้น เพราะว่าการไม่เชื่อฟังของคน ๆ เดียว คนเป็นอันมากได้ถูกทำให้เป็นคนบาปฉันใด โดยการเชื่อฟังของพระองค์ผู้เดียว คนเป็นอันมากก็จะถูกทำให้เป็นคนชอบธรรมฉันนั้น” (รม. 5:12,18,19)

พระวจนะของพระเจ้าประกาศชัดเจนว่า “ค่าจ้างของบาปคือความตาย” (รม. 6:23) และเนื่องจากผมได้ทำบาป ผมก็ต้องจ่ายค่าจ้างของบาป หรือไม่ว่าผมก็ต้องยอมรับการชำระเงินที่ถูกจ่ายแล้วโดยตัวแทนผู้ไร้ความผิดนั้น-พระเยซู พระองค์ผู้เดียวที่สามารถจ่ายหนี้แทนผมได้! พระเยซูผู้ทรงยุติธรรม ผู้ทรงชอบธรรมนั้น ได้ทนทุกข์เพื่อผม ผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อที่พระเจ้าจะทรงชอบธรรมและยังนับว่าคนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้

ความเชื่อรวมเราเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ ความเชื่อที่ช่วยให้รอดคือ การยอมรับพระเยซูตัวแทนผู้ไร้ความผิดนั้นผู้ทรงยืนอยู่ระหว่างคนบาปที่มีความผิดกับพระเจ้าผู้ทรงเกลียดชังบาป พระองค์ทรงเป็นคนกลางผู้เดียว ผู้เสนอความแทนผู้เดียว มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ผู้เดียว และบัดนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อทูลวิงวอนเพื่อพวกเรา

ในปฐมกาล 3:8 เราอ่านว่าพ่อแม่ของอาเบล “ได้ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า” ในปฐมกาล 4:4 เราอ่านว่าอาเบล “ได้นำจากพวกลูกหัวปีแห่งฝูงแกะของเขา และไขมันของแกะนั้นมาเช่นกัน และพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและต่อเครื่องบูชาของเขา” ความแตกต่างตรงนี้มีนัยสำคัญ อาดัมและเอวามีสติรู้เกี่ยวกับความผิด-แต่พวกเขาวิ่งหนีไปซ่อนตัว อาเบลถูกฟ่องใจและรับรู้อย่างลึกซึ้งว่าตนมีความต้องการ และความต้องการนั้นเป็นเหตุให้เขาแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า

การกล่าวถึงแบบแยกจากกันเกี่ยวกับ “ไขมัน” บ่งบอกว่าลูกแกะตัวนั้นถูกฆ่า การฆ่าลูกแกะตัวนั้นและการถวายมันเป็นเรื่องบูชาแต่พระเจ้าบ่งบอกว่าอาเบลเต็มใจยอมรับว่าพระเจ้าทรงชอบธรรมและถูกต้องเมื่อพระองค์ทรงขับไล่อาดัมและเอวาออกจากสวนนั้น (ปฐมก. 3:23,24)

ในการฆ่าลูกแกะตัวนั้น อาเบลเป็นพยานรับรองว่าเขารู้ว่าเขาเป็นคนบาปที่มีความผิดและความตายเป็นการตอบแทนอันสาสมของเขา แต่โดยเครื่องบูชาของเขา เขาก็รับรู้ด้วยว่าพระเจ้าทรงเปี่ยมเมตตาและเต็มพระทัยที่จะยกโทษหากความตายของตัวแทนที่ไร้ความผิดถูกถวายแต่พระองค์โดยความเชื่อ โดยการถวายเครื่องสัตวบูชาที่มีเลือด อาเบลเป็นพยานรับรองเช่นกันว่าเขาตั้งตาคอยการสำเร็จจริงของพระสัญญาของพระเจ้าในปฐมกาล 3:15 เมื่อเชื้อสายของหญิงนั้นจะสนองตอบความบริสุทธิ์และความชอบธรรมของพระเจ้า และชำระหนี้บาปนั้น

เหตุใดเครื่องบูชาของอาเบลจึง “ประเสริฐกว่า” ของคาอิน? ปฐมกาล 4:3 บอกเราว่า “คาอินได้นำผลแห่งไร่นามาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์” ดังนั้นเราจึงทราบว่คาอินไม่ใช่พวกอเทวนิยม โดยเครื่องบูชาของเขา เขายอมรับการมีอยู่จริงของพระเจ้า และว่าเขาทราบว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องเครื่องบูชาเช่นกัน เขามาหาพระเจ้าในฐานะผู้นมัสการ-แต่เขาเลือกที่จะนมัสการตามแผนการและรายการของตัวเอง โดยปฏิเสธที่จะนมัสการตามการกำหนดและคำบัญชาของพระเจ้า เครื่องบูชาที่คาอินนำมาเป็นเครื่องบูชาที่เขาเลือกเอง-มันไร้โลหิต แต่ “ปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย” และพระเจ้าทรงปฏิเสธเครื่องบูชาที่ไร้โลหิต

คาอินน่าจะทราบแล้วว่าพระเจ้าได้ปฏิเสธเครื่องบูชาที่ไร้โลหิตของอาดัมและเอวา แต่เขาปฏิเสธที่จะ

ปฏิบัติตามคำบัญชาของพระเจ้า เครื่องบูชาที่เขานำมาเป็นผลแห่งการทำงานหนักของเขาเอง ผลผลิตแห่งความสามารถของเขาในการหว่านไถผืนดินและเก็บรวบรวมผล เขาจึงใจเฟิกเฉยคำตัดสินของพระเจ้า “แผ่นดินจึงถูกสาปแช่ง” และโดยการกระทำต่าง ๆ ของเขาเขาจึงกล่าวแก่พระเจ้าว่า “พระองค์จะต้องรับสิ่งที่ข้าพระองค์อยากนำมาให้พระองค์ ข้าพระองค์ไม่ยอมรับคำบัญชา” ยูดาส ข้อ 11 กล่าวถึง “ทางของคาคิน”-ทางแห่งการทำตามใจชอบ ความไม่เชื่อ ความไม่เชื่อฟัง และความหน้าซื่อใจคดทางศาสนา เขาเป็นพวกเสรีนิยมอย่างแน่นอน

มีความแตกต่างระหว่างคาคินกับอาเบลที่เราต้องมองเห็น: อาเบลเชื่อฟังพระเยโฮวาห์โดยไม่ถาม แต่คาคิน แม้กระทั่งหลังจากคำเชิญชวนรอบที่สอง ก็ปฏิเสธที่จะเชื่อฟัง เครื่องบูชาที่อาเบลนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์พิสูจน์ให้เห็นว่าเขามีใจพร้อม และ “เพราะว่าถ้ามีใจพร้อมอยู่เป็นอันดับแรกแล้ว สิ่งนั้นก็ถูกยอมรับตามที่คน ๆ หนึ่งมีอยู่แล้ว และมีโชตามที่เขาไม่มี” (2 คร. 8:12) ความเชื่อกระทำกิจโดยความรัก (กท. 5:6) และอาเบลนำของที่ดีที่สุดมาถวาย- “พวกลูกหัวปีแห่งฝูงแกะของเขา” เครื่องบูชานั้นถูกฆ่าตาย และนี่บ่งบอกถึงความรู้ของอาเบลที่ว่าค่าจ้างของบาปคือความตายและว่าชีวิตที่ไม่มีความผิดต้องถูกยึดเอาไปหากผู้มันส์การแท้นั้นอยากได้รับความรอด “...เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปให้จิตวิญญาณ” (ลนต. 17:11 วรรคท้าย)

พระเจ้าประทานโอกาสให้คาคินเป็นครั้งที่สองเพื่อที่จะทำตามที่พระองค์ทรงกำหนดไว้และนำเครื่องสัตวบูชาที่มีเลือดมา พระองค์ตรัสอย่างอ่อนโยนแก่คาคินว่า “ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะเป็นที่ยอมรับมิใช่หรือ และถ้าเจ้าทำไม่ดี บาปก็หมอบอยู่ที่ประตู” แต่คาคินปฏิเสธโอกาสครั้งที่สองของตน

ผมไม่สงสัยเลยว่ามีลูกแกะอยู่มากมายในลานหญ้าหลังบ้านของเขา เขาจะนำเครื่องบูชาที่มีเลือดมาถวายก็ทำได้ ซึ่งจะเป็นการสารภาพความผิดของเขาและการที่เขาต้องการเครื่องสัตวบูชาเพื่อลบมลทิน แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น เขาเลือกที่จะถวายผลแห่งการทำงานหนักของตัวเอง เครื่องบูชาหนึ่งแห่งการตัดสินใจของเขาเอง พระเจ้าทรงปฏิเสธเครื่องบูชาของเขา และการปฏิเสธนั้นหมายถึงการปรับโทษโดยอัตโนมัติ

บางคนอาจเสนอแนะว่าเนื่องจากอาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะและคาคินเป็นคนทำไร่ไถนา มันจึงเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่คาคินจะนำผลมาและที่อาเบลจะนำเครื่องสัตวบูชาที่มีเลือดมา แต่มันไม่ได้เป็นแบบนั้น พระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่ว่าจะจะเป็นอาซีพหรือสัญชาติใด พระองค์ก็ทรงเรียกร้องเครื่องบูชาเดียวสำหรับบาปเสมอ มีทางเดียวเท่านั้นที่ไปถึงพระเจ้าและนั่นคือทางแห่งพระโลหิตผ่านทางความตายของตัวแทนที่ไร้ความผิดผู้หนึ่ง

มันไม่ใช่เพราะว่าอาเบลเป็นคนที่ดีกว่าคาคิน พระเจ้าจึงทรงยอมรับเครื่องบูชาของเขา อาเบลเป็นคนบาปคนหนึ่งอย่างแน่นอนพอ ๆ กับที่คาคินเป็นคนบาป เพราะว่า “ไม่มีความแตกต่างกัน...ทุกคนได้ทำบาปและขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 3:23) มันคือโดยความเชื่อที่อาเบลนำเครื่องสัตวบูชาที่มีโลหิตมาถวาย และมันคือโดยความเชื่อที่เขาถวายแด่พระเจ้า “เครื่องบูชาอันประเสริฐกว่า...โดยเครื่องบูชานั้นท่านจึงได้รับคำพยากรณ์ว่าท่านชอบธรรม” มันไม่ใช่อุปนิสัยของเขาแต่เป็นเครื่องสัตวบูชาที่มีโลหิตนั้น ที่ทำให้เขาชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้า!

“...และโดยความเชื่อนั้น แม้ว่าท่านได้ตายแล้วท่านก็ยังพุดอยู่” อาเบลยังเทศนาอยู่เหมือนเดิมวันนี้ ผ่านทางเครื่องบูชาหนึ่งที่เขานำมาถวายแด่พระเจ้า พระเยซูคริสต์ว่า “...ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ ได้ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว” (ยอห์น 5:24) อาเบลได้ยื่นพระวจานะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าเกี่ยวกับเครื่องสัตวบูชาที่มีเลือด เขาเชื่อพระวจานะนั้น เขานำเครื่องสัตวบูชาที่พระเจ้าทรงต้องการมา และดังนั้นด้วยความเชื่อเขาจึงถวายเครื่องสัตวบูชาซึ่งเป็นที่ยอมรับเพื่อไถ่บาป เขาตระหนักว่าเขาเป็นคนบาปและต้องการพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด-และข่าวสารนี้เองมาจากอาเบลตลอดหลายร้อยปีจนถึงชั่วโมงนี้-กระทั่งถึงคุณและผม ข่าวสารนี้ซึ่งถูกนิยามอย่างชัดเจนก็คือ: “เลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปให้จิตวิญญาณ...และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าก็ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น!”

อาเบลนมัสการพระเจ้าตามวิธีของพระเจ้าโดยการนำเครื่องสัตวบูชาที่พระองค์ทรงประสงค์มาถวาย คาอินรับรู้การมีอยู่จริงของพระเจ้า แต่โดยเครื่องบูชาหนึ่งที่เขานำมา เขาก็ประกาศว่าการทำงานต่าง ๆ ของเขานั้นเพียงพอและว่าเขาไม่ต้องการตัวแทนที่ไร้ความผิด ความรอด “มิใช่โดยบรรดาการงานแห่งความชอบธรรมซึ่งพวกเราได้กระทำ แต่ตามพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงช่วยพวกเราให้รอด โดยการล้างชำระแห่งการบังเกิดใหม่ และการทรงสร้างขึ้นมาใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์” (ทต. 3:5) ความรอดเป็นการอัศจรรย์ของพระเจ้า-มันเป็นมาจากพระคุณของพระเจ้าโดยไม่อาศัยการประพฤติเลย (อฟ. 2:8,9)

ข้อ 5: “ด้วยความเชื่อ เอโนคได้ถูกรับขึ้นไป เพื่อท่านจะไม่ประสบความตาย แล้วหาไม่พบ เพราะพระเจ้าได้ทรงรับท่านขึ้นไปแล้ว ด้วยว่าก่อนที่ท่านถูกรับขึ้นไปนั้น ท่านมีพยานนี้ว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า”

บันทึกเกี่ยวกับเอโนคถูกพบในปฐมกาล 5:18-24 มันเป็นบันทึกสั้น ๆ มันบอกเราอย่างชัดเจนว่ายาวาเรดมีชีวิตอยู่ได้หนึ่งร้อยหกสิบสองปี และเขาให้กำเนิดเอโนค และเอโนคมีชีวิตอยู่ได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดเมธูเสลาห์ “และเอโนคดำเนินกับพระเจ้าหลังจากเขาได้ให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว เป็นเวลาสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน และวันทั้งหมดนั้นของเอโนคคือสามร้อยหกสิบห้าปี และเอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และเขาก็หายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป”

สามสิ่งถูกชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนดังนี้:

อย่างแรก เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า-แต่การดำเนินของเขากับพระเจ้าไม่ได้เริ่มต้นจนกระทั่งหลังจากเมธูเสลาห์เกิด เอโนคเป็นบุคคลที่โดดเด่นในหลาย ๆ ด้าน เขาเป็นลำดับที่เจ็ดจากอาดัม เขาเทศนาข่าวสารต่าง ๆ ที่เป็นคำพยากรณ์ และเขาทราบเกี่ยวกับการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์มากกว่าผู้รับใช้บางคนในปัจจุบันเสียอีก: “และเอโนคเช่นกัน คนที่เจ็ดนับแต่อาดัม ได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ โดยกล่าวว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน เพื่อที่จะพิพากษาบรรดาคนทั้งปวง และเพื่อกระทำให้บรรดาคนอธรรมในท่ามกลางพวกเขา รู้สึกตัวถึงบรรดาการกระทำที่อสังขยธรรมของพวกเขา ซึ่งพวกเขาได้กระทำอย่างอสังขยธรรม และรู้สึกตัวถึงบรรดาคำพูดอันชั่วร้ายของพวกเขาซึ่งพวกคนบาปผู้ อธรรมได้กล่าวร้ายต่อพระองค์” (ยูดาส 14,15)

ตรงกันข้าม เมธูเสลาห์เป็นชายที่อายุยืนที่สุดเท่าที่เคยมีชีวิตอยู่ แต่ถ้าเขาเคยได้ทำสิ่งใดที่ควรค่า มันก็ไม่ถูกบันทึกไว้ในพระวจนะของพระเจ้า! เขามีชีวิตอยู่เกือบหนึ่งพันปี แต่ไม่มีกล่าวเลยสักคำเกี่ยวกับสิ่งที่เขาเคยกระทำนอกจากมีชีวิตอยู่

อย่างที่สอง เอโนคไม่ได้ตาย เขาเดินกับพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับเขาไป เขาถูกรับขึ้นไป เขากลับบ้านไปอยู่กับพระเจ้าโดยที่ไม่ตาย

ว่ากันว่าเอโนคกำลังเดินกับพระเจ้าวันหนึ่ง และทั้งสองเดินไปและพูดคุยกันนานเหลือเกินในการร่วมสามัคคีธรรมอันแสนหวานนั้นจนพอถึงเวลาใกล้ค่ำพระเจ้าตรัสแก่เอโนคว่า “นี่ก็ใกล้บ้านเรามากกว่าใกล้บ้านเจ้าเสียอีก ดังนั้นให้เราทั้งสองไปยังบ้านของเราทั้งคู่เถอะ” นั่นเป็นวิธีคิดที่แสนวิเศษ แต่พระคัมภีร์บอกเราเพียงแค่ว่า “และเอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และเขาก็หายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป”

อย่างที่สาม บันทึกเกี่ยวกับเอโนค แม้จะสั้นมาก ๆ ก็อยู่ในที่ ๆ มีเอกลักษณ์มาก ๆ ในพระวจนะของพระเจ้า ในปฐมกาล 5 เริ่มต้นที่ข้อ 5 เราอ่านว่า:

“และวันทั้งหมดนั้นที่อาดัมมีชีวิตอยู่คือเก้าร้อยสามสิบปี และเขาได้สิ้นชีวิต”

“และวันทั้งหมดนั้นของเซทคือเก้าร้อยสิบสองปี และเขาได้สิ้นชีวิต” (ข้อ 8)

“และวันทั้งหมดนั้นของเอโนชคือเก้าร้อยห้าปี และเขาได้สิ้นชีวิต” (ข้อ 11)

“และวันทั้งหมดนั้นของเคนันคือเก้าร้อยสิบปี และเขาได้สิ้นชีวิต” (ข้อ 14)

“และวันทั้งหมดนั้นของมาหะลาเลลคือแปดร้อยเก้าสิบห้าปี และเขาได้สิ้นชีวิต” (ข้อ 17)

“และวันทั้งหมดนั้นของยาเรดคือเก้าร้อยหกสิบสองปี และเขาได้สิ้นชีวิต” (ข้อ 20)

“และวันทั้งหมดนั้นของเอโนคคือสามร้อยหกสิบห้าปี และเอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และเขาก็หายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป” (ข้อ 23,24)

“และวันทั้งหมดนั้นของเมธูเสลาห์คือเก้าร้อยหกสิบเก้าปี และเขาได้สิ้นชีวิต” (ข้อ 27)

“และวันทั้งหมดนั้นของลาเมคคือเจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปี และเขาได้สิ้นชีวิต” (ข้อ 31)

จากข้อพระคำเหล่านี้ เราหมายเหตุว่าเอโนคมีชีวิตอยู่ในช่วงเวลาที่มืดมนที่สุดช่วงหนึ่งของประวัติศาสตร์มนุษย์ เขามีชีวิตอยู่ในท่ามกลางผู้คนที่กำลังจะตาย แต่เขาก็ไม่ตาย เขาถูกรับขึ้นไป พระเจ้าทรงรับเขาไปสู่สวรรค์-แบบมีชีวิต

เอโนคเป็นภาพหนึ่งของเหล่าวิสุทธิชนภาคพันธสัญญาใหม่ที่จะถูกรับออกไปเมื่อคริสตจักรถูกรับขึ้นไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในอากาศ ในท่ามกลางยุคหนึ่งของการเข่นฆ่าและในชั่วโมงที่มีมณกว่าที่มนุษย์เคยรู้จัก! แน่แน่นอนว่าชั่วโมงนั้นมาถึงเราแล้ว แน่แน่นอนว่านี่เป็นยุคสมัยที่รู้จักกันในชื่อ “ขั้นแรกแห่งบรรดาความเจ็บปวด” ชั่วโมงที่มีมณที่สุดคือตอนก่อนรุ่งสาง และแน่นอนว่ากลางคืนก็ล่วงไปมากแล้ว แน่แน่นอนว่าพระเยซูจะเสด็จมาโดยเร็ว เราไม่ทราบวันนั้นหรือไม่งั้นนั้นแห่งการเสด็จมาของพระองค์ แต่เราเชื่อจริง ๆ ว่าพระองค์จะเสด็จมาในไม่ช้า

ในฮีบรู 9:27 เราอ่านว่า “...และตามที่กำหนดไว้สำหรับมนุษย์แล้วว่า จะต้องตายหนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็จะมีกรพิพากษาอันใด” แต่เอโนคเป็นกรณียกเว้นเพราะว่าเขาเป็นภาพเลี้ยงของสิ่งต่าง ๆ ที่ยังมาไม่

ถึง เขาเป็นภาพเลื่องของเหล่าวิสุทธิชนที่ยังมีชีวิตอยู่ตอนที่พระเยซูเสด็จมาในการรับขึ้นนั้นและที่จะถูกรับขึ้นไปโดยไม่ประสบความตาย (1 คร. 15:51-53; 1 ธส. 4:15-17)

ผมไม่รู้ว่าเอโนคเป็นอีกหนึ่งที่มีความเชื่อหรือไม่ก่อนเมธูเสลาห์เกิด พระคำข้อนั้นกล่าวว่าเอโนคดำเนินกับพระเจ้าหลังจากเขาได้ให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว

การนมัสการพระเจ้าเป็นเรื่องหนึ่ง การดำเนินกับพระองค์เป็นอีกเรื่องเลย อาแบลนมัสการพระเจ้าด้วยเครื่องบูชาหนึ่ง แต่เอโนคดำเนินกับพระองค์วันแล้ววันเล่าเป็นเวลาสามร้อยปี-และการร่วมสามัคคีธรรมนั้นก็หอมหวานมากขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่ทั้งสองเดินไปด้วยกัน สองคนเดินไปด้วยกันไม่ได้นอกจากว่าพวกเขาตกลงกันไว้ก่อน เอโนคได้ตกลงกับพระเจ้าและเดินไปกับพระองค์ในเวลาหนึ่งเมื่อคนอื่น ๆ เพิกเฉยพระองค์และเอโนค “มีพยานนี้ว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า”

มีการร่วมสามัคคีธรรมในการเดินกับพระเจ้าที่เราไม่สามารถรู้จักได้โดยวิธีอื่นใด เมื่อเราเดินกับพระเจ้า เราก็เรียนรู้จากพระองค์ ในยูดาส 14,15 เอโนคพูดถึงการเสด็จมาครั้งที่สองของพระคริสต์และการพิพากษาที่จะตกบนเหล่าคนชั่วอย่างชัดเจน แน่แน่นอนว่าเขาได้รับการเปิดเผยนี้จากพระเจ้าขณะที่ทั้งสองเดินไปด้วยกันวันแล้ววันเล่า

ในวันเหล่านี้อันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระคุณ พระเจ้าตรัสแก่เราแล้วโดยพระบุตรของพระองค์ และเมื่อเราเดินกับพระเยซู เราก็เรียนรู้หลายสิ่งที่มีค่าที่เราไม่อาจเรียนรู้ได้โดยวิธีอื่น พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่สามารถสอนเราเกี่ยวกับสิ่งล้ำลึกเหล่านั้นของพระเจ้าขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเปิดดวงตาแห่งความเข้าใจของเราและช่วยให้เราสามารถทราบสิ่งล้ำลึกและมีค่าเหล่านั้นที่มีอยู่ในพระคัมภีร์บริสุทธิ์ได้

เอโนคถูกรับขึ้นไป “โดยความเชื่อ” ดังนั้นพระเจ้าทรงเปิดเผยแก่เขาอย่างแน่นอนว่าเขาจะไม่ตาย เพราะความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวาทะของพระเจ้า ไม่มีหนทางอื่นแล้วที่จะมีความเชื่อ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพระเจ้าทรงบอกเอโนคแล้วว่าเขาจะไม่ตาย และแม้ว่าเขามีชีวิตอยู่ในท่ามกลางผู้คนที่กำลังจะตาย เอโนคก็เชื่อพระเจ้า เขาโง่หลุมศพโดยความเชื่อ เขาถูกรับไปโดยความเชื่อ “เพื่อเขาจะไม่ประสบความตาย”

ในแง่ร้อยละมีน้อยคนจริง ๆ วันนี้ที่เชื่อในความหวังอันมีสุขนั้นและการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้ายิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์ คนมากมายจะหัวเราะเยาะผู้รับใช้หรือผู้เชื่อทั่วไปและล้อเลียนเมื่อผู้คนของพระเจ้าเป็นพยานรับรองว่าจะมีวิสุทธิชนหลายคนที่จะโง่ความตายและไปอยู่กับพระเยซูโดยไม่ตาย แต่ทั้ง ๆ ที่มีการจ้องจับผิดและความไม่เชื่ออยู่ทั่วแผ่นดินวันนี้ เราก็มีพระสัญญาของพระเจ้า-และเราเชื่อพระสัญญานั้นโดยความเชื่อ:

“ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จลงมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพติ และด้วยแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน แล้วพวกเขาซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับคนเหล่านั้นในหมู่เมฆ เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ และอย่างนั้นแหละพวกเขาก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิรันดร์” (1 ธส. 4:16,17)

ใช่ครับ นี่จะเป็นการอัศจรรย์หนึ่งที่เหนือธรรมชาติ แต่พระเจ้าทรงกระทำกิจในแบบที่มหัศจรรย์

อัศจรรย์ และเหนือธรรมชาติ คริสเตียนทั้งหลายเชื่อจริง ๆ ว่าวันหนึ่งพระเยซูจะเสด็จมารับคนของพระองค์ เหล่าวิสุทธิชนจะถูกรับตัวไป-ถูกเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาเดียว ในพริบตาเดียว-และจากนั้น เหมือนกับที่เอโนค “ไม่ถูกพบ” เพราะว่าพระเจ้าทรงรับตัวเขาไปแล้ว คนเหล่านั้นที่ถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินโลกก็จะเที่ยวค้นหาเหล่าคนรักของพวกเขาและจะไม่พบพวกเขา

ในลูกา 17:34-36 พระเยซูตรัสว่า “เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนในที่นอนอันเดียวกัน คนหนึ่งจะถูกรับไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้ ผู้หญิงสองคนจะกำลังโม่แป้งด้วยกัน คนหนึ่งจะถูกรับไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้ ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา คนหนึ่งจะถูกรับไป และอีกคนจะถูกทิ้งไว้”

เปาโลกล่าวแก่เหล่าคริสเตียนชาวเมืองโครินธ์ว่า “ดูก่อน ข้าพเจ้าจะสำแดงความลึกกลับให้พวกท่านเห็น คือพวกเราจะไม่ล่วงหลับหมดทุกคน แต่พวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด ในช่วงเวลาเดียว ในพริบตาเดียว เวลาเปาโลตรัสสุดท้าย เพราะว่าแต่นั้นจะส่งเสียง และคนทั้งหลายที่ตายไปแล้วจะถูกบันดาลให้เป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า และพวกเราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่ เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้ต้องสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย ดังนั้น เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่มีวันเปื่อยเน่า และสิ่งที่จะตายนี้จะสวมสิ่งที่จะไม่มีวันตาย เมื่อนั้นถ้อยคำนั้นจะสำเร็จซึ่งมีเขียนไว้แล้วว่า ‘ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชีวิต’” (1 คร. 15:51-54)

ความเชื่อของอาเบลเป็นพยานรับรองถึงการเริ่มต้นของชีวิตนิรันดร์-นั่นคือ “ปราศจากการมีโลหิตไหลออก ก็จะไม่มีการทรงยกบาปเลย” ความเชื่อของเอโนคเป็นพยานรับรองถึงส่วนประกอบของชีวิตแห่งความเชื่อ-นั่นคือ การดำเนินกับพระเจ้า การไม่วิ่งนำหน้าพระองค์ไป การไม่เดินตามวิถีของโลกนี้ การไม่ไปตามทางของเราเอง คน ๆ หนึ่งที่เดินกับอีกคนก็บ่งบอกว่าความเต็มใจที่จะเดินเป็นการกระทำหนึ่งที่สมัครใจ ดังนั้นเอโนคจึงดำเนินกับพระเจ้า!

มีหลายสิ่งที่เราเรียนรู้ได้จากบันทึกเรื่องราวสั้น ๆ นี้ที่พระวาระของพระเจ้าให้เกี่ยวกับเอโนค เราเห็นว่าพระเจ้า ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดโดยพระเยซูคริสต์ ไม่ทรงถูกผูกมัดโดยกฎต่าง ๆ ของธรรมชาติ มีกำหนดไว้แล้วว่ามนุษย์จะต้องตายคนหนึ่ง (ฮบ. 9:27)- แต่เอโนคก็ถูกรับไปสวรรค์โดยไม่ตาย (เอเลียห์ แม้ถูกรับตัวไป [2 พงศ์กษัตริย์ 2:1-11] ก็ตายในท้องถนนของกรุงเยรูซาเล็มในฐานะหนึ่งในพยานสองคนนั้นของพระเจ้า คุณสมารถอ่านเรื่องนี้ได้ในวิวรณ์ บทที่ 11)

บันทึกเกี่ยวกับเอโนคสอนเราด้วยว่าพระเจ้าไม่ทรงกระทำกิจเหมือนกับกับวิสุทธิชนทุกคน อาเบลเชื่อฟังพระเจ้าและเขาถูกฆ่าตาย เอโนคเดินกับพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับเขาไป แต่ท่านที่รัก พระเจ้าทรงมีจุดประสงค์หนึ่งในสิ่งสารพัดที่พระองค์ทรงกระทำ แม้ว่าพระองค์ไม่ทรงเปิดเผยจุดประสงค์นั้นแก่เราเสมอไปก็ตาม: “สิ่งเร้นลับเหล่านั้นเป็นของพระเยซูเจ้าของเรา แต่สิ่งเหล่านั้นซึ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของพวกเรา และของลูกหลานของพวกเราเป็นนิตย์...” (พบญ. 29:29)

เอโนคกำลังเดินอยู่ตอนที่เขาถูกรับตัวไป ซึ่งบ่งบอกว่ามีชีวิตอยู่กับพระเจ้าในความเป็นนิรันดร์ และว่าเหล่าวิสุทธิชนที่ได้รับสง่าราศีจะมีร่างกายหนึ่ง-ร่างกายที่เป็นเนื้อหนังและกระดูกแต่เป็นร่างกายที่จะสมบูรณ์แบบในทุกด้าน ข้อเท็จจริงที่ว่าเอโนคถูกรับตัวไปตอนอายุสามร้อยหกสิบห้าปีและเมธูเสลาห์มีชีวิตอยู่ถึงเกือบ

หนึ่งพันปีก็บ่งบอกว่าคนที่ดำเนินตามทางพระเจ้าไม่จำเป็นต้องอายุยืนเสมอไป คนอื่น ๆ ที่ถูกเอ่ยชื่อในปฐมกาล 5 ล้วนมีชีวิตอยู่นานกว่าเอโนค แต่ชีวิตที่ยืนยาวไม่จำเป็นต้องส่งผลเป็นพระพร มันสามารถเป็นพระพรได้ หากเขามีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า หรือเป็นคำแข่งสาปหากเขามีชีวิตอยู่เพื่อพญามาร

ข้อ 6: “แต่โดยปราศจากความเชื่อ เป็นไปไม่ได้ที่จะเป็นที่พอพระทัยพระองค์ เพราะว่าผู้ที่มาหาพระเจ้านั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง”

หนทางเดียวที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้คือ โดยความเชื่อ คาอิน ซึ่งเป็นภาพเลื่องหนึ่งของแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยม หากทางที่จะเข้าถึงพระเจ้าโดยไม่พึ่งความเชื่อ เขามีศาสนาอยู่ในเนื้อหนังแต่ไม่ใช่ในใจของเขา

คำกรีกที่แปลเป็น “เชื่อ” ในพระคำขื่อนี้อยู่ในรูปกาลอดีต ซึ่งบ่งบอกถึง “การกระทำหนึ่งที่แน่นอนครั้งเดียวพอ” คนเหล่านั้นที่มาหาพระเจ้าต้องเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นอยู่ และการเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นอยู่จริง ๆ แล้วก็หมายความว่า แม้ว่าเราไม่เคยเห็นพระเจ้าและไม่เคยได้ยินพระองค์ตรัสเป็นเสียงที่ยืนได้ เราก็มองว่าพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณนิรันดร์องค์หนึ่ง-พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเป็นอยู่ด้วยพระองค์เอง เราเชื่อว่าพระเจ้าแท้จริงหนึ่งเดียวองค์นั้นทรงแตกต่างกับพระอื่น ๆ ทั้งปวง เอโนคเชื่อพระเจ้า อับราฮัมเชื่อพระเจ้า หนทางเดียวที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัยได้ก็คือ เชื่อพระเจ้าเพียงเพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และไม่ถามคำถามใด ๆ เลย

ความเชื่อยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเป็น “ผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนเหล่านั้นที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง” คำกรีกที่ถูกใช้ในที่นี่มีความหมายตรงตัวว่า “ผู้หนึ่งที่ให้ค่าจ้างตอบแทน, ผู้แจกจ่ายรางวัลทั้งหลาย” - และพระเจ้าทรงเป็นเช่นนั้น พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานของประทานอันดีและสมบูรณ์แบบทุกประการ (ยากอบ 1:17)

การ “แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง” หมายถึง “คนหนึ่งที่มีความปรารถนาพระเจ้าอย่างมาก”- ความปรารถนาเหมือนอย่างทีเอโนคมี-ที่ปรารถนาการร่วมสามัคคีธรรมกับพระเจ้าอย่างมากจนเขาเต็มใจเดินกับพระเจ้า

มีผู้คนที่พยายามเอาใจพระเจ้าโดยไม่อาศัยความเชื่อมาโดยตลอด เปาโลกล่าวแก่ชาวโรม (โดยพูดถึงคนเหล่านั้นที่พยายามปนพระราชบัญญัติกับพระคุณ) ว่า “แต่พวกอิสราเอล ซึ่งได้ติดตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ไม่ได้ถึงพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น เพราะเหตุใดเล่า เพราะว่าพวกเขาไม่ได้แสวงหาความชอบธรรมนั้นโดยความเชื่อ แต่เสมือนแสวงหาความชอบธรรมนั้นโดยบรรดาการกระทำแห่งพระราชบัญญัติ” (รม. 9:31,32) และในโรม 4:5 เราอ่านว่า “แต่สำหรับคนที่ไม่อาศัยการกระทำ แต่เชื่อในพระองค์ ผู้โปรดให้คนอธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรม”

ความเชื่อเป็นสิ่งจำเป็นหากเราอยากให้พระเจ้ายอมรับ ความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูเป็นสิ่งเดียวที่รับประกันว่าพระเจ้าจะทรงยอมรับเรา

ความเชื่อของคุณเป็นของแท้ไหม?

คำถามไม่ใช่ว่า “คุณมีความเชื่อมากพอไหม?” แต่เป็น “คุณแน่ใจไหมว่าคุณได้ใช้ความเชื่อในพระเจ้าแล้ว?”

ที่เราได้รับความรอดก็โดยความเชื่อ (อฟ. 2:8,9; กิจการ 16:31)

พระคริสต์ประทับอยู่ในใจของเราโดยความเชื่อ (อฟ. 3:17)

ชีวิตของผู้เชื่อคือ ชีวิตแห่งความเชื่อ: “ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่ใช่ข้าพเจ้าเอง แต่พระคริสต์ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำรงอยู่ในเนื้อหนังขณะนี้ ข้าพเจ้าก็ดำรงอยู่โดยความเชื่อแห่งพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า” (กท. 2:20)

เราเอาชนะโลกโดยความเชื่อ (1 ยอห์น 5:4)

โดยความเชื่อเรายืนอยู่ได้ในชั่วโมงแห่งการทดสอบ (รม. 11:20; 2 คร. 1:24)

เราเดินโดยความเชื่อ (2 คร. 5:7)

คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ (รม. 1:17; ฮบ. 10:38)

เราต่อสู้พญามารโดยความเชื่อ (1 ปต. 5:8,9)

โดยความเชื่อเรามีการเข้าถึงพระเจ้า-ใช่แล้ว เข้าในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั่นเลย (อฟ. 3:12; ฮบ. 10:19,20)

โดยความเชื่อเราต่อสู้การสู้รบอันดีนั้น (1 ทธ. 6:12)

โดยความเชื่อเราวิ่งในการแข่งขันนั้น (ฮบ. 12:1,2)

“สิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้เป็นมาโดยความเชื่อก็เป็นบาป” (รม. 14:23)

ท่านผู้อ่านที่รักของผมครับ คุณแน่ใจไหมว่าคุณอยู่ในความเชื่อนั้น? คุณเชื่อพระเจ้าแล้วหรือยัง? คุณแน่ใจไหมว่าความเชื่อของคุณเป็นของแท้? จงขยันขันแข็งที่จะทำให้การทรงเรียกและการทรงเลือกของคุณมั่นคง จงทราบว่าคุณรับความรอดแล้วโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ เพราะปราศจากความเชื่อก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระองค์พอพระทัย!

ข้อ 7: “โดยความเชื่อ โนอาห์ ซึ่งได้รับคำเตือนจากพระเจ้าถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ยังไม่ปรากฏ ด้วยความเกรงกลัว จึงได้จัดแจงต่อเรือ เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด โดยเรื่อนั้นท่านจึงได้ปรับโทษโลก และได้กลายเป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งเป็นโดยความเชื่อ”

พระคำข้อนี้มีเอกลักษณ์ตรงที่ว่ามันขึ้นต้นด้วยคำว่า “โดยความเชื่อ” และลงท้ายด้วยคำว่า “โดยความเชื่อ” ชีวิตคริสเตียนเริ่มต้นโดยความเชื่อและจบลงในความเชื่อ พระเยซูทรงเป็นผู้ให้กำเนิดและผู้ทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ พระองค์ทรงเป็นสารพัดที่เราต้องการระหว่างการเริ่มต้นและการสิ้นสุดลงของการเดินทางบนโลกนี้ และไปตลอดชั่วนิรันดร์กาล

บันทึกเรื่องราวของโนอาห์เริ่มต้นในปฐมกาล 5:28 เราเรียนรู้ว่าเขาเป็นบุตรของลาเมคและเขามีบุตรชายสามคน-เฮม ฮาม และยาเฟท จากนั้นในปฐมกาล 6 เราเรียนรู้เกี่ยวกับ “การระเบิดของประชากร”-บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ พวกเขาเห็นว่าบุตรสาวของมนุษย์นั้นสวย และพวกเขา

เขารับพวกเธอไว้เป็นภรรยา “จากทุกคนซึ่งพวกเขาได้เลือกไว้” พวกมนุษย์ยักษ์ได้ถือกำเนิดจากการผูกสัมพันธ์เช่นนั้น ซึ่งเป็นการโจมตีหนึ่งที่ได้เริ่มต้นทันทีที่พระเจ้าประกาศว่าเชื้อสายของหญิงนั้นจะทำให้หัวของงูนั้นฟกช้ำ)

ผ่านทางการสมรสของบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ากับพวกบุตรสาวของมนุษย์ พญามารได้พยายามที่จะทำให้เผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดเสื่อมทรามไป-และคงจะทำเช่นนั้นไปแล้วหากพระเจ้าไม่เข้ามาขัดขวางโดยประกาศว่าพระองค์จะทำลายทั้งคนและสัตว์:

“และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากในแผ่นดินโลก และเห็นว่าจินตนาการทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายแห่งใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป และพระเยโฮวาห์ทรงโทมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และมันทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกที่พระทัยของพระองค์ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า “เราจะทำลายมนุษย์ผู้ซึ่งเราได้สร้างไปจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์ และสัตว์ และสัตว์เลื้อยคลาน และฝูงนกแห่งฟ้าอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา” (ปฐมก. 6:5-7)

จากนั้นในพระคำข้อถัดไปเราอ่านว่า “แต่โนอาห์ได้พบพระคุณในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์!” เหตุใดโนอาห์จึงได้พบพระคุณในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์? ไม่มีมนุษย์คนใดดีพอที่จะได้รับความรอด-เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าผ่านทางความเชื่อ และโนอาห์ก็ไม่ใช่ข้อยกเว้น เขารับความรอดเหมือนกันกับที่เราได้รับความรอด-โดยพระคุณ แต่พระคุณที่ช่วยให้รอดมาได้ทางเดียวเท่านั้น-ผ่านทางความเชื่อและความเชื่อมาได้ทางเดียวเท่านั้น-โดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า ดังนั้นโนอาห์โดยความเชื่อจึงจัดเตรียมเรื่อนั้นเพราะเขาเชื่อพระเจ้า ชีวิตของโนอาห์พิสูจน์ให้เห็นความรักของเขามีต่อพระเจ้า และเราทราบว่าการดำเนินชีวิตอันชอบธรรมของเขาทำให้ครอบครัวของเขามั่นใจ เพราะว่าบุตรชายทั้งสามของเขาก็เชื่อสิ่งที่พระเจ้าได้ประกาศแก่โนอาห์ คนอื่น ๆ ทุกคนยับยั้งความคิดที่ว่าน้ำท่วมจะปกคลุมทั้งแผ่นดินโลก-แต่โนอาห์เชื่อเรื่องนี้เพราะพระเจ้าตรัสมันแล้ว

โนอาห์ถูกรักษาไว้ผ่านทางน้ำท่วมนั้น-ใช่ครับ 1 เปโตร 3:20 ประกาศว่าเขา “รอดจากน้ำ”-แต่น้ำนั้นไม่ได้ช่วยเขาให้รอด เรื่อนั้นซึ่งถูกสร้างตามที่พระเจ้าทรงบัญชา ถูกล้นน้ำเหล่านั้นหนุนขึ้น ลอยเหนือน้ำท่วมนั้น และโนอาห์ในเรื่อนั้นโดยความเชื่อจึงได้รับความรอด

โนอาห์เป็นภาพเลื่องหนึ่งของคนชาติอิสราเอลในยุคแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง คนส่วนน้อยจะถูกถนอมรักษาไว้ผ่านช่วงเวลานั้น เป็นเวลาที่พญามารในเนื้อหนังจะครอบครองเป็นเวลาประมาณเจ็ดปีซึ่งเป็นความทุกข์ลำบากในแบบที่คงจะทำลายเนื้อหนังทั้งปวงเลยหากพระเจ้าไม่ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า (มธ. 24:22; ยรม. 30:5-7)

เราสังเกตในปฐมก. 6:5 ว่าความชั่วมีมากมายบนแผ่นดินโลกในสมัยของโนอาห์จน “จินตนาการทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายแห่งใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดียวเสมอไป!” มนุษย์ในสมัยนั้นมีแต่ความผิดธรรมและจินตนาการแต่ความชั่ว พระเยซูทรงบอกเราในมัทธิว 24:37 ว่าในสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร สมัยแห่งการเสด็จมาครั้งที่สองขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะเป็นอย่างนั้น และเมื่อเรามองไปรอบตัวเราวันนี้ แน่ใจว่ามันดูเหมือนว่าผู้คนส่วนใหญ่กำลังคิดถึงความชั่วและความผิดธรรม ในสมัยของโนอาห์แค่แปดชีวิตได้รับ

ความรอด และคิดในแง่ร้ายละผมก็เกรงว่ามันเกือบแยขนาดนั้นวันนี้

แต่ทั้ง ๆ ที่มีความอธรรมอยู่รอบตัวเราและสิ่งแวดล้อมที่เราอาศัยอยู่ เราก็สามารถดำเนินชีวิต คริสเตียนและเดินกับพระเจ้าได้ โนอาห์ทำเช่นนั้น และเขาก็ทนทุกข์กับการข่มเหงและการเหยียดหยันเยาะ แ่นอนอน ถึงกระนั้น เขาก็เชื่อและเชื่อฟังพระเจ้า ซึ่งโดยการทำเช่นนั้นเขาก็ช่วยครอบครัวของตนให้รอดและ ปรับโทษโลก

สิ่งที่สำคัญก็คือมีชายแค่สองคนเท่านั้นในพระคัมภีร์ที่มีกล่าวไว้ว่าเดินกับพระเจ้า ดาวิดเป็นชายคนหนึ่ง ที่ตามชอบพระทัยพระเจ้า (1 ซมอ. 13:14) พระเจ้าตรัสกับโมเสสหน้าต่อหน้าและเมื่อโมเสสตาย พระเจ้า ก็ทรงฝังศพเขา (อพย. 33:11; พบญ. 34:6) อับราฮัมถูกเรียกว่า “สหายของพระเจ้า” (ยากอบ 2:23) แต่เอโนคและโนอาห์เดินกับพระเจ้า (ปฐก. 5:24; 6:9) ผมอยากรู้จริง ๆ ว่าคนที่ประกาศตัวว่าเป็นเหล่าผู้ติดตามของพระเยซูเจ้าวันนี้เดินจริง ๆ กับพระองค์แบบวันต่อวัน? ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้ถามคำถามนั้นกับตัวเราเอง!

โนอาห์ได้รับคำเตือนเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ “ที่ยังไม่ปรากฏ” โนอาห์ยังไม่เคยเห็นฝนสักหยดเลย ในสมัยนั้น “พระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ได้ทำให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก... แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก และทำให้พื้นแผ่นดินเปียกชุ่มทั่วไป” (ปฐก. 2:5,6) หมู่มะฆในท้องฟ้า เสียงฟ้าผ่า สายฟ้าแลบที่เราเห็นวันนี้ ล้วนเป็นผลมาจากการพิพากษาของพระเจ้า แต่พระเจ้าตรัสว่าฝนจะตก แผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะถูกปกคลุมด้วยน้ำ-และโนอาห์ก็เชื่อพระองค์! คนอื่น ๆ ที่เหลือกำลัง “กินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา” (มธ. 24:38) พวกเขา กำลังคิดความคิดต่าง ๆ ที่ชั่วร้าย ดำเนินชีวิตที่ชั่วร้าย และพวกเขาไม่มีเวลาสำหรับพระเจ้า และความชอบธรรม

สิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยแก่โนอาห์เป็นเหตุให้เขาถูกนำพา “ด้วยความเกรงกลัว”-ไม่ใช่ความกลัวแบบที่คน ๆ หนึ่งประสบเวลาเจอกับศัตรูหรือสัตว์ป่า แต่เป็นความเกรงกลัวตามแบบพระเจ้า-ความตะลึงพรึงเพริดแบบเคารพยำเกรงยามอยู่ต่อหน้าความบริสุทธิ์ของพระเจ้า ซึ่ง “กระทำให้เกิดการกลับใจใหม่” ผมไม่เชื่อว่า จะมีความรอดที่แท้จริงโดยที่ไม่มีความยำเกรงพระเจ้านำหน้า!

“ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการเริ่มต้นแห่งความรู้” (สภษ. 1:7)

“ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นแห่งสติปัญญา” (สภษ. 9:10)

โจรที่สำนึกผิดคนนั้นบนทางเขนถามเพื่อนอาชญากรของตนว่า “เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ?” จากนั้นเขาจึงมองไปที่พระเยซูและทูลว่า ““พระองค์เจ้าข้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมาในอาณาจักรของพระองค์!” (ลูกา 23:39-43)

นายคุกชาวเมืองฟิลิปปีคนนั้นตัวสั่นด้วยความกลัวและถามเปาโลกับซิลาสว่า “ท่านทั้งหลายเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอะไรจึงจะรอดได้” (กิจการ 16:25-34) จงอ่านข้อพระคำเหล่านี้ อ่านพวกมันซ้ำ ๆ ศึกษา ค้นคว้าพวกมัน คุณจะได้รับประโยชน์แน่นอน

ความเกรงกลัวตามแบบพระเจ้านำหน้าการกลับใจใหม่ที่แท้จริง คนบาปจะไม่มีทางกลับใจใหม่อย่างจริงจังจนกว่าเขาเกรงกลัวพระเจ้า โดยรู้ว่าหากเขาปรับโทษอันสาสมของตน เขาก็จะถูกเผาไหม้ในบึงไฟเป็นนิตย์

ทุกคนทำบาปแล้ว-และค่าจ้างของบาปคือความตาย ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงมีสิทธิ์ที่จะลงพระอาชญาเราทุกคน แต่เพราะเห็นแก่พระคริสต์พระองค์จะทรงช่วยให้รอดเฉพาะคนเหล่านั้นที่ยอมเชื่อเท่านั้น (อฟ. 4:32)

“...โดยความเชื่อนั้นท่านจึงได้ปรับโทษโลก...” โดยความเชื่อของเขาและการจัดเตรียมเรื่อนั้นเพื่อตอบสนองต่อคำเตือนที่พระเจ้าทรงให้เขาไว้ โนอาห์ได้ปรับโทษชาวโลกที่เหลือ “เพราะว่า ถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักพวกเขาลงไปสู่นรก และได้มอบพวกเขาให้อยู่ในบรรดาเครื่องจองจำแห่งความมืด เพื่อที่จะถูกคุมไว้สำหรับการพิพากษา และไม่ได้ทรงละเว้นโลกสมัยโบราณนั้น แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ คนที่แปดนั้นให้รอด ผู้ประกาศความชอบธรรม โดยทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคนอธรรม...องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยคนที่ตามทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่าง ๆ และที่จะสงวนคนอธรรมไว้สำหรับวันแห่งการพิพากษาเพื่อที่จะถูกลงโทษ” (2 ปต. 2:4,5,9)

ในที่นี่เราเรียนรู้ว่าโนอาห์ไม่เพียงเชื่อพระเจ้าเท่านั้น แต่เขายังเป็นผู้ประกาศความชอบธรรมด้วย ส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่าเขาเทศนาทุกวันขณะที่เขาต่อเรือนั้น ในปฐมกาล 6:3 องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า “วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาก็เป็นแต่เนื้อหนังด้วย ถึงอย่างนั้นวันทั้งหลายของเขาจะเป็นเพียงหนึ่งร้อยยี่สิบปี” ผมเชื่อมั่นเป็นเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบปีตั้งแต่วันนั้นที่พระเจ้าประกาศว่าจะมีน้ำท่วมจนกระทั่งน้ำท่วมนั้นได้มาถึง ผมเชื่อว่าโนอาห์ทำงานหนักหนึ่งร้อยยี่สิบปีในการต่อเรือนั้น และขณะที่เขาทำงานหนักเขาก็เทศนา-ทุกวัน พร้อมกับไม้ซุงทุกท่อน หมุดทุกตัว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาพูดคุยกับผู้คนแบบเป็นรายตัวเช่นกัน แต่พวกเขาก็หัวเราะและล้อเลียนเขา แต่โนอาห์เชื่อพระเจ้า และในปฐมกาล 6:22 เราถูกบอกกว่า “โนอาห์ได้กระทำดั่งนั้น ตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาท่าน ท่านก็กระทำดั่งนั้น”

ข่าวสารของโนอาห์เป็นข่าวสารเกี่ยวกับการพิพากษาที่จะมา และหากผู้คนเหล่านั้นเชื่อข่าวสารของเขา พวกเขาจะได้รับการช่วยให้พ้นได้ แต่พวกเขาไม่ได้เชื่อ “เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าถูกเปิดเผยจากสวรรค์ต่อผู้บรรดาความอธรรม และความไม่ชอบธรรมของมนุษย์ ผู้ที่ยึดกุมความจริงในความไม่ชอบธรรม” (รม. 1:18) ผู้คนในสมัยของโนอาห์ทำแบบนั้นเลย แต่โนอาห์โดยความเชื่อได้เชื่อฟังพระเจ้า เขาไม่เคยเห็นฝนตก เขาไม่เคยเห็นเรือ แต่สิ่งที่พระเจ้าตรัส โนอาห์ก็เชื่อ

“...และได้กลายเป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งเป็นโดยความเชื่อ” โนอาห์ได้พบพระคุณในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะว่าเขาเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัส และดังนั้นเขาจึงกลายเป็นทายาทเป็นนิตยแห่งความชอบธรรม คนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะเชื่อพระเจ้าก็กลายเป็นทายาทแห่งความไม่ชอบธรรม และวันนี้พวกเขาก็กำลังอ่อนวอนขอน้ำในนรก! พวกเขาประสบกับการพิพากษาอันน่ากลัว ไม่มีถ้อยคำใดที่เพียงพอที่จะบรรยายภาพน้ำท่วมนั้น และการทำลายล้างอันน่ากลัวของมัน

แต่โนอาห์ ภรรยาของเขา บุตรชายทั้งสามของเขาและภรรยาของพวกเขาก็ปลอดภัยอยู่ในเรื่อนั้นเมื่อมันลอยอยู่เหนือน้ำท่วม-และเมื่อน้ำลดพวกเขาก็ก้าวออกมาเหยียบบนดินแห้ง

โนอาห์เป็นชายที่ไม่ธรรมดาที่สุดคนหนึ่ง เขาใช้ความเชื่อในยามที่ทุกคนต่อต้านเขา เขาต่อเรือลำแรกที่เคยถูกสร้างขึ้นมา-เรือลำใหญ่มหึมา สร้างจากไม้สนโกเฟอร์ พร้อมกับความยาว ความกว้าง ความสูง และรายละเอียดทุกอย่างตามที่พระเจ้าได้ประทานพิมพ์เขียวให้แก่เขา นี้อย่างโดดเด่นมากขึ้นไปอีกเมื่อเราพิจารณาว่า

ในสมัยนั้นไม่มีเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ แบบที่ใช้กันวันนี้ในการต่อเรือ

ผู้รับใช้ส่วนใหญ่วันนี้ในองค์กรคริสตจักรทั้งหลายที่มีแนวคิดเสรีนิยมทั่วโลกไม่ยอมเชื่อฟังคำสั่งต่าง ๆ ของพระเจ้าเหมือนอย่างที่โนอาห์เชื่อฟังในการต่อเรือลำที่มานั้น ในสมัยของเรา ถ้าพระเจ้าทรงเรียกให้ต่อเรือขึ้นมาลำหนึ่ง พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมก็คงตั้งคณะกรรมการ หาหนทางและวิธีการต่าง ๆ เพื่อตัดความยาวออกนิดหน่อย หั่นความกว้างให้สั้นลงสองสามนิ้ว และพวกเขาก็คงลดความสูงลงเพราะพวกเขาคงจะประกาศว่ามันไม่ได้สัดส่วน! โดยฟังพาสติปัญญาของตัวเอง พวกเขาก็คงเลือกทางของพวกเขาเอง—ซึ่งพวกเขาถือว่าดีกว่าทางของพระเจ้า พวกเขาคงจะโต้แย้งว่าโดยการประหยัดตรงโน้นนิด ตรงนี้หน่อย พวกเขาจะสามารถบริจาคเงินเข้า “โครงการช่วยเหลือคนยากจน” ได้

ไม่แปลกเลยที่โนอาห์ถูกประกาศว่าชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้า ไม่แปลกเลยที่เขาถูกประกาศว่าเป็นทายาทแห่งความชอบธรรมซึ่งเป็นมาโดยความเชื่อ ชายผู้นี้ของพระเจ้าเทศนาทุกวันเป็นเวลา กว่าหนึ่งศตวรรษ แต่เขาก็ไม่มีคนกลับใจรับเชื่อเลย ไม่มีเลยสักคนที่ได้ยินเขาเทศนารับสารภาพว่าตนมีความเชื่อในพระเจ้า แต่ทั้ง ๆ ที่ทั้งหมดเป็นอย่างนี้ อีกฝ่ายมีคนเป็นหมื่น ๆ โนอาห์ก็เทศนาต่อไป ต่อเรือต่อไป เชื่อพระเจ้าต่อไป เพราะถูกนำพาด้วยความเกรงกลัวตามแบบพระเจ้า เขาจึงเชื่อฟังพระเจ้าในทุกรายละเอียด

เรามีคำเตือนอันเคร่งขรึมที่ว่าก่อนพระเยซูเสด็จกลับมายังแผ่นดินโลก สมัยของโนอาห์จะเกิดขึ้นซ้ำอีกบนแผ่นดินโลกนี้:

“แต่สมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย ด้วยว่าในวันเหล่านั้นที่อยู่ก่อนน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายกำลังกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์เข้าไปในเรือ และไม่ทราบจนน้ำท่วมมา และกวาดเอาพวกเขาไปสิ้น การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย” (มธ. 24:37-39)

ขอพระเจ้าทรงโปรดประทานคนแบบโนอาห์มากขึ้น นักเทศน์แห่งความชอบธรรมมากขึ้นแบบโนอาห์ คนมากขึ้นที่มีความเชื่อที่จะเชื่อพระเจ้า ไม่ว่าจะสภาพการณ์รอบข้างพวกเขาจะเป็นเช่นไรก็ตาม!

“และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า “เจ้าและครอบครัวทั้งหมดของเจ้าจงเข้ามาในเรือ เพราะเราได้เห็นว่า เจ้าชอบธรรมต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้” (ปฐมก. 7:1) โนอาห์ทำสิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงบัญชาเขาให้กระทำ และจากนั้นพระเจ้าก็เสด็จลงมาและตรวจตราเรือลำนั้นและทรงประทับตรารับรองของพระองค์บนเรือนั้น ผมทราบเรื่องนั้นได้อย่างไร? พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า “เจ้า...จงเข้ามาในเรือ” พระเจ้าทรงอยู่ในเรือลำนั้นแล้ว พระองค์ตรัสว่า “เข้ามาสิ โนอาห์ เราได้ตรวจตราผลงานของเจ้าแล้ว เจ้าได้สร้างตรงตามที่เราได้สั่งเจ้าไว้พอดีเลย ดังนั้น เราจึงเห็นว่าเจ้าชอบธรรมต่อหน้าเรา”

โนอาห์เป็นคนชอบธรรมเพราะว่าเขาเชื่อพระเจ้า อับราฮัมเชื่อพระเจ้าและนั่นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขา เราเชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรม ความชอบธรรมซึ่งเป็นมาจากพระเจ้าไม่ถูกบรรลุโดยความพยายาม ไม่ถูกได้มาโดยคุณความดี มันเป็นโดยความเชื่อ!

ข้อ 8: “โดยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกเรียกให้ออกเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งภายหลังท่านจะรับเป็นมรดก ได้เชื่อฟัง และท่านได้เดินทางออกไป โดยไม่ทราบว่าคุณจะไปยังที่ไหน”

มีบุคคลผู้ยิ่งใหญ่จำนวนมากในท่ามกลางเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิม แต่อับราฮัมเป็นชายผู้เดียวที่พระเจ้าทรงเรียกว่า “สหายของเรา” (อสย. 41:8) ถึงแม้ว่าพระเจ้าไม่ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด อับราฮัมก็มีที่พิเศษในพระทัยของพระเจ้าและในระบบของพระเจ้า อับราฮัมไม่เพียงเป็นชายผู้มีความเชื่อ แต่เขายังสัตย์ซื่อต่อพระเจ้า เป็นชายที่มีความเชื่อฟังแบบอุทิศตัว ด้วยเหตุนี้พระเจ้าจึงตรัสถึงเขาว่าเป็น “อับราฮัมสหายของเรา” ยากอบ 2:23 กล่าวถึงเขาว่า “อับราฮัม...สหายของพระเจ้า”

มิตรภาพกับพระเจ้าไม่ได้ตั้งอยู่บนความเชื่อเพียงอย่างเดียว แต่บนความเชื่อฟังเช่นกัน คึนนั้นก่อนที่พระเยซูจะถูกตรึงกางเขน พระองค์ตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายเป็นมิตรสหายของเรา ถ้าท่านทั้งหลายกระทำการใดก็ตามที่เราสั่งท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 15:14)

พระคัมภีร์มีหลายเรื่องที่จะกล่าวเกี่ยวกับชายผู้นี้ที่พระเจ้าทรงเรียกว่า “สหาย” เราอ่านเกี่ยวกับเขาครั้งแรกในปฐมกาล 11:26 และต่อไปจนถึงปฐมกาล 25:10 เราอ่านเกี่ยวกับเขาในหนังสือโยชูวา, 1 พงศาวดาร, เนหะมีย์, เพลงสดุดี, กิจการ, โรม, กาลาเทีย, ยากอบ และ 1 เปโตร ชื่อของอับราฮัมถูกกล่าวถึงมากกว่าสามร้อยครั้งในพระวจนะของพระเจ้า

ในบทนี้ของเรา เราพบภาพประกอบห้าประการของความเชื่อของอับราฮัม:

1. โดยความเชื่อ อับราฮัมเชื่อฟังพระเจ้าเมื่อเขาถูกเรียกให้ออกไปจากบ้านของบิดาและออกไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งพระเจ้าทรงสัญญาว่าจะแสดงให้เขาเห็น (ข้อ 8) “ได้เชื่อฟัง” บ่งบอกถึงความเห็นชอบแห่งความคิดของเขา
2. โดยความเชื่อ เขาได้ออกไป โดยไม่รู้ว่าเขาจะไปที่ไหน (ข้อ 8) “ได้ออกไป” บอกลถึงการปฏิบัติของเขา เขาเชื่อฟังในคำพูดและการกระทำ
3. โดยความเชื่อ เขาได้ไปถึงที่นั่น และได้กลายเป็นผู้สัจจคนหนึ่ง (ข้อ 9)
4. โดยความเชื่อ เขาตั้งตาคอยนครหนึ่งซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า (ข้อ 10)
5. โดยความเชื่อ เขาได้เชื่อฟังพระเจ้าเมื่อเขาถูกทดสอบเกี่ยวกับอิสอัค บุตรชายคนเดียวของเขา ลูกแห่งพระสัญญา (ข้อ 17)

เมื่อเราคิดถึงการทรงเรียกของอับราฮัมจากพระเจ้า เราก็คิดถึงปฐมกาล 12:1 และข้อพระคำเหล่านั้นที่ตามมา แต่ในข้อพระคำเหล่านั้นเราอ่านว่า “บัดนี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามก่อนหน้านั้นแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินหนึ่งที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น...” ปฐมกาล 12:1 เป็นบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงเรียกอับราฮัมก่อนหน้านั้นแล้ว ไม่ใช่ตอนที่เขาอยู่ในเมืองฮาราน แต่ตอนที่เขาอยู่ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย ที่ว่าการทรงเรียกของอับราฮัมนั้นคือตอนที่เขาอยู่ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดียก็ถูกยืนยันโดยข้อพระคำต่อไปนี้:

เนหะมีย์ 9:7: “พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ได้ทรงเลือกสรรอับราม และได้ทรงนำท่านออกมาจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และได้ประทานนามแก่ท่านว่าอับราฮัม”

กิจการ 7:2-4 ในคำพยานของสเทเฟน: “และสเทเฟนกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย พี่น้องและบรรดาท่านผู้อาวุโส ขอตั้งใจฟังเถิด พระเจ้าแห่งสง่าราศีได้ทรงปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของพวกเรา เมื่อท่านอยู่ในประเทศ

เมโสโปเตเมีย ก่อนที่ท่านอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน และได้ตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และมายังแผ่นดินซึ่งเราจะสำแดงให้เจ้าเห็น’ แล้วอับราฮัมได้ออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน และจากที่นั่น เมื่อบิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงย้ายท่านเข้ามาในแผ่นดินนี้ ที่ซึ่งท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ตอนนี้”

จากบ้านของอับราฮัมในเมืองเออร์ของชนเคลเดีย พระเจ้าทรงเรียกเขาให้ “ออกเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งภายหลังท่านจะรับเป็นมรดก...” และถึงแม้ว่าพระเจ้าไม่ได้ระบุเจาะจงทำเลที่ตั้งหรือเอ่ยชื่อสถานที่นั้น โดยความเชื่ออับราฮัมได้เชื่อฟัง:

“และเทราห์ได้พาอับรามบุตรชายของเขา กับโลทบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขา และซาราบุตรสะใภ้ของเขา ผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา และเขาทั้งหลายออกไปพร้อมกับพวกเขาจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย เพื่อเข้าไปยังแผ่นดินแห่งคานาอัน และพวกเขามาถึงเมืองฮาราน และอาศัยอยู่ที่นั่น และวันทั้งหมดนั้นของเทราห์คือสองร้อยห้าปี และเทราห์สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน” (ปฐมก. 11:31,32)

ผู้นำของคณะเดินทางนี้ดูเหมือนจะเป็นเทราห์ แต่อับราฮัมเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่ออกเดินทางด้วยความเชื่อ นี้ถูกสนับสนุนในปฐมกกาล 12:1 และในโยชูวา 24:2,3 เช่นกัน ที่เราอ่านว่า “และโยชูวากล่าวแก่ประชากรทั้งสิ้นว่า “พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ‘บรรพบุรุษของพวกเจ้าได้อาศัยอยู่บนฟากแม่น้ำขังโน้นในสมัยโบราณ คือเทราห์ บิดาของอับราฮัม และบิดาของนาโฮร์ และพวกเขาได้ปรนนิบัติพระอื่น ๆ และเราได้นำบิดาของพวกเจ้าคืออับราฮัมมาจากฟากแม่น้ำขังโน้น และนำเขามาตลอดทั่วแผ่นดินแห่งคานาอัน และกระทำให้เชื้อสายของเขาทวีมากขึ้น และให้อิสอัคแก่เขา”

ในปฐมกกาล 11:32 เราอ่านว่าเทราห์ บิดาของอับราฮัม สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน และหลังจากที่บิดาของเขาเสียชีวิต อับราฮัมก็เดินทางต่อไปตามเส้นทางที่เขาได้เริ่มต้นตอนที่เขากลับมาจากแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของเขา

มีอยู่เจ็ดขั้นตอนแห่งความเชื่อแท้ในชีวิตของอับราฮัม บิดาของผู้เชื่อ:

1. “บัดนี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามก่อนหน้านั้นแล้วว่า “เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า และจากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินหนึ่งที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น และเราจะทำให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ประชาชาติหนึ่ง และเราจะอวยพรเจ้า และทำให้ชื่อเสียงของเจ้าใหญ่โต และเจ้าจะเป็นพระพรหนึ่ง และเราจะอวยพรเขาทั้งหลายที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า และในเจ้าบรรดาครอบครัวแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร” (ปฐมก. 12:1-3)

พระเจ้าตรัสเพียงว่า “จงลุกขึ้นและออกไป-ไม่ใช่ไปยังแผ่นดินหนึ่งที่เราแสดงให้เจ้าเห็นแล้ว แต่ไปยังแผ่นดินหนึ่งที่เราจะแสดงให้เจ้าเห็น” และพระสัญญาแห่งพระพรก็ตามมา พระเจ้าประทานพระบัญชาก่อน และพร้อมกับพระบัญชานั้นทรงให้พระสัญญาหลายประการ

2. “ดังนั้น อับรามจึงออกไป ตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านแล้ว...” (ปฐมก. 12:4) ไม่ถามคำถามใด ๆ ไม่มีการรับประกันนอกจากพระสัญญาของพระเจ้า “เราจะแสดงให้เจ้าเห็น...เราจะทำให้เจ้า...เราจะอวยพรเจ้า” พระเจ้าทรงบัญชา และอับราฮัมก็เชื่อฟัง

3. “และอับรามพาซารายภรรยาของท่าน และโลทบุตรชายของน้องชายท่าน และบรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่พวกเขาได้สะสมไว้ และผู้คนที่หลายที่พวกเขาได้มาในเมืองฮาราน และพวกเขาออกไปเพื่อจะเข้าไปในแผ่นดินแห่งคานาอัน และพวกเขาได้เข้ามาในแผ่นดินแห่งคานาอัน” (ปฐมก. 12:5) ดังนั้นเราจึงเห็นว่าอับรามเอาสิ่งสารพัดที่เขาถือครอง ทั้งหมดที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขา
4. “และอับรามผ่านเข้าไปในแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่แห่งเมืองเซเคม จนถึงที่ราบแห่งโมเรห์ และตอนนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น” (ปฐมก. 12:6) เมื่ออับรามไปถึงในแผ่นดินที่ทรงสัญญาไว้ นั่น เหล่าศัตรูของพระเจ้ายืนอยู่ที่นั่น เขาไม่ได้ทูลขอพระเจ้าให้เอาศัตรูเหล่านั้นออกไปก่อนเขาเข้าไปในแผ่นดินนั้น ความเชื่อแท้ย่อมไว้วางใจพระเจ้าว่าจะทรงจัดการกับพวกศัตรู ข้าวสาลีและข้าวละมาน, พวกแกะและพวกแพะ, เต็บโตเคียงข้างกัน, และพระเจ้าทรงดูแลคนของพระองค์ (มธ. 13:29,30; 25:32,33)
5. “และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า “เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า...” (ปฐมก. 12:7 วรรคต้น) เมื่อเราเชื่อฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ก็ทรงปรากฏเสมอ-ความช่วยเหลือที่พร้อมในยามลำบาก
6. อับราม “ได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งทีหนึ่งแต่พระเยโฮวาห์” (ปฐมก. 12:7 วรรคหลัง)
7. อับราม “ตั้งเต็นท์ของท่าน”-ไม่ใช่ที่อาศัยถาวร-และเดินทางต่อไป (ปฐมก. 12:8,9) เขาอาศัยอยู่จุดผู้สัญจรในแผ่นดินนั้น

ข้อ 9: “โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น โดยอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลายกับอิสอัคและยาโคบ ผู้เป็นทายาทด้วยกันกับท่านแห่งพระสัญญาอันเดียวกันนั้น”

เมื่อพระเจ้าทรงเรียกอับราม พระองค์ก็ตรัสเพียงว่า “จงไปยังแผ่นดินหนึ่งซึ่งเราจะสำแดงให้เจ้าเห็น” อับรามเชื่อฟัง และเมื่อเขาไปถึงในคานาอัน พระเจ้าก็ทรงปรากฏและเปิดเผยแก่เขาว่าเขาอยู่ในแผ่นดินแห่งพระสัญญาแล้ว และอับรามทำอะไร? เขาไม่ได้ปกป้องภัยแสดงกรรมสิทธิ์ เขาไม่ได้สร้างบ้านและลงหลักปักฐานชั่วคราว ไม่เลยครับ! เขาสร้างแท่นบูชาอันหนึ่ง เขามัสการพระเจ้า และ “โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญานั้น เหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น โดยอาศัยอยู่ในเต็นท์ทั้งหลาย!”

เราควรหมายเหตุว่าแม้ชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น อับรามก็ไม่ได้ประกาศสงครามต่อศัตรูเหล่านี้ พระเจ้าไม่ได้บอกเขาให้ยึดเอาแผ่นดินนั้น พระองค์ตรัสว่า “บัดนี้จึงแหงนตาของเจ้าขึ้น และมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ และไปทางทิศใต้ และไปทางทิศตะวันออก และไปทางทิศตะวันตก เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้ เราจะให้มันแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์” (ปฐมก. 13:14,15) อับรามจึงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นดูคนต่างถิ่นและผู้สัญจร และไม่ใช้ในฐานะเจ้าของ เขารู้ว่าเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้พระเจ้าจะทรงขับไล่ชาวคานาอันออกไปและยกแผ่นดินนั้นให้แก่เขาและแก่ชนชาติของเขา

มันไม่ใช่ธรรมเนียมของอับรามที่จะอาศัยอยู่ในเต็นท์ เขาไม่เคยเป็นนักเดินทางมาก่อน เขาไม่ใช่คนเร่ร่อนโดยสันดาน เขาชินกับการอาศัยอยู่ในบ้านเรือน ในท่ามกลางผู้คนจำนวนมาก ในนครใหญ่ที่มีวัฒนธรรม โอกาส ความมั่งคั่ง และอภิสิทธิ์ทางสังคม แต่ชีวิตของเขาในคานาอันก็แตกต่างไปจากเดิมเยอะเลย

แม้อับรามตระหนักว่าตนเป็นเพียงคนต่างถิ่นและผู้สัญจรในแผ่นดินนั้น ณ เวลานั้น พระเจ้าก็ทรง

บอกเขาแล้วว่าเขาเป็นทนายคนหนึ่งแห่งพระสัญญา และเขาเชื่อพระเจ้า เป็นความจริงที่ว่าเขาลงไปยังอียิปต์ ช่วงระยะหนึ่ง (ปฐมก. 12:10) แต่ในปฐมก. 13:1-4 เราอ่านว่า “และอับรามขึ้นไปจากอียิปต์ ตัวท่านและภรรยาของท่าน และสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ และโลทไปพร้อมกับท่าน เข้าไปทางทิศใต้ และอับรามก็มั่งคั่งมากในฝูงสัตว์ ในเงิน และในทองคำ และท่านไปต่อในการเดินทางทั้งหลายของท่านจากทางทิศใต้จนถึงเมืองเบธเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่ในตอนแรกนั้น ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย จนถึงสถานที่แห่งแท่นบูชา นั้น ซึ่งท่านเคยสร้างไว้ที่นั่นในตอนแรก และที่นั่นอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์”

อับราฮัมเป็นผู้สัจจริงอีกครั้งในแผ่นดินคานาอัน-และเขาเป็นแบบนั้นต่อไปตลอดชีวิตที่เหลือของเขา เกือบหนึ่งร้อยปี แท้จริงแล้วเขาถือโฉนดแสดงกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินนั้น และโฉนดนั้นก็เป็พระสัญญาหนึ่งจากพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่อับราฮัมและเชื้อสายของเขา อิสอัค และยาโคบ อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นในเต็นท์ทั้งหลาย ในความเชื่อรอคอยเวลาอันดีของพระเจ้า วางใจพระองค์เพราะว่าพวกเขารู้ว่าพระองค์ทรงสัตย์ซื่อต่อพระสัญญาของพระองค์

เราจะศึกษาความเชื่อของอิสอัคและยาโคบที่หลังในบทนี้ ในที่นี้เราเรียนรู้ว่าพวกเขาอาศัยอยู่ในพลับพลา (เต็นท์) หลายหลังกับอับราฮัม “ผู้เป็นทนายด้วยกันกับท่านแห่งพระสัญญาอันเดียวกันนั้น” จงสังเกตว่าพวกเขาเป็นทนายด้วยกันกับอับราฮัม ไม่ใช่ทนายของอับราฮัม พวกเขาเป็นทนายร่วมกันในพระสัญญานั้นที่พระเจ้าทรงให้ไว้ มันไม่ใช่เพราะอับราฮัมที่อิสอัคได้รับพระสัญญานั้น และไม่ใช่เพราะอิสอัคที่ยาโคบได้รับพระสัญญานั้น พระเจ้าทรงสัญญาว่าจะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่อับราฮัมและแก่เชื้อสายของเขา (ปฐมก. 12:7; 13:15) และในปฐมก. 17:8 เราอ่านว่า “และเราจะให้แก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า คือแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนแปลกหน้า แผ่นดินทั้งสิ้นแห่งคานาอัน ให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์...”

มีกล่าวไปก่อนหน้านี้แล้วว่าชนชาติอิสราเอลเป็นประชากรฝ่ายโลกที่มีพระสัญญาต่าง ๆ ฝ่ายโลก และคริสตจักรเป็นประชากรฝ่ายสวรรค์พร้อมกับพระสัญญาต่าง ๆ ฝ่ายสวรรค์ ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์, พระคริสต์-ศิระของเราและรากฐานของเรา-ทรงอยู่ในสวรรค์ เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ เราถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า

อับราฮัมกำลังพักผ่อนอยู่ในเมืองบรมสุขเกษมตอนนี้ ยังรอคอยการสำเร็จจริงอันเปี่ยมสง่าราศีแห่งพระสัญญาทั้งหลายของพระเจ้าเกี่ยวกับ “กรรมสิทธิ์นิรันดร์” นั้น ซึ่งก็คือแผ่นดินคานาอันทั้งหมด พวกเขายังไม่ได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์อย่างเต็มที่-แต่วันหนึ่งพวกเขาจะได้!

พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่อิสอัคว่า “จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ และเราจะอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า เพราะว่าแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะให้ประเทศเหล่านี้ทั้งหมด และเราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้าสำเร็จ” (ปฐมก. 26:3)

พระองค์ตรัสแก่ยาโคบว่า “และแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้ว เราจะให้มันแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเราจะให้แผ่นดินนี้” (ปฐมก. 35:12)

พระเจ้าทรงให้พระสัญญานั้น และพระเจ้าได้ประทานแผ่นดินนั้น วันหนึ่งชนชาติอิสราเอลจะถือกรรมสิทธิ์และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น

อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นเกือบหนึ่งศตวรรษ-แผ่นดินหนึ่งที่เป็นของเขาโดยพระสัญญาแต่ซึ่งเขาอาศัยอยู่ในนั้นจุดคนต่างถิ่นและผู้สัญจร เมื่อเขาตาย ททรัพย์สินเดียวที่จับต้องได้ที่เขาเป็นเจ้าของคือ ทุ่งผืนหนึ่งในมัดเปลาห์ซึ่งเขาซื้อจากเอโพรคนฮิตไทต์เป็นเงินสี่ร้อยเชเซล เขาซื้อมันเพื่อเป็นที่ฝังศพสำหรับนางซาราห์ และเมื่อสิ้นสุดการสัญจรบนโลกนี้ของเขา ตัวเขาก็ถูกฝังในถ้ำนั้นเช่นกัน-ยังเป็นคนต่างถิ่นและผู้สัญจรเหมือนเดิม เขาตายในความเชื่อ ยังไม่ได้รับพระสัญญานั้นแต่ได้เห็นการสำเร็จจริงของมันแล้วแต่ไกล

ข้อ 10: “เพราะว่าท่านได้คอยท่านครหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า”

ภาษากรีกตรงนี้อ่านว่า “นครนั้น” จากข้อนี้เราทราบที่อับราฮัมเชื่อว่ามรดกที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่เขาเป็นทรัพย์มรดกฝ่ายสวรรค์และเป็นกรรมสิทธิ์ฝ่ายโลกเช่นกัน

ในวิวรณ์ 21 เราอ่านเกี่ยวกับนครนั้น และว่าบรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในนครนั้น เมื่อสิ่งสารพัดถูกสร้างขึ้นใหม่แล้ว จะมีฟ้าใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ และนครขาวดุจมุกดานั้น และชนชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะเข้าถึงสารพัดแห่งสิ่งทรงสร้างใหม่ของพระเจ้าได้ เราควรอ่านวิวรณ์ บทที่ 21 และ 22 ในการเชื่อมโยงกับเรื่องนี้

อับราฮัมทราบได้อย่างไรเกี่ยวกับนครของพระเจ้า? ไม่มีสักคำกล่าวถึงมันในหนังสือปฐมกาล อับราฮัมทราบเกี่ยวกับนครบริสุทธินั้นในแบบเดียวกับที่อาเบลทราบเกี่ยวกับเครื่องสัตวบูชาที่มีเลือด ในแบบเดียวกับที่โนอาห์ทราบว่าน้ำท่วมจะมา: พระเจ้าตรัสแก่เขา! หนทางเดียวที่อับราฮัมจะทราบได้เกี่ยวกับนครนั้นก็คือพระเจ้าต้องบอกเขาเกี่ยวกับมัน เขาเชื่อพระเจ้า และด้วยเหตุนี้เขาจึงตั้งตาคอย “นครนั้น...ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า”

อับราฮัมไม่ได้เห็นนครนั้น แต่โดยความเชื่อเขารู้ว่านครนั้นมีอยู่จริง และว่าสักวันหนึ่งเขาจะอาศัยอยู่ในนครนั้น

ข้อ 11: “โดยความเชื่อ ซาราห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังเพื่อจะตั้งครรภ์ และได้คลอดบุตรเมื่อนางมีอายุเกินแล้ว เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ”

บันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตของซาราห์เริ่มต้นในปฐมกาล 11:29 ที่เราอ่านว่า “ชื่อภรรยาของอับรามคือซาราห์” และต่อไปจนถึงปฐมกาล 23:2: “และซาราห์ได้สิ้นชีวิตในเมืองคีริยาทอราบา นี่คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินแห่งคานาอัน และอับราฮัมได้มาเพื่อไว้ทุกข์ให้ซาราห์ และร้องไห้เพื่อนาง”

ไม่มีกล่าวมากนักในบันทึกเรื่องของซาราห์เกี่ยวกับความเชื่อของนางหรือการอยู่ฝ่ายวิญญาณของนาง ซึ่งคงจะทำให้เราสันนิษฐานว่านางมีความโดดเด่นเพราะความเชื่อของนาง แต่พระเจ้าทรงเก็บรักษาบันทึกนั้นไว้เพราะว่าพระองค์ทรงมองเห็นที่หัวใจ และดังนั้นเราจึงพบว่าเปโตรใช้นางซาราห์เป็นแบบอย่างหนึ่งของความเป็นผู้หญิงอันบริสุทธิ์:

“ด้วยว่าตามอย่างนี้ ในครั้งโบราณบรรดาสตรีผู้บริสุทธิ์ก็เช่นกัน ผู้ซึ่งได้วางใจในพระเจ้า ได้ประดับกายของตนเอง โดยนบอบเชื่อฟังสามีของตน เหมือนนางซาราห์ได้เชื่อฟังอับราฮัม โดยเรียกท่านว่านาย พวกท่านก็เป็นลูกหลานของนาง トラบาโตที่พวกท่านประพฤติดี และไม่หวาดกลัวพร้อมด้วยการตกตะลึงใด ๆ” (1

ปด. 3:5,6)

“โดยความเชื่อ ซารารห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังเพื่อจะตั้งครรภ์...” มันต้องอาศัยความเชื่อมหาศาลสำหรับซารารห์ที่จะเชื่อว่านางจะตั้งครรภ์และคลอดลูก ในปฐมกาล 11:30 เราอ่านว่า “แต่ซารายเป็นหมัน นางหามีบุตรไม่” พระเจ้าทรงสัญญาอับราฮัมแล้วว่าเขาจะเป็นประมุขของประชาชาติหนึ่งที่ยิ่งใหญ่ แต่หลังจากชีวิตสมรสผ่านไปหลายปี ซารารห์ก็ยังไม่คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราฮัม

เราทราบว่าอับราฮัมเชื่อว่าพระเจ้าจะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์ ในปฐมกาล 15:5,6 เราอ่านว่า “และ(พระเจ้า)ทรงนำ(อับราฮัม)ออกมากลางแจ้ง และตรัสว่า “บัดนี้ จงมองดูฟ้าสวรรค์และนับดวงดาวเหล่านั้น ถ้าเจ้าสามารถนับพวกมันได้” และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า “เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น” และท่าน(อับราฮัม)เชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่านั่นเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน”

ไม่มีบันทึกว่าพระเจ้าเคยตรัสแก่ซารารห์โดยตรงเลยจนถึงจุดนี้ แต่แน่นอนว่าอับราฮัมได้บอกนางแล้วเกี่ยวกับพระสัญญานั้นที่พระเจ้าทรงให้ไว้เกี่ยวกับอิสอัค เมื่อรู้ว่าตนเป็นหมัน นางจึงพยายามที่จะช่วยพระเจ้ารักษาพระสัญญาของพระองค์-การกระทำหนึ่งที่ทั้งอันตรายและเสียหายหลายแสน: “บัดนี้ซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่ง ซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์ และซารายได้กล่าวแก่อับรามว่า “ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ข้าพเจ้าขอร้องท่าน จงเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง” และอับรามก็ตั้งใจฟังเสียงของซาราย และซารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตน หลังจากอับรามได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งคานาอันสิบปีแล้ว และให้ฮาการ์แก่อับรามสามีของนางให้เป็นภรรยาของท่าน” (ปฐมก. 16:1-3)

ถึงแม้อับราฮัมเชื่อพระเจ้า เขาก็ฟังภรรยาของตน อิซมาเอล บิดาของประชาชาติอาหรับ ได้เกิดมาจากนางฮาการ์ และชาวอาหรับเป็นศัตรูของชาวอิสราเอลมาตั้งแต่พวกเขาถือกำเนิดขึ้นมา นางฮาการ์เป็นชาวอียิปต์ และในพระคัมภีร์ อียิปต์ก็เป็นภาพเลื่องหนึ่งของโลก พระเจ้าจะทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์สำเร็จจริงผ่านทางบุตรชายคนหนึ่งของอียิปต์หรือ? พระองค์จะทรงหันไปพึ่งโลกเพื่อที่จะรักษาพระสัญญาของพระองค์หรือ? คำตอบถูกพบในพระวจนะของพระเจ้า:

“และชื่อของเจ้าจะไม่ถูกเรียกอีกต่อไปว่า อับราม แต่ชื่อของเจ้าจะเป็น อับราฮัม เพราะเราทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมายแล้ว...และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า “สำหรับซารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ซาราย แต่ซารารห์จะเป็นชื่อของนาง และเราจะอวยพรนาง และให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ามาจากนางด้วย ใช่แล้ว เราจะอวยพรนาง และนางจะเป็นมารดาของประชาชาติทั้งหลาย กษัตริย์หลายองค์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง” (ปฐมก. 17:5,15,16)

พระคัมภีร์หลายข้อบ่งชี้ว่านางซารารห์ไม่ได้มีความเชื่อเหมือนอย่างที่อับราฮัมมี ในปฐมกาล 16:1,2 เราเห็นนางบ่นขอเชื่อฟัง: นางคิดว่าพระเจ้าต้องการความช่วยเหลือ และนางจึงเสนอแนะให้สาวใช้ของนางแทนที่นาง ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นการตัดสินใจที่ยากมากสำหรับนาง แต่มันก็ไม่ได้บ่งบอกถึงความเชื่อพระเจ้าไม่ทรงต้องการความช่วยเหลือของเรา พระองค์ทรงอยากให้เรามีความเชื่อและไว้วางใจพระองค์ว่าจะทรงทำสิ่งที่พระองค์สัญญาไว้ อย่างดีที่สุด ความเชื่อของซารารห์ก็อ่อนแอสุดขีด นางไม่ได้ถ่อมใจ นางถึงขนาด

ไม่เคารพยำเกรงด้วยซ้ำ นางหัวเราะใส่พระพักตร์ของพระเจ้า-และจากนั้นก็โกหกเกี่ยวกับมันอีก! อ่านปฐมกาล 18:12-15

การหัวเราะของซาร่าห์แสดงออกถึงความสงสัยในพระสัญญาของพระเจ้าว่าจะประทานบุตรชายคนหนึ่งให้แก่ นางเป็นหญิงชราแล้ว-มีอายุเกือบหนึ่งร้อยปี แต่พระเจ้าทรงรับประกันว่าซาร่าห์ได้หัวเราะอีกจริง ๆ:

“และซาร่าห์กล่าวว่า “พระเจ้าทรงทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะแล้ว จนทุกคนที่ได้ยินจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า” (ปฐมก. 21:6) นางตั้งชื่อบุตรชายของนางว่าอิสอัค ซึ่งแปลว่า “เสียงหัวเราะ”

แม้ว่านางซาร่าห์จะทำผิดพลาดหลายอย่าง ผ่านทางความเชื่อ นางก็ได้รับผลกำลังเพื่อที่จะตั้งครรรภ์ “เพราะนางถือว่าพระองค์ผู้ได้ทรงสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ” พระเจ้าทรงเปี่ยมพระกรุณาเมื่อเราไม่มีมารยาท พระองค์ทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์แม้เราอาจหัวเราะใส่พระพักตร์ของพระองค์ พระเจ้าทรงเห็นในใจมนุษย์สิ่งที่ตาเปล่ามองไม่เห็น “และไม่มีสิ่งเนรมิตสร้างใด ๆ ที่ไม่ได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งพวกเราต้องเกี่ยวข้อง” (ฮบ. 4:13)

ความเชื่อมาโดยการได้ยิน-และการได้ยินโดยพระวาทะของพระเจ้า: “และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาร่าห์ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงทำแก่ซาร่าห์ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ เพราะซาร่าห์ตั้งครรรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชราแล้ว ตามเวลาที่กำหนดซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่ท่าน” (ปฐมก. 21:1,2)

ข้อ 12: “เหตุฉะนั้น ได้บังเกิดจากชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับว่าตายแล้ว คือคนเป็นอันมาก ดูจวบบรรดาดวงดาวแห่งท้องฟ้า และดูจวบเมื่อดทรายซึ่งอยู่ริมทะเลอันที่ไม่อาจนับได้”

เปาโลกล่าวแก่ชาวโรมเกี่ยวกับอับราฮัมว่า “เหตุฉะนั้น การเป็นทนายาทจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อการเป็นทนายาทจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มี ความเชื่อ นั้นของอับราฮัม ผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน...ผู้ซึ่งไม่มี ความหวังก็ยังคงเชื่อในความหวัง เพื่อท่านจะได้กลายเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามสิ่งซึ่งได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น’ และไม่ได้อ่อนแอในความเชื่อ ท่านมิได้ถือว่าร่างกายของท่านเองตายแล้ว ตอนนี้อยู่ เมื่อท่านมีอายุประมาณหนึ่งร้อยปีแล้ว และมีได้ถือว่าครรรภ์ของนางซาร่าห์เป็นหมัน ท่านมิได้หวั่นไหวต่อพระสัญญาของพระเจ้าโดยความไม่เชื่อ แต่เข้มแข็งในความเชื่อ โดยถวายสง่าราศีแต่พระเจ้า และโดยมีความเชื่อมั่นอย่างเต็มที่ว่า สิ่งใดที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้แล้ว พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะกระทำให้สำเร็จด้วย และเพราะเหตุนั้น ได้ทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน” (รม. 4:16-22 บางส่วน)

นานเท่าไรแล้วที่คุณไม่ได้มองขึ้นไปบนท้องฟ้าในค่ำคืนที่ฟ้าโปร่ง? คุณนับดวงดาวได้ไหม? พร้อมกับกล้องโทรทรรศน์ใหม่ ๆ แต่ละตัว สิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ แต่ละอันสำหรับการศึกษาค้นคว้าดวงดาว มันก็เป็นไปได้เลยที่จะนับพวกมัน และใครเล่าจะพยายามนับเม็ดทรายที่อยู่บนชายฝั่งทะเล? ในการเปรียบเทียบอันเหมาะสม พระเจ้าเพียงผู้เดียวทรงทราบว่าลูกก็คนได้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมตามฝ่ายเนื้อหนัง-แต่คุณเชื่อใจได้เลย

ว่าพระเจ้าทรงทราบ และวันหนึ่งชนชาติอิสราเอลจะยืนด้วยกันเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า เหมือนกับที่ยอห์น พรพรรณนามันไว้ในวิวรณ์ 7:9,10:

“ภายหลังสิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนจำนวนมากมาย ซึ่งไม่มีมนุษย์สามารถนับได้เลย จากทุก ประชาชาติ จากทุกตระกูล และประชากร และทุกภาษา ยืนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก โดยสวมเสื้อคลุมยาวสีขาว และถือใบตาลในมือของพวกเขา และร้องด้วยเสียงดัง โดยกล่าวว่า “ความรอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเรา ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และมีอยู่ที่พระเมษโปดก!”

ผมไม่ได้หมายความว่ายิวทุกคนที่เคยมีชีวิตอยู่และตายไปแล้วจะยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อจะ เข้าในแผ่นดินโลกใหม่นั้น แต่ประชาชาติหนึ่งจะถูกให้กำเนิดในวันเดียวเมื่อพวกยิวเหล่านั้นเห็นและจำพระเยซู ได้เมื่อพระองค์เสด็จมาในฤทธิ์เดชและสง่าราศียิ่งใหญ่เมื่อสิ้นยุคความทุกข์ลำบากนั้น พวกเขาจะเห็นรอยแผล เป็นในพระหัตถ์ของพระองค์ พวกเขาจะรู้จักและรับสารภาพพระองค์ว่าเป็นพระเมสสิยาห์ของพวกเขา-และ พวกเขาจะติดตามพระองค์

ในระหว่างยุคแห่งพระคุณนี้ พวกยิวรับความรอดเหมือนกันกับที่พวกคนต่างชาติรับความรอด-โดยการ เชื้อบนพระเยซู และคนเหล่านั้นที่ปฏิเสธที่จะเชื้อบนพระองค์ก็จะถูกลงพระอาชญา

ข่าวสารแห่งความรอดได้ถูกประทานให้ “แกยิวก่อน”-แต่ยิวได้ปฏิเสธมันเสีย พระเมสสิยาห์นั้น พระ เยชูคริสต์ ได้เสด็จมา “หายิวก่อน” พระองค์ทรงส่งสิบสองคนนั้นไปและจับสิบคนนั้นด้วย “แกยิวก่อน” และ แม้กระทั่งหลังจากวันฟื้นเทออสต์นั้นข่าวสารก็ถูกส่งมอบให้แก่พวกยิวก่อน พวกเขาปฏิเสธข่าวสารนั้นซ้ำแล้ว ซ้ำอีก และในที่สุดพระเจ้ายิ่งทรงเอาชนชาติอิสราเอลออกไปก่อนชั่วคราว พวกเขาไม่ได้ถูกตัดออก-พวกเขาแค่ ถูกไถ่ลงถึงดิน-แต่รากเหล่านั้นไม่ได้ตาย (มธ. 21:19) ชนชาติอิสราเอล (ซึ่งแสดงเป็นสัญลักษณ์โดยต้นมะเดื่อ นั้น) จะกลายเป็นประชาชาติใหญ่วันหนึ่ง พระสัญญาทุกข้อที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัมจะถูกทำให้สำเร็จ จริงตามตัวอักษร และลูกหลานของอับราฮัมจะเป็น “ดุษฎีบรรดาดวงดาวแห่งท้องฟ้า และดุษฎีเมฆที่รายล้อมอยู่ริม ทะเลอันที่ไม่อาจนับได้”

ข้อ 13: “คนเหล่านี้ทั้งสิ้นได้ตายไปในความเชื่อ ยังไม่ได้รับตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็น พระสัญญาเหล่านั้นแต่ไกล และมั่นใจในพระสัญญาเหล่านั้น และยึดมั่นพระสัญญาเหล่านั้นไว้ และได้ยอมรับ ว่าพวกเขาเป็นพวกคนต่างชาติและผู้สัญญาอยู่บนแผ่นดินโลก”

“คนเหล่านี้ทั้งสิ้นได้ตายไปในความเชื่อ...” “คนเหล่านี้” หมายถึงเหล่าวิสุทธิชนตั้งแต่อาเบลเป็นต้น มา หรือหมายถึงตั้งแต่พระคำข้อนี้ไปจนจบบทนี้ มันก็ไม่น่าสำคัญ พวกเขาทุกคนมีชีวิตอยู่โดยความเชื่อและตาย ในความเชื่อ ความเชื่อเป็นลักษณะเฉพาะตัวแห่งชีวิตของพวกเขา พวกเขาเชื่อพระเจ้า พวกเขาดำเนินชีวิตใน เขตแดนแห่งความเชื่อแท้ พวกเขาอยู่ในโลกแต่พวกเขาไม่ได้เป็นของโลก พวกเขาได้หยามมาจากแผ่นดินโลก และสิ่งต่าง ๆ ของแผ่นดินโลกแล้ว ความแส่นหาของพวกเขาจดจ่ออยู่ที่สิ่งต่าง ๆ ที่อยู่เบื้องบน จดจ่ออยู่ที่นคร นั้นที่ผู้ทรงสร้างและนายช่างของมันคือพระเจ้า พระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้าเป็นของจริงสำหรับพวกเขา-มี แก่นสารและเป็นหลักฐาน โดยความเชื่อพวกเขาได้แลเห็นพระสัญญาเหล่านั้น โดยความเชื่อพวกเขามั่นใจ เกี่ยวกับพระสัญญาเหล่านั้น โดยความเชื่อพวกเขายึดมั่นพระสัญญาเหล่านั้น และโดยความเชื่อ “คนเหล่านี้ทั้ง

สิ้น” มีการปฏิบัติโดยอาศัยพระสัญญาเหล่านั้นของพระเจ้า

“...ยังไม่ได้รับตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาเหล่านั้นแต่ไกล...” พวกเขาคงไม่ได้ตายในความเชื่อหากมันไม่เป็นเช่นนี้ เพราะว่า “ความเชื่อคือ ความจริงแท้ของสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกหวังไว้ คือพยานหลักฐานของสิ่งต่าง ๆ ที่มองไม่เห็น” คนเหล่านี้ทุกคนได้มองไปข้างหน้า ไกลไปถึงอนาคต และโดยความเชื่อพวกเขาได้แลเห็นบ้านในสวรรค์ของตนและถือว่าสิ่งซึ่งพวกเขายังไม่ได้รับนั้นเป็นของพวกเขาแล้ว

อับราฮัมมองล่วงหน้าไปยังคานาอัน “ดินแดนที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์” แต่เขา พร้อมกับผู้ที่เชื่อที่สัตย์ซื่อคนอื่น ๆ ในสมัยของเขา มองพันคานาอันไปยังดินแดนที่ดีกว่านั้น, นครนั้น “ซึ่งมีรากฐานทั้งหลายซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า” คนเหล่านี้มีนิมิตอันเปี่ยมสง่าราศี การตั้งตาคอยอันแสนชื่นบาน เกี่ยวกับเข้าแห่งการฟื้นคืนชีพนั้นเมื่อพวกเขาจะเห็นพระเยซูและเข้าสู่การหยุดพักของพระเจ้า

“...และมันใจในพระสัญญาเหล่านั้น และยึดมั่นพระสัญญาเหล่านั้นไว้...” ความเชื่อให้ความเชื่อมั่นและการรับประกันว่าสิ่งต่าง ๆ ที่ทรงสัญญาไว้เป็นของเราแล้วตอนนี้ ความเชื่อแท้รับเอาสิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้ราวกับว่าสิ่งเหล่านั้นอยู่ในมือของเราแล้ว

“...และได้ยอมรับว่าพวกเขาเป็นพวกคนต่างถิ่นและผู้สัญจรอยู่บนแผ่นดินโลก” คริสเตียนจะต้องไม่รักโลก และไม่รักสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ในโลก ยิ่งเราเกาะสิ่งต่าง ๆ ของแผ่นดินโลกแบบหลวม ๆ มากเท่าไร เราก็ยิ่งเกาะสิ่งต่าง ๆ ของโลกที่จะมานั้นแน่นมากขึ้นเท่านั้น เหล่าผู้เชื่อในสมัยของอับราฮัมตระหนักอย่างถ่องแท้ว่าแม้พวกเขาจะมีที่พำนักบนแผ่นดินโลก พวกเขาก็เป็นเพียงคนต่างถิ่นและผู้สัญจรที่กำลังเดินทางไปยังดินแดนหนึ่งที่ดีกว่า

ในเพลงสดุดี 119:19 ดาวิดเป็นพยานรับรองว่า “ข้าพระองค์เป็นคนแปลกหน้าในแผ่นดินโลก” และในเพลงสดุดี 29:12 เขากล่าวว่า “ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ และขอทรงเจี่ยพระกรรมต่อเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเจี่ยบเสียดน้ำตาของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นคนต่างถิ่นกับพระองค์ และผู้สัญจร เหมือนบรรพบุรุษทุกคนของข้าพระองค์” ยาโคบกล่าวแก่ฟาโรห์ว่า “วันทั้งหลายแห่งปีเหล่านั้นแห่งการสัญจรอยู่ของข้าพระองค์เท่ากับหนึ่งร้อยสามสิบปี วันทั้งหลายแห่งปีเหล่านั้นแห่งชีวิตของข้าพระองค์ก็น้อยและชั่วร้าย และไม่ได้ถึงวันทั้งหลายแห่งปีเหล่านั้นแห่งชีวิตของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันทั้งหลายแห่งการสัญจรอยู่ของพวกเขา” (ปฐมก. 47:9)

บนแผ่นดินโลก คริสเตียนไม่มี “นครใด ๆ ที่คงทนถาวร แต่พวกเราแสวงหานครแห่งหนึ่งที่จะมา” (ฮบ. 13:14) เปโตรกล่าวว่า “พวกที่รักอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่านเหมือนเป็นบรรดาคนแปลกถิ่นและเป็นผู้สัญจร ให้ละเว้นจากบรรดาราคะด้นหาฝ่ายเนื้อหนัง ซึ่งทำสงครามต่อจิตวิญญาณ” (1 ปต. 2:11)

พวกวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมพิสูจน์ให้เห็นความเชื่อของตนโดยชีวิตของพวกเขา แม้เราไม่มีคำพยานที่เป็นลายลักษณ์อักษรจากพวกเขาทุกคนก็ตาม เรื่องน่าเศร้าในท่ามกลางเหล่าคนที่ประกาศตัวว่าเป็นผู้เชื่อวันนี้ก็คือว่า พวกเขาหลายคนเหลือเกินดำเนินชีวิตและทำตัวราวกับว่าพวกเขาจะอยู่บนแผ่นดินโลกตลอดไป ใครบางคนกล่าวไว้อย่างถูกต้องแล้วว่า “ฉันเคยมองหาคริสตจักร และพบว่ามันอยู่ในโลก ฉันเคยมองหาโลก และพบว่ามันอยู่ในคริสตจักร!” มันเป็นเรื่องยากวันนี้ที่จะแยกแยะความแตกต่างระหว่างเหล่าสมาชิก

ริสตรักรกับคนที่ไม่ใช่สมาชิกคริสตจักร มันไม่ควรเป็นแบบนี้เลย-และสำหรับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว อย่างแท้จริงมันก็ไม่เป็นแบบนี้ คริสเตียนแท้ทั้งหลายปล่อยให้แสงสว่างของตนส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อที่คนทั้งหลายจะได้เห็นการงานที่ดีของพวกเขาและถวายเกียรติพระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ ผู้เชื่อทั้งหลายเป็น “หมู่ชนพิเศษ... ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย” (ทต. 2:14)

ข้อ 14: “เพราะบรรดาคนที่กล่าวอย่างนี้ก็ประกาศอย่างชัดเจนว่า พวกเขาแสวงหาประเทศแห่งหนึ่ง” ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายไม่จำเป็นต้องติดป้ายเพื่อโฆษณาว่าตนเป็นคริสเตียน พวกเขาจะถูกยอมรับว่าเป็นคริสเตียนโดยคนที่ไม่เชื่อทั้งหลายเพราะวิธีที่พวกเขาดำเนินชีวิต- “หมู่ชนพิเศษ” ไม่ใช่ในรูปลักษณะที่ปรากฏภายนอก แต่ในนิสัยและการประพฤติ ขณะที่คนที่ไม่เชื่อวิตกกังวลเกี่ยวกับสภาวะและสภาพการณ์โดยรอบและใช้ชีวิตอยู่ในความกลัวตลอดว่าจะเกิดอะไรขึ้นในอนาคต ผู้เชื่อแท้ก็มีสันติสุขอันสมบูรณ์ที่พระเยซูผู้เดียวประทานให้ได้ สันติสุขที่มาโดยการรู้จักพระเยซูเป็นการส่วนตัวเท่านั้น ถ้าเราบังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริง เราก็รับสารภาพไม่ว่าจะโดยคำพูดหรือโดยการดำเนินชีวิตประจำวันของเรา-ว่าเราเป็นเพียงผู้สัญจรที่เดินทางผ่านเข้ามาในแผ่นดินโลกนี้โดยกำลังมุ่งหน้าไปสู่บ้านในสวรรค์ของเรา

ข้อ 15: “และแท้จริง ถ้าพวกเขาคิดถึงประเทศนั้นที่พวกเขาจากมา พวกเขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้แล้ว”

อับราฮัมสามารถกลับไปยังเมืองเออร์ของคนเคลเดียได้ เขาสามารถกลับไปอยู่ในอียิปต์ได้ แต่เขาก็ไม่ได้กลับไป เขาติดตามพระเจ้าในความเชื่อ และไม่แสดงออกถึงความปรารถนาที่จะกลับไปยังแผ่นดินแห่งบรรพบุรุษของเขาเลย

นี่เป็นจริงเช่นกันเกี่ยวกับผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้ว พวกเขาไม่มีความปรารถนาที่จะกลับไปสู่ชีวิตเก่า นี้ถูกกล่าวชัดเจนใน 1 ยอห์น 2:19: “เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ได้เป็นของพวกเรา เพราะว่าถ้าในตอนนั้นพวกเขาเป็นของพวกเรา พวกเขาก็คงอยู่กับพวกเราต่อไปแล้วอย่างไม่ต้องสงสัย แต่พวกเขาได้ออกไปแล้ว เพื่อพวกเขาจะได้ปรากฏว่าพวกเขาหาได้เป็นของพวกเราทุกคนไม่”

เมื่อเราได้ดื่มจากน้ำที่มีชีวิตและกินจากอาหารแห่งชีวิต เมื่อเราได้มีประสบการณ์กับสันติสุขนั้นในการรู้จักพระเยซูเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เราก็ไม่มีความปรารถนาที่จะกลับไปหาสิ่งต่าง ๆ ของเนื้อหนัง เล้าสุกรทั้งหลายของโลก ทุกวันกับพระเยซูก็หอมหวานยิ่งขึ้นและสดใสยิ่งขึ้นกว่าเมื่อก่อน เราไม่เคยเห็นพระองค์ แต่คริสเตียนที่เชื่อก็ชื่นชมยินดี “ด้วยความชื่นบานเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี” (1 ปต. 1:8)

ข้อ 16: “แต่บัดนี้ พวกเขาปรารถนาประเทศหนึ่งที่ประเสริฐกว่า นั่นคือ ที่เป็นแบบสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายที่จะถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมนครแห่งหนึ่งไว้สำหรับพวกเขาแล้ว”

แม้พวกเขาไม่สามารถมองเห็นด้วยตาเปล่าสิ่งสารพัดที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้ว พวกเขาก็เชื่อพระสัญญาเหล่านั้นของพระองค์และรับสารภาพว่าพวกเขาเป็นพลเมืองของอีกดินแดนหนึ่ง พวกเขาเห็นเลยพ้นคานาอันไป เลยพ้นกรุงเยรูซาเล็มแห่งโลกนี้ไป พวกเขาปรารถนา “ประเทศหนึ่งที่ประเสริฐกว่า” นั่นคือ ประเทศฝ่ายสวรรค์อันเป็นที่ซึ่งพระเจ้าทรงสถิตอยู่และที่พระเยซูประทับอยู่บนพระที่นั่งนั้น พวกเขายังไม่ได้รับพระ

สัญญาเหล่านั้น แต่พวกเขาก็เชื่อ และด้วยดวงตาแห่งความเชื่อพวกเขามองเห็นเลยพื้นที่อาศัยทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกไป

“เหตุฉะนั้น (เพราะว่าพวกเขามีความเชื่อในพระองค์และวางใจพระองค์สำหรับสิ่งสารพัดที่พระองค์ทรงสัญญาไว้) พระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายที่จะถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าของพวกเขา” พระเจ้าทรงไม่ละอายที่จะถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าของผู้เชื่อคนใดก็ตาม ถ้าเรากล่าวยอมรับพระองค์ พระองค์ก็จะตรัสยอมรับเรา (มธ. 10:32,33)

“...พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมนครแห่งหนึ่งไว้สำหรับพวกเขาแล้ว” อ่านบทที่ยี่สิบเอ็ดทั้งบทของหนังสือวิวรณ์ จงตั้งใจศึกษาค้นคว้ามัน ในข้อพระคำเหล่านั้น คุณจะพบคำบรรยายลักษณะนครนั้นที่พระเจ้ากำลังจัดเตรียมเพื่อคนของพระองค์

ในยอห์น 14:1,2 พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านทั้งหลายเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย ในพระนิเวศน์ของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง... เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” มี “คฤหาสน์หลายแห่ง” แล้วในพระนิเวศน์ของพระบิดาตอนที่พระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้ แต่พระองค์ได้เสด็จไปเพื่อจะจัดเตรียมบ้านหลังหนึ่งสำหรับเจ้าสาวของพระองค์ คริสตจักรพันธสัญญาใหม่ วิวรณ์ 21 พรรณนาถึงบ้านนั้น นครขาวดุจมุกดานั้น และเหล่าวิสุทธิชนภาคพันธสัญญาเดิมจะเข้าถึงนครนั้นได้

การดำเนินชีวิตประจำวันของเราพิสูจน์ให้เห็นไหมว่าเราเป็นคนต่างถิ่นบนแผ่นดินโลกอย่างแท้จริง? เราเป็นผู้สัญจรจริง ๆ หรือ? เรากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่นครบริสุทธินั้นหรือไม่ คือบ้านนั้นที่เราเห็นด้วยดวงตาแห่งความเชื่อเท่านั้น? หรือเราปรารถนาที่จะกลับไปสู่อียิปต์ ไปหาหม้อต้มเนื้อของโลก? เราเป็นเหมือนโลทหรือไม่ที่มองไปยังนครเหล่านั้นแห่งที่ราบ โดยปรารถนาตำแหน่ง ผลกำไรและลาภยศสำหรับตัวเอง? หรือเราเป็นเหมือนอับราฮัม ที่แสวงหานครหนึ่งซึ่งไม่สร้างขึ้นด้วยมือ นครหนึ่งที่จะเป็นมรดกนิรันดร์ของเรา?

ชีวิตของโลกทรูย่อได้ในสองคำ-การอ้อมข้อมและความล้มเหลว 2 เปโตร 2:7 ประกาศว่าโลทเป็นคนชอบธรรม จิตวิญญาณของเขาได้รับความรอดแต่หน้าที่ผู้อารักขาของเขาเสียไปเพราะเขามีสายตาจับจ้องอยู่ที่โลก สิ่งปลูกสร้างของเขาทำด้วยไม้ หญ้าแห้ง และฟาง (1 คร. 3:11-15)

พระเจ้าทรงไม่ละอายที่จะถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และของเหล่าวิสุทธิชนคนอื่น ๆ แห่งภาคพันธสัญญาเดิม ผมอยากจริงจัง ๆ ว่าพระองค์ทรงละอายไหมที่ถูกเรียกว่าเป็นพระเจ้าของผม? จงถามคำถามนั้นกับตัวคุณเอง เนื่องจากพระเจ้าได้ประทานสิ่งดีที่สุดในที่พระองค์มีเพื่อเราจะได้รับความรอด เราก็ควรถวายสิ่งดีที่สุดในที่เรามีแด่พระองค์เช่นกันในหน้าที่ผู้อารักขา!

ข้อ 17: “ด้วยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกลองใจ ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา และท่านผู้ได้รับพระสัญญาเหล่านั้นก็ได้ถวายบุตรชายคนเดียวของตนที่ได้ให้กำเนิดมา”

อับราฮัมถูกทดสอบด้วยบททดสอบที่สำคัญที่สุดที่มนุษย์คนใดจะถูกเรียกให้เผชิญได้ บันทึกเหตุการณ์การทดสอบนี้แบบเต็ม ๆ ถูกพบในปฐมกาล 22:1-14

“ด้วยความเชื่อ อับราฮัม เมื่อท่านถูกลองใจ...” พระเจ้าไม่ได้ทดลองอับราฮัมให้ทำชั่ว การทดลองที่

เขาเจอนี้ ในความหมายหนึ่ง ก็เป็นการทดสอบอย่างหนึ่ง เขาถูกทดสอบเพื่อที่จะพิสูจน์ให้เห็นความเชื่อของเขา โดยความเชื่อฟังและการกระทำต่าง ๆ ของเขา

คุณจะได้สังเกตเห็นจากบันทึกเหตุการณ์ในหนังสือปฐมกาลว่าพระเจ้าไม่ได้เตือนความจำอับราฮัมเกี่ยวกับพระสัญญาเหล่านั้นที่พระองค์ทรงทำไว้กับเขา และพระองค์ไม่ได้รับประกันเขาว่าพระองค์จะทรงรักษาพระสัญญาเหล่านั้น แทนที่จะเป็นเช่นนั้น พระเจ้าทรงเตือนความจำเขาเกี่ยวกับความหวังของเขาในอิสอัค ความรักของเขาที่มีต่ออิสอัค และข้อเท็จจริงที่ว่าอิสอัคเป็นบุตรชายคนเดียวของเขา ในปฐมกาล 22:2 พระเจ้าตรัสว่า “บัดนี้จงพาบุตรชายของเจ้า บุตรชายคนเดียวของเจ้า คืออิสอัค ผู้ที่เจ้ารัก และเจ้าจงไปยังแผ่นดินแห่งโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกเจ้า”

พระเจ้าทรงทราบว่าอับราฮัมรักอิสอัคมากขนาดไหน ว่าความหวังต่าง ๆ ของเขาถูกสะสมไว้ในบุตรชายคนนี้แห่งพระสัญญา ในอิสอัคคือเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้และพระพรเหล่านั้นที่จะมาสู่ชนชาติอิสราเอล พระเจ้ากำลังขอให้อับราฮัมยอมจำนนและถวายสิ่งที่มีค่ามากที่สุดที่เขาถือครอง-อิสอัคบุตรชายที่บังเกิดมาคนเดียวของเขา มันคงเป็นไปได้จริง ๆ ที่จะเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าอับราฮัมรู้สึกอย่างไร-แต่ท่านที่รัก หากคุณตั้งใจศึกษาค้นคว้าบันทึกเหตุการณ์ในปฐมกาล คุณก็จะหมายเหตุว่าอับราฮัมไม่ได้พำนัก เขาไม่ได้ร้องทุกข์ เขาไม่ได้ตั้งคำถามพระเจ้าและไม่ได้เสนอข้อโต้แย้ง ตรงกันข้าม เขาเสนอความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบ: “และอับราฮัมได้ลุกขึ้นแต่เช้ามีด และผูกอานลาของท่าน และพาคนใช้หนุ่มของท่านสองคนไปกับท่าน กับอิสอัคบุตรชายของท่าน และผ้าพันสำหรับเครื่องเผาบูชา และลุกขึ้น และเดินทางไปยังสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงบอกท่าน” (ปฐมก. 22:3)

วันที่สามหลังจากที่เขาทั้งสองออกจากบ้าน พวกเขาไปที่สถานที่ที่กำหนดไว้และอับราฮัมกล่าวแก่ชายหนุ่มสองคนที่ตนพามาด้วยว่า “พวกเจ้าจงอยู่กับลาที่นี่เถิด และเรากับเด็กหนุ่มจะไปที่โน่นและนมัสการ และจะกลับมายังพวกเจ้าอีก” (ปฐมก. 22:5)

จึงสังเกตการแสดงออกของความเชื่อของอับราฮัม: เขาไม่ได้กล่าวว่า “ข้าจะไปตรงโน้น...และกลับมาหาพวกเจ้าอีก” เขากล่าวอย่างชัดเจนว่า “ข้าและเด็กหนุ่มคนนี้จะไป...และกลับมายังพวกเจ้าอีก!” เห็นได้ชัดว่าอับราฮัมเชื่อว่าทั้งตัวเขาและอิสอัคจะกลับมายังที่ ๆ ชายหนุ่มทั้งสองและลาตัวนั้นกำลังรออยู่ เขาถือว่าพระเจ้าทรงสามารถทำให้อิสอัคเป็นขึ้นจากตายได้ และถ้าเขาฆ่าบุตรชายคนเดียวของเขาจริง ๆ ในความเชื่อฟังต่อคำบัญชาของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงทำให้เขาเป็นขึ้น

จนถึงเวลานั้น เท้าที่ประวัติศาสตร์บันทึกไว้ ไม่มีมนุษย์คนใดเคยถูกทำให้เป็นขึ้นจากตาย อับราฮัมทราบได้อย่างไรเกี่ยวกับการเป็นขึ้นของคนตาย? เขาเชื่อได้อย่างไรว่าพระเจ้าจะทรงทำให้อิสอัคเป็นขึ้น? คำตอบก็คือ โดยความเชื่อ พระเจ้าทรงสัญญาอับราฮัมไว้แล้วว่าเชื้อสายของเขาจะถูกทวีขึ้นผ่านทางอิสอัค อิสอัคยังไม่มีลูก ณ เวลานั้น และด้วยเหตุนี้หากเขาจะต้องถูกฆ่าตาย พระเจ้าก็จะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์โดยทำให้เขาเป็นขึ้นจากตาย! อับราฮัมเชื่อเรื่องนี้และปฏิบัติตามความเชื่อนั้น

หลายครั้งเมื่อผู้คนอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับอิสอัค พวกเขา ก็คิดถึงเขาว่าเป็นเด็กน้อยอายุแปดเก้าขวบ แต่ตามบันทึกนี้ อิสอัคไม่ได้เป็นแค่เด็กหนุ่ม ณ เวลานั้น เขาอายุประมาณสามสิบหรือสามสิบห้าปีแล้ว

อิสอัคถามอับราฮัมว่า “คุณเกิด มีไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน” เขาทั้งสองเอาทุกสิ่งติดตัวไปด้วยยกเว้นลูกแกะ ในความเชื่ออับราฮัมตอบกลับว่า “ลูกของพ่อเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดเตรียมลูกแกะไว้สำหรับพระองค์เองเพื่อเป็นเครื่องเผาบูชา” เขาเชื่อแบบนั้นจริง ๆ และเมื่อเขาไปถึงที่ภูเขานั้น เขาก็ไม่ได้นั่งลงและรอคอยพระเยโฮวาห์ เขาเริ่มเตรียมพร้อมสำหรับเครื่องเผาบูชานั้นทันที:

เขาสร้างแท่นบูชาหนึ่ง

เขาวางฟืนบนแท่นบูชานั้น

เขามัดตัวอิสอัค บุตรชายที่บังเกิดมาคนเดียวของเขา

เขาวางตัวอิสอัคบนแท่นบูชานั้น

เขาหยิบมีดเพื่อจะฆ่าอิสอัค

อับราฮัมเชื่อฟังพระเจ้า ทีละขั้นตอน เขาอยู่ตรงจุดนั้นที่เขาควรจะอยู่ เขาเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ และเมื่อเราเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสิ้นสุดใจ เมื่อเราอยู่ในที่ ๆ เราควรอยู่เมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ พระเจ้าก็จะทรงดูแลเราเสมอ โปรดสังเกต:

“และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านออกมาจากฟ้าสวรรค์ และตรัสว่า “อับราฮัม อับราฮัม” และท่านทูลว่า “ข้าพระองค์อยู่ที่นี้” และพระองค์ตรัสว่า “อย่าวางมือของเจ้าบนเด็กหนุ่มนั้น และเจ้าอย่ากระทำการสิ่งใด ๆ แก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเกรงกลัวพระเจ้า โดยเห็นว่าเจ้าไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า บุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา” และอับราฮัมแหงนตาของท่านขึ้นและมองดู และคุณเกิด ช่างหลังท่านมีแกะตัวผู้ตัวหนึ่งที่ติดอยู่ในพุ่มไม้ทึบโดยเขาทั้งสองของมัน และอับราฮัมก็ไปและจับแกะตัวผู้ตัวนั้นมา และถวายมันเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน และอับราฮัมเรียกชื่อสถานที่นั้นว่า เยโฮวาห์ยิเรห์ ตามที่ถูกพูดกันจนทุกวันนี้ว่า “ในภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น สิ่งนั้นจะถูกเห็น”” (ปฐมก. 22:11-14)

ถ้าอับราฮัมไม่ได้อยู่ในที่ ๆ ถูกต้องเมื่อถึงเวลาที่กำหนดไว้ เขาก็คงไม่ได้ประสบการณ์ที่แสนมหัศจรรย์นี้ เขาก็คงไม่ได้ยินคำชมเชยอันยิ่งใหญ่และการรื้อฟื้นพระสัญญาอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นของพระเจ้าที่ถูกให้ไว้ในปฐมกาล 22:15-18

อับราฮัมเป็นแค่คนธรรมดาเหมือนคนอื่น ๆ จากจุดยืนฝ่ายเนื้อหนัง มันเป็นโดยความเชื่อที่เขาเมื่อถูกทดสอบ ได้ถวายอิสอัค “บุตรชายที่บังเกิดมาคนเดียวของเขา” อิสอัคเป็นคนเดียวในพระคัมภีร์ที่เล่มยกเว้นพระบุตรของพระเจ้าที่ถูกเรียกว่าเป็นบุตร “ที่บังเกิดมาผู้เดียว”-และแน่นอนว่าเขาเป็นภาพเลื่องหนึ่งอันแสนอัศจรรย์ของพระคริสต์ พระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า เท่าที่เกี่ยวข้องกับพระเจ้า ความเชื่อฟังของอับราฮัมถูกนับรวมกับว่าเขาได้ทำการถวายเครื่องบูชานั้นเสร็จสิ้นจริง ๆ แล้ว พระเจ้าทรงถือว่าอิสอัคได้ถูกฆ่าจริง ๆ แล้ว และนั่นก็ถูกนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่อับราฮัม ขณะที่อับราฮัมกำลังจะกระทำการถวายเครื่องบูชานั้น พระเจ้าทรงเข้าขัดขวาง (เมื่อเห็นความเชื่อของอับราฮัม) และทรงจัดหาตัวแทนตัวหนึ่ง ดังนั้นความเชื่อจึงถูกนับว่าเสร็จสิ้นและปิดบัญชี

ในสถานการณ์ของอับราฮัม คนส่วนใหญ่คงจะกล่าวว่า “พระเจ้าทำผิดพลาดแล้วอย่างแน่นอน คำขอของพระองค์ไม่มีเหตุผลเลย อิสอัคเป็นลูกที่เกิดมาอย่างอัศจรรย์นะ และผ่านทางเชื้อสายของเขา พระเมสสิ

ยาห์จะมา ฉันทถายเขาเป็นเครื่องบูชาไม่ได้หรอก” แต่ถ้าอับราฮัมเคยคิดว่าพระเจ้าทรงทำผิดพลาดแล้ว พระคัมภีร์ก็ไม่กล่าวถึงมันเลย ผมเชื่อว่าอับราฮัมทราบว่าการที่พระเจ้าทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์เกี่ยวกับการที่เขากลับมาจากเมืองเออร์แห่งคนเคลเดียอย่างแน่นอนอนันใด พระองค์ก็จะทรงรักษาพระสัญญาของพระองค์เกี่ยวกับอิสอัคเช่นกัน อับราฮัมได้ยินเสียงของพระเยโฮวาห์ เขาเข้าใจคำบัญชาของพระเยโฮวาห์ และเขาไม่ถามคำถามใด ๆ โดยความเชื่อเขาเชื่อฟัง

ข้อ 18: “ซึ่งมีกล่าวไว้เกี่ยวกับเขาว่า ‘เชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียกในอิสอัค’”

“เกี่ยวกับเขา” หมายถึงอับราฮัม ไม่ใช่อิสอัค อับราฮัมเป็นหัวข้อหลักและตัวละครหลักในเนื้อหาส่วนนี้ของบทที่ 11 “เชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียกในอิสอัค” ถูกบันทึกไว้คำต่อคำในปฐมกาล 21:12 พระสัญญาที่ถูกให้ไว้แก่อับราฮัมและถึงแม่โดยการให้เหตุผลของมนุษย์คำบัญชาแบบที่พระเจ้าประทานให้แก่อับราฮัมนั้นดูเหมือนไร้สาระและไร้เหตุผล โดยความเชื่ออับราฮัมได้เชื่อฟัง-ไม่ใช่ตามหลักเหตุผล แต่ตาม “พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้” เชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้นั้นจะต้องมาผ่านทางอิสอัค เพราะว่าอิชมาเอลถูกตัดออกไปแล้วในฐานะทายาทแห่งพระสัญญา (ปฐมก. 17:20,21)

อับราฮัมไม่คิดว่าพระเจ้าอาจหันมาหาอิชมาเอลในฐานะเชื้อสายที่ทรงสัญญาไว้-ไม่เลยสักนิด และเขาไม่คิดว่าพระเจ้าอาจประทานบุตรชายอีกคนให้แก่เขาหากเขาถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา ไม่เลยครับ อับราฮัมเชื่อพระเจ้า และพระเจ้าตรัสไว้แล้วว่า “เชื้อสายของเจ้าจะถูกเรียกในอิสอัค” เขาไม่ได้เข้าใจคำตรัสนี้อย่างถ่องแท้ แต่พระเจ้าตรัสมันแล้ว และอับราฮัมเชื่อด้วยความมั่นใจอันไม่สั่นคลอนว่าพระเจ้าจะทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ

ข้อ 19: “โดยนับว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะให้อิสอัคเป็นขึ้นมาได้ แม้กระทั่งจากความตาย ซึ่งจากความตายนั่นท่านได้รับอิสอัคกลับคืนมาอีกในภาพจำลอง”

ผู้รู้พระคัมภีร์บางท่านเสนอแนะว่า “ซึ่งจากความตายนั่นท่านได้รับอิสอัคกลับคืนมาอีกในภาพจำลอง” หมายถึงกำเนิดของอิสอัค ซึ่งมาในเวลาแห่งชีวิตของพวกเขาเมื่ออับราฮัมและซาราห์ “เป็นเหมือนคนตายแล้ว” ทั้งคู่ ในกรณีนั้น มันก็คงเป็นอับราฮัมและซาราห์ที่เป็นเหมือนคนตายแล้ว แต่พระเจ้าซื้อคืนนี้กล่าวถึงการฟื้นคืนชีพ และกำเนิดของอิสอัคไม่ใช่การฟื้นคืนชีพ ในที่นี้ความตายของอิสอัคถูกบอกเป็นนัย และอับราฮัมเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะให้อิสอัคเป็นขึ้นมาได้ ซึ่งพระเจ้าทรงทำแล้ว “ในภาพจำลอง” หนึ่ง อิสอัคอยู่บนแท่นบูชานั้น มีดถูกหยิบขึ้นมาแล้ว และอับราฮัมกำลังจะฆ่าบุตรชายที่บังเกิดมาคนเดียวของเขา ตามที่พระเจ้าทรงบัญชาเขาให้กระทำ และทันใดนั้น ขณะที่อิสอัคนอนอยู่ในหุบเขาแห่งงามัจจาราช พระเจ้าทรงช่วยเขาให้พ้นและจัดเตรียมแกะผู้ตัวหนึ่ง ดังนั้นอับราฮัมจึงรับอิสอัคกลับคืนสู่ชีวิตอีกครั้งโดยความกรุณาของพระเจ้าที่เขาไม่สมควรได้รับ พระเจ้าทรงอวยพรอับราฮัมเพราะความเชื่อและความเชื่อฟังของเขา และตรัสว่า “บัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้าเกรงกลัวพระเจ้า โดยเห็นว่าเจ้าไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า บุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา”

เรากล่าวว่าเราเชื่อพระเจ้า-และเราก็เชื่อจริง ๆ จนถึงจุดหนึ่ง แต่การเชื่อพระเจ้าหมายถึงการเชื่อฟังพระเจ้า ใคร ๆ ก็เชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่สมเหตุสมผลได้ สิ่งต่าง ๆ ที่จับต้องได้ แต่ความหวังที่มองเห็นได้ก็ไม่ใช่ความ

หวังและเราไม่ต้องใช้ความเชื่อกับสิ่งที่เรามองเห็น รู้สึก และจับต้องได้ คนที่มาหาพระเจ้าต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นอยู่และว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่คนทั้งหลายที่แสวงหาพระองค์อย่างขยันขันแข็ง (ฮบ. 11:6)

อับราฮัมสามารถกล่าวได้ว่า “ข้าเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำให้อิสอัคเป็นขึ้นจากตายได้” แต่ถ้าเขาไม่ได้สร้างแท่นบูชาเลย ถ้าเขาไม่ได้มัดตัวอิสอัค วางอิสอัคบนแท่นบูชาและยกมีดขึ้นมาเพื่อจะฆ่าอิสอัค เขาก็คงไม่ได้พิสูจน์ให้เห็นว่าเขาเชื่อจริง ๆ ว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถที่จะทำให้อิสอัคเป็นขึ้นจากตายได้ ความเชื่อที่มีชีวิตย่อมกระทำกิจ ความเชื่อที่ปราศจากการกระทำก็ตายเสียแล้ว ความเชื่อต้องพิสูจน์ตัวมันเอง ในความเชื่อฟัง มิฉะนั้นมันก็ไม่ใช่ความเชื่อ เมื่อเราเชื่อสิ่งที่พระเจ้าตรัสอย่างแท้จริง เราก็จะปฏิบัติสอดคล้องกับสิ่งที่พระองค์ตรัส อับราฮัมทำเช่นนั้นเลย และเมื่ออับราฮัมพิสูจน์ให้เห็นความเชื่อที่ไม่รู้สึกลัวของตนโดยการที่เขาเต็มใจเชื่อฟังพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง โดยไม่คำนึงว่าจะต้องเสียอะไรบ้าง พระเจ้าก็ทรงชมเชยอับราฮัมและยืนยันพระสัญญาต่าง ๆ ของพระองค์อีกครั้งในถ้อยคำอันน่าประทับใจ: “...เราได้ปฏิญาณโดยตัวเราเอง พระเยโฮวาห์ตรัส ว่าเพราะเจ้าได้กระทำสิ่งนี้ และไม่ได้หวงบุตรชายของเจ้า บุตรชายคนเดียวของเจ้า ในการอวยพร เราจะอวยพรเจ้า และในการทวีมากขึ้น เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดูกดวงดาวทั้งหลายแห่งฟ้าสวรรค์ และดูเมล็ดทรายซึ่งอยู่บนฝั่งทะเล และเชื้อสายของเจ้าจะได้ประดุจเมืองของเหล่าศัตรูของเขาเป็นกรรมสิทธิ์ และในเชื้อสายของเจ้า บรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลกจะได้รับพระพร เพราะเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา” (ปฐมก. 22:16-18)

อิสอัคและยาโคบ

ข้อ 20: “โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรยาโคบและเอซาว เกี่ยวกับสิ่งทั้งหลายที่จะมา”

ประสบการณ์นี้มีมาถึงตอนที่อิสอัคชรามากแล้ว วันแห่งการไว้ทุกข์ให้เขาใกล้เข้ามาแล้ว (ปฐมก. 27:41) ถึงแม้เขามีชีวิตอยู่ต่อไปอีกประมาณสามสิบปีก็ตาม

เรื่องราวของอิสอัคถูกพบในหนังสือปฐมกาล โดยเริ่มต้นด้วยบทที่ 21 และต่อไปจนจบบทที่ 35 เขาเป็นบุตรชายที่เชื่อฟัง นบনอบต่ออับราฮัมบิดาของตน แม้ในการแสดงออกถึงความเชื่ออันยิ่งใหญ่ขึ้นเมื่ออับราฮัมวางตัวเขานบนแท่นบูชาและยกมีดขึ้นมาเพื่อจะฆ่าเขาเป็นเครื่องบูชาในความเชื่อฟังต่อคำบัญชาของพระเจ้า

บันทึกเรื่องราวการหาเจ้าสาวให้อิสอัคก็เป็นภาพอันงดงามของการที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเรียกริสตจักรมาในองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงไม่อยู่ตอนนี้ อิสอัคเป็นเจ้าบ่าวที่ยอมรับ-เขายอมให้ผู้รับใช้อาวุโสที่สุดของบิดาของตนเลือกเจ้าสาวของเขา และดังนั้นเรเบคาห์จึงถูกนำมาให้เขา

อิสอัคไม่ได้มีบุคลิกแบบชอบลุย ๆ กิจกรรมต่าง ๆ ของเขามีลักษณะเฉพาะแบบสงบเสงี่ยมเจียมตัว (จงศึกษาค้นคว้าปฐมกาล 24) เขาเหมือนกับอับราฮัมบิดาของตนในหลาย ๆ ด้าน เขาทำบาปเหมือนอับราฮัมตอนที่เขาโกหกเรื่องภรรยาของตน (ปฐมก. 26:6-11)

ลักษณะเฉพาะตัวอันโดดเด่นของอิสอัคคือ ความนบনอบเชื่อฟัง ดูเหมือนเขายอมนบনอบภายใต้ทุกสถานการณ์อยู่ทุกเวลา เช่นในกรณีของการถูกมัดและวางบนแท่นบูชานั้นโดยอับราฮัม แต่พระวจนะของพระเจ้าประกาศอย่างชัดเจนว่าเขาเป็นผู้มีความเชื่อ: “โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรยาโคบและเอซาว” โปรด

ศึกษาปฐมกาล 27 ทั้งบท มันจะช่วยคุณให้เข้าใจข้อพระคำเหล่านี้ที่เรากำลังศึกษาในหนังสือฮีบรูได้ดีขึ้น

เอซาวและยาโคบเป็นฝาแฝด เอซาวเกิดก่อน แต่ก่อนเด็กทั้งสองเกิดมา พระเยโฮวาห์ตรัสแก่นางเรเบคาห์มารดาของพวกเขาว่า:

“ชนสองประชาชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และคนสองลักษณะจะถูกแยกกันจากท้องของเจ้า และชนชาติหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกชนชาติหนึ่ง และพี่จะปรนนิบัติน้อง” (ปฐมก. 25:23)

ดังนั้นจึงมีกล่าวชัดเจนว่าพระพรนั้นเป็นของยาโคบ ไม่ใช่เอซาว แน่แน่นอนว่าเรเบคาห์ได้บอกอิสอัคแล้วเกี่ยวกับการเปิดเผยของพระเจ้าที่มาถึงนาง แต่เพราะว่าเอซาวเป็นนายพรานและนำเนื้อกวางมาให้บิดาของตนบ่อย ๆ และเพราะว่าอิสอัคชอบเนื้อกวาง เขาจึงอาจยกพรนั้นให้บุตรชายคนโต ในสมัยภาคพันธสัญญาเดิม บุตรหัวปีเป็นทายาทที่จะได้รับสิทธิโดยกำเนิด ซึ่งรวมถึงการได้รับสองส่วนของทรัพย์สมบัติของบิดาเมื่อบิดาสิ้นชีวิต สิทธิเป็นประมุขของครอบครัว และ (ก่อนการสถาปนาตำแหน่งปุโรหิตคนเลวี) สิทธิที่จะปฏิบัติหน้าที่เป็นปุโรหิตของครอบครัว

ในท่ามกลางลูกหลานของอับราฮัม พระพรนั้นมีเกียรติยศที่พิเศษเฉพาะและโดดเด่นติดมาด้วย-พวกเขาอยู่ในวงศัวานโดยตรงของพระเจ้าผู้ใดที่จะเสด็จมานั้น พระเจ้าทรงบอกเรเบคาห์อย่างชัดเจนแล้วว่านางจะต้องทำอะไร บุตรชายทั้งสองของนางจะเป็นคนแบบไหน และพวกเขาจะก่อให้เกิดสิ่งใด แต่เมื่อถึงเวลาแล้วที่อิสอัคจะต้องให้พรนั้นแก่เอซาวและยาโคบ เขาก็พยายามที่จะปิดทึบคำบัญชาของพระเจ้าและอวยพรเอซาวผู้ซึ่งสัตย์ซื่อเหลือเกินในการนำเนื้อกวางมาให้ตนรับประทาน

เอซาว บุตรคนโต (ผู้ซึ่งพระพรหลักจะเป็นของเขาภายใต้การเรียงลำดับปกติ) ได้ขายสิทธิบุตรหัวปีของตนให้แก่ยาโคบแล้วเพื่อน้ำซุซามเดียว-ถั่วแดงต้ม (ปฐมก. 25:27-34) แต่เอซาวยังโลภอยากได้พรนั้น และอิสอัคก็เต็มใจที่จะสลับการเรียงลำดับของพระเจ้าและให้พรนั้นแก่บุตรคนโต

แต่เรเบคาห์และยาโคบเป็นจอมวางแผน (ปฐมก. 27) เอซาวเป็นชายขมดก ผิวของยาโคบเรียบลื่น: ดังนั้นเรเบคาห์จึงสั่งยาโคบให้ฆ่าลูกแพะสองตัว จากนั้นนางก็สั่งเขาให้แต่งกายในชุดของเอซาวและคาดหนังของลูกแพะเหล่านั้นที่แขนของเขา โดยทำให้แขนของเขารู้สึกเหมือนแขนที่มีขนดกของเอซาว จากนั้นเขาจะต้องนำเนื้อรสเลิศไปให้อิสอัค

ยาโคบเต็มใจที่จะทำตามอุบายของมารดาตน เขาปฏิบัติตามความประสงค์ของนางและเพื่อหลอกลวงอิสอัค เรเบคาห์และยาโคบได้ร่วมมือกัน พระเจ้าไม่ทรงมีส่วนเกี่ยวข้องในเรื่องนี้เลย เรเบคาห์ทราบพระสัญญาของพระเจ้าที่มีต่อนาง และนางทราบคำบัญชาที่พระเจ้าทรงให้นางไว้ เป็นไปได้ไหมว่ายาโคบและเรเบคาห์สงสัยว่าพระเยโฮวาห์จะทรงรักษาคำตรัสของพระองค์จริง ๆ หรือ? หรือบางทีพวกเขาอาจสงสัยฤทธิ์อำนาจของพระองค์ ไม่ว่าจะอย่างไร พวกเขา ก็พยายามโดยกลอุบายอันหลอกลวงของพวกเขาเองเพื่อที่จะช่วยพระเจ้าทำให้คำตรัสของพระองค์สำเร็จ

อิสอัคเกือบตาบอดแล้ว ดังนั้นเขาจึงกล่าวแก่ยาโคบว่า “...จงมาใกล้ ๆ พ่อขอร้องเจ้า เพื่อพ่อจะได้คลำตัวเจ้า ลูกของพ่อเอ๋ย ว่าเจ้าเป็นเอซาวลูกชายของพ่อแน่หรือไม่” และยาโคบได้เข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน และอิสอัคคลำตัวเขา และกล่าวว่า “เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของเอซาว” และท่านไม่ได้

สังเกตเขา เพราะมือของเขามีขนดก เหมือนมือของเอชาวพี่ชายของเขา ท่านจึงอวยพรเขา และท่านกล่าวว่า
“เจ้าเป็นเอชาวลูกชายของพ่อจริงหรือ” และเขากล่าวว่า “ลูกเป็น” (ปฐมก. 27:21-24)

อิสอัคให้พรนั้นแก่บุตรชายถูกคนแล้ว-แต่ไม่ใช่ตามแบบที่พระเจ้าทรงประสงค์ให้มันเป็น พระเจ้าไม่ทรงมีส่วนในการลอกดวงเพื่อบรรลุปาหมายของพระองค์เลย ดังนั้นเมล็ดพันธุ์จึงได้ถูกหว่านแล้วซึ่งจะก่อให้เกิดผลเก็บเกี่ยวแห่งน้ำตาและความปวดร้าวใจในอีกหลายปีที่จะมา ต่อมาอิสอัคได้อวยพรเอชาวจริง ๆ แต่พรนั้นรวมถึงคำพยากรณ์ของพระเจ้าที่ว่าเอชาวจะรับใช้ยาโคบด้วย (ปฐมก. 27:40)

“โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรยาโคบและเอชาว” โปรดสังเกตว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบันทึกชื่อสองคนนี้ตามลำดับที่พระเจ้าทรงสั่งเรเบคาห์ว่าพวกเขาควรได้รับพร ยาโคบถูกเอ่ยชื่อก่อนเอชาวในที่นี้

พวกเราส่วนใหญ่คงจะสงสัยว่าเป็นไปได้อย่างไรที่ว่า “โดยความเชื่อ” อิสอัคได้อวยพรบุตรชายทั้งสองของตน ในเมื่อเขาพยายามหลีกเลี่ยงที่จะสลับคำบัญชาของพระเจ้าเกี่ยวกับยาโคบและเอชาว พระเจ้าทรงทราบความอ่อนแอของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นผงเคล็ดิน: พระองค์ทรงเปี่ยมพระคุณ ออกล้นพระทัย และทรงกรุณา พระองค์ทรงคำนึงถึงการเปลี่ยนใจที่อิสอัคแสดงออกในภายหลังด้วย (ปฐมก. 27:40) ในการยอมรับว่ายาโคบควรเป็นผู้ที่ได้รับพรอย่างแท้จริง

พรนั้นที่อิสอัคให้เกี่ยวข้องกับ “สิ่งทั้งหลายที่จะมา” ดังนั้นเราจึงทราบว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านั้นที่รออยู่เบื้องหน้าแก่อิสอัคแล้ว พระองค์ทรงเปิดเผยแก่เขาแล้วว่ายาโคบน้องคนเล็กจะปกครองพี่น้องของตน และว่าเอชาวพี่คนโตจะรับใช้น้องคนเล็ก อิสอัคเชื่อพระเจ้า และการเชื่อพระเจ้าคือความเชื่อ เป็นความจริงที่ว่ามืออยู่ช่วงหนึ่งที่เขาพยายามพลิกผันพระประสงค์ของพระเจ้า แต่ผ่านเรื่องราวทั้งหมดนั้น เขาก็เชื่อในการสำเร็จจริงแห่งพระบัญชาของพระเจ้า

ความเชื่อของอิสอัคถูกพิสูจน์ให้เห็นโดยคำพยานของเขาที่กล่าวแก่เอชาว: “ดูเถิด ที่อยู่อาศัยของเจ้าจะเป็นความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน และของน้ำค้างแห่งฟ้าสวรรค์จากเบื้องบน และโดยดาบของเจ้า เจ้าจะมีชีวิตอยู่ และเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่จะเป็นไปอย่างนี้เมื่อเจ้ามีอำนาจครอบครองนั้น เจ้าจะหักแอกของเขาเสียจากคอของเจ้า” (ปฐมก. 27:39-40)

จงเปรียบเทียบความแตกต่างตรงนี้กับพรที่เขาให้แก่ยาโคบ: “ฉะนั้นขอพระเจ้าประทานน้ำค้างแห่งฟ้าสวรรค์แก่เจ้า และความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดิน และข้าวและน้ำอุ่นมากมาย ขอให้ประชาชนรับใช้เจ้า และให้บรรดาประชาชาติโน้มตัวลงต่อเจ้า จงเป็นเจ้านายเหนือพี่น้องของเจ้าเถิด และให้บุตรชายทั้งหลายของมารดาของเจ้านมโน้มตัวลงต่อเจ้า ขอให้ทุกคนที่สาปแช่งเจ้าถูกสาปแช่ง และขอให้ผู้ที่อวยพรเจ้าได้รับพร” (ปฐมก. 27:28,29)

เรามีภาพอันงดงามของพระคุณตรงนี้ ยาโคบไม่ได้ทำอะไรเลยอย่างแน่นอนเพื่อที่จะสมควรได้รับพร เช่นนั้น เขาหลอกพี่ชายของเขาให้ขายสิทธิบุตรหัวปี เขาหลอกบิดาของเขาในการให้พร แต่พระประสงค์ต่าง ๆ ของพระเจ้าในการเลือกและอวยพรต้องถูกทำให้สำเร็จจริง และพรนั้นถูกมอบให้แก่ยาโคบโดยพระคุณของพระเจ้า “และมีใช้สิ่งนี้เท่านั้น แต่เมื่อนางเรเบคาห์ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา (ด้วยว่าเมื่อลูกเหล่านั้นยังไม่บังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่วร้ายใด ๆ เพื่อพระประสงค์ของพระเจ้า

ตามการทรงเลือนนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่แห่งบรรดาการกระทำ แต่ของพระองค์ผู้ทรงเรียก) มีการกล่าวเช่นนั้น
แก่นางนั้นว่า ‘พี่จะรับใช้น้อง’ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘เราได้รักยาโคบ แต่เราได้เกลียดชังเอซาว’ ” (รม.
9:9-13)

ลึก ๆ ในใจของตน อิสอัคทราบว่พระวจนะของพระเจ้าไม่อาจถูกทำลายได้และว่าสิ่งที่พระเจ้าได้ทรง
เปิดเผยแก่เรเบคาห์จะต้องเกิดขึ้นจริง ดังนั้น “โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรยาโคบและเอซาว เกี่ยวกับสิ่งทั้ง
หลายที่จะมา”

ข้อ 21: “โดยความเชื่อ ยาโคบ เมื่อท่านกำลังจะถึงแก่ความตาย ได้อวยพรบุตรชายทั้งสองของโยเซฟ
และได้นมัสการ โดยค้ำอยู่บนหัวไม้เท้าของท่าน”

เราอ่านเกี่ยวกับยาโคบครั้งแรกในปฐมกาล 25:26 นั่นคือเวลาที่เขาเกิด เรื่องราวชีวิตของเขาเริ่มต้นใน
ปฐมกาล 27 และต่อเนื่องไปจนถึงปฐมกาล 49:33 ยาโคบ เช่นเดียวกับอับราฮัมและซาราห์ ได้รับชื่อใหม่
พระเจ้าทรงตั้งชื่อเขาว่า อิสราเอล เมื่อเขาปล้ำสู้กับชายผู้หนึ่งที่เปนีเอล (ปฐมก. 32:24-30)

ยาโคบเป็นชายที่เจ้าอุบายและอยู่ไม่สุข เป็นความจริงที่ว่าเขาเป็นผู้ที่มีความเชื่อ-แต่เขามักรู้สึกกลัวบ่อย
ๆ เกรงว่าเขาจะคำนวณความเชื่อของตนผิดและบางสิ่งเกิดขึ้นกับเขา มากกว่าหนึ่งหนยาโคบได้พยายามที่จะ
ช่วยพระเจ้าทำให้พระวจนะและพระสัญญาต่าง ๆ ของพระองค์สำเร็จ และความช่วยเหลือที่เขายื่นเสนอ
พระเจ้าก็มักไม่บริสุทธิ์ โดยใช้อุบายและแผนการต่าง ๆ ที่ออกมาจากความคิดและใจของเขาเอง เขาได้รับสิทธิ
โดยกำเนิดของเอซาวโดยใช้อุบาย และการใช้ชีวิตอันแยบยลกับฝูงสัตว์ของลาบาก็เป็นผลมาจากอีกอุบาย
อันเจ้าเล่ห์ของเขา (ปฐมก. 30:27-43)

แต่แม้จะมีเรื่องราวทั้งหมดนี้ ชีวิตของยาโคบก็เป็นชีวิตแห่งความเชื่อ เขาเป็นชายผู้ยำเกรงพระเจ้า
เป็นผู้ที่มีความเชื่อ แรงจูงใจต่าง ๆ ของเขานั้นดี แต่วิธีการต่าง ๆ ของเขานั้นผิด

“โดยความเชื่อ ยาโคบ เมื่อท่านกำลังจะถึงแก่ความตาย ได้อวยพรบุตรชายทั้งสองของโยเซฟ...” เรื่อง
ราวของการอวยพรนี้ถูกบันทึกไว้ในปฐมกาล 48 จงศึกษาบทนั้นทั้งบท โยเซฟปรากฏตัวต่อหน้าเขาพร้อมกับ
บุตรสองคนของตน คือมนัสเสห์และเอฟราอิม ยาโคบเป็นชายชราแล้ว ตาก็เกือบบอดจนเขาดูไม่ออกว่าเด็ก
ชายทั้งสองเป็นใครจนกระทั่งโยเซฟบอกเขาว่าพวกเขาเป็นใคร พระประสงค์ของพระเจ้าดั้งเดิมแห่งอำนาจ
สิทธิ์ขาดของพระองค์ถูกเห็นในที่นี้เหมือนในกรณีของอิสอัคที่อวยพรยาโคบแทนที่จะอวยพรพี่ชายของเขา เมื่อ
โยเซฟวางบุตรชายทั้งสองของตนต่อหน้ายาโคบ เขาก็วางมนัสเสห์ (คนพี่) ไว้ที่มือขวาของยาโคบ และเอฟรา
อิม (คนน้อง) ไว้ที่มือซ้ายของยาโคบ-แต่พระเจ้าทรงเข้าขัดขวาง: ยาโคบวางมือของตนไว้ข้างและวางมือขวา
ของตนบนศีรษะของเอฟราอิม และวางมือซ้ายของตนบนศีรษะของมนัสเสห์ (ปฐมก. 48:14)

เมื่อยาโคบวางมือขวาของตนบนศีรษะของเอฟราอิม โยเซฟก็ไม่พอใจ เขาอยากให้บุตรหัวปีของเขาได้
รับพรแรกนั้น และเขาก็บอกยาโคบให้ทราบเรื่องนี้ แต่ยาโคบตอบกลับว่า: “พอรู้แล้ว ลูกของพ่อเอ๋ย พอรู้แล้ว
เขาจะเป็นประชาชนหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายของเขาคงจะใหญ่โตกว่าพี่ชาย และเชื่อ
สายของน้องชายนั้นจะกลายเป็นมวลชนหลายประชาชาติ” และอิสราเอลได้อวยพรเขาทั้งสองวันนั้น โดยกล่าว
ว่า “ในชื่อเจ้า พวกอิสราเอลจะอวยพร โดยกล่าวว่า ‘ขอพระเจ้าโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและเหมือน

มนัสเสห์เกิด’” และอิสราเอลได้ตั้งเอเฟราอิมให้เป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์” (ปฐมก. 48:19,20)

ไม่ต้องสงสัยเลยว่ายาโคบได้รับข่าวสารหนึ่งจากพระเจ้าเกี่ยวกับอนาคตของเอเฟราอิมและมนัสเสห์ และเขาเชื่อพระเจ้า เขาอวยพรทั้งสองคน-แต่เขาอวยพรคนเล็กให้เหนือกว่าคนโต เหมือนกับที่เขาได้ถูกตั้งให้อยู่เหนือกว่าเอซาวโดยอิสอัคเมื่อหลายปีก่อนหน้านั้น ต่อมาภายหลังในชีวิตของยาโคบ เขาก็อวยพรบุตรชายทั้งสองคนของตน

ในการอวยพรบุตรทั้งสองคนของโยเซฟ ยาโคบได้กระทำการครั้งสุดท้ายของตนที่แสดงออกถึงความเชื่อ ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา เขาไม่ได้พยายามปิดบังการเปิดเผยของพระเจ้าที่มาถึงเขาเพื่อที่จะเอาใจโยเซฟ บุตรคนโปรดของเขา ยาโคบเชื่อฟังพระเจ้า ตาฝ้ายร่างกายของเขาบอด แต่ตาฝ้ายวิญญาณของเขาเปิด และโดยความเชื่อเขาจึงทำสิ่งที่พระเจ้าทรงบอกเขาให้กระทำ

“โดยความเชื่อ ยาโคบ...ได้นมัสการ โดยค้ำอยู่บนหัวไม้เท้าของท่าน” ยาโคบเป็นชายชราแล้วตอนนี้ เขาใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อจะเรียนรู้ที่จะฟังพระเจ้า และไม่ใช้หลอกลวง! เขาค้ำอยู่บนไม้เท้าของเขา (เขาฟังพระเจ้า) เขาเชื่อพระเจ้า การทำตามใจชอบของเขาหมดสิ้นไปแล้ว ทัศนคติแห่งใจของเขาถูกต้องแล้ว เขานมัสการพระเจ้าแทนที่จะใช้อูบายเพื่ออ้อมพระองค์ไป ยาโคบนมัสการพระเจ้าเมื่อเขาอวยพรโยเซฟ เขากล่าวว่า “...ขอพระเจ้า ซึ่งอับราฮัมและอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ได้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าซึ่งได้ทรงบำรุงเลี้ยงข้าพระองค์ตลอดชีวิตของข้าพระองค์จนถึงวันนี้ ขอทูลสรรเสริญคุณซึ่งได้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรเด็กหนุ่มทั้งสองคนนี้ และให้ชื่อของข้าพระองค์ถูกเอ่ยบนเขาทั้งสอง และชื่อของอับราฮัมและอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ และขอให้เขาทั้งสองคนเติบโตขึ้นเป็นมวลชนในท่ามกลางแผ่นดินโลกเกิด” (ปฐมก. 48:15,16)

เราควรหมายเหตุการกล่าวถึงไม้เท้าของยาโคบ ซึ่งเขาใช้หลายปีก่อนหน้านั้นในฐานะเป็นเพื่อนร่วมทางในการสัญจรของเขา: “ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระเมตตาแม้แต่เล็กน้อยที่สุด และความจริงทั้งสิ้น ซึ่งพระองค์ได้โปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะด้วยไม้เท้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ และบัดนี้ข้าพระองค์กลายเป็นหมู่ชนสองพวก” (ปฐมก. 32:10)

โยเซฟ

ข้อ 22: “โดยความเชื่อ โยเซฟ เมื่อท่านถึงแก่ความตาย ได้กล่าวถึงการออกเดินทางของลูกหลานของอิสราเอล และได้ให้คำบัญชาเรื่องกระดูกทั้งหลายของท่าน”

เราอ่านเกี่ยวกับโยเซฟในปฐมกาล 30:24 เขาเป็นลูกของยาโคบและนางราเชล บันทึกร่วมเกี่ยวกับชีวิตของเขาเริ่มต้นในปฐมกาล 37:2 และต่อเนื่องไปจนจบปฐมกาล 50:26 และเรื่องราวของเขาเป็นที่รักยิ่งของทุกคนที่รักพระวาระของพระเจ้า

โยเซฟเป็นคนเดียวที่ถูกนำเสนอในพระคัมภีร์ว่าปราศจากข้อบกพร่อง และดังนั้นเขาจึงเป็นภาพเล็งอันโดดเด่นของพระเยซูคริสต์เจ้าของเรา ผู้ทรงไม่มีบาป

เราไม่มีเวลาและพื้นที่พอที่จะอภิปรายแบบละเอียดเกี่ยวกับคุณสมบัติเหล่านั้นของโยเซฟ แต่เราจะดูที่เรื่องเด่น ๆ และน่าสนใจที่สุดในชีวิตของเขา เขาเป็นบุตรที่เกิดมาให้แก่ยาโคบในวัยชราของยาโคบ เป็นบุตร

ที่รักยิ่งของบิดาของเขา

พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่โยเซฟในนิมิตต่าง ๆ ว่าเขาจะเป็นผู้ครอบครอง และเขาดำเนินชีวิตและตั้งตาคอยบั้นปลายนั้น เขาตอบสนองต่อความประสงค์ต่าง ๆ ของบิดาตนในฐานะเป็นผู้หนึ่งที่มีความสุขกับการทำตามเจตจำนงของอีกฝ่าย เขาถูกส่งไปตามตัวพวกพี่ ๆ ที่ออกนอกทาง เขาปรากฏตัวครั้งแรกแก่พวกคนเลี้ยงแกะ เมื่อเขาพบพวกพี่ ๆ ของเขา พวกเขาที่กำลังอาศัยอยู่ในเมืองโดธาน-แผ่นดินแห่งพิธีการและพระราชบัญญัติ

พี่ ๆ ของโยเซฟเกลียดชังเขา พวกเขาคิดอุบายที่จะหาทางกำจัดเขา พวกเขาเยาะเย้ยเขา พวกเขาโยนเขาลงไปในบ่อที่ไม่มีอาหารหรือน้ำ เขาถูกพาออกมาจากบ่อนั้นโดยที่มีชีวิตอยู่ ถูกขายไปเป็นทาสและถูกพาไปยังแดนไกล ทั้งหมดนี้เป็นภาพเล็งของพระเยซูคริสต์เจ้า พระองค์ได้เสด็จจากพระทรงของพระบิดาเพื่อจะมายังแผ่นดินโลกซึ่งเป็นแดนไกล พระองค์ทรงก้าวเข้าไปในหลุมแห่งความมรณาและเสด็จออกมาแบบมีชีวิตอยู่

โยเซฟถูกยกชูสู่พระที่นั่งแห่งอำนาจและสิทธิอำนาจ และขณะที่เขาไม่อยู่ในแผ่นดินเกิดของเขา เขาก็รับเจ้าสาวต่างชาติคนหนึ่งขึ้นสู่พระที่นั่งเพื่อครอบครองกับเขาก่อนความทุกข์ลำบากอันเลวร้ายที่มาสู่พวกพี่น้องของเขา พระเยซูจะทรงกระทำแบบเดียวกัน คริสตจักรจะถูกรับขึ้นและเราจะครอบครองกับพระองค์เป็นเวลาหนึ่งพันปีอันเปี่ยมสง่าราศีก่อนการสู้รบแห่งโลกและมาโลกและการสำเร็จครบถ้วนของสิ่งสารพัดในที่สุด

วันแห่ง “ความทุกข์ใจของยาโคบ”-เวลาแห่งความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่งที่มาสู่พวกพี่น้องของโยเซฟ-ได้มาถึงหลังจากที่เขาได้รับเจ้าสาวต่างชาติคนหนึ่งและถูกยกชูขึ้นสู่พระที่นั่งแล้ว และเมื่อพวกพี่น้องของเขาอยู่ในท่ามกลางความทุกข์ลำบากและความเศร้าโศกใหญ่โตที่สุดของพวกเขา เขาก็เปิดเผยตัวแก่พวกเขาและช่วยพวกเขาให้พ้น วันหนึ่ง-เราเชื่อว่ามันจะมาถึงในไม่ช้า-พระเยซูจะเสด็จมาเพื่อรับเจ้าสาวของพระองค์, คริสตจักร, และผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆเพื่อพบกับพระองค์ในฟ้าอากาศ เราจะนั่งที่การกินเลี้ยงสมรสในท้องฟ้า และผู้เชื่อแต่ละคนจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่ผู้รักหาอันสัตย์ซื่อของตน จากนั้นในช่วงโมงที่มีมิติที่สุดแห่งความทุกข์ลำบากบนแผ่นดินโลก เมื่อเนื้อหนังทั้งปวงจะถูกทำลายหากพระเยซูไม่ได้ทรงทำให้วันเหล่านั้นย้อนสั้นเข้า พระองค์จะเสด็จมาพร้อมกับเจ้าสาวของพระองค์เพื่อช่วยชนชาติของพระองค์คืออิสราเอลให้รอด พวกเขาจะเห็นพระองค์ พวกเขาจะจำพระองค์ได้ พวกเขาจะยอมรับพระองค์ และประชาชาติหนึ่งจะถือกำเนิดในวันเดียว

โยเซฟถูกจำได้และถูกพวกพี่น้องยอมรับว่าเป็นพี่น้องกัน และจากนั้นเขาก็ออกไปพร้อมกับรถม้าแห่งสง่าราศีเพื่อไปพบกับอิสราเอลในแผ่นดินแห่งโกเชน (ปฐมก. 46:29) แผ่นดินส่วนดีที่สุดของอียิปต์ (ปฐมก. 47:6) พระเยซูจะพบกับประชากรของพระองค์ในแผ่นดินแห่งคานาอัน แผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัมบรรพบุรุษ

โยเซฟเป็นบุคคลที่หายาก มีเกียรติ และน่าจดจำ เป็นชายผู้มีความเข้าใจและความเชื่อที่ไม่สั่นคลอน เมื่อเขาเปิดเผยตัวแก่พวกพี่น้องของเขา เขาก็ไม่ได้ตำหนิพวกเขาที่ทำทารุณในการขายเขามาเป็นทาส เขากลับกล่าวแก่พวกเขาว่า “และพระเจ้าได้ทรงส่งข้าพเจ้ามาก่อนพวกพี่ เพื่อที่จะสงวนลูกหลานของพวกพี่ไว้ในแผ่นดินโลก และเพื่อช่วยชีวิตของพวกพี่ไว้โดยการช่วยให้พ้นอันใหญ่หลวง ดังนั้นบัดนี้ มิใช่พวกพี่ที่ได้ส่งข้าพเจ้ามา

ที่นี่ แต่เป็นพระเจ้า และพระองค์โปรดให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ และเป็นเจ้านายในพระราชวังทั้งสิ้นของพระองค์ และเป็นผู้ครอบครองทั่วแผ่นดินแห่งอียิปต์ทั้งหมด” (ปฐมก. 45:7,8)

โยเซฟไม่ได้มีโรม 8:28 ในหนังสือเล่มหนึ่ง แต่เขามีพระคำข้อนั้นในใจของเขา และเขาสรรเสริญพระเจ้าสำหรับอภิสิทธิ์ในการทนทุกข์เพื่อที่ผู้อื่นจะได้มีชีวิต

ประสบการณ์อันยิ่งใหญ่เหล่านี้ไม่ได้ถูกบันทึกไว้ในหนังสือฮีบรูเลยเกี่ยวกับโยเซฟ เราอ่านเพียงคำว่า “โดยความเชื่อ โยเซฟ เมื่อท่านถึงแก่ความตาย ได้กล่าวถึงการออกเดินทางของลูกหลานของอิสราเอล และได้ให้คำบัญชาเรื่องกระดูกทั้งหลายของท่าน”-อ้างอิงไปยังปฐมกาล 50:24,25:

“และโยเซฟกล่าวแก่พวกพี่น้องของท่านว่า “เราจวนจะสิ้นชีวิตแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกเจ้าเป็นแน่ และจะพาพวกเจ้าออกไปจากแผ่นดินนี้ให้ถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้แก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ” และโยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวไว้ โดยกล่าวว่า “พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกเจ้าเป็นแน่ และพวกเจ้าจงหอบกระดูกทั้งหลายของเราขึ้นไปจากที่นี่” โยเซฟจะมีอุโมงค์ฝังศพอันหนึ่งเหมือนอย่างฟาโรห์เหล่านั้นก็ได้ แต่เขาเลือกที่จะมีหลุมศพอันเรียบง่ายในคานาอัน วิญญาณของเขาไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วตั้งแต่วันที่เขาสิ้นชีวิต- (การไม่อยู่ในร่างกายก็เท่ากับเป็นการอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า) แต่โยเซฟไม่ยอมให้ร่างกายของเขาพินาศในอียิปต์ เขาอยากเจอกับการเป็นขึ้นจากตายในคานาอัน!

การเดินทางแบบผู้สัญจรบนโลกนี้ของโยเซฟเปี่ยมด้วยสง่าราศี แต่เขามองล่วงหน้าไปยังสถานที่แห่งหนึ่งที่เปี่ยมสง่าราศีมากกว่าแผ่นดินโลกนี้ เขามองล่วงหน้าไปยังเข้าอันแสนสุขนั้นเมื่อเหล่าผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้น โยเซฟเคยมีชีวิตอยู่ก่อนถึงกลโกธา แต่เขามองล่วงหน้ามายังพระผู้ช่วยให้รอด เขาเชื่อและวางใจในพระองค์แล้ว โยเซฟได้รับความรอด และเขาจะถูกทำให้เป็นขึ้นใหม่ในเข้าอันยิ่งใหญ่แห่งการฟื้นคืนชีพนั้น เขาเลือกหลุมศพอันหนึ่งในแผ่นดินของพระเจ้าแทนที่อุโมงค์ฝังศพอันใหญ่โตกับเหล่ากษัตริย์แห่งอียิปต์-(และในพระคัมภีร์อียิปต์ก็เป็นภาพเลื่องหนึ่งของโลก) โดยความเชื่อเขารู้ว่าประชากรของพระเจ้าจะออกไปจากอียิปต์และกลับไปยังแผ่นดินของพวกเขาเอง (พระเจ้าทรงสัญญาไว้แล้วในปฐมกาล 17:8) ด้วยเหตุนี้เขาจึงสั่งเสียให้นำกระดูกของเขาไปฝังในแผ่นดินแห่งพวกบรรพบุรุษของเขา

โมเสสและบิดามารดาของเขา

ข้อ 23: “โดยความเชื่อ โมเสส เมื่อท่านบังเกิดมาแล้ว ได้ถูกซ่อนไว้ถึงสามเดือนโดยบิดามารดาของท่าน เพราะพวกเขาเห็นว่าท่านเป็นเด็กรูปงาม และพวกเขาไม่กลัวคำบัญชาของกษัตริย์นั้น”

นี่ไม่ได้กล่าวถึงความเชื่อของโมเสส แต่เป็นความเชื่อของบิดามารดาของเขา คือ อัมรามและนางโยเคเบต: “และชื่อภรรยาของอัมรามคือโยเคเบต บุตรสาวของเลวี ซึ่งมารดาของนางได้คลอดให้แก่เลวีในอียิปต์ และนางได้คลอดบุตรให้อัมรามคือ อาโรนและโมเสส และมิเรียมพี่สาวของเขาทั้งสอง” (กตว. 26:59)

หลังโยเซฟเสียชีวิต กษัตริย์องค์ใหม่ของอียิปต์ได้ขึ้นครองในอียิปต์ ซึ่งเป็นกษัตริย์ที่ไม่รู้จักโยเซฟ (อพย. 1:8) และเพราะว่าเขากลัวว่าชนชาติของโยเซฟ (ผู้ซึ่งกำลังทวีจำนวนมากขึ้นอย่างรวดเร็ว) อาจไปเข้าร่วมกับศัตรูในอนาคตเพื่อต่อสู้กับอียิปต์ในยามสงคราม เขาจึงเริ่มแผนการต่าง ๆ ที่จะกำจัดพวกเขา แต่ภายใต้อุบายของเขา ยิ่งคนอิสราเอลถูกรังแกและถูกข่มเหงมากเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งทวีจำนวนเร็วมากขึ้น

เท่านั้น

จากนั้นซาตานได้ทำงานในใจและความคิดของกษัตริย์องค์ใหม่นั้นให้เกิดความคิดที่จะหยุดการเพิ่มจำนวนขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากรอิสราเอล และเขาได้ออกพระราชกฤษฎีกาให้ทำลายเด็กชายชาวอิสราเอลทุกคนทันทีที่พวกเขาเกิดมา เขาพยายามที่จะสั่งพวกนางผดุงครรภ์ชาวอียิปต์ให้กำจัดเด็กเหล่านั้น “แต่พวกนางผดุงครรภ์นั้นเกรงกลัวพระเจ้า และไม่ได้ทำตามที่กษัตริย์แห่งอียิปต์สั่งพวกนางไว้ แต่ได้ช่วยพวกเด็กชายให้รอดชีวิตอยู่” (อพย. 1:17) จากนั้นกษัตริย์จึงออกพระราชกฤษฎีกาให้โยนทิ้งเด็กทารกเพศชายทุกคนที่เกิดมาแก่พวกคนอิสราเอลทั้งแม่น้ำนั้น

ในระหว่างช่วงเวลาแห่งการข่มเหงอย่างหนักนี้ โมเสสได้เกิดมาเป็นบุตรของอัมรามและโยเคเบต (โปรดอ่านอพยพ บทที่ 2) ในบันทึกเรื่องราวของหนังสืออพยพ ไม่มีการเปิดเผยว่าอัมรามมีส่วนเกี่ยวข้องกับเลยในการช่วยชีวิตของโมเสสให้รอด มีกล่าวถึงแค่สามคนเท่านั้น: โยเคเบต (มารดาของเด็ก); มิเรียม (พี่สาวของเขา) และธิดาของฟาโรห์ แต่ตรงนี้ในหนังสือฮีบรู พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นว่าโมเสสถูกซ่อนไว้ในตะกร้าสานนั้นโดยบิดามารดาของเขา

พระคัมภีร์ไม่ได้บอกชัดเจนว่าบิดาของโมเสสมีส่วนสำคัญใดบ้างในการพิทักษ์รักษาเด็กนั้น มันคงเป็นเรื่องธรรมดาที่จะสันนิษฐานว่าเขาทำตะกร้าสานนั้นขึ้นมา แต่จากอพยพ 2:3 เราทราบว่าเขาไม่ได้ทำ: “และเมื่อ (โยเคเบต) ซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้ว นางก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกกสำหรับทารกนั้น และยาตะกร้านั้นด้วยชันและยางมะตอย และเอาทารกใส่ลงในตะกร้านั้น และนางวางตะกร้านั้นไว้ท่ามกลางกอปรือที่ริมฝั่งแม่น้ำ”

อย่างไรก็ตาม กิจการ 7:20 บอกเราว่าอัมรามมีส่วนในการซ่อนโมเสสไว้ในบ้านของตน: “ในเวลานั้นโมเสสได้ถือกำเนิด และรูปร่างยิ่งนัก และได้รับการเลี้ยงดูให้เติบโตในบ้านของบิดาจนครบสามเดือน”

นอกจากลำดับพงศัพธ์ในพระคัมภีร์แล้ว เราก็ไม่ทราบอะไรอีกเกี่ยวกับอัมรามและโยเคเบต พวกเขาเป็นบุคคลที่ไม่มีชื่อเสียง และคริสเตียนหลายคนที่อ่านพระคัมภีร์ของตนทุกวันก็อาจบอกชื่อสองคนนี้ได้ด้วยซ้ำ เขาทั้งสองเป็นลูกหลานของเลวี แต่นอกเหนือจากการกระทำที่แสดงออกถึงความเชื่อของพวกเขาตามที่ถูกบันทึกไว้ในที่นี้แล้ว เราก็ไม่พบว่าพวกเขาถูกกล่าวถึงอีกเลยนอกเหนือจากลำดับพงศัพธ์

แต่เราควรจดจำไว้เสมอว่าพระเจ้าไม่ต้องการคนที่มีกำลังมาก หรือคนที่มีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับ เพื่อให้พระประสงค์และแผนการของพระองค์สำเร็จ: “แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่โง่เขลาของโลกเพื่อทำให้คนมีปัญญาสับสน และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งทั้งหลายที่อ่อนแอของโลกเพื่อทำให้สิ่งทั้งหลายซึ่งมีอำนาจสับสน และสิ่งทั้งหลายที่ต่ำต้อยของโลก และสิ่งทั้งหลายซึ่งถูกเหยียดหยาม พระเจ้าทรงเลือกไว้ ไซ้แล้ว และสิ่งทั้งหลายซึ่งมิได้เป็น เพื่อกระทำการทั้งหลายซึ่งเป็นอยู่แล้วให้ล้มเหลวไป เพื่อไม่ให้เนื้อหนังใด ๆ อวดต่อพระพักตร์พระองค์ได้” (1 คร. 1:27-29)

พระเจ้าทรงใช้พ่อแม่ที่ไม่มีใครรู้จักสองคนนี้อย่างแน่นอนในการช่วยประชากรของพระองค์ให้พ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ พระองค์ทรงทำเช่นนั้นเพราะความเชื่อของเขาทั้งสอง พวกเขาเชื่อพระเจ้า และพวกเขาไม่กลัวกษัตริย์องค์นั้น-หรือถ้าพวกเขากลัวกษัตริย์องค์นั้นจริง ๆ ความเชื่อของพวกเขาในพระเจ้าก็มีกำลัง

มากกว่าความกลัวที่พวกเขามีต่อกษัตริย์

โมเสสเป็น “เด็กรูปร่างงาม” เขาคงเป็นเด็กชายที่น่ารักมากคนหนึ่ง ข้อความที่ยกมาจากกิจการ 7:20 บอกเราว่าเขา “รูปร่างงามยิ่งนัก” (และคำกรีกนี้มีความหมายว่า “รูปร่างจำเพาะพระเจ้า”) โมเสสทำให้พ่อแม่ของตนประทับใจโดยการที่เขา “รูปร่างงามยิ่งนัก” หรือ? เป็นเพราะใบหน้าน้อย ๆ ที่งดงามของเขาที่ทำให้พวกเขาชอบตัวเขาไว้หรือ? โมเสสเป็นเด็กที่รูปร่างคนเดียวในสมัยนั้นหรือ? ข้อเท็จจริงที่ว่าเขางามเกินใครได้ขจัดความกลัวฟาโรห์ออกไปจากใจของพ่อแม่ของเขาอย่างนั้นหรือ?

ไม่ใช่เลยครับ มันไม่ใช่เพราะว่าโมเสสเป็นเด็กรูปร่างงามที่พ่อแม่ของเขาชอบเขาไว้จากพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ พวกเขาทำสิ่งที่พวกเขาทำด้วยความเชื่อ มันไม่ใช่ความรักแบบพ่อแม่เท่านั้นที่ทำให้พวกเขาชอบทารกน้อยไว้ถึงสามเดือนในบ้านของตน พวกเขารักเขาแน่นอน แต่พระเจ้าทรงเปิดเผยแก่พวกเขาว่าเด็กคนนี้เป็นเด็กที่พระเจ้าทรงลิขิตไว้ ทรงกำหนดไว้เพื่อให้ทำตามแผนงานของพระเจ้า โดยความเชื่อพวกเขาเชื่อพระเจ้า โดยความเชื่อพวกเขาชอบโมเสสไว้และปกป้องเขาทั้ง ๆ ที่พวกเขารู้ว่ากษัตริย์อาจทำอะไรกับพวกเขา โทษฐานไม่เชื่อฟังกฎหมายของกษัตริย์ กษัตริย์มีอำนาจมาก แต่พระเจ้าทรงมหิทธิฤทธิ์ พระเจ้าได้ประทานคำบัญชาหนึ่งแก่พ่อแม่ของโมเสสแล้ว พวกเขาเชื่อพระเจ้า และพวกเขาปฏิบัติตามความเชื่อนั้น หากพวกเขาไม่เคยได้ยินจากพระเจ้า มันก็กล่าวไม่ได้ว่าพวกเขาได้กระทำในความเชื่อ เพราะว่า “ความเชื่อมาโดยการได้ยินและการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า”

โมเสสถูกซ่อนไว้สามเดือนในบ้านพ่อแม่ของเขา และเมื่อพวกเขาซ่อนเขาไว้ที่นั่นไม่ได้อีกต่อไป พวกเขาก็นำเขาใส่ตะกร้าสาน แต่นี่ไม่ได้ถูกกระทำโดยใช้สติปัญญาของมนุษย์ พวกเขาทำเช่นนั้นโดยการทรงนำโดยตรงของพระวิญญาณของพระเจ้า, โดยความเชื่อ

เราควรหมายเหตุไว้ว่าแม่น้ำสายเดียวกันนั้นที่เป็นเครื่องมือแห่งความตายสำหรับเด็กทารกเพศชายชาวฮีบรูที่เกิดในเวลานั้น กลายเป็นแม่น้ำที่ช่วยทารกน้อยโมเสสให้รอด! เมื่อถูกซ่อนอยู่ในกอปรือสูง ๆ ตะกร้าสานใบน้อยนั้นก็ถูกน้ำยกขึ้นและเด็กนั้นถูกรักษาไว้ปลอดภัยจากอันตราย และเมื่อเขาถูกพบที่นั่นในที่สุด น้ำตาของเขาก็แตะต้องใจของธิดาฟาโรห์ เปลี่ยนวิถีทางของประชาชาติหนึ่ง และพิทักษ์รักษาและช่วยประชากรของพระเจ้าให้รอดพ้น

มันเป็นแบบเดียวกันวันนี้ แม้เผชิญกับพญามาร แม้เผชิญกับเหล่าผู้เผด็จการและทรราชย์สมัยใหม่ทั้งหลาย แผนการของพระเจ้านี้ก็จะถูกทำให้สำเร็จจริงตามตัวอักษร

เรื่องราวของทารกน้อยโมเสสเป็นที่รักของคริสเตียนทุกคน ทั้งอ่อนวัยและสูงวัย มิเรียมพี่สาวของเขายืนหยัดสัจซื่อและคอยเฝ้าระวังตะกร้าสานใบน้อยนั้น และเมื่อเธอเห็นธิดาฟาโรห์มาพบทารกน้อย เธอก็คงเห็นว่าเจ้าหญิงองค์นั้นมีความรู้สึกรักและกรุณาต่อเด็กน้อยที่ร้องไห้ นั่น เพราะเธอเข้าไปหาพระนางและทูลว่า “จะให้หม่อมฉันไปและเรียกแม่นมชาวฮีบรูคนหนึ่งมา เพื่อนางจะเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม” และพระธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งแก่เธอว่า “ไปหาเถิด” และหญิงสาวนั้นจึงไปและเรียกมารดาของทารกนั้นมา และพระธิดาของฟาโรห์จึงตรัสสั่งแก่นางว่า “จงพาเด็กคนนี้ไป และเลี้ยงเขาไว้ให้เรา และเราจะให้ค่าจ้างของเจ้าแก่เจ้า” และหญิงนั้นจึงพาทารกนั้นไป และเลี้ยงทารกนั้นไว้ และทารกนั้นก็เติบโตขึ้น และนางก็พาเขามาถวาย

พระธิดาของฟาโรห์ และเขากลายเป็นบุตรบุญธรรมของพระนาง และพระนางประทานชื่อให้เขาว่า โมเสส และพระนางตรัสว่า “เพราะเราได้ฉุดเขาขึ้นมาจากน้ำ” (อพย. 2:4-10 บางส่วน)

พระเจ้าทรงกระทำกิจในวิธีต่าง ๆ อันแสนมหัศจรรย์ ธิดาฟาโรห์ไม่น่าจะไม่ทราบเกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ที่ว่าเด็กทารกเพศชายชาวฮีบรูทุกคนต้องถูกโยนทิ้งแม่น้ำหรือไม่ก็ถูกฆ่าตาย พระนางทราบอย่างแน่นอนว่าตนควรฆ่าทารกนั้น แต่นางกลับมีความกรุณาต่อทารกนั้น คั้นเขาให้แก่มารดาของเขาเองเพื่อเลี้ยงดูและดูแล และเมื่อถึงเวลาให้พาเขามาให้พระนางอีกและพระนางจะรับเขาเป็นบุตรของพระนางเอง และเขาก็เติบโตเป็นชายหนุ่มท่ามกลางความหรรษาแห่งราชสำนักของคนอียิปต์ นี่เป็นพระหัตถ์ของพระเจ้าจริง ๆ! “ไม่มีสติปัญญา ความเข้าใจ หรือคำปรึกษาใด ๆ จะเอาชนะพระเยโฮวาห์ได้” (สภษ. 21:30) แผนการของฟาโรห์ถูกคว่ำและแผนการของพระเยโฮวาห์ถูกค้ำจุนและถูกทำให้สำเร็จรอดหน้าไป

แต่เราต้องไม่ลืมเด็ดขาดว่าพ่อแม่คู่หนึ่งที่คนแทบไม่รู้จักเป็นเครื่องมือหลักในการพิทักษ์รักษาอันแสนอัศจรรย์ของพระเจ้าที่กระทำต่อทารกน้อยชาวฮีบรูคนหนึ่งผู้ซึ่งจะกลายเป็นหนึ่งในเหล่าผู้นำที่เกรียงไกรมากที่สุดที่โลกเคยรู้จัก ชายผู้หนึ่งซึ่งจะพบกับพระเจ้า “หน้าต่อหน้า เหมือนคนสนทนากับมิตรสหายของตน” (อพย. 33:11) ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะใช้ความเชื่อแบบที่ถูกแสดงออกโดยพ่อแม่ของโมเสสเมื่อพวกเขาเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่ากษัตริย์!

ข้อ 24: “โดยความเชื่อ โมเสส ครั้นท่านโตขึ้นแล้ว ปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์”

บันทึกเรื่องของโมเสสเริ่มต้นด้วยอพยพบทที่ 2 และสิ้นสุดลงในพระราชบัญญัติ 34 ดังนั้นเราจึงเห็นว่าต้องใช้หนังสือเล่มจากห้าเล่มของโมเสสเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงต่าง ๆ เกี่ยวกับบุรุษผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของพระเจ้า ยกย่องผู้วิญญูณผู้นี้ และการกระทำเหล่านั้นทั้งหมดล้วนถูกกระทำ “โดยความเชื่อ”

ชีวิตของโมเสสถูกแบ่งออกเป็นสามช่วงที่ชัดเจน:

1. สี่สิบปีในราชสำนักของฟาโรห์
2. สี่สิบปีในทะเลทราย ในสถานที่หนึ่งที่ถูกเรียกว่ามีเดียน
3. สี่สิบปีกับลูกหลานของอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารนั้น

สามช่วงนี้ในชีวิตของโมเสสได้เกิดขึ้นโดยความเชื่อ สี่สิบปีในราชสำนักของฟาโรห์เป็นมาโดยความเชื่อของพ่อแม่ของเขา สี่สิบปีช่วงที่สองและที่สามเป็นมาโดยความเชื่อของโมเสสเอง

“ครั้นท่านโตขึ้นแล้ว” มีความหมายเพียงแค่ว่าเมื่อเขาเติบโตแล้ว จริง ๆ แล้วเขาอายุสี่สิบปีตอนที่เขาแสดงออกถึงความเชื่อที่ถูกล่าถ่วงในข้อพระคำตอนนี้ของเรา แต่เขาอาจตั้งปณิธานเช่นนั้นในใจของตนนานแล้วก่อนที่เขาแสดงให้เห็นความเชื่อโดยการเปิดเผยการตัดสินใจของเขา

เมื่อโมเสสกลายเป็นคนหนุ่ม เขาก็ “ปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์” เขาคงทราบแน่นอนว่าเขาจะได้รับโอกาสที่จะได้ชื่อว่าเป็นลูกคนหนึ่งของธิดาฟาโรห์ เขาปฏิเสธโดยความเชื่อ และเนื่องจากความเชื่อต้องมาโดยการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า เราจึงทราบว่าพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแก่โมเสสแล้วว่าเขาเป็นใคร เขาเป็นทำไม และเขาจะต้องทำอะไร โมเสสเชื่อพระเจ้า และโดยความเชื่อเขาจึง

ปฏิเสฐที่จะถูกเรียกว่าบุตรชายของธิดาฟาโรห์

ข้อ 25: “โดยเลือกที่จะทนความทุกข์ลำบากกับประชากรของพระเจ้า แทนที่จะสุขสำราญกับความเพลิดเพลินต่าง ๆ แห่งบาปเพียงชั่วคราว”

เมื่อมองผ่านตามนุษย์ อาณาจักรของฟาโรห์ก็คองยิ่งใหญ่และเปี่ยมสง่าราศีแน่นอน แต่พระเจ้าทรงสำแดงให้โมเสสเห็นกษัตริย์องค์หนึ่งและราชอาณาจักรหนึ่งที่ยิ่งใหญ่เกินสิ่งใดที่อียิปต์จะหยิบยื่นให้ได้!

การเป็นหลานชายของฟาโรห์คงจะนำบำเหน็จอันโดดเด่นมาให้ แต่พระเจ้าทรงสำแดงให้โมเสสเห็นบำเหน็จที่ดียิ่งกว่า-บำเหน็จนิรันดร์-และเขาหันหลังของตนให้ทุกสิ่งทีอียิปต์จะสามารถพระราชทานให้ได้ เขาเลือกที่จะทนทุกข์ความยากลำบากกับประชากรของพระเจ้า-ความยากลำบากและการทนทุกข์ที่เขาจะหนีพ้นได้หากเขายอมให้ถูกเรียกว่าเป็นบุตรของธิดาฟาโรห์ เขาจะมีความสุขกับความเพลิดเพลินต่าง ๆ ของอียิปต์ก็ทำได้ ซึ่งรวมถึงความมั่งคั่งและตำแหน่งแบบกษัตริย์ของอียิปต์ด้วย เขาจะไปร่วมงานเลี้ยงและงานราตรีต่าง ๆ ก็ทำได้ เขาจะร่วมสังสรรค์กับผู้คนในวังก็ทำได้ แต่เขากลับเลือกที่จะทนทุกข์กับชนชาติอิสราเอลมากกว่าที่จะสุขสำราญกับ “ความเพลิดเพลินต่าง ๆ แห่งบาปเพียงชั่วคราว” (ภาษากรีกแบบตรงตัวอ่านว่า “แทนที่จะมีความสุขแห่งบาปเพียงชั่วคราว”)

บาปให้ความเพลิดเพลินและความสนุกสนานชั่วคราว แต่มันก็อยู่ “เพียงประเดี๋ยวเดียว” จริง ๆ โมเสสพินิจดูทั้งสองด้าน เขาซึ่งนำหนักชีวิตแบบของเจ้าชายอียิปต์ (ซึ่งชีวิตนั้นคงจะกลายเป็นของเขาหากเขาถูกประกาศว่าเป็นหลานชายของฟาโรห์) เทียบกับการที่เขาเป็นที่รู้จักในฐานะคนฮีบรูคนหนึ่ง เขาทราบว่าเขาเผชิญกับสิ่งใดในแต่ละกรณี แต่เมื่อเขามองดูทั้งสองด้านแล้ว เขาก็ตัดสินใจและคำกริยากรีกที่ถูกใช้ตรงนี้บอกเป็นนัยถึงการเลือกว่าเป็นการกระทำเดียว ซึ่งเกิดขึ้นในทันที ไม่ใช่ตลอดช่วงเวลาหนึ่ง ดังนั้นด้วยความเชื่อโมเสสจึงตัดสินใจเลือกแล้ว

มีอยู่คราวหนึ่งก่อนโมเสสด้วยความกลัวได้หลบหนีจากฟาโรห์และไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งมีเดียน อันเป็นผลมาจากการที่เขาได้ฆ่าชาวอียิปต์คนหนึ่งผู้ซึ่งกำลังทุบตีคนฮีบรูคนหนึ่ง (อพย. 2:11-15) พระเจ้าได้ตรัสแก่เขาแล้วอย่างแน่นอนและเปิดเผยข้อเท็จจริงที่ว่าเขาจะต้องช่วยคนอิสราเอลให้พ้นออกจากอียิปต์ สเทเฟนประกาศในกิจการ 7:25 ว่า “ด้วยว่าท่าน (โมเสส) คาดว่าญาติพี่น้องของท่านคงจะเข้าใจว่า ด้วยมือของท่านพระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาให้รอดพ้น แต่พวกเขาหาเข้าใจไม่”

โมเสสทราบว่าพระเจ้าจะทรงช่วยชนชาติอิสราเอลให้พ้นจากการตกเป็นทาสของอียิปต์ และมันเป็นข้อเท็จจริงที่แน่นอนที่ว่าพระเจ้าทรงบอกเขาแล้ว เพราะไม่มีใครอื่นที่สามารถบอกเขาได้

โมเสสเชื่อพระเจ้า ดังนั้นเขาจึงปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าเป็นบุตรของธิดาฟาโรห์ โปรดสังเกตว่าเขาไม่ได้ตัดสินใจเลือกเช่นนั้นพร้อมกับความเสียใจภายหลัง โดยเป็นพยานรับรองว่าเขาได้สละทิ้งโอกาสอันยิ่งใหญ่ขนาดไหนเพื่อติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า! มันเป็นเรื่องที่ชวนอ้วกฝ้ายวิญญานสำหรับผมเสมอที่ได้ยินผู้ใช้ที่โดดเด่นหรือผู้นำคริสเตียนบางคนเล่าถึงอาชีพการงานอันยอดเยี่ยมและโอกาสงาม ๆ ที่เขาได้ยอมสละเพื่อที่จะกลายเป็นนักเทศน์ การประกาศข่าวประเสริฐเป็นการทรงเรียกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดบนแผ่นดินโลก การเป็นผู้รับใช้ที่อุทิศตัวอย่างแท้จริงแห่งข่าวประเสริฐ การเทศนาพระวจนะของพระเจ้าในความบริสุทธิ์และฤทธิ์เดชทั้งสิ้นของ

มัน เป็นตำแหน่งที่ยิ่งใหญ่กว่าและสำคัญมากกว่าการเป็นประธานาธิบดีแห่งสหรัฐอเมริกาหรือเผด็จการของโลกเสียอีก การเป็นผู้รับใช้ที่พระเจ้าทรงเรียกเป็นอภิสิทธิ์อันสูงส่งและทรงเกียรติ และมันนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซูที่นักเทศน์คนใดจะยืนบนธรรมาสันและเล่าว่าตนได้เสียสละสิ่งใหญ่โตใดบ้างเพื่อที่จะกลายเป็นนักเทศน์ที่ต่ำต้อยและยากจนคนหนึ่ง ขอพระเจ้าประทานพระเมตตาแก่ความโหดเหี้ยมเช่นนั้นด้วยเถิด! โมเสสถือว่าการตัดสินใจเลือกของตนเป็นความดีความชอบของตน ควรคู่แก่การนับถือ โดยถือว่าการทนทุกข์ การถูกด่าว่า และการถูกเยาะเย้ยถากถาง (ที่จะมาเพราะการตัดสินใจเลือกของเขา) เป็นความมั่งมีที่ใหญ่โตกว่าสิ่งใดในอียิปต์

ใช่แล้วครับ การตัดสินใจเลือกที่โมเสสกระทำนั้นเป็นมา “ด้วยความเชื่อ” ถ้าเรามองไปที่ทรัพย์สินสมบัติของอียิปต์แบบเดียวกับที่โลทมองไปที่เมืองโสโดม เราก็คงไม่มีบันทึกเรื่องราวของโมเสสอย่างที่เรารู้วันนี้ เขาไม่มีพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ให้อ่านเป็นเล่ม แต่เขามี 2 โครินธ์ 4:17,18 อยู่ในใจของเขา: “ด้วยว่าการทุกข์ยากอันบางเบาของพวกเรา ซึ่งอยู่แต่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้พวกเรามีน้ำหนักของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นกว่า และที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ ขณะที่พวกเราไม่ได้มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้ แต่มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้นั้นก็อยู่ชั่วคราว แต่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็อยู่ชั่วนิรันดร์”

ข้อ 26: “โดยถือว่าความอภัยของพระคริสต์เป็นความมั่งคั่งที่ยิ่งใหญ่กว่าบรรดาคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านมุ่งจดจ่ออยู่ที่การได้รับบำเหน็จนั้นเป็นค่าตอบแทน”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ถือว่า” สามารถแปลได้ว่า “คำนวณว่า” และรูปกาลของคำกริยาที่แสดงออกถึง “การกระทำหนึ่งที่เกิดขาดอันเป็นผลมาจากการประเมินค่าแบบเด็ดเดี่ยว”

จงสังเกตพระคำข้อนี้กล่าวว่า “ความอภัยของพระคริสต์” ไม่ใช่ “ความอภัยเพื่อพระคริสต์” มันหมายถึงการเยาะเย้ยและการล้อเลียนซึ่งพระคริสต์ทรงสู้ทน เหล่าผู้ติดตามที่สัตย์ซื่อของพระองค์ได้สู้ทน (และจะสู้ทน) ความอภัยแบบเดียวกันตราบโศกที่พญามารยังอยู่นอกเหนือนี้: “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12)

ถึงแม้โมเสสไม่ได้เห็นพระคริสต์ชัดเจนด้วยตาเปล่า เขาก็คาดหวังการเสด็จมาของพระองค์ก่อนพระองค์ได้เสด็จมา พระคริสต์ทรงถูกเผยให้ประจักษ์แล้วแก่เหล่าศาสตาศาพยากรณ์สมัยภาคพันธสัญญาเดิม เปาโลบอกเราว่าพวกเขา “ได้ดื่มน้ำฝ้ายจิตวิญญาณอันเดียวกัน เพราะว่าพวกเขาได้ดื่มจากศิลาฝ้ายจิตวิญญาณที่ติดตามพวกเขา และศิลานั้นคือพระคริสต์” (1 คร. 10:4) พระเยซูตรัสแก่พวกฟาริสีว่า “ถ้าท่านทั้งหลายได้เชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเราไปแล้ว เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา” (ยอห์น 5:46) โมเสสได้เขียนเกี่ยวกับพระเยซูถึงแม้เขาไม่เคยเห็นพระองค์ด้วยตาเปล่าเลย โมเสสเคยมีชีวิตอยู่หลายร้อยปีก่อนพระเจ้าช่วยให้รอดทรงประสูติ แต่เขานับว่าความอภัยของพระคริสต์เป็นกำไรสำหรับเขามากกว่าสิ่งใดที่อียิปต์มี

“เพราะท่านมุ่งจดจ่ออยู่ที่การได้รับบำเหน็จนั้นเป็นค่าตอบแทน” โมเสสตั้งตาคอยวันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อทุกคนที่ได้ทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์จะได้รับบำเหน็จอย่างบริบูรณ์ ถ้าเรากล่าวยอมรับพระเยซู พระองค์ก็จะตรัสยอมรับเรา ถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์ แม้แต่น้ำเย็นสักถ้วยที่

ถูกให้ในพระนามของพระองค์ก็จะได้รับบำเหน็จแน่นอน ถ้าเราสัสต์ชื่อในสิ่งของเล็กน้อย พระองค์ก็จะทรงตั้งเราให้เป็นผู้ครอบครองเหนือหลายสิ่ง เหล่าผู้อารักขาที่สัสต์ชื่อของพระเจ้าจะได้รับบำเหน็จด้วยความไพบูลย์ และสง่าราศีแบบที่โลกนี้ไม่รู้จักเลย

ใช่แล้วครับ โมเสสได้ตัดสินใจเลือกแล้ว เขาปฏิเสธที่จะถูกเรียกว่าบุตรของธิดาฟาโรห์ เขาเลือกที่จะทนทุกข์กับประชากรของพระเจ้ามากกว่าเสวยสุขกับตำแหน่ง ความเป็นที่นิยมชมชอบ ความเปลือยเปลือย และ ความเจริญรุ่งเรืองในบรรยากาศอันบาปพนาที่เขาคงจะได้ใช้ชีวิตในฐานะหลานชายของฟาโรห์-หรือแม้แต่เป็นกษัตริย์แห่งอียิปต์ เขานับว่าความอภัยของพระคริสต์เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าความเปลือยเปลือยใด ๆ ที่อียิปต์จะมีให้ได้ โดยความเชื่อเขาตั้งตาคอยวันนั้นเมื่อผู้รับใช้ที่สัสต์ชื่อทุกคนของพระเจ้าจะได้รับบำเหน็จสำหรับหน้าที่ผู้อารักขาอันสัสต์ชื่อ

ข้อ 27: “โดยความเชื่อ ท่านได้ละทิ้งประเทศอียิปต์ โดยไม่เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่ เหมือนอย่างได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา”

ความเชื่อของโมเสสตามที่ถูกศึกษาในข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้นเป็นประสบการณ์ของเขาภายในสี่สิบปีแรกแห่งชีวิตของเขา และถูกแสดงออกมาเมื่อเริ่มต้นช่วงสี่สิบปีที่สองแห่งชีวิตของเขา พระคำข้อนี้กล่าวถึงความเชื่อที่โมเสสแสดงออกเมื่อนำลูกหลานของอิสราเอลออกจากอียิปต์ในการอพยพนั้น

“โดยความเชื่อ ท่านได้ละทิ้งประเทศอียิปต์ โดยไม่เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์” ความกลัวเป็นสิ่งที่ทำให้โมเสสวิ่งหนีจากฟาโรห์ตอนที่เขาฆ่าคนอียิปต์คนนั้น แต่คราวนี้ความเชื่อเป็นแรงจูงใจของเขา ไม่ใช่ความกลัว

ในช่วงสี่สิบปีที่เขาอยู่ในทะเลทรายในมีเดียน เขาได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า เขาได้มีโอกาสทำความรู้จักกับพระเจ้าและซึมซับสติปัญญาของพระเจ้า ในช่วงแรกแห่งชีวิตของเขา เขาได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในอียิปต์-เขา “ได้เรียนรู้ในปัญญาทั้งสิ้นของชาวอียิปต์” (กิจการ 7:22) แต่ช่วงที่สองแห่งชีวิตของเขาได้นำมาซึ่งการเรียนรู้และสติปัญญาที่ไพบูลย์กว่า ดีงามกว่า สูงส่งกว่า-สติปัญญาที่สมบูรณ์แบบเพราะว่ามันมาจากพระเจ้า

ในช่วงปีเหล่านั้นโมเสสกำลังถูกเตรียมพร้อมสำหรับการทรงเรียกของพระเจ้าให้นำชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินอียิปต์:

“และต่อมาครั้นเวลาล่วงไปแล้ว กษัตริย์แห่งอียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ และลูกหลานของอิสราเอลก็ถอนใจ เพราะเหตุการณ์เป็นทาสนั้น และพวกเขาร้องออก และเสียงร้องของพวกเขาขึ้นมาถึงพระเจ้า ด้วยเหตุการณ์เป็นทาสนั้น และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของพวกเขา และพระเจ้าทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม กับอิสอัค และกับยาโคบ และพระเจ้าทอดพระเนตรลงมายังลูกหลานของอิสราเอล และพระเจ้าทรงเอาพระทัยใส่พวกเขา” (อพย. 2:23-25)

วันหนึ่งทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ปรากฏแก่โมเสสในแบบที่น่าตื่นตาตื่นใจมาก ๆ- “ในเปลวไฟ ออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้” โมเสสสังเกตเห็นว่าพุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนแต่ไม่ได้ถูกเผาไหม้ไป และจากนั้นพระเจ้าทรงพูดกับเขาออกมาจากพุ่มไม้นั้นและตรัสว่า “แน่นอนเราได้เห็นความทุกข์เข็ญของประชากรของเรา

ซึ่งอยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของพวกเขา เพราะเหตุพวคนายงานของพวกเขา ด้วยว่าเรารู้ถึงความทุกข์โศกต่าง ๆ ของพวกเขา และเรารลงมาเพื่อจะช่วยพวกเขาให้รอดพ้นจากมือของคนอียิปต์ และเพื่อจะนำพวกเขาขึ้นออกมาจากแผ่นดินนั้นไปสู่แผ่นดินที่ดีและกว้างใหญ่ ไปสู่แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปสู่สถานที่แห่งชาวคานาอัน และคนฮิตไทต์ และคนอามอไรต์ และคนเปริสซี และคนฮีไวต์ และคนเยบุส เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดุเถิด เสียงร้องของลูกหลานของอิสราเอลได้มาถึงเราแล้ว และเราได้เห็นการข่มเหงซึ่งคนอียิปต์กดขี่พวกเขาแล้วด้วย เพราะฉะนั้นบัดนี้ จงมาเถิด และเราจะส่งเจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาประชากรของเรา คือลูกหลานของอิสราเอล ออกมาจากอียิปต์” (อพย. 3:7-10)

ดังนั้นพระเจ้าจึงทรงเรียกโมเสสให้ไปช่วยชนชาติอิสราเอลประชากรของพระองค์ออกมาจากการกดขี่ของฟาโรห์และการเป็นทาสของอียิปต์ จากกิจการ 7:25 เราทราบว่าพระเจ้าได้ตรัสแก่มอเสสแล้วก่อนประสบการณ์ที่พุ่มไม้ลุกโชนนั้น โดยบอกเขาว่าเขาจะเป็นผู้ช่วยให้พ้นของชนชาติอิสราเอล แต่เราอาจกล่าวได้ว่าในช่วงสี่สิบปีนั้นที่โมเสสอยู่ในทะเลทราย พระเจ้าได้ประทานหลักสูตรพิเศษแก่เขาในเรื่องการฝึกวินัย ความเชื่อฟัง ความถ่อมใจ และการอุทิศตัวเต็มที่ให้แก่พระเจ้า เพื่อกำหนดกิจของเขาส่งสำเร็จในเวลาของพระเจ้า

พระเจ้าทรงได้ยินเสียงคร่ำครวญของลูกหลานของอิสราเอลแล้วและทรงบอกโมเสสว่าเวลานั้นมาถึงแล้วที่เขานำพวกเขาออกไปจากการตกเป็นทาสคนอียิปต์ และเมื่อนั้นเองที่โมเสสกลับไปยังแผ่นดินนั้นที่เขาได้หนีจากมา แผ่นดินที่เขาเคยอยู่ในราชวังของฟาโรห์ คนเหล่านั้นที่เสาะหาที่จะเอาชีวิตเขาได้ตายไปแล้ว และเวลาที่กำหนดไว้ของพระเจ้านั้นมาถึงแล้ว ถึงแม้ประชาชนเหล่านั้นไม่ได้เข้าใจก่อนหน้านั้นว่าโมเสสจะช่วยพวกเขาให้พ้น (กิจการ 7:25) บัดนี้เวลาแห่งการช่วยให้พ้นนั้นได้มาถึงแล้ว “ประชากรก็เชื่อ และเมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเยี่ยมเยียนลูกหลานของอิสราเอล และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นความทุกข์เข็ญของพวกเขาแล้ว พวกเขาจึงก้มศีรษะของตนลงและนมัสการ” (อพย. 4:31)

โมเสส “ยอมทนอยู่ เหมือนอย่างได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” สี่สิบปีก่อนหน้านั้น โมเสสได้หนีไปจากอียิปต์เพราะกลัวฟาโรห์ แต่บัดนี้เขาได้เห็นพระเจ้าและความกลัวทั้งสิ้นก็ไปจากเขา! คำสั่งของพระเจ้าที่มาถึงโมเสสถูกบอกชัดเจน เขาจะต้องนำชนชาติอิสราเอลออกไปจากอียิปต์ “ไปสู่แผ่นดินที่ดีและกว้างใหญ่ ไปสู่แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์” โมเสสทราบว่าแผ่นดินที่พระเจ้าทรงบอกเขานั้นไม่ใช่อียิปต์ และดังนั้นด้วยความเชื่อเขาจึง “ได้ละทิ้งประเทศอียิปต์ โดยไม่เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์”

โมเสสเข้าเฝ้าฟาโรห์และแจ้งให้ทราบถึงพระบัญชาของพระเจ้า “จงปล่อยประชากรของเราไป!” แต่กษัตริย์ก็ปฏิเสธ และเสนอการออมชอมหลายประการ:

ตอนแรก เขาเสนอให้ชนชาติอิสราเอลนมัสการพระเจ้าในแผ่นดินอียิปต์ เขากล่าวแก่มอเสสและอาโรนว่า “พวกเจ้าจงไป ถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเจ้าของพวกเจ้าในแผ่นดินนี้” กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ “ทำไมพวกเราไม่อยู่ร่วมกันล่ะ? ทำไมพวกเราไม่เดินไปด้วยกันล่ะ? พวกเจ้าก็นมัสการพระเจ้าของพวกเจ้าและพวกเราจะนมัสการพระทั้งหลายของพวกเรา” แต่โมเสสไม่ใช่คนออมชอม เขาตอบกลับฟาโรห์ว่า “การกระทำเช่นนั้นหาควรไม่ เพราะพวกข้าพระองค์จะถวายสิ่งที่น่ารังเกียจสำหรับคนอียิปต์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกข้า

พระองค์...พวกข้าพระองค์จะเดินทางไปสักสามวันเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร และถวายเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาทพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญชาพวกข้าพระองค์” (อพย. 8:25-27 บางส่วน)

ฟาโรห์เป็นคนโหดเหี้ยมและอธรรม แต่เขาก็ฉลาด เขายอมจำนนจุดหนึ่ง จริง ๆ แล้วเขาใช้ข้อโต้แย้งของพวกเสรีนิยมที่ว่า “ทุกคนมีสิทธิ์นับถือศาสนาของตัวเอง ฉะนั้นจะยอมให้หน่อยหนึ่ง และคุณก็ยอมให้หน่อยหนึ่ง และเราสองคนก็เดินไปด้วยกันได้” ดังนั้นการยอมขอมจุดที่สองของเขาก็คือ “ไปเลย-แต่อย่าไปไกลนักนะ” (อพย. 8:28) โมเสสยังคงหนักแน่นต่อหน้าการยอมขอมเช่นนี้ด้วย

จากนั้นฟาโรห์เสนอการยอมขอมจุดที่สามของตน เขากล่าวว่า “ถ้าพวกเจ้าตั้งใจแน่วแน่ว่าจะไป ถ้าพวกเจ้าไม่ยอมมนัสการในอียิปต์ ก็จงไปในการเดินทางสามวันตามที่พวกเจ้าเสนอแนะ-แต่จงเอาเฉพาะพวกผู้ชายไปนะ!” (อพย. 10:11) ถ้าพญามารสามารถดึงตัวพวกผู้หญิงและเด็ก ๆ ไปได้ มันก็ไม่ต้องกังวลเกี่ยวกับพวกผู้ชายเลย-และโมเสสก็ทราบเรื่องนั้น ดังนั้นเขาจึงกล่าวแก่ฟาโรห์ว่า “เมื่อพวกเราไป พวกเราก็จะไปกันหมดทุกคน! พระเจ้าบอกให้ทำเช่นนั้น และเราก็จะทำตามนั้น!” ในภาษาพระคัมภีร์ คำตอบของเขาที่ให้แก่กษัตริย์ก็คือ “พวกข้าพระองค์จะไปพร้อมกับคนหนุ่มของพวกข้าพระองค์และคนชราของพวกข้าพระองค์ พร้อมกับบรรดาบุตรชายของพวกข้าพระองค์และบุตรสาวทั้งหลายของพวกข้าพระองค์ พร้อมกับฝูงแพะแกะของพวกข้าพระองค์และฝูงวัวของพวกข้าพระองค์ พวกข้าพระองค์จะไป เพราะพวกข้าพระองค์ต้องถือเทศกาลเลี้ยงถวายแด่พระเยโฮวาท” (อพย. 10:9)

ฟาโรห์อดทน-ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาคาดหวังอย่างเต็มที่ว่าจะได้ชัยชนะในท้ายที่สุด คราวนี้เขากล่าวว่า “เออละ จงพาพวกผู้ชาย พวกผู้หญิง และเด็ก ๆ ไป-แต่จงทิ้งฝูงแกะของพวกเจ้าและฝูงสัตว์ของพวกเจ้า และทรัพย์สินของพวกเจ้าไว้” แต่โมเสสตอบกลับว่า “ฝูงสัตว์ของพวกข้าพระองค์จะไปพร้อมกับพวกข้าพระองค์ด้วย จะไม่มีสักกีบเดียวถูกทิ้งไว้ข้างหลัง เพราะว่าพวกข้าพระองค์จะต้องเอาจากพวกมันเพื่อปรนนิบัติพระเยโฮวาทพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ และพวกข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าพวกข้าพระองค์ต้องปรนนิบัติพระเยโฮวาทด้วยสัตว์ใด จนกว่าพวกข้าพระองค์มาถึงที่นั่น” (อพย. 10:24-26 บางส่วน)

โมเสสทราบว่าพระเจ้าตรัสอะไรไว้ และเขาเชื่อพระเจ้า โดยความเชื่อเขาได้เห็น “พระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา” เขาละสายตาไปจากฟาโรห์และอำนาจของฟาโรห์และมองไปที่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ทั้งสิ้นองค์เดียวที่ผู้ทรงครอบครองในสิ่งทั้งหลายที่เป็นของมนุษย์ โมเสสเดินโดยความเชื่อ ไม่ใช่โดยการมองเห็น และเมื่อเขาออกไปจากอียิปต์ เขาก็พาพวกผู้ชาย พวกผู้หญิง เด็ก ๆ ฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และทรัพย์สินสมบัติไปด้วย!

พระเจ้าทรงอยากได้ทั้งหมดของเรา ในโรม 12:1,2 เราได้รับคำบัญชาให้ถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต ใน 2 โครินธ์ 6:14-18 เราได้รับคำบัญชาว่า “พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ...จงออกมาจากท่ามกลางพวกเขา และพวกเจ้าจงแยกตัวออกมา” ในเอเฟซัส 5:11 เราถูกบอกว่ายาร่วมสามัคคีธรรมกับการงานอันไร้ผลแห่งความมืด ในโคโลสี 3:2 พระวจนะของพระเจ้าบอกเราให้ตั้งความคิดของเราไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่บนแผ่นดินโลก ใน 1 เปโตร 1:16 พระเจ้าทรงบอกเราว่า “พวกเจ้าจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์!” มีข้อพระคัมภีร์อีกมากมายที่เรียกร้องให้มีการแยกออกของผู้คนของพระเจ้าจากชาวโลก เราไม่ใช่ลูก ๆ แห่งกลางคืน และด้วยเหตุนี้เราจึง

ต้องเดินในความสว่างนั้น คนอิสราเอลเหล่านั้นไม่สามารถนมัสการในอียิปต์ได้ และคริสตจักรก็ไม่สามารถนมัสการในโลกได้

ข้อ 28: “โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกา และการประพรมเลือด เกรงว่าพระองค์ผู้ทรงประหารบุตรหัวปีจะมาแต่ต้องพวกเขา”

โมเสสถือเทศกาลปัสกาแน่นอน เขาได้ตั้งเทศกาลปัสกาและการประพรมเลือดโดยความเชื่อ-นั่นคือเขาเป็นเครื่องมือ เป็นตัวแทนของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเปิดเผยทางแห่งการช่วยให้พ้นแก่เขาผ่านทางลูกแกะที่ถูกฆ่าและโลหิตที่ถูกทานั้น โลหิตที่ถูกทาที่วงกบประตูทั้งสองข้างและด้านบนนั้นเป็นภาพอันสมบูรณ์แบบของกางเขนนั่นของพระเยซูโปดกของพระเจ้า

พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยแผนการของพระองค์แก่โมเสส โมเสสเชื่อพระเจ้าและสถาปนาเทศกาลนั้น สิ่งที่มีโมเสสกระทำได้ถูกกระทำโดยความเชื่อ ถ้าครั้งเขาได้ไปเยือนพระราชวังของฟาโรห์และประกาศแก่ฟาโรห์ว่า “พระเจ้าตรัสว่า จงปล่อยประชากรของเราไป” ถ้าครั้งฟาโรห์ได้ปฏิเสธ ภัยพิบัติอันร้ายแรงแก่ประชากรนั้นได้มาสู่อียิปต์เพราะความไม่เชื่อฟังของกษัตริย์ที่มีต่อคำบัญชาของพระเจ้า แต่ใจของกษัตริย์ก็ยังคงแข็งกระด้างเหมือนเดิมและชนชาติอิสราเอลตกอยู่ในสภาพที่แยกว่าแต่ก่อน

คราวนี้ โมเสสไม่สามารถเข้าในราชสำนักและปราสาทของฟาโรห์ได้อีกต่อไปเกรงว่าเขาจะถูกฆาตกรรม: “และฟาโรห์ตรัสแก่ท่านว่า “เจ้าจงไปให้พ้นจากเรา จงเอาใจใส่ตัวเจ้าเองให้ดีเถอะ อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลย เพราะในวันนั้นที่เจ้าเห็นหน้าเรา เจ้าจะตาย” และโมเสสทูลว่า “พระองค์ตรัสถูกแล้ว ข้าพระองค์จะไม่เห็นพระพักตร์พระองค์อีกต่อไปเลย” (อพย. 10:28,29)

เท่าที่คนอิสราเอลเหล่านั้นมองเห็นได้ คำสัญญาต่าง ๆ ของโมเสสที่มีต่อพวกเขาได้ล้มเหลวไปแล้ว ณ จุดนี้เองมันกลายเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของเขาแล้วที่จะให้ข้อปฏิบัติพวกเขาเกี่ยวกับลูกแกะนั้นที่จะต้องถูกฆ่า โลหิตที่จะต้องใสในอ่าง และพร้อมกับต้นหุสบ ที่จะทาโลหิตนั้นที่วงกบประตูทั้งด้านข้างและด้านบน โมเสสประกาศว่าทูตมรณะจะผ่านเข้าไปในอียิปต์คืนนั้นและบุตรหัวปีจะถูกทำลายในทุกบ้านเรือนที่โลหิตไม่ถูกทา เฉพาะครอบครัวเหล่านั้นที่อยู่หลังประตูที่ถูกประพรมด้วยโลหิตจะถูกช่วยให้พ้น

จากนั้นโมเสสสัญญาคนฮีบรูเหล่านั้นว่าพวกเขาจะออกไปจากอียิปต์คืนนั้นเลย และให้ข้อปฏิบัติต่าง ๆ ที่ชัดเจนแก่พวกเขาว่าพวกเขาควรทำอะไรบ้าง

ลองเอาตัวคุณเองไปอยู่ในสถานการณ์ของโมเสสสิครับ สมมติว่าสิ่งที่เขาบอกคนอิสราเอลเหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นจริงล่ะ? แต่โมเสสทราบว่ามันจะเกิดขึ้นจริงเพราะว่าพระเจ้าตรัสมันแล้ว และโมเสสเชื่อพระเจ้า

มันเป็นโดยความเชื่อเท่านั้นที่เราวันนี้เชื่อและรับเอาพระวาทะของพระเจ้าเกี่ยวกับพระโลหิตนั้น เราเชื่อว่าพระเยซูได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่นและพระโลหิตของพระองค์ได้ถูกหลั่งรินเพื่อการยกโทษบาปพระเจ้าตรัสแล้ว เราได้ยินแล้ว และความเชื่อมาโดยทางการได้ยินพระวาทะของพระเจ้า เราได้รับความรอดโดยความเชื่อ เราดำเนินชีวิตโดยความเชื่อ เราเดินโดยความเชื่อ เราเชื่อพระสัญญาต่าง ๆ ของพระเจ้าและยอมรับเงื่อนไขต่าง ๆ ของพระองค์ มีสันติสุขกับพระเจ้าและรู้จักสันติสุขของพระเจ้า

ข้อ 29: “โดยความเชื่อ พวกเขาได้ผ่านเข้าไปในทะเลแดงเหมือนกับว่าเป็นดินแห้ง ซึ่งเมื่อคนอียิปต์ได้

พยายามทำ ก็จมน้ำตาย”

โดยความเชื่อพวกเขา (อิสราเอล คนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า) ภายใต้การนำของโมเสสได้ผ่านเข้าไปในทะเลแดงราวกับว่าพวกเขาเดินไปบนดินแห้ง!

เราอ่านบันทึกเหตุการณ์อันน่าประทับใจนี้ในอพยพ บทที่ 14 หลังจากที่ถูกล่ามของอิสราเอลได้หนีไปจากฟาโรห์ พวกเขาก็พบว่าตัวเองอยู่ในตำแหน่งที่อันตรายมาก พวกเขาถูกล้อมไว้โดยภูเขาทั้งสองด้าน ศัตรูกำลังไล่ตามพวกเขามาติด ๆ และข้างหน้าพวกเขาคือทะเลแดง พวกเขา “กลัวยิ่งนัก” และคิดว่าพวกเขาได้มาเจอกับความพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิงของตนแล้ว มันดูเหมือนราวกับว่าพวกเขาจะถูกล้างผลาญจนสิ้น

คนเหล่านี้เป็นมนุษย์ที่มีความอ่อนแอหลายอย่าง และพวกเขาเริ่มบ่นต่อว่าโมเสสและโทษเขาสำหรับสถานการณ์ของตน: “และพวกเขากล่าวแก่โมเสสว่า “เพราะไม่มีหลุมฝังศพทั้งหลายในอียิปต์หรือ ท่านจึงพาพวกเราออกมาเพื่อตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมท่านจึงทำเช่นนี้ต่อพวกเรา เพื่อพาพวกเราออกมาจากอียิปต์” (อพย. 14:11)

แต่โมเสสกำลังเคลื่อนไหวด้วยความเชื่อ และในความเชื่อฟังอันสมบูรณ์แบบ เขากล่าวแก่พวกเขาว่า “พวกท่านอย่ากลัวเลย จงมั่นคงไว้ และคอยดูความรอดของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะสำแดงแก่พวกท่านวันนี้ ด้วยว่าคนอียิปต์ซึ่งพวกท่านได้เห็นวันนี้ พวกท่านจะไม่เห็นพวกเขาอีกต่อไปเลยเป็นนิรันดร์ พระเยโฮวาห์จะทรงสู้รบแทนพวกท่าน และพวกท่านจงสงบอยู่เถิด” (อพย. 14:13,14)

โมเสสเชื่อพระเจ้าและเขารู้ว่าจะมีการอัศจรรย์หนึ่ง! ในความเชื่อฟังต่อคำบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เขายกไม้เท้าของตนขึ้นและเหยียดมือของเขาออกไปเหนือน้ำเหล่านั้น และทะเลนั้นได้แยกออก น้ำเหล่านั้นม้วนกลับไปทั้งสองด้าน และคนอิสราเอลเหล่านั้นเดินข้ามกันทะเลไปบนดินแห้ง

สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงกระทำ พระองค์ก็กระทำอย่างดี และถ้าสิ่งใดรบกวนคนอิสราเอลวันนั้น ผมก็แน่ใจว่ามันคือฝุ่น ไม่ใช่โคลน!

พระเจ้าจะตรัสคำเดียวและน้ำเหล่านั้นก็จะมีน้ำดื่มไปด้านข้างได้ แต่พระคัมภีร์บอกเราว่าพระองค์ทรงแยกน้ำเหล่านั้นโดยส่งลมตะวันออกที่พัดแรงมา (อพย. 14:21) เราไม่ต้องกังวลมากนักว่าพระเจ้าทรงทำแบบนั้นได้อย่างไรมากเท่ากับข้อเท็จจริงที่ว่าพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นจริง ๆ ประเด็นสำคัญตรงนี้ก็คือ ฤทธิ์เดชของพระเจ้าและความเชื่อของโมเสส

คนฮีบรูเหล่านั้นบ่นพึมพำและหวาดวิตก นั่นเป็นความจริง แต่คุณต้องยอมรับว่ามันต้องใช้ความเชื่อของแท้และของจริง-และต้องใช้เยอะด้วย-ที่จะเดินไปตรงกลางระหว่างกำแพงน้ำสองฟากนั้น สมมติว่าน้ำเหล่านั้นกล่มใส่พวกเขาละ? พวกเขามีการรับประกันอะไรว่าน้ำเหล่านั้นจะไม่ถล่มลงมาขณะที่พวกเขาเดินข้ามไปบนกันทะเลนั้น? พวกเขา กำลังเดินบนความเชื่ออย่างแท้จริง มันเป็นโดยความเชื่อที่พวกเขาก้าวไประหว่างกำแพงน้ำหิมาสองข้างนั้นและเดินออกไปไพล่ยังอีกฟากโดยที่เท้าไม่เปียก ! พวกเขาเชื่อพระเจ้าและเชื่อฟังเสียงของพระองค์ วันนั้นพวกเขาได้ประสบกับการอัศจรรย์หนึ่งและได้เห็น “ความรอดขององค์พระผู้เป็นเจ้า” อย่างแท้จริง

พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ม้วนเก็บน้ำเหล่านั้นแห่งทะเลแดง แต่มันเป็นเพราะความเชื่อของชนชาติอิสราเอล

ที่พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่นี้ ถ้าชนชาติอิสราเอลไม่ได้เชื่อเมื่อโมเสสกล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย
อย่ากลัวเลย” ถ้าพวกเขาไม่ได้เชื่อพระวาทะของพระเจ้าและเตรียมพร้อมที่จะข้ามทะเลแดงนั้น น้ำเหล่านั้นก็
คงไม่มีวันตัวกลับไป พระเจ้าไม่ทรงแสดงการอัศจรรย์ต่าง ๆ โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ความมั่นใจ พระองค์ทรง
กระทำการอัศจรรย์ต่าง ๆ เพื่อเกียรติยศและสง่าราศีของพระองค์เอง และพระองค์จะทรงได้รับคำสรรเสริญใน
สิ่งสารพัดที่พระองค์กระทำ

พระวาทะของพระเจ้าที่มาถึงชาวฮีบรูเหล่านั้นคือ “จงยืนนิ่ง!” บางครั้งมันก็ต้องใช้ความเชื่อในการยืน
นิ่งมากกว่าที่ต้องใช้ในการเดินหน้าไป มีหลายครั้งที่เราอยากวิ่ง-และพระเจ้าทรงอยากให้เราอยู่นิ่ง มีหลายครั้งที่
เราอยากมุ่งไปข้างหน้าและพระเจ้าทรงอยากให้เราหยุด “โดยความเชื่อ” เป็นหนทางเดียวที่จะทำให้
พระเจ้าพอพระทัยและทำสำเร็จสิ่งที่พระองค์ทรงอยากให้เราทำสำเร็จ

มันคือโดยความเชื่อที่คนอิสราเอลข้ามทะเลแดง และอพยพ 15:1,2 บอกเราว่า “แล้วโมเสสกับลูก
หลานของอิสราเอลร้องเพลงบทนี้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ และพูด โดยกล่าวว่า “ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวาย
แด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยฉันอย่างรุ่งโรจน์ ข้าและทหารมานั้นพระองค์ได้ทรงโยนลงในทะเล
พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์และเป็นบทเพลงของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงกลายเป็นผู้ช่วย
ให้รอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะจัดเตรียมที่ประทับสำหรับ
พระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะยกย่องพระองค์!”

โยชูวาและชนชาติอิสราเอล

ข้อ 30: “โดยความเชื่อ กำแพงแห่งนครเยรีโคได้พังลง หลังจากกำแพงเหล่านั้นถูกล้อมรอบเป็นเวลา
เจ็ดวันแล้ว”

พวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยมหัวร่ออหายนะกับบันทึกเหตุการณ์ที่เป็นการอัศจรรย์ซึ่งถูกนำเสนอ
ในที่นี้ ส่วนตัวแล้ว ผมไม่มีความยุ่งยากเลยในการเชื่อว่าการพังเมืองเยรีโคพังลงเหมือนกับที่พระวาทะของ
พระเจ้าบอก ในพระคัมภีร์ของผม ผมได้ขีดเส้นใต้สี่คำแรกของปฐมกาล 1: “ในเริ่มแรกนั้น พระเจ้า...” และ
ตรงขอบผมเขียนไว้ว่า “ฉันเชื่อส่วนที่เหลือ” ถ้าพระเจ้าตรัสมันแล้ว ผมก็เชื่อมั่น เพราะว่าสิ่งสารพัดล้วนเป็น
ไปได้กับพระองค์ ผมไม่มีความลำบากใจเลยในการเชื่อว่ามีคนฮีบรูเหล่านั้นได้ถูกโยนเข้าไปในเตาไฟร้อน
แรงและถูกพาออกมาอีกโดยที่เส้นผมบนศีรษะของพวกเขาไม่หึ่งงอเลย ผมไม่มีความลำบากใจเลยที่จะเชื่อว่า
ดานีเอลอยู่ในถ้ำสิงโตคืนหนึ่งโดยไม่ได้รับอันตราย หรือเชื่อว่าน้ำเหล่านั้นแห่งทะเลแดงถูกแยกออกเพื่อให้คน
อิสราเอลเดินข้ามไป หรือเชื่อว่ากำแพงเมืองเยรีโคได้พังลงตามที่ถูกบันทึกไว้ในโยชูวา 6:12-20

กำแพงเมืองเยรีโคได้ถล่มลงมาเพราะความเชื่อของคนอิสราเอลเหล่านั้นไม่ใช่ความเชื่อของคนแค่คน
เดียว แต่คนเหล่านั้นที่เป็นกลุ่ม เหมือนกับที่โมเสสได้ร่วมมีส่วนในความเชื่อของพวกเขาที่ทะเลแดง โยชูวาก็
ร่วมมีส่วนในความเชื่อของพวกเขาตรงนี้ และในทั้งสองเหตุการณ์มีชี้ให้เห็นชัดเจนว่าประชาชาตินั้นเชื่อ
พระเจ้า

คุณสังเกตเห็นว่าหัวข้อเปลี่ยนในทันทีจากทะเลแดงไปสู่การพิชิตคานาอัน ไม่มีสักคำถูกกล่าวเกี่ยวกับ
เหตุการณ์เหล่านั้นของสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร เพราะเหตุใด? เพราะว่าปีเหล่านั้นไม่ใช่ปีแห่งความเชื่อ มัน

เป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงจัดทำให้ชนชาติอิสราเอลเข้าแล้วซ้ำอีกในช่วงปีเหล่านั้นแห่งการพเนจรของพวกเขา แต่ไม่มีกล่าวถึงความเชื่อในส่วนของประชาชนโดยรวมในระหว่างปีเหล่านั้นเลย เหล่านั้นเป็นปีแห่งความไม่เชื่อ ปีแห่งการร้องทุกข์และการบ่นพึมพำ

ในอพยพ 17:1-7 ประชาชนบ่นพึมพำที่เมรีบาห์เพราะว่าไม่มีน้ำให้พวกเขาดื่ม ในบทแรกของหนังสือพระราชบัญญัติ เราอ่านเกี่ยวกับคาเดชบารเนียที่พวกเขาปฏิเสธที่จะเข้าไปในคานาอันเมื่อพระเจ้าทรงบอกพวกเขาอย่างเจาะจงแล้วให้ยึดแผ่นดินนั้นและถือกรรมสิทธิ์มัน อย่างไรก็ตาม หลังจากสี่สิบปีแห่งการร่อนเร่คนอิสราเอลรุ่นใหม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปบนดินแห่ง โดยอีกหนึ่งการอัศจรรย์อันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ตามที่ลูกบันทึกไว้ในโยชูวา 3:14-17 และพวกเขาได้เข้าไปในคานาอัน

ตามพระบัญชาของพระเจ้า ประชาชาติเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในคานาอัน ณ เวลานั้นจะต้องถูกขับไล่ออกไปโดยคนฮีบรูเหล่านั้น และคนพวกแรกของประชาชาติเหล่านั้นอาศัยอยู่ในเมืองเยรีโค-เมืองหนึ่งที่ยึดมั่น แข็งพร้อมกับการกำแพงใหญ่โตล้อมรอบมัน เยรีโคเป็นภาพเลื่องลือของโลก และเมื่อประชากรของพระเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน โลกก็ต้องไปเสีย ยอห์นบอกเราว่าถ้าเรารักโลก ความรักของพระเจ้านั้นก็ไม่อยู่ในเรา (1 ยอห์น 2:15-17)

วิธีปกติในการยึดเมืองหนึ่งคือ โจมตี รื้อให้พัง ทำลาย และฆ่าให้ตาย แต่วิธีต่าง ๆ ของพระเจ้าไม่ใช่วิธีทั้งหลายของเรา และตลอดหลายปีชนชาติอิสราเอลได้ถูกสอนในเรื่องการพึ่งพาศักดิ์สิทธิ์ผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์แบบสิ้นสุดใจ ด้วยเหตุนี้ มันจึงเป็นเรื่องของความเชื่อที่พวกเขาเดินรอบเมืองเยรีโคเป็นเวลาหกวัน และในวันที่เจ็ดนั้นพวกเขาเดินรอบเมืองเจ็ดรอบ ตามที่พวกเขาถูกบอกให้กระทำ พระเจ้าทรงคว่ำเมืองนั้นในแบบที่เหนือธรรมชาติ เหมือนกับที่พระองค์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ในแบบที่เหนือธรรมชาติ

พระเจ้าทรงให้คำบัญชาโดยตรงแก่โยชูวา: คนอิสราเอลเหล่านั้นจะต้องเดินวนรอบเมืองนั้นวันละรอบเป็นเวลาหกวัน พวกเขาจะต้องมีปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเดินไปด้วย โดยปุโรหิตเหล่านั้นเดินนำหน้าหีบแห่งพันธสัญญา ดังนั้นพวกเขาจึงต้องเดินรอบเมืองนั้นเป็นเวลาหกวัน และในวันที่เจ็ดพวกเขาจะต้องเดินวนรอบเมืองนั้นเจ็ดรอบ ในการเดินวนรอบเมืองนั้นรอบที่เจ็ด พวกปุโรหิตจะต้องเป่าแตรและประชาชนจะต้องโห่ร้อง “ด้วยเสียงอันดัง” พระเจ้าตรัสว่า “และต่อมาเมื่อพวกเขาเป่าเป็นเสียงยาวด้วยเขาแกะตัวผู้ และเมื่อพวกเขาได้ยินเสียงแตรนั้น ประชากรทั้งปวงต้องโห่ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง และกำแพงเมืองนั้นก็พังทลายลงราบ และประชากรต้องขึ้นไปทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตน” (ยชว. 6:5)

พระเจ้าประทานคำบัญชาผ่านทางโยชูวา ประชาชนได้ยินและเชื่อ พวกเขาเชื่อฟังพระเจ้า และดังนั้นโดยความเชื่อกำแพงเหล่านั้นของเมืองเยรีโคได้พังลง

ผมเคยสงสัยหลายครั้งว่าชาวเมืองเยรีโคคิดอะไรขณะที่คนอิสราเอลเดินวนรอบกำแพงใหญ่ของเมืองนั้นทุกวัน โดยไม่ต่อสู้ ไม่โจมตีเข้าไปกำแพงเหล่านั้น ไม่พยายามที่จะเข้าเมืองนั้นโดยใช้กำลัง จากบนกำแพง และจากหลังคาบ้านเรือนของพวกเขา พวกเขาสามารถมองเห็นชาวฮีบรูเหล่านั้นเมื่อพวกเขาเดินวนต่อไปในวันที่เจ็ด ชาวเมืองเยรีโคเหล่านั้นคงเห็นว่าเป็นเรื่องเหลวไหลมากที่สุดที่พวกเขาเคยเห็น

ผมแน่ใจว่าคนอิสราเอลเหล่านั้นไม่ได้เข้าใจทุกสิ่งที่กำลังเกิดขึ้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าพวกเขาบางคนก็

สงสัยเช่นกันเกี่ยวกับเหตุการณ์นี้ แต่พวกเขาเชื่อพระเจ้าและนั่นคือสิ่งที่สำคัญ แม้แต่ผู้เชื่อที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุดก็ไม่เข้าใจเสมอไปว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรอยู่ หรือว่าสิ่งนั้นกำลังถูกทำอย่างไร แต่ถ้าเราตามไปขณะที่พระองค์ทรงนำและเชื่อฟังเมื่อพระองค์ทรงบอก พระประสงค์ของพระองค์ก็สามารถสำเร็จจริงได้ผ่านทางเรา เหมือนกับที่เป็นผ่านทางคนอิสราเอลเหล่านั้น เมื่อในวันที่เจ็ดพวกเขาเดินวนรอบเมืองเยรีโครอบที่เจ็ดและกำแพงเหล่านั้นพังลงถึงดิน!

ไม่มีผู้ใดสงสัยหลังจากนั้น เพราะว่าพระเจ้าทรงเทศนาคำเทศนาหนึ่งที่มีภาพประกอบ และผู้คนที่เข้าใจเสมอเมื่อพระเจ้าทรงเทศนาคำเทศนาต่าง ๆ ที่มีภาพประกอบ เช่น น้ำท่วม, หอคอยของนิมโรด, เมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์, พวกของโคราห์, ทะเลแดง, และแม้แต่อานาเนียและสัปปิราห์ที่ล้มลงตายต่อหน้าโต๊ะมอบของถวายในคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม

พระเจ้าทรงพยายามเข้าถึงผู้คนผ่านทางพระวจนะของพระองค์ แต่บางครั้งพระองค์ก็ต้องตรัสคำเทศนาหนึ่งที่มีภาพประกอบ-คนต้องไปนอนในโลงศพ, ประสบอุบัติเหตุร้ายแรง, สูญเสียทรัพย์สิน-เพื่อจะทำให้เราเข้าใจ ทางทั้งหลายของพระเจ้าไม่ใช่ทางทั้งหลายของเรา แต่พระองค์ทรงกระทำกิจเพื่อผลดีของเราเสมอ พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งที่พระเจ้าผู้ทรงรักสามารถทำได้เพื่อหันคนบาปมาสู่ความชอบธรรมก่อนที่พระองค์ทรงยอมให้เขาตกนรก

พระเจ้าทรงเตือนลูกของพระองค์: “นอกจากนี้ พวกเราได้มีบิดาตามเนื้อหนังของพวกเราที่ได้เตือนพวกเรา และพวกเราจึงได้เคารพนับถือบิดาเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้นพวกเราควรจะได้อำนาจของพระบิดาแห่งจิตวิญญาณทั้งหลาย และมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นได้เตือนพวกเราเพียงน้อยวัน ตามความเห็นดีเห็นชอบของพวกเขา แต่พระองค์ได้กระทำเพื่อประโยชน์ของพวกเขา เพื่อพวกเราจะได้เป็นผู้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์ บัดนี้ ไม่มีการเตือนใด ๆ ในปัจจุบันที่ดูเหมือนว่าชื่นใจเลย แต่เศร้าใจ แต่อย่างไรก็ตาม ต่อมาภายหลังการเตือนนั้นก็ทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแห่งความชอบธรรมแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น” (ฮบ. 12:9-11)

สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงอนุญาต มันก็เป็นไปเพื่อผลดีของเราและสง่าราศีของพระองค์ เราไม่กล้าตั้งคำถามพระเจ้าถึงแม้เราอาจไม่เข้าใจแน่ชัดว่าพระองค์กำลังทำอะไรอยู่หรือว่าพระองค์กำลังพยายามแสดงให้เราเห็นอะไร คนอิสราเอลเหล่านั้นอาจไม่เข้าใจทุกอย่างเกี่ยวกับคำสั่งของพระเยโฮวาห์ที่ให้เดินวนรอบเมืองเยรีโคเท่านั้นเท่านั้นรอบ แต่พวกเขาเข้าใจเมื่อกำแพงเหล่านั้นได้พังลงและพวกเขายึดเมืองนั้นโดยไม่ต้องสู้รบ

แน่นอนว่ามีหลายคนที่ยากหาคำอธิบายที่เป็นธรรมชาติและตามหลักตรรกะสำหรับการพังลงของกำแพงเมืองเยรีโค พวกเขาอยากให้เราเชื่อว่าแผ่นดินไหวทำให้กำแพงเหล่านั้นพังราบลง หรือว่าความพิสดารบางอย่างของธรรมชาติทำให้มันเกิดขึ้น แต่พระวจนะของเจ้านั้นชัดเจน และเราเชื่อพระวจนะของพระองค์ พระเจ้าตรัสแล้วว่ากำแพงเหล่านั้นจะพังลง คนชาติอิสราเอลได้เชื่อฟังพระเจ้า และกำแพงเหล่านั้นได้พังลงเป็นอันจบเรื่อง พระเจ้าตรัสมันแล้ว เราเชื่อมั่นได้ “โดยความเชื่อ” กำแพงเหล่านั้นของเมืองเยรีโคได้พังลง

พระเจ้าไม่จำเป็นต้องใช้เครื่องบินไอพ่นความเร็วเหนือเสียง จรวดขีปนาวุธนำวิถี หรือระเบิดไฮโดรเจน พระองค์ไม่ต้องการข้อเสนอแนะต่าง ๆ ของมนุษย์ พระเจ้าทรงรับผิดชอบศึกแห่งเมืองเยรีโค-ไม่มีมนุษย์คนใด

คิดค้นแผนการยึดเมืองนั้น พระเจ้าทรงเป็นแม่ทัพใหญ่ พระองค์ทรงออกคำสั่งเหล่านั้น ชาวฮีบรูเหล่านั้นเชื่อฟัง และการอัศจรรย์หนึ่งได้เกิดขึ้นในการตอบสนองต่อความเชื่อของพวกเขา

ฤทธิ์เดชของพระเจ้าไม่มีข้อจำกัด ไม่มีขีดจำกัดสำหรับสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำเพื่อให้เกิดความเชื่อของเราในพระวาทะของพระองค์ พระเจ้าทรงชื่นพระทัยเมื่อประชาชนของพระองค์แสดงความเชื่ออันแข็งแกร่งในความสามารถของพระองค์ ขอพระเจ้าทรงโปรดยกโทษเราที่มีความเชื่อน้อยเหลือเกินเมื่อเรามีพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ขนาดนี้! เราควรอธิษฐานว่า “พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ ขอพระองค์โปรดช่วยเกี่ยวกับการขาดความเชื่อของข้าพระองค์ด้วยเถิด” (มาระโก 9:24)

ราหับ

ข้อ 31: “โดยความเชื่อ ราหับหญิงโสเภณีจึงไม่ได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับพวกคนสอดแนมนั้นไว้อย่างสันติ”

บันทึกเรื่องราวของราหับเริ่มต้นในโยชูวา 2:1 และถึงจุดสูงสุดในโยชูวา 6:25 ผมหวังใจว่าคุณจะอ่านบทเหล่านี้และค้นดูพวกมันเพื่อหาความจริงและความสว่างที่พระเจ้าทรงอยากให้เราได้รับไว้จากพวกมัน พระองค์ไม่ได้ใส่เรื่องนี้ไว้ในพระวาทะเพื่อเติมที่ว่างให้เต็ม: มันมีอยู่เพื่อการเตือนสติและการสั่งสอนเรา

โยชูวาส่งชายสองคนไปสอดแนมดูแผ่นดินนั้น พวกเขาไปถึงในเมืองเยรีโคและพักค้างคืนในบ้านของราหับ อันเป็นที่ซึ่งนางซ่อนตัวพวกเขาไว้จากคนของกษัตริย์ที่อยากทำลายพวกเขา ต่อมานางหย่อนพวกเขาลงมาข้ามกำแพงโดยใช้เชือกเส้นหนึ่ง และในการทำเช่นนั้นนางได้เสี่ยงชีวิตของตน เพราะว่าถ้าพวกเจ้าหน้าที่ของกษัตริย์ได้เห็นนางช่วยเหลือชายสองคนนั้นที่มาสอดแนมดูแผ่นดิน พวกเขาก็คงประหารชีวิตนางเป็นแน่

ราหับมีการกระทำในความเชื่อ ก่อนที่นางปกป้องพวกผู้สอดแนมและหย่อนพวกเขาลงมาข้ามกำแพง นางได้ขอคำสัญญาจากพวกเขาว่านางและครอบครัวของนางจะถูกไว้ชีวิตเมื่อชนชาติอิสราเอลยึดเมืองนั้นได้ในที่สุด พวกเขาให้คำสัญญานั้นแก่นางตามที่นางขอพวกเขา และพวกเขาก็รักษาคำสัญญาของตน: “และโยชูวาได้ไว้ชีวิตราหับหญิงโสเภณี และครอบครัวบิดาของนาง และสิ่งสารพัดที่นางมีอยู่ และนางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนถึงทุกวันนี้ เพราะนางได้ซ่อนพวกผู้สอดแนม ซึ่งโยชูวาได้ส่งไปเพื่อสอดแนมเมืองเยรีโค” (ยชว. 6:25)

“หญิงโสเภณี” เป็นคำที่น่าเกลียด สุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลายไม่ใช่คำนี้แบบสะดวกใจ ใครบางคนอาจถามว่าพระเจ้าทรงอวยพรและใช้คนแบบนี้ได้อย่างไร และมีคนเสนอแนะด้วยซ้ำว่าราหับเป็นผู้ดูแลที่พักและไม่ใช่คนแบบที่เรา รู้จักวันนี้ว่าเป็นหญิงโสเภณี แต่การเสนอแนะเช่นนั้นมาจากคนที่กลัวว่าใครบางคนจะสงสัยว่าพระเจ้าทรงใช้หญิงโสเภณีในแผนงานของพระองค์ทำไม

พระเจ้าทรงเลือกบรรดาสิ่งโง่เขลาของโลกนี้เพื่อทำให้คนมีปัญญาอับอาย พระองค์ทรงเลือกสิ่งอ่อนแอทั้งหลายเพื่อทำให้คนแข็งแรงอับอาย พระเยซูที่บ่อน้ำของยาโคบทรงเปิดฉากสนทนากับชาวสะมาเรียคนหนึ่งที่ถูกเกลียดชัง หญิงคนหนึ่งที่เคยมีสามีมาห้าคนแล้วและขณะนั้นกำลังอยู่กินกับชายคนหนึ่งที่ไม่ใช่สามีของนาง ไม่ต้องสงสัยเลยว่าใครบางคนคงจะถามพระเยซูเกี่ยวกับเหตุการณ์ตอนนี้ แต่พระองค์ทรงช่วยหญิงน่าสงสารคนนี้ให้รอดและการฟื้นฟูก็แพร่ไปทั่วเมืองนั้นเพราะคำพยานของนาง

ผมเชื่อว่าราหับเป็นอย่างที่พระวจนะของพระเจ้าบอกเรว่านางเป็นจริง ๆ ผมไม่รู้ทำไม จากคนทั้งหมดในเมืองเยรีโค พระองค์ถึงทรงเลือกนางเพื่อซ่อนตัวผู้สอดแนม นั่นเป็นนงการของพระเจ้า และเราไม่จำเป็นต้องปกป้องเกียรติแห่งพระวจนะของพระองค์ มันยืนหยัดผ่านการทดสอบมาหลายร้อยปีแล้วและมันจะยืนหยัดมั่นคงต่อไปในยามที่โลกถูกเป็นไฟ!

ราหับเป็นหญิงโสเภณีคนหนึ่งและนางเป็นที่ถูกโดยชาวเมืองเยรีโค แต่นางช่วยชีวิตผู้สอดแนมสองคนนั้นโดยวิธีเดียวที่นางมี: นางซ่อนตัวพวกเขาไว้-พระวจนะของพระเจ้าประกาศว่านางทำสิ่งที่นางทำโดยความเชื่อ

มันเป็นเรื่องน่าเศร้าและน่าสะอิดสะเอียนที่คน ๆ หนึ่งต้องเป็นหญิงโสเภณี แต่พระเจ้าทรงรักจิตวิญญาณทุกดวงและพระองค์สามารถช่วยหญิงโสเภณีคนหนึ่งให้รอดได้อย่างง่ายดายตายพอ ๆ กับที่พระองค์สามารถช่วยเด็กชายหรือเด็กหญิงที่เรียนรวีให้ได้รับความรอด บาปก็คือบาป และพระเจ้าทรงเกลียดชังบาปทั้งหมด-แต่พระองค์ทรงรักคนบาป จากสวนเอเดนมาจนถึงวินาทีนี้ พระองค์ทรงจัดเตรียมตัวแทนที่ไร้ความผิดผู้หนึ่งสำหรับคนทั้งหลายที่จะยอมรับพระองค์ ในสายพระเนตรของพระเจ้าไม่มีสิ่งที่เป็น “บาปเล็ก ๆ” และ “บาปใหญ่ ๆ” ยากอบ 2:10 บอกเรว่า “ผู้ใดก็ตามที่จะรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด และยังคงผิดอยู่ในข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้มีความผิดในพระราชบัญญัติทั้งหมด” มันเป็นเรื่องเลวร้ายที่จะเป็นผู้หลงหาย ไม่ว่าคน ๆ นั้นจะเป็นคนบาปที่น่าสังเวช หรือคนบาปที่เคร่งศาสนาและน่านับถือ พระเจ้าทรงช่วยคนชั้นสูงให้รอด พระองค์ทรงช่วยยาจกขอทานให้รอด พระองค์จะช่วยกษัตริย์องค์หนึ่งให้รอด และพระองค์จะช่วยหญิงโสเภณีคนหนึ่งให้รอด และถึงแม้ราหับเป็นหญิงโสเภณี ความเชื่อของนางในพระเจาก็ใส่ชื่อของนางไว้ในบทเดียวกันนี้ของพระวจนะของพระเจ้ากับชื่อของอับราฮัม โมเสส ดาวิด และคนอื่น ๆ ที่มีอุปนิสัยที่มีเกียรติ ชื่อตรง และสะอาด-เหล่าผู้นำของประชาชน

เหตุผลที่ราหับไม่ได้พินาศไปกับชาวเมืองเยรีโคก็คือว่า นางเชื่อพระเจ้า และหญิงผู้ที่มีชื่อเสียงแ่ ๆ ทราบเกี่ยวกับพระเจ้าได้อย่างไร? เนื่องจากความเชื่อมาโดยการได้ยินและการได้ยินโดยพระวจนะของพระเจ้า นางได้ความเชื่อนั้นเพื่อจะรับความรอดได้อย่างไร? ข่าวสารนั้นไปถึงเมืองเยรีโคได้อย่างไร ผมไม่รู้ แต่มันไปถึงที่นั่นจริง ๆ เพราะในโยชูวา 2:9-11 ราหับกล่าวแก่พวกผู้สอดแนมว่า:

“ดิฉันทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่พวกท่านแล้ว และความหวาดกลัวของพวกท่านได้ตกอยู่บนพวกเรา และบรรดาชาวแผ่นดินก็หมดสิ้นเรี่ยวแรงเพราะเหตุพวกท่าน เพราะว่าพวกเราได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้ทะเลแดงแห้งไปต่อหน้าพวกท่าน เมื่อพวกท่านได้ออกมาจากอียิปต์ และสิ่งที่พวกท่านได้กระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองของคนอโมไรต์ ที่อยู่บนฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือสินหินและโอก ผู้ซึ่งพวกท่านได้ทำลายเสียสิ้น และทันทีที่พวกเราได้ยินสิ่งเหล่านี้ ใจของพวกเรา ก็ละลายไป และไม่มี ความกล้าหาญเหลืออยู่ในคนหนึ่งคนใดอีกต่อไปเลย เพราะเหตุพวกท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าในสวรรค์เบื้องบน และในแผ่นดินโลกเบื้องล่าง!”

ใช่ครับ ราหับเป็นหญิงโสเภณี แต่นางเชื่อพระเจ้า และเมื่อนางเชื่อพระเจ้า นางก็เลิกเป็นหญิงโสเภณี และกลายเป็นลูกของพระเจ้า และนางกับครอบครัวของนางได้รับการปกป้องเมื่อคนอิสราเอลเคลื่อนทัพเข้ายึด

เมืองเยรีโค พระคัมภีร์กล่าวชัดเจนว่าราหับ “ไม่ได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ไม่ได้เชื่อ”

การที่ราหับซ่อนตัวพวกผู้สอดแนมชาวฮีบรูและช่วยพวกเขาหนีข้ามกำแพงเมืองเยรีโคไปเป็นการเริ่มต้นของเหตุการณ์ที่น่าสนใจซึ่งต่อเนื่องเป็นลูกโซ่ ซึ่งบันทึกเหตุการณ์นี้ชวนประทับใจมากที่สุดเรื่องหนึ่งในพระวจนะของพระเจ้าทั้งเล่ม หลังจากการช่วยให้พ้นอันตรายของนางเมื่อชาวอิสราเอลยึดเมืองเยรีโค นางก็อาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และไม่ว่านางจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตามตอนเป็นคนต่างชาติ นางก็ดำเนินชีวิตแบบไร้ข้อกังขาหลังจากที่นางกลับใจมาเชื่อพระเจ้าที่แท้จริง

ชาวเมืองเยรีโคกลัวลูกหลานของอิสราเอล และ “เมืองเยรีโคถูกปิดกั้นไว้อย่างแน่นหนา...ไม่มีใครออกไป และไม่มีใครเข้ามาเลย” (ยชว. 6:1) ยามทุกคนอยู่ประจำตำแหน่งของตนบนกำแพงและใบหน้าของประชาชนเหล่านั้นก็เคร่งเครียดขณะที่พวกเขาเฝ้าดูกิจกรรมที่ไม่ธรรมดาซึ่งกำลังเกิดขึ้นอยู่รอบกำแพงเมืองของพวกเขา

เราอาจนึกภาพออกว่ากษัตริย์เรียกเหล่าที่ปรึกษาผู้มีสติปัญญาแห่งราชสำนักของเขา และพวกเขาหารือเกี่ยวกับการกระทำอันแปลกประหลาดของชนชาตินั้นที่อยู่นอกกำแพง อนาคตของเมืองเยรีโคเป็นเรื่องน่ากังขาและมีการประกาศภาวะฉุกเฉิน แต่มีบ้านอยู่หลังหนึ่งบนกำแพงใหญ่นั้น-บ้านของราหับหญิงโสเภณีนั้น-อันเป็นที่ซึ่งความเชื่อเข้มแข็ง

มีการตกลงกันแล้วระหว่างราหับกับชาวฮีบรูสองคนนั้นว่าบ้านของนางและญาติพี่น้องของนางจะได้รับการปกป้อง และเพื่อเป็นสัญญาณว่าพวกเขาอยู่ในบ้านหลังนั้น ด้ายสีแดงจะต้องถูกผูกไว้จากหน้าต่าง อันเป็นการรับประกันว่าพวกเขาจะได้รับการปกป้อง

นี่นำเสนอภาพอันงดงามของความรอด ผู้สอดแนมสองคนนั้นให้คำมั่นสัญญา ราหับเชื่อคำสัญญานั้น และถึงแม้พลโยธาของอิสราเอลจะต้องเคลื่อนทัพเข้าเมืองนั้น นางก็เชื่อว่าด้ายแดงนั้นเป็นการรับประกันว่านางจะได้รับการปกป้อง เงินทั้งหมดในเมืองเยรีโคก็ซื้อด้ายแดงนั้นไม่ได้ เพราะว่ามันเป็นการรับประกันของราหับว่าจะได้รับการพิทักษ์รักษาขณะที่คนอื่น ๆ ถูกทำลายเพราะความไม่เชื่อ: “และโยชูวาได้ไว้ชีวิตราหับหญิงโสเภณี และครอบครัวบิดาของนาง และสิ่งสารพัดที่นางมีอยู่ และนางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนถึงทุกวันนี้ เพราะนางได้ซ่อนพวกผู้สอดแนม ซึ่งโยชูวาได้ส่งไปเพื่อสอดแนมเมืองเยรีโค (ยชว. 6:25)

นี่เป็นเรื่องที่น่าสนใจมากที่สุด พระวจนะของพระเจ้าไม่ได้เอ่ยชื่อคนอิสราเอลเหล่านั้นที่ได้ผูกมิตรกับหญิงชาวเมืองเยรีโคผู้นี้ แต่ผู้มีจิตใจดีงามในแผ่นดินอิสราเอลบางคนได้ต้อนรับนาง รักนาง และให้บ้านใหม่แก่นาง และขณะที่นางใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางคนอิสราเอล นางก็เติบโตในพระคุณ ในความเชื่อ และในพลกำลัง

เราเชื่อได้เลยว่าราหับเป็นหญิงที่รูปร่างหน้าตาดี เป็นคนที่มีบุคลิกภาพที่ชนะใจคนและความสามารถในการผูกมิตรได้อย่างง่ายดาย แต่บัดนี้นางมีอะไรที่มากกว่านั้น: นางมีพระเยซูคริสต์พระเจ้าอยู่ในใจของนาง นางเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ เป็นหญิงคนใหม่อย่างสมบูรณ์

ชายหนุ่มคนหนึ่งในอิสราเอลได้ตกหลุมรักนางและแต่งงานกับนาง (ผมขอคิดว่าชายหนุ่มคนนี้เป็นหนึ่งในผู้สอดแนมสองคนนั้น แต่นั่นเป็นเพียงการคิดเอาเองของผม พระคัมภีร์ไม่ได้บอกเราว่าเขาเป็นใคร) อย่างไรก็ตาม บันทึกนั้นก็พิสูจน์จริง ๆ ว่าราหับกลายเป็นภรรยาของชาวอิสราเอลคนหนึ่งและพระเจ้าทรง

อวยพรพวกเขา ประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่พวกเขา และพวกเขาเรียกนามของเขาว่าโอบาซ

เราอ่านเกี่ยวกับโอบาซใน นางรูธ 2:1 ว่าเขาเป็น “ชายมั่งคั่งมาก” และมัทธิว 1:5 บอกเราว่า “และสัลโมนให้กำเนิดโอบาซเกิดจากนางราห์ และโอบาซให้กำเนิดโอบเอดเกิดจากนางรูธ และโอบเอดให้กำเนิดเจสซี” เจสซีเป็นบิดาของดาวิด และผ่านทางวงศ์วานของดาวิด พระผู้ช่วยให้รอดได้เสด็จมา!

คุณเห็นแล้วว่า เมื่อพระเจ้าทรงช่วยหญิงโสเภณี ฆาตกร คนมูสา ชโมย-หรือแม้แต่คนดีมีศีลธรรม-ให้ได้รับความรอด คน ๆ นั้นก็กลายเป็นผู้ถูกสร้างใหม่พร้อมกับใจดวงใหม่และชีวิตใหม่ พระเจ้าทรงช่วยให้รอด-พระองค์ไม่ได้ซ่อมแซม: “เหตุฉะนั้นถ้าผู้หนึ่งผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว บรรดาสิ่งเก่า ๆ ก็ล่วงไป ดูเถิด สิ่งสารพัดกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น” (2 คร. 5:17)

โปรดศึกษาหนังสือนางรูธทั้งเล่ม มันมีเนื้อหาสั้นแต่ก็น่าสนใจมาก ๆ และมันจะทำให้ใจของคุณเป็นสุข วันที่ราห์หญิงโสเภณีนั้นในความเชื่อได้ผูกมิตรผู้สอดแนมเหล่านั้นที่โยชูวาส่งเข้าไป นางก็ตัดสินใจทำสิ่งหนึ่งซึ่งหมายถึงพระพรและความชื่นบานที่มาถึงนางในอีกหลายปีข้างหน้า ไม่ว่าคุณเป็นใครหรือคุณเคยทำอะไรมาก่อน ไม่ว่าคุณจะมีภูมิหลังหรือตำแหน่งทางสังคมแบบไหน พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าก็ชำระให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น โดยพระคุณผ่านทางความเชื่อคุณสามารถกลายเป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า ผู้ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ และพระเจ้าสามารถใช้คุณได้อย่างแท้จริงเหมือนกับที่พระองค์ทรงใช้ราห์ ไม่มีสิ่งใดเป็นไปไม่ได้สำหรับพระองค์

เชื้อสายเดียวกันนั้นได้ช่วยชีวิตของพวกผู้สอดแนมและช่วยชีวิตของราห์และครอบครัวของนางเช่นกัน (ยชว. 2:18) มันไม่ใช่เพราะเหตุบังเอิญที่เชื้อคนนั้นมีสีแดงเข้ม พระเจ้าทรงกำหนดมันไว้เช่นนั้นเพื่อเป็นภาพเล็งเห็นของพระโลหิตที่หลังรินของพระเมษโปดกของพระเจ้า จากสวนเอเดนไปจนถึงกลโกธาเราพบเส้นทางเลือด-โลหิตของตัวแตนผู้หนึ่งที่ไร้ความผิด เหมือนอย่างที่เราได้เห็นแก่ลูกหลานของอิสราเอลในอียิปต์ว่า “เมื่อเราเห็นโลหิตนั้น เราจะผ่านเว้นพวกเจ้าไป” พวกผู้สอดแนมก็กล่าวแก่ราห์ว่า “เมื่อพวกเราเห็นเชื้อสีแดงนั้นผู้อยู่ที่หน้าต่างของเจ้า พวกเราจะไว้ชีวิตเจ้าและบรรดาคนที่เจ้ารัก” ราห์เชื่อเช่นนั้นและพระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อของนาง นางและครอบครัวทั้งหมดของนางถูกไว้ชีวิตเมื่อเมืองเยรีโคถูกยึดโดยชนชาติอิสราเอล นางกลายเป็นมารดาของชายผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของพระเจ้าและความเชื่อของนางได้นำส่งราศีมารสู่พระเจ้าและพละกำลังและพระพรมาสู่ผู้เชื่ออีกหลายชั่วอายุคน “บัดนี้จึงมาเถิด และให้พวกเราแยกเหตุผลด้วยกัน” พระเยโฮวาห์ตรัส “ถึงแม้ว่าบาปทั้งหลายของพวกเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้ม บาปเหล่านั้นก็จะขาวดุจหิมะถึงแม้ว่าพวกมันจะแดงเหมือนอย่างผ้าแดง พวกมันก็จะเป็เหมือนอย่างขนแกะ” (อสย. 1:18)

ข้อ 32: “และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะมีเวลาไม่พอที่จะกล่าวถึงกิเดโอน บาราค แซมสัน และเยฟธาห์ ดาวิดด้วย และซามูเอล และศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย”

ผมขอวิธีที่พระเจ้าข้าพเจ้ากล่าวขึ้นต้น: “ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะมีเวลาไม่พอที่จะกล่าวถึง...” พระเจ้าทรงทราบว่าคุณฮีบรูเหล่านั้นไม่ยอมรับประโยชน์จากตัวอย่างแห่งความเชื่อเหล่านี้ พวกเขาก็คงจะไม่ยอมรับประโยชน์หากพระองค์ยกตัวอย่างคนอื่น ๆ อีก พระองค์จึงทรงทำรายชื่อนี้ให้สั้นลงซึ่งอาจต่อไปได้อีกหลายหน้าและหลายบท นี่เป็นจริงในสมัยของเราเช่นกัน เราไม่ต้องการหนังสือใหม่ ๆ เพิ่ม

เข้ากับพระคัมภีร์ของเรา เราไม่ต้องการบทใหม่ ๆ หรือข้อใหม่ ๆ ถ้าเราไม่เชื่อพระวจนะของพระเจ้าอย่างที่มีน เป็นอยู่ เราก็คงไม่เชื่อหากพระองค์ประทานหนังสือหรือการเปิดเผยเพิ่มเติมอีก สิ่งที่เราศรัทธาในนั้นได้มาถึง แล้ว พระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันสมบูรณ์แบบอยู่กับเราแล้ว พระวจนะของพระเจ้าครบบริบูรณ์แล้ว และ ทุกคนที่ได้ยินและเชื่อมั่นก็รับความรอด ไม่มีใครจำเป็นต้องกล่าวเพิ่มเติมอีก

บันทึกเกี่ยวกับกิเดโอนเริ่มต้นในผู้วินิจฉัย 6:11 ตอนที่คนอิสราเอลถูกมอโวกไว้ในมือของเหล่าศัตรูของ พวกเขาเพราะการที่พวกเขาไม่ศรัทธาพระเจ้าต่างดาว หลังจากโยชูวาเสียชีวิต พระเจ้าก็ทรงตั้งพวกผู้วินิจฉัย เพื่อช่วยเหลือประชาชน แต่พวกเขาก็ไม่ยอมฟังพวกผู้วินิจฉัย “พวกเขาได้หันเหอย่างรวดเร็วออกจากทางนั้น ซึ่งบรรพบุรุษของพวกเขาได้ดำเนิน” จงศึกษาค้นคว้า ผู้วินิจฉัย 2:16-19

กิเดโอนเป็นผู้วินิจฉัยคนที่หก ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ปรากฏแก่กิเดโอนและกล่าวแก่เขาว่า “พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า เจ้า ชายฉกรรจ์ผู้กล้าหาญเอ๋ย” (ผู้วินิจฉัย 6:12) เช่นเดียวกับโมเสส กิเดโอน ประกาศว่าตนไม่มีคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับงานที่ใช้ความเป็นผู้นำซึ่งพระเจ้าประทานให้แก่เขา แต่ผ่าน ทางการอัศจรรย์แห่งนั้นและขนมไร้เชื้อเหล่านั้นและการมหัศจรรย์แห่งขนแกะ พระเจ้าทรงรับประกันเขา ว่าพระองค์เองจะประทานพลังและอำนาจหากกิเดโอนจะเพียงมีความเชื่อที่จะเชื่อ

กิเดโอนเชื่อพระเจ้าจริง ๆ เขาได้รับพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมา อยู่บนเขา (ผู้วินิจฉัย 6:34) และเขา “บังเกิดใจกล้าหาญในการต่อสู้” (ฮบ. 11:34) กิเดโอนพร้อมกับชายที่เขา คัดเลือกด้วยตัวเองสามารถรับชัยชนะอย่างท่วมท้นในการสู้รบกับศัตรูจำนวนมหาศาลเพราะว่าเขาเชื่อ พระเจ้า ความเชื่อของกิเดโอนนั้นเข้มแข็งมากเสียจนแม้แต่ก่อนการสู้รบเขาได้กล่าวแก่คนของเขาว่า “จงลุก ขึ้นเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพของเรามีอยู่ในมือของท่านแล้ว!” จงอ่านเรื่องราวของ การสู้รบนั้นในบทที่เจ็ดของหนังสือผู้วินิจฉัย ใจของคุณจะได้รับความยินดี กิเดโอนเชื่อพระเจ้า ชัยชนะได้มาถึง และคนอิสราเอลทั้งหมดนั้นเชื่อพระเจ้า

“มีเวลาไม่พอที่จะกล่าวถึง...บาราค” บาราคมาก่อนกิเดโอนในฐานะเป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้พ้น พระเจ้าตรัสแก่เขาผ่านทางนางเดโบราห์หญิงผู้พยากรณ์ และบอกเขาว่ายาบินกษัตริย์แห่งคานาอันจะถูกมอ โวกไว้ในมือของเขา (ผู้วินิจฉัย 4:4-24) บาราค เช่นเดียวกับโมเสสและกิเดโอน เป็นคนเหนียวอายเล็กน้อยและ จำเป็นที่นางเดโบราห์ต้องไปกับเขาด้วย แต่สิ่งสำคัญก็คือว่าเขาได้ยินและเชื่อฟังพระเจ้า และเขากระทำการกิจโดย ความเชื่อถึงแม้ผู้หญิงสองคนช่วยเหลือเขาก็ตาม เพราะความเชื่อของบาราค “ในวันนั้นพระเจ้าทรงกำราบยา บินกษัตริย์แห่งคานาอันต่อหน้าลูกหลานของอิสราเอล และมือของลูกหลานของอิสราเอลก็เจริญขึ้น และมีชัย ต่อยาบินกษัตริย์แห่งคานาอัน จนกระทั่งพวกเขาได้ทำลายยาบินกษัตริย์แห่งคานาอันเสีย” (ผู้วินิจฉัย 4:23,24)

“มีเวลาไม่พอที่จะกล่าวถึง...แซมสัน” เด็กทุกคนที่เข้าเรียนรวี แม้เพียงเวลาสั้น ๆ ย่อมรู้จักเรื่องราว ของแซมสัน-พลังกำลังมหาศาลของเขา ความตกต่ำของเขา และชัยชนะครั้งสุดท้ายของเขา บันทึกนี้ถูกพบใน หนังสือผู้วินิจฉัยบทที่ 13 ถึง 16 จงตั้งใจอ่านบทเหล่านั้น

บาราคได้รับความช่วยเหลือจากผู้หญิงสองคน แซมสันถูกทรยศโดยผู้หญิงสองคน-ภรรยาของเขา จาก

นั่นจึงเดลีลาห์

ก่อนแซมสันเกิด พ่อแม่ของเขาทราบว่าคุณของตนจะ “ตั้งต้นช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของคนฟิลิเตีย” (ผู้วินิจฉัย 13:5) ถึงแม้แซมสันเป็นหนึ่งในพวกผู้วินิจฉัยที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งและเป็นผู้รับใช้ที่ยำเกรงพระเจ้า เขาก็มีความอ่อนแอแบบมนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด และ “พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงตั้งต้นเร้าใจเขา” (ผู้วินิจฉัย 13:25)

“และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตอยู่บนแซมสัน” (ผู้วินิจฉัย 14:19) และคนฟิลิเตียเริ่มถูกลมอบไว้แก่ลูกหลานของอิสราเอลเมื่อแซมสัน ซึ่งถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า เข้ารับตำแหน่ง

เราไม่อ่านว่าพระเจ้าทรงส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งหรือพุ่มไม้ลุกโชนอันหนึ่งมาถึงแซมสัน พระองค์ตรัสแก่เขาโดยตรง ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวาทะของพระเจ้า แซมสันได้ยินพระวาทะของพระเจ้า เขาเชื่อสิ่งที่ตนได้ยิน และถึงแม้เขาทำผิดพลาดหลายหน เขาก็เป็นคนของพระเจ้า และเพราะความเชื่ออันยิ่งใหญ่ของเขา เขาจึงถูกเอ่ยชื่อตรงนี้ท่ามกลางเหล่าผู้ยิ่งใหญ่ฝ่ายวิญญาณใน “เวสต์มินสเตอร์ แอปบี” แห่งความเชื่อ

“มีเวลาไม่พอที่จะกล่าวถึง...เยฟธาห์” เรื่องราวของชายผู้นี้ถูกบันทึกอยู่ในหนังสือผู้วินิจฉัย บทที่ 11:1 จนถึง 12:7 เขาเป็นที่จดจำเพราะคำปฏิญาณที่เขาให้ไว้แต่พระเจ้าก่อนการสู้รบของเขากับคนอัมโมน-คำปฏิญาณที่กล่าวอย่างแรงรีบ (ผู้วินิจฉัย 11:30-40)

เยฟธาห์เป็นคนของพระเจ้า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตอยู่บนเขา (ผู้วินิจฉัย 11:29) และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคนอโมไรต์ คนอัมโมน และคนเอฟราอิมไว้ในมือของเขา เขาเชื่อพระเจ้าและ เช่นเดียวกับกิเดโอน เขาเป็นชายที่กล้าหาญ (ผู้วินิจฉัย 11:1) เขาได้ยินพระวาทะของพระเจ้า เขาเชื่อพระวาทะนั้น และในความเชื่อเขาได้เชื่อฟังพระวาทะนั้น

“มีเวลาไม่พอที่จะกล่าวถึง...ดาวิดด้วย” เราเขียนหนังสือได้อีกเล่มเลยเกี่ยวกับดาวิด! ดาวิดเด็กเลี้ยงแกะคนนั้นหยิบหินห้ำก้อนและสลิง ขึ้นไปต่อสู้กับมนุษย์ยักษ์ชาวฟิลิเตียคนนั้น ฆ่าเขา และทำให้ทั้งกองทัพหวาดกลัวหนีไป

เราไม่รู้ว่าจะเริ่มเขียนเกี่ยวกับดาวิดตรงไหนดี-ดาวิดเด็กเลี้ยงแกะ ดาวิดผู้ฆ่ายักษ์ ดาวิดและซาอูล ดาวิดและโยนาธาน ดาวิดจอมกษัตริย์ ดาวิดผู้แต่งเพลงสดุดีบทที่ยี่สิบสาม เราเขียนได้เยอะมากเกี่ยวกับชายผู้นี้ เรื่องราวชีวิตของเขาถูกพบใน 1 และ 2 ซามูเอล จงอ่านทั้งสองเล่ม จงตั้งใจศึกษามัน

“มีเวลาไม่พอที่จะกล่าวถึง...ซามูเอล” ซามูเอลเป็นทั้งผู้วินิจฉัยและศาสดาพยากรณ์ เขาเกิดมาในครอบครัวของพ่อแม่ที่รักพระเจ้า ถูกอบรมเลี้ยงดูในสิ่งต่าง ๆ ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่อายุยังน้อย เขาแสดงหลักฐานแห่งความเชื่ออันเข้มแข็งในพระเจ้าหลายครั้งหลายหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เขาเจิมตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล มันไม่สอดคล้องเต็มร้อยกับน้ำพระทัยของพระเจ้าที่ประชาชาตินั้นจะมีกษัตริย์องค์หนึ่ง แต่ประชาชนเหล่านั้นก็กล่าวแก่ซามูเอลว่า “ขอให้พวกเรา มีกษัตริย์องค์หนึ่งที่จะวินิจฉัยพวกเรา” ดังนั้นซามูเอลจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อประชาชนนั้น พระเจ้าทรงสดับฟังเสียงของชนชาติอิสราเอล และทรงสั่งซามูเอลให้เจิมตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งเหนือพวกเขา

ซามูเอลไม่เพียงมีความเชื่อ-เขามีพลังกำลังมหาศาลในด้านอุปนิสัยเช่นกัน เขาเผชิญหน้ากษัตริย์ซาอูล และเตือนใจกษัตริย์ถึงความไม่เชื่อฟังของเขาต่อพระเจ้าเมื่อนำของดีที่สุดของคนอัมโมนกลับมา คือ ฝูงสัตว์ ฝูงแพะแกะ และวัวผู้แทนที่จะทำลายพวกมันตามที่พระเจ้าทรงบัญชา และเพราะความไม่เชื่อฟังนี้พระเจ้าจึงทรงปฏิเสธซาอูลในฐานะกษัตริย์ (1 ซมอ. 15)

มันต้องใช้ความกล้าหาญอย่างมากเช่นเดียวกับความเชื่อโดยนัยด้วยสำหรับซามูเอลที่จะเจิมตั้งดาวิดเป็นกษัตริย์ขณะที่ซาอูลยังมีชีวิตอยู่ แต่ซามูเอลแสดงออกถึงความเชื่อแบบที่น้อยคนนักมีในความเชื่อฟังต่อพระวาทะของพระเจ้า

“มีเวลาไม่พอที่จะกล่าวถึง...ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย” เมื่อเราคิดถึงเอลียาห์ เอลีชา อิชยาห์ อาโมส เอสเคียล ดาเนียล เศคาริยาห์-และคนอื่น ๆ อีกมากมาย-เราก็คงพูดไม่หมดและเวลาก็คงจะหมด! แต่ทำไมต้องพูดต่อไปอีกเล่า? ถ้าเราไม่เชื่อบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับอาเบล เอโนค โนอาห์ อับราฮัม โยเซฟ ยาโคบ โมเสส และคนอื่น ๆ ที่ถูกให้รายชื่อไว้ในบทที่ยิ่งใหญ่นี้ เราก็คงไม่เชื่อหากศาสดาพยากรณ์ทั้งหมดที่ถูกกล่าวถึงในพระวาทะของพระเจ้าถูกเอ่ยชื่อให้เราทราบอีกครั้ง

ความเชื่อ

ข้อ 33 และ 34: “ผู้ซึ่งโดยความเชื่อ ได้ปราบอาณาจักรต่าง ๆ ลง ได้กระทำความชอบธรรม ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย ได้ปิดปากของเหล่าสิงโต ได้ดับความรุนแรงแห่งไฟ ได้พ้นจากคมดาบ จากสภาพอ่อนแอที่ถูกทำให้เข้มแข็ง บังเกิดใจกล้าหาญในการต่อสู้ ได้ทำให้บรรดากองทัพของคนต่างชาติเผ่นหนีไป”

พระเจ้าตรัส พวกเขาได้ยิน พวกเขาเชื่อ และโดยทางความเชื่อพวกเขาได้เชื่อฟัง การกระทำต่าง ๆ ของพวกเขานั้นยิ่งใหญ่ ถวายเกียรติพระเจ้า ยังมีชีวิตอยู่วันนี้-และผมเชื่อว่าเราจะพุดคุยกับพวกเขาและขึ้นบานในพวกเขาในชั้นเรียนพระคัมภีร์แห่งสวรรค์ “บนโน้น”! เหล่ากษัตริย์ ศาสดาพยากรณ์ ผู้วินิจฉัย-พวกเขาเคยมีชีวิตและกระทำกิจโดยความเชื่อ

ไม่มีชื่อคนถูกกล่าวถึงในพระคำข้อนี้ เราแค่ถูกบอกว่าคนเหล่านี้ที่มีความเชื่อยิ่งใหญ่ “ได้ปราบอาณาจักรต่าง ๆ ลง ได้กระทำความชอบธรรม ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย” เมื่อเราคิดถึงคนเหล่านั้นที่ “ได้ปิดปากของเหล่าสิงโต” เราก็นึกถึงดาเนียลผู้ซึ่งโดยความเชื่อได้เข้าไปในถ้ำสิงโต อยู่ที่นั่นคืนหนึ่ง และออกมาโดยไม่ได้รับอันตรายเพราะว่าพระเจ้าทรงปิดปากของสิงโตเหล่านั้น นอกจากนี้ ในผู้วินิจฉัย 14:5,6 เราก็อ่านว่าขณะที่แซมสันเดินทางไปยังเมืองทิมนาห์ “สิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามเข้าต่อสู้ท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสวมทับอยู่บนท่านอย่างทรงฤทธิ์ และท่านได้ฉีกสิงโตนั้นออกเหมือนอย่างท่านจะฉีกลูกแพะ และท่านไม่มีอะไรในมือของท่าน”

โดยความเชื่อพวกเขา “ได้ดับความรุนแรงแห่งไฟ” ในที่นี้เรานึกถึงเด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นในดาเนียล 3:12-18 ชัดรัค เมซาค และอาเบดเนโกเข้าไปใจกษัตริย์อย่างชัดเจนเมื่อเขาออกคำสั่งว่าทุกคนที่ไม่ก้มกราบปฏิมากรทองคำของเขาจะถูกโยนเข้าไปในเตาไฟอันร้อนแรง แต่พวกเขาเป็นสามคนที่ไม่ยอมก้มกราบ คำตอบของพวกเขาที่มีต่อคำสั่งของกษัตริย์ก็คือ “โอ ข้าแต่เนบูคัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่กังวลใจที่จะตอบพระองค์ในเรื่องนี้เลย หากเป็นเช่นนั้นคือ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ปรนนิบัติ สามารถ

ช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาไฟอันร้อนแรงนั้น พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์ โอ ข้าแต่กษัตริย์ แต่หากไม่เป็นเช่นนั้น ขอพระองค์ทรงทราบเถิด โอ ข้าแต่กษัตริย์ ว่าพวกข้าพระองค์จะไม่ปรนนิบัติพระทั้งหลายของพระองค์ และไม่นมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น” (ดนล. 3:16-18)

พระเจ้าทรงให้เกียรติความเชื่อของชายชาวฮีบรูสามคนนี้ และเมื่อพวกเขาออกมาจากเตาไฟนั้น “และบรรดาประมุข ผู้ว่าราชการทั้งหลาย และพวกนายร้อย และเหล่าที่ปรึกษาของกษัตริย์ ซึ่งมามุงดู ได้เห็นชายสามคนนี้ ผู้ซึ่งไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของพวกเขา และผมแห่งศีรษะของพวกเขาก็มิได้ไหม้เกรียม และเสื้อคลุมของพวกเขาก็ไม่ถูกเปลี่ยนแปลง และไม่มีการไหม้ไฟมาติดตัวพวกเขาเลย” (ดนล. 3:27) โดยความเชื่อชายหนุ่มสามคนนี้ได้ประสบและเอาชนะการทดลองที่รุนแรงที่สุดคราวหนึ่งที่มีบันทึกอยู่ในพระคัมภีร์

โดยความเชื่อพวกเขา “ได้พ้นจากคมดาบ” ในที่นี้เราคิดถึงดาวิดผู้พ้นคมดาบของโกลิอัท และผู้ซึ่งหนีพ้นความตายด้วยน้ำมือของซาอูลมากกว่าหนึ่งหน เราคิดถึงเอลีชา ผู้ถูกช่วยให้พ้นจากดาบของกษัตริย์แห่งอิสราเอล (2 พงษ์กษัตริย์ 6:30,31) และคิดถึงเอลีซาห์ผู้ถูกช่วยให้พ้นจากคำขู่ของนางเยเซเบลผู้ชั่วร้าย

โดยความเชื่อพวกเขา “จากสภาพอ่อนแอก็ถูกทำให้เข้มแข็ง” ในที่นี้เราอาจเอ่ยชื่อกิเดโอน โมเสส โยชูวา และคนอื่น ๆ อีกมากมาย อิสยาห์ร้องบอกว่า “วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าถูกตัดออกแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนที่มิริมฝีปากที่ไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในท่ามกลางประชากรที่มิริมฝีปากที่ไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา” (อิสยาห์ 6:5) เยเรมีย์ทูลว่า “โอ้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูกษัตริย์ ข้าพระองค์พูดไม่เป็น เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเด็ก” (ยรม. 1:6) เราคิดถึงแซมสันจอมพลัง ผู้ซึ่งโดยทางความเชื่อได้พละกำลังของตนกลับคืนมาและ “คนที่ตายซึ่งท่านฆ่าเมื่อครั้งท่านตายนี้ ก็มากกว่าคนทั้งหลายซึ่งท่านได้ฆ่าในชีวิตของท่าน” (ผู้วินิจฉัย 16:30)

โดยความเชื่อพวกเขา “บังเกิดใจกล้าหาญในการต่อสู้” ในที่นี้เราก็คงคิดถึงดาวิดด้วย “ซาอูลได้ฆ่าคนเป็นพัน ๆ ของพระองค์ และดาวิดได้ฆ่าคนเป็นหมื่น ๆ ของท่าน” (1 ซมอ. 18:7) ใน 2 ซามูเอล 22:33,35 เขากล่าวว่า “พระเจ้าทรงเป็นความเข้มแข็งและเป็นกำลังของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าดีเลิศทุกประการ...พระองค์ทรงสอนมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม จนค้อนธนูเหล็กกล้าถูกหักด้วยแขนของข้าพเจ้า”

โดยความเชื่อพวกเขา “ได้ทำให้บรรดากองทัพของคนต่างชาติเผ่นหนีไป” นี่ทำให้เรานึกถึงโยชูวา กิเดโอน บาราค เยฟธาห์ และเหล่าผู้นำคนอื่น ๆ ของพระเจ้าในท่ามกลางมนุษย์ พระเจ้าทรงเป็นเหมือนเดิมวันนี้ อย่างที่พระองค์ทรงเป็นในสมัยที่วีรบุรุษเหล่านี้แห่งความเชื่อนั้นได้ยับยั้งปากของพวกสิงโต ดับความรุนแรงของเปลวไฟ และทำให้บรรดากองทัพของคนต่างชาติเผ่นหนีไป เราเองก็มีการรับประกันที่ว่าเราเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ผู้ได้ทรงรักเรา ไม่ว่าเราจะเผชิญสิ่งใดที่มาในรูปของการลอบใจ การทดลอง ความเจ็บไข้ และความผิดหวัง ความเชื่อก็เอาชนะได้! ผู้เชื่อทั้งหลายวันนี้สามารถบังเกิดใจกล้าหาญในการต่อสู้อันดีแห่งความเชื่อได้ โดยความเชื่อเราสามารถสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า พิสูจน์ได้ว่าเราเป็นเหล่าทหารที่ดีแห่งกางเขนนั่น และทำให้ชาวโลกละลาย จงศึกษาค้นคว้าเอเฟซัส 6:10-18, โรม 8:31-39

ความเชื่อมาโดยการได้ยิน และการได้ยินโดยพระวาระของพระเจ้า ดังนั้นขอให้เราศึกษาค้นคว้าอย่างขยันขันแข็ง ให้ความละเอียด ในការอ่านพระวาระ และขอให้เราเชื่อสิ่งที่เราอ่าน ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง และมนุษย์ทุกคนเป็นผู้สุสา

ข้อ 35: “พวกผู้หญิงก็ได้รับคนตายของพวกนางให้กลับฟื้นคืนชีวิตอีก และคนอื่น ๆ ก็ถูกทรมาน โดยไม่ยอมรับการช่วยให้พ้น เพื่อพวกเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันดีกว่า”

อีกครั้งที่ไม่มีมีการกล่าวถึงชื่อผู้คน แต่คนเหล่านี้ก็มีเกียรติในสายพระเนตรของพระเจ้าพอ ๆ กับคนเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อในข้อพระคำหลายข้อก่อนหน้านั้นของบทนี้

โดยความเชื่อ “พวกผู้หญิงก็ได้รับคนตายของพวกนางให้กลับฟื้นคืนชีวิตอีก” ลูกที่เสียชีวิตของหญิงม่ายคนหนึ่งที่เมืองศารเพทถูกทำให้คืนสู่ชีวิตอย่างอัศจรรย์ผ่านทางการใช้และความเชื่อของเอลียาห์ (1 พงศ์กษัตริย์ 17:17-24) บุตรของหญิงชาวชูเนมถูกทำให้กลับคืนสู่ชีวิตเมื่อเอลีซาอธิษฐานเผื่อเขา (2 พงศ์กษัตริย์ 4:18-37)

“คนอื่น ๆ ก็ถูกทรมาน...” คำกริยา ทูมปานิดโซ ในที่นี้สื่อถึง “ทุบตีคนหนึ่งจนตาย หรือยึดตัวคนหนึ่งบนวงล้อแห่งการทรมาน” วิสุทธิชนบางคนของพระเจ้าได้เสียชีวิตอย่างสยดสยองเพราะเห็นแก่คำพยานของพวกเขา โดยทนทุกข์ทรมานอันเหลือจะพรรณนาได้

“การเป็นขึ้นมาจากความตายอันดีกว่า” ที่ถูกกล่าวถึงตรงนี้คือ การฟื้นคืนชีพที่ดีกว่าคนเหล่านั้นที่เพิ่งถูกกล่าวถึงไปนั้นซึ่งถูกทำให้เป็นขึ้นมาเพื่อจะตายอีก การฟื้นคืนชีพที่ดีกว่าซึ่งถูกพูดถึงตรงนี้คือ รุ่งเช้าแห่งการฟื้นคืนชีพอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อเราจะได้รับร่างกายของเราที่มีสง่าราศี ที่จะไม่ตายอีกเลย ร่างกายที่จะไม่รู้จักกับความปวดร้าวหรือความตายเลย

พระเจ้าไม่ทรงกระทำกิจกับวิสุทธิชนทุกคนเหมือนกันหมด คนเหล่านี้มีความสัตย์จริง แต่ความเชื่อของพวกเขาไม่ได้ช่วยพวกเขาให้พ้นจากความตาย ดานีเอลมีความเชื่อ-และพระเจ้าทรงช่วยเขาให้พ้นจากความตายในถ้ำสิงโตนั้น เด็กหนุ่มชาวฮีบรูสามคนนั้นมีความเชื่อ-และพระเจ้าทรงช่วยพวกเขาให้พ้นจากเตาไฟอันร้อนแรงนั้น มีกล่าวถึงคนเหล่านั้นที่แบกรับการทรมานนี้ว่าพวกเขาไม่ยอมรับการช่วยให้พ้น ด้วยเหตุนี้เราจึงสรุปว่าการช่วยให้พ้นของพวกเขาจะมาได้ก็ต่อเมื่อพวกเขาปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าที่พวกเขาปรนนิบัติเท่านั้น ดังนั้นโดยความเชื่อพวกเขาจึงแบกรับการทรมาน พวกเขาไม่ยอมถอนคำพูด พวกเขาไม่ยอมปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้าของตน พวกเขามีความเชื่อ พวกเขารู้ว่าพระเจ้าทรงสามารถและจะทรงทำให้พวกเขาเป็นขึ้นจากพวกเขาคนตาย พวกเขามีความเชื่อ แต่ความเชื่อของพวกเขาก็นำการทรมานทุกขมาให้ ไม่ใช่การช่วยให้พ้น พวกเขาตั้งตาคอย “การเป็นขึ้นจากตายที่ดีกว่า” นั้น วันแห่งการเป็นขึ้นอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นที่รออยู่ข้างหน้า

ข้อ 36: “และคนอื่น ๆ ได้ถูกทดลองโดยคำเย้ายอนโหดร้ายและการถูกโบยตี ไขแล้ว ยิ่งกว่านั้นโดยเครื่องพันธนาการต่าง ๆ และการถูกจำคุก”

ผมตั้งตาคอยด้วยใจจดใจจ่อที่จะได้พบกับ “คนอื่น ๆ” เหล่านี้-วิสุทธิชนที่สัตย์ซื่อหมั่นใหญ่ผู้นั้นที่ชื่อของพวกเขาไม่ถูกเอ่ยถึงแม้พวกเขาถูกรวมอยู่ใน “รายชื่อผู้สัตย์ซื่อ” นี้ก็ตาม ข้ออ้างอิงเช่นนี้เป็นข้อพิสูจน์ที่แน่ชัดว่ามนุษย์ไม่ได้เขียนพระคัมภีร์ ถ้ามนุษย์ได้เขียนบันทึกเรื่องราวนี้ เขาก็คงบอกชื่อ ที่อยู่ และเบอร์โทรศัพท์ของ

“คนอื่น ๆ” เหล่านี้ไปแล้ว

นี่เป็นจริงเช่นกันในลูกา 5:17-26 ที่พระเยซูทรงรักษาชายคนหนึ่งที่เป็นอัมพาตให้หาย และในมาระโก 7:31-37 ในการรักษาชายคนนั้นที่หูหนวกและเป็นใบ้ให้หาย คุณจะสังเกตเห็นว่า “พวกเขา” หย่อนชายที่เป็นอัมพาตคนนั้นลงมาทางหลังคา และ “พวกเขา” พาคนที่หูหนวกและเป็นใบ้ขึ้นมาหาพระองค์ ในทั้งสองเหตุการณ์การอัศจรรย์เหล่านี้ถูกพรรณนาอย่างละเอียด แต่ “พวกเขา” ไม่ถูกเอ่ยชื่อ!

ถ้ามนุษย์เป็นผู้แต่งพระคัมภีร์ เขาก็คงเอ่ยชื่อบุคคลเหล่านี้ไปแล้ว แต่มนุษย์ไม่ได้แต่งพระคัมภีร์ พระเจ้าทรงบอกเหล่าผู้บริสุทธิให้เขียนพระคัมภีร์ตามคำตรัสและพวกเขาที่บันทึกข้อความเหล่านี้ลงไป

คนอื่น ๆ เหล่านี้ “ได้ถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยอันโหดร้ายและการถูกโบยตี...เครื่องพันธนาการต่าง ๆ และการถูกจำคุก” คราวนี้มีคนเสนอแนะว่าเนื่องจากคนเหล่านี้ไม่ถูกเอ่ยชื่อ พวกเขาจึงทนทุกข์น้อยกว่าคนเหล่านั้นที่ถูกเอ่ยชื่อ แต่การสรุปเช่นนี้ก็ไม่ได้ถูกต้อง คนเหล่านั้นที่ติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้าถูกเยาะเย้ยและถูกหัวเราะเยาะโดยครอบครัวของตนและคนที่พวกเขารักด้วยซ้ำ และความเจ็บปวดของจิตใจก็บาดลึกยิ่งกว่าความเจ็บปวดฝ่ายร่างกาย คุณจะสังเกตเห็นว่าพระคัมภีร์ข้อนี้อีกกล่าวว่าพวกเขาสู้ทนคำเยาะเย้ยอันโหดร้าย ไม่ใช่แค่การดูหมิ่นธรรมดา ๆ หรือการไม่ให้ความเคารพ

คริสเตียนทั้งหลายมักถูกจำคุก หลายครั้งในคุกใต้ดินที่ไม่มีแสงสว่าง ขาดอาหารบ่อยครั้ง เนหะมีย์ทนทุกข์การเยาะเย้ยอันทารุณและการทดลองอย่างหนักภายใต้การปกครองของสันบาลัทและโทปืออาห์คนอัมโมน (เนหะ. 4:1-4) แซมสันทนทุกข์การล้อเลียนอันทารุณอย่างเหลือเชื่อโดยน้ำมือของคนฟิลิสเตีย (ผู้วินิจฉัย 16:25) เปาโลถูกเขียนตี ถูกเอาหินขว้าง ถูกจำคุก เกือบถึงตายบ่อย ๆ (อ่าน 2 โครินธ์ 11:22-28 คำพยานของเขาเองเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้ที่เขาสู้ทนเพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ) โยเซฟถูกกล่าวหาอย่างผิด ๆ และถูกจำคุกอย่างไม่เป็นธรรม (ปฐม. 39:7-20) เยเรมีห์ถูกจองจำในคุกใต้ดินที่ไม่มีน้ำ มีแต่โคลนตมลึก และเยเรมีห์จมลงในโคลนตมนั้น เกือบตัวมาก่อนที่เขาจะถูกดึงขึ้นมาโดยเชือกที่ทำจากผ้าซีริบเก่า ๆ และถูกนำมารอดได้รักรักษาของเขาเพื่อกันไม่ให้บาดเข้าเนื้อตอนที่เขาถูกดึงขึ้นมาจากคุกใต้ดินนั้น (ยรม. 38:1-13) มีคยาห์ที่ถูกจำคุกและถูกเลี้ยงด้วย “ขนมปังแห่งความทุกข์และด้วยน้ำแห่งความทุกข์” (1 พงศ์กษัตริย์ 22:27)

ใช่แล้วครับ “คนอื่น ๆ” เหล่านี้ซึ่งชื่อของพวกเขาไม่ถูกบันทึกไว้ที่ไหนเลยในหนังสือหกสิบหกเล่มของพระคัมภีร์ได้ทนทุกข์การเยาะเย้ย การโบยตี ความยากลำบาก การติดคุก ความทิว ความกระหาย ความเหน็ดเหนื่อย แต่พวกเขาเป็นคนที่มีความเชื่อ-พวกเขาเชื่อพระเจ้า! พระเจ้าไม่ทรงเห็นสมควรที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นจากการทนทุกข์ แต่วันหนึ่งพวกเขาจะร่วมแบ่งปันในการฟื้นคืนชีพอันเปี่ยมสง่าราศีนั้นเมื่อวิสุทธิชนทุกคนจะได้รับร่างกายอันทรงสง่าราศีและจะไม่มีอาการเจ็บปวดอีกเลยสำหรับลูก ๆ ของพระเจ้า!

บางทีพวกคุณบางคนได้อ่านข้อความเหล่านี้ที่อยู่อาจทนทุกข์กับการเยาะเย้ยและการถากถาง บางทีคุณอาจมาถึงจุดที่คุณเกือบพร้อมแล้วที่จะยอมแพ้ แต่พระเจ้าประทานพระคุณที่จำเป็นให้เสมอ พระเจ้าตรัสแก่เปาโลว่า “พระคุณของเราก็เพียงพอสำหรับเจ้า” และถ้าคุณกำลังลุ่มหลงเข้าไปในน้ำลึก ถ้าคุณกำลังเผชิญกับความลำบาก การเยาะเย้ยอันทารุณจากครอบครัวและเพื่อนฝูงของคุณ จงระลึกถึง “คนอื่น ๆ” เหล่านี้ที่ได้ทนทุกข์เพราะเห็นแก่พระคริสต์ เมื่อคนอื่น ๆ ทุกคนทอดทิ้งเรา พระเจ้าจะทรงรับเราไว้ พระองค์จะไปกับเรา

จนถึงปลายทาง และเดินไปกับเราผ่านหุบเขาแห่งงามมีดนั้น ผมขอกล่าวซ้ำ-เราเป็นมากกว่าเหล่าผู้พิชิตโดยทางพระองค์ที่ได้ทรงรักเรา

ข้อ 37: “พวกเขาถูกหินขว้าง พวกเขาถูกลือเป็นท่อน ๆ ถูกทดลอง ถูกฆ่าด้วยดาบ พวกเขาพเนจรไปทั่วโดยนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ โดยเป็นคนแร้นแค้น ได้รับความทุกข์ยากและถูกทรมาณ”

เราไม่สามารถจินตนาการวิธีที่ทำให้ตายได้ซึ่งโหดร้าย สร้างความเจ็บปวด และสยดสยองมากกว่าที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้แล้ว!

“พวกเขาถูกหินขว้าง...” ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม การเอาหินขว้างถูกกำหนดให้เป็นวิธีลงโทษสำหรับการทำผิดหลายประการ ในเลวีนิติ 24:14 คนเหล่านั้นที่ถูกพบว่ามี ความผิดโทษฐานหมิ่นประมาทพระเจ้าก็ถูกหินขว้าง ในกันดารวิถี 15:32-36 ประชาชนถูกบัญชาให้เอาหินขว้างชายคนหนึ่งทีละเม็ดวันสะบาโต คนเหล่านั้นที่มีความผิดในการเล่นซุกก็ถูกหินขว้าง-ทั้งผู้ชายและผู้หญิง

แต่การเอาหินขว้างไม่ได้ถูกใช้เสมอไปกับคนเหล่านั้นที่มีความผิดในการทำผิด ใน 2 พงศาวดาร 24:20, 21 เศคาริยาห์ถูกเอาหินขว้างเพราะไปตำหนิประชาชนเพราะบาปทั้งหลายของพวกเขา ใน 1 พงศกษัตริย์ 21:13 นาโบทถูกเอาหินขว้างตามคำสั่งของพระนางเยเซเบลเพราะอาหับอยากได้สวนองุ่นของนาโบท สวรรค์เท่านั้นมีบันทึกเกี่ยวกับวิสุทธิชนของพระเจ้าหลายร้อยคน หลายพันคน หรือแม้แต่หลายหมื่นคนที่ถูกฆ่าตายโดยถูกเอาหินขว้างและวิธีอื่น ๆ สเตเฟนเป็นมรณะสักขีคนแรกของคริสตจักรที่ถูกบันทึกว่าเสียชีวิตโดยถูกเอาหินขว้าง (กิจการ 7:54-60) ที่เมืองลิสตรา ผู้คนพยายามที่จะฆ่าอัครทูตเปาโลโดยเอาหินขว้าง (กิจการ 14:19) แต่วิสุทธิชนเหล่านั้นมาล้อมรอบตัวเขาและอธิษฐาน และพระเจ้าทรงทำให้เขาเป็นขึ้นมา ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่าเปาโลถูกฆ่าตายแล้วจริง ๆ และเชื่อว่าพระเจ้าทรงทำให้เขาเป็นขึ้นจากพวกคนตายจริง ๆ นี้ถูกบ่งบอกใน 2 โครินธ์ 12:1-4

“พวกเขาถูกลือเป็นท่อน ๆ...” เราไม่อาจจินตนาการความตายที่สยดสยองมากไปกว่านี้ได้แล้ว! กระนั้นมันก็เป็นเรื่องปกติในสมัยของเหล่าวิสุทธิชนที่สัตย์ซื่อซึ่งถูกเอ่ยชื่อในบทนี้ของหนังสือฮีบรู ถ้าคุณไม่มีหนังสือ เหล่ามรณะสักขีที่เป็นคริสเตียน ผมก็ขอเสนอแนะให้คุณมาอ่านสักเล่ม มันเป็นบันทึกของแท้ที่เชื่อถือได้เกี่ยวกับการเป็นมรณะสักขีของคริสเตียนหลายพันคนที่ยอมมอบชีวิตของตนเพื่อทำให้อุดมการณ์ของพระคริสต์แพร่ไป คุณจะซาบซึ้งพระเยซูมากกว่าที่เคยเมื่อคุณอ่านบันทึกเรื่องราวเหล่านั้น

วิธีในการลือร้ายคน ๆ หนึ่งเป็นท่อน ๆ ก็ผิดมนุษย์จริง ๆ! คนที่จะถูกฆ่ามักถูกใส่ไว้ในท่อนซุงกลางอันหนึ่ง และจากนั้นด้วยเลื่อยหยาบอันหนึ่ง ท่อนซุงนั้นและคนที่อยู่ข้างในก็ถูกผ่าเป็นสองท่อน แต่วิสุทธิชนเหล่านั้นของพระเจ้าที่ตายในลักษณะนี้ก็ได้คืนค่า พวกเขาไม่ได้ปฏิเสธองค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเขาตายโดยมองล่วงหน้าไปยัง “การเป็นขึ้นจากตายที่ดีกว่า” นั้น

“พวกเขาถูกทดลอง...” ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสถึงการทดลองสุดขีดเหล่านั้นที่ซาตานโยนใส่เหล่าวิสุทธิชนที่ถูกฆ่าเป็นมรณะสักขี โดยทดลองพวกเขาให้ปฏิเสธพระเจ้าและหันไปจากความเชื่อนั้น โมเสสถูกทดลองโดยความมั่งคั่งและชื่อเสียงแห่งอียิปต์ เขาอาจกลายเป็นกษัตริย์ของแผ่นดินยิ่งใหญ่ได้ ดานีเอลถูกทดลองให้เข้าส่วนในเหล้าองุ่นของกษัตริย์และกินอาหารของกษัตริย์-แต่เขา “ตั้งใจไว้ในใจของตน” ที่จะยัง

คงสัจจริงต่อพระเจ้าของตน โยเซฟถูกทดลองอย่างแสนสาหัส เอเสเคียลถูกทดลอง เช่นเดียวกับคนอื่น ๆ อีกมากมาย แต่คนเหล่านี้เป็นผู้มีความเชื่อ “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ” และความเชื่อคือชัยชนะที่เอาชนะโลก เนื้อหนัง และพญามาร

“พวกเขาถูกฆ่าด้วยดาบ...” คนกลุ่มนี้ย่อมมีจำนวนมากกว่าคนที่ “ได้พ้นจากคมดาบ” ในข้อ 34 อย่างไม่ต้องสงสัย ใน 1 พงศ์กษัตริย์ 18:4 เราถูกบอกว่า “เยเซเบลได้ขจัดพวกผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ออกไป” ซึ่งแน่นอนว่าหมายความว่านางสั่งตัดศีรษะพวกเขาโดยใช้ดาบหรือเครื่องมือประหารชีวิตแบบอื่น เช่น กิโยติน เฮโรดฆ่ายากอบด้วยดาบ (กิจการ 12:2)

“พวกเขาทนเจ็บไปทั่วโดยนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ โดยเป็นคนแร้นแค้น ได้รับความทุกข์ยากและถูกทรมาณ” ผู้สัจที่ซื่อมักไม่ค่อยได้สวมเสื้อคลุมแบบกษัตริย์แน่นอนว่าชายหญิงบางคนที่เป็นเชื้อพระวงศ์ได้เป็นผู้เชื่อที่สัจซื่อ แต่คนเหล่านั้นก็มีจำนวนน้อยและเทียบกันไม่ได้เลย เหล่าผู้รับใช้ของพระเจ้าปกติแล้วก็แต่งกายด้วยชุดที่ต่ำต้อย ในสมัยของอับราฮัม ดาวิด และโมเสส หนังแกะและหนังแพะถูกสวมใส่โดยพวกเขา ศาสดาพยากรณ์ของพระเจ้า และบ่อยครั้งคนเหล่านั้นก็ขัดสน แสบไม่มีอาหารจะกินและเงินน้อยกว่า พวกเขาถูกข่มใจในทุกด้าน ถูกทรมาณในวิธีอันยากจะนับได้ แต่แม้ตกอยู่ในสภาพการณ์เช่นนั้น พวกเขาก็เชื่อพระเจ้า และเชื่อฟังพระวาระของพระองค์ พวกเขาเห็นด้วยตาฝ่ายวิญญาณสิ่งที่คนไม่เชื่อไม่สามารถมองเห็นได้ พวกเขาตั้งตาคอยนครหนึ่งซึ่งผู้สร้างและนายช่างของมันคือพระเจ้า

ผมได้มีโอกาสหลายปีก่อนในการเดินไปตามซากปรักหักพังของสนามกีฬาอันยิ่งใหญ่ในกรุงโรม ผมเดินท่องไปในท่ามกลางห้องทับต่าง ๆ ที่พวกสัตว์ป่าเคยถูกเก็บไว้ และได้เห็นอุโมงค์เหล่านั้นซึ่งพวกสัตว์ป่าถูกด้อนเข้าไปในสนามกีฬาเพื่อต่อสู้กับพวกคริสเตียน ผมได้เห็นเชิงเทียนต่าง ๆ ซึ่งพวกวิสุทธิชนถูกจับมัดติดเข้ากับพวกมัน ร่างกายของพวกเขาถูกทำให้ชุ่มโชกด้วยน้ำมันและถูกจุดไฟเพื่อให้ความสว่างสำหรับการแสดงในสนามกีฬานั้น โดยมีผู้ชมนับหมื่นเฝ้าดูขณะที่พวกสิงโตและพวกเสือที่หิวโหยกัดกินวิสุทธิชนเหล่านั้น

ผมขอรับสารภาพว่าขณะที่ผมเดินท่องไปในท่ามกลางซากปรักหักพังเหล่านั้นในกรุงโรม ผมก็รู้สึกเสียส้นหลังวาบและน้ำตา ร้อน ๆ ไหลอาบแก้มของผม ด้วยกล้องถ่ายรูปของผม ผมถ่ายรูปหลายใบของสถานที่แห่งนั้นซึ่งเป็นที่ ๆ วิสุทธิชนจำนวนมากประทับตราคำพยานของพวกเขาด้วยโลหิตของพวกเขา ยอมตายเพื่อความเชื่อนั้น ยอมตายด้วยความมรณาอันแสนสยดสยองเหล่านั้น ผมตั้งตาคอยที่จะได้พบคนเหล่านั้นในสวรรค์สักวันหนึ่ง และไม่ว่าเมื่อถึงตอนนั้นพวกเขาอาจเล่าให้เราฟังเกี่ยวกับมัน

ข้อ 38: “(ผู้ซึ่งโลกนี้ไม่สมควรเลย) พวกเขาทนเจ็บไปในบรรดาถิ่นทุรกันดารและในภูเขาทั้งหลาย และในถ้ำและโพรงต่าง ๆ แห่งแผ่นดินโลก”

พระคำข้อนี้แสดงออกถึงการตีค่าของพระเจ้า คุณค่าที่แท้จริง โลกไม่อยากจะคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นที่เป็นเหล่าพยานที่แท้จริงของพระเจ้า โลกมองดูผู้เชื่อราวกับเป็นคนโง่-แต่พระเจ้าทรงกลับด้านการเปรียบเทียบนั้น ในมัทธิว 16:25,26 พระเยซูตรัสว่า “ผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเอาชีวิตของตนรอด จะเสียชีวิตนั้น และผู้ใดก็ตามที่ปรารถนาจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ก็จะพบชีวิตนั้น เพราะผู้ใดจะได้ประโยชน์อะไร ถ้าผู้นั้นจะได้โลกทั้งสิ้น และต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตนเอง หรือผู้นั้นจะเอาอะไรมาแลกกับจิตวิญญาณของ

ตน”

ผู้เชื่อทั้งหลายไม่รู้สึกเหมือนอยู่บ้านเมื่ออยู่ในโลกนี้ เราเป็นคนต่างถิ่นและผู้สัญจร ความเป็นพลเมืองของเราอยู่ในสวรรค์ มรดกของเราอยู่ในสวรรค์ เราหลายคนมีคนที่เรารักอยู่ในสวรรค์ และสิ่งที่สำคัญที่สุดเหนือสิ่งอื่นใด พระเยซูทรงอยู่ที่นั่น! โลกรักคนของมัน แต่เราไม่นึกเสียใจเลยที่เราไม่เป็นที่ยอมรับของโลก พระเยซูทรงสอนอย่างชัดเจนแล้วว่าคริสเตียนทั้งหลายจะเจอกับการล่องใจและความยากลำบากขณะที่อยู่บนแผ่นดินโลก แต่ในยอห์น 16:33 พระองค์ทรงสัญญาว่า “...จงชื่นใจเถิด เราชนะโลกแล้ว!”

เปาโลกล่าวแก่ทิโมธีว่า “ใช่แล้ว และทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12)

“พวกเขาพาเนจอร์ไปในบรรดาถิ่นทุรกันดารและในภูเขาทั้งหลาย และในถ้ำและโพรงต่าง ๆ แห่งแผ่นดินโลก” พระเยซูตรัสว่า “บรรดาสุนัขจิ้งจอกมีโพรงทั้งหลาย และนกเหล่านั้นแห่งฟ้าอากาศมีรังทั้งหลาย แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะของตน” (มธ. 8:20) เหล่าผู้ติดตามของพระเยซูในยุคต้นมักถูกข่มเหงจนพวกเขาต้องอาศัยอยู่ในถ้ำ ซ่อนตัวอยู่ในภูเขา เร่ร่อนไปในทะเลทราย ที่ได้ก็ตามที่พวกเขาสามารถพบที่ลี้ภัยได้จากเหล่าผู้ข่มเหงของพวกเขา พวกเขาเป็นผู้สัญจรอย่างแท้จริง ไม่มีที่อยู่อาศัยเป็นหลักแหล่ง แต่พวกเขาเป็นชายหญิงผู้มีความเชื่อและพวกเขาตั้งตาคอยบ้านนั้น “ที่อยู่บนโน้น”

ข้อ 39, 40: “และคนเหล่านี้ทุกคน ซึ่งได้รับชื่อเสียงดีโดยทางความเชื่อ ก็ยังไม่ได้รับตามพระสัญญา นั้น พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีกว่าไว้สำหรับพวกเรา เพื่อว่าโดยปราศจากพวกเรา พวกเขาจะไม่ถูกทำให้สมบูรณ์พร้อม”

“คนเหล่านี้ทุกคน” ถูกกล่าวถึงตรงนี้เป็นครั้งที่สอง ในข้อ 13 มีกล่าวไว้ว่า “คนเหล่านี้ทั้งสิ้นได้ตายไปในความเชื่อ” ในพระคำข้อนี้ของเรา ไม่มีกล่าวถึงการตายเลย แต่ในทั้งสองกรณีมีกล่าวไว้ว่าพวกเขาไม่ได้รับพระสัญญานั้นของพระเจ้า วลี “คนเหล่านี้ทั้งสิ้น” เจาะจงหมายถึงเหล่าวีรบุรุษและวีรสตรีแห่งความเชื่อที่ถูกกล่าวถึงในบทนี้

“พระสัญญา” ที่ว่านี้หมายถึงอะไร? พระสัญญานั้นคืออะไรที่ “คนเหล่านี้ทั้งสิ้น” ยังไม่ได้รับ? มันไม่มีทางหมายถึงแผ่นดินนั้นที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้แก่อับราฮัม เพราะว่าเอโนค อาเบล และโนอาห์ไม่เคยได้รับพระสัญญาเช่นนั้นเลย พระสัญญานั้นที่กล่าวถึงแผ่นดินคานาอันได้ถูกให้ไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขา

พระสัญญานั้นที่ “คนเหล่านี้ทั้งสิ้น” มุ่งหวังและตั้งตาคอยคือ การเสด็จมาของพระเมสสิยาห์-พระองค์ผู้จะทรงไถ่พวกเขาและช่วยพวกเขาให้พ้น เอโนคตั้งตาคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า:

“และเอโนคเช่นกัน คนที่เจ็ดนับแต่อาดัม ได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านี้ โดยกล่าวว่า “ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมาพร้อมกับพวกวิสุทธิชนของพระองค์หลายหมื่นคน เพื่อที่จะพิพากษาบรรดาคนทั้งปวง และเพื่อกระทำให้บรรดาคนอธรรมในท่ามกลางพวกเขา รู้สึกตัวถึงบรรดาการกระทำที่อสังคยธรรมของพวกเขาซึ่งพวกเขาได้กระทำอย่างอสังคยธรรม และรู้สึกตัวถึงบรรดาคำพูดอันชั่วร้ายของพวกเขาซึ่งพวกคนบาปผู้อธรรมได้กล่าวร้ายต่อพระองค์” (ยูดาส 14,15)

ศาสตพยากรณ์เหล่านั้นตั้งตาคอยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า: “และพระองค์ (พระเยซู) ทรง

เหยี่ยวหลังไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสเป็นการส่วนตัวว่า “นัยน์ตาทั้งหลายซึ่งได้เห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งพวกท่านได้เห็นก็ได้รับพร เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคนและกษัตริย์หลายองค์ได้ปรารถนาที่จะเห็นสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ และไม่ได้เห็นสิ่งเหล่านั้น และที่จะได้ยินสิ่งเหล่านั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน และไม่ได้ยินสิ่งเหล่านั้น” (ลูกา 10:23,24) และดู 1 เปโตร 1:10 เช่นกัน

“คนเหล่านี้ทั้งสิ้น” ตั้งตาคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์แต่พวกเขาไม่ได้เห็นการเสด็จมาของพระองค์ พวกเขาตายไปในความเชื่อโดยรู้ว่าพระองค์จะเสด็จมา และในเวลาครบกำหนดนั้นพระองค์ได้เสด็จมาจริง ๆ

ข้อ 39 และ 40 เป็นคำพูดประโยคเดียวอันสมบูรณ์ “พวกเขา” ในข้อ 40 หมายถึง “คนเหล่านี้ทั้งสิ้น” ในข้อ 39- ซึ่งหมายถึงชายหญิงที่สัตย์ซื่อเหล่านั้นที่เคยมีชีวิตอยู่ ทนทุกข์ และตายไปในความเชื่อ โดยยืนอยู่บนพระสัญญาของพระเจ้า “พวกเรา” ซ้ำไปยังเหล่าผู้รับพระคุณของพระเจ้าในยุคแห่งพระคุณนี้-ยุคคริสต์จักร

“พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมสิ่งที่ดีกว่าไว้สำหรับพวกเรา...” พระเยซูตรัสว่า “เราไปเพื่อจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” ใน 1 โครินธ์ 2:9 เราถูกบอกว่า “ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า ‘นัยน์ตาไม่ได้เห็น และหูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจของมนุษย์ สิ่งเหล่านั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนทั้งหลายที่รักพระองค์’” เราที่เป็นของคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่มีมหาโรหิตผู้หนึ่งที่ดีกว่า คนกลางที่ดีกว่า พันธสัญญาที่ดีกว่า และเราตั้งตาคอยมรดกที่ดีกว่า และสิ่งที่ดีกว่าเหล่านี้ทั้งหมดซึ่งเราทราบและชื่นชมยินดี-และซึ่งเราตั้งตาคอย-ก็เป็นของเราผ่านทางกลโกธาพร้อมกับการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์ อุโมงค์ที่ว่างเปล่าที่นั่น ม่านที่ขาดนั้น และพระองค์ผู้ซึ่งบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าเพื่อทูลวิงวอนเพื่อเรา

พระคริสต์ทรงเป็นของจริงของระบบพันธสัญญาเดิมนั้นที่ถูกเสนอในภาพเงา และเครื่องสัตวบูชา และเราตั้งตาคอยการปรากฏอันทรงสง่าราศีนั้นของพระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่และพระผู้ช่วยให้รอดของเราพระเยซูคริสต์ เหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมได้ตายไปในความเชื่อ พวกเขาตายไปในความหวัง พวกเขาตั้งตาคอยการเสด็จมาของพระเมสสิยาห์นั้น แต่พวกเขาตายไปก่อนที่พระองค์ได้เสด็จมา พวกเขาเห็นว่าพระองค์จะเสด็จมา เพราะว่าพระองค์ทรงสัญญาไว้แล้วและพวกเขารู้ว่าพระองค์จะไม่ผิดคำสัญญาของพระองค์

เหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมนั้นมองไปที่เครื่องบูชาอันสมบูรณ์แบบนั้น-พระเมฆโปดกของพระเจ้าที่ปราศจากดำหนหรือริ้วรอย และประสบการณ์ทั้งหมดของพวกเขาที่อาศัยคุณความดีแห่งพระโลหิตที่หลังรินของพระองค์ พวกเขาตั้งตาคอยกลโกธา ความรอดของพวกเขาถูกรับประกันเพราะว่าพระเจ้าทรงสัญญาความรอดและพวกเขาเชื่อพระเจ้า แต่ความรอดนั้นยังไม่ถูกทำให้สำเร็จจริง พระโลหิตของเครื่องบูชาอันสมบูรณ์แบบนั้นยังไม่ได้ถูกหลังริน พวกเขาไม่ได้เข้าใจเรื่องนี้อย่างถ่องแท้แต่พวกเขาก็เชื่อมั่น พวกเขาได้รับความรอดโดยการมองล่วงหน้าไปยังกลโกธา เราได้รับความรอดโดยการมอญย้อนไปและเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า

“...เพื่อว่าโดยปราศจากพวกเรา พวกเขาจะไม่ถูกทำให้สมบูรณ์พร้อม” เหล่าวิสุทธิชนก่อนกลโกธาที่มีความเชื่อว่าสถานะของพวกเขาต่อพระพักตร์พระเจ้าจะสมบูรณ์พร้อม แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นจนกว่าจะหลังจาก

กางเขนนั่น การคืนพระชนม์นั้น และการเสด็จขึ้นของพระคริสต์ ที่คำถามเรื่องบาปได้รับการสะสางเป็นนิรันดร์ เหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรูที่ผู้เขียนท่านนี้กำลังเขียนถึง ถึงแม้พวกเขาต้องเดินโดยความเชื่อเหมือนเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมเคยเดิน พวกเขาที่มีอภิสิทธิ์ที่ยิ่งใหญ่กว่า คริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ถือครอง “สิ่งต่าง ๆ ที่ดีกว่า” แต่สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นมาโดยพระคุณของพระเจ้า การเข้าถึงพระเจ้าอย่างอิสระของเรา เป็นการเข้าถึงที่ดีกว่ามานในพระวิหารนั้น มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา พระบุตรของพระเจ้า ทรงเป็นมหาบุโรหิตที่ดีกว่าคนเหล่านั้นที่อยู่ในระเบียบคนเลวี่ซึ่งเป็นผู้ซึ่งเป็นผู้ที่มีความอ่อนแอ พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ประทับอยู่ภายในเรา ทรงดีกว่าประสบการณ์เหล่านั้นของพวกวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิม เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จมาอยู่บนมนุษย์และทรงไปจากพวกเขา เรามีความหวังและการรับประกันว่าเมื่อเราจากร่างกายนี้ไป เราจะไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าในทันที เราทราบว่าเป็นที่แน่นอนว่าเมื่อพระองค์จะทรงปรากฏ เราก็จะปรากฏกับพระองค์ในสง่าราศี ใช่แล้วครับ พระคุณเป็น “สิ่งที่ดีกว่า” พระราชบัญญัติ

เหล่าวิสุทธิชนที่อยู่อีกฟากของกลโกธาเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายของร่างกายและตั้งตาคอยการเป็นขึ้นนั้น โยบประกาศว่าเขาจะเห็นพระเยซูวันหนึ่งในร่างกายหนึ่ง (โยบ 19:26) ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมจะถูกทำให้เป็นขึ้นในเช้าแห่งการเป็นขึ้นอันยิ่งใหญ่เมื่อผู้ที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมา และเหล่าวิสุทธิชนที่มีชีวิตอยู่จะถูกรับขึ้นไปด้วยกันกับพวกเขา พวกเขาไม่ใช่คริสตจักร แต่พวกเขาเป็นเหล่าวิสุทธิชนของพระเจ้า และพวกเขาจะได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีเช่นเดียวกับเหล่าวิสุทธิชนในคริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ในยุคแห่งพระคุณนี้ ด้วยเหตุนี้ “ไม่ใช่ปราศจากพวกเรา” ในความหมายหนึ่งจึงเทียบเท่ากับ “ด้วยกันกับพวกเขา” (1 ธส. 4:17)

เราจะถูก “ทำให้สมบูรณ์พร้อม” เมื่อเราเห็นพระองค์ ยอห์นบอกเราว่า “เมื่อพระองค์จะทรงปรากฏนั้น พวกเราจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าพวกเราเห็นพระองค์เหมือนอย่างที่พระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” เราจะมีร่างกายที่ได้รับสง่าราศี เราจะมีพระทัยของพระคริสต์ และเราจะสมบูรณ์แบบ แต่ตราบใดที่เราจะอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนังนี้ เราก็จะถูกรุมเร้าด้วยความอ่อนแอและโรคร้าย-และถ้าเราจากชีวิตนี้ไปก่อนพระเยซูเสด็จมา เราก็จะไม่สมบูรณ์แบบ (ในความหมายที่แท้จริง) จนกว่าจะถึงเช้าแห่งการเป็นขึ้นจากตายนั้น จิตวิญญาณจะไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าและจะถูกห่อหุ้มด้วยกายหนึ่ง แต่ไม่ใช่ด้วยร่างกายที่มีสง่าราศีที่เราจะได้รับในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น

เหล่าผู้ชอบธรรมที่ตายไปแล้วมีสติรับรู้ และพวกเขากำลังขึ้นขมยินดี พระเยซูตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปิติยินดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่ มากกว่าคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนซึ่งไม่ต้องการกลับใจเสียใหม่...เช่นนั้นแหละ เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า มีความปิติยินดีต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่” (ลูกา 15:7,10)

คุณสังเกตเห็นว่าพระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่าทูตสวรรค์เหล่านั้นขึ้นขมยินดี แต่ว่ามี การขึ้นขมยินดีต่อหน้าทูตสวรรค์เหล่านั้น พวกเขาไม่สามารถรู้จักความขึ้นขมยินดีที่ความรอดของเรานำมาให้ พวกเขาไม่รู้จักความขึ้นบานของการได้รับความรอด เหล่าทูตสวรรค์เป็นผู้ถูกสร้าง เหล่าวิญญาณผู้ปรนนิบัติ และทูตสวรรค์

ทั้งหลายที่ได้ทำบาปก็ไม่เคยมีโอกาที่จะรับความรอดเลย พวกเขาถูกสงวนไว้ในโซ่ตรวนในความมืดโดยรอคอยการพิพากษาที่พระที่นั่งใหญ่สีชาวนั้นซึ่งถูกพรรณนาไว้ในวิวรณ์ 20

มีแต่พระเยซูและคนเหล่านั้นที่รับความรอดแล้วที่สามารถชื่นชมยินดีเพราะความรอดของคนบาปคนหนึ่ง โดยวิธีใดวิธีหนึ่ง พระเจ้าทรงประกาศแก่วิสูทธิชนเหล่านั้นว่าบรรดาคนที่พวกเขารักได้รับความรอด และพวกเขาก็ชื่นชมยินดี ด้วยเหตุนี้ การชื่นชมยินดีเพราะ “คนบาปคนเดียวที่กลับใจเสียใหม่” จึงอยู่ท่ามกลางวิสูทธิชนเหล่านั้น “ต่อหน้าพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า”

ผู้เชื่อแท้ทุกคนถูกให้บังเกิดเข้าในครอบครัวของพระเจ้า ถูกรับเป็นบุตรในครัวเรือนของพระเจ้า ถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณ ถูกนำโดยพระวิญญาณ ถูกรับประกันโดยพระวิญญาณ ถูกเติมเต็มด้วยพระวิญญาณ เราถูกย้ายออกจากอาณาจักรแห่งความมืดเข้าสู่อาณาจักรแห่งความสว่างแล้ว เรานั่งด้วยกันในสวรรค์สถานในพระเยซูคริสต์ เราถูก “ซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า” และเพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ เราจึงมีชีวิตอยู่เช่นกัน สิ่งเหล่านี้เป็น “สิ่งที่ดีกว่า” อย่างแน่นอน!

การดำเนินชีวิตและการนมัสการของผู้เชื่อ

บทที่ 12

12:1 เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเราถูกล้อมรอบด้วยพยานหมู่ใหญ่นั้น ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้เราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งขันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น

12:2 โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปีติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว

12:3 ด้วยว่าพวกท่านจงพิจารณาถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการไต่แย้งอย่างนี้ของบรรดาคนบาปต่อพระองค์ เกรงว่าพวกท่านจะเหนื่อยล้าและอ่อนกำลังในจิตใจของพวกท่าน

12:4 พวกท่านยังไม่ได้ต่อต้านจนถึงโลหิตตก โดยต่อสู้กับบาป

12:5 และพวกท่านได้ลืมคำเตือนสตินั้นเสีย ซึ่งกล่าวแก่พวกท่านเหมือนอย่างเป็นบุตรทั้งหลายว่า ‘บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าอย่าเหยียดหยามการตีสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรืออ่อนกำลังใจเมื่อเจ้าถูกพระองค์ว่ากล่าวนั้น

12:6 ด้วยว่าผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก พระองค์ก็ทรงตีสอน และทรงเมตตาบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้’

12:7 ถ้าพวกท่านทนเอาการตีสอน พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติกับพวกท่านเหมือนอย่างกับบุตรทั้งหลาย ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง

12:8 แต่ถ้าพวกท่านอยู่โดยปราศจากการตีสอน ซึ่งคนทั้งปวงเป็นผู้เข้าส่วน พวกท่านก็เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ และไม่ใช้บุตรทั้งหลาย

12:9 นอกจากนี้ พวกเราได้มีบิดาตามเนื้อหนังของพวกเราที่ได้ตีสอนพวกเรา และพวกเราจึงได้เคารพนับถือบิดาเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้นพวกเราควรจะอยู่ใต้อำนาจของพระบิดาแห่งจิตวิญญาณทั้งหลาย และมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ

12:10 เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นได้ตีสอนพวกเราเพียงน้อยวัน ตามความเห็นดีเห็นชอบของพวกเขา แต่พระองค์ได้กระทำเพื่อประโยชน์ของพวกเรา เพื่อพวกเราจะได้เป็นผู้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์

12:11 บัดนี้ ไม่มีการตีสอนใด ๆ ในปัจจุบันที่ดูเหมือนว่าชื่นใจเลย แต่เศร้าใจ แต่อย่างไรก็ตาม ต่อมาภายหลังการตีสอนนั้นก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแห่งความชอบธรรมแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น

12:12 เพราะเหตุนั้น จงยกมือที่ห้อยลงมา และหัวเข่าที่อ่อนกำลัง

12:13 และจงกระทำบรรดาทางให้ตรงสำหรับเท้าของพวกท่าน เกรงว่าสิ่งใดซึ่งกะแผลกจะถูกหันออกไปนอกทางนั้น แต่จงให้สิ่งนั้นได้รับการรักษาให้หายดีกว่า

12:14 จงติดตามความสงบสุขกับคนทั้งปวง และความบริสุทธิ์ ซึ่งโดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า

12:15 จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีคนหนึ่งคนใดขาดจากพระคุณของพระเจ้า เกรงว่าจะมีรากแห่งความขมขื่น
แซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่พวกท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมกลินไป

12:16 เกรงว่าจะมีคนล่องประเวณีคนใด หรือคนหมิ่นประมาทเหมือนอย่างเอซาว ผู้ได้ขายสิทธิ์บุตรหัวปีของ
ตนนั้นเสียเพราะเห็นแก่อาหารค่ำเดียว

12:17 เพราะพวกท่านทราบอยู่แล้วว่า ภายหลังเมื่อเขาอยากที่จะได้รับคำอวยพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้ถูก
ปฏิเสธเสีย เพราะเขาแสวงหาสถานที่แห่งการกลับใจเสียใหม่ไม่พบ ถึงแม้ว่าเขาแสวงหามันอย่าง
กระวนกระวายด้วยน้ำตาไหล

12:18 เพราะว่าพวกท่านไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ใหม่ไฟแล้ว และถึงที่ดำมืด และถึงที่มีมืดมิด
และถึงที่พายุใหญ่

12:19 และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัสแห่งพระดำรัสทั้งหลาย ซึ่งพระสุรเสียงนั้นคนเหล่านั้นที่ได้ยิน
แล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้พระดำรัสนั้นถูกกล่าวแก่พวกเขาอีก

12:20 (เพราะว่าพวกเขาทนต่อสิ่งซึ่งทรงบัญญัติไว้ในวันไม่ได้ว่า “และถ้าแม่แต่สัตว์แต่ละตัวต้องภูเขานั้น มันก็จะ
ต้องถูกหินขว้างให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย”)

12:21 และสิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริง ๆ จนโมเสสได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลัวและตัวสั่นยิ่งนัก”)

12:22 แต่พวกท่านได้มาถึงภูเขาศิโยน และมาถึงนครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่ง
สวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมของทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้

12:23 และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้า
ผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงเหล่าจิตวิญญาณของบรรดาคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว

12:24 และมาถึงพระเยซูผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตแห่งการประพรมที่พูดสิ่งต่าง
ๆ ที่ดีกว่าโลหิตของอาเบล

12:25 จงระวังให้ดีว่า พวกท่านไม่ปฏิเสธพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าคนเหล่านั้นไม่ได้พ้นโทษ คือผู้ที่ปฏิเสธ
พระองค์ผู้ตรัสบนแผ่นดินโลก ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพวกเราจะไม่พ้นโทษ ถ้าพวกเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้ตรัส
จากสวรรค์

12:26 พระสุรเสียงของพระองค์ครวญนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินสั่นสะเทือน แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสพระสัญญาไว้
ว่า “อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้ไม่เพียงแผ่นดินโลกสั่นสะเทือนเท่านั้น แต่สวรรค์ด้วย”

12:27 และพระดำรัสนี้ที่ว่า ‘อีกครั้งหนึ่ง’ นั้น ก็บอกเป็นนัยว่า สิ่งทั้งหลายที่ถูกทำให้สั่นสะเทือนนั้นจะถูกนำ
ออกไปเสีย เหมือนกับสิ่งทั้งหลายที่ทรงสร้างขึ้นมา เพื่อให้สิ่งเหล่านั้นที่ไม่สามารถถูกทำให้สั่นสะเทือนได้คง
เหลืออยู่

12:28 เหตุฉะนั้น ครั้นพวกเราได้รับอาณาจักรซึ่งไม่สามารถหวั่นไหวได้แล้ว ก็ให้พวกเรารับพระคุณ เพื่อโดย
พระคุณนั้นพวกเราจะได้รับใช้พระเจ้าตามชอบพระทัย ด้วยความเคารพยำเกรงและความเกรงกลัวในทางของ
พระเจ้า

12:29 เพราะว่าพระเจ้าของพวกเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

เราได้สังเกตเห็นแล้วซ้ำอีกในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูว่าเปาโลเตือนสติคริสเตียนทั้งหลายให้ปฏิบัติสิ่งที่ถูกวางรากมั่นคงแล้วในหลักคำสอน ภาคพันธสัญญาเดิมประกาศก้องว่า “เจ้าต้อง!” และ “เจ้าต้องไม่!” แต่คำเตือนสติของเปาโลตรงนี้ในภาคพันธสัญญาใหม่เชิญชวนว่า “ให้พวกเรา”

“เหตุฉะนั้น ให้พวกเราเกรงกลัวเกิด เกรงว่าพระสัญญาที่ได้มอบไว้แก่พวกเราแล้วเกี่ยวกับการเข้าในการหยุดพักของพระองค์ ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านอาจดูเหมือนไปไม่ถึงการหยุดพักนั้น” (ฮบ. 4:1)

“เหตุฉะนั้นให้พวกเราเพียรพยายามที่จะเข้าไปในการหยุดพักนั้น เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะล้มลงไปตามตัวอย่างแบบเดียวกันแห่งความไม่เชื่อ” (ฮบ. 4:11)

“...ขอให้พวกเรายึดมั่นในการยอมรับของพวกเรา” (ฮบ. 4:14)

“ฉะนั้นขอให้พวกเรามีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อพวกเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเหลือในเวลาแห่งความต้องการ” (ฮบ. 4:16)

“...ขอให้พวกเราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์...” (ฮบ. 6:1)

“ขอให้พวกเราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง...ขอให้พวกเรายึดมั่นในการยอมรับแห่งความเชื่อของพวกเรา... ขอให้พวกเราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อกระตุ้นให้มีความรักและการงานที่ดีต่าง ๆ” (ฮบ. 10:22-24 บางส่วน)
พระราชบัญญัติประกาศก้องคำบัญชาต่าง ๆ พระคุณของพระเจ้าเรียกเชิญชวน

ในฮีบรู 10:19 หลักคำสอนเปิดทางให้กับการปฏิบัติหลักการต่าง ๆ ของพระเจ้าของคริสเตียน ความเชื่อในพระเจ้าเป็นกฎเดียวของการดำเนินชีวิตคริสเตียน (ฮบ. 10:38) ในบทที่ 11 ตามที่พระวิญาณบริสุทธิ์ทรงนำพา เปาโลเอ่ยชื่อชายและหญิงกลุ่มหนึ่งที่แสดงความเชื่อของพวกเขาออกมาโดยการกระทำและผู้ซึ่งแสดงพลังของความเชื่อให้เห็นผ่านทางสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้สู้ทนและพระพรเหล่านั้นที่พวกเขาได้รับ

บัดนี้ในบทที่ 12 การประยุกต์ใช้ส่วนบุคคลอีกประการถูกนำเสนอแก่เรา-และเราต้องจำให้ขึ้นใจว่าจดหมายฝากฉบับนี้ถูกส่งถึงเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรู โดยเตือนสติพวกเขาให้ยืนหยัดและมั่นคงภายนอกศาสนายิว ผู้เชื่อแท้ทุกคนควรถอนตัวจากองค์กรหรือสมาพันธ์ใดที่เพิ่มสิ่งใดเข้ากับความเชื่อล้วน ๆ

ข้อ 1: “เหตุฉะนั้น โดยเห็นว่าพวกเราถูกล้อมรอบด้วยพยานหมู่ใหญ่นั้น ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง และบาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายดาย และให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น”

“เหตุฉะนั้น”-นั่นคือ เพราะสิ่งที่มาก่อนหน้า สิ่งก็ตามมาจึงเป็นความจริง เพราะสิ่งที่มาก่อนหน้า เราจึงต้องยืนนิ่งและพิจารณาสิ่งที่พระเจ้าทรงทำแล้วและสิ่งที่พระองค์ทรงสามารถที่จะกระทำวันนี้

ในพระคำข้อนี้เราเรียนรู้ว่าผู้เชื่อเผชิญหน้ากับหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ในการ “วิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น” มีอุปสรรคหลายอย่างให้เอาชนะ และ “ความอดทน” เป็นพระคุณที่สำคัญยิ่งนั้นซึ่งเราต้องถือครองหากเราอยากวิ่งให้ดี เราถูกรับประกันเรื่องชัยชนะเพราะว่าเรามี “พยานหมู่ใหญ่นั้น” ผู้เป็นพยานรับรองชัยชนะโดยความเชื่อ!

ในสมัยของเปาโลการวิ่งแข่งเป็นการแข่งขันกีฬาที่โดดเด่นอย่างหนึ่งที่นักกรีฑาที่เก่งกาจจำนวนมากเข้าร่วมแข่งขัน เปาโลเปรียบเทียบชีวิตคริสเตียนว่าเป็นเหมือนการวิ่งแข่ง (1 คร. 9:24, 26; กท. 5:7; ฟป.

2:16) ผู้รู้พระคัมภีร์หลายท่านเชื่อว่า “พยานหมู่ใหญ่” ประกอบด้วยคนเหล่านั้นที่ล่วงหน้าไปก่อนเราแล้ว ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในอัครจันทร์แห่งสวรรค์และมองดูเราขณะที่เราวิ่งอยู่ในการวิ่งแข่งแบบคริสเตียนนี้

ส่วนตัวแล้วผมไม่เชื่อว่าบรรดาคนที่จากเราไปแล้วมองเห็นการกระทำต่าง ๆ ของเราบนโลก ผมเชื่อว่าโดยวิธีใดวิธีหนึ่งพระเจ้าทรงอนุญาตให้พวกเขาทราบว่าคนที่พวกเขารักได้รับความรอด และพวกเขาก็ชื่นชมยินดี แต่ผมไม่เชื่อว่าพลโยธาแห่งสวรรค์ (อันประกอบด้วยเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมและเหล่าผู้เชื่อสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ที่จากชีวิตนี้ไปแล้ว) นั่งอยู่ในสวรรค์และเฝ้าดูเราขณะที่เราเดินทางแบบผู้สัญญาอยู่นี้

ข้อความในภาษาเดิมตรงนี้อ่านว่า “เหตุฉะนั้น ให้พวกเราเช่นกัน โดยเห็นว่าพวกเราถูกล้อมรอบด้วยพยานหมู่ใหญ่ขนาดนั้น...” นี่แค่หมายความว่าเนื่องจากมีคนหมู่ใหญ่ “เมฆก้อนใหญ่” แห่งพวกพยานผู้ได้ทนทุกข์ ผู้ได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อและตายไปในความเชื่อ โดยตั้งตาคอยการเป็นขึ้นจากตายที่ดีกว่านั้น เราจึงควรวิ่งด้วยความอดทนเช่นกัน ขอให้เรามองไปที่บันทึกของพวกเขาและตระหนักว่าถ้าจิตวิญญาณเหล่านี้ที่อยู่อีกฟากของกลโกธาได้ดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ได้ทนทุกข์ด้วยความเชื่อ สละวางชีวิตของตนเพื่อความเชื่อ นั้นเราซึ่งอยู่ฟากนี้ของกลโกธาควรวิ่งด้วยความอดทน โดยพิจารณาว่าเรามีข่าวสารนั้นที่ดีกว่า ความหวังนั้นที่ดีกว่า สถานบริสุทธิ์นั้นที่ดีกว่า พลัปลานนั้นที่ดีกว่า เครื่องบูชาที่ที่ดีกว่า มหาบุโรหิตผู้ นั้นที่ดีกว่า

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “พยาน” คือ มาร์ทิส ซึ่งเราได้คำภาษาอังกฤษของเรา *martyr* มาจากมัน ในภาษาอังกฤษ บางครั้ง “witness” บ่งบอกถึงคน ๆ หนึ่งที่เห็นบางสิ่งที่เกิดขึ้น แต่การใช้หลักในทั้งภาษากรีกและภาษาอังกฤษหมายถึง “คน ๆ หนึ่งที่ให้คำพยานเกี่ยวกับสิ่งซึ่งเขาทราบว่าเป็นข้อเท็จจริง” ผมเชื่อว่านั่นเป็นความหมายของพยานหมู่ใหญ่ในที่นี้: พวกผู้อาวุโสเหล่านั้นได้ยืนพระวจนะ พวกเขาเป็นพยานรับรองพระวจนะ และด้วยความเชื่อพวกเขารู้จักพระองค์ผู้ทรงเป็นพระวาทนะ

“ความเชื่อคือ ความจริงแท้ (การรับประกัน) ของสิ่งต่าง ๆ ที่ถูกหวังไว้ คือพยานหลักฐาน (ความเชื่อมั่น) ของสิ่งต่าง ๆ ที่มองไม่เห็น” (ฮบ. 11:1) คนเหล่านี้เป็นเหล่าพยานของพระเจ้าผู้ซึ่งเป็นพยานรับรองสิ่งที่พวกเขาทราบด้วยความเชื่อ ในการดำเนินชีวิตประจำวันของพวกเขา โดยสิ่งเหล่านั้นที่พวกเขาได้กระทำหรือปฏิเสธที่จะกระทำ พวกเขาได้พิสูจน์ให้เห็นความไว้วางใจของพวกเขาในพระเจ้า พวกเขาเป็นนักวิ่งที่ดี ทหารที่ดี ผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อของพระเจ้า และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงพูดกับเราอยู่วันนี้ (ฮบ. 11:4)

“ให้พวกเราวางทุกสิ่งที่เป็นตัวถ่วง...” ในที่นี้คำว่า “ตัวถ่วง” คือ สิ่งใดก็ตามที่ขัดขวางการเจริญเติบโตฝ่ายวิญญาณของเราและความสัมฤทธิ์ผลแห่งคำพยานของเรา หากเราหวังว่าจะวิ่งแข่งให้ดีและมีชัยชนะ เราก็ต้องไม่ถูกขัดขวางโดยสิ่งใดที่จะชะลอความเจริญก้าวหน้าของเรา ยกตัวอย่างเช่น มีหลายสิ่งที่คุณเชื่อสามารถเข้าร่วมและยังไปสวรรค์อยู่ แต่มีหลายสิ่งเช่นกันที่เราไม่กล้ามีส่วนร่วมเนื่องจากเรากำลังเดินทางไปสวรรค์ เราไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเอง เราไม่ได้ตายเพื่อตัวเอง ชีวิตของเราส่งผลต่อชีวิตของผู้อื่นโดยอัตโนมัติ เราส่งเสริมผู้เชื่อคนอื่น ๆ หรือไม่เราก็ทำลายพวกเขา

เราไม่ควรถามว่า “มันเป็นบาปสำหรับฉันไหมที่จะทำสิ่งนี้? มันส่งผลเสียต่อฉันไหมที่จะไปสถานที่แห่งนี้?” ตรงกันข้าม เราควรถามว่า “สิ่งนี้จะถวายเกียรติพระเจ้าไหม? มันจะยกชูพระนามของพระเยซูไหม? มัน

จะทำให้ฉันเป็นคริสเตียนที่ดีขึ้นหรือเป็นเหตุให้ใครสักคนอยากที่จะกลายเป็นคริสเตียนใหม่?” เรื่องน่าเศร้าวันนี้ก็คือว่าผู้เชื่อทั้งหลายไม่สนใจมากนักเกี่ยวกับว่าชีวิตของพวกเขาจะบริสุทธิ์ได้ขนาดไหน หลายคนเหลือเกินกังวลเกี่ยวกับว่าตนจะใช้ชีวิตอยู่ใกล้กับโลกได้ขนาดไหนและยังไม่ตกนรกเวลาที่ตนตาย!

มันคือโดยความเชื่อที่เรากลายเป็นนักวิ่งในการวิ่งแข่งฝ่ายวิญญาณ แต่เราได้รับบำเหน็จสำหรับการวิ่งที่ดีและการวิ่งตามกฎเหล่านั้นของการวิ่งแข่ง กฎเหล่านั้นในการวิ่งแข่งของคริสเตียนก็คือ เราต้องเว้นเสียจากสิ่งที่ไม่เหมือนชั่วร้ายทุกอย่าง เราต้องไม่ร่วมสามัคคีธรรมกับการงานอันไร้ผลเหล่านั้นแห่งความมืด เราต้องออกมาจากโลกและถูกแยกตั้งไว้ต่างหากสำหรับพระเจ้า เราต้องถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตบริสุทธิ์ และชอบพระทัยแด่พระเจ้า นักวิ่งที่ชนะการวิ่งแข่งฝ่ายวิญญาณคือผู้ที่วิ่งโดยความเชื่อพร้อมกับสายตาที่จับจ้องไปที่พระเยซูคนเดียว ตัวถ่วงที่ฉุดรั้งผู้เชื่อในการวิ่งแข่งแบบคริสเตียนก็จะทำให้เขาขาดบำเหน็จที่เส้นชัย

“ให้พวกเราวาง...บาปซึ่งขัดขวางพวกเราอยู่อย่างง่ายตาย...” มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของผู้เชื่อจำนวนมากเมื่อพวกเขาเรียนรู้ว่า “สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ” (ยอห์น 3:6) ถึงแม้เราบังเกิดใหม่แล้ว เรายังอยู่ในเนื้อหนัง ไม่ว่าเราจะอยู่ฝ่ายวิญญาณขนาดไหน เนื้อหนังก็ยังเป็นส่วนหนึ่งของเราทุกคน เราถือครองสภาพของพระเจ้าในพระคริสต์แล้วจริง ๆ เรามีชีวิตใหม่แล้ว แต่เรายังอยู่ในเนื้อหนัง

เปาโลเตือนเกี่ยวกับเรื่องนี้ใน 1 โครินธ์ 10:12: “เหตุฉะนั้นจงให้คนที่คิดว่าตัวเองยืนมั่นคงแล้วระวังให้ดี เกรงว่าเขาจะล้มลง” ถ้าพญามารทำให้เราถูกลงเพราะบาปของความไม่เชื่อไม่ได้ มันก็พยายามที่จะฉุดรั้งเราผ่านทางบาปใด ๆ ก็ตาม-ต้นหาของเนื้อหนัง ต้นหาของตา ความเย่อหยิ่งแห่งชีวิต-แม้แต่การขาดความเชื่อ เพื่อที่จะยื่นหยัดต่อสู่การโจมตีต่าง ๆ ของมัน เราต้องสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้า (อฟ. 6:10-17)

“...ให้พวกเราวิ่งด้วยความอดทนการแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น...” เราได้รับความรอดเพื่อที่จะรับใช้ พระเจ้าทรงมีพระประสงค์สำหรับชีวิตของผู้เชื่อทุกคนและพระองค์ทรงกำหนดลู่วิ่งไว้สำหรับพวกเราแต่ละคน เราสามารถเป็นเด็กวิ่งงานเพื่อพระเยซูได้ เราสามารถเป็นทหารที่ดี นักวิ่งที่สัตย์ซื่อ ผู้อารักขาที่พึงพาได้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำหนดลู่วิ่งของเราไว้ ดังนั้นขอให้เราวิ่งในลู่วิ่งนั้นด้วยความอดทน พระองค์ทรงทราบทุกนิ้วของลู่วิ่งของเรา พระองค์ทรงไปก่อนหน้าเราเพื่อที่จะนำเรา และเราไม่มีเหตุให้ต้องกลัวหรือสงสัยเลย ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครเล่าจะต่อสู้เราได้? เส้นทางที่ถูกตั้งไว้ตรงหน้าเราถูกกำหนดโดยพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์-พระองค์ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งล้วนแต่ดีทั้งสิ้น “พยานหมู่ใหญ่นั้น” วิ่งเสร็จแล้วโดยความเชื่อ-และเราก็ต้องวิ่งให้จบเช่นกัน หากเราอยากถวายเกียรติแด่พระเจ้า เก็บเกี่ยวพืชผลเต็มที และรับบำเหน็จเต็มจำนวน

ข้อ 2: “โดยจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ ผู้ซึ่งเพราะเห็นแก่ความปิตินิติที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความละอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว”

“โดยจับจ้องที่พระเยซู...” ในการวิ่งแข่งของชาวกรีก สายตาของนักวิ่งถูกฝึกให้จับจ้องอยู่ที่เส้นชัย

เท่านั้น ในการวิ่งแข่งฝ่ายวิญญาณ ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องจับจ้องอยู่ที่พระเยซูตลอด คำกริยากรีกตรงนี้คือ อาฟอร่าโอ ตามที่ Vine กล่าว คำ ๆ นี้ถูกพบเฉพาะในฟิลิปปี 2:23 และตรงนี้ในฮีบรู 12:2 และมันหมายถึง “การหันสายตาไปทางอื่นและมองไปยัง” นั่นคือ การหันสายตาจากสิ่งหนึ่ง และมองไปที่อีกสิ่ง ผู้เชื่อจะต้องหันสายตาไปจากสิ่งอื่นทั้งหมด และมองไปที่พระเยซูเสมอ

ยกตัวอย่างเช่น ช่าง ๆ มุมหนึ่งที่บ้านผมมีพุ่มกุหลาบอยู่ซึ่งในเดือนต่าง ๆ ของฤดูใบไม้ผลิและฤดูร้อนจะออกดอกกุหลาบสวย ๆ จากหน้าต่างห้องทำงานของผม แค่ว่าเลี้ยวแวบเดียวผมก็เห็นบ้านของผม สนามหญ้า พุ่มดอกกุหลาบ แต่เช้าบางวันสายตาของผมก็ไปจับจ้องอยู่ที่กุหลาบดอกหนึ่งซึ่งสวยผิดธรรมดา และผมก็ละสายตาไปจากบ้าน สนามหญ้า และสิ่งอื่น ๆ ที่เหลือซึ่งอยู่ภายในขอบเขตการมองเห็นของผม ขณะที่ตาของผมจับจ้องอยู่ที่วัตถุหนึ่งเดียวและผมมองไม่เห็นสิ่งใดเลยนอกจากกุหลาบงามดอกนั้น! นั่นแหละเป็นความหมายที่ถูกสื่อในพระคำข้อนี้ของเรา ผู้เชื่อจะต้องละสายตาไปจากสิ่งสารพัด คนสารพัด และจับจ้องที่พระเยซูแต่ผู้เดียว ความเชื่อคือส่วนดี ไม่มีอะไรที่แย่งเกี่ยวกับมันเลย การจับจ้องที่พระเยซูเป็นการฝึกฝนที่ดี เหล่าวิสุทธิชนก่อนหน้าเราทำเช่นนั้น ดังนั้นขอให้เราทำตามแบบอย่างของพวกเขาและจับจ้องที่พระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา

“...ผู้ให้กำเนิดความเชื่อของพวกเราและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของพวกเราสำเร็จ...” คำว่า “ของพวกเรา” ไม่ถูกพบในเนื้อความภาษากรีก ดังนั้นมันจึงควรเป็น “พระเยซูทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความเชื่อและผู้ทรงทำให้ความเชื่อสำเร็จ” ผู้คนที่เยาะเย้ยกลางที่อยู่รอบกางเขนนั้นร้องบอกว่า “เขา (พระเยซู) ได้วางใจในพระเจ้า จงให้ (พระเจ้า) ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นเดี๋ยวนี้เถิด ถ้าพระองค์จะยอมรับเขาไว้ เพราะเขาได้กล่าวว่า ‘เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า’” (มธ. 27:43) พระเยซูทรงเป็นพระเจ้าและทรงเป็นมนุษย์ และเพราะทรงเป็นพระเจ้าพระองค์จึงทรงวางใจพระเจ้าเป็นธรรมดา แต่ในฐานะมนุษย์พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดความเชื่อ พระองค์ได้ทรงกลายเป็นผู้ให้กำเนิดความเชื่อตอนอยู่ในสวนเกทเสมนี พระองค์ทรงอธิษฐานในความปวดร้าวมากเสียจนเหงื่อของพระองค์เปื้อนพระโลหิต และพระองค์ชบพระพักตร์ลงถึงดิน

ในสวนเกทเสมนีพระเยซูทรงเผชิญหน้าพญามาร เหล่าผีปีศาจ บรรดาทูตแห่งนรกและกองทหารแห่งผู้ถูกลงพระอาชญา กระนั้นเมื่อพวกมันล้อมรอบพระองค์ พระองค์ก็ทรงทูลว่า “พระบิดาเจ้าข้า ไม่ใช่ตามความปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ขอให้เป็นไปตามพระประสงค์ของพระองค์เถิด!” ในคำอธิษฐานนั้น พระเยซูทรงแสดงออกถึงความเชื่อในแบบที่ไม่เคยถูกแสดงออกบนโลกนี้มาก่อนเลยหรือนับแต่นั้น และในวินาทีนั้น พระองค์ได้ทรงกลายเป็นผู้ให้กำเนิด (จากจุดยืนของมนุษย์) ของความเชื่อที่นำพระคุณที่ช่วยให้รอดมาให้

ในบทที่ 5:7-9 เราได้เรียนรู้ว่า “ในวันเวลาแห่งเนื้อหนังของพระองค์นั้น เมื่อพระองค์ได้ถวายบรรดาคำอธิษฐานและการวิงวอน ด้วยทรงกันแสงอันรุนแรงและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และได้ถูกสดับฟังเนื่องจากพระองค์ได้ยำเกรง ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเรียนรู้ความเชื่อฟัง โดยสิ่งเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงทนเอา และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมแล้ว พระองค์ก็ทรงกลายเป็นผู้ให้กำเนิดความรอดนิรันดร์สำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์”

พระเยซูทรงเป็นผู้ให้กำเนิดของความเชื่อ พระองค์ทรงเป็นผู้กระทำให้สมบูรณ์ครบถ้วนของความเชื่อ ในพระองค์คือการเริ่มต้นของความเชื่อแท้ทั้งหมด และปราศจากพระองค์ก็ไม่มี ความเชื่อแท้เลย

ขอให้ผมได้แบ่งปันแก่คุณสิ่งที่คุณต้องการเป็นผู้เป็นเจ้าของได้ประทานให้แก่ผมตลอดสามสิบปีแห่งการตั้งใจ ศึกษาค้นคว้าพระวจนะของพระองค์-มิใช่เพื่อพยายามที่จะพิสูจน์ประเด็นต่าง ๆ ประจำกายแต่เพื่อชี้ นำผู้อื่น ให้มาถึงพระเยซู:

เราสมควรตกนรกเพราะเราทุกคนได้ทำบาปและขาดจากสง่าราศีของพระเจ้า (รม. 3:23; อสย. 53:6)

พระเจ้าทรงช่วยเราให้รอด และพระคุณอันเพียงพอก็ถูกจัดทำให้ แต่พระคุณกลายเป็นของเราแต่ละ คนโดยความเชื่อ

เราได้รับความเชื่อที่ช่วยให้รอดมาจากไหน? เราอธิษฐานขอมันหรือ? เราลงแรงเพื่อจะได้มันมาผ่าน ทางการดำเนินชีวิตที่ดี การบริจาค หรือการเสียสละหรือ? เราได้รับความเชื่อที่จะเหยียดมือออกและยอมรับ พระคุณที่ช่วยให้รอดมาจากไหน? พระวจนะของพระเจ้าตอบว่า: “ฉะนั้นความเชื่อจึงมาโดยการได้ยิน และการ ได้ยินก็มาโดยพระวจนะของพระเจ้า” (รม. 10:17)

คราวนี้ให้เราเริ่มต้นที่จุดเริ่มต้นนั้นกัน:

“ในเริ่มแรกนั้นพระวาเททรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาเททรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาเททรงเป็น พระเจ้า พระองค์นั้นเองทรงอยู่ในเริ่มแรกนั้นกับพระเจ้า” (ยอห์น 1:1,2)

“และพระวาเทได้รับสภาพเป็นเนื้อหนัง (พระเยซู) และทรงอาศัยอยู่ท่ามกลางพวกเรา (และพวกเรา ได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดจากพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณ และความจริง” (ยอห์น 1:14)

“ไม่มีมนุษย์ผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าในเวลาใดเลย พระบุตรองค์เดียวที่บังเกิดมา ผู้ซึ่งทรงสถิตในพระทรง ของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว” (ยอห์น 1:18)

เรากล่าวคำประกาศต่าง ๆ โดยใช้ถ้อยคำ โดยการใช้อ้อคำ ผมประกาศว่าผมเป็นผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ แล้ว โดยผมเชื่อและวางใจในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซู พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อที่จะประกาศพระเจ้า ใน เริ่มแรกนั้นพระเยซู (พระวาเท) ทรงอยู่ในพระทรงของพระบิดา ทรงเท่าเทียมร่วมกันกับพระบิดา พระวาเท ทรงเป็นพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นพระวาเท พระวาเททรงอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนัง และในพลับพลา นั้น พระเยซูได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกและทรงประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์

พระองค์ทรงประกาศว่า “เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิด มาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16)

พระองค์ทรงประกาศด้วยว่า “เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงส่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะ ปรับโทษโลก แต่เพื่อที่โลกจะรอดได้โดยทางพระบุตรนั้น” (ยอห์น 3:17)

พระองค์ทรงประกาศเพิ่มเติมอีกว่า “ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ แต่ผู้ที่ไม่เชื่อก็ถูกปรับ โทษอยู่แล้ว เพราะเขามีได้เชื่อในพระนามแห่งพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้า” (ยอห์น 3:18)

พระองค์ทรงประกาศอีกว่า “เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่

กระหายอีกเลย...และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ขับไล่ออกไปเลย” (ยอห์น 6:35,37 บางส่วน)

ในร่างกายอันต่ำต้อยของพระองค์ พลัปลานันท์แห่งนีโอหนัง พระเยซูทรงเผชิญกับทุกสิ่งที่คุณบาปคนใดจะต้องเผชิญ-นรกพร้อมกับความสยดสยองทั้งสิ้นของมัน ความเจ็บปวดของมัน ความปวดร้าว ความระทมทุกข์ วิบัติ และการถูกตัดขาดจากพระบิดา ในพลัปลานันท์พระองค์ทรงแทนที่เราและชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน เมื่อเราได้ยินคำประกาศนี้จากพระวาระของพระเจ้า การได้ยินพระวาระนำความเชื่อมาให้ และในความเชื่อเราจึงเชื่อพระวาระ ดังนั้นความเชื่อที่ทำให้เราได้รับของประทานของพระเจ้าจึงเป็นของประทานของพระเจ้าเช่นกัน สารพัดที่มนุษย์ทำได้ สารพัดที่พระเจ้าทรงเรียกร้องจากมนุษย์ ก็คือแค่ฟังพระวาระ เชื่อและรับเอาพระวาระ ความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าทั้งสิ้น

พระเยซูตรัสว่า “แท้จริงแล้วเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดที่ฟังคำของเรา และเชื่อในพระองค์ผู้ใดที่ทรงส่งเรามา นั้น ก็มีชีวิตนิรันดร์ และจะไม่เข้าสู่การปรับโทษ แต่ได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว”

(ยอห์น 5:24)

ในยอห์น 12:46-48 พระองค์ตรัสว่า “เราเข้ามาเป็นความสว่างในโลกแล้ว เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในเรา จะมีได้อาศัยอยู่ในความมืด และถ้าผู้ใดได้ยินบรรดาถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเราได้ไม่มีใจเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อจะช่วยโลกให้รอด ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำทั้งหลายของเรา ก็มีสิ่งหนึ่งที่พิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวไว้แล้ว คำนั้นเองจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย”

1 ยอห์น 5:9-13 บอกเราว่า “ถ้าพวกเรารับพยานหลักฐาน (ถ้อยคำ, คำพยาน) ของมนุษย์ พยานหลักฐาน (พระวาระ) ของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะนี่คือพยานหลักฐาน (พระวาระ) ของพระเจ้าซึ่งพระองค์ได้ทรงเป็นพยานถึงพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าย่อมมีพยานอยู่ในตัวเอง ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าย่อมได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสสมุสา เพราะผู้นั้นมิได้เชื่อพยานหลักฐาน (พระวาระ) ที่พระเจ้าได้ทรงประทานให้เรื่องพระบุตรของพระองค์ และนี่แหละเป็นพยานหลักฐานนั้น (พระวาระ) ว่า พระเจ้าได้โปรดประทานชีวิตนิรันดร์แก่พวกเรา และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์ ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต และผู้ที่ไม่ได้พระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนมาถึงพวกท่านที่เชื่อบนพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะได้ทราบว่าคุณท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อพวกท่านจะได้เชื่อบนพระนามของพระบุตรของพระเจ้า”

เปาโลและสิลาสกล่าวแก่นายคุกชาวฟิลิปปีว่า “จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งคร้วเรือนของท่าน” และท่านทั้งสองได้กล่าวพระวาระขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่นายคุก และแก่ทุกคนที่อยู่ในบ้านของเขา” (กิจการ 16:31,32)

ไม่แปลกเลยที่ซาตาน (ผ่านทางพวกเสรีนิยมและพวกสมัยใหม่นิยม พวกอเทวนิยมและพวกแนวคิดอิสระ) กำลังทำทุกสิ่งในอำนาจชั่วร้ายของมันเพื่อหักล้างความน่าเชื่อถือและทำลายพระวาระของพระเจ้า! หากมันทำสำเร็จในการทำลายพระวาระของพระเจ้า มันก็คงทำให้จิตวิญญาณทุกดวงบนพื้นพิภพถูกลงพระอาชญาทั้งหมดวันนี้

หลายร้อยปีก่อนการเสด็จมารับสภาพเนื้อหนังของพระคริสต์ ผู้แต่งเพลงสดุดีได้ประกาศว่า:

“ข้าพระองค์เองจะชื่นชมยินดีในบรรดากฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมพระวาทะของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:16)

“จิตใจของข้าพระองค์เกาะติดฝังคลีดิน ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามพระวาทะของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:25)

“โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนทางแห่งบรรดากฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาทางนั้นไว้จนสุดปลาย” (เพลงสดุดี 119:33)

“ขอให้บรรดาความเมตตาของพระองค์มาถึงข้าพระองค์ด้วย โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คือความรอดของพระองค์ ตามพระวาทะของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:41)

“ขอทรงระลึกถึงพระวาทะที่มีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์หวังอยู่นั้น” (เพลงสดุดี 119:49)

“พระองค์ทรงเป็นส่วนของข้าพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้กล่าวว่าข้าพระองค์จะรักษาพระวาทะทั้งหลายของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:57)

“พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ตามพระวาทะของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:65)

“จิตใจของข้าพระองค์อาลัยหาความรอดของพระองค์ แต่ข้าพระองค์หวังในพระวาทะของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:81)

“โอ ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์จริง ๆ พระราชบัญญัตินั้นเป็นการตรึงตรองของข้าพระองค์วันยังค่ำ” (เพลงสดุดี 119:97)

“พระวาทะของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่วิถีของข้าพระองค์” (เพลงสดุดี 119:105)

“ข้าพระองค์เกลียดชังความคิดอันไร้สาระ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:113)

“บรรดาพระโอวาทของพระองค์มหัศจรรย์นัก เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์จึงรักษาพระโอวาทเหล่านั้นไว้” (เพลงสดุดี 119:129)

“บรรดาประมุขได้ข่มเหงข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุ แต่ใจของข้าพระองค์ยืนอยู่ในความตะลึงพรึงเพริดแห่งพระวาทะของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:161)

“ขอให้เสียงร้องทูลของข้าพระองค์เข้ามาใกล้ต่อพระพักตร์พระองค์ โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ตามพระวาทะของพระองค์ ขอให้คำวิงวอนของข้าพระองค์เข้ามาต่อพระพักตร์พระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นตามพระดำรัสของพระองค์” (เพลงสดุดี 119:169,170)

“โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวาทะของพระองค์มีนัยคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์” (เพลงสดุดี 119:89)

ผมขอบคุณพระเจ้าที่พวกเสรีนิยม พวกสมัยใหม่นิยม พวกอเทวนิยม พวกอัญญนิยม แม้แต่พญามาร และเหล่าผีปีศาจของมัน ไม่สามารถแต่ต้องพระวาทะของพระเจ้าได้! มันปักแน่น มันมั่นคง มันถูกเก็บเข้า

แฟ้มในตู้นิรภัยแห่งสวรรค์แล้ว

พระเยซู “เพราะเห็นแก่ความปิติยินดีที่ทรงตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ทรงทนเอากางเขน โดยทรงเหยียดหยามความอายนั้น และประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว” พระเยซูได้ทรงสู้ทนกางเขนนั่น แต่พระองค์ไม่ได้มีความสุขกับมัน พระองค์ทรงรังเกียจความน่าอายของมัน แต่พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา และนั่นเป็นความปรารถนาหนึ่งเดียวของพระองค์ พระองค์ได้เสด็จมามิใช่เพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อประทานชีวิตของพระองค์เป็นค่าไถ่สำหรับคนเป็นอันมาก พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจะสละวางชีวิตของพระองค์ และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นด้วยความเต็มพระทัย

พระองค์ได้ทรงเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั่น ทรงสู้ทนความอับอาย ความปวดร้าว และการด่าว่าเพราะพระองค์ทรงมองเห็นความขึ้นบานที่อยู่อีกฟากนั้น! ความขึ้นบานนั้นรวมถึงข้อเท็จจริงที่ว่าโดยความมรณาของพระองค์บนกางเขนนั่น พระองค์จะทรงนำบุตรเป็นอันมากไปสู่สง่าราศี (ฮบ. 2:10) มันรวมถึงวันนั้นเมื่อเหล่าศัตรูของพระองค์จะถูกทำให้เป็นแทนรองพระบาทของพระองค์ (ฮบ. 10:13) ความขึ้นบานที่ตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ซึ่งไปยงวันแสนสุขนั้นเมื่อพระองค์จะได้รับเกียรติยศ สง่าราศี เดชานุภาพ และฤทธิ์อำนาจที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าพระบิดาอันเป็นที่ซึ่งพระองค์ประทับอยู่ตอนนี้

พระบุตรทรงอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น และส่วนหนึ่งของความขึ้นบานนั้นที่ตั้งไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ก็คือ การที่พระองค์จะกลับไปอยู่ร่วมกับพระบิดาในสวรรค์ และกับเหล่าพลโยธาแห่งสวรรค์ พระองค์ทรงทราบว่ากลโกราเป็นสิ่งจำเป็นของพระเจ้าหากมนุษยชาติจะได้มีพระผู้ช่วยให้รอด พระองค์ทรงรังเกียจความอับอายแห่งกลโกรา แต่พระองค์ทรงรักคนบาป พระองค์ได้สิ้นพระชนม์เพื่อคนบาปทั้งหลาย และความเจ็บปวดที่พระองค์ทรงแบกรับวันนั้นก็เป็เหตุให้พระองค์ได้รับ “น้ำหนัของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นกว่าและที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์” (2 คร. 4:17) ด้วยเหตุนี้ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่อยู่ตรงหน้าพระองค์ พระองค์จึงได้สู้ทนความปวดร้าวและความอับอายแห่งกางเขนนั่น และบัดนี้ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว

ข้อ 3: “ด้วยว่าพวกท่านจงพิจารณาถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการโต้แย้งอย่างนี้ของบรรดาคนบาปต่อพระองค์ เกรงว่าพวกท่านจะเหนื่อยล้าและอ่อนกำลังในจิตใจของพวกท่าน”

“จงพิจารณาถึงพระองค์...” สิ่งแรกที่เรารู้จักพิจารณาคือ พระองค์ทรงเป็นผู้ใดขณะที่พระองค์เคยตั้งพลับพลาอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พระองค์ทรงเท่าเทียมร่วมกันกับพระเจ้า พระองค์ทรงออกมาจากพระเจ้า สิ่งสารพัดได้ถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และปราศจากพระองค์ก็ไม่มีสิ่งใดเลยถูกสร้างซึ่งได้ถูกสร้างแล้วนั้น พระองค์ทรงอยู่ในโลกตอนนั้น โลกได้ถูกสร้างโดยพระองค์ และกระนั้นโลกก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ พระบุตรผู้เปี่ยมสุขของพระเจ้า พระองค์ผู้ได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและสารพัดที่มีอยู่ในนั้น ไม่ได้มีที่ ๆ จะวางศิระของพระองค์ขณะที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางมนุษย์

เราต้องพิจารณา “การโต้แย้งของบรรดาคนบาป” ซึ่งพระองค์ได้สู้ทน การโต้แย้งนี้ได้เริ่มต้นทันทีที่พระองค์ประสูติ เฮอร์โธได้แสวงหาที่จะฆ่าพระองค์และผู้นำสารของพระเจ้าได้บัญชาโยเซฟให้พามารีย์และทารกน้อยไปยังอียิปต์ อันเป็นที่ซึ่งพวกเขาจะปลอดภัยจากการข่มเหงของเฮอร์โธ การโต้แย้งของเหล่าคนบาป

ยังมีต่อทันทีที่พระองค์ทรงเข้าสู่การรับใช้ปวงชน พระองค์ทรงอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบวันสี่สิบคืนโดยปราศจากอาหาร และจากนั้นชาตานได้ปรากฏและทดสอบพระองค์จากทุกช่องทางแห่งการทดลอง หลังจากที่พญามารไปจากพระองค์แล้ว เหล่าทูตสวรรค์ก็มาและปรนนิบัติพระองค์

พระเยซูทรงทนทุกข์การโต้แย้งเช่นนั้นของบรรดาคนบาปในแบบที่ไม่มนุษย์คนใดเคยทนทุกข์มาก่อนเลย พวกเขาพยายามที่จะเอาหินขว้างพระองค์ พวกเขาพยายามที่จะผลักพระองค์ตกหน้าผา พวกเขาเรียกพระองค์ว่าคนหมิ่นประมาทพระเจ้า ลูกไม่มีพ่อ คนลวงโลก คนดื่มเหล้าองุ่นมาก คนตะกละ ในที่สุดพวกเขาก็ทำให้พระองค์ถูกจับกุม พวกเขาเย้ยแหย่พระองค์ พวกเขาถอนเคราพระองค์และถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์ พวกเขาเอามงกุฎหนามมาสวมให้พระองค์ พวกเขาเอาเสื่อคลุมแห่งการเยาะเย้ยมาสวมให้พระองค์ พวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนอันหนึ่งและล้อเลียนพระองค์ขณะที่พวกเขาเฝ้าชมพระองค์สิ้นพระชนม์ ทุกสิ่งเหล่านี้คนชั่วถือครองโดยอำนาจของชาตานถูกขว้างปาใส่พระพักตร์ของพระองค์

การทนทุกข์ที่มนุษย์ธรรมดาได้สู้ทนไม่เคยรุนแรง ขมขื่น ร้ายกาจ เหยียบย่ำ และเหยียดหยามขนาดนั้นเลย พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้า กระนั้นยกเว้นเรื่องที่พระองค์ทรงไร้บาป พระองค์ก็ทรงเป็นมนุษย์อย่างแท้จริงพอ ๆ กับคุณและผม พระองค์ทรงรู้สึกถึงการโต้แย้งของเหล่าคนบาปอย่างชัดเจน พระองค์ทรงร้องบอก ว่า “การติเตียนกระทำให้อาณาจักรของข้าพระองค์ชอกช้ำ!” (เพลงสดุดี 69:20)

กระนั้นพระองค์ก็ทรงเดินทางต่อไปสู่กลโกธา พระองค์ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อที่จะกระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดา และพระองค์ได้เสร็จสิ้นพระราชกิจที่พระบิดาได้ประทานให้พระองค์กระทำแล้ว ไม่มีสิ่งใดที่เหล่าศัตรูของพระองค์ได้กระทำจะสามารถทำให้พระองค์ไขว้เขวได้

มีหลายครั้งเมื่อคริสเตียนทั้งหลายเริ่มรู้สึกใจห่อเหี่ยวและท้อใจ-แต่เราต้องพิจารณาพระองค์ พักหลัง ๆ คุณกล่าวไหมว่า “ฉันคิดว่าฉันจะยอมแพ้และเลิกเสีย”? บางครั้งคุณรู้สึกใหม่ว่าคุณกำลังต่อสู้คุณ และรู้สึกว่ามีใครสนใจใยดี? คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระเจ้าไม่ได้ปลุกความรู้สึกเช่นนั้นไว้ในใจของคุณ ความท้อแท้ของคริสเตียนมาจากพญามาร ถ้าชาตานทำให้จิตวิญญาณดวงหนึ่งตกนรกไม่ได้ มันก็ประกาศสงครามกับความคิดทันที! ถ้ามันทำให้เราตกนรกไม่ได้ มันก็หาช่องที่จะฉุดรั้งเราและทำให้เราเป็นเหล่าพยานที่ไร้ผลและไม่สัมฤทธิ์ผล-ทำให้เรากลายเป็นสิ่งฉุดรั้งต่อคริสตจักรในเมื่อเราควรเป็นสินทรัพย์

พระเยซูไม่ได้ยอมแพ้ ทำไมเราต้องยอมแพ้ล่ะ? จงพิจารณาพระองค์ หัวพันคนนั้นที่พระองค์ทรงเลี้ยงด้วยขนมปังและปลาเหล่านั้นหายหัวไปไหนหมดเมื่อพระองค์แทบจะล้มภายใต้น้ำหนักของกางเขนนั้น คนโรคเรื้อนสิบคนนั้นที่พระองค์ทรงรักษาให้หายสะอาดก็ไม่อยู่ แม้แต่สาวกสิบสองคนนั้นก็หาตัวไม่เจอเช่นกัน และซีโมนชาวไซรินต้องถูกเกณฑ์ให้แบกกางเขนนั้น คุณท้อใจไหม? คุณได้พิจารณาพระองค์อย่างแท้จริงแล้วไหม?

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “พิจารณา” เป็นคำเรียกทางคณิตศาสตร์ที่หมายถึง “คำนวณโดยการเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ด้วยกันในสัดส่วนอันเหมาะสมของพวกมัน อันนำไปสู่การประเมินค่าที่ยุติธรรมและแม่นยำ” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในโรม 12:6 ที่มันถูกแปลเป็น “สัดส่วน” ถ้าเราคิดว่าเรากำลังทนทุกข์ในการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรา เราก็ควรทำการเปรียบเทียบระหว่างการทนทุกข์เหล่านั้นของพระเยซูกับสิ่งที่เราถูกเรียกให้สู้ทนเพื่อถวายเกียรติพระองค์ มีสัดส่วนเท่าไรระหว่างการทนทุกข์ทั้งหลายของพระองค์กับของเรา? กระนั้น

พระองค์ได้ทรงอดทนและเต็มพระทัยแบกรับทุกการดูถูกเหยียดหยามที่โถมทับลงบนพระองค์ พระองค์ไม่ได้โต้ตอบ พระองค์ไม่ได้คิดว่าคนเหล่านั้นที่ข่มเหงพระองค์ พระองค์หนักแน่นจนถึงที่สุด พระองค์เสด็จสิ้นพระราชกิจที่พระองค์ได้เสด็จมาเพื่อจะกระทำแล้ว

อิสยาห์ 50:7 กล่าวว่า “เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่สับสน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าของข้าพเจ้าอย่างหินเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบว่ข้าพเจ้าจะไม่อับอาย” ในลูกา 9:51 เราอ่านว่า “และต่อมาเมื่อถึงเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงตั้งพระพักตร์ของพระองค์อย่างแน่วแน่ที่จะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม”

บางทีพวกคุณบางคนอาจกำลังคิดว่าถ้อยของคุณมีรสขมกว่าของคริสเตียนคนอื่น ๆ เล็กน้อย อาจดูเหมือนว่าการทนทุกข์ของคุณหนักหนาสาหัสกว่า และคุณถูกเรียกให้รับแบกหนักกว่าคนอื่น ๆ หากคุณกำลังคิดเช่นนี้ ผมก็ขอรับรองคุณว่า “จงพิจารณาพระองค์!” จงมองไปที่ถ้อยนั้นที่พระองค์ทรงดื่ม และผมรับประกันว่าการมองนั้นครั้งเดียวจะเป็นยาแก้ขนานเอกสำหรับความอ่อนล้า!

“เกรงว่าพวกท่านจะเหนื่อยล้าและอ่อนกำลังในจิตใจของพวกท่าน” 1 เปโตร 4:1,2 เตือนสติเราว่า “เพราะฉะนั้น เหมือนที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ในเนื้อหนังเพื่อพวกเราแล้ว พวกท่านจงคาดหวังไว้ด้วยความคิดอย่างเดียวกันด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ในเนื้อหนังก็ไต่ดวงวันจากบาปแล้ว เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตแห่งวันเวลาของเขายังเหลืออยู่ในเนื้อหนังตามบรรดาราคะต้นหาของมนุษย์อีกต่อไป แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า”

ในเอเฟซัส 6:12,13 เปาโลบอกเราว่า “เพราะว่าพวกเราไม่ได้ปล้ำสู้กับเนื้อหนังและเลือด แต่ปล้ำสู้กับบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักร กับบรรดาเทพผู้มีอำนาจ กับบรรดาเทพผู้ปกครองความมืดแห่งโลกนี้ กับความชั่วฝ่ายวิญญาณในบรรดาสถานที่สูง เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อพวกท่านจะสามารถต้านทานในวันอันชั่วร้ายนั้น และเมื่อกระทำทุกสิ่งแล้ว จะยืนมั่นได้!”

ใน 1 โครินธ์ 16:13 เขากล่าวว่า “พวกท่านจงเฝ้าระวัง จงยืนมั่นคงในความเชื่อนั้น พวกท่านจงเป็นลูกผู้ชาย จงเข้มแข็ง!”

เพื่อนคริสเตียนเอ๋ย คุณอ่อนล้าไหม? จงพิจารณาพระองค์ และความอ่อนล้า ความเศร้าหมอง และความท้อแท้ของคุณจะหนีไปจากคุณ คุณกำลังจะใกล้ถอดใจในความคิดของคุณไหม? เปาโลกล่าวว่า “ด้วยการทุกข์ยากอันบางเบาของพวกเรา ซึ่งอยู่แต่ประเดี๋ยวเดียวนั้น จะทำให้พวกเรามีน้ำหนักของสง่าราศีที่มากยิ่งขึ้นกว่าและที่คงอยู่ชั่วนิรันดร์ ขณะที่พวกเราไม่ได้มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้ แต่มองไปที่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งทั้งหลายซึ่งมองเห็นได้นั้นก็อยู่ชั่วคราว แต่สิ่งทั้งหลายซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็อยู่ชั่วนิรันดร์” (2 คร. 4:17,18)

เมื่อเราเปรียบเทียบการทนทุกข์ทั้งหลายของเรา ถ้อยของเรา ความปวดร้าวของเรา ความเศร้าหมองของเรา ใจที่แตกสลายของเรากับการทนทุกข์เหล่านั้นของพระคริสต์ กับ “การโต้แย้งของบรรดาคนบาป” ของพระองค์ เราก็ร้องออกมาด้วยความละอายว่า “ขอพระเจ้าทรงโปรดยกโทษพวกเรา!” ไม่ว่าเหล่าศัตรูของพระองค์จะพูดอะไรเกี่ยวกับพระองค์ ไม่ว่าพวกเขาจะทำอะไรหรือพยายามที่จะทำอะไรกับพระองค์ พระองค์ก็

ทรงอ่อนสุภาพและถ่อมพระทัย พระองค์ทรงรักเหล่าศัตรูของพระองค์ พระองค์ทรงร้องให้เพื่อพวกเขา-และในช่วงขณะที่พระองค์ใกล้สิ้นพระชนม์ พระองค์ก็ทรงอธิษฐานเพื่อพวกเขา! จงพิจารณาพระองค์เถิด

กล่าวอีกนัยหนึ่ง จงตรึกตรองเกี่ยวกับพระเยซู จงตั้งอกตั้งใจพิจารณาพระองค์ จงใคร่ครวญเกี่ยวกับพระองค์ จงพิจารณาทุกสิ่งที่มีบันทึกไว้เกี่ยวกับพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของเรา ผู้พิชิตและผู้ทรงทนทุกข์ของเรา จงพิจารณาพระองค์ผู้ได้สิ้นพระชนม์เพื่อเราขณะที่เรายังเคยเป็นศัตรูของพระองค์

ข้อ 4: “พวกท่านยังไม่ได้ต่อต้านจนถึงโลหิตตก โดยต่อสู้กับบาป”

เพราะคำกล่าวยอมรับความเชื่อในพระคริสต์ของพวกเขา คริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นจึงได้ทนทุกข์อย่างแสนสาหัสในหลาย ๆ ด้าน พวกเขาถูกบีบบังคับและถูกข่มเหงอย่างหนักโดยพี่น้องชาวฮีบรูที่ไม่เชื่อของพวกเขา-แต่พวกเขายังไม่ได้ต่อสู้ “จนถึงโลหิตตก” พวกเขาได้ทนทุกข์-แต่พวกเขาก็ยังมีชีวิตอยู่ พระเยซูได้ทนทุกข์จนถึงโลหิตตก พระองค์ได้หลังรินพระโลหิตของพระองค์เพื่อการยกโทษบาปทั้งหลาย ในลูกา 14:27 พระองค์ตรัสว่า “ผู้ใดก็ตามที่ไม่แบกกางเขนของตน และตามเรามา จะเป็นสาวกของเราไม่ได้” ไซ่ครับ ความรอดเป็นของฟรี เป็นของประทานของพระเจ้า แต่ความเป็นสาวกมีราคาแพงสุดขีด

“โดยต่อสู้กับบาป” เตือนใจเราว่าคริสเตียนทั้งหลายอยู่ในสมรภูมิ เราจะต้องสู้รบกับบาปอยู่เสมอ แน่แน่นอนว่าเราได้รับความรอดจากบาปนั้นที่จะทำให้เราตกนรกแล้ว-บาปของความไม่เชื่อ-เมื่อเราเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า แต่แม้ว่าเราถูกไถ่แล้ว เราก็ยังต้องเจอกับการทดลองและหลายครั้ง ภายใต้บรรดาความยากลำบาก ความทุกข์ร้อน ความยุ่งยาก ความผิดหวัง และการข่มเหง ผู้เชื่อทั้งหลายก็อ่อนแอลงจนถึงจุดที่ยอมแพ้ให้การทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง (มธ. 26:41) บาปเสาะหาที่จะฉุดรั้งความเชื่อของเรา และเป็นเหตุให้เราไม่เชื่อฟัง แต่เรามีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ในเราเพื่อที่จะประทานพลังกำลังที่จะเอาชนะให้แก่เรา ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องต่อสู้กับบาป-ไม่ใช่บาปนั้นที่ทำให้จิตวิญญาณตกนรก-เราเอาชนะบาปนั้นโดยการต้อนรับพระเยซู แต่บาปเหล่านั้นก็คือยรมเราซึ่งขัดขวางความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าในพระวิหารที่ดี นักวิ่งที่ดี พยายามที่ดีเพื่อพระคริสต์

เยเรมีย์ถามว่า “ถ้าเจ้าได้วิ่งแข่งกับบรรดาทหารราบ และพวกเขาได้ทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อย แล้วเจ้าจะแข่งกับพวกม้าได้อย่างไร และถ้าในแผ่นดินแห่งสันติภาพซึ่งเจ้าได้วางใจนั้น พวกเขาจะได้ทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อย แล้วเจ้าจะทำอย่างไรในการลั่นเอ่อแห่งแม่น้ำจอร์แดน” (ยรม. 12:5)

ประเด็นสำคัญในข้อ 4 ก็คือว่า ชาวฮีบรูเหล่านั้นไม่ได้เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างการทนทุกข์ของตนกับการทนทุกข์ที่พระคริสต์ได้ทรงสู้ทนเพื่อพวกเขา ไม่ต้องสงสัยเลยว่านี่เป็นเพราะความไม่เชื่อ เพราะพวกเขาหลายคนถูกทดลองให้ละทิ้งความเชื่อ อย่างไรก็ตาม คำเตือนนี้ก็เตือนให้ระวังความหย่อนยานในการต่อสู้กับการทดลองให้ทำบาปในรูปแบบใดก็ตาม

พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพราะบาป และโดยทางพระโลหิตของพระองค์ เราจึงถูกชำระให้สะอาดจากบาป เนื่องจากพระคริสต์ได้ทรงหลังรินพระโลหิตของพระองค์เพื่อเรา และโดยทางพระโลหิตของพระองค์เราจึงเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า ขอให้เราวิ่งในการวิ่งแข่งที่ตั้งไว้ตรงหน้าเราด้วยความอดทน จับจ้องที่พระเยซู มั่นใจเสมอว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งเราได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น

ข้อ 5 และ 6: “และพวกท่านได้ลืมคำเตือนสตินั้นเสีย ซึ่งกล่าวแก่พวกท่านเหมือนอย่างเป็นทางการว่า ‘บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าอย่าเหยียดหยามการตีสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรืออ่อนกำลังใจเมื่อเจ้าถูกพระองค์ว่ากล่าวนั้น ด้วยว่าผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก พระองค์ก็ทรงตีสอน และทรงเขียนต่อบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้’”

มีคนเหล่านั้นอยู่เสมอที่ถามว่า “ทำไมคนที่รักพระเจ้าถึงทนทุกข์? ถ้าคน ๆ หนึ่งบังเกิดใหม่แล้วและใช้ความเชื่อในพระเจ้าแล้ว เนื่องจากพระเจ้าทรงรักเรามากเหลือเกินจนพระองค์ได้ประทานพระเยซูให้มาสิ้นพระชนม์เพื่อเรา และเนื่องจากพระเจ้าทรงฤทธานุภาพทั้งสิ้น ทรงทราบทุกสิ่ง และทรงอยู่ทุกแห่งหน แล้วทำไมพระองค์ถึงยอมให้ลูก ๆ ของพระองค์ทนทุกข์การข่มเหง การลงใจ ความเศร้าโศก ความเจ็บป่วย-บางครั้งถึงขั้นเดินเหินไม่ได้และช่วยเหลือตัวเองไม่ได้มานานหลายปีในฝ่ายร่างกายด้วยเล่า?”

พระเจ้าทรงกำหนดวิถีทางสำหรับผู้เชื่อแต่ละคนแล้ว เราจะต้องวิ่งในการแข่งที่ถูกตั้งไว้ตรงหน้าเราด้วยความอดทน จับจ้องที่พระเยซูเสมอ-ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเราและต้นแบบของเรา เราจะต้องรับแบกกางเขนและติดตามพระองค์ไป เราจะต้องร่วมเทียมแอกกับพระองค์ พระเยซูได้ทรงทนทุกข์ในแบบที่ไม่มีมนุษย์คนใดเคยทนทุกข์ ดังนั้นทำไมเราจึงต้องประหลาดใจเล่าเมื่อเราต้องทนทุกข์? เหมือนอย่างที่เปาโลกล่าวไว้ถูกต้องแล้ว เรายังไม่ได้ “ต่อต้านจนถึงโลหิตตก” โดยต่อสู้กับบาปหรือพวกคนที่ผิดบาป พระเยซูทรงต่อต้านจนถึงโลหิตตก กระทั่งการหลั่งรินพระโลหิตของพระองค์บนกางเขนนั่น

หลายครั้งเมื่อวิสุทธิชนคนใดของพระเจ้าเริ่มล้มป่วย หรือเหตุการณ์น่าเศร้าบังเกิด ก็เกิดคำถามขึ้นมาว่า “พระเจ้ากำลังลงโทษคน ๆ นี้เพราะบาปทั้งหลายของเขาหรือ?” เราจะต้องเข้าใจความแตกต่างระหว่างฎการพิพากษาของพระเจ้าที่เกี่ยวข้องกับบาป (การลงโทษของพระเจ้าซึ่งถูกดวงออกให้แก่คนบาป) กับการตีสอนของพระเจ้าที่ถูกดวงออกให้แก่ผู้เชื่อ พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ชำระเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้นและความยุติธรรมและความรักของพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมและบริสุทธิ์จะไม่ยอมให้พระองค์เรียกร้องการชดใช้อีกในสิ่งที่พระเยซูทรงชำระแล้วเต็มจำนวนบนกางเขนนั่น คำถามเรื่องบาปถูกสะสางแล้ว และไม่มีสิ่งใดจะสามารถถูกเพิ่มเข้ากับการชดใช้ที่พระเยซูทรงกระทำแล้วเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั่น

พระเยซูได้เสด็จมาเพื่อรับบาปของโลกไป (ยอห์น 1:29) จงสังเกตว่า “บาปของโลก” เป็นคำเอกพจน์-บาปแห่งความไม่เชื่อ แต่ใน 1 เปโตร 2:24 พระเยซูได้แบกรับ “บาปทั้งหลาย” ของเรา-พหุพจน์ พระองค์ไม่เพียงรับบาปแห่งความไม่เชื่อไป แต่พระองค์ได้แบกรับบาปเหล่านั้นของผู้เชื่อทั้งหลายในพระกายของพระองค์เอง ดังนั้นถ้าเราทำบาปหลังจากเราบังเกิดใหม่แล้ว เราก็มีผู้เสนอความแทนกับพระบิดา นั่นคือ พระเยซูคริสต์ผู้ชอบธรรม ผู้ทรงเป็นการลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของเรา พระองค์ทรงช่วยให้รอดจากบาป พระองค์ทรงเป็นการลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของเราหลังจากที่เราได้รับความรอดแล้ว ท่านที่รัก พระเยซูทรงทนทุกข์การลงโทษนั้นเพราะบาปและเพราะบาปทั้งหลายแล้ว “สำเร็จแล้ว!”

ผู้เชื่อครองตำแหน่งที่แตกต่างอย่างสิ้นเชิงจากคนไม่เชื่อ เขาเป็นสมาชิกคนหนึ่งแห่งครอบครัวของพระเจ้าและความสัมพันธ์ซึ่งมีอยู่ระหว่างผู้เชื่อกับพระเจาก็เป็นความสัมพันธ์ของพ่อกับลูกและลูกกับพ่อ และเราทราบว่าพ่อแม่ที่มีจิตสำนึกทุกคนยอมตีสอนลูกเมื่อทำผิด トラบใดที่เรายังอยู่ในร่างกายแห่งเนื้อหนังนี้ เราก็

ยังทำบาปอยู่-ไม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งที่เราทำ แต่บ่อยครั้งมากกว่าที่เป็นสิ่งต่าง ๆ ซึ่งเราไม่ทำ มีบาปต่าง ๆ ที่เป็นการกระทำและบาปต่าง ๆ ซึ่งเป็นการละเว้นการกระทำ

ดังนั้นจึงจำเป็นที่พระเจ้าต้องใช้ไม่เรียวยในการติสอนเพื่อตักเตือนเรา เพื่อกำราบเรา เพื่อให้เราอ่อนใจ และเพื่อนำเราเข้าในวิถีทางที่ถูกต้อง มีความแตกต่างระหว่างการพิพากษาที่พระเจ้าทรงตวงออกให้แก่คนบาปและการติสอนซึ่งพระองค์ทรงใช้กับผู้เชื่อ พระเจ้าทรงทำหน้าที่เป็นผู้พิพากษาสำหรับคนไม่เชื่อ แต่สำหรับผู้เชื่อ พระองค์ทรงทำหน้าที่เป็นพระบิดา ผู้พิพากษาออกคำตัดสินโดยเรียกเรื่องการลงโทษเพราะว่ากฎหมายเรียกเรื่องบทลงโทษสำหรับการทำผิด แต่ในความหมายเชิงตุลาการ การปรับโทษไม่มีทางตกแก่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วเพราะว่าพระคริสต์ได้แบกรับความผิดของเราไป และบาปไม่สามารถพิพากษา ปรับโทษ และทำให้ผู้เชื่อถูกลงพระอาชญา (รม. 8:33) อย่างไรก็ตาม พระองค์จะทรงติสอนคริสเตียนที่ยอมให้บาปที่ตนทราบติดอยู่ในชีวิตของตนต่อไป นี้ไม่ได้หมายความว่าความทันทุกข์ทั้งหมดของผู้เชื่อเป็นการตักเตือนจากพระเจ้าเพราะการละเมิดของพวกเขา หลังจากที่เรารู้ใจข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงสังเกตความชั่วช้าต่าง ๆ ของประชาชนของพระองค์และทรงใช้ไม่เรียวยกับพวกเขา มันก็เป็นเรื่องง่ายที่จะสันนิษฐานว่าคริสเตียนทุกคนที่ประสบความทุกข์ยากกำลังถูกติสอนโดยพระเจ้าเพราะบาปบางอย่าง เราไม่ควรสันนิษฐานเช่นนี้ เพราะว่าวิสุทธิชนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้ามากที่สุดบางคนก็ถูกเรียกให้สู้ทนความปวดร้าวและการทันทุกข์ พระเยซูตรัสว่าความเจ็บป่วยและความตายของลาซารัสเป็นไปเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า

พระพิโรธของพระเจ้าตกลงบนเหล่าศัตรูของพระองค์และการพิพากษาของพระเจ้านี้ก็ถูกตวงออกให้พวกเขา องค์ตุลาการผู้ชอบธรรม พระเจ้าแห่งพระคุณและความชอบธรรมทั้งสิ้น จะทรงแก้แค้นต่อเหล่าศัตรูของพระองค์ แต่ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอย่างแท้จริงก็ถูกลิขิตล่วงหน้าให้เป็นไปตามพระฉายแห่งพระบุตรที่รักของพระเจ้า โปรดศีกษาโรม 8:28-39 จงศึกษาข้อพระคำเหล่านั้นทีละคำ ด้วยใจที่เปิดรับ ความคิดที่เปิดรับ และด้วยความปรารถนาที่จะเห็นความจริงอันยิ่งใหญ่ที่ถูกนำเสนอในข้อพระคำเหล่านั้น

โรม 8:28 ประกาศว่า “ทุกสิ่ง”-ไม่ใช่การกระทำหนึ่งแบบแยกเดี่ยวจากการกระทำอื่น ๆ ทั้งหมด แต่ทุกสิ่ง-เมื่อถูกบวกรวมเข้าด้วยกันในตอนสิ้นสุดการเดินทางแบบผู้สัญญาจริงนี้ ก็ทำงานด้วยกันเพื่อผลดีของคริสเตียนและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า สิ่งเหล่านั้นที่เกิดขึ้นกับเราหลังจากที่เราบังเกิดใหม่แล้วก็ถูกออกแบบมาเพื่อที่จะปั้นแต่งเราและสร้างเราให้เป็นอย่างที่เราควรเป็น และเป็นอย่างที่เราจะเป็นเมื่อเราเห็นพระเยซู

พระพิโรธและการพิพากษาของพระเจ้าที่มีต่อเหล่าคนชั่วก็หลังไหลมาจากความกริ้วของพระเจ้า แต่ไม่เรียวยที่ติสอนถูกใช้กับผู้เชื่อทั้งหลายเพราะความรักของพระเจ้า พระพิโรธและการลงโทษของพระเจ้าซึ่งพระองค์ทรงใช้กับคนชั่วไม่เคยถูกกล่าวเลยว่าเป็นไปเพื่อผลดีของคนไม่เชื่อ แต่ตรงกันข้าม พระพิโรธและการลงโทษของพระเจ้าถูกเทออกเพื่อแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงหนึ่งเดียว นั่น การพิพากษาที่มาสู่เหล่าคนชั่วให้เกียรติพระราชบัญญัติของพระเจ้าและการปกครองอันชอบธรรมของพระองค์

เมื่อผู้เชื่อทั้งหลายทันทุกข์โดยพระหัตถ์ที่ติสอนของพระเจ้า พระองค์ก็กำลังแก้ไขเราในความรัก และ

แทนที่จะโศกเศร้าเสียใจเวลาที่เรารู้สึกดีสอน เราควรขอบคุณพระเจ้าสำหรับเรื่องนี้ เพราะว่า การที่สอนพิสูจน์ให้เห็นว่าเราเป็นลูกของพระเจ้า พ่อของครอบครัวหนึ่งยอมไม่ตีสอนลูก ๆ ของเพื่อนบ้านของเขา เขาตีสอนคนเหล่านั้นที่อยู่ในครอบครัวของเขา นี่ก็เป็นจริงกับพระเจ้า พระองค์ทรงตีสอนเราซึ่งเป็นลูก ๆ ของพระองค์ เพื่อประโยชน์สุขของเราและเพื่อสง่าราศีของพระองค์

ผมสรรเสริญพระเจ้าสำหรับคำกล่าวที่ชัดเจนในข้อ 6: “ด้วยว่าผู้ที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรัก พระองค์ก็ทรงตีสอน และทรงเขียนติบุตรทุกคนที่พระองค์ทรงรับไว้” โปรดสังเกตว่าพระองค์ทรงตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก พระองค์ทรงเขียนติ (โอบติ) บุตรทุกคน เราควรมีใจขอบพระคุณเมื่อเรารู้สึกดีสอนโดยพระเจ้า โดยรู้ว่าพระองค์กำลังทำเช่นนั้น เพราะว่าพระองค์ทรงรักเรา และรู้ว่าการตีสอนที่เราได้รับนั้นเป็นข้อพิสูจน์ของพระเจ้าว่าเราเป็นลูกทั้งหลายของพระองค์

เปาโลกล่าวว่า “...และเกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาดโดยทางการเปิดเผยอันมากมายนั้น ข้าพเจ้าก็ได้รับหนามอันหนึ่งในเนื้อหนัง เป็นทูตของซาตานเพื่อคอยทุบตีข้าพเจ้า เกรงว่าข้าพเจ้าจะถูกยกชูจนเกินขนาด” (2 คร. 12:7) “หนามในเนื้อ” ของเปาโลถูกส่งมายังเขาไม่ใช่เพราะว่าเขาได้ทำบาป แต่เพื่อเป็นยาต้านความเย่อหยิ่ง และผลลัพธ์ก็คือเปาโลถูกทำให้ตระหนักถึงความอ่อนแอของตนมากขึ้น เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อไร ข้าพเจ้าก็เข้มแข็งเมื่อนั้น” พวกเราส่วนใหญ่ไม่รู้ที่เราเข้มแข็งเพื่อพระเยซูอย่างแท้จริงเมื่อไรหรือเราประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงเมื่อไร ด้วยเหตุนี้ การตีสอนของพระเจ้าจึงมาสู่เราเพื่อเป็นมาตรการป้องกันอย่างหนึ่ง เพื่อให้เราถ่อมใจต่อไป เพื่อขัดขวางเราไม่ให้โอหังเกินควรเพราะความสำเร็จต่าง ๆ ของเราในหน้าที่ผู้อารักขา บุคคลที่โดดเด่นทุกคนในพระคัมภีร์ ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ เคยผ่านการตีสอนภายใต้พระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กันทั้งนั้น

เสียงของพระเจ้าร้องประกาศว่า “บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าอย่าเหยียดหยามการตีสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรืออ่อนกำลังใจเมื่อเจ้าถูกพระองค์ว่ากล่าวนั้น!” เราไม่ควรบ่นเลยเมื่อเรารู้สึกดีสอน และเราไม่ควรตั้งคำถามเลยว่าทำไมพระเจ้าถึงยอมให้สิ่งนี้หรือสิ่งนั้นเกิดขึ้นกับเรา พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งล้วนดีทั้งนั้น และเราไม่ควรดูหมิ่นไม้เรียวที่ตีสอนของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เราปั้นความสว่างและสร้างความมืด เราทำสันติภาพและสร้างความชั่วร้าย เราเป็นพระเยโฮวาห์กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น” (อสย. 45:7) ในโรม 9:20 เปาโลบอกเราว่า “ไม่เลย แต่ โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านคือผู้ใดเล่าที่จะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกสร้างขึ้นแล้วนั้นจะกล่าวแก่ผู้ซึ่งสร้างสิ่งนั้นได้หรือว่า “ทำไมท่านได้สร้างข้าพเจ้าอย่างนี้”

เราจะต้องพิจารณาทางทั้งหลายของเรา (ฮักกัย 1:5)

เราจะต้องพินิจดูวิถีทางแห่งเท้าของเรา (สภษ. 4:26)

เราจะต้องอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “...ขอทำให้ข้าเข้าใจว่าข้าได้ผิดพลาดตรงไหน” (โยบ 6:24)

เราถูกเตือนสติว่า “พวกเจ้าจงฟังคทา และผู้ที่ทรงตั้งมันไว้เถิด” (มีคาห์ 6:9)

เราควรจดจำไว้ว่า “บรรดาความเจ็บปวดรวดร้าวของคนชอบธรรมมีมาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้พ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด” (เพลงสดุดี 34:19)

“พวกเราจะต้องเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าโดยผ่านความทุกข์ยากมากมาย” (กิจการ 14:22)

“การร้องไห้อาจจะคงอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบานจะมาในเวลาเช้า” (เพลงสดุดี 30:5)

“โฉนเจ้าจึงห่อหิ้ว โอ จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย และโฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังสรรเสริญพระองค์สำหรับความช่วยเหลือแห่งพระพักตร์พระองค์” (เพลงสดุดี 42:5)

ไม่มีสิ่งๆหนึ่งที่เรียกกันว่า “เหตุบังเอิญ” ในชีวิตของผู้เชื่อ สิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นในชีวิตของคริสเตียนแท้ก็ได้ รับอนุญาตจากพระเจ้าแห่งพระคุณทั้งปวง เพื่อประโยชน์สุขของเราและเพื่อถวายเกียรติพระองค์ มีลู่ทางที่กำหนดไว้สำหรับเราให้หวัง และถ้าเราหวังไม่ดี พระเจ้าก็ทรงอนุญาตให้บางสิ่งเข้ามาในวิถีทางของเราเพื่อทำให้เราตื่นตัวมากขึ้น และเพื่อเตือนใจเราว่าเราต้องหวังด้วยความอดทนหากเราหวังว่าจะร่วมแบ่งปันมงกุฏนั้น!

เราอ่านเกี่ยวกับเหล่าคุณพ่อและลูก ๆ ฝ่ายโลกว่า “คนที่สงวนไม้เรียวของตนไว้ก็เกลียดชังบุตรชายของตน แต่คนที่รักเขาตีสอนเขาทันเวลา” (สภษ. 13:24)

“จงตีสอนบุตรชายของเจ้าขณะที่ยังมีความหวัง และอย่าให้จิตใจของเจ้าหยุดเพราะเหตุการร้องไห้ของเขา” (สภษ. 19:18)

“ความโง่ถูกผูกมัดอยู่ในใจของเด็ก แต่ไม้เรียวแห่งการตีสอนก็ขับความโง่นั้นไปไกลจากเขา” (สภษ. 22:15)

“อย่ายับยั้งการตีสอนเสียจากเด็ก เพราะถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียว และจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก” (สภษ. 23:13,14)

“ไม้เรียวและคำตักเตือนให้สติปัญญา แต่เด็กที่ถูกปล่อยไว้แต่ลำพังจะนำความอัปยศมาสู่มารดาของตน” (สภษ. 29:15)

พ่อแม่วันนี้ต้องฟังคำเตือนสติเหล่านี้ของพระเจ้า เราทั้งหลายที่เป็นลูก ๆ ของพระเจ้าต้องตระหนักถึงข้อเท็จจริงของพระเจ้าที่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอนลูกทุกคนของพระองค์-ไม่มีสักคนถูกยกเว้น และแทนที่จะอ่อนระอาใจหรือว่าวุ่นใจเราควรคุกเข่าลงและสรรเสริญพระเจ้าที่พระองค์ทรงตีสอนและปรับปรุงแก้ไขเราในความรักเพื่อประโยชน์สุขของเราและเพื่อสง่าราศีของพระองค์

ข้อ 7 และ 8: “ถ้าพวกท่านทนเอาการตีสอน พระเจ้าก็ทรงปฏิบัติกับพวกท่านเหมือนอย่างกับบุตรทั้งหลาย ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง แต่ถ้าพวกท่านอยู่โดยปราศจากการตีสอน ซึ่งคนทั้งปวงเป็นผู้เข้าส่วน พวกท่านก็เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ และไม่ใช่มบุตรทั้งหลาย”

“บุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขา” ท่านที่รัก การตีสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นอภิสถิติ ไม่มีผู้ใดนอกจากบุตรทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วของพระเจ้าถูกตีสอน ถูกแก้ไข และได้รับบทเรียนจากไม้เรียวของพระเจ้า การตีสอนในชีวิตของผู้เชื่อไม่ใช่หายนะ-มันเป็นพระพร พระเยซูคริสต์แก่เปโตรว่า “ถ้ายิ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราแล้วนั้น เราจะไม่มีตีจากถ้ายิ่งนั้นหรือ” (ยอห์น 18:11) พระองค์ทรงตีมันแล้ว-และมีถ้ายิ่งเท่านั้นเหมือนถ้ายิ่งที่พระเยซูได้ทรงเผชิญ พระองค์ ผู้เดียวที่บังเกิดมาจากพระบิดา ผู้ไม่ทรงมีบาป ไม่ทรงต้องการการตีสอนใด ๆ เลย แต่พระองค์ทรงตีมันพระทัยตีมันถ้ายิ่งรสนั้นแทนที่ผม และเนื่องจากนั้นเป็น

ความจริง แน่แน่นอนว่าเราควรยอมรับการลงวินัยและการติสอนด้วยการขอบพระคุณ ไม่ใช่ด้วยการหงุดหงิด สิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าทรงส่งมาให้เราก็เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขของเรา เพื่อการศึกษาฝ่ายวิญญาณของเรา และเพื่อส่งาราศีนิรันดร์ของพระเจ้า เหตุฉะนั้นขอให้เรารู้ทันการติสอนดุจบุตร และขอบคุณพระเจ้าที่เราได้รับอภิสิทธิ์ในการเข้าอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า!

ภาษาในข้อ 8 นั้นชัดเจนและเข้าใจได้ ทุกคนที่ไม่ได้รับการติสอนก็เป็นลูกไม่มีพ่อ-นี่เป็นคำที่น่าเกลียดเราอาจเมื่อต้องพูดคำนี้ แต่เราไม่กล้าทำให้คำนี้บาลงหรือนำฟังมากขึ้น ความจริงแห่งพระคำข้อนี้ในภาษาที่ชัดเจนก็คือว่า บุคคลในที่สามารถทำบาปเป็นกิจวัตร สนุกกับบาปและเจริญขึ้นในบาป ก็ไม่เคยบังเกิดจากพระวิญญาณและไม่เคยถูกล้างชำระในพระโลหิตเลย ในแง่ฝ่ายวิญญาณ คน ๆ นั้นเป็นลูกนอกสมรส เป็นลูกไม่มีพ่อ ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่และถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้วก็ถูกติสอนโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโลเขียนไปถึงเหล่าผู้เชื่อในเมืองโครินธ์เกี่ยวกับโ้ตะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และบอกชัดเจนถึงข้อบังคับของพระเจ้าว่าก่อนที่ผู้เชื่อจะดื่มน้ำองุ่นหรือรับขนมปังไร้เชื้อ เขาต้องสำรวจตัวเอง:

“เหตุฉะนั้น ผู้ใดก็ตามที่จะกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร จะมีความผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า แต่จงให้คนหนึ่งคนใดสำรวจตนเอง และจงให้คนนั้นกินขนมปังนั้นและดื่มจากถ้วยนั้น เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเพื่อนำพระอาชญามาสู่ตนเอง โดยไม่ได้พิณิจดูพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ด้วยเหตุนี้หลายคนในท่ามกลางพวกท่านจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่ และหลายคนล่วงหลับไปแล้ว (ตาย) เพราะว่าถ้าพวกเขาจะวินิจฉัยตัวเอง พวกเขาจะไม่ถูกลงโทษ แต่เมื่อพวกเขาถูกลงโทษ พวกเขาก็ถูกติสอนจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อพวกเขาจะไม่ถูกพิพากษาด้วยกันกับโลก” (1 คร. 11:27-32)

(“พระอาชญา” ที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้ไม่ได้หมายถึงจิตวิญญาณ เพราะแม้ว่าผู้เชื่ออาจถูกติสอนจนถึงแก่ชีวิตฝ่ายร่างกาย นั่นก็ไม่ได้หมายความว่าเขาเป็นผู้หลงหายฝ่ายวิญญาณ)

เหล่าวิสุทธิชนในคริสตจักรชาวโครินธ์ได้ประพฤติตัวไม่ดีที่โ้ตะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเปาโลตำหนิพวกเขาอย่างรุนแรง จากนั้นเขาเตือนสติพวกเขาให้สำรวจใจของพวกเขาก่อนกินขนมปังไร้เชื้อและดื่มผลแห่งเถาองุ่น และประกาศว่าบางคนได้เข้าร่วมในพิธีระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร พร้อมกับบาปที่ไม่ถูกสารภาพในชีวิตของพวกเขา แม้ว่าพวกเขาจะเป็นผู้เชื่อก็ตาม เพราะเหตุนี้ หลายคนจึงอ่อนกำลัง หลายคนจึงล้มป่วย และหลายคนได้เสียชีวิต! เขาประกาศต่อไปอีกว่าถ้าเราจะวินิจฉัยตัวเราเอง สารภาพและละทิ้งบาปของเรา พระเจ้าก็จะต้องจำใจติสอนเรา

การติสอนของพระเจ้าบ่งบอกถึงความเป็นบุตรของพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงติสอนคนของพระองค์ เพื่อที่ผู้เชื่อทั้งหลายจะไม่ถูกปรับโทษด้วยกันกับโลก ผมขอกล่าวซ้ำ: ตามพระคำข้อนี้ คนใดที่ทำบาปเป็นกิจวัตรและสนุกกับมันก็ไม่เคยได้บังเกิดใหม่เลย เขาไม่ได้เป็นบุตรคนหนึ่งของพระเจ้า เขาเป็นลูกไม่มีพ่อฝ่ายวิญญาณ

ข้อ 9 และ 10: “นอกจากนี้ พวกเราได้มีบิดาตามเนื้อหนังของพวกเราที่ได้ติสอนพวกเรา และพวกเราจึงได้เคารพนับถือบิดาเหล่านั้น ยิ่งกว่านั้นพวกเราควรจะต้องอยู่ใต้อำนาจของพระบิดาแห่งจิตวิญญาณทั้งหลาย

และมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นได้ติสอนพวกเราเพียงน้อยวัน ตามความเห็นดีเห็นชอบของ พวกเขา แต่พระองค์ได้กระทำเพื่อประโยชน์ของพวกเรา เพื่อพวกเราจะได้เป็นผู้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของ พระองค์”

ในที่นี้เปาโลเตือนความจำเราว่าพ่อแม่ฝ่ายโลกของเราก็คือสอนเรา-และเราเคารพยำเกรงพวกท่านที่ท่านทำ เช่นนั้น คุณพ่อฝ่ายโลกของเรามีสิทธิ์ที่จะติสอนและแก้ไขเราเพราะว่าเราเป็นลูกของท่านและมันเป็นสิทธิ พิเศษและหน้าที่ของท่านที่จะฝึกวินัยและแก้ไขเรา เนื่องจากมันถูกต้องแล้วที่คุณพ่อฝ่ายโลกจะติสอนลูก ๆ ของตน และมันถูกต้องแล้วที่ลูก ๆ จะเคารพยำเกรงคุณพ่อฝ่ายโลก เราก็คควรเคารพยำเกรงพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่า นั้นสักเท่าไรเมื่อพระองค์ทรงติสอนเรา?

“นอกจากนี้” สื่อความนัยที่สำคัญมาก ๆ ตรงนี้ ดูเหมือนจะเพียงพอแล้วที่ข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้น ประกาศถึงการติสอนของพระเจ้าที่มีต่อลูก ๆ ของพระองค์และผู้เชื่อทั้งหลายควรขอบพระคุณสำหรับการติ สอนนั้น ดูเหมือนจะเพียงพอที่เราถูกบอกให้คาดหวังการติสอน แทนที่จะดูหมิ่นการติสอน แม้กระนั้นเราก็ ต้องการคำว่า “นอกจากนี้” ขณะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานเหตุผลเพิ่มเติมสำหรับพระหัตถ์ที่ติสอนของ พระเจ้าเพื่อนำใจที่ดื้อรั้นของเราเข้าอยู่ใต้อำนาจแห่งน้ำพระทัยของพระองค์

พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ภาพประกอบของพ่อแม่ฝ่ายโลกของเรานี้ สิทธิ์ของพวกท่านที่จะติ สอนเรา และข้อเท็จจริงที่ว่าเรามีหน้าที่ต้องเคารพพวกท่านสำหรับการติสอน แม้กระนั้นเราก็เข้าใจและ เชื่อฟังพระบัญชาของพระเจ้า ข้าที่จะก้มตัวลงในความนบนอบต่อมโนใจภายใต้ไม้เรียวที่ติสอนของพระองค์ มัน น่าเศร้าแต่เป็นความจริง ที่ว่าแม่แต่เหล่าผู้เชื่อที่อยู่ฝ่ายวิญญาณมากที่สุด บางครั้งก็นำความอับอายมาสู่ พระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า อันทำให้พระเจ้าไม่เหลือทางเลือกอื่นนอกจากการติสอน พระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอ และเราควรอธิษฐานทุกวันเพื่อขอความช่วยเหลือจากพระองค์ในการวิ่งแข่งที่ตั้งไว้ตรงหน้าเราด้วยความอดทน เราควรอธิษฐานขอพระคุณที่จะนบนอบต่อน้ำพระทัยของพระเจ้าและยอมให้สิ่งสารพัดที่เรา กระทำถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์

มีการอภิปรายมากมายเกี่ยวกับความหมายของ “บิดาตามเนื้อหนัง” และ “พระบิดาแห่งจิตวิญญาณ ทั้งหลาย” มันจะเป็นวันแสนสุขในชีวิตของผู้เชื่อบางคนเมื่อพวกเขาเรียนรู้ความจริงของคำตรัสของพระเยซูใน ยอห์น 3:6: “สิ่งซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และสิ่งซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นจิตวิญญาณ” เมื่อ เราบังเกิดใหม่ พระเจ้าก็ประทานวิญญาณใหม่ให้แก่เรา พระองค์ทรงใส่ใจดวงใหม่ไว้ภายในพลับพลาแห่งเนื้อ หนังของเรา แต่เนื้อหนังไม่ได้ถูกเปลี่ยนแปลง นิสัยเหล่านั้นของเนื้อหนังเปลี่ยนแปลง เพราะว่าเรามีใจดวงใหม่ และวิญญาณใหม่

มนุษย์ยังพยายามที่จะซ่อมแซมสิ่งที่พวกเขาเสียไปแล้วในสวนเอเดน พระเจ้าประกาศแก่อาดัมแล้วว่า เนื้อหนังของเขาจะกลับไปสู่ผงคลีดิน และในปัญญาจารย์ 12:7 เราอ่านว่า “แล้วผงคลีจะกลับไปสู่แผ่นดินโลก เหมือนอย่างที่มีมันเคยอยู่ และจิตวิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ได้ประทานจิตวิญญาณให้มานั้น”

“บิดาตามเนื้อหนัง” คือ คุณพ่อฝ่ายโลกของเรา และ “พระบิดาแห่งจิตวิญญาณทั้งหลาย” คือ พระเจ้าพระบิดาผู้ทรง “ให้บังเกิด” เราโดยพระวิญญาณเมื่อเราเชื่อในพระเยซูคริสต์ (ยอห์น 1:12,13)

บรรดาคุณพ่อฝ่ายโลกของเราเตือนเรา “ตามความเห็นดีเห็นชอบของพวกเขา” (ภาษากรีกตรงนี้อ่านตรงตัวว่า “ตามที่พวกเขาเห็นว่าดี”) มีหลายครั้งเมื่อเหล่าคุณพ่อฝ่ายโลกของเราเตือนลูก ๆ ของพวกเขาอย่างขาดปัญญา ด้วยความโกรธและในความใจร้อน แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้า พระองค์ไม่ทรงเตือนลูกของพระองค์ในความโกรธ แต่ในความรักและความชอบธรรม มันเป็นความจริงที่ว่าพระเจ้าทรงโกรธกับคนชั่วทุกวัน แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงอดกลั้นพระทัย อ่อนโยน และเปี่ยมพระเมตตา-โดยเฉพาะอย่างยิ่งแก่ลูก ๆ ของพระองค์เอง พระเจ้าทรงเตือนเราในความชอบธรรมอันสมบูรณ์แบบ ในสติปัญญาอันสมบูรณ์แบบ พระองค์ทรงทำเช่นนั้น “เพื่อประโยชน์ของพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้เป็นผู้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์”

เหล่าคุณพ่อฝ่ายโลกเตือนเรา “เพียงน้อยวัน”-อาจแค่วันไม่กี่ปี แต่พระเจ้าทรงเตือนและแก้ไขลูก ๆ ของพระองค์ไปตลอดการสัญจรบนโลกนี้ของเรา ไม่เรียกว่าเตือนตักเตือนเราเพื่อนำเราเข้าใกล้พระเจ้ามากขึ้น เพื่อให้เราอุทิศตนอย่างเต็มที่มากขึ้น เพื่อที่เราจะเป็นผู้เข้าส่วนแห่งความชอบธรรมของพระองค์ ความบริสุทธิ์ของพระองค์ และความไร้มลทินของพระองค์ ผู้เชื่อทั้งหลายเป็นผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้าและเมื่อเรายอมจำนนอย่างเต็มที่ อย่างขึ้นบานด้วยซ้ำ ต่อการเตือนของพระบิดาแห่งสวรรค์ผู้ทรงรักเรา เราก็เข้าใกล้ความบริสุทธิ์นั้นซึ่งพระเจ้าทรงถือครองแต่ผู้เดียวมากขึ้นเรื่อย ๆ มันเป็นความจริงที่ว่าเราจะไม่มีความบริสุทธิ์อย่างสมบูรณ์แบบตราบใดที่เราอาศัยอยู่ในพลับพลาแห่งเนื้อหนังนี้ แต่เราสามารถบากบั่นมุ่งไปสู่ความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์แบบที่สามารถถูกถือครองได้ในการยอมจำนนอย่างสมบูรณ์และเต็มที่ต่อพระเยซูในทุกรายละเอียดแห่งการสัญจรนี้

ข้อ 11: “บัดนี้ ไม่มีการเตือนใด ๆ ในปัจจุบันที่ดูเหมือนว่าขึ้นใจเลย แต่เศร้าใจ แต่อย่างไรก็ตาม ต่อมาภายหลังการเตือนนั้นก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแห่งความชอบธรรมแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น”

พระบิดาผู้สถิตในสวรรค์ทรงเตือนเพื่อประโยชน์สุขสูงสุดของเรา และการเตือนของพระองค์ก็ไม่มีวันผิดพลาด พระองค์ทรงบริสุทธิ์ และสิ่งใดก็ตามที่พระองค์ทรงกระทำต่อเราและเพื่อเราก็เป็นไปเพื่อประโยชน์สุขอันยิ่งใหญ่ที่สุดของเราในสิ่งต่าง ๆ ขององค์พระผู้เป็นเจ้า (ศึกษา เลวีนิติ 11:44; 19:2; 20:7-26) แต่เราเป็นมนุษย์ เราจะเป็นมนุษย์ต่อไปจนกว่าเราไปถึงเมืองบรมสุขเกษมนั้นและรับร่างกายฝ่ายวิญญาณในการเป็นขึ้นจากตายครั้งแรกนั้น (1 ยอห์น 3:1-3) เนื่องจากเราเป็นมนุษย์ การเตือนจึงไม่ใช่เรื่องน่ายินดี จากจุดยืนแบบมนุษย์ ในพวกเราไม่มีใครขึ้นชอบการทนทุกข์ ไม่มีใครในพวกเราชอบการขัดสนสิ่งต่าง ๆ ที่ทำให้ชีวิตสุขสบาย-โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคนอื่น ๆ รอบตัวเราอาจมีสิ่งเหล่านั้นที่ทำให้สุขสบาย และกระนั้นบางครั้งพระเจ้าก็ต้องพรากสิ่งเหล่านั้นที่เราขึ้นชอบในชีวิตนี้ไป เพื่อที่จะทำให้เราช้ำกับสิ่งที่ไม่ปรากฏแก่ตา ถ้าเราให้ “ทรัพย์สิ่งของ” เป็นพระเจ้าองค์หนึ่ง พระเจ้าแห่งความรักก็ต้องเอาสิ่งเหล่านั้นซึ่งจัดตั้งเราในฝ่ายวิญญาณออกไป คุณเชื่อใจได้เลยว่าพระเจ้าทรงทราบว่าจะเตือนที่ไหนและเมื่อไหร่เพื่อก่อให้เกิดประโยชน์สุขมากที่สุดและก่อให้เกิด “ผลทั้งหลายไปสู่ความบริสุทธิ์”

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “กระทำให้เกิดผล” หมายถึง “ให้คืนกลับไป...สร้างผลตอบแทนสำหรับสิ่งที่

ถูกฝึกวินัย”

“เป็นความสุขสำราญ” ตามที่ถูกใช้ในที่นี่หมายถึง ให้ความสุขหรือสวัสดิภาพ ผลที่สร้างสันติยอมก่อให้เกิดความสุข มันเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนที่จะถือครองความชื่นบานอันเหลือที่จะกล่าวได้และเปี่ยมด้วยสง่าราศี (1 ปต. 1:8)

“ผลเป็นความสุขสำราญแห่งความชอบธรรม” คือการเป็นอยู่ การมีชีวิตอยู่ และการทำสิ่งซึ่งถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าและในความสัมพันธ์ต่อพระองค์ สิ่งซึ่งถูกต้องในสายตาของมนุษย์และในความสัมพันธ์ต่อมนุษย์ เราไม่มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเราเอง เราไม่ตายเพื่อตัวเราเอง เรามีอิทธิพลต่อคนเหล่านั้นที่เราติดต่อกับสัมพันธ์ด้วย ไม่ว่าเราจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ด้วยเหตุนี้มันจึงไม่ใช่สิทธิ์ของเราที่จะใช้ชีวิตตามใจเรา-เราควรมีชีวิตอยู่เพื่อทำให้พระเจ้าทรงพอพระทัยและเพื่อเสริมสร้างเพื่อนมนุษย์ของเรา

หลายครั้งพระเจ้าต้องจำใจเตือนเราเพื่อที่จะนำเราเข้าสู่วิถีทางแห่งการดำเนินชีวิตอันถูกต้อง การเตือนไม่ใช่เรื่องที่น่าอกริมย์หรือมีเสน่ห์ ถ้ามันใช่ มันก็คงไม่เป็นการเตือนเลยแม้แต่นิดเดียว ตรงกันข้าม การเตือนเป็นเรื่องน่าทุกใจ และไม่ง่ายเลยที่จะสู้ทน “แต่อย่างไรก็ตาม ต่อมาภายหลัง...”-นั่นคือ แม้ว่าการเตือนเป็นเรื่องเศร้าใจในขณะใดก็ตาม มันก็เกิดผลดีในภายหลัง เราเป็นลูก ๆ ของพระเจ้า เป็นลูกทั้งหลาย“ที่ถูกให้บังเกิด” เป็นผู้เข้าส่วนแห่งสภาพของพระเจ้า “และถ้าเป็นลูกทั้งหลายแล้ว จึงเป็นทายาท คือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ ถ้าหากว่าพวกเรานทุกซ์ด้วยกันกับพระองค์ พวกเราก็จะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย เพราะข้าพเจ้านับว่า บรรดาความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะถูกเปิดเผยในเราทั้งหลาย” (รม. 8:17,18)

ผู้เชื่อทั้งหลายต้องไม่ลืมเด็ดขาดว่าความชอบธรรมถูกนับว่าเป็นของเราเมื่อเราใช้ความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซู และว่าความชอบธรรมแสดงตัวมันเองเป็นหลักฐานออกมาในชีวิตของผู้เชื่อ ในวิวรณ์ 19:8 ความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชนถูกกล่าวถึงว่าเป็น “ผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาดและสีขาว”

การเตือนออกผลเป็นความสุขสำราญแห่งความชอบธรรม “แก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น” ผู้เชื่อที่ถูกเตือนโดยองค์พระผู้เป็นเจ้าอาจดูเหมือนการเตือนและคิดถึงมันแบบไม่จริงจัง เขาอาจอ่อนระอาใจภายใต้มันได้-หรือเขาอาจสู้ทนการเตือนของพระเจ้าอย่างสัตย์ซื่อและอย่างอดทน ถูกฝึกโดยการทดสอบนั้น และได้รับประโยชน์จากมัน

มีคริสเตียนบางคนที่ถูกปฏิเสธที่จะยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงเตือนลูก ๆ ของพระองค์ ถึงแม้ผมเชื่อว่าคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคนตระหนักถึงไม้เรียวของพระเจ้า โดยส่วนตัวแล้ว ผมทราบเมื่อพระเจ้าตรัสกับผมผ่านการเตือน พระองค์ทรงเตือนเราเพื่อประโยชน์สุขของเรา และถ้าเราไม่ได้รับประโยชน์โดยการเตือนของพระองค์ ความสูญเสียของเราเมื่อสิ้นสุดการสัจธรรมนี้ก็จะมีมหาศาล! ผมสรรเสริญพระเจ้าสำหรับไม้เรียวที่เตือนที่พระองค์ทรงวางบนผมหลายครั้งในหลายปีแห่งประสบการณ์คริสเตียนของผม และผมไม่เคยที่จะหยุดขอบคุณเลย ผมไม่ได้เข้าใจการเตือนขณะที่โดนอยู่นั้นเสมอไป แต่ต่อมาผมก็เข้าใจว่าทำไมพระเจ้าถึงยอมให้มันเกิดขึ้น มันให้การปลอบประโลมใจอันยิ่งใหญ่แก่ผมและนำความชื่นบานมาสู่ใจของผมที่ได้รู้ว่าพระเจ้าทรงก่อกำเนิดของผมไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงทราบวันพรุ่งนี้ทั้งหมด และ “พระองค์

ทรงนำข้าพเจ้า” ด้วยเหตุนี้ ผมจึงเต็มใจที่จะกล่าวว่า “พระองค์เจ้าข้า โปรดตีสอนข้าพระองค์ในยามที่ข้าพระองค์ต้องการ และในตำแหน่งที่มันจะก่อให้เกิดผลดีมากที่สุด และขอโปรดประทานพระคุณให้แก่ข้าพระองค์ที่จะได้รับประโยชน์จากมัน” ผมอยากได้ถ้วยรางวัลไว้วางที่พระบาทของพระองค์บ้างเมื่อเราวามงกุฎพระองค์ให้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสิ่งสารพัด ผมอยากร่วมแบ่งปันกางเขนนั่น เข้าเทียมแอกนั้น วิ่งในการแข่งขันนั้น สู้ศึกนั้น และสัจย์ซื่อจนถึงที่สุด

ข้อ 12 และ 13: “เพราะเหตุนั้น จงยกมือที่ห้อยลงมา และหัวเข่าที่อ่อนกำลัง และจงกระทำการบรรดาทางให้ตรงสำหรับเท้าของพวกท่าน เกรงว่าสิ่งใดซึ่งกะผลกจะถูกหันออกไปนอกทางนั้น แต่จงให้สิ่งนั้นได้รับการรักษาให้หายดีกว่า”

ในตอนต้นของบทนี้ เราถูกเตือนสติให้วิ่งในการแข่งขันที่ตั้งไว้ตรงหน้าเราด้วยความอดทน เราปรารถนาที่จะวิ่งในการวิ่งแข่งนี้อย่างเปี่ยมชัยชนะหรือไม่? ถ้าเราปรารถนา เราก็ต้องวางทุกอย่างที่ถ่วงเราและบาปนั้นที่คอยเล่นงานเราอย่างง่ายดาย-ไม่ว่าบาปนั้นจะเป็นอะไรก็ตาม เราต้องวิ่ง แต่เราต้องวิ่งด้วยความอดทน เราต้องไม่ถดถอยและไม่เกิดความท้อใจ เราต้องทราบว่ามีสิ่งใดก็ตามที่เกิดขึ้นระหว่างทาง พระเจ้าทรงกำหนดเส้นทางนั้นไว้แล้วและพระองค์ทรงบัญชาการวิ่งแข่งนั้น! ถ้าเราจับจ้องที่พระเยซู สิ่งอื่น ๆ ที่เหลือทั้งหมดที่เราต้องทำก็คือ วิ่งไป-และเราทราบว่าตราบไต่ที่สายตาของเราจับจ้องอยู่ที่พระองค์ เราก็เป็นผู้มีชัยชนะ เมื่อการล่องใจและความทุกข์ลำบากเข้ามา เมื่ออุปสรรคต่าง ๆ กีดขวางทาง เราก็ต้องตระหนักว่าพระเจ้าทรงอนุญาตสิ่งเหล่านี้เพื่อประโยชน์สุขของเรา

ด้วยความมั่นใจนี้ เราต้องชูมือของเราที่ห้อยในความอ่อนแอขึ้นสูง เราต้องเกร็งเข่าที่กำลังสั่นเทา เราต้องไปในวิถีที่ตรงและเรียบเสมอ ไม่พยายามเลือกเส้นทางของเราเอง แต่ยอมให้พระเยซูนำเราในเส้นทางที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้- “การแข่งกันที่ตั้งไว้ต่อหน้าพวกเรานั้น”

ในข้อ 13 เราพบคำบัญชาสามประการ: คำบัญชาหนึ่งเกี่ยวข้องกับมือของเรา คำบัญชาหนึ่งเกี่ยวข้องกับเท้าของเรา และคำบัญชาหนึ่งเกี่ยวข้องกับเท้าของเรา คำบัญชาสองข้อแรกถูกออกแบบมาเพื่อรับมือกับความรู้อตามธรรมชาติใด ๆ ที่เป็นความซึมเศร้า ความท้อแท้ ความหดหู่ซึ่งเป็นธรรมดาที่จะขัดขวางไม่ให้เราทำให้น้ำพระทัยอันเปี่ยมพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าสำเร็จในชีวิตของเราขณะที่เราวิ่งในการแข่งที่ถูกตั้งไว้ตรงหน้าเรา

คำกริยาภาษากรีกที่แปลเป็น “ยก” หมายถึง “ตั้งให้ตรง” คำเดียวกันนี้ถูกใช้ในบันทึกเหตุการณ์ตอนที่พระเยซูทรงทำให้ผู้หญิงหลังโกงคนนั้นกลับมีหลังที่ตั้งตรงเพราะผีที่ทำให้นางป่วยมาสิบแปดปี คุณจะพบบันทึกเหตุการณ์ตอนนี้ในลูกา 13 ในพระคำข้อนี้ของเรา ความหมายก็คือ “การทำให้ตรง”

คำกริยากรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ห้อยลงมา” หมายถึง “ผ่อนคลายและหมดแรง” คำเตือนสติในที่นี่เป็นคำเตือนจากพระเจ้าถึงผู้เชื่อทั้งหลายให้ระวังการยอมแพ้ต่อความปรารถนาต่าง ๆ ของเนื้อหนัง คำเตือนให้ระวังการเป็นมิตรกับโลก เราไม่สามารถยอมแพ้ให้แก่เนื้อหนังและเป็นมิตรกับโลก และยังวิ่งในการแข่งที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งไว้ตรงหน้าเรา!

“...เกรงว่าสิ่งใดซึ่งกะผลกจะถูกหันออกไปนอกทางนั้น แต่จงให้สิ่งนั้นได้รับการรักษาให้หายดีกว่า”

คำบัญชาที่สามนี้ (ซึ่งเกี่ยวข้องกับเท้า) ไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเรามากเท่ากับสองอันแรก ตรงกันข้าม มันส่งผลกระทบต่อผู้อื่น ในฐานะคริสเตียนเราจะต้องระวังที่เท้าของเราต้องเดิน “ตามรอยพระบาทของพระองค์” -นั่นคือในวิถีทางที่ตรงและแคบ โดยการทำให้เช่นนั้น เราก็วางแบบอย่างให้แก่เพื่อนผู้เชื่อทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเหล่าทารกในพระคริสต์และคริสเตียนที่อ่อนแอ คนเหล่านั้นที่อยู่รอบตัวเราซึ่งอาจอ่อนกำลัง หากกล่าวในฝ่ายวิญญาณ ถ้าพวกเขาเห็นเราเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู พวกเขาก็จะได้รับการหนุนใจให้เดินตามเราในทางที่ตรงและแคบนั้น แต่ถ้าเราเดินในทิศทางที่ผิด พวกเขา ก็อาจออกนอกเส้นทางและถูกนำไปหลงเงินไป เพราะการที่เราเดินตามเรา การกระทำของพวกเขาก็สามารถถูกรักษาให้หายได้โดยการที่เราเดินตามรอยพระบาทของพระเยซู นำพวกเขาเข้าในวิถีที่พระองค์ทรงอยากให้เราเดินตาม ในการเชื่อมโยงกับพระคำข้อนี้ อ่านอิสยาห์ 35:3-6

ถ้าเรายกมือของเราขึ้นและชูมันให้สูง ๆ ถ้าเราเกร็งเข้าของเรา คนอื่น ๆ ก็จะได้รับกำลังใจที่จะยกมือของพวกเขาขึ้นและเกร็งเข้าของพวกเขา พวกเขาจะได้รับการหนุนใจและการเสริมกำลังใจหากเราบากบั่นมุ่งไปโดยไม่ท้อใจ ในทางกลับกัน ถ้าเราท้อใจ ชังกะตาย และหดหู่ภายใต้สภาพการณ์ที่ขัดขวาง คนอื่น ๆ ก็จะมองดูเรา เริ่มอ่อนแอและปวดเปื่อย และเดินตามเส้นทางเดียวกับที่เราเดิน ไม่สำคัญว่าเราจะชอบคิดแบบไหน คนอื่น ๆ ได้รับอิทธิพลจากเราเพราะทัศนคติของเราและการเดินของเรา หากเราถูกฝึกและถูกเสริมกำลังใจโดยการติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็จะช่วยเหลือผู้อื่น เราก็จะให้กำลังใจ และเป็นเหตุให้เหล่าเพื่อนผู้เชื่อของเรา มีแรงฮึดสู้ที่จะเดินต่อไปในเส้นทางของผู้สัตย์จริงนี้

“เพราะเหตุนี้” ผู้เชื่อเอ๋ย ขอให้เราอยู่ในท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ยกมือขึ้น เกร็งเข้า และเดินตามรอยพระบาทของพระเยซูขณะที่เราวิ่งในการแข่งที่ถูกตั้งไว้ตรงหน้าเราด้วยความอดทน! เมื่อเราเกิดท้อใจ ขอให้เรามองไปที่พระองค์-ไม่ใช่มองไปที่สภาพการณ์แวดล้อมรอบตัวเรา ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราให้ตระหนักว่าเราถูกติสอนเพื่อประโยชน์สุขของเรา เพื่อที่เราจะเติบโตในความสูงฝ่ายวิญญาณ ถูกทำให้เป็นผู้เข้าส่วนแห่งความบริสุทธิ์ของพระเจ้า และเพลิดเพลินกับผลอันสุขสำราญแห่งความชอบธรรม แล้วคนอื่น ๆ จะมองมาที่การทำงานที่ดีของเรา การวิ่งแข่งที่สม่ำเสมอของเรา ความมั่นคงของเรา และพวกเขาจะถูกกระตุ้นให้วิ่งในการแข่งที่ดี แทนที่จะล้มข้างทาง

เราวิ่งในการแข่งนี้ด้วยความเชื่อ ความเชื่อคือสิ่งที่มองเห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา-ไม่ใช่แค่ตอนที่ทุกอย่างไปได้สวยสำหรับเรา แต่ในตอนที่มีความทุกข์ร้อนเข้ามาสู่เราด้วย เมื่อเรากำลังจับจ้องที่พระเยซู เราก็จะไม่บ่นเมื่อสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่เราคิดว่าพวกมันควรจะเป็น เราจะตระหนักถึงพระหัตถ์ที่ติสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้าและทราบว่าการทำงานด้วยกันเพื่อให้เกิดผลดีแก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์และถูกเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์

คำบัญชาสองทบ

ข้อ 14: “จงติดตามความสงบสุขกับคนทั้งปวง และความบริสุทธิ์ ซึ่งโดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า”

คำกำชับนี้ถูกเข้าใจผิดและถูกนำไปใช้แบบผิด ๆ บ่อยเหลือเกินจนผู้เชื่อหลายคนที่ได้พากเพียรที่จะ

ดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์ถูกทรมานและถูกทำให้ท้อใจ จนกลายเป็นผู้ใช้การไม่ได้ในฐานะผู้อารักขาที่ดี ทหารที่ดี ในกองทัพอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “ติดตาม” มีความหมายว่า “ไล่ตาม ติดตามไป” ผู้เชื่อหลายคนถูกสอนจาก ธรรมาสน์ว่าถ้าพวกเขาไม่ดำเนินชีวิตเหนือบาป-(ซึ่งหมายถึง “ความสมบูรณ์แบบที่ไร้บาป”)-พวกเขาก็หวังไม่ได้ว่าจะได้เห็นพระเจ้า นั่นเป็นความจริงในความหมายตามพระคัมภีร์ แต่มันคือวิญญานที่ถูกให้บังเกิดโดยพระ วิญญาน และด้วยเหตุนี้มันจึงเป็นวิญญานที่ไม่ทำบาป-ใช้แล้วครบ ที่ทำบาปไม่ได้:

“ผู้ใดก็ตามที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็ไม่กระทำบาป เพราะว่าเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่ในผู้นั้น และเขา กระทำบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า” (1 ยอห์น 3:9)

แต่เท่าที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหนัง ในการเดินทุกวันของเรา เราจะโง่เขลาและล้มเหลวตราบใดที่เราอาศัยอยู่ใน โลกนี้ ในพลับพลาฝ่ายโลกนี้ แม้กระนั้นเราจะต้องไล่ตามความสมบูรณ์แบบและติดตามความบริสุทธิ์ไป เราจะบรรลุ ถึงความสมบูรณ์แบบเมื่อสิ้นสุดการสัจจริงนี้ แต่ในความหมายของพระเจ้าเราจะไม่มีความสมบูรณ์แบบจนกว่าเราจากชีวิตนี้ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าและรับร่างกายอันเปี่ยมสง่าราศีของเรา

มันไม่ใช่โดยทางสันติสุขอันสมบูรณ์แบบและความบริสุทธิ์อันสมบูรณ์แบบที่เราเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า: มันคือโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ! เมื่อเราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าแล้ว เราจะต้องไล่ตาม สันติสุขและความบริสุทธิ์ แต่เราเห็นพระเยซูเพราะว่าเราถูกปกคลุมโดยพระโลหิตและได้รับความรอดโดย พระคุณมหัศจรรย์ของพระองค์แล้ว บุคคลใดที่ไม่ปรารถนาอย่างจริงจังที่จะดำเนินชีวิตที่บริสุทธิ์ (เท่าที่เป็นไป ได้ในพลับพลาแห่งเนื้อหนังนี้) ก็ไม่เคยได้รับความรอดเลย ความรอดปลูกความปรารถนาที่จะไล่ตามความบริสุทธิ์ ไว้ในใจของผู้เชื่อ เปาโลกล่าวแก่ชาวเธสะโลนิกาว่า “...ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขของคัมภีร์ทรงตั้งพวกท่านให้เป็น คนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรงรักษาทั้งวิญญาน จิตใจและร่างกายของพวกท่านไว้ ให้ไว้ที่ใด จนถึงการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (1 ธส. 5:23) เราจะไม่มีความ ดำเนินชีวิตอย่างสมบูรณ์แบบเหมือนพระเจ้าได้ในพลับพลาแห่งเนื้อหนังนี้ แต่เราสามารถดำเนินชีวิตที่ไว้ที่ใดได้ เราถูกนับว่าชอบธรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าโดยความเชื่อในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซู เราถูกนับว่าชอบ ธรรมต่อหน้ามนุษย์โดยการไล่ตามสันติสุขและความบริสุทธิ์ ดำเนินชีวิตที่ไว้ที่ใดในสิ่งสารพัดที่เราทำ

“จงติดตามความสงบสุขกับคนทั้งปวง...”-นั่นคือ ไล่ตามสันติสุขกับคนทั้งปวง พระเยซูทรงไร้บาป บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย พระเจ้าในเนื้อหนัง แต่แม้แต่พระองค์ก็ไม่ได้มีสันติสุขกับคนทั้งปวง แน่นอนว่านั่นเป็น ความปรารถนาของพระองค์ แต่พระองค์ก็ไม่ได้บรรลุความปรารถนานั้น มีอยู่หลายคราวที่เหล่าศัตรูของ พระองค์ถึงกับพยายามที่จะฆ่าพระองค์ ถ้าพระเยซู พระบุตรผู้เปี่ยมสุขของพระเจ้า ไม่ได้ดำเนินชีวิตในสันติสุข และความสมัคสมานกับคนทั้งปวง คุณก็เชื่อใจได้เลยว่าพวกเราก็จะไม่สามารถทำเช่นนั้นได้ แต่นั่นก็ไม่ได้ขัด ขวางเราไม่ให้ไล่ตามสันติสุขกับคนทั้งปวง พระเยซูทรงรักมนุษย์ทุกคน แต่ไม่ใช่มนุษย์ทุกคนรักพระองค์ พระ เยซูทรงอยากช่วยมนุษย์ทุกคนให้รอด แต่ไม่ใช่มนุษย์ทุกคนอยากที่จะได้รับความรอด ไม่ว่าชีวิตของเราจะถูกแยก ตั้งและเป็นเหมือนพระคริสต์ขนาดไหน ก็จะมีคนเหล่านั้นอยู่เสมอที่จะปฏิเสธที่จะดำเนินชีวิตในสันติสุขกับเรา

ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าคำกล่าวนี้เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อทั้งหลาย คริสเตียนทั้งหลายควรดำเนินชีวิตใน

สันติสุขกับกันและกัน เราทุกคนเป็นอวัยวะของกายเดียว (1 คร. 12:12,13) เราทุกคนอยู่ในครอบครัวเดียวกัน เราเป็นบุตรทั้งหลายของพระเจ้า และไม่มีเหตุผลเลยที่ทำให้เราจะอาศัยอยู่ด้วยกันในสันติสุขไม่ได้ มันเป็นความรับผิดชอบของผู้เชื่อทุกคนที่จะไล่ตามสันติสุขกับคนทั้งปวง-โดยเฉพาะผู้เชื่อ-และเราควรดำเนินชีวิตในสันติสุขแม้กับพวกคนไม่เชื่อตราบเท่าที่เราสามารถทำเช่นนั้นได้

ผู้เชื่อถูกเตือนสติให้ “ติดตามความบริสุทธิ์” คำกรีกที่แปลเป็น “ความบริสุทธิ์” คือ ทอน ฮากีอาสมอน ในภาษาเดิมมันอ่านว่า “ความบริสุทธิ์นั้น” และบ่งบอกถึงการชำระให้บริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ (หรือตามแบบพระเจ้า)-ถูกแยกตั้งไว้ต่างหากจำเพาะพระเจ้า ผู้เชื่อทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้ว ถูกชำระล้างในพระโลหิตแล้ว ก็ถูกชำระแยกตั้งไว้ พระคริสต์ทรงถูกทำให้เป็นการแยกตั้งไว้สำหรับเรา (1 คร. 1:30) และในพระองค์เรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า ถูกชำระแยกตั้งไว้อย่างสมบูรณ์:

“ข้าพเจ้าพูดตามแบบของมนุษย์ เพราะเหตุความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนังของพวกท่าน เพราะพวกท่านเคยยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นพวกผู้รับใช้ของความโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนความชั่วช้าฉันทัด บัดนี้จึงยอมให้บรรดาอวัยวะของพวกท่านเป็นพวกผู้รับใช้ของความชอบธรรมซึ่งนำไปสู่ความบริสุทธิ์ฉันทันนั้น” (รม. 6:19)

“เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือการที่พวกท่านชำระตัวให้บริสุทธิ์...เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านทราบวิถีที่จะรักษาภพของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ...เพราะพระเจ้าไม่ได้ทรงเรียกพวกเราให้มาสู่ความลามก แต่ให้มาสู่ความบริสุทธิ์” (1 ธส. 4:3-7 บางส่วน)

“จงติดตามความสงบสุขกับคนทั้งปวง และความบริสุทธิ์ ซึ่งโดยปราศจากสิ่งเหล่านี้ไม่มีมนุษย์คนใดจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” เราหมายเหตุตรงนี้ทัศนคติของเราเกี่ยวกับเพื่อนมนุษย์ของเรา และนิสัยใจคอของเราต่อพระเจ้าพระบิดาผู้ได้ทรงรักเรา และพระเยซูพระบุตรผู้ได้ทรงช่วยเราให้รอด คนที่ไม่ปรารถนาความสัมพันธ์อันเปี่ยมสันติสุขกับผู้อื่นก็ไม่มีทั้งความรักของพระเจ้าและพระวิญญูญาณของพระคริสต์อย่างแน่นอน และคนที่ไม่ปรารถนาที่จะดำเนินชีวิตในทางบริสุทธิ์ก็ทำผิดต่อพระเจ้าและต้องตรวจค้นใจของตนเอง บุคคลเช่นนั้นไม่เคยพบกับพระเยซูเจ้าในความรอดเลย

ความบริสุทธิ์ตามพระคัมภีร์ไม่ถูกได้มาโดยการลงแรง บุญกุศล หรือถูกบรรลุผ่านการงานที่ดี การบริจาค การดำเนินชีวิต หรือการงด ความบริสุทธิ์ที่แท้จริงเป็นของประทานของพระเจ้าโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ ต้อนรับพระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและความเพียงพอ:

“ด้วยว่าในพระองค์ ความเต็มเปี่ยมทั้งสิ้นแห่งความเป็นพระเจ้านั้นดำรงอยู่ในฝ่ายร่างกาย และพวกท่านก็ครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้ทรงเป็นศีรษะแห่งบรรดาเทพผู้ครอบครองอาณาจักรและเทพผู้มีอำนาจ” (คส. 2:9,10)

คำเตือนของพระเจ้าที่มาถึงคนเหล่านั้นที่เชื่อแต่ปาก

แต่ไม่รับความรอดจริง ๆ

ข้อ 15 และ 16: “จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีคนหนึ่งคนใดขาดจากพระคุณของพระเจ้า เกรงว่าจะมีราก

แห่งความขมขื่นแค้นขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่พวกท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมลทินไป เกรงว่า จะมีคนล่วงประเวณีคนใด หรือคนหมิ่นประมาทเหมือนอย่างเอชว ผู้ได้ขายสิทธิบุตรหัวปีของตนนั้นเสียเพราะ เห็นแก่อาหารคำเดียว”

สามสิ่งถูกนำเสนออย่างชัดเจนในพระคำสองข้อนี้:

สิ่งแรกคือ “จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีคนหนึ่งคนใดขาดจากพระคุณของพระเจ้า” ผู้เชื่อจะต้องปิติยินดี และเฝ้าระวัง-ไม่เพียงเกี่ยวกับตัวเอง แต่ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้อื่นด้วย เราใช้ชีวิตเพื่อตัวเองไม่ได้ เรามีอิทธิพล ต่อผู้อื่น ไม่ว่าเราปรารถนาหรือไม่ก็ตาม เราทุกคนเป็นผู้ดูแลของผู้เชื่อคนอื่น ๆ ในความหมายหนึ่ง-ไม่ใช่ที่เรา ควรตัดสินพวกเขา แต่ควรช่วยเหลือพวกเขา:

“พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกครอบงำอยู่ในความลี้ภัย พวกท่านซึ่งอยู่ฝ่ายวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นกลับ ตั้งตัวใหม่ในจิตใจแห่งความอ่อนสุภาพ โดยพิจารณาตัวท่านเอง เกรงว่าท่านจะถูกทดลองด้วย” (กท. 6:1)

คริสตจักรเป็นกายเดียว เราทุกคนเป็นอวัยวะหลายส่วนของกายเดียวนั้น และเมื่ออวัยวะหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็เจ็บกับเขาด้วย เราจะต้องเป็นผู้รับใช้ของกันและกัน ผู้ดูแลของกันและกัน “โดยพยายามรักษา ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของพระวิญญาณในการผูกมัดแห่งสันติสุข” (อพ. 4:3)

คำกรีกที่แปลเป็น “ขาด” คือ ฮูสเตรโรน ซึ่งความหมายตรงตัวคือ “ไปไม่ถึง” และความหมายในที่นี้ คือ “ไปไม่ถึงสิ่งซึ่งตนได้เสียดิตตาม หรือไปไม่ถึงทันเวลา” การขาดจากสง่าราศีของพระเจ้าคือ การมาไม่ถึง ความเชื่อแท้ในความโปรดปรานของพระเจ้าที่เราไม่สมควรได้รับในพระเยซู ผู้ทรงเป็นของประทานของ พระองค์ที่ให้แก่เหล่าคนบาปที่สมควรตกนรก คนเหล่านั้นที่ “ขาดจากพระคุณของพระเจ้า” ถูกจัดอยู่ในกลุ่ม คนที่ถูกพูดถึงในฮีบรู 6- พวกเขาเคยได้รับความสว่างแล้ว พวกเขาได้ชิม แต่พวกเขาไม่ได้ไปจนสุดทาง คน เหล่านั้นเป็นเหมือนเหล่าผู้ฟังที่เป็น “ดินหินเยอะ” ในคำอุปมาเรื่องผู้หว่านในมัทธิว 13- พวกเขาออกขึ้นมาชั่ว ครู่ แต่พวกเขาไม่มีรากที่ฝังอยู่ในพระวจนะ พวกเขาไม่กินน้ำนม เนื้อ และไม่ดื่มน้ำที่มีชีวิตแห่งพระวจนะ ด้วย เหตุนี้พวกเขาจึงแห้งเหี่ยวไป พวกเขาไปด้วยสักพัก แต่พวกเขา “ขาดจากพระคุณของพระเจ้า” และมาไม่ถึง การมอบตัวไว้กับพระเยซูโดยความเชื่อ

เหล่าผู้เชื่อแท้จะต้อง “ระวังให้ดี” ในคริสตจักรเกรงว่าจะมีคนเหล่านั้นที่มาไม่ถึงพระคุณของพระเจ้า คนเหล่านั้นที่ไม่ออกผลทั้งหลายซึ่งจะเป็นพยานรับรองว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตอยู่ในใจของพวกเขา เมื่อพบคนเหล่านี้ เรา (ในความรัก ความกรุณา และความอ่อนโยน) จะต้องถอนพวกเขาออกจูดังคุ่นพินออกมาจากการเผาไหม้

เราจะดูคนเหล่านั้นออกได้อย่างไรซึ่งขาดจากพระคุณของพระเจ้าแล้ว? คำตอบนั้นง่ายนิดเดียว: เมื่อ เหล่าผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วมาพบปะกัน พวกเขาจะมีพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ภายใน และนี่ก็เป็นการร่วมสามัคคี ธรรมและความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันมาโดยอัตโนมัติ ผู้เชื่อทั้งหลายพูดภาษาเดียวกัน แต่มันไม่เป็นเช่นนั้นกับใจ ของผู้ใดที่มาไม่ถึงพระคุณของพระเจ้า มีหลายพันคนวันนี้ที่ได้เข้าร่วมกับคริสตจักรหนึ่ง พวกเขาได้รับบัพติศมา พวกเขาเข้าเรียนรวีและร่วมประชุมนมัสการ พวกเขาถวายทรัพย์ของตน และจากรูปลักษณะที่ปรากฏภายนอก ทั้งหมด พวกเขาดูเหมือนจะเป็นคริสเตียนของจริง-แต่ลึก ๆ ในใจของพวกเขา คือ ความว่างเปล่า ความหิวที่ไม่

เคยอิม เพราะว่าพวกเขาไม่ถึงพระคุณของพระเจ้า

อย่างที่สอง เราจะต้องระวังให้ดี “เกรงว่าจะมีรากแห่งความขมขื่นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่พวกท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมลทินไป”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในที่นี้เปาโลกำลังพูดถึงคำเตือนที่ถูกให้ไว้ในพระราชบัญญัติ 29:18: “เกรงว่าในท่ามกลางพวกท่าน จะมีผู้ชายคนใด หรือผู้หญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือเผ่าใด ซึ่งวันนี้ใจของเขาหันไปจากพระเยซูคริสต์พระเจ้าของเรา เพื่อไปปรนนิบัติบรรดาพระของประชาชาติเหล่านั้น เกรงว่าในท่ามกลางพวกท่านจะมีรากที่เกิดเป็นดีหมีและบอระเพ็ด”

เป็นไปได้ที่คน ๆ หนึ่งในคริสตจักรจะไม่ถึงพระคุณของพระเจ้า และพฤติกรรมของเขาก็เป็นในแบบที่การเชื่อแต่ปากแบบจอมปลอมของเขายังไม่ปรากฏชัด แต่พอเวลาผ่านไปเรื่อย ๆ คนที่ไม่ได้กลับใจเชื่อจริง ๆ ผู้นี้ในที่ประชุมก็จะเริ่มก่อความวุ่นวายแน่นอน เขาอาจอยู่ต่อไปได้นานหลายสัปดาห์ หลายเดือน หรือกระทั่งหลายปีและเก็บรากแห่งความขมขื่นซ่อนไว้ แต่ทันใดนั้นมันก็ผุดขึ้นมา (อาจเพราะการทำผิดที่เขาคิดไปเอง) และความขมขื่นเข้ามาในคริสตจักร และทั้งในที่ประชุมก็ได้รับผลกระทบ! ความล้มเหลวของสมาชิกคนเดียวในคริสตจักรส่งผลกระทบต่อทั้งที่ประชุม มันจะก่อให้เกิดความแตกแยก และหากปล่อยไว้ต่อไป มันจะทำลายทั้งคริสตจักร มันจะทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย จิตวิญญาณหลายดวงจะต้องเสียไปเพราะมัน ด้วยเหตุนี้เหล่าผู้เชื่อแท้จึงต้องตื่นตัว เฝ้าระวัง ขยันหมั่นดูแลเกรงว่าซาตานจะเป็นเหตุทำให้บางสิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักรผ่านทางความไม่เชื่อ ผ่านทางความไม่เชื่อฟัง หรือผ่านทางใครสักคนอย่างอาคาน ใครสักคนที่มีประสบการณ์แบบจอมปลอม ถ้าคุณอ่านโยชูวา บทที่ 7 คุณจะค้นพบว่าไม่ใช่แค่อาคานที่ต้องทนทุกข์เพราะบาปของเขา: ชนอิสราเอลทั้งหมดต้องทนทุกข์เพราะบาปของเขา-และมีอีกหลายตัวอย่างที่ถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ มันเป็นเรื่องที่อันศักดิ์สิทธิ์ของศิษยาภิบาลทุกคนที่จะต้องทำสิ่งสารพัดเท่าที่มนุษย์จะทำได้เพื่อรับประกันว่าไม่มีคริสเตียนปลอมเข้ามาในคริสตจักรและก่อความวุ่นวาย

อย่างสาม เราจะต้องระวังให้ดี “เกรงว่าจะมีคนลวงประเวณีคนใด หรือคนหมิ่นประมาทเหมือนอย่างเอซาว ผู้ได้ขายสิทธิ์บุตรหัวปีของตนนั้นเสียเพราะเห็นแก่อาหารค่ำเดียว” เหล่าผู้สอนและนักอรรถาธิบายพระคัมภีร์ไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ คำกรีกที่ใช้ตรงนี้สำหรับ “คนลวงประเวณี” คือ พอรนอส มันเกี่ยวข้องกับคนลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณ แต่มันก็รวมถึงบาปที่เป็นคนลวงประเวณีจริง ๆ ด้วย เช่นเดียวกับการปฏิบัติต่าง ๆ ที่มักมากในกามและตัณหาจัด เอซาวจึงเป็นมากกว่าคนลวงประเวณีฝ่ายวิญญาณ

เอซาวเป็นคน “หมิ่นประมาท” ส่วนท้ายของพระคำข้อนี้ที่บรรยายถึงการกระทำของเอซาวชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่าการหมิ่นประมาทนั้นไม่ใช่แค่การพูดจาลบหลู่พระเจ้าหรือใช้พระนามต่าง ๆ ของพระเจ้าในทางที่ผิด คำกรีกที่แปลเป็น “คนหมิ่นประมาท” คือ เบเบลอส และหมายถึงการเหยียบย่ำไปบนบางสิ่ง ตามที่ใช้กับเอซาว คำนี้หมายถึงการเหยียบย่ำไปบนสิทธิพิเศษเหล่านั้นที่เขาได้รับจากพระเจ้า เขาไม่แยแสสิ่งเหล่านั้นของพระเจ้า เขาสนใจสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ชั่วคราวมากกว่า สิ่งต่าง ๆ ของเนื้อหนังมากกว่าที่เขาสนใจสิ่งต่าง ๆ ที่ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์และสิทธิพิเศษต่าง ๆ ตามแบบพระเจ้า (บันทึกเหตุการณ์การกระทำที่หมิ่นประมาทของเอ

ชาวภูกันทีกไว้ในปฐมกาล 25 จงตั้งใจศึกษาบทนั้นทั้งบท)

พระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้วให้ยาโคบ ไม่ใช่เอซาว ได้รับพรนั้น แต่เอซาวไม่ได้ทราบเรื่องนี้ เขาเป็นบุตรหัวปีและคาดหวังพรนั้นของบุตรหัวปี-พรนั้นซึ่งมาพร้อมกับสิทธิ์ที่จะได้รับสองส่วนในความมั่งคั่งของบิดาเขา แต่พรนั้นก็มาพร้อมกับสิทธิพิเศษในการเป็นประมุขของครอบครัวด้วย และในฐานะประมุขของครอบครัว สิทธิพิเศษในการเป็นบุโรหิต ในกรณีที่พิเศษเฉพาะนี้ พรของอิสอัคไปไกลกว่าพรปกติธรรมดา: มันมาพร้อมกับความโปรดปรานในการเป็นทายาทผู้หนึ่งในพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับอับราฮัม

เอซาวเป็นนายพราน และวันหนึ่งเขากลับมาจากท้องทุ่งในสภาพที่หิวโหมาก เขาได้กลิ่นอาหารที่ยาโคบกำลังปรุงอยู่และขอกินอาหารนั้นบ้าง ยาโคบเป็นคนที่เจ้าเล่ห์ เขาต่อรองกับพี่ชายของตน เขาบอกเอซาวว่า เขาจะยกข้าวต้มนั้นให้แก่เอซาวหากเอซาวยอมสละสิทธิบุตรหัวปีของตน เอซาวตอบกลับแบบซุ่ม ๆ ว่า “ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว และสิทธิบุตรหัวปีนี้จะเป็ประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า” ในคำพูดนั้นเอซาวเป็นคนหมิ่นประมาทแล้ว เขารู้ว่าเขาไม่ได้กำลังจะตาย ว่าเขาจะไม่ตายเพราะความหิว-และถึงแม้ว่าเขาจะใกล้ตายจริง ๆ ถ้าเขามีความเคารพต่อพระเจ้าและมีความเชื่อในพระเจ้า เขาก็คงยอมตายดีกว่าที่จะปฏิเสธสถานะ ตำแหน่ง และสิทธิพิเศษที่พระเจ้าได้ประทานให้แก่บุตรหัวปี! เขาแสดงให้เห็นความไม่แยแสเลยสักนิดต่อสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า ทศนคติของเขาสนใจแต่เนื้อหนังตั้งแต่ต้นจนจบ เขาเป็นคนไม่บริสุทธิ์ เขาเป็นคนหนึ่งเ็นพวกนั้นที่เปาโลกล่าวถึงในฟีลิปปี 3:19 “ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ ผู้ซึ่งพระของพวกเขาคือกระเพาะของตน และผู้ซึ่งสง่าราศีของพวกเขายู่ในความอับอายของพวกเขา ผู้ซึ่งสนใจในสิ่งทั้งหลายแห่งโลก”

เอซาวไม่ใช่คนสุดท้ายที่ขายสิทธิโดยกำเนิดของตน มีหลายหมื่นคนนับแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่ต้องสงสัยเลยว่าบางคนได้อ่านข้อความเหล่านี้กระทั่งตอนนี้กำลังขายสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของตนในราคาถูกพอ ๆ กับน้ำซุซามหนึ่งทีเอซาวได้ขายสิทธิบุตรหัวปีของตนเพื่อแลกมันมา ขอพระเจ้าโปรดเมตตาชายและหญิงทั้งหลายที่ใช้ชีวิตเพื่อตอบสนองเนื้อหนังด้วยเถิด! พวกเขากิน พวกเขาดื่ม พวกเขาสนุกสนานรื่นเริง พวกเขาใช้ชีวิตและทำตัวราวกับว่าพวกเขาถูกลิขิตให้ใช้ชีวิตอยู่บนโลกนี้ตลอดไป แต่มนุษย์จะได้ประโยชน์อะไรหากเขาได้โลกทั้งใบ ได้กิน ดื่ม และสนุกสนานรื่นเริง-และจากนั้นก็ตายไปและหลงหายเป็นนิรันดร์โดยปราศจากพระเจ้า? ขอพระเจ้าโปรดช่วยเราที่จะตรวจค้นใจของเราและแน่ใจว่าเราบังเกิดใหม่แล้วและเราไม่ได้กำลังขายทอดตลาดเพื่อแลกกับสิ่งต่าง ๆ ของโลก

ข้อ 17: “เพราะพวกท่านทราบอยู่แล้วว่า ภายหลังเมื่อเขาอยากที่จะได้รับคำอวยพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้ถูกปฏิเสธเสีย เพราะเขาแสวงหาสถานที่แห่งการกลับใจเสียใหม่ไม่พบ ถึงแม้ว่าเขาแสวงหามันอย่างกระวนกระวายด้วยน้ำตาไหล”

มีความเข้าใจผิดเยอะเกี่ยวกับพระคำข้อนี้ การกลับใจใหม่ที่ถูกเสาะหา (แต่ไม่พบ) โดยเอซาวนั้น ไม่ใช่การเปลี่ยนความคิดของเขาเอง เขาไม่ได้แสวงหาสิ่งนั้น เขาแสวงหาที่จะเปลี่ยนความคิดของอิสอัค สิ่งที่เอซาวแสวงหาด้วยน้ำตาไหล (และผมนึกภาพออกเลยว่าเขาแสดงให้เห็นการร้องไห้จริง ๆ) คือ พรนั้น แต่เขา “แสวงหาสถานที่แห่งการกลับใจเสียใหม่ไม่พบ” อิสอัคปฏิเสธเขา กล่าวอีกนัยหนึ่ง เอซาวไม่พบที่ใดเลยสำหรับการเปลี่ยนความคิดในตัวบิดาของเขา ถึงแม้เขาได้แสวงหาพรนั้นอย่างขยันขันแข็งด้วยน้ำตาไหล

บันทึกเหตุการณ์การร้องไห้ของเอซาวถูกพบในปฐมกาล 27:34-41 จงตั้งใจศึกษามัน เขากินน้ำซूप เขามีอิมท้อง และเขาคิดถึงแต่ส่วนของธูกรกรรมนั้นที่มาพร้อมกับผลกำไรที่จับต้องได้ของมัน ผมสงสัยจริง ๆ ว่าการขาดทุนฝ่ายวิญญาณของเขาเคยเข้าหัวของเขาบ้างหรือไม่

เอซาวจะกลับใจใหม่ก็ได้หากเขาปรารถนาเช่นนั้น แต่เขาไม่ได้ปรารถนาที่จะกลับใจจากบาปที่เขาได้กระทำ เขาเป็นทุกข์โศกเศร้าเพราะการขาดทุนทางวัตถุของเขา ถ้าเขาได้คุกเข่าและร้องทูลต่อพระเจ้าอย่างจริงจัง เขาก็คงกลับใจเสียใหม่ได้ แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น เขามาไม่ถึงพระคุณของพระเจ้า ในการดูหมิ่นสิทธิบุตรหัวปีของตน เอซาวได้หมิ่นประมาทพระเจ้า เขาไม่ได้กำลังไล่ตามสันติสุขและความบริสุทธิ์อย่างแน่นอน: เขาเสาะแสวงหาผลกำไรฝ่ายโลกและความอิมหนาฝ่ายเนื้อหนัง

ในประสบการณ์ของเอซาว เราพบภาพประกอบของพระเจ้าเกี่ยวกับอันตรายร้ายแรงของการเพิกเฉยทัศนคติของหัวใจที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้าที่เปาโลกำลังวิงวอนให้กระทำนี้ เปาโลกำลังพูดกับเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรู ซึ่งหลายคนในพวกเขายังผูกพันอยู่กับศาสนาของบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาได้เอ่ยปากยอมรับความเชื่อแบบคริสเตียน แต่พวกเขาไม่ได้ยอมจำนนใจของตน พวกเขาไม่เต็มใจที่จะยอมจำนนอย่างเต็มที่ต่อพระคุณของพระเจ้าและยอมรับพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วของพระเยซูคริสต์ พวกเขาไม่ได้กำลังคิดอย่างถูกต้องเกี่ยวกับพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระเจ้าผู้ซึ่งถูกประทานให้ ผู้ได้สิ้นพระชนม์บนกางเขนนั้นเพื่อทำให้ความรอดเป็นไปได้สำหรับใครก็ตามที่จะยอมรับการลบล้างบาปของพระองค์ มันเป็นสิทธิโดยกำเนิดของทุกคนที่จะบังเกิดจากพระวิญญาณ แต่พวกเขาต้องปรารถนาของประทานนี้ของพระเจ้าและรับมันไว้ พวกเขาไม่สามารถดูหมิ่นสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณและเชี่ยวชาญสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง และจากนั้นก็หวังว่าจะได้รับการอวยพรจากพระเจ้าในความรอดได้ มันเป็นสิทธิโดยกำเนิดฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนเช่นกันที่จะเพลิดเพลินกับพระคุณของพระเจ้า ความเต็มบริบูรณ์ของพระวิญญาณ และสิทธิพิเศษต่าง ๆ ของพระคุณ แต่ผู้เชื่อหลายคนมาไม่ถึงสิ่งนี้ ถ้าเราอยากเพาะปลูกสันติสุขและความบริสุทธิ์ เราก็ต้องจับจ้องที่พระเยซู ผู้ให้กำเนิดและผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เราต้องไม่เพิกเฉยต่อสิ่งต่าง ๆ ของพระเจ้า

ผู้เชื่อทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาซีนาย แต่มาถึงภูเขาศิโยน

ข้อ 18: “เพราะว่าพวกท่านไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ใหม่ไฟแล้ว และถึงที่ดำมืด และถึงที่มีมืดมืด และถึงที่พายุใหญ่”

ในที่นี้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงแสดงให้เราเห็นความแตกต่างอันน่าประทับใจระหว่างพระราชบัญญัติกับพระคุณ ในที่นี้เราเห็นว่ามนุษย์ที่ผิดบาปทั้งหลายอยู่ห่างไกลจากพระเจ้ามากขนาดไหน และผู้เชื่อทั้งหลายอยู่ใกล้กับพระเจ้ามากขนาดไหนผ่านทางพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระคริสต์

ภูเขาที่ถูกกล่าวถึงในวลีแรกของพระคำข้อนี้เป็นสิ่งที่เหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรูคุ้นเคยดี และขณะที่เปาโลชี้ให้เห็นถึงความน่าสะพรึงกลัวเหล่านั้นที่เชื่อมโยงกับภูเขาซีนาย พวกเขาก็เข้าใจภาษาของเขอย่างถ่องแท้ เมื่อพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กำลังจะประทานพระราชบัญญัติให้แก่ชนชาติอิสราเอล หลังจากที่โมเสสได้บอกประชาชนถึงพระคำเหล่านั้นของพระเยโฮวาห์ซึ่งเกี่ยวข้องกับพันธสัญญาที่จะมานั้น พระเจ้าก็ตรัสแก่โมเสสว่า “ดูเถิด เรามาหาเจ้าในเมฆหนาที่บดบังหน้า เพื่อประชากรจะได้ยินเมื่อเราพูดกับเจ้า และจะได้เชื่อเจ้า

ตลอดไป” และโมเสสได้กราบทูลบรรดาถ้อยคำของประชากรต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงไปหาประชากร และชำระพวกเขาให้บริสุทธิ์ในวันนี้และพรุ่งนี้ และให้พวกเขาซักเสื้อผ้าของตนเสียให้สะอาด และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมสำหรับวันที่สาม เพราะในวันที่สามนั้นพระเยโฮวาห์จะเสด็จลงมาในสายตาของประชากรทั้งสิ้นบนภูเขาซีนาย และเจ้าจงกำหนดเขตต่าง ๆ ให้ประชากรอยู่รอบ ๆ โดยกล่าวว่า ‘พวกท่านเองจงระวังให้ดี ว่าพวกท่านไม่ขึ้นไปบนภูเขานั้น หรือแตะต้องเชิงภูเขานั้น ผู้ใดก็ตามที่ถูกต้องภูเขานั้นจะถูกประหารชีวิตอย่างแน่นอน จงอย่าให้มีมือใด ๆ แตะต้องภูเขานั้นเลย แต่ผู้นั้นจะถูกหินขว้างให้ตายเป็นแน่ หรือถูกยิงทะลุ ไม่ว่าจะเป็สัตว์หรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิตเลย’ เมื่อแต่นั้นเป่าเสียงยาว พวกเขาก็จงขึ้นมายังภูเขานั้น” (อพย. 19:9-13)

ในยุคมหัศจรรย์นี้แห่งพระคุณ ยุคแห่งพันธสัญญาใหม่นี้ซึ่งเป็นไปได้เพราะการสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการคืนพระชนม์ของพระเยซูคริสต์เจ้า เราได้รับเชิญให้เข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดด้วยใจกล้าไม่ใช่ด้วยความหวาดกลัว แต่ด้วยความมั่นใจและความเชื่อมั่น “พวกเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่โดยการมองเห็น” (2 คร. 5:7) ชาวอิสราเอลเหล่านั้นสามารถมองเห็นภูเขาซีนาย มันปรากฏแก่ตาอย่างชัดเจน แต่พวกเขาไม่กล้าแตะต้องมัน การทำเช่นนั้นหมายถึงความตายทันที ดังนั้นพวกเขาจึงยืนอยู่แต่ไกลพร้อมกับความกลัวและตัวสั่น แต่พวกเราได้รับเชิญให้เข้าไปภายในม่านนั้น “โดยทางที่ใหม่และมีชีวิต” -พระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า

พระราชบัญญัติไม่ได้ถูกประทานให้เพื่อทำให้มนุษย์เป็นคนชอบธรรมและสมบูรณ์ แต่เพื่อเรียกร้องจากพวกเขาสิ่งซึ่งพวกเขาไม่มีทางทำได้ ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า “สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสนั้น พวกเราจะกระทำตาม” (อพย. 19:8) แต่ผ่านไปไม่นานพวกเขาก็เริ่มทำพระทองคำในรูปของลูกวัวตัวหนึ่ง และพวกเขาก็มีสการมัน

ภูเขาซีนาย “ไหม้ไฟ” โมเสสกล่าวแก่ชนอิสราเอลว่า “พระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับพวกท่านหน้าต่อหน้าในภูเขานั้น ออกมาจากท่ามกลางเพลิง (ข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับพวกท่านในเวลานั้น เพื่อจะสำแดงพระวามะของพระเยโฮวาห์แก่พวกท่าน ด้วยว่าพวกท่านได้หวาดกลัวเพราะเหตุเพลิงนั้น และได้ขึ้นไปในภูเขานั้น...)” (อพย. 5:4,5)

“ไฟ” สื่อถึงการพิพากษาของพระเจ้าก่อนความบริสุทธิ์และความชอบธรรมที่หาได้เทียบของพระองค์ พระคำข้อสุดท้ายในบทนี้ประกาศว่า “พระเจ้าของพวกเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ”

“เพราะว่าพวกท่านไม่ได้มา...ถึงที่ดำมืด และถึงที่มีมืดมืด และถึงที่พายุใหญ่” ที่ดำมืดตรงข้ามอย่างชัดเจนกับพระเยซูผู้ทรงเป็น “ความสว่างของโลก” ที่มีมืดมืดกล่าวถึงเมฆนั้นที่ซ่อนพระเจ้าไว้จากการมองเห็นของชนชาติอิสราเอล พายุใหญ่ เช่นสายลมนั้นที่เอเลียห์ได้เห็น (1 พงศ์กษัตริย์ 19:11) บ่งบอกถึงพระพิโรธอันดุเดือดและฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

“พระเจ้าทรงเป็นความรัก” (1 ยอห์น 4:8) แต่การเผยให้ประจักษ์อันเต็มเปี่ยมแห่งความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ไม่อาจถูกนำเสนอในพระราชบัญญัติภายใต้ระบบโมเสสได้ การเผยให้ประจักษ์อันเต็มเปี่ยมแห่งความรักของพระเจ้ารอคอย “การครบกำหนดของเวลา” เมื่อพระองค์ทรงส่งพระบุตรของพระองค์มา (กท.

4:4,5) ยอห์นผู้เป็นที่รักบอกเราว่า “...พระราชบัญญัติได้ถูกประทานให้โดยทางโมเสส แต่พระคุณและความจริงได้มาโดยทางพระเยซูคริสต์” (ยอห์น 1:17) เปาโลประกาศว่าโดยการกระทำต่าง ๆ ของพระราชบัญญัติ ไม่มีเนื้อหนังใดจะถูกนับว่าเป็นผู้ชอบธรรมได้ แต่พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท...ถ้าพระบุตรจะทรงกระทำทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไท ท่านทั้งหลายก็จะเป็นไทจริง ๆ” (ยอห์น 8:32,36)

ข้อ 19: “และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัสแห่งพระดาร์สทั้งหลาย ซึ่งพระสุรเสียงนั้นคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้พระดาร์สนั้นถูกกล่าวแก่พวกเขาอีก”

ในยุคแห่งพระคุณอันเปี่ยมสุขนี้ ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วไม่ได้มาถึง “เสียงแตร” และไม่ได้มาถึง “พระสุรเสียงตรัสแห่งพระดาร์สทั้งหลาย” ดังที่ปรากฏที่ภูเขาซีนาย: “และต่อมาในรุ่งเช้าวันที่สาม มีฟ้าร้องและฟ้าแลบทั้งหลาย และมีเมฆหนาที่ปกคลุมหนึ่งบนภูเขานั้น และมีเสียงแตรดังสนั่น จนประชากรทุกคนที่อยู่ใต้อันนั้นตัวสั่น” (อพย. 19:16)

“และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับพวกท่านออกมาจากท่ามกลางเพลิง พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระวจนะเหล่านั้น แต่ไม่ได้เห็นรูปลักษณ์ใดเลย พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงเท่านั้น” (พระราชบัญญัติ 4:12)

เสียงแตรนั้นจากภูเขาซีนายน่าสะพรึงกลัวมากเสียจนชาวอิสราเอลเหล่านั้นตัวสั่นด้วยความกลัวยิ่งนัก เมื่อพวกเขาได้ยินมัน “พระสุรเสียงตรัสแห่งพระดาร์สทั้งหลาย”-และพระดาร์สนั้นคือพระเจ้าที่กำลังตรัส เราเรียนรู้ตรงนี้ในหนังสือฮีบรูว่า “คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้พระดาร์สนั้นถูกกล่าวแก่พวกเขาอีก” แตรของพระเจ้าเป็นเหตุให้ชาวอิสราเอลเหล่านั้นเต็มไปด้วยความกลัวและพวกเขาเรียนรู้ถึงฤทธานุภาพของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระดาร์สทั้งหลายในที่นั้นแน่นอนว่าหมายถึงถ้อยคำของบัญญัติสิบประการนั้น และถ้อยคำเหล่านี้ก่อให้เกิดความขนพองสยองเกล้าในใจของชาวอิสราเอลเหล่านั้น จนทำให้พวกเขาร้องบอกโมเสสว่า “ท่านจงพูดกับพวกเราเถิด และพวกเราจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกเราเลย เกรงว่าพวกเราจะตาย” (อพย. 20:19) โดยคำพูดนี้เราจึงทราบว่ามีพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตรัส พระองค์ก็ตรัสด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง และเสียงของพระองค์เป็นเหตุให้ผู้คนหวาดกลัวยิ่งนัก

ข้อ 20 และ 21: “(เพราะว่าพวกเขาทนต่อสิ่งซึ่งทรงบัญญัติไว้นั้นไม่ได้ว่า “และถ้าแม้แต่สัตว์แต่ละตัวก็จะต้องถูกหินขว้างให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย” และสิ่งที่เห็นนั้นน่ากลัวจริง ๆ จนโมเสสได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้ากลัวและตัวสั่นยิ่งนัก”)

ข้อพระคำเหล่านี้อยู่ในวงเล็บ พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นตรงนี้ถึงความรุนแรงของพระบัญชาในที่พระเจ้าประทานให้ที่ภูเขาซีนาย และทรงให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาพที่น่ากลัวนั้นเมื่อพระเจ้าประทานพระราชบัญญัติให้แก่โมเสสที่ซีนาย จากบันทึกเหตุการณ์ในหนังสือฮีบรู เราเรียนรู้ว่าแม้แต่โมเสสก็หวาดกลัวเมื่อเห็นพระเดชานุภาพและฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์

ในที่นี้เราเห็นความแตกต่างอันน่าประทับใจระหว่างความเข้มงวดของพระราชบัญญัติกับสง่าราศีเหล่านั้นของพระคุณ พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นภาพอันน่าสะพรึงที่ชนอิสราเอลเหล่านั้นถูกกล่าวว่าได้มาถึง: ภูเขานั้นที่จะถูกต้องได้ ภูเขานั้นที่ลูกไหม้ ที่ดำมืด ที่มีมืดมิด พายุใหญ่ เสียงแตร และพระสุรเสียงตรัสแห่งพระ

คำรัสทั้งหลาย

ในข้อพระคำต่อ ๆ ไป เราจะเห็นสิทธิพิเศษของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วในยุคแห่งพระคุณนี้ ภายใต้พันธสัญญาใหม่ แปรสิ่งใหม่อันเปี่ยมสง่าราศีถูกเอ่ยชื่อในความแตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับสภาพการณ์เหล่านั้นแห่งความน่าสะพรึงกลัวที่มาพร้อมกับการประทານพระราชบัญญัตินั้น จงจำให้ขึ้นใจว่าพระราชบัญญัติมาโดยโมเสส พระคุณและความจริงมาโดยพระเยซูคริสต์

ข้อ 22-24: “แต่พวกท่านได้มาถึงภูเขาไซโยน และมาถึงนครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมของทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และคริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงเหล่าจิตวิญญาณของบรรดาคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว และมาถึงพระเยซูผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตแห่งการประพรมที่พูดสิ่งต่าง ๆ ที่ดีกว่าโลหิตของอาเบล”

ผมอยากเตือนความจำคุณอีกครั้งว่าจดหมายฝากฉบับนี้เดิมทีถูกเขียนถึงชาวฮีบรู มันไม่ได้ถูกเขียนถึงพวกคนต่างชาติ แม้ว่ามันเป็นประโยชน์สำหรับเราก็ตาม เช่นเดียวกับพระคัมภีร์ทุกตอน (2 ทธ. 3:16) คนต่างชาติไม่เคยอยู่ที่ภูเขาไซโยน คนต่างชาติไม่เคยอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติ พระราชบัญญัตินั้นเป็นเรื่องระหว่างพระเจ้ากับชนชาติอิสราเอลเท่านั้น แต่พระพรนั้นของพันธสัญญาใหม่ที่ประทานให้แก่ชนชาติอิสราเอลก็มายังพวกคนต่างชาติเช่นกัน ภายใต้พระคุณไม่มีทั้งยิวและต่างชาติ ทาสและไท ทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วอยู่ในกายเดียวกัน ดังนั้นผู้เชื่อจึงไม่มาถึงภูเขานั้นซึ่งมีความน่าสะพรึงกลัวเหล่านั้น เสียงแตรของมัน ฟ້าร้องและฟ้าแลบของมัน! ผู้เชื่อมาถึงภูเขาไซโยน และมาถึงอภิสิทธิ์มหัศจรรย์ทั้งสิ้นที่มันมีให้

ตามที่ได้กล่าวไปแล้ว มีจุดเด่นแสนมหัศจรรย์แปดประการที่พูดถึงสิทธิพิเศษเหล่านั้นของผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วในพระคริสต์ ซึ่งรอดโดยพระคุณของพระเจ้า:

1. “พวกท่านได้มาถึงภูเขาไซโยน
2. และมาถึงนครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
3. คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์
4. และมาถึงที่ชุมนุมของทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่
5. และคริสตจักรของบุตรหัวปี
6. และมาถึงเหล่าจิตวิญญาณของบรรดาคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว
7. และมาถึงพระเยซูผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาใหม่
8. และมาถึงพระโลหิตแห่งการประพรมที่พูดสิ่งต่าง ๆ ที่ดีกว่าโลหิตของอาเบล

เรามาสู่ “ภูเขาไซโยน” แล้ว ในเพลงสดุดี 132:13,14 เราอ่านว่า “เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกไซโยนแล้ว พระองค์ทรงปรารถนามันเพื่อเป็นที่ประทับของพระองค์ “นี่เป็นที่พำนักของเราเป็นนิรันดร์ เราจะอาศัยอยู่ที่นี่ เพราะเราปรารถนามันแล้ว”

ในแง่คำพยากรณ์ พระพรเหล่านั้นที่ถูกพูดถึงในการเชื่อมโยงกับภูเขาไซโยนเกี่ยวข้องกับชนชาติที่ถูกเลือกสรรของพระเจ้า นั่นคือชนชาติอิสราเอล; กับยุคพันปีนั้นเมื่อพระเยซูคริสต์เจ้า, พระเมสสิยาห์ของพวกเขา

เขา, จะเสด็จมาอีกทีในฐานะกษัตริย์และจะทรงสถาปนาอาณาจักรของพระองค์บนแผ่นดินโลกนี้-แต่อาณาจักรนั้นถูกสัญญาไว้แก่ชนชาติอิสราเอลอย่างเฉพาะเจาะจง: “ถึงอย่างนั้น เราได้ตั้งกษัตริย์ของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา” (เพลงสดุดี 2:6) นี่กล่าวถึงพระพรในอนาคตสำหรับชนชาติอิสราเอลในระหว่างการครอบครองช่วงหนึ่งพันปีนั้นของพระคริสต์ ประชาชาติทั้งปวงจะแห่แหนกันมายังศิโยนเพราะว่ามันเป็นสถานที่ที่จอมกษัตริย์จะทรงครองราชย์: “และเราจะทำให้เธอที่เคยขบถเป็นคนที่เหลืออยู่ และเธอที่เคยถูกขับไล่ไปไกลนั้นเป็นประชาชาติที่เข้มแข็ง และพระเยโฮวาห์จะทรงปกครองเหนือเขาทั้งหลายในภูเขาศิโยน ตั้งแต่บัดนี้สืบไปเป็นนิตย์” (มีคาห์ 4:7)

เปาโลกำลังเน้นย้ำความจริงของพระเจ้าที่ว่าเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรูจะต้องมายังภูเขาศิโยนแทนที่จะไปยังภูเขาซีนาย พวกเขาไม่ถูกผูกมัดโดยพระราชบัญญัติของโมเสสอีกต่อไปแล้ว เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติเพื่อความชอบธรรมแก่คนเหล่านั้นที่เชื่อ พระองค์ทรงทำให้ทุกตัวอักษรและทุกจุดของพระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว ดังนั้นมันจึงไม่ใช่ภูเขาซีนาย (ภูเขาแห่งพระราชบัญญัติและความน่าสะพรึงกลัว) สำหรับชนชาติอิสราเอลอีกต่อไป แต่เป็นภูเขาศิโยน (ภูเขาแห่งพระคุณและการอวยพร) “ซึ่งไม่มีพวกกรีกหรือพวกยิวผู้ที่เข้าสู่หนัดหรือผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด พวกคนเถื่อน ชาวลิเบีย ทาสหรือไท แต่พระคริสต์ทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด” (โคโลสี 3:11) เราที่เป็นคนต่างชาตก็มาถึงภูเขาศิโยน-ในความหมายฝ่ายวิญญาณ-และนี่สำคัญฝ่ายวิญญาณนี้ก็ถูกยืนยันโดยสิ่งที่ตามมา

เรามารู้ถึง “นครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์” นี่เป็นพระพรหนึ่งที่เหล่าผู้เชื่อที่เป็นคนต่างชาตรู้จักและร่วมแบ่งปัน เพราะเราเองก็มาถึงนครนี้และมาถึงสิ่งเหล่านั้นที่ตามมา ภูเขาศิโยนเป็นมรดกฝ่ายโลก ซึ่งถูกสัญญาไว้อย่างเจาะจงแก่อับราฮัมและเชื้อสายของเขา แต่เยรูซาเล็มใหม่, นครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่, เป็นมรดกฝ่ายสวรรค์ พระเยซูตรัสว่า “เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย” และกรุงเยรูซาเล็มใหม่ก็เป็นสถานที่ที่พระองค์กำลังจัดเตรียม เจ้าสาวนั้น คริสตจักรภาคพันธสัญญาใหม่ จะอาศัยอยู่ที่นั่น

สิ่งสารพัดจะถูกสร้างใหม่ และในแผ่นดินโลกใหม่จะไม่มีคำสาปแช่งอีกต่อไป และการเพิ่มพูนแห่งการปกครองของพระเยซูจะไม่มีที่สิ้นสุดเลย (อสย. 9:6,7) เยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ นครของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เป็นบ้านของผู้เชื่อทั้งหลายในพระคริสต์ซึ่งถูกซื้อโดยพระโลหิตแล้ว คุณจะพบคำบรรยายลักษณะของนครนั้นในวิวรณ์ บทที่ 21 และ 22 นี่คือนครนั้นที่อับราฮัมตั้งตาคอย “ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า” (ฮบ. 11:10) นี่คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ที่요ห์นเห็นลอยลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ และมันเป็นสถานที่ที่อยู่อาศัยที่ดียิ่งกว่าแผ่นดินคานาอัน-หรือแม้แต่ภูเขาศิโยนแห่งแผ่นดินโลก มันเป็นสถานที่ที่อยู่อาศัยที่ดีที่สุดจากทั้งหมด

เรามารู้ถึง “ที่ชุมนุมของทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้ และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่...” เราได้เรียนรู้ไปก่อนหน้านี้ในจดหมายฝากฉบับนี้ว่าเหล่าทูตสวรรค์ถูกสร้างขึ้นมา เป็นวิญญาณหลายตน เป็นเหล่าผู้ปรนนิบัติของบรรดาทายาทแห่งความรอด ในที่นี้เราถูกบอกว่าพวกเขามีจำนวน “มากมายเหลือที่จะนับได้”-พวกเขามีจำนวนมหาศาล ในวิวรณ์ 5:11 เราอ่านว่า “...ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของทูตสวรรค์เป็นอันมากอยู่ล้อม

รอบพระที่นั่ง...นับเป็นโกลี ๑ เป็นแสน ๑”

เหล่าทูตสวรรค์มีบรรดาศักดิ์และลำดับชั้นแตกต่างกันไป เราอ่านเกี่ยวกับเหล่าผู้ครอบครองและศักดิ์ เทพ เกี่ยวกับบัลลังก์และอำนาจครอบครองทั้งหลาย เกี่ยวกับพวกทูตสวรรค์และพวกเสราฟิม และพร้อมกับบวลิ “ที่ชุมนุมของทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้” ในตอนต้นของข้อ 23 มันจึงเป็นที่แน่นอนว่า “ที่ชุมนุมอันใหญ่” ในที่นี้ น่าจะถูกเชื่อมโยงกับทูตสวรรค์เหล่านั้นแทนที่จะเชื่อมโยงกับคริสตจักร “ที่ชุมนุมอันใหญ่” จึงน่าจะหมายถึงการประชุมกันของเหล่าพลโยธาทูตสวรรค์ทั้งหมด ดานิเอลกล่าวว่ “ธารไฟร้อนแรงพุ่งออกและไหลออกมาต่อพระพักตร์พระองค์ คนนับเป็นแสน ๑ พรณนิบัติพระองค์ และคนนับเป็นโกลี ๑ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์...” (ดนล. 7:10)

ในบทที่ 2 ของหนังสือฮีบรู เราได้เรียนรู้ว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์อยู่หน่อยเดียว (นี่อ้างอิงถึงพระเยซูอย่างเจาะจง แต่มนุษย์ชาติทั้งปวงก็ถูกทำให้ต่ำกว่าเหล่าทูตสวรรค์อยู่หน่อยเดียว) กระนั้นโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อเราก็ได้รับสถานะที่สูงกว่าพวกเขา และในยุคนี้วันตรเหล่านั้เราจะถูกห้อมล้อมโดยพลโยธาทูตสวรรค์หมูใหญ่

เรามาถึง “คริสตจักรของบุตรหัวปี ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” “คริสตจักรของบุตรหัวปี” คือคริสตจักรซึ่งมีพระเยซูเป็นศีรษะและรากฐานของมัน พระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น:

“เพราะว่าร่างกายนั้นเป็นกายเดียว และมีอวัยวะหลายส่วน และอวัยวะทุกส่วนของกายเดียวนั้น ซึ่งเป็นหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น เพราะว่าโดยพระวิญญาณองค์เดียวพวกเราทุกคนได้รับบัพติศมาเข้าเป็นกายอันเดียวกัน ไม่ว่าพวกเราเป็นพวกยิวหรือพวกคนต่างชาติ ไม่ว่าพวกเราเป็นทาสหรือไท และทุกคนได้ถูกทำให้ดื่มเข้าอยู่ในพระวิญญาณองค์เดียวแล้ว” (1 คร. 12:12,13)

“เพราะว่าสามิเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนอย่างพระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น เหตุฉะนั้นคริสตจักรอยู่ใต้บังคับต่อพระคริสต์ฉันใด ก็ให้ภรรยาทั้งหลายอยู่ใต้บังคับต่อสามิของตนในทุกประการฉันนั้น สามิทั้งหลาย จงรักภรรยาของพวกท่าน เหมือนอย่างที่พระคริสต์ได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร เพื่อพระองค์จะได้ทรงชำระให้บริสุทธิ์ และทำให้คริสตจักรนั้นสะอาดด้วยการชำระล้างแห่งน้ำโดยพระวจนะ...เพราะว่าไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเคยเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง แต่เลี้ยงดูและทะนุถนอมเนื้อหนังนั้น เหมือนอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร เพราะว่าพวกเราเป็นอวัยวะทั้งหลายแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งบรรดากระดูกของพระองค์ ‘เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะจากบิดาและมารดาของเขา และจะไปผูกพันอยู่กับภรรยาของเขา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ นี่เป็นข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ แต่ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับพระคริสต์และคริสตจักร” (อพ. 5:23-32 บางส่วน)

เมื่อพระเยซูตรัสว่า “บนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้” (คริสตจักรเป็นคำเอกพจน์) พระองค์ก็กำลังตรัสถึงคริสตจักรนั้นซึ่งมีผู้เชื่อทุกคนเป็นสมาชิก ในกิจการ 20:28 เราอ่านว่า “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดไว้ ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นบรรดาผู้ดูแล เพื่อที่จะบำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง”

แต่คริสตจักรท้องถิ่นถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้า เคยมีคริสตจักรเจ็ดแห่งที่เป็นเช่นนั้นในเอเชียน้อย และผู้เชื่อทั้งหลายก็ควรเป็นสมาชิกของที่ประชุมท้องถิ่นแห่งหนึ่งซึ่งเชื่อพระคัมภีร์ เทศนาพระคัมภีร์ โดยสนับสนุนมันโดยการเข้าร่วมประชุม การอธิษฐาน และการถวายทรัพย์ พระเยซูทรงเป็นศิระของคริสตจักรนั้น และเมื่อการรับขึ้นนั้นเกิดขึ้น สมาชิกทุกคนของคริสตจักรนั้นก็ถูกรับขึ้นไปในหมู่เมฆไปพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ

คริสตจักรของบุตรหัวปี (พระคริสต์) คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ คริสตจักรแท่นนั้น อันประกอบด้วยลูกของพระเจ้าทุกคนที่บังเกิดใหม่และถูกล้างชำระในพระโลหิตแล้ว ที่อื่น ๆ ในภาคพันธสัญญาใหม่พระคริสต์ทรงถูกเรียกว่าเป็น “บุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก” (รม. 8:29), “บุตรหัวปีเหนือสิ่งทรงสร้างทั้งปวง” (คส. 1:15), “บุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นขึ้นมาจากความตาย” (คส. 1:18) แต่ในที่นี้คำว่า “บุตรหัวปี” อยู่ในรูปพหูพจน์- “บุตรหัวปีทั้งหลาย” ซึ่งมีกล่าวถึงพวกเขาว่า “ผู้ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว” ดังนั้นชื่อของทุกคนที่บังเกิดใหม่แล้วจึงถูกจดไว้ในสวรรค์ในหนังสือแห่งชีวิต นี่บ่งบอกถึงไม่เพียงความมั่นคงไม่หลุดหาย แต่ความเป็นที่รักต่อพระเจ้าด้วย

เรามารู้ถึง “พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง” นี้ไม่ได้หมายความว่าผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกพิพากษาเกี่ยวกับว่าพวกเขารอดหรือหลงหาย: “เหตุฉะนั้นบัดนี้ จึงไม่มีการปรับโทษแก่คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์...” (รม. 8:1)- และคำกรีกที่แปลเป็น “การปรับโทษ” ควรถูกแปลเป็น “การพิพากษา” ดังนั้นบัดนี้จึงไม่มีการพิพากษาแก่ผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วในส่วนที่เกี่ยวข้องกับบาป-บาปของเราได้ถูกวางบนพระเยซูและถูกตอกไว้ที่กางเขนของพระองค์แล้ว แต่ผู้เชื่อทั้งหลายจะถูกพิพากษาสำหรับหน้าที่ผู้รักษา (1 คร. 3:11-15; 2 คร. 5:10) สำหรับผู้เชื่อ คำถามเรื่องบาปจบไปตลอดกาลแล้ว ช่างเปี่ยมสง่าราศียิ่งนักที่ได้รู้ว่าเราจะมาถึงพระเจ้า “ผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง”-แต่ไม่ใช่ในความกลัวและการตัวสั่น! เราจะเรียกพระองค์ว่า “อับบา พระบิดา” เพราะเราที่บังเกิดใหม่แล้วก็เป็นเหล่าทายาทของพระเจ้าและทายาทร่วมกับพระคริสต์

เรามารู้ถึง “เหล่าจิตวิญญาณของบรรดาคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว” พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสถึงผู้ใดตรงนี้? พระองค์กำลังตรัสถึงเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิม บางคนเหล่านี้ถูกเอ่ยชื่อในบทที่ 11 บางคนถูกพูดถึงในฐานะ “คนอื่น ๆ” จิตวิญญาณของเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมทุกคนกำลังหยุดพักอยู่ในเมืองบรมสุขเกษม ด้วยกันกับจิตวิญญาณของเหล่าวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาใหม่ผู้ซึ่งจากโลกนี้ไปแล้ว

ในเอเฟซัส 4:8-10 เราอ่านว่า “เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ‘เมื่อพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ได้ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และได้ประทานของประทานทั้งหลายแก่มนุษย์’ (บัดนี้ ที่พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความว่าอะไรเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่บรรดาเบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้ได้เสด็จลงไปนั้น ก็เป็นองค์เดียวกันกับที่ได้เสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงด้วย เพื่อพระองค์จะได้เต็มอยู่ทั่วสิ่งสรรพ)”

ผ่านทาง การสิ้นพระชนม์ การถูกฝัง และการคืนพระชนม์ของพระเยซู เหล่าวิสุทธิชนภาคพันธสัญญาเดิมได้ถูกทำให้ถึงความสมบูรณ์แล้ว และเมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นจากตาย พระองค์ได้ “ทรงนำพวกเชลยไปเป็น

เซลยอีก” พระองค์ทรงพาจิตวิญญาณเหล่านั้นของพวกวิสุทธิชนสมัยภาคพันธสัญญาเดิมออกไปจากเมืองบรมสุขเกษมซึ่งเคยอยู่ในใจกลางแผ่นดินโลกและทรงหอบพวกเขาไปกับพระองค์ไปยังเมืองบรมสุขเกษมที่อยู่เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวง และตั้งแต่การคืนพระชนม์ของพระเยซูเป็นต้นมา ผู้เชื่อทุกคนที่จากโลกนี้ไปก็ไปอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าทันที (ฟป. 1:23; 2 คร. 5:6-8) พระวณะของพระเจ้าไม่สอนสิ่งที่เรียกว่า “การหลับไหลของจิตวิญญาณ” เลย การไม่อยู่ในร่างกายนี้คือการได้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า

วิสุทธิชนเหล่านั้นที่จากโลกนี้ไปแล้วก็มีร่างกายหนึ่งตอนนี้ แต่มันไม่ใช่ร่างกายที่ได้รับสง่าราศีของพวกเขา ส่วนตัวแล้วผมเชื่อว่าพวกเขามีร่างกายเหมือนกับที่พระเยซูทรงมีตอนที่พระองค์เสด็จออกมาจากอุโมงค์ฝังศพนั้น มารีย์อยากแตะต้องพระองค์ แต่พระองค์ทรงบัญชานางว่า “อย่าแตะต้องเรา เพราะเรายังไม่ได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และกล่าวแก่พวกเขาว่า เราขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 20:17) ผู้เชื่อทั้งหลายที่จากโลกนี้ไปแล้วและคนเหล่านั้นที่กำลังมีชีวิตอยู่ตอนที่การรับขึ้นนั้นเกิดขึ้น ก็จะได้รับร่างกายที่มีสง่าราศีเหมือนกับพระกายของพระเยซู ซึ่งในกายนั้นพระองค์ได้ปรากฏแก่ผู้คนนานสี่สิบวันหลังจากการคืนพระชนม์ของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงรับประทานปลาและรวงผึ้งและตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า “จงคลำตัวเราและดูเถิด เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกทั้งหลาย เหมือนพวกท่านเห็นเรามีอยู่นั้น” (ลูกา 24:36-43)

เรามารู้ถึง “พระเยซูผู้เป็นศูนย์กลางแห่งพันธสัญญาใหม่” ขนชาติอิสราเอลที่ภูเขาซีนายร้องขอคนกลางผู้หนึ่ง พวกเขา กล่าวแก่โมเสสว่า “ท่านจงพูดกับพวกเราเถิด และพวกเราจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกเราเลย เกรงว่าพวกเราจะตาย” (อพย. 20:19) ท่านที่รักเอ๋ย หนทางเดียวที่คุณและผมจะสามารถเข้าเฝ้าพระเจ้าได้ก็คือ โดยทางพระเยซู คนกลางผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ (1 ทธ. 2:5) พระเจ้าไม่ยอมให้ลูก ๆ ของพระองค์ทำบาป แต่ถ้าเราทำบาปจริง ๆ “พวกเราก็มีผู้ที่เสนอความแทนสติต่อกับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของพวกเรา และไม่ใช่เพราะพวกเราพวกเดียว แต่เพราะบาปทั้งหลายของโลกทั้งสิ้นด้วย” (1 ยอห์น 2:1,2)

เรามารู้ถึง “พระโลหิตแห่งการประพรมที่พูดสิ่งต่าง ๆ ที่ดีกว่าโลหิตของอาเบล” โลหิตของอาเบลร้องออกมาจากพื้นดิน เมื่อพระเจ้าตรัสถามคาอินเกี่ยวกับน้องชายของเขา คาอินก็โกหก แต่โลหิตของอาเบลร้องออกมาเพื่อขอการพิพากษา จงสรรเสริญพระเจ้า “พระโลหิตแห่งการประพรม” บอกเล่าถึงใจวินิจฉัยผิดและชอบที่ถูกชำระล้างและใจที่ถูกล้างให้สะอาด ในฮีบรู 9:14,15 เราเห็นพระโลหิตของพระเมษโปดก, พระเยซูคริสต์, ซึ่งแตกต่างจากโลหิตของสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเครื่องบูชาในระบบของโมเสส พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงชี้ให้เห็นผ่านทางปลายปากกาของเปาโลว่าคริสเตียนชาวฮีบรูเหล่านั้นได้มาถึงสิ่งเหล่านี้ซึ่งเปี่ยมสง่าราศี พวกเขาได้มาถึงสิ่งนั้นซึ่งเราเองก็ถูกนำมาถึงเช่นกันในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูคริสต์

ในระบบของโมเสสโลหิตของสัตว์ทั้งหลายถูกถวายวันแล้ววันเล่า ซ้ำแล้วซ้ำอีก พระเจ้าทรงเรียกร้องโลหิตตั้งแต่เอเดนจนถึงตอนนี้ โลหิตของเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นไม่สามารถขจัดบาปทั้งหลายออกไปได้ แต่ “พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าชำระพวกเราให้สะอาดจากบาปทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:7) ด้วย

เหตุนี้ เราจึงมาถึง “พระโลหิตแห่งการประพรมที่พุดสิ่งต่าง ๆ ที่ดีกว่าโลหิตของอาเบล” เราได้มาถึงพระโลหิตของพระเมษโปดก พระองค์ผู้ได้ถวายเครื่องบูชาเดียว ซึ่งมีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์ ไม่ต้องถวายซ้ำอีกเลย โดยทางเครื่องบูชาเดียวนั้นเราถูกชำระแยกตั้งให้บริสุทธิ์และถึงความสำเร็จแล้วตลอดไป

ชนชาติอิสราเอลรู้จักสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายโลก สิ่งต่าง ๆ ที่จับต้องได้ ซึ่งเป็นทั้งหมดที่ภูเขาซีนายจะให้ และสิ่งเหล่านี้ก็น่ากลัว ทำให้คนเหล่านั้นตัวสั่นด้วยความกลัวและความขนพองสยองเกล้า แต่สิ่งเหล่านี้ถูกเอาออกไปแล้วตอนนี้ พระเยซูทรงทำให้ภาพเลื่องทุกอย่าง เงาทุกอย่าง เครื่องบูชาทุกอย่างสำเร็จจริงแล้ว- พลัปลา ข้าวของเครื่องใช้ ที่บริสุทธิ์ที่สุด มานั้น พระคุณจัดหาสิ่งที่ดีกว่าที่พระราชบัญญัติจะจัดหาให้ได้ โดยความเชื่อความจริงอันเปี่ยมสง่าราศีเหล่านี้คือ สิ่งต่าง ๆ ที่เป็นจริงในชีวิตของผู้เชื่อแท้ทั้งหลาย ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่พระคริสต์ในพลัปลาฝ่ายโลก หรือในที่บริสุทธิ์ที่สุด แต่เป็น “พระคริสต์ในพวกท่าน” (คส. 1:27) ผู้เชื่อทั้งหลายถูกซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า (คส. 3:3) ถูกสถิตอยู่ภายในโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (รม. 8:9,14,16) ถูกประทับตราโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่จนกว่าจะถึงวันแห่งการไถ่ถอนนั้น (อฟ. 4:30) “คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ!” อย่างแท้จริง

คำเตือนและคำสั่งสอนต่าง ๆ

ข้อ 25 และ 26: “จงระวังให้ดีว่า พวกท่านไม่ปฏิเสธพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าคนเหล่านั้นไม่ได้พ้นโทษ คือผู้ที่ปฏิเสธพระองค์ผู้ตรัสบนแผ่นดินโลก ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพวกเราจะไม่พ้นโทษ ถ้าพวกเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้ตรัสจากสวรรค์ พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินสั่นสะเทือน แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสพระสัญญาไว้ว่า “อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้ไม่เพียงแผ่นดินโลกสั่นสะเทือนเท่านั้น แต่สวรรค์ด้วย”

ในข้อ 25 เราพบการเริ่มต้นของคำเตือนสุดท้ายเหล่านั้นของจดหมายฝากฉบับนี้ ในตอนต้นเราถูกเตือนให้ตั้งใจฟังสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ ให้เอาใจใส่เกรงว่าเราจะปล่อยพวกมันให้หลุดลอยไป ในบทที่ 6 เราได้รับคำเตือนและคำสั่งสอนต่าง ๆ ที่จริงจัง นี่เป็นจริงเช่นกันในบทที่ 10 และบัดนี้เรากำลังจะตรวจสอบคำเตือนให้ระวังและคำเตือนสติที่จริงจังก่อตัวสุดท้ายที่ถูกให้ไว้ในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู

“จงระวังให้ดีว่า พวกท่านไม่ปฏิเสธพระองค์ผู้ตรัสนั้น...” “พระองค์ผู้ตรัสนั้น” คือผู้ใด? คือพระองค์ผู้ซึ่งคำตรัสของพระองค์เป็นหัวข้อหลักที่นำเราเข้าสู่จดหมายฝากฉบับนี้ในพระคำข้อแรกของบทแรกนั้น:

“พระเจ้า ผู้ได้ตรัสในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสดาพยากรณ์” ด้วยเหตุนี้ จงตั้งใจฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสแล้วนั้นให้ดี ๆ จงระวังที่คุณจะไม่ปฏิเสธพระองค์

ในยอห์น 1:18 เราเรียนรู้ว่าพระเยซู ผู้เคยอยู่ในพระทรงของพระบิดา ได้เสด็จมายังแผ่นดินโลกเพื่อประกาศพระเจ้าแก่มนุษย์-และพระองค์ทรงทำเช่นนั้นจริง ๆ พระเยซูทรงประกาศว่าพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรัก พระเจ้าแห่งความเมตตาและความอ่อนโยน ทรงอดกลั้นพระทัย ไม่ประสงคืให้ผู้ใดควรมิณาศ และพระองค์จะทรงช่วยทุกคนที่มาหาพระองค์โดยพระบุตรของพระองค์ให้ได้รับความรอด จงระวังที่พวกท่านไม่ปฏิเสธพระองค์ผู้ได้เสด็จเข้ามาในโลกเพื่อประกาศพระเจ้า-และผู้ซึ่งได้ประกาศพระองค์แล้วในทุกคำที่พระองค์ทรงเอ่ย

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ พระองค์ได้ประทานอำนาจให้แก่เขาที่จะตัดสินใจเลือกโดยเจตจำนงเสรี พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นตรีเอกภาพ-ร่างกาย จิตใจ และวิญญาณ แต่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ให้มีเจตจำนงหนึ่งเช่นกัน และทรงอนุญาตให้เขาเลือก พระเจ้าได้ทรงจัดหาความรอดแล้ว ในพระเยซูพระองค์ได้ประทานให้เราสิ่งสารพัดที่เราต้องการหรือหวังได้ว่าจะต้องการ ถ้าเราได้ยินพระวาทะของพระเจ้าและถ้าเราอยากรับความรอด เราก็สามารถตอบสนองต่อพระวาทะนั้น รับมันไว้ และรับความรอดได้ เพราะว่าพระวาทะเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าไปสู่ความรอด แต่มนุษย์ก็สามารถปฏิเสธพระวาทะ เขาสามารถทำหุทวนลมต่อเสียงเรียกเชิญชวนของพระวิญญาณและปฏิเสธที่จะเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้าได้ มันเป็นเรื่องที่น่ากลัว (และทำให้ถึงขาด) ที่จะปฏิเสธ “พระองค์ผู้ตรัสนั้น”

“เพราะว่าถ้าคนเหล่านั้นไม่ได้พันโทษ คือผู้ที่ปฏิเสธพระองค์ (*him*) ผู้ตรัสบนแผ่นดินโลก ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพวกเราจะไม่พันโทษ ถ้าพวกเราเมินหน้าจากพระองค์ (*Him*) ผู้ตรัสจากสวรรค์” ผู้รู้พระคัมภีร์ส่วนใหญ่เห็นพ้องตรงกันว่า “*him*” อันแรกในพระคำข้อนี้หมายถึงโมเสสในฐานะเป็นผู้นั้นที่ “พูดบนแผ่นดินโลก” และ “*Him*” อันที่สองหมายถึงพระคริสต์-พระองค์ผู้ “ตรัสจากสวรรค์” โดยการเปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณ นี่ดูเหมือนจะถูกต้อง จดหมายฝากถึงชาวฮีบรูประกาศอย่างชัดเจนว่าพระคริสต์ทรงดีกว่าและยิ่งใหญ่กว่าโมเสส พันธสัญญาใหม่ยอมดีกว่าพันธสัญญาเก่า นั้น โมเสสพูดบนแผ่นดินโลกและถ้าคนเหล่านั้นที่ไม่ยอมฟังเขาหนีไม่พ้น คนเหล่านั้นที่ไม่ยอมฟังพระเยซูจะหวังว่าจะหนีพ้นได้อย่างไร?

ในข้อพระคำก่อนหน้าเหล่านั้น เราได้เห็นความแตกต่างระหว่างภูเขาซีนายและพระราชบัญญัติ กับภูเขาไซโยนและพระคุณ เราได้เรียนรู้ว่าผู้เชื่อทั้งหลายไม่มาถึงภูเขาซีนายที่โมเสสนั่งเป็นประธาน แต่มาถึงภูเขาไซโยนที่พระคริสต์ทรงเป็นมหาปุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่และคนกลางของเรา

ในบทที่ 10:28-31 เราได้เรียนรู้ว่าคนเหล่านั้นที่ดูหมิ่นพระราชบัญญัติของโมเสสตายโดยปราศจาก ความเมตตา และคำถามนั้นก็ถูกถามว่า “พวกท่านคิดว่า เขาสมควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด ผู้ซึ่งได้เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้าให้อยู่ใต้ฝ่าเท้า และได้นับว่าพระโลหิตแห่งพันธสัญญา ซึ่งเขาถูกชำระให้บริสุทธิ์แล้วโดยพระโลหิตนั้นว่า เป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์ และได้ทำการหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณแห่งพระคุณ?” เมื่อพิจารณาพระคำตอนนี้ มันก็ดูเหมือนถูกหลักตรรกะอย่างแน่นอนที่ว่า “*him*” อันแรกในพระคำข้อนี้ของเรา น่าจะหมายถึงโมเสส และ “*Him*” อันที่สองน่าจะหมายถึงพระเยซูคริสต์เจ้า

ในความหมายที่แท้จริง พระเจ้าทรงเป็นผู้ตรัสในทุกคราวผ่านทางเหล่าผู้บริสุทธิ์ทุกคนที่ได้บันทึก ถ้อยคำเหล่านั้นแห่งพระคัมภีร์ของเรา พระองค์ได้ตรัสแกโมเสส-และโมเสสก็กล่าวแก่ประชาชน พระองค์ตรัสแก่เปาโลผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเปาโลบันทึกถ้อยคำเหล่านั้นที่ประทานให้แก่เขา

“พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินสั่นสะเทือน...” นี่หมายถึงภูเขาซีนายตอนที่พระเจ้าเสด็จลงมาอยู่ที่นั่นและตรัสแกโมเสสในฐานะคนกลางของประชาชนเพื่อที่จะประทานพระราชบัญญัติแก่พวกเขา “และภูเขาซีนายมีควันกลุ่มมุ่มล้อมอยู่ทั่วไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นในไฟ และควันไฟนั้นพุ่งขึ้นเหมือนควันของเตาไฟใหญ่ และทั้งภูเขานั้นก็สะท้อนหวั่นไหวยิ่งนัก” (อพย. 19:18) มีคนเหล่านั้นที่สอนว่าในทั้งสองกรณี “*him*” หมายถึงพระเจ้าที่ตรัส แต่แม้หากว่าเป็นเช่นนั้นจริง พระเจ้าก็ตรัสบน

แผ่นดินโลกผ่านทางโมเสส

“อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้ไม่เพียงแผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเท่านั้น แต่สวรรค์ด้วย” ถ้อยคำเหล่านี้ถูกยกมาจากฮักกัย 2:6: “เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า อีกครั้งหนึ่ง อีกหน้อยหนึ่ง และเราจะเขย่าฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย และแผ่นดินโลก และทะเล และแผ่นดินแห้ง”

เมื่อพระเจ้าประทานพระราชบัญญัติแก่มอเสสที่ภูเขาซีนาย แผ่นดินโลกก็สิ้นสะเทือน แต่ในอนาคต แผ่นดินโลกและสวรรค์จะสิ้นสะเทือน เมื่อพระเยซูเสด็จมา ฟ้าสวรรค์จะล่องไปด้วยเสียงอันดังสนั่นและโลกธาตุทั้งหลายจะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงยิ่ง โลกและบรรดาการงานของโลกจะถูกเผาไหม้ มันเป็นความจริงที่ว่าพระคุณให้บรรดาพระสัญญาที่ดีกว่าพระราชบัญญัติ พระคุณเหนือกว่าพระราชบัญญัติ แต่ในยุคแห่งพระคุณนี้ มีความผิดที่หนักกว่าและความรับผิดชอบที่ใหญ่โตกว่าภายใต้พระราชบัญญัติ ผู้ใดได้รับฝากไว้มาก จะทรงเรียกเอาจากผู้นั้นมาก คนทั้งหลายที่ดูหมิ่นพระราชบัญญัติของโมเสสตายโดยปราศจากความเมตตา แต่คนทั้งหลายที่ดูหมิ่นพระคุณและพระวิญญาณของพระเจ้าจะทนทุกข์การพิพากษาที่หนักกว่า น่ากลัวยิ่งกว่า

อีกครั้งหนึ่ง-และเพียงครั้งเดียวเท่านั้น-พระเจ้าจะทรงเขย่าฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก แผ่นดินแห้ง ทะเล และสิ่งทรงสร้างทั้งปวง และระบบสุริยะเหล่านั้นจะสิ้นสะเทือนเลื่อนลั่นเมื่อพระพิโรธของพระเจ้าถูกเทออกในการพิพากษาสุดท้ายเมื่อถึงคราวอวสาน

ข้อ 27: “และพระดำรัสที่ว่า ‘อีกครั้งหนึ่ง’ นั้น ก็บอกเป็นนัยว่า สิ่งทั้งหลายที่ถูกทำให้สิ้นสะเทือนนั้นจะถูกนำออกไปเสีย เหมือนกับสิ่งทั้งหลายที่ทรงสร้างขึ้นมา เพื่อให้สิ่งเหล่านั้นที่ไม่สามารถถูกทำให้สิ้นสะเทือนได้คงเหลืออยู่”

ในพระคำข้อนี้เรามีอธิบายของพระเจ้าเกี่ยวกับฮักกัย 2:6 (และพระคำข้ออื่น ๆ) ที่กล่าวถึงการพิพากษาของพระเจ้าในกาลอวสานอย่างเจาะจง พระเจ้าตรัสชัดเจนว่า “อีกครั้งหนึ่ง” เท่านั้นการพิพากษาที่มาพร้อมกับการสิ้นสะเทือนใหญ่โตจะเกิดขึ้นแบบทั่วจักรวาล-กระทั่งจนถึงระบบสุริยะเหล่านั้น-ท่วมท้น เป็นที่สุด เด็ดขาด สิ่งสารพัดที่ถูกสร้างขึ้นมาจะถูกเขย่า สิ่งสารพัดจะถูกทำให้เคลื่อนออกจากที่ และเฉพาะสิ่งเหล่านั้นที่ “ไม่สามารถถูกทำให้สิ้นสะเทือนได้” ที่เอาออกไปไม่ได้ จะคงเหลืออยู่

การเขย่าแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ครั้งใหญ่จะเกิดขึ้นเมื่อสิ้นสุดยุคพันปีนั้น การครอบครองเป็นเวลาหนึ่งพันปีนั้นของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก: “และข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น ผู้ซึ่งแผ่นดินโลกและท้องฟ้าอากาศก็อันตรธานไปเสียจากพระพักตร์พระองค์ และไม่ได้พบสถานที่สำหรับแผ่นดินโลกและท้องฟ้าอากาศนั้น” (วิว. 20:11)

“แต่วันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยในเวลากลางคืน ในวันนั้นท้องฟ้าอากาศจะล่องไปเสียด้วยเสียงดังสนั่น และบรรดาโลกธาตุจะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า แผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะถูกเผาเสียสิ้นด้วย...โดยคอยท่าและริบเร่ที่จะทำให้วันของพระเจ้ามาถึง ในวันนั้นไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้สลายไป และบรรดาโลกธาตุจะละลายไปด้วยความร้อนอันแรงกล้า แต่อย่างไรก็ตาม พวกเรา ตามพระสัญญาของพระองค์นั้น จึงคอยท่าท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ซึ่งในที่นั้นความชอบธรรมดำรงอยู่” (2 ปต. 3:10-13 บางส่วน)

ตอนที่ถูกเนรเทศไปยังเกาะปัทมอส ยอห์นได้บันทึกสิ่งที่เขาได้เห็น: “และข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้า อากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าอากาศแรกและแผ่นดินโลกแรกนั้นหายไปแล้ว และไม่มีทะเลอีกต่อไป” (วิว. 21:1)

ข้อพระคำเหล่านี้ประกาศอย่างแน่นอนถึงการพิพากษาซึ่งจะละลายและทำลายท้องฟ้าเหล่านั้นและ แผ่นดินโลกจนหมดสิ้น สวรรค์ชั้นที่สาม (เมืองบรมสุขเกษม ที่ซึ่งพระนิเวศของพระเจ้าตั้งอยู่) ไม่อาจถูกทำให้ สิ้นสะเทือนได้ แต่แผ่นดินโลกกับสวรรค์ชั้นที่หนึ่งและชั้นที่สองซึ่งบรรจุดวงดาวและดาวเคราะห์เหล่านั้น หมู่ เมฆและชั้นบรรยากาศ จะถูกหลอมละลายและถูกสร้างขึ้นใหม่

“โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวาระของพระองค์มันคงอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ ค้ำรงอยู่ทุกชั่วอายุ พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกไว้และมันก็ตั้งอยู่” (เพลงสดุดี 119:89-90)

“ชั่วอายุหนึ่งล่วงไป และอีกชั่วอายุหนึ่งก็มา แต่แผ่นดินโลกก็ยังยืนอยู่เป็นนิรันดร์” (ปญจ. 1:4) บรรดา สิ่งที่ถูกสร้างขึ้นมา สิ่งทั้งหลายที่ถูกทำขึ้น จะถูกเอาออกไปและสิ่งสารพัดจะถูกสร้างขึ้นใหม่

แต่มี “สิ่งเหล่านั้นที่ไม่สามารถถูกทำให้สิ้นสะเทือนได้” พระเจ้าจะทรงคงอยู่ต่อไป พระนิเวศของ พระเจ้า (สวรรค์ชั้นที่สาม) จะคงอยู่ต่อไป และพระวาระของพระเจ้าจะคงอยู่ต่อไป ตั้งแต่บัดนี้จนถึงนิ รันดร์กาล ผู้เชื่อทั้งหลายที่พระบุตรทรงซื้อแล้วโดยพระโลหิตประเสริฐของพระองค์จะไม่มีวันสิ้นคลอนหรือ มลายสิ้นไปเลย เราเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์ เราต้อนรับพระองค์แล้ว เราถือครองสภาพของพระเจ้า และเราจะคงอยู่ต่อไป

ข้อ 28 และ 29: “เหตุฉะนั้น ครั้นพวกเราได้รับอาณาจักรซึ่งไม่สามารถหวั่นไหวได้แล้ว ก็ให้พวกเรา รับพระคุณ เพื่อโดยพระคุณนั้นพวกเราจะได้รับใช้พระเจ้าตามชอบพระทัย ด้วยความเคารพยำเกรงและความ เกรงกลัวในทางของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าของพวกเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ”

ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วได้รับอาณาจักรหนึ่งซึ่งไม่มีวันสิ้นคลอน อาณาจักรแห่งสวรรค์: “สาธุการแด่พระเจ้าและพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ผู้ซึ่งตามพระเมตตาอัน บริบูรณ์ของพระองค์ได้โปรดให้พวกเราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังอันมีชีวิตอยู่ โดยการเป็นขึ้นมาของพระเยซู คริสต์จากความตาย เพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า และปราศจากมลทิน และที่ไม่ร่วงโรย ซึ่งได้ถูกจองไว้ ในสวรรค์เพื่อพวกท่าน ผู้ถูกพิทักษ์รักษาโดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าโดยทางความเชื่อไปสู่ความรอด ซึ่งพร้อมที่จะ ถูกเปิดเผยในยุคสุดท้าย” (1 ปต. 1:3-5)

มรดกของเราจึงถูกจองไว้แล้วในสวรรค์ มันเปื่อยเน่าไม่ได้ มันเป็นมลทินไม่ได้ มันร่วงโรยไปไม่ได้ ดั่ง นั้นขอให้เรายึดความเชื่อมั่นไว้ให้มั่นซึ่งโดยมันพระคุณของพระเจ้าช่วยเราให้รอด ขอให้เรารับใช้พระองค์ “ตามชอบพระทัย ด้วยความเคารพยำเกรงและความเกรงกลัวในทางของพระเจ้า” หากไม่มีพระคุณและไม่มี ความเชื่อ เราก็รับใช้พระองค์ในแบบที่จะเป็นที่ชอบพระทัยและถวายเกียรติพระองค์ไม่ได้ เรารับความรอดเพื่อ ที่จะเกิดผลและผู้เชื่อทุกคนที่มีชีวิตอยู่ย่อมเกิดผล: ที่ใดไม่มีผล ที่นั่นก็มีความตายฝ่ายวิญญาณ แต่เราไม่ควร พอใจแค่การออกผล-เราควรปรารถนาที่จะออกผลให้มากขึ้น ถึงขั้นออกผลเยอะ ๆ ซึ่งพระบิดาจะทรงได้รับ เกียรติเพราะเหตุนี้ (ยอห์น 15:1-8)

พระเจ้าทรงอยากได้เราทั้งหมด-วิญญาณ จิตใจ และร่างกาย (รม. 12:1,2; 1 ธส. 5:23) เมื่อเรามอบถวายอวัยวะของเราให้เป็นเครื่องใช้แห่งความชอบธรรมแด่พระเจ้า พระองค์ก็ทรงพอพระทัยที่จะเติมเต็มเราด้วยพระวิญญาณของพระองค์ (อฟ. 5:18) และเมื่อเราเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ เราก็ถวายเกียรติพระองค์ในการรับใช้ที่เกิดผลมาก

“เพราะว่าพระเจ้าของพวกเรานั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ!” ผมขอบคุณจริง ๆ สำหรับ 1 ยอห์น 4:8 - “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” และที่พระองค์ได้ทรงรักผมขณะที่ผมยังเป็นคนไม่น่ารัก หลงหาย มีมลทินสมควรตกนรก (ศึกษาโรม 5:1-13) แต่พระเจ้าทรงเป็นความรักอย่างแท้จริงฉันใด พระองค์ก็ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญเช่นกัน: “และพวกท่านได้เข้ามาใกล้และยืนอยู่ใต้ภูเขา และภูเขานั้นมีเพลิงลุกขึ้นถึงท้องฟ้า พร้อมกับความร้อน หนุ่มเมฆ และความร้อนที่บีบ” (อพ. 17:9)

พระเจ้าทรงเป็นเหมือนเดิมวานนี้ วันนี้ และสืบไปเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญในสมัยของโมเสส พระองค์ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญวันนี้ พระองค์จะทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญพรุ่งนี้ ทุกคนที่ปฏิเสธความรักของพระองค์และเพิกเฉยพระคุณของพระองค์จะตกเข้าไปในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ เพื่อที่จะถูกโยนทิ้งในบึงที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน พระเยซูทรงประกาศว่า “...แล้วพระองค์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า ‘เจ้าทั้งหลายจงถอยไปจากเรา พวกเจ้าที่ถูกสาปแช่ง จงเข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและเหล่าทูตของมันนั้น’” (มธ. 25:41)

พระเจ้าทรงกระทำการกิจในโลหิตและไฟ ถ้าคุณถูกปกคลุมโดยพระโลหิต คุณก็จะหนีพ้นไฟนั้น ถ้าคุณปฏิเสธพระโลหิต คุณก็จะถูกโยนทิ้งในบึงไฟนั้น นั่นจะเป็นปลายทางของทุกคนที่ชื่อของพวกเขาไม่ถูกจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก (วิว. 20:15)

ผมขอกล่าวซ้ำว่า ผมขอบคุณจริง ๆ ที่ “พระเจ้าทรงเป็นความรัก” ผมขอบคุณจริง ๆ ที่ “พระเจ้าทรงรักโลกยิ่งนัก จนพระองค์ได้ประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ เพื่อผู้ใดก็ตามที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) แต่ผมไม่กล้าเทศนาข่าวประเสริฐเพียงด้านเดียว ผมต้องเทศนาทั้งหมดที่พระคัมภีร์บอกผมเกี่ยวกับพระเจ้า พระเจ้าได้ทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่โมเสสในธรรมชาติดั้งจริงของพระองค์ ขอให้เราฟังคำพยากรณ์ของพระราชาบัญญัติ 32:39-43:

“ดูเถิด บัดนี้ ตัวเราเอง คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น และไม่มีพระอื่นใดอยู่กับเรา เราฆ่าให้ตาย และเราทำให้มีชีวิตอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเรารักษาให้หาย และไม่มีผู้ใดที่สามารถช่วยให้พ้นจากมือของเราได้ เพราะเราชูมือของเราขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และกล่าวว่า เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ถ้าเราลับดาบอันวาววับของเรา และมือของเรายืดการพิพากษาไว้ เราจะทำการแก้แค้นต่อบรรดาศัตรูของเรา และจะตอบแทนคนเหล่านั้นที่เกลียดชังเรา เราจะทำให้บรรดาลูกธนูของเราเผาด้วยโลหิต และดาบของเราจะกัดกินเนื้อหนัง และจะทำอย่างนั้นด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของพวกเชลย ตั้งแต่การเริ่มต้นแห่งบรรดาการแก้แค้นต่อศัตรูนั้น” จงปิติยินดี โอ พวกท่าน ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย กับประชากรของพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะทรงแก้แค้นโลหิตของพวกผู้รับใช้ของพระองค์ และจะทรงทำการแก้แค้นต่อบรรดาปฏิปักษ์ของพระองค์ และจะทรงเมตตาต่อแผ่นดินของพระองค์ และต่อประชากรของพระองค์!”

ใช่แล้วครับ ข้อความที่ยกมานั้นมาจากภาคพันธสัญญาเดิม แต่มันก็เป็นความจริงพอ ๆ กับภาคพันธสัญญาใหม่-และจงฟังคำตรัสนี้:

“...ผู้ใดก็ตามที่จะทำคนหนึ่งเป็นผู้เล็กน้อยเหล่านี้ที่เชื่อในเราให้หลงผิด ซึ่งจะเอาหินไม่ก้อนใหญ่ผู้ก่อกองของผู้นั้น และผู้หนึ่งจะถูกทิ้งลงในทะเลก็จะดีกว่า และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันออก ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นคนมือด้วน ก็ยังดีกว่าการมีสองมือที่จะต้องเข้าไปในนรก เข้าไปในไฟนั้นที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ดับเลย และถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันออก ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตเป็นง่อย ก็ยังดีกว่าการมีสองเท้าที่จะต้องถูกทิ้งลงในนรก เข้าไปในไฟนั้นที่ไม่มีวันดับ ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ดับเลย และถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักมันออก ซึ่งท่านจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียว ยังดีกว่ามีสองตาที่จะถูกทิ้งเข้าไปในไฟนรก ในที่นั้นตัวหนอนของพวกเขาจะไม่ตาย และไฟนั้นก็ดับเลย” (มาระโก 9:42-48)

เหล่านี้เป็นคำตรัสของพระเยซูเจ้า นี่ฟังดูเหมือนพระเจ้าองค์นั้นที่พวกเสรีนิยมพูดถึงและเขียนถึงไหม? พระเจ้าองค์หนึ่งจิตใจดีเหมือนคนปุ่ที่ทำเป็นมองข้ามความชั่ว เห็นชอบกับบาป ที่ไม่ยอมให้มนุษย์สักคนที พระองค์สร้างต้องตกนรก? ไม่สำคัญว่าพวกสมัยใหม่นิยมและพวกเสรีนิยมจะพูดอะไรเกี่ยวกับพระเจ้าวันนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าองค์เดิมที่ถูกพรรณนาในข้อพระคำสองตอนนั้นที่เราเพิ่งอ่านไป

เปาโลกล่าวแก่เหล่าผู้เชื่อในเมืองเธสะโลนิกาว่า “พวกเราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะพวกท่านอยู่เสมอ พี่น้องทั้งหลาย ตามที่สมควร เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านจำเริญขึ้นอย่างเหลือล้น และความรักของพวกท่านทุกคนที่มีต่อกันและกันก็มากมาย ดังนั้น พวกเราเองจึงรอดในพวกท่านในบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าเนื่องด้วยความเพียรของพวกท่าน และความเชื่อในบรรดาการถูกข่มเหงของพวกท่านและบรรดาการยากลำบากที่พวกท่านสู้ทนอยู่นั้น ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ที่ปรากฏให้เห็นของการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า เพื่อพวกท่านจะถูกนับว่าคู่ควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเพราะเหตุอาณาจักรนั้นพวกท่านจึงทนทุกข์อยู่ด้วย โดยเห็นว่า เป็นสิ่งที่ยุติธรรมกับพระเจ้าที่จะทรงเอาความยากลำบากไปตอบแทนคนเหล่านั้นที่รบกวนพวกท่าน และสำหรับพวกท่าน ผู้ที่ถูกรบกวนนั้น ให้ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับพวกเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะทรงปรากฏพระองค์จากสวรรค์ พร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์ ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองต่อคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ซึ่งจะถูกลงโทษด้วยความพินาศเป็นนิตย์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งฤทธาณภาพของพระองค์ เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับสง่าราศีในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่ชื่นชมในคนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะคำพยานของพวกเราในท่ามกลางพวกท่านได้ถูกเชื่อแล้ว) ในวันนั้น” (2 ธส. 1:3-10)

ใช่แล้วครับ พระเจ้าของเราทรงเป็นพระเจ้าแท้จริงองค์เดียวนั้น ไม่มีองค์อื่น พระองค์ตรัสว่า “เราฆ่าให้ตาย และเราทำให้มีชีวิตรอดอยู่ เราทำให้บาดเจ็บ และเรารักษาให้หาย และไม่มีผู้ใดที่สามารถช่วยให้พ้นจากมือของเราได้” แน่ทีเดียว พระเจ้าของเราทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ!

แต่ถ้อยคำเหล่านี้ไม่ทำให้ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่แล้วหวาดกลัว ไฟของพระเจ้าไม่ได้น่ากลัวสำหรับเราเพราะว่าเรารู้จักพระองค์ผู้ที่เราเชื่อแล้ว เรารู้ว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะรักษาสิ่งซึ่งเราได้มอบไว้กับ

พระองค์จนถึงวันนั้น เราทราบว่าบัดนี้ไม่มีการปรับโทษแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ และเรารู้ว่าเมื่อเราจากร่างกายที่ตายได้นี้ไป เราจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าทันที มันไม่ทำให้เราหวาดกลัวที่ได้รู้ว่าพระเจ้าของเราทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เพราะเราได้วางใจในพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วและสำหรับการปรับโทษและการพิพากษาก็หมดสิ้นไปแล้ว เมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าพระบิดา พระเยซูพระบุตรจะตรัสยอมรับเราต่อพระองค์และพระบิดาก็จะทรงเชิญชวนเราว่า “เจ้าจงเข้าสู่ความชื่นบานเหล่านั้นขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเถิด!” ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ขจัดความกลัวออกไปเสีย ความกลัวมีความทุกข์ทรมาน ผู้ที่กลัวก็ยังไม่ถูกทำให้สมบูรณ์ในความรัก (1 ยอห์น 4:7-21)

เพื่อนที่รักของผม ถ้ามันทำให้คุณหวาดกลัวที่จะอ่านหลายตอนของพระคัมภีร์ที่กล่าวถึงการพิพากษาของพระเจ้า คุณก็ควรตรวจสอบความสัมพันธ์ของคุณกับพระองค์ อาจเป็นไปได้ว่าซาตานแอบเอาของเลียนแบบมาให้คุณ คุณอาจเป็นสมาชิกคริสตจักรคนหนึ่งที่ไม่มีความรอด คุณอาจประกาศตัวว่าเชื่อโดยไม่ได้เชื่อจริง ๆ ไม่เคยต้อนรับพระเยซูเลย คุณอาจเป็นคนงานที่ดีของคริสตจักร-แต่ก็ไม่ได้ได้รับความรอดโดยพระคุณ ผู้เชื่อแท้ย่อมไม่กลัวที่จะเข้าพบพระเจ้า เพราะเราทราบว่าบาปทั้งหลายของเราหมดสิ้นไปแล้ว และทราบว่าพระองค์จะทรงรับเราเพราะคุณความดีแห่งพระโลหิตที่หลังรินของพระคริสต์

ในส่วนของผู้เชื่อ การพิพากษาแห่งไฟจะตกแก่การงานทั้งปวงของเราที่กระทำในเนื้อหนัง: “เพราะว่าผู้ใดจะวางรากฐานอื่นนอกจากรากฐานที่วางไว้แล้วไม่ได้ ซึ่งคือพระเยซูคริสต์ บัดนี้ถ้าผู้ใดก่อสร้างบนรากฐานนี้ด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญ้าแห้ง ฟาง การงานของทุกคนจะถูกสำแดงให้เห็นชัดเจน เพราะวันนั้นจะให้เห็นการงานนั้นได้ชัดเจน เพราะว่าการงานนั้นจะถูกเปิดเผยด้วยไฟ และไฟนั้นจะทดสอบการงานของทุกคนว่าเป็นชนิดอะไรบ้าง ถ้าการงานของผู้ใด ซึ่งผู้ใดได้ก่อสร้างบนรากฐานนั้น ทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จ ถ้าการงานของผู้ใดจะถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดบำเหน็จ แต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนอย่างรอดจากไฟ” (1 คร. 3:11-15)

“เพราะว่าพวกเราทุกคนต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับตามสิ่งทั้งหลายที่ถูกกระทำในร่างกายของตน ตามที่เขาได้กระทำแล้ว ไม่ว่าสิ่งนั้นจะดีหรือเลว” (2 คร. 5:10)

นี่เป็นยุคแห่งพระคุณ พระเจ้าทรงอดกลั้นพระทัย พระองค์ไม่มีความยินดีในความตายของคนชั่ว แต่พระองค์ทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญและทรงเกลียดชังบาปมาทุกวันนี้พอ ๆ กับที่พระองค์ทรงเกลียดชังในสมัยที่โมเสสยื่นบนภูเขาซีนาย พระเจ้าทรงเปี่ยมพระกรุณา ทรงดีและเปี่ยมพระเมตตา-แต่พระองค์จะทรงพิพากษาในความชอบธรรม ด้วยเหตุนี้ “จงระวังให้ดีว่า พวกท่านไม่ปฏิเสธพระองค์ผู้ตรัสนั้น” พระเจ้าทรงเป็นความรัก ดังนั้นขอให้เราต้อนรับพระเยซูพระบุตรของพระองค์ เพราะว่าถ้าเราปฏิเสธที่จะตกอยู่ในอ้อมกอดของพระผู้ช่วยให้รอดที่ทรงรัก เราก็จะตกเข้าไปในพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่อย่างแน่นอน พระเจ้าองค์นั้นผู้ทรงเป็น “เพลิงที่เผาผลาญ!”

ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณไม่รู้จักพระคริสต์ในการยกโทษบาป คุณก็สามารถรับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้าได้หากคุณจะเพียงยอมฟังและเชื่อพระวาทะของพระองค์ ความเชื่อมาโดยการได้ยินและการได้ยินโดยพระวาทะของพระเจ้า และพระคุณของพระเจ้าช่วยให้รอดเมื่อเราใช้ความเชื่อในพระราชาที่เสร็จสิ้นแล้ว

นั้นของพระคริสต์ จงฟังพระวจนะของพระองค์ จงเชื่อพระวจนะของพระองค์ จงรับความรอดโดยการต้อนรับพระเยซูเจ้า ถ้าคุณต้อนรับพระองค์ พระองค์ก็จะช่วยคุณให้รอด ถ้าคุณปฏิเสธพระองค์ คุณก็จะถูกลงพระอาชญาเป็นนิตย์ในบัดนี้

“จงเชื่อบนพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ ทั้งครัวเรือนของท่าน” (กิจการ 16:31)

“ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า ไม่ใช่โดยการกระทำใด ๆ เกรงว่าคนหนึ่งคนใดจะอวดได้” (อฟ. 2:8,9)

การเดินทางและการนมัสการของผู้เชื่อ (ต่อ)

บทที่ 13

13:1 จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อไป

13:2 อย่าลืมนี่จะต้อนรับบรรดาคนแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับพวกทูตสวรรค์ โดยไม่รู้ตัว

13:3 จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่อยู่ในเครื่องพันธนาการ เหมือนกับว่าได้อยู่ในเครื่องพันธนาการพร้อมกับพวกเขา และคนที่ท้อแท้ท้อใจในความรัก เหมือนกับว่าพวกเขาเองก็เช่นกันในร่างกาย

13:4 การสมรสเป็นที่นับถือในทุกสิ่ง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่บรรดาคนล่วงประเวณีและคนเล่นชู้ขึ้น พระเจ้าจะทรงพิพากษา

13:5 จงให้ความประพฤติของพวกท่านปราศจากความโลภ และจงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย”

13:6 เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’

13:7 จงระลึกถึงคนเหล่านั้นซึ่งปกครองเหนือพวกท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวาระของพระเจ้าแก่พวกท่าน จงตามอย่างความเชื่อของพวกเขา โดยพิจารณาปลายทางแห่งความประพฤติของพวกเขา

13:8 พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมวานนี้ และวันนี้ และสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์

13:9 ออัยยอมถูกชักนำไปมาด้วยหลักคำสอนต่าง ๆ และแปลก ๆ เพราะว่าเป็นสิ่งดีที่จะให้ใจตั้งมั่นคงด้วยพระองค์ ไม่ใช่ด้วยอาหารทั้งหลาย ซึ่งไม่เป็นประโยชน์แก่คนเหล่านั้นที่สาละวนอยู่กับสิ่งเหล่านั้น

13:10 พวกเรามีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ซึ่งคนทั้งหลายที่ปรนนิบัติในพลับพลาอันไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทานของจากแท่นนั้นได้

13:11 เพราะบรรดาร่างกายของสัตว์เหล่านั้น ซึ่งเลือดของพวกมันถูกนำเข้าไปในสถานบริสุทธิ์โดยมหาปุโรหิตเพื่อชำระบาป ก็ถูกเผาเสียนอกค่าย

13:12 เหตุฉะนั้น พระเยซูเช่นกัน เพื่อพระองค์จะทรงชำระประชากรให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ก็ได้ทรงทนทุกข์ภายนอกประตูเมือง

13:13 เหตุฉะนั้น จงให้พวกเราออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น โดยแบกรับคำตำหนิเหยียดหยามที่พระองค์ได้รับ

13:14 เพราะว่าที่นี่พวกเราไม่มีนครใด ๆ ที่คงทนถาวร แต่พวกเราแสวงหานครแห่งหนึ่งที่จะมา

13:15 เหตุฉะนั้น โดยทางพระองค์นั้น ให้พวกเราถวายเครื่องบูชาแห่งคำสรรเสริญแด่พระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ นั่นคือ ผลแห่งริมฝีปากของพวกเราที่ถวายคำขอบพระคุณแด่พระนามของพระองค์

13:16 แต่ที่จะกระทำการดีและที่จะแบ่งปันกัน อย่าลืมนี่เสีย เพราะด้วยบรรดาเครื่องบูชาเช่นนี้ พระเจ้าพอพระทัย

13:17 จงเชื่อฟังคนเหล่านั้นที่ปกครองเหนือพวกท่าน และพวกท่านจงยอมอยู่ใต้บังคับ ด้วยว่าคนเหล่านั้นคอย
ระวังคุณติวิญญานของพวกท่าน เหมือนกับว่าพวกเขาจะต้องรายงาน เพื่อพวกเขาจะให้รายงานนั้นด้วยความ
ปิติยินดี และไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะสิ่งนั้นไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่พวกท่าน

13:18 จงอธิษฐานเพื่อพวกเรา เพราะพวกเราวางใจว่าพวกเรามีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี ในสิ่งสารพัดเต็มใจ
ที่จะดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์

13:19 แต่ข้าพเจ้าวิงวอนพวกท่านมากยิ่งขึ้นให้กระทำเช่นนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับพวกท่านเร็วขึ้น

13:20 บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของพวกเราเป็นขึ้นมาจากความตายอีก ผู้ทรง
เป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญาในครั้งนั้น

13:21 ทรงกระทำให้พวกท่านสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โดย
ทรงทำงานภายในพวกท่านให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีจะมีแต่
พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ เอเมน

13:22 และข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ให้ทนต่อคำแห่งการเตือนสติ เพราะข้าพเจ้าได้เขียน
จดหมายฉบับหนึ่งมาถึงพวกท่านในไม่กี่คำ

13:23 พวกท่านจงทราบทั่วว่า ทิโมธีน้องชายของพวกเรา ได้รับเสรีภาพแล้ว ถ้าเขามาถึงโดยเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมา
พบพวกท่านพร้อมกับเขา

13:24 ขอฝากความคิดถึงมายังคนเหล่านั้นที่ปกครองเหนือพวกท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกพี่น้องแห่ง
ประเทศอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน

13:25 ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน

บทสุดท้ายนี้ของจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูประกอบด้วยคำเตือนสติต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับลักษณะการ
ดำเนินชีวิตของผู้เชื่อ คำเตือนสติเหล่านี้มีพื้นฐานอยู่บนคำสอนก่อนหน้าที่มีอยู่ทั่วจดหมายฝากฉบับนี้ โดย
แสดงให้เราเห็นพระเยซูคริสต์เจ้า-พระองค์ผู้ทรงไร้อำนาจ ไร้บาปและไม่ทรงเปลี่ยนแปลง โดยทางพระองค์
และโดยทางพระโลหิตประเสริฐของพระองค์แห่ง “พันธสัญญาในครั้งนั้น” ผู้เชื่อจึงสามารถกระทำสิ่งซึ่งเป็น
ที่ขอบพระทัยในสายพระเนตรของพระเจ้าได้ คำสอนทั้งหมดในที่นี้ถูกนำเสนอในแบบที่ตรงข้ามกับฉากหลังแห่ง
ยุคสมัยของศาสนายิว ซึ่งมาพร้อมกับการพิพากษาและหายนะที่จะมาของมัน

ข้อ 1 และ 2: “จงให้ความรักฉันพี่น้องมีอยู่ต่อไป อย่าลืมนี่จะต้อนรับบรรดาคนแปลกหน้า เพราะว่า
โดยการกระทำนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับพวกทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว”

ความรักฉันพี่น้องคือหลักฐานที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นพลเมืองฝ่ายสวรรค์ ถ้าเราไม่รักพี่น้องของเรา
ผู้ซึ่งเราเห็นแล้ว เราจะรักพระเจ้าผู้ซึ่งเรายังไม่เห็นได้อย่างไร? เราควรสังเกตว่าพระเยซูได้ตรัสแก่เหล่าสาวก
ของพระองค์ว่า “โดยสิ่งนี้มนุษย์ทุกคนจะทราบว่าท่านทั้งหลายเป็นพวกสาวกของเรา ถ้าท่านทั้งหลายมีความ
รักต่อกันและกัน” (ยอห์น 13:35)

ยอห์นผู้ที่เป็นที่รักกล่าวว่า “อย่าประหลาดใจเลย พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย ถ้าโลกเกลียดชังพวก
ท่าน พวกเราทราบว่า พวกเราได้ผ่านพ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว เพราะว่าพวกเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่

น้องของตน ก็ยังดำรงอยู่ในความตาย ผู้ใดก็ตามที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็เป็นฆาตกร และพวกท่านทราบว่ามีฆาตกรคนใดที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย โดยสิ่งนี้พวกเราจึงรับรู้ความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมวางชีวิตของพระองค์เพื่อพวกเรา และพวกเราก็มองว่าชีวิตของพวกเราเพื่อพี่น้อง แต่ผู้ใดก็ตามที่มีทรัพย์สมบัติของโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนมีความต้องการ และปิดใจไม่กรุณาเขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้ ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักในคำพูดและในลิ้น แต่ให้เรารักในการกระทำและในความจริง และโดยสิ่งนี้พวกเราจึงทราบว่าพวกเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะมีความมั่นใจต่อพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าถ้าใจของพวกเรากล่าวโทษพวกเรา พระเจ้าก็ทรงเป็นใหญ่กว่าใจของพวกเรา และทรงทราบทุกสิ่ง พวกท่านที่รัก ถ้าใจของพวกเราไม่กล่าวโทษพวกเรา พวกเราก็มีความไว้นับถือใจจำเพาะพระเจ้า และสิ่งใดก็ตามที่พวกเราทูลขอ พวกเราก็จะได้รับจากพระองค์ เพราะว่าพวกเรารักษามรรคาพระบัญญัติของพระองค์ และกระทำตามสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์” (1 ยอห์น 3:13-22)

โรม 8:9 บอกเราว่า “ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่ใช่ของพระองค์” และในกาลาเทีย 5:22 เราถูกบอกว่า “ผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก...”

“ความรักฉันทพี่น้อง” คือข้อบ่งชี้แรกสุดและผลของชีวิตคริสเตียน (กิจการ 16:33) และยังเป็นเป้าหมายสุดท้ายและผลลัพธ์ของพระคุณของพระเจ้าด้วย (2 ปต. 1:7)

“ใครก็ตามที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์นั้น เขาก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย” (1 ยอห์น 5:1)

พระเยซูตรัสว่า “เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่ท่านทั้งหลายคือ ให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เรารักท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านทั้งหลายจงรักซึ่งกันและกันด้วยอย่างนั้น” (ยอห์น 13:34)

ใน 1 ยอห์น 2:7,8 เราอ่านว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงพวกท่าน แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งพวกท่านได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระดำรัสซึ่งพวกท่านได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว อีกครั้ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงพวกท่าน ซึ่งสิ่งนั้นก็จริงในพระองค์และในพวกท่าน เพราะว่าความมืดนั้นล่องไปแล้ว และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องแสงอยู่”

สิ่งที่พระราชบัญญัติเรียกร้องในเลวีนิติ 19:18 ถูกทวนซ้ำในยอห์น 15:12 ความรักที่มีต่อพวกพี่น้องไม่ใช่พระบัญญัติใหม่ มันแค่ถูกบังคับใช้โดยแรงจูงใจใหม่ ๆ (1 ยอห์น 3:16; 4:10,11)

“เหตุฉะนั้นขณะที่พวกเรามีโอกาส ให้พวกเรากระทำดีต่อคนทั้งปวง โดยเฉพาะต่อคนทั้งหลายผู้ที่อยู่ในครอบครัวแห่งความเชื่อ” (กท. 6:10)

นานแล้วก่อนคริสตจักรได้ถือกำเนิด ผู้แต่งเพลงสดุดีเขียนไว้ว่า “ดูเถิด เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใดที่พี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน!” (เพลงสดุดี 133:1)

ยอห์นให้คำพยานนี้เกี่ยวกับพระเยซู: “...พระองค์ทรงรักพวกเราจนถึงที่สุดปลาย” (ยอห์น 13:1)

ในเอเฟซัส 4:1,2 เปาโลเตือนสติว่า “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้า ... ขอวิงวอนพวกท่านให้พวกท่านดำเนินอย่างสมควรกับงานรับใช้ที่พวกท่านถูกเรียกแล้วนั้น ด้วยใจถ่อมลงและใจอ่อนสุภาพทุกอย่าง ด้วยความอดทน

ไว้นาน โดยความอดกลั้นต่อกันและกันในความรัก”

เขากล่าวแก่ชาวโครินธ์ว่า “ความรักนั้นก็อดทนนานและมีความกรุณา ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง” (1 คร. 13:4)

เขากล่าวแก่ชาวเธสะโลนิกาว่า “และขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของพวกท่านให้เข้าในความรักของพระเจ้า และให้เข้าในการรอคอยพระคริสต์อย่างอดทน” (2 ธส. 3:5)

เมื่อหลักคำสอนหนึ่ง ความจริงหนึ่ง หรือคำ ๆ หนึ่งถูกใช้ซ้ำ ๆ ในพระคัมภีร์ เราก็ทราบว่ามันมีความสำคัญอย่างยิ่ง จงพิจารณาข้อพระคำต่อไปนี้:

“เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่ท่านทั้งหลายคือ ให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เรารักท่านทั้งหลายมาแล้วอย่างไร ท่านทั้งหลายจงรักซึ่งกันและกันด้วยอย่างนั้น” (ยอห์น 13:34)

“นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนที่เรารักท่านทั้งหลายแล้ว” (ยอห์น 15:12)

“สิ่งเหล่านี้เราบัญชาท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงรักซึ่งกันและกัน” (ยอห์น 15:17)

“และความหวังมิได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะว่าความรักของพระเจ้าได้ล้นไหลออกมาในใจของพวกเรา โดยพระวิญญานบริสุทธิ์ ซึ่งได้ประทานให้แก่พวกเราแล้ว” (รม. 5:5)

“เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปรานี ใจอ่อนน้อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน โดยอดทนซึ่งกันและกันและยกโทษให้กันและกัน ถ้าผู้ใดมีเรื่องทะเลาะกับผู้ใด พระคริสต์ได้โปรดยกโทษให้พวกท่านแล้วฉันใด พวกท่านจงกระทำฉันนั้นด้วย และเหนือสิ่งสารพัดเหล่านี้จงสวมความรัก ซึ่งเป็นเครื่องผูกมัดแห่งความสมบูรณ์” (คส. 3:12-14)

“อย่าลืมนะที่จะต้อนรับบรรดาคนแปลกหน้า” การต้อนรับขับสู้คนแปลกหน้าเป็นเรื่องปกติและมีความสำคัญในสมัยของพวกอัครทูตมากกว่าตอนนี้ สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการเดินทางในสมัยนั้นไม่ได้สะดวกสบายและรวดเร็วเหมือนในสมัยนี้ และที่พักอย่างเช่นห้องพักและโรงแรมก็ไม่ได้มีให้ในสมัยนั้น ในช่วงแรก ๆ ของความเชื่อแบบคริสเตียนเหล่าวิสุทธิชนมักตกอยู่ในอันตรายของการสูญเสียชีวิตของตนและคนเหล่านั้นที่เปิดประตูบ้านของตนเพื่อต้อนรับพวกเขาก็ร่วมแบ่งปันอันตรายนี้ อย่างไรก็ตาม ผมไม่คิดว่าการต้อนรับขับสู้เป็นประเด็นที่ถูกเน้นย้ำตรงนี้ มากเท่ากับแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังการต้อนรับขับสู้นั้น การต้อนรับขับสู้อย่างที่แท้จริงควรถูกกระตุ้นโดยความรัก ด้วยเหตุนี้ ในสมัยปัจจุบันของเรา ความจำเป็นในการต้อนรับคนแปลกหน้าเข้าบ้านจึงไม่ได้ใหญ่โตมากเท่ากับในสมัยของเปาโล กระนั้นก็มีหลายครั้งเมื่อเราสามารถเปิดใจของเราและทรัพยากรของเราเพื่อต้อนรับคนแปลกหน้าได้ และ “ความรักของพวกพี่น้อง” ก็ถูกแสดงออกมา

ส่วนท้ายของข้อ 2 อ่านในภาษากรีกว่า “บางคน ที่ต้อนรับพวกทูตสวรรค์ ก็ไม่รู้ตัว” ซึ่งหมายความว่าบางคนได้ต้อนรับพวกทูตสวรรค์โดยที่ไม่รู้ตัวว่าตนกำลังทำอะไรอยู่ ตัวอย่างของเหตุการณ์นี้อาจถูกพบได้ในปฐมกาล 18:1-16; 19:1-3; ผู้วินิจฉัย 6:11-22; 13:15,16

ข้อ 3: “จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่อยู่ในเครื่องพันธนาการ เหมือนกับว่าได้อยู่ในเครื่องพันธนาการพร้อมกับพวกเขา และคนที่ทนความทุกข์ยาก เหมือนกับว่าพวกท่านเองก็เช่นกันในร่างกาย”

นี่เป็นคำบัญชาหนึ่งที่ถูกแสดงออกในความเห็นอกเห็นใจอย่างลึกซึ้งต่อคนเหล่านั้นที่กำลังทนทุกข์ เพราะคำพยานของตน ในสมัยของเปาโลมีคริสเตียนจำนวนมากที่ติดคุก และนี่ก็ยังเป็นจริงอยู่วันนี้-ไม่ใช่ในประเทศที่ยิ่งใหญ่ของเรา แต่ในรัสเซีย จีน คิวบา และอีกหลายแห่งบนแผ่นดินโลกเหล่านี้ผู้ทนทุกข์ เพราะคำพยานของตนเพื่อพระเยซูคริสต์

คำกรีกตรงนี้ที่แปลเป็น “อยู่ในเครื่องพันธนาการพร้อมกับพวกเขา” มีความหมายว่า “ถูกผูกมัดเข้าด้วยกันแล้ว” ซึ่งบอกเป็นนัยถึงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างสมบูรณ์ของพระกายของพระคริสต์ เมื่ออวัยวะหนึ่งของกายนั้นเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็เจ็บและด้วยเหตุนี้เราจึงต้องระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจองจำ คนเหล่านั้นที่ทนทุกข์เพราะคำพยานที่พวกเขาให้เพื่อพระคริสต์และข่าวประเสริฐ

พระวาระของพระเจ้าเต็มไปด้วยตัวอย่างทั้งหลายที่พระวิญญาณทรงเชื่อมโยงหน้าที่และอภิสิทธิ์เข้าด้วยกัน มันเป็นอภิสิทธิ์อันเปี่ยมสง่าราศีที่ได้เป็นลูกคนหนึ่งของพระเจ้า แต่มันก็เป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์เช่นกัน มีหลายตัวอย่างในพระคัมภีร์เช่นกันที่พระวิญญาณทรงเชื่อมโยงความเชื่อฟังและบำเหน็จ เมื่อเราได้ยินและเชื่อฟังคำบัญชาต่าง ๆ ของพระคัมภีร์ เราก็เชื่อใจได้เลยว่าพระเจ้าจะทรงตอบแทนคนเหล่านั้นที่รับใช้ในความกรุณา ร่วมแบ่งเบาภาระต่าง ๆ ของลูกทั้งหลายของพระเจ้า และในพระนามของพระเยซูก็รับใช้พวกเขาในสิ่งที่เราทำได้ แม้แต่การให้น้ำเย็นสักถ้วย สักสองสามตัวอย่างของการรับใช้เช่นนั้นในพระวาระของพระเจ้าอาจถูกพบได้ในการรับใช้ที่กระทำโดยเรเบคาห์ในปฐมกาล 24:18,19,25; โปติฟาร์ในปฐมกาล 39:5; หญิงผดุงครรภ์ชาวฮีบรูในอพยพ 1:15-20; ราห์บในโยชูวา 6:25; หญิงม่ายชาวศาราเฟทใน 1 พงศ์กษัตริย์ 17:8-16 และอีกหลายตัวอย่าง (โปรดศึกษามัทธิว 25:34-46)

“จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่อยู่ในเครื่องพันธนาการ...” ระลึกถึงหมายความมากกว่าแค่การคิดถึงใครสักคน มหาบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ของเราพระเยซูคริสต์เจ้าทรงถูกสัมผัสด้วยความรู้สึกแห่งความเจ็บป่วยทั้งหลายของพวกเรา (ฮบ. 4:15) และโดยแบบอย่างของพระองค์เราก็ควรถูกสัมผัสอย่างลึกซึ้งเมื่อเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของเราถูกจองจำและทนทุกข์

“และคนทั้งหลายที่ทนความทุกข์ยาก เหมือนกับว่าพวกท่านเองก็เช่นกันในร่างกาย” มีการอ้างอิงสองชั้นตรงนี้-ประการแรกคือ อ้างอิงถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจองจำอยู่ในคุก และจากนั้นคืออ้างอิงถึงบรรดาคนที่เรารัก-ภรรยา ลูก ๆ ครอบครัว ถ้าสามีหรือคนที่เป็นพ่อติดคุก คนที่หาเลี้ยงให้ครอบครัวก็ถูกเอาตัวไปจากบ้าน และดังนั้นจึงเกิดปัญหาทางการเงิน ความปวดร้าวใจ และการทนทุกข์ต่าง ๆ ตามมา สำหรับครอบครัวทั้งหลายที่เป็นเช่นนั้น คริสเตียนคนอื่น ๆ ควรรู้สึก “เหมือนกับว่าพวกท่านเองก็เช่นกันในร่างกาย”

บางคนทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ และพระเจ้าทรงพอพระทัยที่จะประทานพระคุณและความกล้าหาญให้แก่ผู้เชื่อเหล่านั้น เปาโลทนทุกข์จากหนามในเนื้อหนัง พระเจ้าไม่ได้เอาหนามนั้นออกไป แต่พระองค์ได้ประทานพระคุณที่เขาต้องการเพื่อที่จะสู้ทนหนามนั้น พระเจ้าก็ประทานอภิสิทธิ์ให้แก่เราในการทนทุกข์ร่วมกับคนเหล่านั้นที่ถูกจองจำเช่นกัน-เราสามารถช่วยแบ่งเบาภาระของพวกเขาได้ อธิษฐานเผื่อพวกเขาเสียสละเพื่อที่จะจัดหาข้าวของที่จำเป็นสำหรับครอบครัวและลูก ๆ ของคนเหล่านั้นที่ติดคุกหรือกำลังประสบความยากลำบากแสนสาหัส คริสเตียนบางคนถูกทดสอบในการถูกจองจำ คนอื่น ๆ ก็ถูกทดสอบเกี่ยวกับความ

จิตใจของพวกเขาในการปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ที่พวกเขาพึงปฏิบัติต่อผู้เชื่อทั้งหลายที่กำลังทนทุกข์ อัครทูต เปาโลไม่ได้เทศนาสิ่งหนึ่งและปฏิบัติอีกสิ่ง เขากล่าวว่า “ผู้ใดเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลัง ผู้ใดถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นที่ทุกข์เป็นร้อน” (2 คร. 11:29) เปาโลทนทุกข์กับเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายที่กำลังทนทุกข์

“ท่านทั้งหลายจงแบกภาระของกันและกัน และโดยการนั้นจึงทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์ สำเร็จ” (กท. 6:2)

“จงปีติยินดีกับคนที่ปิตินดี จงร้องให้กับคนที่ร้องไห้” (รม. 12:15)

นอกจากนี้ อ่านปฐมกาล 14:14, เนหะมีย์ 1:4, โยบ 29:15,16 และเยเรมีย์ 38:7-13

การสมรสเป็นทีนับถือ

ข้อ 4: “การสมรสเป็นทีนับถือในทุกสิ่ง และทีนอนก็ปราศจากมลทิน แต่บรรดาคนล่วงประเวณีและคนเล่นชู้ นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษา”

ในบ้านของคริสเตียน ในความสัมพันธ์ต่าง ๆ ประจำวันที่ปกติของชีวิต “ความรักฉันพี่น้อง” ก็เป็นคำบัญชาหนึ่งมากพอ ๆ กับที่มันเป็นนอกบ้าน “ความรักเริ่มต้นที่บ้าน” แต่บางครั้งคริสเตียนก็แสดงความรักและความเห็นอกเห็นใจต่อคนภายนอกมากกว่าที่พวกเขาแสดงต่อครอบครัวของตัวเอง นี่มักเป็นจริงบ่อย ๆ สำหรับสามีและภรรยา สำหรับพ่อแม่ต่อลูก ๆ และลูก ๆ ต่อพ่อแม่ มันไม่ควรเป็นเช่นนี้เลย เราควรรักผู้เชื่อทุกคน และเราควรระมัดระวังที่จะแสดงความรักและความเห็นอกเห็นใจแบบเดียวกันที่บ้านเหมือนอย่างที่เราทำนอกบ้าน

พระเจ้าทรงเป็นผู้ให้กำเนิดการสมรส และผู้เชื่อทุกคน ทั้งที่แต่งงานแล้วและยังโสด ต้องให้เกียรติการสมรสและเว้นเสียจากการกระทำใด ๆ ที่ไม่สอดคล้องกับความไร้มลทิน ความชอบธรรม และความบริสุทธิ์ ด้วยว่าความบริสุทธิ์เป็นเครื่องหมายของทุกความสัมพันธ์ของชีวิตเท่าที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อ

การสมรสเป็นทีนับถือเพราะว่าพระเจ้าเองทรงประทานเกียรติที่พิเศษให้แก่มัน พิธีอื่น ๆ ทั้งหมดหรือสิ่งสถาปนาทั้งหลายยกเว้นวันสะบาโตถูกกำหนดโดยพระเจ้าผ่านทางตัวกลางที่เป็นเหล่าทูตสวรรค์หรือมนุษย์-จงสังเกตกิจการ 7:35 แต่การสมรสถูกแต่งตั้งโดยพระเจ้าเอง ทั้งมนุษย์และทูตสวรรค์ไม่ได้นำเอามาให้สามีของเธอ-พระเจ้าทรงนำมา (ปฐมก. 2:21,22) และในสวนเอเดนการสมรสแรกได้ถูกทำพิธีโดยพระองค์ พระราชกิจสูงสุดแห่งการทรงสร้างของพระเจ้าถูกระงับเมื่อพระองค์ทรงสร้างเอวาจากกระดูกซี่โครงชิ้นหนึ่งที่เอามาจากซี่ข้างของอาดัม เมื่อสิ้นสุดแต่ละวันแห่งการทรงสร้าง พระเจ้าทรงเห็นสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง “และทรงเห็นว่าดี” แต่ในวันที่หก (เมื่อมนุษย์ผู้ชายได้ถูกสร้างขึ้น) พระเจ้าทรงเห็นว่าไม่ดีที่ผู้ชายจะอยู่ตัวคนเดียว มีบางสิ่งที่ขาดหายไป สัตว์ทั้งหมดมีคู่ของมัน แต่ไม่มีคู่อุปถัมภ์สำหรับอาดัม และหลังจากที่พระเจ้าได้ทรงสร้างเอวาแล้ว พระองค์จึงเห็นพระราชกิจแห่งวันที่หกของการทรงสร้างว่า “ดี”

สถาบันแห่งการสมรสที่พระเจ้าทรงสถาปนาสอนถึงสถานะในอุดมคติของผู้ชายและผู้หญิง มันไม่ดีที่ชายและหญิงจะแยกจากกัน-เขาทั้งสองถูกสร้างมาเพื่อกันและกัน และไม่มีชายหรือหญิงคนใดจะรู้จักชีวิตในความเต็มเปี่ยมอันสมบูรณ์จนกว่าเขาหรือเธอมีประสบการณ์กับความรักอันไร้มลทินและบริสุทธิ์ในสถาบันแห่ง

การสมรสตามที่พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งมัน

พระเยซูทรงให้เกียรติการสมรส การอัศจรรย์แรกของพระองค์ถูกกระทำที่งานสมรสในบ้านคานา (ยอห์น 2:1-10) คำอุปมาต่าง ๆ ของพระองค์เปรียบเทียบกับอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็งานสมรส (มธ. 22:2,8,11) และพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ตรัสว่า “เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากรากจากกันเลย” (มธ. 19:4-6)

พระวิญญาณบริสุทธิ์และพระวจนะของพระเจ้าให้เกียรติการสมรส โดยใช้การสมรสเป็นภาพเปรียบเทียบของการรวมกันเป็นหนึ่งระหว่างพระคริสต์กับคริสตจักรของพระองค์: “‘เพราะเหตุนี้ ผู้ชายจะจากบิดาและมารดาของเขา และจะไปผูกพันอยู่กับภรรยาของเขา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน’ นี่เป็นข้อลึกลับที่ยิ่งใหญ่ แต่ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับพระคริสต์และคริสตจักร” (อฟ. 5:31,32)

การสมรสถูกออกแบบโดยพระเจ้าและถูกเสนอแนะให้เป็นมาตรการป้องกันการทำผิดศีลธรรมและบาป: “แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อหลีกเลี่ยงการล่วงประเวณี จงให้ผู้ชายทุกคนมีภรรยาของตนเอง และจงให้ผู้หญิงทุกคนมีสามีของตนเอง” (1 คร. 7:2)

พระคัมภีร์มีกล่าวหลายเรื่องเกี่ยวกับการสมรส โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่คริสเตียนทั้งหลาย:

“พวกท่านอย่าเข้าเทียมแอกอย่างไม่เท่าเทียมกันกับพวกคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีมิตรภาพอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะมีส่วนร่วมอะไรกับความมืด” (2 คร. 6:14)

“ภรรยาผู้เปรียบด้วยคุณธรรมก็เป็นมงกุฎแก่สามีของตน...” (สภษ. 12:4)

“...ภรรยาที่ยังรู้ก็มาจากพระเยโฮวาห์” (สภษ. 19:14)

“ผู้ใดก็ตามที่พบภรรยาก็พบสิ่งที่ดี และได้ความโปรดปรานจากพระเยโฮวาห์” (สภษ. 18:22)

“สามีทั้งหลาย จงรักภรรยาของพวกท่าน เหมือนอย่างที่เราได้ทรงรักคริสตจักรด้วย และได้ประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร” (อฟ. 5:25)

“เช่นกัน พวกท่าน สามีทั้งหลาย จงอาศัยอยู่กับพวกนางตามความรู้ โดยให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภาชนะที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นคู่ทายาทของพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อบรรดาคำอธิษฐานของพวกท่านจะไม่ถูกขัดขวาง” (1 ปต. 3:7)

“แต่ข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกท่านทราบว่า ศีรษะของผู้ชายทุกคนคือพระคริสต์ และศีรษะของผู้หญิงคือผู้ชาย และพระเศียรของพระคริสต์คือพระเจ้า” (1 คร. 11:3)

“เพราะว่าสามีเป็นศีรษะของภรรยา เหมือนอย่างพระเจ้าทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น” (อฟ. 5:23)

“การสมรสเป็นที่นับถือในทุกสิ่ง...” ไม่มีสักคนเลยในเผ่าพันธุ์มนุษย์ที่ถูกห้ามไม่ให้แต่งงาน ในยุคแห่งพระคุณนี้การสมรสเป็นที่นับถือในทุกคน-บรรดานักเทศน์ มิซซันนารี ชาวนา คุณหมอ นักกฎหมาย ใครก็ตาม คำสอนของโรมที่ว่าพวกบาทหลวงควรเว้นเสียจากการสมรสก็ไม่ตรงตามพระคัมภีร์เลย: “ผู้ดูแลนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไร้ที่ติ เป็นสามีของภรรยาคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีการประพฤติดี มีอัครมาสัยรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู” (1 ทธ. 3:2)

“...และที่นอนก็ปราศจากมลทิน” นี่สื่ออย่างชัดเจนถึงความซื่อสัตย์ต่อคำปฏิญาณสมรส: “เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านทราบวิธีที่จะรักษาขณะของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ” (1 ธส. 4:4) แต่มั่นไปไกลกว่านั้น มันบอกอย่างชัดเจนว่าความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดตามปกติระหว่างสามีกับภรรยาไม่ใช่เรื่องผิดบาปหรือทำให้เป็นมลทิน ก่อนอาดัมและเอวาได้ทำบาป พระเจ้าทรงบัญชาพวกเขาให้ทวีจำนวนและปกคลุมเต็มแผ่นดินโลก อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อทั้งหลายจะต้องพอประมาณในสิ่งสารพัด และความพอประมาณควรถูกปฏิบัติแม้กระทั่งในความสัมพันธ์ตามธรรมชาติระหว่างสามีกับภรรยา

เปาโลกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่ถูกผูกมัดเข้าด้วยกันในการสมรสแล้วว่า “พวกท่านอย่าฉ้อโกงสิทธิ์ของกันและกัน เว้นแต่ได้ตกลงกันไว้เป็นการชั่วคราว เพื่อพวกท่านจะสามารถอุทิศตัวเองต่อการอดอาหารและการอธิษฐาน และจงมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อไม่ให้ซาตานล่อลวงพวกท่านเพราะเหตุการขาดความอดกลั้นของพวกท่าน” (1 คร. 7:5) นี่บอกเราอย่างชัดเจนว่าสามีกับภรรยาจะต้องไม่แยกขาดจากกันเป็นเวลาเท่าใดเลยยกเว้นโดยความเห็นชอบของทั้งสองฝ่าย-และแม้ในขณะนั้นก็ต้องเพื่อการอดอาหารและการอธิษฐานเท่านั้น พระเจ้าได้ทรงสร้างผู้ชายสำหรับผู้หญิง และผู้หญิงสำหรับผู้ชาย ด้วยเหตุนี้การสมรสจึงเป็นที่น่าถือ

“แต่บรรดาคนลวงประเวณีและคนเล่นชู้ นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษา” เรามีคำเตือนจากพระเจ้าตรงนี้ให้ระวังระคายเคืองและความไม่ซื่อสัตย์ คนทั้งหลายที่ทำบาปเช่นนั้นก็จะใช้เวลาชั่ววินาทีในนรก: “เพราะพวกท่านทราบเรื่องนี้แล้วว่า ไม่มีคนเล่นชู้ คนโสโครก คนโลภ ผู้เป็นคนไหวรูปเคารพ มีมรดกใด ๆ ในอาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้า!” (อฟ. 5:5)

ข้อ 5 และ 6: “จงให้ความประพฤติของพวกท่านปราศจากความโลภ และจงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า ‘เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย’ เพื่อว่าพวกเราจะกล่าวอย่างกล้าหาญว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า’”

“ความประพฤติ” หมายถึงลักษณะการดำเนินชีวิตของคน ๆ หนึ่งขณะที่เขาปะปนอยู่กับเพื่อนมนุษย์ของเขา เราไม่มีชีวิตอยู่เพื่อตัวเราเอง ดังนั้นเราจึงต้องระมัดระวังว่าเราใช้ชีวิตอย่างไร ลักษณะการดำเนินชีวิตของเราต้อง “ปราศจากความโลภ”-และเหล่าผู้รู้ภาษากรีกบอกเราว่าคำตรงนี้ที่แปลเป็น “ความโลภ” หมายถึง “คนรักเงิน” ผู้เชื่อจะต้องไม่รักสิ่งที่เพื่อนมนุษย์ของเขาถือครอง เขาจะต้องรัก “พี่น้อง” เงินทองเป็นสิ่งจำเป็นและสามารถถูกใช้เพื่อให้เกิดประโยชน์ยิ่งใหญ่และการดีมากมาย แต่ 1 ทิโมธี 6:10 บอกเราว่า “ด้วยการรักเงินนั้นเป็นรากเหง้าแห่งความชั่วร้ายทั้งสิ้น ขณะที่บางคนโลภสิ่งเหล่านี้ พวกเขาจึงได้หลงผิดไปจากความเชื่อนั้น และทิ่มแทงตัวพวกเขาเองให้ทะเลด้วยความเสียใจเป็นอันมาก” ชีวิตของผู้เชื่อควรปลอดการรักเงิน ปลอดความโลภ

“และจงพอใจกับสิ่งทั้งหลายที่พวกท่านมีอยู่” อัครทูตเปาโลปฏิบัติสิ่งที่เขาเทศนา เขากล่าวแก่ผู้เชื่อที่เมืองฟีลิปปีว่า:

“แต่ข้าพเจ้าได้ปิติยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง ว่าบัดนี้ในที่สุดการระลึกถึงข้าพเจ้าของพวกท่านก็ได้เจริญขึ้นอีก ในเรื่องนี้พวกท่านได้คิดถึงจริง ๆ แต่พวกท่านก็ขาดโอกาส ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความ

ขัดสน เพราะข้าพเจ้าเรียนรู้แล้วว่า ข้าพเจ้าจะอยู่ฐานะอย่างไรก็ตาม ก็จะไม่พอใจอยู่อย่างนั้น ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ในทุกหนแห่งและในทุกกรณี ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดท้องและความหิว ทั้งความอุดมสมบูรณ์และความขัดสน ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยทางพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายได้กระทำดีอยู่แล้ว ที่พวกท่านได้ร่วมแบ่งปันกับความทุกข์ยากของข้าพเจ้า บัดนี้ พวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วด้วยว่า ในเวลาเริ่มแรกแห่งข่าวประเสริฐนั้น เมื่อข้าพเจ้าได้ออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมด้วยข้าพเจ้าเกี่ยวกับการถวายทรัพย์และรับการถวายทรัพย์เลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น เพราะแม้แต่ในเมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ส่งมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า มิใช่เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาของกำนัล แต่ว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ผลกำไรเข้าในบัญชีของพวกท่านมากขึ้น แต่ข้าพเจ้ามีสิ่งของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อึดอยู่โดยได้รับบรรดาสิ่งของซึ่งเอปาโฟรดิทัสได้นำมาจากพวกท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่โปรด เป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า แต่พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเติมเต็มความต้องการทุกอย่างของพวกท่านทั้งหลายตามความมั่งคั่งของพระองค์ในสง่าราศีโดยพระเยซูคริสต์” (ฟป. 4:10-19)

คริสเตียนควรพอใจกับสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดทำให้ เรามีพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา และถ้าเราแสวงหาอาณาจักรของพระองค์เหนือสิ่งอื่นใดทั้งหมด สิ่งอื่น ๆ ที่เหลือก็จะถูกเพิ่มเติมให้ (มธ. 6:33) เราจะปรารถนาอะไรได้มากกว่านี้เล่า? พระเจ้าทรงทราบความต้องการต่าง ๆ ของเราและถ้าพระองค์จะประทานให้มากกว่าที่เราต้องการ นั่นอาจเป็นความล้มเหลวของเราได้เท่าที่เกี่ยวข้องกับคำพยานและหน้าที่ผู้อารักขาของเรา ผู้เชื่อทั้งหลายมีในสวรรค์ “ทรัพย์ศฤงคารที่ดีกว่าและคงทน”

บาปบางอย่างก็ถูกตรวจจับและถูกหลีกเลี่ยงได้ง่ายกว่าบาปอื่น ๆ ความโลภเป็นบาปที่แยบยลอย่างหนึ่งซึ่งคริสเตียนแต่ปากหลายคนมีความผิด พระเจ้าทรงประกาศก้องว่า:

“เจ้าอย่าโลภครวเรือนของเพื่อนบ้านของเจ้า เจ้าอย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้านของเจ้า หรือคนใช้ชายของเขา หรือสาวใช้ของเขา หรือวัวตัวผู้ของเขา หรือลาของเขา หรือสิ่งใด ๆ ที่เป็นของของเพื่อนบ้านของเจ้า” (อพย. 20:17)

“เพราะคนชั่วอดอ้างถึงความปรารถนาแห่งใจของเขา และอวยพรคนที่โลก ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง” (เพลงสดุดี 10:3)

“และ(พระเยซู)ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า “จงเอาใจใส่ และระวังความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใด ๆ ไม่ประกอบด้วยความอุดมสมบูรณ์ของสิ่งของต่าง ๆ ซึ่งเขามีอยู่นั้น” (ลูกา 12:15)

“หรือบรรดาคนขโมย หรือพวกคนโลภ หรือคนขี้เมาทั้งหลาย หรือพวกคนปากร้าย หรือเหล่าคนฉ้อโกง จะไม่รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก” (1 คร. 6:10)

“เหตุฉะนั้นจงประหารบรรดาอวัยวะของพวกท่านซึ่งอยู่บนแผ่นดินโลกนี้ การล่วงประเวณี การโสโครก ความชอบพออันเลวเลิศ ตัณหาที่ชั่วร้าย และความโลภ ซึ่งเป็นการไหว้รูปเคารพ” (คส. 3:5)

“ขอทรงโน้มใจของข้าพระองค์เข้าหาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ และมีใจเข้าหาความโลภ” (เพลงสดุดี 119:36)

“มีคนหนึ่งอยู่คนเดียว และไม่มีคนที่สอง ไข่ม้วนแล้ว เขาไม่มีบุตรหรือพี่น้อง ถึงอย่างนั้นไม่มีการหยุดหย่อนแห่งบรรดางานหนักของเขา และตาของเขาไม่เคยอึมด้วย ความมั่งคั่ง และเขาไม่พูดด้วยว่า “ข้าตรากตรำทำงานเพื่อผู้ใด ทั้งทำให้ชีวิตของข้าสูญเสียสิ่งที่ดีแล้ว” สิ่งนี้ก็นิ่งจ้งด้วย ไข่ม้วนแล้ว สิ่งนี้เป็นความยากลำบากอันแสนเจ็บปวด” (ปญจ. 4:8)

ลูกา 12:16-21 บันทึกเรื่องราวของเศรษฐีโง่คนนั้น-ชายผู้ซึ่งพืชผลของเขามีบริบูรณ์มากเสียจนเขาไม่มีที่ ๆ จะเก็บพวกมัน “และเขากล่าวว่า ‘เราจะทำอย่างนี้ เราจะรื้อบรรดาถังฉางของเราเสีย และจะสร้างให้ใหญ่โตกว่าเก่า และที่นั่นเราจะเก็บผลทั้งหมดของเราและบรรดาทรัพย์สมบัติของเราไว้ และเราจะกล่าวแก่จิตวิญญาณของเราว่า “จิตวิญญาณเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี เจ้าจงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด”’ แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า ‘เจ้าคนโง่ ในคืนวันนี้จิตวิญญาณของเจ้าจะถูกเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นของใครเล่า ซึ่งเจ้าได้เก็บไว้นั้น’ คนที่สะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวเอง และมิได้มีมั่งมีเฉพาะพระเจ้าก็เป็นเช่นนั้นแหละ!”

ยากอบบอกเราว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานของประทานอันดีเลิศทุกอย่าง พระราชบัญญัติ 8:18 บอกเราว่าพระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ประทานอำนาจที่จะได้ความมั่งคั่ง ถ้าพระเจ้าทรงเห็นสมควรที่จะอวยพรเราด้วยความมั่งคั่ง เราก็ควรยอมรับว่าพรนั้นเป็นมาจากพระองค์ ผู้แต่งเพลงสดุดีเตือนว่า “...ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้นอย่างวางใจของพวกท่านในสิ่งเหล่านั้น” (เพลงสดุดี 62:10) เราจะต้องไม่เกียจคร้านในการงาน (รม. 12:11) แต่เราจะต้องไม่โลกความร่ำรวยเช่นกัน

“ขอให้ความไร้สาระและความมึนเมาอยู่ห่างไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอทรงเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะอึม และปฏิเสธพระองค์ และกล่าวว่า “พระเยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่า” หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และออกพระนามของพระเจ้าของข้าพระองค์อย่างไร้สาระ” (สภษ. 30:8,9)

“ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นความหวังของข้า หรือได้พูดกับทองคำเนื้อดีว่า ‘ท่านเป็นความไว้เนื้อเชื่อใจของข้า’ ถ้าข้าเปรมปรีดีเพราะทรัพย์สมบัติของข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้าได้มากมาย...นี่ก็เป็นความชั่วร้ายที่ต้องถูกลงโทษโดยผู้พิพากษา เพราะข้าคงต้องปฏิเสธพระเจ้าผู้ทรงอยู่เบื้องบน” (โยบ 31:24-28 บางส่วน)

พระเยซูทรงบอกเหล่าสาวกของพระองค์ว่า “...ความกังวลแห่งโลกนี้ และการล่อลวงแห่งบรรดาทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย...” (มธ. 13:22)

“เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า “เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย”” ส่วนหนึ่งของคำกล่าวนี้ถูกเอามาจากพระราชบัญญัติ 31:6: “จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวและอย่าครั่นคร้ามพวกเขาเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์ทรงเป็นผู้ที่จะไปกับท่านนั้น พระองค์จะไม่ทรงทำให้ท่านผิดหวัง หรือทอดทิ้งท่านเสีย” พระเจ้าจะไม่ละทิ้งหรือทอดทิ้งคนของพระองค์ พระองค์จะไม่ทำให้ลูก ๆ ของพระองค์ผิดหวังเลย พร้อมกับมารับประกันนี้ของพระเจ้าต่อหน้าเรา เราจึงกล่าวได้-ไม่ใช่ในการโอ้อวดไร้สาระ แต่ในความมั่นใจอันสมบูรณ์ “องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่กลัวว่ามนุษย์

จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้า!”

ผู้แต่งเพลงสดุดีป่าวประกาศว่า “พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า” (เพลงสดุดี 118:6)

เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้ารู้จักผู้ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อแล้ว” ถ้าเรารู้จักผู้ที่เราได้เชื่อแล้ว ไม่ว่าจะสภาพการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นไร องค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทรงอยู่เคียงข้างเรา-ใช่แล้วครับ กระทั่งอยู่ในเราในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ มนุษย์อาจข่มเหงเรา มนุษย์อาจถึงขั้นทำลายเราในฝ่ายร่างกาย แต่เขาไม่สามารถแตะต้องจิตวิญญาณได้ เขาไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพระสัญญาของพระเจ้าที่ทรงให้ไว้แก่ลูก ๆ ของพระองค์ได้ (รม. 8:28,31)

ข้อ 7: “จงระลึกถึงคนเหล่านั้นซึ่งปกครองเหนือพวกท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวาระของพระเจ้าแก่พวกท่าน จงตามอย่างความเชื่อของพวกเขา โดยพิจารณาปลายทางแห่งความประพฤติของพวกเขา”

นี่เป็นครั้งแรกของสามครั้งในบทนี้ที่มีการให้ข้อปฏิบัติเกี่ยวกับ “คนเหล่านั้นซึ่งปกครองเหนือพวกท่าน” ในพระคำข้อนี้พวกเขาจะต้องถูกระลึกถึง ในข้อ 17 พวกเขาจะต้องถูกเชื่อฟัง และในข้อ 24 เราจะต้องฝากความคิดถึงไปยังพวกเขา

ข้อเท็จจริงที่ว่าพวกเขา “ปกครองเหนือเรา” ก็บ่งบอกว่าพวกเขาเป็นผู้นำของเรา คนเหล่านั้นที่นำทางเรา อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้บอกเป็นนัยถึงความเหนือกว่าในฝ่ายวิญญาณหรือสิทธิอำนาจอย่างที่บางคนประกาศวันนี้ มันแค่หมายความว่าเราจะต้องยอมรับข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงแต่งตั้งเหล่าศิษยาภิบาล อาจารย์ และผู้ดูแลของฝูงแกะของพระองค์

จงสังเกตว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกชัดเจนว่าผู้นำเหล่านี้จะต้องเป็นคนเหล่านั้นที่ “ได้ประกาศพระวาระของพระเจ้าแก่พวกท่าน” ชายทั้งหลายที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งและเจิมตั้งก็เป็นช่องทางต่าง ๆ ที่พระวาระของพระองค์ไหลผ่านออกมา ในสมัยนี้ เหล่าผู้รับใช้และผู้นำป่าวประกาศพระวาระของพระเจ้าซึ่งได้ถูกประทานให้แก่เราผ่านทางเหล่าผู้บริสุทธิ์ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสแก่พวกเขาและพวกเขาบันทึกพระวาระของพระเจ้าลงไป เราจะต้องไม่เชื่อฟังคนเหล่านี้หรือค่านับพวกเขาเพราะเห็นแก่พวกเขาเอง แต่เพราะเห็นแก่งานของพวกเขาเพราะว่าพวกเขาเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งให้เป็นผู้เลี้ยงรอก อาจารย์ และผู้นำ เราต้องเคารพพวกเขาเพราะสิ่งนั้นและผู้นั้นที่พวกเขาเป็นตัวแทน

“...จงตามอย่างความเชื่อของพวกเขา...” คริสเตียนทั้งหลายจะต้องไม่ตามมนุษย์ ตรงกันข้าม เราถูกเตือนสติให้พิจารณา “ปลายทางแห่งความประพฤติของพวกเขา” (ลักษณะการดำเนินชีวิตของพวกเขา) เราสามารถติดตามความเชื่อของเหล่าผู้นำที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งได้ ซึ่งหลายคนนั้นถูกให้รายชื่อไว้ในบทที่ 11 ของจดหมายฝากฉบับนี้ เราสามารถดำเนินชีวิตตามแบบอย่างแห่งความเชื่อของพวกเขา

ข้อ 8: “พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมวานนี้ และวันนี้ และสืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์”

“วานนี้” (ในกาลอดีต) พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่ได้ประทานฤทธิ์เดชแก่เหล่าวิสุทธิชนที่จากโลกนี้ไปแล้ว เพื่อที่จะดำเนินชีวิตอย่างที่พวกเขาได้ดำเนินชีวิต พระองค์ทรงมีอดีตนิรันดร์-พระเจ้าทรงเป็นอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล (เพลงสดุดี 90:1,2)

“วันนี้” (ในชั่วโมงปัจจุบันนี้) พระองค์ทรงเป็นมหาบุโรหิตผู้เปี่ยมความเมตตาและสัจย์ชื่อ คนกลางผู้เดียวที่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถที่จะช่วยให้รอดจนถึงที่สุดทุกคนที่ยอมมาหาพระเจ้าโดยพระองค์

“สืบ ๆ ไปเป็นนิตย์” (ไม่เพียงจากนิรันดร์กาล แต่ยังไปถึงนิรันดร์กาล) พระคริสต์ทรงเป็นผู้ที่เปลี่ยนแปลง พระองค์ได้ทรงเป็นอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้น บัดนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา และพระองค์จะทรงเป็นอยู่กับพระบิดาไปตลอดชั่วนิรันดร์ พระวิญญานบริสุทธิ์ทรงเน้นความเป็นนิรันดร์แท้ที่สุดของพระองค์ ความเป็นนิรันดร์แห่งอนาคตของพระองค์ และความสัจย์ชื่อแห่งปัจจุบันของพระองค์-วานนี้ วันนี้ และสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์

หัวใจสำคัญของความจริงของจดหมายฝากถึงชาวฮีบรูก็คือ ความเหนือกว่าของพระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรของพระเจ้า ซึ่งอยู่เหนือสิ่งทรงสร้างอื่น ๆ ทั้งปวง-ไม่ว่ามนุษย์หรือเหล่าทูตสวรรค์-ในสวรรค์และในแผ่นดินโลก พระเยซูคริสต์ผู้เดียวทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ เราถูกเตือนสติให้ติดตามความเชื่อของเหล่าคนที่เปี่ยมด้วยความเชื่อ แต่พระคริสต์เองทรงเป็นผู้นำสูงสุด แบบอย่างที่เหมาะสมแบบ และเราต้องติดตามพระองค์ ความรักของพระองค์ ความกรุณาของพระองค์ ความอ่อนโยนของพระองค์ ความประพฤติของพระองค์ ความเป็นผู้นำของพระองค์ ความบริสุทธิ์ของพระองค์ ความชอบธรรมของพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง พระองค์ทรงเป็นความเพียงพอของเรา พระองค์ทรงทำให้อิมมูนา และหากปราศจากพระองค์ ก็ไม่มีความพึงพอใจหรือสันติสุขที่คงทนถาวร พระองค์ไม่มีวันทอดทิ้งลูก ๆ ของพระองค์ที่ถูกซื้อแล้วโดยพระโลหิต พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยเหลือวันต่อวันของเรา พระคริสต์ทรงมั่นคงเป็นนิตย์ ทรงไม่เปลี่ยนแปลงเป็นนิตย์

พระคริสต์พระวาหาผู้รับสภาพเนื้อหนังได้ทรงเป็นอยู่กับพระบิดาในเริ่มแรกนั้นก่อนโลกได้มีขึ้นมา ในฐานะพระบุตรนิรันดร์ของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิมในเริ่มแรกนั้นเหมือนกับที่พระองค์ทรงเป็นวันนี้ และพระองค์จะทรงเป็นเหมือนเดิมพรุ่งนี้

จงสังเกตชื่อที่ถูกใช้ในที่นี่-พระนามแบบมนุษย์ของพระองค์ พระเยซู (พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด) ดังนั้นข้อ 8 จึงเสนอแนะความเปลี่ยนแปลงไม่ได้ของพระองค์ในความสัมพันธ์ต่อพระราชกิจของพระองค์บนแผ่นดินโลก วานนี้ พระราชกิจของพระองค์ในสวรรค์วันนี้ และพระราชกิจนิรันดร์ของพระองค์พรุ่งนี้ พระองค์ทรงเป็นเหมือนเดิมตลอดไป ความรักที่ได้นำเอาพระองค์ลงมาสู่มนุษย์ยังมีต่อไปเพราะว่าพระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพบนพระที่นั่งแห่งพระเมตตาภายในมานั้นแล้ว ความรักของพระคริสต์ที่แผ่ออกมาจากพระที่นั่งนั้นถึงผู้เชื่อทั้งหลายบนแผ่นดินโลกวันนี้จะโอบกอดเราในความอ่อนโยนและพระคุณในวันพรุ่งนี้และไปตลอดนิรันดร์อันไม่รู้สิ้นสุด ขอขอบคุณพระเจ้า ในโลกที่เปลี่ยนแปลงนี้ซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนที่เปลี่ยนแปลงมีพระองค์ผู้หนึ่งที่ไม่ทรงเปลี่ยนแปลง: พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิม-วานนี้ และวันนี้ และสืบ ๆ ไปเป็นนิตย์!

ข้อ 9: “อย่ายอมถูกชักนำไปมาด้วยหลักคำสอนต่าง ๆ และแปลก ๆ เพราะว่าเป็นสิ่งดีที่จะให้ใจตั้งมั่นคงด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารทั้งหลาย ซึ่งไม่เป็นประโยชน์แก่คนเหล่านั้นที่สาละวนอยู่กับสิ่งเหล่านั้น”

เนื่องจากพระเยซูทรงเป็นเหมือนเดิมวานนี้ วันนี้ และตลอดไป ผู้เชื่อทั้งหลายจึงถูกเตือนสติไม่ให้

ติดตามหลักคำสอนใดนอกจากที่ถูกประกาศแล้วโดยพระองค์ พระองค์ทรงเป็นความจริง และเราจะต้องไม่หันไปจากความจริงตามที่มีมืออยู่ในพระองค์ คริสเตียนทั้งหลายต้องถูกเตือนให้ระวังเหล่าครูสอนคำสอนผิด หนึ่งในคำเตือนเหล่านั้นที่พระเยซูทรงให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์คือ ให้ระวังพวกครูสอนผิด: “จงระวังให้ดีว่าอย่าให้ผู้ใดล่อลวงพวกท่านให้หลง ด้วยว่าหลายคนจะมาในนามของเรา โดยกล่าวว่า ‘ข้าคือพระคริสต์’ และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลง” (มธ. 24:4,5) เปาโลเตือนชาวเอเฟซัสที่พวกเขาจะ “ไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ที่ถูกขัดไปขัดมา และถูกหอบไปทั่วด้วยสายลมแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง โดยกลอุบายของมนุษย์ และเล่ห์เหลี่ยมอันฉลาดหลักแหลม ซึ่งโดยสิ่งเหล่านี้พวกเขาคอยชும்รอเพื่อที่จะหลอกลวง” (อฟ. 4:14)

ดูเหมือนว่าคำสอนผิดแบบเจาะจงที่ถูกกล่าวถึงในที่นี้เกี่ยวข้องกับอาหารทั้งหลาย แต่อาจมีคำสอนผิดรูปแบบอื่น ๆ ด้วย สิ่งใดที่เบี่ยงเบนไปจากหรือเพิ่มเข้ากับพระคุณของพระเจ้าก็เป็นคำสอนผิด วันนี้มีคำสอนผิดหลากหลายชนิด บางคนพยายามที่จะปนพระราชบัญญัติกับพระคุณเข้าด้วยกัน คนอื่น ๆ ก็ไม่ยอมรับพระโลหิตที่หลังรินของพระเยซูในฐานะเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้บาปได้รับการยกโทษ มีหลายคนที่สอนว่าคนชั่วจะดับสูญไป ถูกทำลายจนหมดสิ้นไป มีบางคนที่สอนว่าไม่มีนรก บางคนสอนว่ามีโอกาสครั้งที่สองหลังความตาย คำตอบเดียวที่เราจะยอมรับได้เกี่ยวกับคำสอนเหล่านั้นของมนุษย์ถูกพบในโรม 3:4: “ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริง แต่มนุษย์ทุกคนเป็นคนพุดมสาเถิด”

เราจะรู้จักแยกแยะความจริงจากคำสอนผิดได้อย่างไร? 1 เปโตร 2:6 ให้คำตอบ: “เพราะฉะนั้นจึงมีอยู่ในพระคัมภีร์ด้วยว่า ‘ดูเถิด เราวางศิลาบ่อแรกก้อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นที่ทรงเลือกสรรไว้ และทรงล้ำค่าและผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ได้รับความอภัย’ ผู้เชื่อทั้งหลายที่บังเกิดใหม่และถูกล้างชำระโดยพระโลหิตก็ถูกนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระวิญญาณจะไม่นำลูกที่แท้จริงของพระเจ้าคนใดให้ยอมรับหรือติดตามคำสอนผิด

ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าคุณไม่สามารถตรวจจับคำสอนผิดได้เมื่อคุณได้ยินมันหรืออ่านมัน ผมก็ขอแนะนำให้คุณให้ตรวจค้นใจของคุณเองโดยอาศัยความสว่างของพระคัมภีร์และดูว่าคุณบังเกิดใหม่อย่างแท้จริงแล้วหรือยัง พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงนำผู้เชื่อเข้าสู่ความจริง: “แต่การเจิมซึ่งพวกท่านได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่ในพวกท่าน และพวกท่านไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์คนใดมาสอนพวกท่าน แต่เพราะว่าการเจิมนั้นเองสอนพวกท่านให้ทราบทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ได้เป็นความเท็จ และตามที่มีการเจิมนั้นได้สอนพวกท่านมาแล้วอย่างไร พวกท่านก็จะดำรงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น” (1 ยอห์น 2:27)

ใน 2 ยอห์น 7-11 เราอ่านว่า: “เพราะว่าผู้ล่อลวงเป็นอันมากได้เข้ามาในโลกแล้ว ผู้ซึ่งไม่กล่าวยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมารับสภาพของเนื้อหนัง คนนี้แหละเป็นผู้ล่อลวงและเป็นปฏิปักษ์ต่อพระคริสต์ จงระวังพวกท่านเองให้ดี เพื่อพวกเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งเหล่านั้นที่พวกเราได้กระทำมาแล้ว แต่เพื่อพวกเราจะได้รับบำเหน็จเต็มที ผู้ใดก็ตามที่ละเมิดและไม่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดที่ดำรงอยู่ในหลักคำสอนของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร ถ้ามีผู้ใดมาหาพวกท่านและไม่นำหลักคำสอนนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ให้เข้ามาในบ้านของพวกท่าน และอย่าขอพระเจ้าอวยพรให้เขาเลย เพราะว่าผู้ที่ขอพระเจ้าอวยพรให้เขา ก็เป็นผู้เข้าส่วนในบรรดาการกระทำชั่วร้ายของเขานั้น” มันเป็นบาปอันร้ายแรงสำหรับ

คริสเตียนทั้งหลายที่จะสนับสนุนพวกครูที่สอนผิด

เราได้รับความรอดโดยพระคุณของพระเจ้า ผ่านทางความเชื่อ ไม่เพิ่มสิ่งใดเลย (อฟ. 2:8,9) มันคือพระคุณ พระคุณล้วน ๆ หรือไม่ก็ไม่มีพระคุณเลย พระคุณไม่ปนกับการถือบัญญัติ พิธีกรรม หรือรายการต่าง ๆ เมื่อใจถูกตั้งมั่นคงในพระคุณ ผู้เชื่อก็ถวายเกียรติพระเจ้าและพระวาระของพระองค์ มั่นใจว่าเครื่องบูชาเดียวที่พระเยซูได้ถวายนั้นเพียงพอ ว่าความรอดเป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า-ของประทานของพระเจ้าโดยพระคุณ ผ่านทางความเชื่อในพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูโดยไม่พึ่งอาศัยการงานอื่นใดหรือความพยายามด้วยตัวเองหรือความชอบธรรมในตัวเองซึ่งเป็นส่วนของเรา ใจที่ถูกตั้งมั่นคงในพระคุณย่อมรู้จักความมั่นใจนั้นโดยปราศจากความกลัวหรือความไม่แน่ใจเกี่ยวกับความรอด

ใจของผู้เชื่อจะต้องถูกตั้งมั่นคง “ไม่ใช่ด้วยอาหารทั้งหลาย ซึ่งไม่เป็นประโยชน์แก่คนเหล่านั้นที่สาละวนอยู่กับสิ่งเหล่านั้น” ภายใต้พระราชบัญญัติ ประชากรของพระเจ้าเคยสาละวนอยู่กับอาหาร เครื่องบูชา เครื่องสัตวบูชา เทศกาลเลี้ยง และพิธีกรรมต่าง ๆ (ศึกษาเลวีนิติ 11) ชาวฮีบรูเหล่านั้นไม่ใช่พวกสุดท้ายที่สาละวนอยู่กับอาหารต่าง ๆ มีหลายศาสนาวันนี้ที่บูชาเหล่าสมาชิกของตนให้ละเว้นจากอาหารบางอย่าง-บ้างก็ตลอดเวลา บ้างก็เฉพาะวันต่าง ๆ แต่ไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่สนับสนุนคำสอนเช่นนั้นเลย สิ่งเหล่านี้เป็น “ตามบรรดาบทบัญญัติและหลักคำสอนต่าง ๆ ของมนุษย์” (โคโลสี 2:22) ผู้รับใช้คนใดก็ตามไม่มีสิทธิ์ที่จะห้ามเหล่าสมาชิกคริสตจักรของเขาไม่ให้รับประทานอาหารที่สะอาด มีประโยชน์ และจะให้ผลแก่ร่างกาย

ความเชื่อแบบคริสเตียนไม่ใช่เรื่องอาหารและเครื่องดื่ม วันสำคัญ การกินเลี้ยง เทศกาล และพิธีกรรมทั้งหลาย ความเชื่อแบบคริสเตียนคือพระคริสต์ในพวกท่านผ่านทาง การอัศจรรย์แห่งการบังเกิดใหม่ (ยอห์น 3:3,5; คส. 1:27; 3:3) อาหารและเทศกาลเลี้ยงทุกอย่างของระบบแบบโมเสสและคนเลวีเป็นเพียงเงาของสิ่งทั้งหลายที่จะมา แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์ (คส. 2:17)

คริสเตียนทั้งหลายวันนี้จำเป็นต้องอ่านถ้อยคำของ 1 ทิโมธี 4:1-4 อีกครั้ง: “บัดนี้ พระวิญญูญาณตรัสอย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังบางคนจะออกไปจากความเชื่อนั้น โดยตั้งใจฟังพวกวิญญูญาณที่ล่อหลอก และบรรดาหลักคำสอนของพวกผีปศาจ โดยพูดคำโกหกต่าง ๆ ในความหน้าซื่อใจคด โดยใจวินิจฉัยผิดและชอบของพวกเขากลับด้วยเหล็กที่ร้อนจัด โดยห้ามไม่ให้ทำการสมรส และบัญชาให้งดเว้นจากเนื้อสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เพื่อให้รับด้วยการขอบพระคุณของคนทั้งหลายที่เชื่อและรู้จักความจริง ด้วยว่าบรรดาสิ่งเนรมิตสร้างของพระเจ้าเป็นของดี และไม่ต้องปฏิเสธเลยสักสิ่งเดียว ถ้าสิ่งนั้นถูกรับด้วยการขอบพระคุณ”

ผู้รับใช้คนใด (ไม่ว่าเขาจะอยู่นิกายใดก็ตาม) ที่สอนเหล่าสมาชิกของเขาว่าพวกเขาไม่ควรแต่งงานหรือไม่ควรรับประทานบางอย่างก็ขาดความรู้เกี่ยวกับความจริงตามพระคัมภีร์ อ่านพระคำข้อนั้นอีกครั้ง! อาหารถูกสร้างมาโดยพระเจ้าเพื่อที่จะถูกรับไว้ด้วยการขอบพระคุณโดยคนเหล่านั้นที่รู้จักและเชื่อความจริง! แต่ไม่ว่าคำสอนผิดนั้นจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอาหารต่าง ๆ การสมรส หรือวิธีปฏิบัติอื่น ๆ ถ้าคำสอนนั้นขัดแย้งกับพระวาระอันชัดเจนของพระเจ้า ถ้ามันเพิ่มเข้ากับหรือเอาออกไปจากพระคุณของพระเจ้า ถ้ามันไม่ยอมรับหลักคำสอนเหล่านั้นของพระเยซู คำสอนนั้นก็จะเป็นหลักคำสอนของพวกผีปศาจ ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายก็หิวขนมปังแห่งสวรรค์นั้น พวกเขาไม่สาละวนอยู่กับอาหารและหลักคำสอนต่าง ๆ ของมนุษย์ เปาโลเตือนชาวกาลาเทีย

เกี่ยวกับผู้สอนทั้งหลายที่จะมาเทศนาข่าวประเสริฐอื่นซึ่งไม่ใช่ข่าวประเสริฐนั้น และบอกชัดเจนว่าผู้เชื่อเหล่านั้นควรทำอะไรเมื่ออยู่ในสถานการณ์เช่นนั้น:

“ข้าพเจ้าประหลาดใจที่ท่านทั้งหลายได้ถอยไปโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้เข้ามาในพระคุณของพระคริสต์ ไปหาข่าวประเสริฐอื่น ซึ่งมีใช้อย่างอื่นดอก แต่มีบางคนที่รีบกวรวัดใจท่านทั้งหลาย และหมายจะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์ แต่ถึงแม้ว่าพวกเราเอง หรือทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์ ประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลาย นอกจากข่าวประเสริฐที่พวกเราได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ก็จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง ตามที่พวกเราได้กล่าวไว้แต่ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้ากล่าวดังนั้นอีกว่า ถ้าคนใดคนหนึ่งประกาศข่าวประเสริฐอื่นใดแก่ท่านทั้งหลายนอกจากข่าวประเสริฐซึ่งท่านทั้งหลายได้รับไว้แล้ว จงให้คนนั้นถูกสาปแช่ง!”

การแยกออกและการนมัสการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับผู้เชื่อ

ข้อ 10 และ 11: “พวกเรามีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ซึ่งคนทั้งหลายที่ปรนนิบัติในพลับพลานั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทานของจากแท่นนั้นได้ เพราะบรรดาร่างกายของสัตว์เหล่านั้น ซึ่งเลือดของพวกมันถูกนำเข้าไปในสถานบริสุทธิ์โดยมหาปุโรหิตเพื่อชำระบาป ก็ถูกเผาเสียนอกค่าย”

เหล่าชายผู้ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าไม่เห็นพ้องตรงกันเกี่ยวกับความหมายของพระคำสองข้อนี้ หนทางเดียวที่จะเข้าใจความหมายตรงนี้ได้คือ เปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นฝ่ายวิญญาณกับฝ่ายวิญญาณและศึกษาค้นคว้าข้อพระคำเหล่านี้โดยอาศัยความสว่างของพระคำข้ออื่น ๆ

เปาโลกล่าวว่า “พวกเรามีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง” เขาเป็นชาวฮีบรูในพวกคนฮีบรู และไม่ต้องสงสัยเลยว่า เขากำลังใช้สำนวนตรงนี้โดยอ้างอิงถึงอิสราเอลในฐานะประชาชาติหนึ่ง เขาเพิ่งอ้างอิงถึงหลักคำสอนแปลก ๆ ที่กำลังถูกสอนเกี่ยวกับอาหารต่าง ๆ และบัดนี้ก็พูดถึงเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้นของพลับปลาและการกำจัดเครื่องสัตวบูชาเหล่านั้น “พวกเรา (ชาวฮีบรู) มีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ซึ่งคนทั้งหลายที่ปรนนิบัติในพลับพลานั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทานของจากแท่นนั้นได้” ดูเหมือนนี้ไม่มีทางจะใช้กับความเชื่อแบบคริสเตียนได้ มันเป็นไปได้เลยตามพระคัมภีร์ที่จะประยุกต์ใช้แท่นบูชานี้กับพระคริสต์ เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอาหาร (ขนมปัง) แห่งชีวิตและผู้เชื่อทั้งหลายก็รับประทานพระองค์ทุกวัน เหมือนกับที่ชนอิสราเอลเหล่านั้นกินมานาซึ่งถูกจัดหาอย่างอัศจรรย์โดยพระเจ้าในถิ่นทุรกันดารนั้น

โปรดศึกษาค้นคว้าเลวีนิติบทที่ 6 ทั้งบท ในสมัยระบบของโมเสสพวกปุโรหิตถูกสั่งให้รับประทานเครื่องธัญญาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป แต่ในวันแห่งการลบมลทินนั้นร่างกายของสัตว์เหล่านั้นที่เป็นเครื่องบูชา ก็ไม่ถูกรับประทาน หลังจากที่ถูกเผาโดยมหาปุโรหิต ร่างกายของสัตว์เหล่านั้นก็ “ถูกเผาเสียนอกค่าย” ปุโรหิตทำเช่นนี้หลังจากที่เลือดถูกประพรมบนพระที่นั่งกรุณาในที่บริสุทธิ์ที่สุดและบนแท่นบูชาในพลับปลาแห่งชุมนุมชน (ลนต. 16:14-27)

ข้อสนับสนุนทั้งหมดตรงนี้เกี่ยวข้องกับเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นซึ่งถูกเอาออกไปนอกค่าย และไม่ได้กำลังพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่าพระคริสต์ทรงเป็นแท่นบูชาที่ประหารของพระเจ้าแห่งยุคนี้ถือครอง ในที่นี้เราพบการเปรียบเทียบอีกประการระหว่างสิ่งที่ชนชาติอิสราเอลเคยมีภายใต้ตำแหน่งปุโรหิตของคนเลวี ซึ่ง

แตกต่างจาก “สิ่งที่ดีกว่าเหล่านั้น” ภายใต้พันธสัญญาใหม่ พันธสัญญาเก่านั้นเป็นภาพเลื่องอย่างหนึ่งตามที่ถูก นำเสนอในข้อ 10 และ 11 ในข้อ 12 เราพบการกล่าวถึงเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นที่เหนือกว่าภายใต้พันธสัญญา ใหม่-พระคริสต์เอง ซึ่งถูกถวายเป็นเครื่องบูชาครั้งเดียวพอ มีผลตลอดไปเป็นนิรันดร์

ตามที่กล่าวถึงไปแล้วก่อนหน้านี้ บุโรหิตไม่ได้รับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านั้นที่ถูกถวายเป็นเครื่อง บูชาในวันแห่งการลบมลทิน เนื้อนั้นถูกพาออกไปเสียนอกค่ายและถูกไฟเผา คนเหล่านั้นที่ภายใต้พระราช บัญญัติมีสิทธิ์ที่จะกินเครื่องสัตวบูชาอื่น ๆ ก็ไม่ได้รับส่วนแบ่งในเนื้อของสัตว์ทั้งหลายที่เลือดของพวกมันถูก ถวายเป็นเครื่องบูชาในวันแห่งการลบมลทิน สององค์ประกอบมีอยู่ในพิธีนี้ซึ่งเป็นภาพเลื่อง: ประการแรก สภาพ การณ์แวดล้อมต่าง ๆ ของมันมีลักษณะเป็นคำพยากรณ์อย่างชัดเจน พระคริสต์ผู้ทรงเป็นตัวจริงนั้นทรงทำให้ คำพยากรณ์นี้สำเร็จจริงแล้ว เพื่อที่พระองค์จะทรงชำระแยกตั้งประชาชนให้บริสุทธิ์โดยพระโลหิตประเสริฐของ พระองค์เอง พระคริสต์ทรงเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปแท้จริงนั้นที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้

ประการที่สอง พิธีนี้เป็นสัญลักษณ์ของความจริงนิรันดร์ที่ว่าชาวฮีบรูเหล่านั้นที่ปรารถนาที่จะอยู่ต่อ ไปภายใต้ระบบของภาคพันธสัญญาเดิม ระบบของโมเสสและตำแหน่งบุโรหิตของคนเลวี โดยยึดมั่นในหลักการ ต่าง ๆ ทางศาสนาของมัน ก็ไม่มีส่วนเลยในเครื่องบูชาไถ่บาปที่แท้จริงนั้น

ข้อ 12: “เหตุฉะนั้น พระเยซูเช่นกัน เพื่อพระองค์จะทรงชำระประชากรให้บริสุทธิ์ด้วยพระโลหิตของ พระองค์เอง ก็ได้ทรงทนทุกข์ภายนอกประตูเมือง”

ในที่นี้เรามีความจริงของภาพเลื่องนั้น-การสำเร็จจริงของสิ่งซึ่งถูกแสดงเป็นเงาว่างหน้าโดยภาพเลื่องนั้น ภาพเลื่องและเงาทั้งหมดเหล่านั้นได้ถูกทำให้สำเร็จจริงแล้วในพระคริสต์: พระองค์ทรงเป็นจุดจบของพระราช บัญญัติ เพื่อความชอบธรรมแก่ทุกคนที่เชื่อ (รม. 10:4)

พระเยซูได้ถวายพระโลหิตประเสริฐของพระองค์เอง มหาบุโรหิตในสมัยระบบของโมเสสได้ถวายเลือด ของสัตว์ทั้งหลาย - ประการแรกเพื่อบาปต่าง ๆ ของเขาเอง และจากนั้นจึงเพื่อบาปทั้งหลายของประชาชน ผ่านทางการหลังรินพระโลหิตของพระองค์เอง การประทานพระกายของพระองค์เอง พระเยซูเจ้าได้ทรงชำระ ประชากรของพระองค์ให้บริสุทธิ์และทรงแยกตั้งพวกเขาไว้ต่างหากจำเพาะพระเจ้า (ฮบ. 10:10,14) พระองค์ ทรงทำเช่นนี้แล้ว “ภายนอกประตูเมือง”-พระองค์ไม่ได้ถวายพระโลหิตของพระองค์ในวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และไม่ใช่ในกรุงนั้นด้วยซ้ำ พวกเขาบุโรหิตกล่าวว่า “พาเขาออกไปเสีย!” ประชาตอิสราเอลนั้นกล่าวว่า “พาเขา ออกไปเสีย!” พระองค์ประทับนั่งบนภูเขามะกอกเทศและทรงร้องไห้เพราะนครอันเป็นที่รักของพระองค์ แต่ กางเขนของพระองค์ถูกวางบนกลโกธา นอกกรุงนั้น และบนเนินเขาขรุขระนั้นพระองค์ผู้ไม่ทรงมีบาปทรงถูก ทำให้เป็นบาปเพื่อเรา (2 คร. 5:21) แกรับบาปทั้งหลายของเราไว้ในพระกายของพระองค์เอง พระองค์ทรง ทนทุกข์และสิ้นพระชนม์เพราะบาปทั้งหลายของเรา และการถูกตรึงกางเขนของพระองค์ได้ทำให้ทุกสาย ละเอียดปลีกย่อยของพระราชบัญญัติและระบบของโมเสสสำเร็จและจบสิ้นแล้ว

ข้อ 13 และ 14: “เหตุฉะนั้น จงให้พวกเราออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น โดยแบกรับคำตำหนิ เหยียดหยามที่พระองค์ได้รับ เพราะว่าที่นี่พวกเราไม่มีนครใด ๆ ที่คงทนถาวร แต่พวกเราแสวงหานครแห่งหนึ่ง ที่จะมา”

ในที่นี่เราพบคำวิงวอนและคำเตือนสติ: เพราะว่าพระเยซูได้ทรงทนทุกข์ โดยประทานพระโลหิตของพระองค์เอง ขอให้เราซึ่งเป็นลูก ๆ ของพระองค์ทำเหมือนอย่างพระองค์ในการทนทุกข์ ความละเอียดและการถูกด่าว่าของพระองค์ พระเยซูคริสต์เจ้าได้ทรงทนทุกข์ภายนอกกาย พระองค์ทรงเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาแห่งกางเขนนั่น ความมรณาแห่งการถูกปฏิเสธและความละเอียดอันแสนเลวร้าย เหตุฉะนั้น “จงให้พวกเราออกไปหาพระองค์ภายนอกายนั่น”

ชาวฮีบรูเหล่านั้นที่ได้ต้อนรับพระคริสต์แล้วและแยกออกจากศาสนายิวก็ถูกข่มเหงอย่างหนัก พวกเขาถูกอับเปหิโดยครอบครัวและเพื่อนฝูงของตน โดยบุโรหิต และโดยเหล่าผู้นำทางศาสนาในสมัยนั้น แม้แต่โรมก็ข่มเหงพวกเขา! การกล่าวยอมรับพระคริสต์ในความจริงใจและความจริงในสมัยของเปาโลก็หมายถึงการทนทุกข์และการถูกข่มเหง พระเยซูตรัสว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็คงจะรักผู้ซึ่งเป็นของโลกเอง แต่เพราะท่านทั้งหลายไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลายออกจากโลกแล้ว เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 15:19)

แม้กระทั่งวันนี้คนทั้งหลายที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้าและรับใช้พระองค์อย่างสัตย์ซื่อก็อยู่นอกค่ายอย่างแน่นอน และ “ทุกคนที่จะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกข่มเหง” (2 ทธ. 3:12) ผู้เชื่อจำนวนมากวันนี้เผชิญกับการทนทุกข์เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ ผู้เชื่อแท้ทั้งหลายที่ไม่ยอมจับมือกับศาสนาและ “รายการ” คนเหล่านั้นที่กล้าออกมาจากคริสตจักรทั้งหลายที่ถือแนวคิดเสรีนิยมและสมัยใหม่นิยมก็มักถูกข่มเหงอย่างหนักโดยเหล่าเพื่อนฝูงและครอบครัวของพวกเขาเอง แต่ในพระเยซูเราพบหลายสิ่งมากกว่าที่โลกนี้จะยื่นเสนอให้ได้-ความรอด ความชื่นบาน สันติสุข ความหวัง และทุกความต้องการได้รับการเติมเต็ม ถ้าเราทนทุกข์กับพระองค์ เราก็จะครอบครองกับพระองค์อย่างแน่นอน ถ้าคนทั้งโลกหันมาต่อสู้อเรา เราก็ยังได้กำไรโดยการออกไป “นอกประตูเมือง” เพื่อทนทุกข์การถูกด่าว่ากับพระเยซู! ด้วยเหตุนี้ขอให้เราออกไปหาพระองค์อย่างจริงใจนอกค่ายนั้น แยกรับการถูกด่าว่าของพระองค์ ร่วมแบ่งปันความละเอียดของพระองค์ แยกกางเขนของพระองค์

“เพราะว่าที่นี่พวกเราไม่มีนครใด ๆ ที่คงทนถาวร แต่พวกเราแสวงหานครแห่งหนึ่งที่จะมา” เพื่อนผู้เชื่อเอ๋ย ไม่ว่าเราจะอาศัยอยู่ในนครใหญ่หรือในเมืองเล็ก ๆ และหมู่บ้านเล็ก ๆ ของแถบชนบท โลกนี้ก็ไม่ใช่บ้านของเรา เราเป็นผู้สัญจรที่กำลังเดินทางไป สำหรับคริสเตียนไม่มีสิ่งใดในแผ่นดินโลกนี้ที่ยั่งยืนถาวร เราอยู่ในโลกแต่เราไม่ได้เป็นของโลก ในเหตุการณ์ต่าง ๆ ประจำวันเราปะปนและคลุกคลีกับผู้คนของโลก แต่เราไม่พบการร่วมสามัคคีธรรมกับพวกคนไม่เชื่อ ด้วยดวงตาแห่งความเชื่อเรามองเห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา ในใจของเราเราถือครองพระองค์ผู้ซึ่งโลกไม่อาจมองเห็นได้ เรามีสันติสุขอันสมบูรณ์แบบเพราะว่าความคิดของเราจดจ่ออยู่ที่พระเยซู เราพบว่าทุกความต้องการของเราได้รับการเติมเต็มเพราะว่าเราแสวงหาอาณาจักรของพระองค์และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน เราทราบว่ามีสิ่งต่าง ๆ ของแผ่นดินโลกไม่จีรังยั่งยืน เราก็มีบ้านหนึ่งที่ตั้งอยู่ชั่ววันรันดร์: เราตั้งตาคอย “นครหนึ่งซึ่งมีรากฐานทั้งหลาย ซึ่งผู้ทรงสร้างและนายช่างของนครนั้นคือพระเจ้า” เราตั้งตาคอยประเทศหนึ่งที่ดีกว่า บ้านแห่งสวรรค์ เรารู้จักพระองค์ผู้ที่เราเชื่อแล้ว เรารู้จักพระองค์ผู้ที่ได้ตรัสว่า “ในพระนิเวศน์ของพระบิดาเรามีฤทธานุภาพหลายแห่ง...เราไปเพื่อจัดเตรียมสถานที่ไว้

สำหรับท่านทั้งหลาย” ดังนั้นเราจึงเต็มใจ-ใช่แล้ว เรานับว่ามันเป็นความชื่นบาน-ที่ได้พบทุกข์กับพระองค์ ภายนอกประตูเมืองนั้น!

ในทุกสิ่งจงขอบพระคุณ

ข้อ 15 และ 16: “เหตุฉะนั้น โดยทางพระองค์นั้น ให้พวกเราถวายเครื่องบูชาแห่งคำสรรเสริญแด่พระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ นั่นคือ ผลแห่งริมฝีปากของพวกเราที่ถวายคำขอบพระคุณแด่พระนามของพระองค์ แต่ที่จะกระทำการดีและที่จะแบ่งปันกัน อย่าลืมนะ เพราะด้วยบรรดาเครื่องบูชาเช่นนี้ พระเจ้าพอพระทัย”

“โดยทางพระองค์นั้น”-นั่นคือ โดยพระเยซูเจ้า เพราะผู้ที่พระองค์ทรงเป็นและสิ่งที่พระองค์ทรงทำสำเร็จแล้ว เพราะตำแหน่งที่พระองค์ทรงถือครองอยู่ตอนนี้ผ่านทางเครื่องบูชาเดียวนั้นของพระองค์ “ให้พวกเราถวายเครื่องบูชาแห่งคำสรรเสริญแด่พระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ” ไม่ว่าเรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในแสงแดดหรือเมฆพายุ เราก็ควรนมัสการพระเจ้าในการเทิดทูนและการขอบพระคุณ แม้แต่คนบาปทั้งหลายก็ชื่นชมยินดีได้เมื่อทุกสิ่งไปได้สวย แต่ในพระคริสต์ผู้เชื่อควรถวายเครื่องบูชาแห่งคำสรรเสริญแด่พระเจ้าเสมอไป ไม่ว่าสภาพการณ์แวดล้อมจะเป็นเช่นไรก็ตาม ใช่แล้วครับ พระบุตรทรงถวายคำสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดา: “เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา ในท่ามกลางคริสตจักรเราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์” (ฮบ. 2:12)

คำว่า “อย่างสม่ำเสมอ” ไม่อาจถูกเน้นจนเกินพอดีได้ น่าเศร้าแต่เป็นเช่นนั้นจริง ๆ ผู้เชื่อส่วนใหญ่ลืมนะที่จะสรรเสริญพระเจ้าเสียแล้ว ผมไม่ได้หมายถึงคำสรรเสริญที่เกิดมาจากเนื้อหนัง ไม่ใช่ไฟลามทุ่ง แต่หมายถึงคำสรรเสริญที่แท้จริงซึ่งถูกกระตุ้นโดยพระวิญญาณ คำสรรเสริญและการเทิดทูนที่ถวายเกียรติพระเจ้าและเสริมสร้างเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลาย “ผลแห่งริมฝีปากของพวกเราที่ถวายคำขอบพระคุณแด่พระนามของพระองค์”

นานขนาดไหนแล้วตั้งแต่คุณได้อธิษฐานคำอธิษฐานแห่งการขอบพระคุณ-ไม่ใช่ทูลขอ แต่ถวายคำขอบพระคุณ? แค่นี้สรรเสริญพระเจ้าและขอบพระคุณพระองค์สำหรับพระเยซู สำหรับพระโลหิตของพระองค์ที่ไถ่บาป สำหรับพระคุณมหัศจรรย์ของพระองค์ สำหรับฤทธิ์เดชของพระองค์ที่พิทักษ์รักษา สำหรับพระเมตตาและความอ่อนโยนของพระองค์ และสำหรับสิ่งต่าง ๆ ประจักษ์ในชีวิตที่เราไม่เคยเห็นค่า? นานขนาดไหนแล้วตั้งแต่คุณได้ขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับแสงแดดและฝน สำหรับอากาศสดชื่นให้หายใจ อาหารดี ๆ ให้รับประทาน เสื้อผ้าให้สวมใส่ บ้านให้อาศัยอยู่ ครอบครัว มิตรสหาย เพื่อนบ้าน คริสตจักร? นานขนาดไหนแล้วตั้งแต่คุณได้นับพระพรต่าง ๆ ของคุณทีละอัน? นานขนาดไหนแล้วตั้งแต่คุณได้คุกเข่าลงในความถ่อมใจและถวายคำสรรเสริญและคำขอบพระคุณแด่พระเจ้าในฐานะผู้ประทานของประทานอันดีและที่สมบูรณ์แบบทุกอย่าง? ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเราแต่ละคนที่จะสละเวลาเพื่อถวายคำอธิษฐานขอบพระคุณสำหรับความดีของพระองค์ที่ทรงมีต่อเรา-เดี๋ยวนี้เลย!

“แต่ที่จะกระทำการดีและที่จะแบ่งปันกัน อย่าลืมนะ เพราะด้วยบรรดาเครื่องบูชาเช่นนี้ พระเจ้าพอพระทัย” คุณจะสังเกตเห็นว่ามีเครื่องบูชาสามอย่างที่พอพระทัยพระเจ้า และเราไม่ควรขาดการถวายเครื่องบูชาเหล่านี้อย่างสม่ำเสมอ: อันแรกคือ กล่าวยอมรับพระนามของพระองค์; อันที่สอง ดำเนินชีวิตอันบริสุทธิ์ทำความดี; อันที่สาม ให้แก่คนเหล่านั้นที่ขัดสน แบ่งปันพระพรต่าง ๆ ของเรากับคนเหล่านั้นที่เคราะห์ดีน้อย

กว่าเรา คนที่หน้าซื่อใจคดคือคนที่สรรเสริญพระเจ้าด้วยริมฝีปากแต่ไม่ใช่โดยชีวิตอันบริสุทธิ์ ชีวิตแห่งความเชื่อ แบ่งปันพระพรต่าง ๆ กับผู้อื่น บุคคลเช่นนั้นอาจแสดงออกภายนอกแบบดูน่าเชื่อถือ แต่พระเจ้าทรงมองเห็นจิตใจ

มีหลายสิ่งเหลือเกินที่เราสามารถแบ่งปันกับผู้อื่นได้-มันอาจเป็นถ้อยคำอันกรุณาหรือรอยยิ้มจากหัวใจแห่งความรักและความเข้าใจ มันอาจเป็นน้ำเย็นสักถ้วยที่ถูกให้ในพระนามของพระเยซู มันอาจเป็นของกำนัลสักชิ้น-ไม่ว่าขนาดใหญ่หรือเล็ก-ถ้าเราสามารถช่วยเหลือด้วยสิ่งจำเป็นต่าง ๆ ของชีวิตได้-อาหารหรือรองเท้าสักคู่สำหรับเด็กคนหนึ่งที่ยอดสน มีหลายวิธีเหลือเกินที่เราสามารถร่วมแบ่งปันพระพรต่าง ๆ ของเรากับคนเหล่านั้นที่เคราะห์ดีน้อยกว่าได้ พวกเราส่วนใหญ่ไม่ต้องมองไปไหนไกลเลยจนกระทั่งเราพบใครสักคนที่เคราะห์ดีน้อยกว่าเรา มันง่ายเหลือเกินที่จะมองข้ามโอกาสต่าง ๆ ที่จะรับใช้ ถวายเกียรติ และสรรเสริญพระเจ้าโดยการช่วยเหลือผู้อื่น

พระเจ้าทรงพอพระทัยกับเครื่องบูชาและเครื่องสัตวบูชาเช่นนั้น ไม่ว่าในการกระทำหรือคำพูด หากเราทำสิ่งที่เราทำในพระนามของพระเยซูและเพื่อถวายเกียรติแด่พระเจ้า และมันจะนำบำเหน็จมาให้เมื่อสิ้นสุดการเดินทางของชีวิต

เพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายเอ๋ย ขอให้เราออกไปหาพระองค์และในพระนามของพระองค์ถวายเครื่องบูชาแห่งคำสรรเสริญแด่พระเจ้า ขอให้เราทำการดีและแบ่งปันแก่คนเหล่านั้นที่เคราะห์ดีน้อยกว่าเรา โดยการทำให้เช่นนั้นเราก็จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย ถวายเกียรติพระนามของพระองค์ และเป็นสุขในใจของเราเอง

ผู้เชื่อและความเชื่อฟัง

ข้อ 17: “จงเชื่อฟังคนเหล่านั้นที่ปกครองเหนือพวกท่าน และพวกท่านจงยอมอยู่ใต้บังคับ ด้วยว่าคนเหล่านั้นคอยระวังดูจิตวิญญาณของพวกท่าน เหมือนกับว่าพวกเขาจะต้องรายงาน เพื่อพวกเขาจะให้รายงานนั้นด้วยความปิติยินดี และไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะสิ่งนั้นไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่พวกท่าน”

ในที่นี้เรามีอีกคำกำชับซึ่งเกี่ยวข้องกับทัศนคติของผู้คนของพระเจ้าที่มีต่อเหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณของพวกเรา ในข้อ 7 เราถูกเตือนสติให้ระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปกครองอยู่เหนือเรา และดำเนินตามแบบอย่างแห่งความเชื่อของพวกเขา เป็นที่เข้าใจกันว่าคนเหล่านี้เป็นชายที่สัตย์ซื่อต่อพระเจ้าและควรค่าแก่การติดตามโดยเหล่าสมาชิกคริสตจักรของพวกเขา เราถูกเตือนสติให้พากเพียรที่จะติดตาม-ไม่ใช่ตามคน ๆ นั้น แต่ตามความเชื่อของเขา คนเหล่านั้นที่เป็นเหล่าผู้นำที่แท้จริงในคริสตจักรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ก็ถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งผู้นำโดยการออกแบบของพระองค์ และด้วยเหตุนี้พวกเขาจึงต้องถูกระลึกถึงและเชื่อฟัง

“จงเชื่อฟังคนเหล่านั้นที่ปกครองเหนือพวกท่าน และพวกท่านจงยอมอยู่ใต้บังคับ...” ผมขอเน้นย้ำอีกครั้งว่าเป็นที่เข้าใจกันว่าคนเหล่านี้เป็นชายที่อยู่ฝ่ายวิญญาณผู้ซึ่งสอนพระวจนะอันบริสุทธิ์และไม่ถูกเจือปนของพระเจ้า ในการมอบตนต่อพวกเขาและเชื่อฟังพวกเขา ในความเป็นจริงเราก็กำลังมอบและเชื่อฟังพระคริสต์ ด้วยว่าผู้ดูแลและผู้สอนเหล่านี้แห่งพระวจนะถูกแต่งตั้งให้รับตำแหน่งนั้นโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์: “เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะทั้งหมดไว้ ผู้ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นบรรดาผู้ดูแล เพื่อที่จะบำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยพระ

โลหิตของพระองค์เอง” (กิจการ 20:28)

ผู้เชื่อแท้ย่อมเต็มใจและกระตือรือร้นที่จะนบนอบต่อพระวามะของพระเจ้า และเมื่อเหล่าอาจารย์ที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งอธิบายพระวามะ ผู้เชื่อแท้ก็พร้อมและกระตือรือร้นที่จะรับมันไว้ ผมไม่อาจเน้นย้ำมากเกินไปได้ว่าคนเหล่านี้ไม่ใช่คนที่แต่งตั้งตัวเองที่สอนแนวคิดต่าง ๆ ของตัวเอง ประเพณีต่าง ๆ ของมนุษย์ และข้อเชื่อที่มนุษย์สร้างขึ้นมา เหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณที่แท้จริงทุกคนถูกแต่งตั้งโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์

“ด้วยว่าคนเหล่านั้นคอยระวางจิตวิญญาณของพวกท่าน เหมือนกับว่าพวกเขาจะต้องรายงาน เพื่อพวกเขาจะให้รายงานนั้นด้วยความปิติยินดี และไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะสิ่งนั้นไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่พวกท่าน” ผู้นำฝ่ายวิญญาณเหล่านี้ ภายใต้การแต่งตั้งและการชี้ทางของพระเจ้า เป็นผู้พิทักษ์ฝ่ายวิญญาณของเรา พวกเขาเฝ้าระวางให้จิตวิญญาณของเรา พวกเขาพากเพียรที่จะดูว่าเราได้รับประทานขนมปัง น้ำนม และเนื้อแห่งพระวามะ และที่สภาพฝ่ายวิญญาณของเรายังสุขภาพดีต่อไป

“มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนอย่างที่ว่าพวกท่านถูกเรียกในความหวังอันเดียวแห่งการทรงเรียกของพวกท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวและพระบิดาของคนที่สิ้น ผู้ทรงอยู่เหนือสิ่งสารพัด และทั่วสิ่งสารพัด และในพวกท่านทั้งสิ้น แต่พระคุณโปรดประทานแก่เราทุก ๆ คนตามขนาดแห่งของประทานของพระคริสต์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ‘เมื่อพระองค์ได้เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ได้ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และได้ประทานของประทานทั้งหลายแก่มนุษย์’ (บัดนี้ ที่พระองค์ได้เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความว่าอะไรเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่บรรดาเบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย พระองค์ผู้ได้เสด็จลงไปนั้น ก็เป็นองค์เดียวกับที่ได้เสด็จขึ้นไปเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงด้วย เพื่อพระองค์จะได้เต็มอยู่ทั่วสิ่งสารพัด) และพระองค์ได้ประทานให้บางคนเป็นอัครทูต บางคนเป็นผู้พยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และบางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์ เพื่อเตรียมพวกวิสุทธิชนให้ดีพร้อม สำหรับงานแห่งการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น จนกว่าพวกเราทุกคนจะมาถึงความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความเชื่อนั้น และแห่งความรู้เกี่ยวกับพระบุตรของพระเจ้า มาสู่การเป็นคนดีพร้อม มาสู่ขนาดแห่งความเป็นผู้ใหญ่แห่งความครบบริบูรณ์ของพระคริสต์ เพื่อพวกเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไป ที่ถูกชดไปชดมา และถูกหอบไปทั่วด้วยสายลมแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง โดยกลอุบายของมนุษย์ และเล่ห์เหลี่ยมอันฉลาดหลักแหลม ซึ่งโดยสิ่งเหล่านี้พวกเขาคอยข่มรอเพื่อที่จะหลอกลวง แต่โดยการพูดความจริงในความรัก จะจำเริญขึ้นเข้าในพระองค์ในสิ่งสารพัด ผู้ทรงเป็นศิระชนนั้น นั่นคือพระคริสต์ ซึ่งจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ถูกเชื่อมต่อกันสนิทและผูกพันกันโดยสิ่งที่ทุก ๆ ข้อต่อจัดทำให้ ตามการกระทำกิจที่ได้ผลตามที่ตั้งใจไว้ในขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ทำให้ร่างกายนั้นจำเริญขึ้นไปสู่การเสริมสร้างร่างกายนั่นเองในความรัก” (อฟ. 4:4-16)

เหล่าผู้นำฝ่ายวิญญาณจะต้องไม่เฝ้าระวางลูก ๆ ของพระเจ้าเพื่อที่จะวิพากษ์วิจารณ์ พวกเขาจะต้องไม่เป็นพวกชอบบ่งเรื่องคนอื่น พวกเขาจะต้องค้นหาคนเหล่านั้นที่อาจกำลังหลงเงินไป และถ้าผู้ใดในฝูงแกะนั้นทำบาป ผู้นำเหล่านั้นและคนทั้งหลายที่เข้มแข็งฝ่ายวิญญาณก็ถูกเตือนสติให้ฟื้นฟูคนเช่นนั้น ช่วยเขาให้ตั้งตัวใหม่ พันแผลของเขา และนำเขากลับมาสู่การร่วมสามัคคีธรรมของคริสตจักร ถ้าผู้นำฝ่ายวิญญาณคนใดถูก

พระเจ้าแต่งตั้ง เขาก็จะปฏิบัติหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับสวัสดิภาพด้านจิตวิญญาณของคนเหล่านั้นที่เขาเป็นผู้ดูแล เขาจะทำหน้าที่รับผิดชอบต่าง ๆ ของเขาด้วยความยินดีเพื่อที่จะถวายเกียรติแด่พระเยซูคริสต์เจ้าและสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าได้โดยปราศจากความล้าอาย

ผู้เลี้ยงรองที่แท้จริงของพระเจ้า ที่พระวิญญาณทรงนำ ที่พระคัมภีร์ชี้ทาง ก็มีเหตุจูงใจสองประการ: ประการแรก เพื่อที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย; ประการที่สอง เพื่อที่จะเสริมสร้างและหนุนใจพวกวิสุทธิชนเหล่าผู้ดูแลและผู้ให้คำแนะนำฝ่ายวิญญาณต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับความเป็นผู้นำของตนในคริสตจักร และพวกเราที่เป็นเหล่าสมาชิกต้องให้การต่อพระเจ้าสำหรับทัศนคติของเราที่มีต่อชายเหล่านี้ที่เป็นเหล่าผู้ดูแลที่พระเจ้าทรงแต่งตั้งของเรา ถ้าเราดูหมิ่นงานรับใช้ของพวกเขาและปฏิเสธที่จะติดตามความเป็นผู้นำของพวกเขา เราก็จะทนทุกข์การสูญเสียในวันนั้นเมื่อผู้เชื่อทั้งหลายจะได้รับบำเหน็จสำหรับการรับใช้อันสัตย์ซื่อและหน้าที่ผู้อารักขาของพวกเขา

คำอวยพรทิ้งท้าย

ข้อ 18 และ 19: “จงอธิษฐานเผื่อพวกเรา เพราะพวกเราวางใจว่าพวกเรามีใจวินิจัยผิดและชอบอันดี ในสิ่งสารพัดเต็มใจที่จะดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์ แต่ข้าพเจ้าวิงวอนพวกท่านมากยิ่งขึ้นให้กระทำเช่นนี้ เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับพวกท่านเร็วขึ้น”

“จงอธิษฐานเผื่อพวกเรา” ถ้อยคำเหล่านี้เตือนใจเราเกี่ยวกับคำขอให้อธิษฐานเผื่อของเปาโลในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ จงตั้งใจศึกษาค้นคว้าโรม 15:30,31; เอเฟซัส 6:18,19; 1 เธสะโลนิกา 5:25; 2 เธสะโลนิกา 3:1- และมีอีกหลายแห่งที่เปาโลขอให้อธิษฐานเผื่อ คุณจะหมายเหตุว่าเขาไม่เพียงแต่ขอให้อธิษฐานเผื่อวิสุทธิชนทั้งหลาย แต่ขอให้อธิษฐานเผื่อตัวเขาเองด้วย เปาโลตระหนักดีถึงความต้องการที่มีอยู่เสมอของตน ผู้รับใช้ที่ถ่อมใจของพระเจ้า เขาไม่ได้ถือว่าตัวเองเป็น “เจ้านาย” ฝ่ายวิญญาณ เขาเป็นผู้เลี้ยงรองที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์เจ้า และข้อเท็จจริงที่ว่าเขาขอให้อธิษฐานเผื่อบ่อยขนาดนั้นก็รับประกันเราเรื่องความมั่นใจของเขาในฤทธิ์เดชของคำอธิษฐาน

“...เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับพวกท่านเร็วขึ้น” เปาโลเชื่อว่าคำอธิษฐานเปลี่ยนแปลงสิ่งต่าง ๆ ได้-คุณเชื่อไหม? ผมเชื่อไหม? ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเราที่จะตรวจค้นใจของเราเพื่อที่จะพบว่าเราเชื่ออะไรเกี่ยวกับการอธิษฐาน พระวณะของพระเจ้าบอกเราว่าเราไม่ได้รับเพราะเราไม่ได้ขอ (ยากอบ 4:2) พระเยซูตรัสว่า “จงขอ และสิ่งนั้นจะให้แก่พวกท่าน จงแสวงหา และพวกท่านจะพบ จงเคาะ และสิ่งนั้นจะถูกเปิดให้แก่พวกท่าน” (มธ. 7:7) พระองค์ตรัสเช่นกันว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และบรรดาคำของเราฝังอยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายจะขอสิ่งใดซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนา และสิ่งนั้นจะถูกกระทำแก่ท่านทั้งหลาย” (ยอห์น 15:7)

เปาโลเป็นพยานรับรองว่า “...พวกเราวางใจว่าพวกเรามีใจวินิจัยผิดและชอบอันดี ในสิ่งสารพัดเต็มใจที่จะดำเนินชีวิตอย่างซื่อสัตย์” เขามั่นใจในใจของตัวเองว่าเขากำลังดำเนินชีวิตภายในน้ำพระทัยของพระเจ้าและด้วยเหตุนี้จึงมีสิทธิ์ที่จะขอคำอธิษฐานจากผู้เชื่อคนอื่น ๆ และมันเป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ของคริสเตียนทั้งหลายที่จะอธิษฐานเผื่อกันและกัน

ผมสงสัยจริง ๆ ว่าเรามีความจริงใจขนาดไหนเมื่อเราสัญญาว่าจะอธิษฐานเผื่อเพื่อนผู้เชื่อทั้งหลายของเรา? เราหมายความว่าจริง ๆ หรือ? เราอธิษฐานเผื่อผู้อื่นจริง ๆ หรือเมื่อเราสัญญาว่าจะทำเช่นนั้น? ผมต้องขอสารภาพว่าผมก็พลาดโอกาสทองนี้และอภิสิทธิ์ในการอธิษฐานเผื่อผู้อื่นไปหลายครั้ง แต่ผมได้เรียนรู้ว่าเมื่อผมสัญญาว่าจะอธิษฐานเผื่อเพื่อนคริสเตียนคนใด ผมก็ควรทำเช่นนั้นทันที ในวิธีนั้นผมแน่ใจว่าผมจะรักษาคำสัญญาของผมและในขณะเดียวกันก็อ้างสิทธิ์ความช่วยเหลือของพระเจ้าเพื่อผู้อื่น เราถูกบัญชาให้อธิษฐานเผื่อกันและกัน และมันเป็นความผิดบาปเมื่อเราไม่ทำเช่นนั้น

ในที่นี้เปาโลขอคำอธิษฐานเผื่อแบบเจาะจงเพื่อที่เขาจะได้กลับไปเจอหน้าชาวฮีบรูเหล่านั้นในไม่ช้า เขาเชื่อว่าพระเจ้าทรงสนพระทัยในชีวิตของเขาและในชีวิตของประชากรของพระองค์ และนี่ยังเป็นจริงเหมือนเดิมวันนี้ พระเจ้าทรงสนพระทัยในตัวคุณ พระองค์ทรงสนพระทัยในตัวผม พระองค์ทรงสนพระทัยในลูก ๆ ทุกคนของพระองค์ ไม่มีความต้องการใดที่ใหญ่โตเกินไปหรือเล็กน้อเกินไปกว่าที่ลูกของพระเจ้าจะอธิษฐานถึง

ข้อ 20 และ 21: “บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของพวกเราเป็นขึ้นมาจากความตายอีก ผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดรนั้น ทรงกระทำให้พวกท่านสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ โดยทรงทำงานภายในพวกท่านให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยทางพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ เอเมน”

ถ้อยคำเหล่านี้เป็นที่คุ้นเคยดีสำหรับสมาชิกคริสตจักรจำนวนมหาศาลที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าจะพบถ้อยคำเหล่านี้ได้ตรงไหนในพระคัมภีร์ หนังสือเล่มหนึ่งสามารถถูกเขียนได้เกี่ยวกับพระคำสองข้อนี้-พวกมันถือว่าเป็นคำเทศนาหนึ่งในตัวเอง แต่ในที่นี้เรามีเวลาและพื้นที่ที่จะออกความเห็นแค่สั้น ๆ

นี่ไม่ใช่คำอวยพรที่ทายของจดหมายฝากของชาวฮีบรู คำอวยพรที่ทายมาทีหลัง เปาโลเพิ่งขอให้เหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรูอธิษฐานเผื่อเขา และในที่นี้เรามีคำอธิษฐานของเขาเผื่อผู้เชื่อเหล่านั้น

ในข้อ 20 เราพบหนึ่งในชื่อเรียกของพระเจ้า: “พระเจ้าแห่งสันติสุข” ไม่มีสันติสุขหากปราศจากพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำเนิดสันติสุข พระองค์จะทรงรักษาเราไว้ในสันติสุขอันสมบูรณ์หากจิตใจของเราแน่วแน่อยู่ที่พระเยซู (อสย. 26:3) ในยอห์น 14:27 พระเยซูประทานสันติสุขให้แก่เหล่าสาวกของพระองค์ พระองค์ตรัสว่า “เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว สันติสุขของเรา เราให้แก่ท่านทั้งหลาย เราให้แก่ท่านทั้งหลายไม่เหมือนที่โลกให้ อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกเลย และอย่าให้ใจของท่านทั้งหลายกลัว”

เรามีสันติสุขกับพระเจ้าโดยพระคุณเท่านั้น: “เหตุฉะนั้น เมื่อถูกนับว่าชอบธรรมโดยความเชื่อแล้ว พวกเราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยพระองค์ พวกเราจึงมีทางเข้าโดยความเชื่อเข้าในพระคุณนี้ที่พวกเรายืนอยู่ข้างในนี้ด้วย และปีติยินดีในความหวังแห่งสง่าราศีของพระเจ้า” (รม. 5:1,2) ในพระคริสต์ผู้เชื่อพบความรัก การยกโทษ ความเมตตา พระคุณ การไถ่ ความชอบธรรม ความบริสุทธิ์ ความไร้มลทิน และความชื่นบานอันเหลือที่จะกล่าวได้ พระเจ้าพระบิดาทรงเป็นผู้ที่ได้ประทานพระเยซูพระบุตร ดังนั้นพระองค์จึงทรงเป็น “พระเจ้าแห่งสันติสุข” อย่างแท้จริง

พระเจ้าทรงเป็น “ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของพวกเราเป็นขึ้นมาจากความตายอีก...” นี่เป็นคำ

กล่าวโดยตรงครั้งแรกเกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระเยซูในจดหมายฝากถึงชาวฮีบรู สันติสุขของเรากับพระเจ้า สันติสุขซึ่งเราถือครองและผลิตผลิตวันต่อวัน เป็นผลโดยตรงของพระราชกิจที่เสร็จสิ้นแล้วนั้นของพระเยซูคริสต์เจ้า โดยทางพระโลหิตของพระองค์ พระองค์ทรงทำให้พระเจ้าพอพระทัยแล้ว ทรงทำให้พระราชบัญญัติของพระเจ้าสำเร็จจริงแล้ว และจ่ายหนี้บาปครบแล้ว พระเจ้าได้ประทับตรารับรองบนพระราชกิจนั้นของพระเยซูแล้วโดยทรงทำให้พระองค์เป็นขึ้นจากพวกคนตาย และบัดนี้พระองค์ประทับอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชาานุภาพบนพระที่นั่งแห่งพระคุณและพระเมตตาเพื่อทำการวิงวอนเพื่อเรา-มหาบุโรหิตผู้ยิ่งใหญ่ของเรา คนกลางของเรา ผู้ทรงปล้ำพระอาชญาเพราะบาปทั้งหลายของเรา

“...ผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่...” ถูกกล่าวถึงอย่างละเอียดมากขึ้นในยอห์น 10 มีผู้เลี้ยงรอนจำนวนมาก ผู้รับใช้ของพระเจ้าทุกคนเป็นผู้เลี้ยงรอนเพื่อเฝ้าระวังจิตวิญญาณทั้งหลาย เพื่อป้องกันไม่ให้พวกสุนัขป่าเข้ามาในฝูงแกะและนำเราหลบหลุมพรางเหล่านั้นของซาตาน แต่ที่เหนือกว่าผู้เลี้ยงรอนเหล่านั้นคือพระผู้เลี้ยงที่ยิ่งใหญ่นั้น พระเยซูคริสต์เจ้า ไม่มีมนุษย์คนใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้ ที่เขาสละวางชีวิตของเขาเพื่อมิตรสหายของเขา พระเยซูได้เติมพระทัยสละวางชีวิตของพระองค์เพื่อเรา: “เหตุฉะนั้นพระบิดาของเราจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อเราจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก ไม่มีผู้ใดเอาชีวิตนั้นไปจากเรา แต่เราสละชีวิตนั้นด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีอำนาจที่จะสละชีวิตนั้น และเรามีอำนาจที่จะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา” (ยอห์น 10:17,18)

เรามีสันติสุขกับพระเจ้า “โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญานิรันดร์นั้น” พระเยซูทรงเป็นผู้ที่ “ในพระบุตรนั้น พวกเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือการโปรดยกบาปทั้งหลาย...และหลังจากทำให้เกิดสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์แล้ว โดยพระองค์เพื่อทำให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้น ข้าพเจ้าขอกล่าวว่า ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในแผ่นดินโลกหรือเป็นสิ่งที่อยู่ในท้องฟ้า” (คส. 1:14,20)

“พันธสัญญานิรันดร์” นั้น ไม่ใช่ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ แต่ระหว่างพระเจ้ากับพระคริสต์ของพระองค์ และพันธสัญญานั้นล้มเหลวไม่ได้ มันถูกทำให้เป็นโมฆะไม่ได้ มันจะมีผลบังคับใช้ไปตลอดชั่วนิรันดร์เหล่านั้นที่รออยู่เบื้องหน้า พลังของพันธสัญญานั้นคือโดยทางพระโลหิตนั้น ไม่แปลกที่ซาตานเกลียดชังพระโลหิตของพระเยซู! ไม่แปลกที่มันไม่สนว่ามนุษย์จะเทศนายาวนาน เสียงดัง และรื้อรอนขนาดไหนตราบไต่ที่พวกเขาตัดหลักคำสอนเรื่องพระโลหิตออกไป

“ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข...ทรงกระทำให้พวกท่านสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้กระทำตามพระประสงค์ของพระองค์...” เปาโลมีสายตาจับจ้องอยู่ที่สิ่งเดียวในส่วนของพระพรฝ่ายวิญญาณทั้งหลาย เขากำลังพูดในที่นี้โดยพิจารณาสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อเราแล้วในการประทานพระบุตรที่บังเกิดมาองค์เดียวของพระองค์ และผ่านทาง การเสียสละของพระบุตรของพระองค์ โดยประทานให้เรามี “สันติสุขที่เกินความเข้าใจทุกอย่าง” สันติสุขที่มาโดยทางพันธสัญญานิรันดร์-พันธสัญญาหนึ่งที่ไม่อาจยกเลิกได้ ด้วยเหตุนี้เขาจึงอธิษฐานขอให้พระเยซูทรงทำให้ประชากรของพระองค์เองสมบูรณ์พร้อม “ในการดีทุกอย่าง” เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าเอง จงสังเกตว่าเปาโลไม่ได้กำลังอธิษฐานขอให้ผู้เชื่อทั้งหลายไปถึงความสมบูรณ์แบบหรือ

ทำให้ตัวเองสมบูรณ์แบบ แต่ขอให้พระเจ้าทรงทำให้ประชากรของพระองค์เองสมบูรณ์พร้อม พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวที่ทำได้ เราสมบูรณ์พร้อมในพระเยซูคริสต์ และพระเจ้าไม่ทรงยอมรับสิ่งใดที่ไม่ถึงความสมบูรณ์พร้อม (ฮบ. 10:14)

“ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข...ทรงกระทำให้พวกท่านสมบูรณ์...ทรงทำงานภายในพวกท่านให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์” หนทางเดียวที่ผู้เชื่อจะกระทำสิ่งซึ่งเป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระเจ้าได้คือ กระทำกิจด้วยความเชื่อ เราได้เรียนรู้ในฮีบรู 11:6 ว่าปราศจากความเชื่อ ก็เป็นไปไม่ได้เลยที่จะทำให้พระเจ้าพอพระทัย ดังนั้นถ้าเราอยากดำเนินชีวิตและทำงานให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์ มันก็ต้องเป็นด้วยความเชื่อ คุณจะสังเกตเห็นว่าเราไม่ได้ถูกสั่งให้ทำให้ตัวเองพอใจหรือทำให้เพื่อนร่วมโลกของเราพอใจไม่ใช่แม้แต่ครอบครัวของเราหากโดยการทำเช่นนั้นเราอาจนำความเสื่อมเสียมาสู่พระนามของพระเยซู เราจะต้องดำเนินชีวิตและกระทำกิจ “ให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์”

สิ่งใดก็ตามที่ชอบพระทัยพระเจ้าจะถูกกระทำ “โดยทางพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีจึงมีแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ เอเมน” พระเยซูคริสต์และพระองค์ผู้เดียวทรงควรค่าแก่การสรรเสริญ เกียรติยศ การเทิดทูน สง่าราศี และการนมัสการทั้งสิ้น-บัดนี้และสืบไปเป็นนิรันดร์ การรู้จักพระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดคือ การนมัสการพระองค์ ถวายเกียรติพระองค์ สรรเสริญพระองค์-ในบทเพลง ในคำอธิษฐาน และการดำเนินชีวิตประจำวัน สิ่งใดก็ตามที่เราสมควรถูกกระทำเพื่อถวายเกียรติพระเจ้าและหนทางเดียวที่เราจะสามารถถวายเกียรติพระเจ้าได้คือ ถวายเกียรติพระบุตรของพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยในพระบุตร ขอพระเจ้าทรงโปรดช่วยเหลือเรา ทุกเวลาและภายใต้ทุกสถานการณ์ ที่จะป่าวร้องคำสรรเสริญแด่พระองค์สืบ ๆ ไปเป็นนิรันดร์ เอเมน ขอให้เป็นอย่างนั้น, องค์พระผู้เป็นเจ้า!

ข้อ 22: “และข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย ให้ทนต่อคำแห่งการเตือนสติ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายฉบับหนึ่งมาถึงพวกท่านในไม่กี่คำ”

เปาโลเป็นนักเทศน์แห่งพระคุณ-เขาเทศนาพระคุณ เขาดำเนินชีวิตพระคุณ เขาหวงแหนพระคุณ ในพระคำข้อปิดท้ายเหล่านี้ของจดหมายฝากฉบับนี้ เขากล่าวว่า “ข้าพเจ้าขอวิงวอนพวกท่าน พี่น้องทั้งหลาย” เขาไม่ได้บัญชาพี่น้องของเขาในพระคริสต์ เขาไม่ใช่เผด็จการ เขาไม่ใช่เจ้านายที่บีบบังคับทายาทของพระเจ้า เปาโลเป็นผู้เลี้ยงรोगที่แท้จริง และผู้เลี้ยงแกะยอมนำฝูงแกะไป ด้วยเหตุนี้ในความอ่อนโยนเปาโลจึงวิงวอนพี่น้องของเขาให้ “ทนต่อคำแห่งการเตือนสติ”-นั่นคือ ทุ่มเททั้งใจและจิตวิญญาณในการพิจารณาถ้อยคำแห่งการเตือนสติ

หนังสือฮีบรูเป็นจดหมายฝากแห่งหลักคำสอน แต่มันก็เป็นจดหมายฝากที่เต็มไปด้วยคำเตือนสติทั้งหลายเช่นกัน (ฮบ. 2:1; 3:1; 4:1-11,16; 6:1 ฯลฯ)

“ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายฉบับหนึ่งมาถึงพวกท่านในไม่กี่คำ...” ใครบางคนอาจถามว่า “จดหมายฝากถึงชาวฮีบรูเป็นแค่ ‘ไม่กี่คำ ’ หรือ?” เมื่อพิจารณาหัวข้อของจดหมายฝากฉบับนี้ มันเป็น “ไม่กี่คำ ” จริง ๆ จดหมายฝากฉบับนี้นำเสนอสง่าราศีเหล่านั้นของพระบุตรของพระเจ้า ซึ่งเหนือกว่าสง่าราศีใด ๆ ทั้งหมดในสวรรค์และในแผ่นดินโลก ในตอนต้นของจดหมายฝากฉบับนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงบอกเราว่าพระเจ้า “ได้

ตรัสในวาระต่าง ๆ และในวิธีอันหลากหลาย ในสมัยก่อนแก่บรรพบุรุษโดยพวกศาสนาดายากรณ์” และว่า พระองค์ในวันสุดท้ายเหล่านี้ “ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายโดยพระบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็น ทายาทผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก ซึ่งโดยพระบุตรนั้นพระองค์ได้ทรงสร้างกลับจักรวาลด้วย” และตั้งแต่ พระคำข้อนั้นเป็นต้นไป พระเยซูทรงถูกประกาศว่าเหนือกว่าสารพัดทั้งปวง มนุษย์สามารถเข้าเฝ้าพระเจ้า เป็น ที่ชอบพระทัยและถวายเกียรติพระองค์ได้เฉพาะในพระบุตรเท่านั้น มนุษย์จะหวังว่าจะเห็นพระเจ้าได้ก็ในพระ บุตรเท่านั้น ใช่แล้วครับ เมื่อพิจารณาหัวข้อนี้ จดหมายฝากฉบับนี้เป็นแค่ “ไม่กี่คำ ” จริง ๆ

ข้อ 23: “พวกท่านจงทราบทั่วว่า ทิโมธีน้องชายของพวกเรา ได้รับเสรีภาพแล้ว ถ้าเขามาถึงโดยเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบพวกท่านพร้อมกับเขา”

ทิโมธีเป็นบุตรของเปาโลในความเชื่อนั้น เป็นที่รักยิ่งของอัครทูตชาวผู้นี้ เขาติดคุกก่อนหน้านั้น-ไม่ต้อง สงสัยเลยว่าเพราะการเทศนาของเขา เปาโลได้ให้คำกำชับของตนแก่ทิโมธี (2 ทธ. 4) และผู้รับใช้หนุ่มท่านนี้ เทศนาข่าวประเสริฐเดียวกันกับที่เปาโลเทศนา เนื่องจากเปาโลใช้เวลาในคุกมากพอ ๆ กับนอกคุก มันจึงไม่น่า ประหลาดใจเลยที่ทิโมธีก็ติดคุกเช่นกันเพราะการประกาศข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้า และพระโลหิต ที่หลังรินของพระเยซูในฐานะเป็นสิ่งเดียวที่ทำให้บาปได้รับการอภัยได้ การถูกปล่อยตัวของทิโมธีได้นำความ ชื่นบานมาสู่หัวใจของเปาโล และเขาอดไม่ได้ที่จะบอกผู้เชื่อชาวฮีบรูเหล่านั้นว่าทิโมธีออกจากคุกแล้ว ซึ่ง “ถ้า เขามาถึงโดยเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบพวกท่านพร้อมกับเขา”

ข้อ 24: “ขอฝากความคิดถึงมายังคนเหล่านั้นที่ปกครองเหนือพวกท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกพื้ น้องแห่งประเทศอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน”

เราได้เรียนรู้ไปก่อนหน้านี้อแล้วในการศึกษาค้นคว้าของเราว่าเหล่าผู้เลี้ยงรองของพระเจ้าที่มีอำนาจ ปกครองเหนือที่ประชุมท้องถิ่นจะต้องถูกระลึกถึงและถูกเชื่อฟัง บัดนี้เปาโลเตือนสติว่าพวกเขาจะต้องได้รับ การคำนับด้วย-นั่นคือ พวกเขาจะต้องถูกทักทายด้วยความรักฉันทันพี่น้องและความอาลัยหาอันอบอุ่น เปาโลฝาก ความคิดถึงของตนมายังเหล่าผู้นำในคริสตจักรเป็นอันดับแรก แต่เขาก็ไม่ลืมที่จะทักทายวิสุทธิชนเหล่านั้น ผู้ เชื่อทั้งหมดนั้น ตั้งแต่ผู้น้อยที่สุดไปจนถึงผู้ใหญ่ที่สุด และเขาไม่ลืมที่จะนำความคิดถึงจากผู้อื่นมาฝากด้วย: “พวกพี่น้องแห่งประเทศอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน”-นั่นคือ เหล่าผู้เชื่อในกรุงโรมและตลอดทั่ว อิตาลีฝากความคิดถึงมายังเหล่าผู้เชื่อชาวฮีบรู อัครทูตท่านนี้มีหัวใจที่อบอุ่น อ่อนโยน และเปี่ยมด้วยความรัก เขาเป็นศิษยาภิบาลที่แท้จริง ผู้ประกาศข่าวประเสริฐที่แท้จริง มิชชันนารีที่แท้จริง-ผู้รับใช้ที่แท้จริงของพระเยซู คริสต์เจ้า มันคงเป็นเรื่องแสนวิเศษจริง ๆ ที่ได้เป็นลูกแกะในความดูแลของอัครทูตเปาโล!

ข้อ 25: “ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน”

คนเหล่านั้นที่สงสัยว่าพระเจ้าได้ประทานจดหมายฝากฉบับนี้ผ่านทางปากกาที่ได้รับการดูแลใจของ เปาโลจริงหรือ ก็ไม่ควรสงสัยอีกต่อไปเมื่อพวกเขาอ่านคำอวยพรทั้งทำนองนี้ แน่นนอนว่าเป็นถ้อยคำที่เปาโลใช้ หลายครั้งในจดหมายฝากฉบับอื่น ๆ ของเขา จงสังเกต 2 เธสะโลนิกา 3:17,18 เป็นพิเศษ: “คำแสดงความ คิดถึงนี้ของเปาโลด้วยลายมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนี้ ขอ ให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเรา ดำรงอยู่กับพวกท่านทุกคนเถิด เอเมน”

พระคำข้อปิดท้ายในจดหมายฝากฉบับนี้เป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของงานเขียนของเปาโล เขาเป็นนักเทศน์ “พระคุณ” เขาเน้นพระคุณของพระเจ้าอย่างสม่ำเสมอ ผ่านทางปลายปากกาของเขาเราเรียนรู้ว่า “ท่านทั้งหลายได้รับความรอดโดยพระคุณผ่านทางความเชื่อ และมีใจโดยตัวท่านทั้งหลายเอง ความรอดนั้นเป็นของประทานของพระเจ้า” (อฟ. 2:8) เปาโลเป็นผู้ที่ให้ทิตัส 2:11-14 แก่เรา: “เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำความรอดมาได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว โดยสอนพวกเราว่า โดยการละทิ้งการอธรรมและตัณหาต่าง ๆ ฝ่ายโลกนี้ พวกเราควรดำเนินชีวิตอย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางของพระเจ้า ในโลกปัจจุบันนี้ โดยมุ่งรอคอยความหวังอันมีสุขนั้น และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเราคือ พระเยซูคริสต์ ผู้ได้โปรดประทานพระองค์เองเพื่อพวกเรา เพื่อพระองค์จะทรงไถ่พวกเราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระหมู่ชนพิเศษให้บริสุทธิ์สำหรับพระองค์เอง ซึ่งมีความกระตือรือร้นในการงานที่ดีทั้งหลาย”

ตามข่าวประเสริฐที่ถูกประกาศโดยเปาโล เราได้รับความรอดโดยพระคุณ ถูกรักษาไว้โดยพระคุณ ได้รับความอ้อมเอมในพระคุณ-และพระคุณของพระเจ้านั้นเพียงพอสำหรับลูกทุกคนของพระองค์ในทุกสถานการณ์หรือทุกความต้องการ โดยพระคุณเราเรียนรู้ที่จะเดินอย่างที่คริสเตียนควรเดิน โดยพระคุณเราเรียนรู้ว่าจะต้องวิ่งอย่างไรในการวิ่งแข่งแบบคริสเตียน จะต้องสู้้อย่างไรในการสู้รบอันดั้นดั้นแห่งความเชื่อในฐานะทหารคนหนึ่ง ของพระเยซูคริสต์เจ้า โดยพระคุณเราเรียนรู้ที่จะแบกกางเขนนั้นและคำติเตียนที่พระเยซูทรงแบกรับ ทนทุกข์นอกประตูเมืองเพื่อที่เราจะได้ครอบครองกับพระองค์ เราจะได้รับบำเหน็จโดยพระคุณ และโดยพระคุณเราจะนั่งกับพระเยซูวันหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งนายช่างและผู้สร้างของมันคือพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ **ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับทุกท่านทุกคนเถิด เอเมน!**